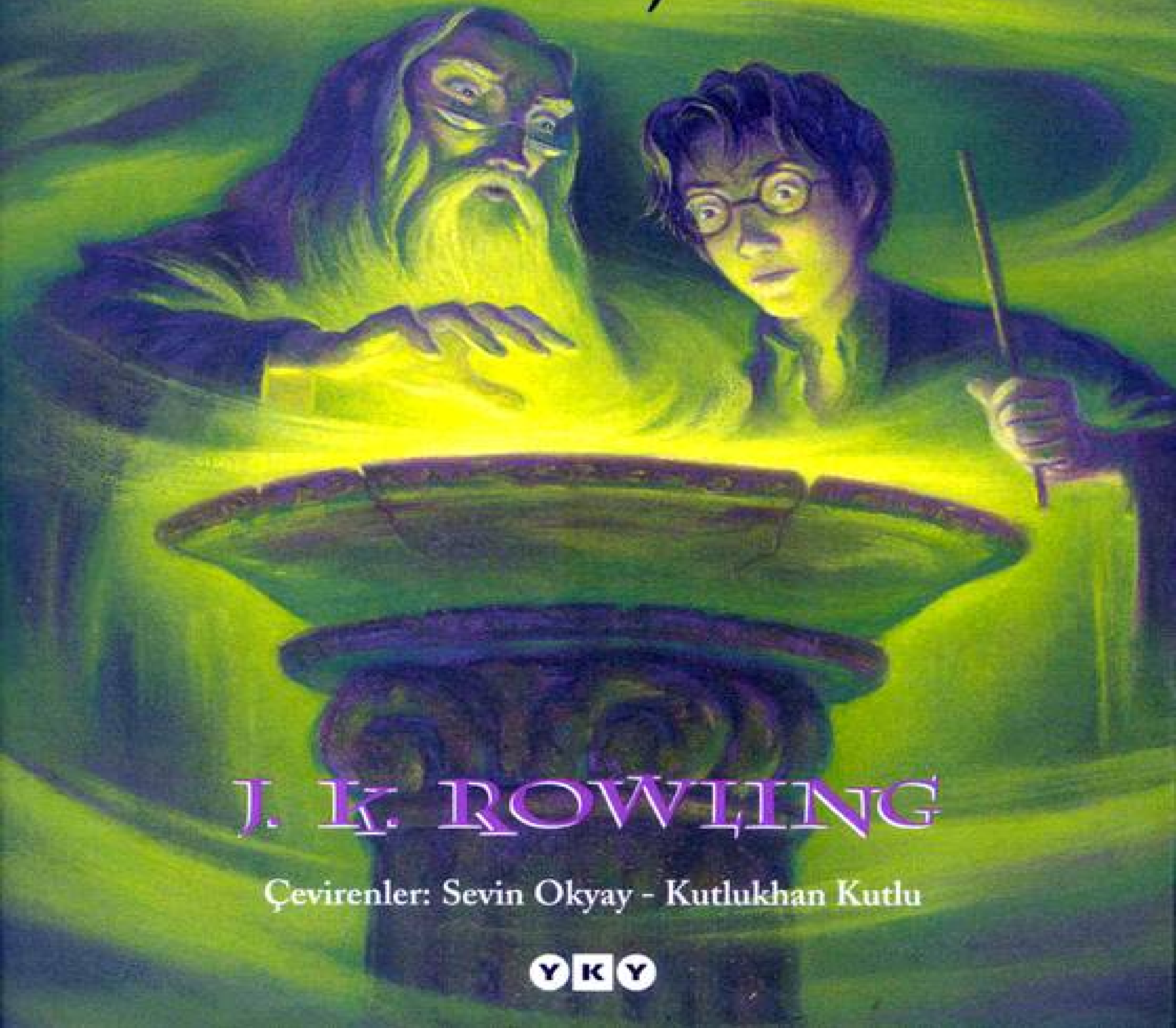
Harry Potter ve Melez Prens

Harry Potter

ve

Melez Prens

J. K. Rowling

2005

ÖNSÖZ

Sevgili HP Fanları,

Bilindiği üzere ülkemiz Türkçe gibi zor ve kaliteli bir dili konuşması nedeniyle diğer birçok Avrupa ve Amerika ülkesinden daha sonra kitaba kavuşabiliyor. Ancak bu durum siz sevgili HP fanlarını olumsuz etkilemekte; etrafta birçok yabancı ve yerli sitelerde Harry Potter macerasının son kitabı ile ilgili istemediğiniz “spoiler” adı verilen bilgilerle karşılaşmaktasınız. Bu da siz Türk hayranlarımızın kitaba olan ilgisini azaltmakta, hatta seriden soğumanıza neden olmaktadır.

Biz de bu sorunları öngörerek uzun ve virajlı yollarda, bir ay öncesinden çevirilere başladık ve kitabı rekor sayılabilecek bir sürede, yani bir ay gibi bir zamanda yayımlamayı başardık. Tabiki bunun yapılması kolay olmadı; her çevirdiğimiz bölüm tekrar kontrol edildi bu aşamada, imla hataları, cümle düşüklükleri, yazım hataları en düşük seviyeye indirilmeye çaba gösterildi, ayrıca HP'nin ana konusu fantastik kelimelerin Türkçe'leri çevirilirken kelimelerin kökleri araştırıldı. Fakat bu süreç içerisinde siz fanlarımızın bakısına daha fazla dayanamayarak kitabı hemen size sunduk. Bu nedenle sayfa aralarında gördüğünüz hataları, cümle düşüklüklerini hoş görmenizi diliyorum. Bildiğiniz üzere bu kolay bir iş değildi, yola çıktığımızda çoktuk ama aşırı tempoya dayanamayanlar her dönemeçte yarıştan elendi, ama buna rağmen bu kişiler de dahil herkesin gücünü

arkamıza alarak yolumuza devam ettik ve sonunda bitiş çizgisine ulaştık.

Bu çevirilerin yayımlanması sırasında bizi baltalamak isteyen, moralimizi bozmak isteyen başka gruplarla daha mücadele etmek zorunda kaldık. Ekip arkadaşlarımız “emek”lerine saygı gösterilmeden aşağılandı. Bunu yapan “kişi”lerin adını vermek istemesek de bundan derin bir üzüntü duyduğumuzu sizlerle paylaşmak istedik.

Çevirilerin tamamlanması sırasında, özellikle son zamanlarda gayret gösteren Naturedefender, Lethe, Arctic, McGayver, Roaldus_Marvelinse, Okyanus, Gunseli başta olmak üzere beni yalnız bırakmayan, her attığım adımda bana elini veren, bir kez olsun dediğimi ikiletmeyen, şu anda ismini hatırlayamadığım, sabahlara kadar çalışan diğer üyelerime de en büyük teşekkürlerimi iletirim.

Umarım bu çeviri, bir sonraki kitabın daha hızlı çevirilmesi için bir kilometre taşı olur...

Saygılarımla;

Yoldaşlık HP Grubu Başkanı
Shadow_Shooter

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM: ÖTEKİ BAKAN

Vakit gece yarısına yaklaşıyordu ve Başbakan ofisinde tek başına oturuyor, beyninden en ufak bir mana bırakmaksızın geçip giden uzun bir notu okuyordu. Uzak bir ülkenin başkanından telefon bekliyordu, ve lanet adamın ne zaman arayacağını merak etmek, uzun, yorucu ve zor geçen bir haftanın nahoş hatıralarını bastırmaya çalışmak dışında kafasında daha fazlasını kaldıracak yer yoktu. Başbakan önünde duran kağıdın üstünde yazılanlara odaklanmaya her yeltendiğinde, politik rakiplerinden birinin zevkten dört köşe olmuş yüzünü daha net bir şekilde görebiliyordu. Bu istisnai rakip, henüz o gün haberlerde görünmüştü ve geçen hafta olan korkunç olayların her birini tek tek saymakla kalmamış (sanki kimsenin hatırlamaya ihtiyacı varmış gibi), her birinin neden devletin hatası olduğunu açıklamıştı.

Başbakan'ın, haksız ve yanlış olan bu suçlamaları düşününce bile nabzı hızlandı. Devleti nasıl o köprünün yıkılmasına engel olabilirdi Allah aşkına? Birinin köprüler için yeterince masraf yapılmadığını öne sürmesi çizmeyi aşıyordu. Köprü on yaşında bile değildi ve en iyi uzmanlar bile neden aşağıdaki ırmağın derinliklerine bir düzine araba göndererek ikiye ayrıldığını açıklamaktan yoksundu. Ayrıca ne cüretle biri o iki iğrenç ve halka iyi tanıtılmış cinayetin polis yetersizliğinin sonucu olduğunu ya da devletin her nasılsa West Country'de çıkan, insan ve mal kaybına neden olan o tuhaf kasırgayı önceden görmüş olması gerektiğini öne sürerdi ve genç

bakanlarından biri olan Herbert Chorley'nin bu hafta çok garip davranması sonucu şimdi ailesiyle daha fazla vakit geçirecek olması onun suçu muydu?

“Ülkeyi korkunç bir hava sardı,” diye bitirmişti sözlerini rakip, kendi geniş gülümsemesini saklamaya zahmet bile etmeyerek.

Maalesef, bu tamamıyla doğruydu. Başbakan bunu kendi bile hissediyordu; insanlar gerçekten de normalden daha fazla mutsuz görünüyordu. Hava bile kasvetliydi; Temmuz'un ortasında serin bir sis... Olamazdı, normal değildi...

Notun ikinci sayfasını çevirdi, bunun ne kadar böyle devam ettiğine baktı ve kötü bir iş olduğu için pes etti. Kollarını başının üstünde esneterek gözlerini ofisinde kederle gezdirdi. Mevsim dışı soğuğa karşı sımsıkı kapatılmış uzun sürme pencerelerin karşısında güzel, mermer bir şöminesi olan şık bir odaydı bu. Başbakan hafifçe titreyerek kalktı ve cama bastıran ince sise bakarak pencereye doğru yürüdü. Tam o anda, arkası odaya dönükken arkasında hafif bir öksürük duydu.

Karanlık camdaki kendisinin korkmuş görünen aksiyle burun buruna donakaldı. Bu öksürüğü biliyordu. Daha önce de duymuştu. Boş odaya doğru yavaşça döndü.

“Merhaba?” dedi, kulağa hissettiğinden daha cesur gelmeye çalışarak.

İmkansız olduğunu bilmesine rağmen, kısa bir anlığına kimsenin ona yanıt vermeyeceğini umdu. Fakat, kulağa hazırlanmış bir beyanat okuyormuş gibi gelen gevrek, kesin bir ses hemen yanıt verdi. Ses -Başbakan'ın ilk öksürükten tahmin ettiği gibi- kurbağaya benzeyen

ve uzun gümüş bir peruk takan, odanın en uç köşesindeki kirli yağlı boya tablosunda resmedilmiş küçük adamdan geliyordu.

Muggle'ların Başbakanı'na.

Acilen görüşmemiz gerek.

Lütfen derhal yanıtlayınız.

Saygılarımla, Fudge.

Tablodaki adam Başbakan'a soran gözlerle baktı.

“Ee,” dedi Başbakan, “dinle...benim için pek müsait bir zaman değil... Bir telefon bekliyorum, anlıyorsunuz ya...Şey'in Başkanı'nda-”

“O işi ayarlarlayabiliriz,” dedi portre anında. Başbakan'ın ümidi suya düştü. İşte bundan korkuyordu. “Ama onunla gerçekten konuşmayı umu-”

“Başkan'ın aramayı unutmasını sağlayacağız. Bu akşam yerine yarın akşam arayacak,” dedi küçük adam. “Lütfen Mr. Fudge'ı derhal yanıtlayınız.”

“Ben...ah...pekala,” dedi Başbakan halsizce. “ Evet, Fudge'la görüşeceğim.”

Kravatını düzelterek masasına aceleyle geri döndü. Tam sandalyesine oturup yüzünü rahat ve etkilenmemiş bir ifade olduğunu umduğu bir şekle uyarlamıştı ki, mermer şömine rafının altındaki boş ızgaranın üstünde parlak yeşil alevler can buldu. Alevlerin arasında bir topaç gibi hızla dönen iri cüsseli bir adamın belirmesini tek bir şaşkınlık ya da korku belirtisi bile göstermemeye çalışarak izledi. Saniyeler sonra, güzelce bir antika halının üstüne

tırmanmış, elinde limon yeşili silindir şapkayla uzun ince çizgili pelerinin kollarından külleri silkeliyordu.

“Aa... Başbakan,” dedi Cornelius Fudge, gerilmiş elini öne uzatarak. “Sizi tekrar görmek ne güzel.”

Başbakan bu iltifatı dürüstçe karşılayamazdı, o yüzden hiçbir şey söylemedi. Fudge'ı gördüğüne hiç de memnun değildi, çünkü sık ortaya çıkışları, sırf kendileri bile korkutucu olmakla beraber, genellikle çok kötü haberler alacağı anlamına geliyordu. Dahası Fudge besbelli endişeden bitkin görünüyordu. Daha zayıf, daha kel ve daha griydi, ve buruşuk bir bakışı vardı. Başbakan bu bakışı daha önce politikacılarda görmüştü ve bu hiçbir zaman iyi bir bileşim değidi.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” dedi, kısa bir anlığına Fudge'ın elini sıkarak ve masasının önündeki en sert sandalyelerinden birine doğru işaret ederek.

“Nereden başlayacağımı bilmek çok güç,” diye mırıldandı Fudge, sandalyeyi çekip oturarak ve yeşil silindir şapkasını dizlerine yerleştirerek. “Ne haftaydı ama, ne haftaydı...”

“Siz de kötü bir tane geçirdiniz öyleyse?” diye sordu Başbakan resmi bir tavırla. Fudge'ın fazladan yardımı olmadan yeterince derdi olduğunu iletmeyi umuyordu.

“Elbette, evet,” dedi Fudge gözlerini bitkince ovarak ve Başbakan'a somurtup baktı; “Sizin geçirdiğiniz haftayı ben de geçiriyordum, Başbakan'ım. Brockdale Köprüsü... Bones ve Vance'in ölümleri... West Country'deki olaylar da cabası...”

“Siz - ee - size - demek istediğim, sizin insanlarınızdan bazıları-bu-olaylarla alakalıdırlar, öyleyse?”

Fudge Başbakan'a sertçe bir bakış attı. “Elbette öyle,” dedi. “Eminim ki neler olup bittiğini anladınız?”

“Ben...” diye tereddüt etti Başbakan.

İşte tam olarak bu tip bir davranış biçimi Fudge'ın ziyaretlerinden hoşlanmamasına neden olmuştu. Koskoca Başbakan'dı ve yeni yetme bir okul çocuğu muamelesi görmekten hoşnut kalmıyordu. Ama elbette bu onu Başbakan olduğu ilk akşam Fudge'la yaptığı ilk görüşmeden beri böyleydi. Daha dün gibi hatırlıyordu ve ölene kadar aklından çıkmayacağını da biliyordu.

Bu ofisin içinde tek başına duruyordu ve bunca yıl hayalini ve planını kurduğu zaferin tadını çıkarıyordu ki arkasında tıpkı bu geceki gibi bir öksürük duymuştu ve dönüp o küçük çirkin portreyi onunla konuşur bulmuştu. Sihir Bakanı'nın gelip kendisini tanıtmak üzere olduğunu ilan ediyordu.

Doğal olarak, uzun kampanyanın ve seçimin zorluluğunun sonunda onu delirttiğini sanmıştı. Bir portrenin kendisiyle konuştuğunu görünce büsbütün korkmuştu, fakat bu, kendini ilan etmiş bir büyücünün şömineden dışarı sekip elini sıktığında nasıl hissettiğinin yanında hiç kalırdı. Fudge bütün dünyada hala gizlice büyücü ve cadıların yaşamakta olduğunu açıklarken ve Sihir Bakanlığı bütün büyücü halkının sorumluluğunu üstlendiğinden ve büyü dışı halkın onların kokusunu almasını engellediğinden, onun kafasını onlarla fazla meşgul etmesine gerek olmayacağını temenni ederken dili tutulup kalmıştı. Fudge, bunun çok zor bir iş olduğunu, çünkü süpürgelerin sorumlu bir biçimde kullanımını düzenlemeden ejderha nüfusunu kontrol altında tutmaya kadar (Başbakan bu noktada masasını destek amaçlı kavradığını hatırladı) her şeyi kapsadığını

söylemişti. Fudge daha sonra babacan bir tavırla hala şaşakalmış Başbakan'ın omzuna vurarak.

“Endişelenecek bir şey yok,” demişti, “büyük ihtimalle beni bir daha göremeyeceksiniz. Sizi yalnızca bizim tarafımızdan gerçekten ciddi, Muggle'ları da -büyü dışı kişiler yani- etkileyecek birşeyler varsa rahatsız edeceğim. Onun dışında, herkes kendi yoluna. Ve şunu söylemeliyim ki, bunu selefinizden daha iyi kaldırıyorsunuz. Beni camdan dışarı fırlatmaya kalktı, beni karşı tarafça planlanmış bir işletmece sandı.”

Bu sözlere karşı, Başbakan en sonunda sesini bulmuştu. “Siz -siz bir işletmece değilsiniz öyleyse?” Bu onun son, ümitsiz bir ümidiydi.

“Hayır,” dedi Fudge kibarca. “Korkarım ki hayır. Bakın.”

Ve Başbakan'ın çay kupasını bir fareye çevirmişti.

“Ama,” dedi Başbakan nefes nefese, çay kupasının bir sonraki nutuğunun kenarını çiğnemesini izlerken, “ama neden - neden kimse bana bir şey-?”

“Sihir Bakanı, kendisini sadece günümüzün Muggle Başbakan'ına gösterir,” dedi Fudge, asasını ceketinin içine geri sokarak. “Bunu gizliliğimizi korumak için en iyi yöntem olarak görüyoruz.”

“Peki öyleyse,” diye sızlandı Başbakan, “neden önceki Başbakan beni uyarmadı-?” Fudge buna gerçekten çok gülmüştü.

“Aziz Başbakan'ım, hiçbir kimseye söyleyecek misiniz?”

Hala gülen Fudge, şömineye biraz toz atmış, zümrüt yeşili alevlere dalmış ve emici bir sesle yok olmuştu. Başbakan da hareket etmeden durmuştu ve anlamıştı ki, yaşadığı sürece hiçbir zaman bu

rastlantıyı, yaşayan tek bir kişiye anlatmaya cüret etmeyecekti, ki zaten şu koca dünyada kim ona inanırdı ki?

Şoku atlatmak biraz zaman almıştı. Bir süre boyunca kendini Fudge'ın yorucu seçim kampanyası sırasında az uyumanın getirdiği bir halüsinasyon olduğunu inandırmaya çalışmıştı. Bu rahatsız buluşmanın tüm hatıralarından kurtulmak için yaptığı nafile çaba ile, fareyi bundan çok memnun olan yeğenine vermişti ve özel kalem sekreterine, Fudge'ın gelişini bildiren o çirkin küçük adam portresini indirmesini söylemişti. Ama Başbakan'ın korktuğu gibi, portre kaldırılmasının imkansız olduğunu kanıtlamıştı. Birkaç marangoz, bir iki müteahhit, bir resim tarihçisi, ve Maliye Bakanı başarısızca tabloyu duvardan sökmeye çalıştığında, Başbakan bu çabayı bırakmıştı ve sadece ofisteki döneminin sonuna kadar tablonun hareketsiz ve sessiz bir şekilde kalmasını umut etmeye karar vermişti. Sık sık göz ucuyla tablonun sakinini esnerken, ya da burnunu kaşırken; hatta bir iki kere arkasında çamur kahverengisi bir branda bırakarak çerçevesinden resmen kalkıp gittiğini gördüğüne yemin edebilirdi. Ama kendini resme fazla bakmamaya ve böyle bir şey olduğunda her zaman kendine gözlerinin yanıldığını söylemeye alıştırmıştı.

Sonra, üç yıl önce, bu geceki gibi bir gecede, Başbakan ofisinde yalnızken, portre Fudge'ın yakın zamanda geleceğini ilan etmişti ve Fudge sırılsıklam ve hatırı sayılır bir panik içinde şömineden fırlamıştı. Başbakan'ın neden Axminster'ın her yerine su damlatmakta olduğunu sormasına gerek kalmadan, Fudge Başbakan'ın daha önce hiç duymadığı bir hapishane, “Serious” (ciddi) Black adında bir adam, kulağa “Howarts,” gibi gelen bir şeyden ve Harry Potter adında bir çocuk, yani Başbakan'ın uzaktan

yakından bir anlam veremediği bir şeyler hakkında bağıra çağıra atıp tutmaya başlamıştı.

“...Azkaban'dan yeni döndüm,” demişti Fudge nefes nefese, silindir şapkasının kenarından epeyce bir suyu cebine dökerek. “Kuzey Denizi'nin ortasında, bilirsiniz, berbat bir uçuştu... Ruh Emiciler başımın etini yiyor” -bunu söylerken ürpermişti- “daha önce hiçbir firarla karşılaşmamışlardı. Herneyse, size gelmek zorundaydım, Başbakan'ım. Black tanınmış bir Muggle katili ve Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e tekrar katılmayı planlıyor olabilir...Ah tabi, daha Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in kim olduğunu bilmiyorsunuz!” Başbakan'a bir an umutsuzca bakmıştı ve, “Eh, oturun, oturun, ben en iyisi size herşeyi anlatayım... Bir viski alın...” demişti.

Başbakan kendi ofisinde bırakın kendi viskisinin ona önerilmesini, oturulmasının söylenmesinden bile hiç hoşlanmamıştı, ama yine de oturdu. Fudge asasını çekti, yoktan kehribar renkli sıvıyla dolu iki büyük bardak var etti, bir tanesini Başbakan'ın eline doğru uzattı, ve bir sandalye çekti.

Fudge bir saatten fazla süre boyunca konuşmuştu. Bir noktada, belli bir ismi yüksek sesle söylemeyi reddetmişti ve Başbakan'ın viskisiz eline sıkıştırdığı bir parşömen parçasına yazmıştı. En sonunda Fudge gitmek için ayağa kalktığında, Başbakan da kalkmıştı.

“Öyleyse diyorsunuz ki...” Sol elindeki isme gözlerini kısarak baktı. “Lord Vol-” “Adı Anılmaması Gereken Kişi!” diye hırladı Fudge.

“Özür dilerim... Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin hala yaşadığını söylüyorsunuz öyleyse?”

“Eh, Dumbledore öyle diyor,” dedi Fudge, ince çizgili pelerinini çenesinin altına sıkıştırarak, “ama onu hiç bulamadık. Bana soracak

olursanız, destek almadığı sürece tehlikeli değil, o yüzden endişelenmemiz gereken kişi Black. O uyarıyı harekete geçireceksiniz öyleyse? Harika. Eh umarım birbirimizi tekrar görmeyiz, Başbakan'ım! İyi geceler.”

Ama birbirlerini bir daha görmüşlerdi. Bir yıldan kısa bir süre sonra taciz edilmiş gibi görünen Fudge kabine odasında yoktan var olmuştu ve Başbakan'ı Kuidiç (en azından kulağa öyle geliyordu) Dünya Kupası'nda sıkıntılı bir durum oluştuğunu ve birkaç Muggle'ın “işin içine karıştığını,” söylemişti ama, Başbakan'ın endişelenmesine gerek yoktu, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in işaretinin tekrar görülmesi hiçbir şey demek değildi; Fudge bunun bağlantısız bir olay olduğundan emindi ve Muggle İrtibat Ofisi onlar konuşurken bütün hafiza değişiklikleriyle meşguldüler.

“Ah, neredeyse unutuyordum,” diye eklemişti Fudge. “Üç Büyücü Turnuvası için üç yabancı ejderha ve bir sfenks ithal ediyoruz, epey alışılmış bir şey bu, ama Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Kontrolü Departmanı bana kural kitabına göre sizi ülkeye epey tehlikeli yaratıkları getirdiğimizden haberdar etmemiz gerektiğini söylüyor.”

“Ben - ne - ejderhalar mı?” dedi Başbakan tükürür gibi.

“Evet, üç tane,” dedi Fudge. “Ve bir sfenks. Eh, size iyi günler.”

Başbakan ejderhaların ve sfenkslerin bunun en kötüsü olacağını umut üstüne umut etmişti, ama hayır; iki yıldan kısa bir süre sonra, Fudge bu sefer Azkaban'dan toplu firar olduğu haberleriyle ateşten tekrar fırlamıştı.

“Toplu firar mı?” diye tekrar emişti Başbakan boğuk bir sesle.

“Endişelenecek bir şey yok!” diye bağırdı Fudge, bir ayağını çoktan alevlere koyarak. “Hepsini çabucacık yakalayacağız - sadece bilmeniz gerektiğini düşündüm!”

Ve Başbakan “Bekle bakayım orada bir dakika!” diye bağıramadan yeşil kıvılcım yağmuru arasında yok olmuştu.

Basın ve karşı taraf ne derse desin, Başbakan aptal bir adam değildi. Fudge'ın ilk buluşmalarındaki temennilerine rağmen birbirlerini epeyce çok gördükleri ve Fudge'ın her gelişinde biraz daha şaşkın oluşu gözünden kaçmamıştı. Sihir Bakanı hakkında (ya da, kafasında Fudge'dan bahsettiği zaman söylediği gibi, Öteki Bakan hakkında) düşünmekten hoşlanmadığı halde, Başbakan kendini Fudge'ın bir dahaki sefere daha ciddi sorunlarlara ortaya çıkacağından korkmaktan alamıyordu. O yüzden Fudge darmadağın, sinirli, ve sertçe şaşkın bir şekilde ateşten bir kez daha çıktığında Başbakan'ın onun neden burada olduğunu tam olarak bilememesi, bu oldukça kasvetli hafta boyunca olan her şeyden daha kötüydü.

“Ee - Büyücü toplumunda neler olduğunu ben nereden bileyim?” diye diklendi, Başbakan. “yönetecek bir ülkem ve yeterli derdim var; şu an sizin yardımınız-”

“Aynı dertleri paylaşıyoruz,” diye lafını kesti Fudge. “Brockdale Köprüsü dayanıksız değildi. O gerçek bir kasırga bile değildi. O cinayetler Muggle'ların işi değildi. Ve Herbert Chorley'nin ailesi onsuz daha güvendedir. Şu anda onu St. Mungo'nun Sihirsel Hastalıklar ve Yaralanmalar Hastanesi'ne gönderme düzenlemeleri yapıyoruz. Bu gece gitmeli.”

“Neden... Korkarım ben... Ne?” diye geveledi Başbakan.

Fudge büyük, derin bir nefes aldı ve dedi ki, “Başbakan'ım, size söylemekten büyük üzüntü duyuyorum ki o geri döndü. Adı Anılmaması Gereken Kişi döndü.”

“Döndü mü? ‘*Döndü*' derken... yani yaşıyor mu? Yani-”

Başbakan, Fudge'ın ona bütün öteki büyücülerden daha çok korkulan, on beş yıl önceki esrarengiz ortadan kayboluşundan önce bin korkunç suç işlemiş olan büyücüden bahsettiği, üç yıl önceki o korkunç sohbetin ayrıntılarını hafızasında yokladı.

“Evet, yaşıyor,” dedi Fudge. “Bu demektir ki -Kem küm- canlı bir adam, eğer öldürülemiyorsa nasıl yaşıyor? Pek anlayamıyorum ve Dumbledore adam gibi açıklamıyor - ama her neyse, gerçekten bir vücudu var; yürüyor, konuşuyor ve öldürüyor, o yüzden sanırım, konuşmamızın amacına göre, evet, yaşıyor.”

Başbakan buna ne diyeceğini bilemedi, ama konuştukları her konuda bilgisi varmış gibi görünmek isteğine dair inatçı bir huy, ona önceki konuşmalarından hatırladığı detayları aratıyordu.

“Serious Black -ee- Adı Anılmaması Gereken Kişiyle beraber mi?”

“Black? Black?” dedi Fudge dikkati dağılarak, silindir şapkasını parmaklarında hızla döndürerek. “Yani Sirius Black mi? Merlin'in sakalı, hayır. Black ölü. Meğerse biz -ee- Black hakkında yanılmışız. Aslında masummuş. Ve Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin yanında da değilmiş. Yani,” diye ekledi kendini savunurcasına, şapkasını daha hızlı çevirerek, “bütün kanıtlar bunu gösteriyordu -elliden fazla tanığımız vardı- ama her neyse, dediğim gibi, öldü. Aslında, öldürüldü. Sihir Bakanlığı binasında. Aslına bakarsanız bir soruşturma olacak...”

Şaşırtıcı olarak, Başbakan bu noktada Fudge için geçici bir acıma hissi duydu. Ama bu, kendini beğenmişlik pırıldamasıyla anında söndü. Kendisi şöminelerde belirme yeteneğinden yoksun olabilirdi, ama onun yönetimi altında devlet departmanlarından hiçbirinde hiçbir zaman bir cinayet işlenmemişti... Hiç değilse şimdiye kadar...

Başbakan gizlice masasının tahtasına vururken, Fudge devam etti, "Ama Black geçti gitti. Demek istediğim şu ki, bir savaşın içindeyiz Başbakan'ım, ve bazı adımlar atılmalı."

"Savaşta mı?" diye tekrarladı Başbakan gergince. "Herhalde bu biraz fazla abartılmış bir terimdi?"

"Adı Anılmaması Gereken Kişi şimdi Ocak'ta Azkaban'dan kaçan müritleriyle birleşti," dedi Fudge, gittikçe daha hızlı konuşarak ve şapkasını sadece limon yeşili bir leke gibi görünecek kadar hızlı çevirerek. "Açığa çıktıklarından beri bir kargaşaya sebep oldular. Brockdale Köprüsü - o yaptı Başbakan'ım, beni eğer onun için kenara çekilmezsem toplu bir Muggle cinayeti ile tehdit etti ve-"

"Aman Tanrım, yani bütün o insanların ölümü ve benim paslanmış sondaj kulesi ve çürümüş genişletme eklemleri ve başka bilmemneler hakkında sorular cevaplamak zorunda kalmam senin suçun muydu!" dedi Başbakan öfkeyle.

"Benim mi suçum?" dedi Fudge rengi değişerek. "Sen olsaydın şantaja öylece boyun eğeceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Belki hayır," dedi Başbakan, ayağa kalkarak ve odada volta atarak, "ama şantajcıyı bir iğrençlik yapmadan yakalamak için elimden ne geliyorsa yapardım!"

"Gerçekten de benim elimden geleni yapmadığımı mı sanıyorsunuz?" diye sordu Fudge ateşlice. "Bakanlıktaki her

Seherbaz onu ve müritlerini yakalamaya çalıştı ve çalışıyor, ama dünyadaki en güçlü büyücülerden biri hakkında konuşuyoruz maalesef, otuz yıldır yakalanmaktan kaçmış bir büyücü!”

“Öyleyse bana West Country'deki kasırgadan da onun sorumlu olduğunu söyleyeceksiniz?” dedi Başbakan, sinirleri attığı her adımla artarak. Bu korkunç felaketlerin nedenini keşfedip de halka açıklayamamak onu çileden çıkarıyordu, bunun devletin suçunun olmasından daha da fazla.

“O bir kasırga değildi,” dedi Fudge sefilce.

“Afedersiniz!” diye havladı Başbakan, şimdi resmen ayaklarını vura vura yürüyerek. “Ağaçlar sökülü, çatılar koparılmış, sokak lambaları eğilmiş, korkunç yaralanmalar-”

“Ölüm Yiyenler'di,” dedi Fudge. “Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin müritleri. Ve...ve devlerin de işe karıştığını sanıyoruz.”

Başbakan sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi olduğu yerde kaldı. “Neyler işe karışmış?”

Fudge yüzünü buruşturdu. “Geçen sefer büyük bir etki yaratmak istediğinde devleri kullandı,” dedi. “Yanlış Bilgilendirme Ofisi yirmi dört saat çalışıyor. Gerçekte neler olduğunu gören Muggle'ların hafızalarını değiştiren Hafıza Değiştirici takımlarımız vardı. Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Kontrolü Departmanı'nın çoğunu etrafta koşturduk, ama devi bulamıyoruz - bir felaketti.”

“Yapma ya!” dedi Başbakan öfkeyle.

“Bakanlık'ta moralin epey düşük olduğunu inkar etmeyeceğim,” dedi Fudge. “Bütün bunların üstüne, Amelia Bones'u kaybettik.”

“Kimi kaybettiniz?”

“Amelia Bones. Sihirsel Kanun Uygulama Departmanı'nın başı. Sanıyoruz ki Adı Anılmaması Gereken Kişi onu kendisi öldürdü, çünkü çok yetenekli bir cadıydı ve - ve bütün kanıtlar gösteriyor ki gerçek bir dövüş sergiledi.”

Fudge boğazını temizledi ve, göründüğü üzere, bir gayretle silindir şapkasını döndürmeyi bıraktı.

“Ama o cinayet gazetelerdeydi,” dedi Başbakan öfkesinden bir anlığına saparak “Bizim gazetelerimizde. Amelia Bones... sadece kendi başına yaşayan orta yaşlı bir kadın dendi. Korkunç - korkunç bir cinayetti değil mi? Epeyce tanınmıştı. Polis çok şaşkın, görüyorsunuz ya.”

Fudge iç geçirdi. “Eh, elbette öyleler,” dedi “içerden kilitlenmiş bir odada öldürülmüştü, değil mi? Öteki taraftan, biz tam olarak kimin yaptığını biliyoruz, ki bu bizi onu yakalamak için daha ileriye götürmüyor. Ve Emmeline Vance vardı, belki bunu duymadınız-“

“Ah evet duydum!” dedi Başbakan. “Aslında buradaki köşenin etrafında oldu. Gazeteler onu allayıp pulladılar, “Başbakan'ın arka bahçesine kanun ve emir ihlali-”

“Ve sanki bu yeterli değilmiş gibi,” dedi Fudge, Başbakan'ı dinlemeyerek, “Ruh Emiciler her yeri sardılar, insanlara sağda solda ortada saldırarak...”

Daha mutlu bir anında bu cümle Başbakan'a anlaşılmaz gelirdi, ama şimdi daha zekiydi. “Ruh Emiciler'in Azkaban'daki tutsakları koruduğunu sanıyordum,” dedi dikkatle.

“Öyle yapıyorlardı,” dedi Fudge halsizce. “Ama artık değil. Hapishane'yi bıraktılar ve Adı Anılmaması Gereken Kişi'ye katıldılar. Bunun bir hayal kırıklığı olmadığını söyleyemem.”

“Ama,” dedi Başbakan, doğan bir korkuyla, “siz bana onların insanlardan umut ve mutluluğu emen yaratıklar olduğunu söylememiş miydiniz?”

“Doğru. Ve çoğalıyorlar. Bütün sisi yaratan şey de bu.”

Başbakan dizleri çözülerek en yakın sandalyeye çöktü. Görünmez yaratıkların köylerin ve kasabaların arasından geçerek seçmenlerine umutsuzluk dağıtması onda bayılacakmış gibi bir his uyandırıyordu.

“Görüyorsunuz ki, Fudge - birşeyler yapmalısınız! Bu Sihir Bakanı olarak sizin sorumluluğunuz!”

“Aziz Başbakan'ım, bütün bunlardan sonra benim hala Sihir Bakanı olduğumu gerçekten düşünemezsiniz, değil mi? Üç gün önce kovuldum! Bütün Büyücü toplumu iki hafta boyunca benim işten çıkarılmamı çığırıyor. Ofisteki bütün dönemim boyunca onları böyle birleşmiş görmemiştim!” dedi Fudge, gülümsemek için cesur bir çaba ile.

Başbakan bir anlığına ne diyeceğini bilememişti. Bırakıldığı duruma karşı duyduğu kızgınlığına rağmen, karşısında oturan çekmiş gibi görünen adama acıyordu.

“Çok üzgünüm,” dedi en sonunda. “Eğer yapabileceğim bir şey varsa?”

“Çok naziksiniz Başbakan'ım, ama yapabileceğiniz bir şey yok. Ben buraya sizi son olan olaylar konusunda bilgilendirmek ve size halefimi tanıştırmaya geldim. Şu ana kadar burada olur sandım, ama elbette, şu anda çok meşgul bütün olanlar yüzünden.”

Fudge bir tüy kalemin ucuyla kulağını karıştıran uzun kıvırcık gümüş peruk takan çirkin küçük adam portresine baktı. Fudge'ın bakışını

yakalayan portre dedi ki, “Biraz sonra burada olacak, Dumbledore'a yazdığı bir mektubu bitiriyor.”

“Ona şans dilerim,” dedi Fudge ilk defa acı bir sesle konuşarak. “Son iki haftadır Dumbledore'a günde iki kez yazıyordum, ama ondan tık yok. Eğer çocuğu ikna etmeye hazırlıklı olsaydı, ben hala... Eh, belki Scrimgeour daha başarılı olur.”

Fudge besbelli kederli bir sessizliğe dinmişti, ama bu neredeyse anında, bir anda gevrek, resmi sesiyle konuşan portre tarafından bozulmuştu.

Muggle'ların Başbakan'ına.

Bir toplantı rica ediyorum.

Acil. Lütfen derhal yanıtlayınız.

Rufus Scrimgeour

Sihir Bakanı.

“Evet, evet, iyi,” dedi Başbakan dikkati dağılarak, ve ızgaradaki alevler tekrar zümrüt yeşiline döndüğünde, yükseldiğinde ve ortalarında ikinci bir dönen büyücü belirdiğinde ve onu kısa bir an sonra antika halının üstüne tükürdüğünde irkilmedi bile.

Fudge ayağa kalktı ve bir anlık bir tereddütten sonra yeni gelenin kendini toplamasını, uzun siyah cüppesinin tozunu silkelemesini ve etrafına bakmasını izledi. Başbakan da aynısını yaptı.

Başbakan'ın ilk, aptalca fikri Rufus Scrimgeour'un yaşlı bir aslana benzemesiydi. Yelesinde ve çalıya benzeyen kaşlarında çizgi çizgi grilikler vardı, Tel-kenarlı gözlüklerin ardında meraklı sarımsı gözleri vardı ve hafifçe topallayarak yürümesine rağmen uzun ince boyuyla

ve uzun adımlarıyla belli bir zarafeti vardı. İnsanda derhal bir kurnazlık ve sertlik hissi bırakıyordu; Başbakan, Büyücü toplumunun bu tehlikeli zamanda neden Scrimgeour'u Fudge'a yeğlediğini anladığını sandı.

“Nasılsınız?” dedi Başbakan kibarca, elini uzatarak.

Scrimgeour onu kısa bir süre tuttu, gözleriyle odayı taradı, ve cüppesinin altından bir asa çekti.

“Fudge size herşeyi anlattı mı?” diye sordu, kapıya doğru uzun adımlarla yürüyerek ve asasıyla anahtar deliğine dokunarak. Başbakan kilidin tıkırdadığını duydu.

“Ee - evet,” dedi Başbakan. “Ve eğer sakıncası yoksa, o kapının açık kalmasını tercih ederim.

“Rahatsiz edilmemeyi tercih ederim,” dedi Scrimgeour kısaca, “ya da izlenmemeyi,” diye ekledi, asasını, perdelerin çekilmesini sağlayarak pencerelere yöneltereк. “Evet, pekala, ben meşgul bir adamım, o yüzden işimize dönelim. İlk olarak, güvenliğinizi konuşmalıyız.”

Başbakan sesini yükseltebildiği kadar yükseltti ve cevapladı: “Zaten sahip olduğum güvenlikten tamamiyle memnunum efen-“

“Ama biz değiliz,” diye lafını kesti Scrimgeour. “Eğer Başbakan'ları İmperius lanetinin altına girerse bu Muggle'lar için yetersiz bir koruma olacak. Dışarıdaki ofisinizdeki yeni sekreter-”

“Kingsley Shacklebolt'tan kurtulmuyorum, eğer bunu demek istiyorsanız!” dedi Başbakan sıcağı sıcağına. “Gerçekten verimli, ötekilerinin yaptığının iki katı işin altından kalkıyor-”

“Çünkü o bir büyücü,” dedi Scrimgeour, gülümsemenin g'sini bile göstermeden. “Size korumanız için gönderilmiş olan iyi eğitilmiş bir

Seherbaz.”

“Bekle bakalım bir dakika!” diye bildirdi Başbakan. “Ofisime öylece insanlar koyamazsınız, benim için çalışanları ben seçerim-”

“Shacklebolt'tan memnun olduğunuzu sanıyordum?” dedi Scrimgeour soğukça. “Öyleyim - yani - öyleydi-”

“Öyleyse problem yok, değil mi?” dedi Scrimgeour.

“Ben...eh, Shacklebolt işinde... ee... harika olmayı sürdürdüğü sürece,” dedi Başbakan özürle, ama Scrimgeour onu duymuşa benzemiyordu.

“Şimdi, Genç Bakanınız Herbert Chorley konusunda,” diye devam etti. “Ördek taklidi yaparak etrafı eğlendiren.”

“Ne olmuş ona?” diye sordu Başbakan.

“Besbelli kötü yapılmış bir Imperius Laneti'ne tepki gösterdi,” dedi Scrimgeour. “Beynini sersemletti, ama o hala tehlikeli olabilir.”

“Sadece vak vaklıyor!” dedi Başbakan halsizce. “Herhalde birazcık dinlenmek... Belki içkiyi bırakmak...”

“St. Mungo'nun Sihirsel Hastalıklar ve Yaralanmalar Hastanesi'nden bir Şifacı takımı onu biz konuşurken bile inceliyorlar. Şu ana dek üç tanesini boğmaya kalkıştı,” dedi Scrimgeour. “Bence en iyisi onu şimdilik Muggle toplumundan almak.”

“Ben... eh... İyi olacak, değil mi?” dedi Başbakan endişeyle.

Scrimgeour şömineye doğru çoktan yol almaya başlayarak sadece omuz silkti.

“Eh, söylemek istediklerim bunlardı. Gelişmelerden sizi haberdar edeceğim, Başbakan'ım - ya da, en azından, ben muhtemelen

kendim gelemeyecek kadar çok meşgul olacağım, o zaman Fudge'ı göndereceğim. Danışman kapasitesi içinde kalmaya razı oldu.”

Fudge gülümsemeye çalıştı, ama başarısızdı; sadece bir diş ağrısı varmış gibi görünüyordu. Scrimgeour ateşi yeşile döndüren esrarengiz toz için ceplerini karıştırıyordu bile. Başbakan bir an ikisine ümitsizce baktı, sonra bütün akşam bastırmaya çalıştığı sözler en sonunda ağzından fırladı.

“Ama Tanrı aşkına - siz büyücüsünüz! Sihir yapabilirsiniz! Eminim ki - eh- her şeyi çözebilirsiniz!”

Scrimgeour yavaşça yerinde döndü ve Fudge'a şaşkın bir bakış attı, ve Fudge bu sefer gülümsemeyi başararak kibarca dedi ki: “Sorun şu ki, öteki taraf da büyü yapabiliyor, Başabakan'ım.”

Ve bununla beraber, iki büyücü parlak yeşil ateşe birbiri ardına girerek yok oldular.

İKİNCİ BÖLÜM: SPINNER'S END

Millerce uzaklıkta, Başbakan'ın penceresinin aksi yönüne doğru hızla esen rüzgâr; yabani otlar ve çöp yığınlarının arasından akan kirli nehri sürüklüyordu. Artık kullanılmayan bir fabrikanın devasa bacasına belirsizlik ve uğursuzluk hâkimdi. Ne kapkara suyun fısıltısından başka bir ses vardı, ne de yığınların altında balık ve patates kızartması kokusu aldığı bazı paketlere umutla ve yavaşça yaklaşan bir deri bir kemik tilkiden başka bir hayat belirtisi.

Ama sonra, aniden cılız bir patlama sesiyle, nehrin kıyısında ince uzun ve kukuletalı bir figür belirdi. Tilki dondu, ihtiyatla gözlerini bu olağan dışı olaya sabitlemişti. Figür kısa bir süre bulunduğu yeri kontrol ediyormuş gibi göründü, sonra ışıkla birlikte, hızlı ve büyük adımlarla ilerledi, uzun pelerini çimenlere sürtünürken ses çıkarıyordu.

İkinci ve daha yüksek bir patlama sesiyle diğer bir figür cisimlendi.

“Bekle!”

Kulak tırmalayan çığlıktan ürken tilki çalılıkların arasına sindi. Yığınların üzerinden yuvasına doğru sıçradı. Yeşil parlak bir ışık oldu ve ciyaklayan tilki ölü olarak yere düştü.

İkinci figür, hayvanı ayakucuyla çevirdi.

“Yalnızca bir tilki,” dedi umursamazca bir kadın sesi kukuletanın altından. “Belki bir seherbazdır diye düşünmüştüm - Cissy, bekle!”

Ama parlak ışık sırasında durup bakan kişi, az önce tilkinin düştüğü yığınların üzerinden basıp gitmişti bile. “Cissy - Narcissa - beni dinle-”

İkinci kadın ilkine yetişti ve kolunu yakaladı, ama diğeri kolunu kurtardı. “Geri dön, Bella!”

“Beni dinlemelisin!”

“Yeterince dinledim. Kararımı verdim. Beni yalnız bırak!”

Narcissa isimli kadın, bir çizgi boyu uzanan eski parmaklıkların, nehri, dar ve kaldırım taşlı caddeden ayrıldığı yere, yani yığınların sonuna ulaştı. Diğer kadın, Bella, takip etmeye devam etti. Birlikte, yolun karşısındaki pencereleri boğuk ve kapkaranlık olan bir dizi yıkık dökük tuğla bir eve baktılar.

“Burada mı yaşıyor?” diye sordu Bella küçümseyen bir sesle. “Burada? Bu Muggle ahırında? Kendi türümüzden buraya ayak basan ilk kişiler olmalıyız-”

Ama Narcissa dinlemiyordu; paslı parmaklıklardan kendine bir boşluk bulup sıyrıldı ve hızlıca yolu geçti bile.

“Cissy, bekle!”

Pelerini arkasında hışırtı çıkaran Bella, Narcissa'yı takip etti, onu ikinci ve neredeyse birincisinin aynısı olan evlerle dolu bir sokağa girerken gördü. Bazı sokak lambaları kırıktı; iki kadın aydınlık ve kör karanlık arasında koşuyordu. Takip eden kadın, diğerini, başka bir köşeyi döndüğü sırada yakaladı. Bu kez kolunu sıkıca yakalamayı başardı, kendine doğru çevirdi ve böylece yüz yüze geldiler.

“Cissy, bunu yapmamalısın, ona güvenemezsin-”

“Karanlık Lord ona inanıyor, değil mi?”

“Karanlık Lord... bence... yanılıyor,” Bella nefes nefese kaldı, ve etrafa bakıp gerçekten yalnız olup olmadıklarını kontrol ederken kısa bir süre boyunca kukuletasının altındaki gözleri parladı. “Hem ne olursa olsun, bize plan hakkında konuşmamamız söylendi. Bu Karanlık Lord'a ihanet etmek olur-”

“Bırak, Bella!” diye hırladı Narcissa ve pelerinin altından bir asa çıkarıp tehdit edercesine diğerinin suratına tuttu. Bella yalnızca güldü.

“Cissy, kendi kardeşine mi? Yapamazsın-”

“Artık yapamayacağım hiçbir şey yok!” dedi Narcissa histerik bir sesle, asasını bir bıçakmışçasına indirirken başka bir ışık parlaması oldu. Bella, yanmanın etkisiyle kardeşinin kolunu bıraktı.

“Narcissa!”

Ama Narcissa aceleyle devam etti. Şimdi, mesafesini koruyup tuğla evlerin oluşturduğu terkedilmiş labirentin derinliklerine inerken, takipçisi kolunu ovalayarak tekrar peşindeydi.

Sonunda, Narcissa, yükselen fabrika bacasının havada asılı duran kocaman bir işaret parmağı gibi göründüğü yere, Spinner's End isimli sokağa girdi. Perdelerin arasından loş ışığın sızdığı en sondaki bodrum daireye ulaşana kadar, tahta ve kırık pencerelerin yanından geçerken adımları kaldırımda yankılanıyordu.

Sessizce lanet eden Bella ona yetişmeden önce, kapıyı çaldı. Kesik kesik soluyup, onlara gece meltemini taşıyan kirli nehrin kokusunu alarak, birlikte beklediler. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Kapı

aralığından onlara bakan, uzun siyah saçları ortadan ikiye ayrılmış, soluk yüzlü ve siyah gözlü bir adam göründü.

Narcissa kukuletasını indirdi. Yüzü o kadar solgundu ki karanlıkta parlıyordu; uzun sarı saçları sırtına dökülüp ona boğulmuş bir insan görüntüsü veriyordu.

“Narcissa!” dedi kapıyı biraz daha aralayan adam, böylece ışık Narcissa ve kız kardeşini de aydınlattı. “Ne hoş bir sürpriz!”

“Severus,” dedi Narcissa fısıldayarak. “Seninle konuşabilir miyim? Acil bir durum.”

“Tabii ki.”

Adam, kadının içeri girmesi için geri çekildi. Hala kukuletalı olan kız kardeşi davet edilmemiş olarak kardeşini takip etti. “Snape,” dedi kısaca yanından geçerken.

“Bellatrix,” diye yanıtladı Snape, kapıyı arkalarından kapatırken ince ağzını bükerek hafifçe yapmacık bir şekilde gülümsedi.

Doğruca, karanlık bir hücreymiş hissi veren, küçücük bir oturma odasına girdiler. Duvarlar, çoğu siyah veya kahverengi deri kaplı olan kitaplarla kaplanmıştı; yıpranmış bir kanape, eski bir koltuk, sallanan bir masa, tavandan sarkan mum dolu avizenin loş ışığı altında grup halinde duruyorlardı. Genellikle kullanılmadığı için, evde bir terk edilmişlik havası vardı.

Snape Narcissa'ya nazikçe oturmasını işaret etti. Narcissa pelerinini çıkardı ve bir kenara fırlattı, kucağına koyduğu, birbirine kenetlenmiş beyaz ve titreyen ellerine bakarak oturdu. Bellatrix kukuletasını daha yavaş indirdi. Kardeşinin sarışın olduğu kadar esmerdi. Ağır göz

kapakları ve sert bir çene yapısı vardı. Narcissa'nın arkasına gelene dek gözlerini Snape'ten ayırmadı.

“Peki, senin için ne yapabilirim?” diye sordu Snape, iki kardeşin karşısındaki koltuğa otururken.

“Biz... yalnızız, değil mi?” diye sordu Narcissa usulca.

“Evet, tabii ki. Yani, Kılkuyruk burada, ama haşaratları saymıyoruz, değil mi?”

Asasını arkasındaki kitaplarla dolu dolaba doğrulttu, gürültüyle gizli bir kapı açıldı ve üzerinde donup kalmış küçük bir adamın olduğu dar bir merdiveni açığa çıkardı.

“Senin de şüphesiz anladığın gibi, Kılkuyruk, misafirlerimiz var,” dedi Snape tembelce.

Adam, son birkaç merdivenden kamburunu çıkarak, ağır ağır indi ve odaya girdi. Küçük sulu gözleri, nokta bir burnu ve suratında hoş olmayan aptal bir sırıtışı vardı. Sol eli parlak gümüş bir eldivenle kaplı olan sağ elini taşıyordu.

“Narcissa!” dedi cikleyen bir sesle. “Ve Bellatrix! Ne kadar da-”

“Eğer isterseniz, Kılkuyruk içeceklerimizi getirecek,” dedi Snape. “Ve sonra da yatak odasına dönecek.” Kılkuyruk, sanki Snape ona bir şey fırlatmışçasına irkildi.

“Senin uşağın değilim!” diye cikledi, Snape'ten gözlerini kaçırarak.

“Gerçekten mi? Ben de, Karanlık Lord seni buraya bana yardımcı olmak için yolladı diye bir izlenim içindeydim.”

“Yardımcı olmak için, evet - ama içeceklerini hazırlamak ve - ve evini temizlemek!”

“Daha tehlikeli işlere yardımcı olmak için can attığın hakkında en ufak bir fikrim yoktu Kılkuyruk,” dedi Snape yumuşak bir sesle. “Bu kolayca ayarlanabilecek bir şey: Karanlık Lord'la bir konuşayım-”

“Eğer istersem onunla kendim konuşabilirim!”

“Tabii ki konuşabilirsin,” dedi Snape dudak bükerek. “Ama aynı zamanda, içkilerimizi getir. Ev cini yapımı şaraplardan olsun.”

Kılkuyruk bir an tereddüt etti, onunla tartışabilecekmiş gibi görünüyordu, ama sonra döndü ve ikinci bir gizli kapının yolunu tuttu. Bardakların çınlama seslerini duydular. Saniyeler içinde tozlu bir şişe ve bir tepsi üzerinde üç bardakla geri döndü. Elindekileri sallanan masa üzerine koydu ve kitap-kaplı kapıyı arkasından kapayarak uzaklaştı.

Snape, üç bardağı da kan kırmızı şarapla doldurdu ve ikisini kız kardeşlere verdi. Narcissa mırıldanarak teşekkür ederken, Belllatrix hiçbir şey söylemedi, onun yerine Snape'e ters ters bakmayı sürdürdü. Snape rahatsız olmuşa benzemiyordu; aksine eğleniyor gibi görünüyordu.

“Karanlık Lord'a,” dedi bardağını kaldırırken ve içkisini bir dikişte bitirdi.

Kızkardeşler de aynısını yaptılar. Snape bardakları tekrar doldurdu. Narcissa ikinci içkisini aldığı sırada, aceleyle, “Severus, buraya bu şekilde geldiğim için üzgünüm, ama seni görmek zorundaydım. Bana yardım edebilecek tek kişi olduğunu düşünüyorum-”

Snape tek elini kaldırarak susmasını işaret etti, sonra asasını tekrar gizli merdivenin kapısına doğrulttu. Büyük bir gürültü ve ciyaklamayı, Kılkuyruk'un merdivenlerden aceleyle yukarı çıkma sesleri takip etti.

“Özür dilerim,” dedi Snape. “Son zamanlarda kapı dinlemeye başladı, ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum... Ne diyordun, Narcissa?”

Derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı.

“Severus, biliyorum burada olmamam lazım, kimseye bir şey anlatmamam söylendi, ama-”

“Öyleyse diline hâkim ol!” diye hırladı Bellatrix. “Özellikle de şimdiki ekipte!”

“Şimdiki ekip?” diye tekrar etti Snape alaycı bir sesle. “Ve benim bundan ne anlamam gerekiyor, Bellatrix?”

“Sana güvenmediğimi, Snape, senin de gayet iyi bildiğin gibi!”

Narcissa ağlıyormuşçasına iç çekti ve elleriyle yüzünü kapadı. Snape bardağı masaya koydu ve tekrar oturdu, elleri koltuğun üzerindeydi, Bellatrix'in ters ters bakan yüzüne gülümsedi.

“Narcissa, bence Bellatrix'in içindekileri kusmasını dinlemeliyiz; bu sıkıcı yarıda kesilmeleri önler. Pekâlâ, devam et, Bellatrix,” dedi Snape. “Bana güvenmemene sebep olan şey ne?”

“Yüz tane sebep var!” diye bağırdı, kanepenin arkasından uzun adımlarla masaya doğru gidip bardağını hızla masaya çarparak. “Nereden başlayayım! Karanlık Lord gücünü yitirdiğinde neredeydin? Neden ortadan kaybolduğu zaman onu bulmak için en ufak bir harekette bulunmadın? Dumbledore'un yanında yaşadığın onca yıl boyunca ne yaptın? Neden Karanlık Lord'un Felsefe Taşı'nı elde etmesini engelledin? Neden Karanlık Lord'un yeniden doğuşu sırasında hemen gelmedin? Birkaç hafta önce, biz, Karanlık Lord için kehaneti ele geçirmeye çalışırken neredeydin? Ve neden, Snape,

beş sene boyunca senin merhametine kalmış durumdayken, Harry Potter hala hayatta?”

Durdu, göğsü hızla şişip iniyordu, yanakları kızarmıştı. Arkasında, yüzü hala elleriyle kapalı olan Narcissa, hareketsizce oturuyordu.

Snape gülümsedi.

“Sana cevap vermeden önce - ah evet, Bellatrix, cevap vereceğim! Söyleyeceklerimi ve Karanlık Lord'a ihanet ettiğim masalının asılsız olduğunu, diğer arkamdan konuşanlara iletebilirsin. Cevap vermeden önce, bir şey sormama izin ver. Gerçekten, Karanlık Lord'un bu soruların her birini tek tek sormadığını mı düşünüyorsun? Ve eğer ben yeteri kadar tatmin edici cevaplar vermeseydim, şu anda karşında oturup, seninle konuşuyor olabilir miydim sanıyorsun?”

Bellatrix duraksadı.

“Sana inandığını biliyorum, ama...”

“Yoksa yanıldığını mı düşünüyorsun? Ya da onu bir şekilde kandırdığımı mı? Karanlık Lord'u, en büyük büyücüyü, dünyanın gördüğü en becerikli Zihnefendar'ı kandırmak?”

Bellatrix bir şey demedi, ama ilk kez az da olsa rahatsız olmuş görünüyordu. Snape konunun üzerinde durmadı. Tekrar içkisini aldı, tek yudumda bitirdi ve devam etti. “Karanlık Lord güçten düştüğünde nerede olduğumu merak ediyorsun. Bana emrettiği gibi Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'ndaydım, çünkü Albus Dumbledore hakkında casusluk yapmamı istemişti. Karanlık Lord'un emri olduğundan işi almaya cüret ettiğimi biliyorsun, değil mi?”

Bellatrix neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde, onaylarcasına başını bir yukarı bir aşağı salladı ve sonra ağzını açtı, ama Snape

önce davrandı.

“Ortadan kaybolduğunda, onu bulmak için neden çabalamadığımı soruyorsun. Avery, Yaxley, Carrows'lar, Greyback, Lucius ile birlikte” - kafasını Narcissa'ya doğru hafifçe eğdi - “aynı nedenden dolayı. İşinin bittiğine inanıyordum. Bununla övünmüyorum, yanılmıştım, ama öyle işte... Eğer, o zaman inançlarını kaybedenleri affetmeseydi, şu anda çok az sayıda müride sahip olurdu.”

“Bana sahip olurdu!” dedi Bellatrix hırsla. “Onun için Azkaban'da yıllarını geçiren bana!”

“Evet, gerçekten, takdire değer,” dedi Snape sıkılmış bir sesle. “Belki yardımcı olsaydım, hapiste onun için bu kadar yatmamış olurdun, ama iyi niyetin şüphe edilmeyecek kadar güzel-”

“İyi niyet!” diye haykırdı; öfkesinden çılgına dönmüş gibiydi. “Ben Ruh Emiciler'e katlanırken, sen Hogwarts'ta kalıp rahatça Dumbledore'un evcil hayvanı rolünü oynadın!”

“Tam olarak değil,” dedi Snape soğukça. “Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenliğini bana vermeyecekti, bildiğin gibi. Şey gibi düşünüyordu, ee, beni kötü yola sürükleyeceğini, beni eski halime döndüreceğini.”

“Senin, Karanlık Lord için olan fedakârlığın bu muydu, gözde dersini öğretmemek mi?” diye alay etti Bellatrix. “Neden orada o kadar zaman kaldın, Snape? Dumbledore hakkında, öldüğüne inandığın efendine casusluk yapmak için mi?”

“Hemen hemen,” dedi Snape, “Buna karşın, Karanlık Lord görevimi hiç bırakmadığım için memnun: On altı senelik bilgi birikimim vardı, yani Azkaban'ın ne kadar kötü olduğu hakkında bitmek bilmeyen anılardan daha işe yarar bir yeniden hoş geldin hediyesi.”

“Ama kaldın-”

“Evet, Bellatrix, kaldım” dedi Snape, ilk kez sabrını yitirdiğini belli ederek. “Azkaban'a tıkılmaya tercih edeceğim bir işim vardı. Ölüm Yiyenler'i avlıyorlardı, biliyorsun. Dumbledore'un koruması beni hapsinin dışında tutuyordu; en uygunu oydu ve ben de kullandım. Tekrar ediyorum: Karanlık Lord kaldığımdan dolayı beni şuçlamıyor, peki sen neden yapıyorsun anlamıyorum.”

“Sanırım ikinci bilmek istediğin,” diye devam etti Snape, sesini biraz daha yükselterek, çünkü Bellatrix sözünü kesmeye hazırlanıyordu, “neden Karanlık Lord ve Felsefe Taşı arasında durduğum. Bunun cevabı kolay. Bana güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. O da, tıpkı senin gibi, sadık bir Ölüm Yiyen'den Dumbledore'un yardakçısına dönüştüğümü düşünüyordu. Acınacak durumdaydı, çok zayıf ve vasat bir büyücünün vücudunu paylaşıyordu. Önceki müttefikleri Dumbledore'a ya da Bakanlığa dönmüşlerdir diye, kendini onlara açığa çıkarmaya cesaret edemedi. Bana güvenmemesi beni derinden yaralamıştı. Gücüne üç sene erken ulaşabilirdi. Sadece açgözlü ve değersiz olan Quirrell taşı çalmaya yeltendiğinde, kabul ediyorum, onu engellemek için yapabileceğim her şeyi yaptım.”

Bellatrix'in ağzı sanki kötü tadlı bir ilaç almışçasına büküldü.

“Ama o geri döndüğünde gelmedin, Karanlık İşaret'in yandığını hissettiğinde hemen ona gelmedin-”

“Doğru. İki saat sonra geldim. Dumbledore'un emri üzerine geldim.”

“Dumbledore'un emri üzerine-?” diye başladı nefret dolu bir tonla.

“Düşün!” dedi Snape tekrardan sabırla. “Düşün! İki saat beklemeyle, yalnızca iki saatle, Hogwarts'taki casusluk görevimin kalıcı olmasını

garanti altına aldım! Dumbledore'un, yalnızca o emir verdi diye Karanlık Lord'un tarafına geçtiğimi düşünmesini sağlayarak, onun ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın hakkındaki tüm bilgileri ulaştırabilecektim! İyice düşün, Bellatrix: Karanlık İşaret, aylardır gittikçe belirginleşiyordu. Geri dönmek üzere olduğunu biliyordum, bütün Ölüm Yiyenler bilir! Ne yapmak istediğimi düşünecek çok zamanım vardı, bir sonraki hamlemi planlamak için, Karkarof gibi kaçmak için, değil mi?”

“Seni temin ederim, Dumbledore'un kendi adamı olduğumu düşünmesine rağmen, Karanlık Lord'a ona sadık kaldığımı anlattığımda, geç kalmamdan kaynaklanan hoşnutsuzluğu tamamen ortadan kayboldu. Evet, Karanlık Lord, onu sonsuza dek terk ettiğimi düşündü, ama yanılmıştı.”

“Ama ne işe yaradın?” diye dudak büktü Bellatrix. “Ne gibi yararlı bilgiler edindik senden?”

“Bilgilerim direkt olarak Karanlık Lord'a iletilir,” dedi Snape. “Eğer seninle paylaşmamayı seçiyorsa-”

“Benimle her şeyini paylaşır!” dedi Bellatrix bir anda patlayarak. “Beni en vefalı, en sadık müridi olarak-”

“Öyle mi?” dedi Snape, sesinden inanmadığı anlaşılıyordu. “Bakanlık fiyaskosundan sonra da mı?”

“Benim suçum değildi!” dedi Bellatrix kızararak. “Eskiden Karanlık Lord en değer verdiği şeyi emanet ederdi bana, eğer Lucius-”

“Sakın - sakın kocamı suçlamaya kalkışma!” dedi Narcissa kardeşine bakarak, alçak ama etkili bir sesle.

“Suçluluk payı aramak gereksiz,” dedi Snape yumuşak bir sesle. “Olan, oldu.”

“Ama senin tarafından değil!” dedi Bellatrix öfkeyle. “Hayır, diğerlerimiz tehlike içindeyken, sen, bir kez daha yoktun, değil mi, Snape?”

“Geride kalmam emredildi,” dedi Snape. “Belki Karanlık Lord'la aynı fikirde değilsindir, belki Ölüm Yiyenler'le Zümrüdüanka Yoldaşlık'ı arasındaki bir savaşa katılırsam Dumbledore'un farkına varmayacağını düşünüyorsundur? Ve -bağışla beni- tehlikeden bahsediyorsun... Altı tane gençle savaşıyordunuz, değil mi?”

“Senin de çok iyi bildiğin gibi, çok geçmeden Yoldaşlığın yarısının gelmesiyle birlikte birleşmiştiler!” diye hırladı Bellatrix. “Ve, hazır Yoldaşlık konusu açılmışken hala karargahın yerini söyleyemeyeceğin konusunda ısrar ediyorsun, değil mi?”

“Sır Tutucu ben değilim; yerin ismini söyleyemem. Büyü olaylarının nasıl işlediğini anlıyorsun, sanırım? Karanlık Lord, Yoldaşlık hakkında ona ulaştırdığım bilgilerden hoşnut. Bu bilgiler, büyük ihtimalle senin de tahmin ettiğin gibi, son günlerde esir alma olayları, Emmeline Vance'in ölümü ve Sirius Black'ten kurtulmak için bize kesinlikle yardım etti, sana onun işini bitirme şerefini bahşettim.”

Başını eğdi ve Bellatrix'i tebrik etti. Bellatrix'in yüz ifadesi yumuşamadı.

“Son sorumu atlıyorsun, Snape. Harry Potter. Geçtiğimiz beş sene boyunca onu her durumda öldürebilirdin. Yapmadın. Neden?”

“Bu konuyu Karanlık Lord'la konuştun mu?” diye sordu Snape.

“O... son zamanlarda, biz... ben sana soruyorum, Snape!”

“Eğer Harry Potter'ı öldürmüş olsaydım; Karanlık Lord yeni bedenine kavuşup yenilmez olmak için onun kanını kullanamayacaktı-”

“Çocuğu kullanacağını önceden gördüğünü mü iddia ediyorsun!” diye alay etti.

“İddia etmiyorum; planları hakkında en ufak bir fikrim yoktu; zaten Karanlık Lord'un öldüğünü düşündüğümü açık açık söylüyorum. Anlatmak istediğim sadece, Karanlık Lord'un Harry'nin hayatta kalmış olmasından dolayı neden üzgün olmadığı, en azından bir sene öncesine kadar...”

“Ama neden sağ kalmasına izin verdin?”

“Beni anlamıyor musun? Beni Azkaban'dan uzak tutan yalnızca Dumbledore'un korumasıydı! Sence favori öğrencisini öldürmem karşıma geçmesine neden olmaz mıydı? Ama bundan daha fazlası da var. Sana hatırlatmalıyım ki, Harry Potter Hogwarts'a ilk geldiğinde hala, kendisinin harika bir kara büyücü olduğu ve Karanlık Lord'un saldırısından nasıl hayatta kaldığı hakkında birçok hikâye ve söylenti dolaşıyordu. Gerçekten, Karanlık Lord'un çok sayıda müridi, Potter'ın bizi tekrar bir amaç için bir araya getirebilecek düzeyde olduğunu düşündü. Merak ettiğimi kabul ediyorum ve onu, şatoda aptal bir durumda olduğu sırada öldürmeye o kadar da hevesli değildim.”

“Tabii ki, alışılmışın dışında bir yeteneği olmadığını anlamam kısa sürdü. Birçok sıkıcı ve zor anları, yalnızca sırf şans ve bazı yenetekli arkadaşlarının bir araya gelmesi sonucunda atlattı. Notları vasat olmasına rağmen, babası kadar tiksindirici ve halinden memnundu. Onu, ait olmadığına inandığım Hogwarts'tan attırmak için elimden geleni yaptım, ama onu öldürmek ya da gözümün önünde

öldürülmesine izin vermek? Dumbledore'un dibinde böyle bir riske girmem için aptal olmam gerekirdi.”

“Ve bütün bunlardan sonra, Dumbledore'un senden hiç şüphe etmediğine inanmamız gerekiyor, öyle mi?” diye sordu Bellatrix. “Senin gerçek sadakatin hakkında hiçbir fikri yoktu ve sana hala tamamıyla inanıyor, öyle mi?”

“Rolümü iyi oynadım,” dedi Snape. “Ve Dumbledore'un en büyük zaafını unutuyorsun: İnsanların iyi olabileceklerine inanır. Onun tarafına geçtiğimde, Ölüm Yiyenlik günlerim sırasında yaptıklarımdan ne kadar pişman olduğum hakkında palavralar attım ve kollarını açarak beni kucakladı - buna rağmen, söylediğim gibi, Karanlık Sanatlar'a yaklaşmama bile izin vermedi. Dumbledore çok büyük bir büyücü - ah evet, öyle” (Bellatrix'in çıkardığı ses üzerine), “Karanlık Lord bunun doğruluğunu kabul ediyor. Bununla birlikte, Dumbledore'un yaşlandığını söylemekten mutluluk duyuyorum. Geçen ay Karanlık Lord'la yaptığı düello yüzünden sarsıldı. Tepkileri eskisinden daha da yavaşlamıştı, bu yüzden ciddi bir yaralanma yaşadı. Ama bunca yıl içinde, Severus Snape'e olan güvenini yitirmedi ve yalanlarım Karanlık Lord için çok değerli oldu.”

Bellatrix hala düşünceli görünüyordu, Snape'e sonraki saldırısının en iyisinin ne olduğuna karar verememiş gibiydi. Onun sessizliğini avantaj bilen Snape, kız kardeşine döndü.

“Şimdi... Benden yardım istemeye mi gelmiştin, Narcissa?”

Narcissa kafasını kaldırıp baktı, umutsuz görünüyordu.

“Evet, Severus. Sanırım - sanırım bana yardım edebilecek tek kişi sensin, başka gidecek kimsem yok. Lucius hapiste ve...”

Gözlerini kapadı ve göz kapaklarının ardından iki iri gözyaşı süzüldü.

“Karanlık Lord konuşmamı yasakladı,” diye devam etti Narcissa, hala gözleri kapalı olarak. “Kimsenin plandan haberdar olmasını istemiyor... Bu... Çok gizli. Ama-”

“Eğer yasakladıysa, konuşmamalısın,” dedi Snape bir kerede. “Karanlık Lord'un sözü kanundur.”

Narcissa güçlükle soluk alıp veriyordu. Bellatrix eve girdiği andan beri ilk kez hoşnut olmuşa benziyordu. “İşte!” dedi zafer çığlığıyla. “Snape bile konuşma dediğine göre, sessizliğini koru!”

Ama Snape ayaklanıp uzun adımlarla küçük pencereye yürüdü ve perdenin arkasından terkedilmiş sokağa dikkatle baktı. Ve sonra hızla sürüyerek perdeyi kapadı, kaşlarını çatarak tekrar Narcissa'ya döndü.

“Planı biliyorum,” dedi kısık sesle. “Karanlık Lord'un söylediği az sayıda kişiden biriyim. Yine de, bilmiyor olabilirdim, Narcissa, Karanlık Lord'a olan bu büyük ihanetinden dolayı suçlanabilirdin.”

“Kesinlikle biliyorsundur diye düşündüm!” dedi Narcissa, daha rahat nefes alarak. “Sana çok güveniyor, Severus...”

“Planı biliyor musun?” dedi Bellatrix, kısa süren hoşnut olmuş yüz ifadesinin yerini öfke aldı. “Biliyor musun?”

“Elbette,” dedi Snape. “Ama nasıl bir yardım istiyorsun, Narcissa? Eğer Karanlık Lord'un fikrini değiştirmesi için onu ikna edebileceğimi hayal ediyorsan, sanırım umut yok, hem de hiç.”

“Severus,” diye fısıldadı, yaşlar solgun yanaklarından aşağı doğru kayarken. “Oğlum... Tek oğlum...”

“Draco övünüyor olmalı,” dedi Bellatrix kayıtsızca. “Karanlık Lord ona çok büyük bir onur bahşediyor. Ve Draco için şunu söyleyebilirim:

görevinden kaçmıyor, kendini kanıtlama şansı bulduğu için memnun ve heyecanla bekliyor-”

Narcissa gözlerini Snape'e dikip, yalvararak ağlamaya başladı.

“Çünkü henüz on altı yaşında ve nasıl yalanlar döndüğü konusunda en ufak bir fikri yok! Neden, Severus? Neden benim oğlum? Bu çok tehlikeli! Bu Lucius'un hatasının intikamı, biliyorum!”

Snape bir şey söylemedi. Gözyaşlarından uzağa baktı, ama onu duymuyormuş gibi davranamadı. “Bu yüzden Draco'yu seçti, değil mi?” diye üsteledi. “Lucius'u cezalandırmak için?”

“Eğer Draco başarılı olursa,” dedi Snape, Narcissa'dan uzağa bakmayı sürdürerek, “diğerlerinden daha yüksek bir onurla onurlandırılacak.”

“Ama başaramayacak!” diye hıçkırarak ağladı Narcissa. “Nasıl olur da Karanlık Lord'un kendisi-?” Bellatrix bir anda soluğunu içine çekti; Narcissa sinirlerine hâkim olamıyor gibiydi.

“Demek istediğim... Henüz kimse başaramadı... Severus... lütfen... Sen, her zaman Draco'nun en sevdiği öğretmeni oldun... Lucius'un eski arkadaşısın... yalvarıyorum sana... Karanlık Lord'un en değerli, en güvendiği danışmanısın... Onunla konuşacak mısın, onu ikna edecek misin?”

“Karanlık Lord ikna olmayacak ve ben bunu deneyecek kadar aptal değilim,” dedi Snape bıkkınlıkla. “Karanlık Lord Lucius'a kızgın değilmiş gibi davranamam. Sorumluluk Lucius'ta olmalıydı. Kendini yakalattı, diğerleriyle birlikte kehaneti getirmesi gerekirken başarısızlığa uğradı. Evet, Karanlık Lord kızgın, Narcissa, çok kızgın hem de.”

“Öyleyse haklıyım, Draco'yu intikam almak için seçti!” diye tıkandı Narcissa. “Başarılı olmasını değil, denerken ölmesini istiyor!”

Snape bir şey söylemeyince, Narcissa sahip olduğu azıcık hâkimiyetini de yitirmiş göründü.

Ayağa kalktı ve Snape'i şaşırtarak cüppesinin yakasını tuttu. Yüz yüzeydiler, gözyaşları göğsüne damlayan Narcissa nefes nefeseydi, “Bunu yapabilirsin. Bunu Draco yerine yapabilirsin, Severus. Sen başarırsın, tabii ki başarırsın ve seni hepimizin ötesinde ödüllendirir-”

Snape, cüppesini sıkıca kavramış olan Narcissa'nın bileğini tuttu ve cüppesinden kurtardı. Gözyaşlarıyla dolu yüzüne bakarak, yavaşça, “Zaten sonunda benim yapmamı isteyeceğini düşünüyorum. Ama ilk Draco'nun denemesi gerektiğine karar verdi. Görüyorsun, eğer Draco beklenmedik bir şekilde kazanırsa, Hogwarts'ta biraz daha kalabilecek ve işe yarar casusluk görevimi sürdürebileceğim.”

“Diğer bir şekilde, Draco'nun ölüp ya da ölmemesi onun için bir şey fark etmiyor!”

“Karanlık Lord çok kızgın,” diye tekrarladı Snape yavaşça. “Kehaneti duyamadı. Senin de benim kadar iyi bildiğin gibi, Narcissa, kolayca affetmez.”

Narcissa dizlerinin üzerine çökerek, yerde, hıçkıra hıçkıra ve inleyerek ağladı. “Oğlum... Tek oğlum...”

“Gurur duymalısın!” dedi Bellatrix zalimce. “Eğer oğullarım olsaydı hepsini Karanlık Lord'un hizmetine vermekten memnuniyet duyardım!”

Narcissa küçük, umutsuz bir çığlık attı ve uzun sarı saçlarını kavradı. Snape onu durdurdu. Kollarından tutarak ayağa kaldırdı ve

kanepeye oturmasını sağladı. Sonra şarap doldurdu ve bardağı Narcissa'nın eline sıkıştırdı.

“Narcissa, bu kadar yeter, iç şunu. Beni dinle.”

Bir süre durdu; şarabı ağzına götürerek titrekçe bir yudum aldı.

“Belki... Draco'ya yardım etmem mümkün olabilir.”

Narcissa ayağa kalktı, yüzü kâğıt kadar beyazdı; gözleri irileşmişti.

“Severus -ah, Severus- ona yardım eder misin? Zarar görmemesini sağlar mısın?”

“Deneyebilirim.”

Bardağını masanın karşısına doğru savuran Narcissa koltuğundan kayıp dizleri üzerine çöktü; Snape'in ayaklarına kapandı, onun elini iki eliyle birlikte kavradı ve dudaklarını üzerine yerleştirdi.

“Eğer onu koruyacaksan... Severus, yemin eder misin?” Bozulmaz Yemin eder misin?”

“Bozulmaz Yemin?”

Snape'in yüzü ifadesizdi, anlaşılmıyordu. Yine de Bellatrix bir zafer edasıyla kıkırdadı.

“Dinlemiyor musun, Narcissa? Ah, eminim deneyecektir. Sıradan, boş, asla gerçekleştirilmeyecek sözler... Ah, Karanlık Lord'un emri üzerine tabii ki!”

Snape Bellatrix'e bakmadı. Narcissa elini tutmaya devam derken, siyah gözleri, Narcissa'nın ıslak mavi gözlerine odaklıydı.

“Elbette, Narcissa, Bozulmaz Yemin ederim,” dedi yavaşça. “Belki de kız kardeşin Yemindar'ımız olmaya razı olur.”

Bellatrix'in ağzı açık kaldı. Snape, Narcissa'nın karşısında, dizleri üzerinde eğildi ve böylece aynı hizada oldular. Bellatrix'in şaşkın bakışları arasında sağ ellerini birleştirdiler.

“Asana ihtiyacın olacak, Bellatrix” dedi Snape soğukça. Bellatrix hala şaşkın olarak asasını çıkardı. “Ve biraz daha yaklaşman gerek,” dedi Snape.

Bellatrix öne doğru bir adım attı, asasını diğer ikisinin birleşmiş ellerinin üzerine yerleştirdi ve başlarında dikilir halde durdu.

Narcissa konuştu.

“Severus, oğlum Draco, Karanlık Lord'un dileklerini yerine getirmeye çalışırken ona göz kulak olacak mısın?”

“Olacağım,” dedi Snape.

Asadan çıkan, alev gibi, ince bir ışık çizgisi ellerinin etrafını kırmızı, sıcak bir telmiş gibi sardı.

“Ve, o zarar görmesin diye, onu korumak için elinden geleni yapacak mısın?”

“Yapacağım,” dedi Snape.

Asadan ikinci bir ışık çıkarak, bir önceki halkayla birleşip yanan bir zincir oluşturdu.

“Ve, kanıtlanması gerekli olanda... eğer Draco başarısız olacağa benziyorsa...” diye fısıldadı Narcissa (Snape'in eli diğer elin içinde titredi, ama geri çekmedi), “Karanlık Lord'un, Draco'ya, yerine getirmesi için emrettiği işi üstlenecek misin?”

Bir anlık sessizlik oldu. Bellatrix, asası diğerlerinin ellerinin üzerinde, gözlerini dört açmış bir şekilde izledi.

“Üstleneceğim,” dedi Snape.

Bellatrix'in şaşkın yüzü, asadan fırlayan üçüncü bir eşiz alevle ısınarak kızardı. Işık diğerleriyle birleşerek, birbirine kenetlenmiş elleri, ateşten bir yılanmışçasına kavradı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: OLACAK VE OLMAYACAK

Harry Potter yüksek sesle horluyordu. Dört saat boyunca, yatak odası penceresinin yanındaki sandalyede oturup kararan havayı izledikten sonra, yüzünün bir kısmı pencereye dayalı, gözlüğü yamulmuş ve ağzı açık olarak uyuya kalmıştı. Nefesinden buğulanan cam, dışarıdaki sokak lambasının göz kamaştırıcı turuncu ışığını daha da parlak gösteriyordu. Ve suni ışık yüzüne tüm canlılığıyla vurarak, o gür ve taranmamış saçlarının altında bir hayalet varmış izlenimini veriyordu.

Odada, etrafa saçılmış bir sürü ıvır zıvır ve az miktarda çöp vardı. Baykuş tüyleri, elma koçanları, postayla gelmiş şekerlemelerin yerdeki çöpleri, yatağın üzerine rasgele atılmış bir cüppenin ortasında karman çorman bir şekilde duran büyü kitabı, ve çalışma masasının üzerinde duran lambanın ışığıyla aydınlanan gazete yığınları. Bir haberin başlığı şöyleydi:

HARRY POTTER: SEÇİLMİŞ KİŞİ?

Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin bir kez daha göründüğü şu son günlerde, Sihir Bakanlığı'nda yaşanan esrarengiz huzursuzluk hakkındaki söylentiler devam ediyor.

“Konuşma yetkimiz yok, bana bir şey sormayın,” diye isyan etti, dün gece Bakanlık'tan ayrılırken ismini vermeyi reddeden bir Hafıza

Değiştirici.

Bununla birlikte, Bakanlık'taki üst düzey yetkililerden biri, huzursuzluğun kaynağının efsanevi Kehanet Odası olduğunu doğruladı.

Bakanlık büyücülerinin şimdiye kadar böyle bir yerin varlığını bile reddetmelerine karşın, büyüyle uğraşan kesim, Azkaban'dan firar etmek isteyen mahkumlara, kehaneti çalmaya çalışan Ölüm Yiyenler'in hizmet ettiğine inanıyorlar. Doğal olarak kehanet bilinmiyor, ancak spekülasyonlar, şu ana dek Ölümcül Lanet'ten kurtulup sağ kalmayı başaran tek kişi olarak bilinen Harry Potter, ve o gece, kafalarda soru işareti bırakarak, Bakanlık'ta bulunmasıyla ilgili yaygınlaşıyor. Bazıları, bizi Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'den kurtaracak tek kişi olarak kehanette yer aldığını söyleyerek, Potter'a ‘Seçilmiş Kişi' diyecek kadar ileri gittiler.

Bugün kehanetin nerede olduğunun -tabi eğer varsa- bilinmemesiyle birlikte (bkz. sayfa 2, sütun 5)

Birinci haberin bitişiğinde, bir ikincisi yer alıyordu. Bu seferkinin başlığı:

SCRIMGEOUR FUDGE'IN YERİNİ ALDI

Bu ilk sayfa haberinin büyük bir kısmı, aslana benzer yeleli, gür saçlı ve oldukça tahrip olmuş suratlı bir adamın büyük, siyah-beyaz bir fotoğrafıyla kaplıydı. Resim hareket ediyor - adam yüksek bir yerde durmuş el sallıyordu.

Önceden Sihirsel Yasaları Uygulama Departmanı'nda Baş Seherbaz olan Rufus Scrimgeour, Sihir Bakanı olarak Cornelious Fudge'ın yerini aldı. Yeni Sihir Bakanı'yla, bu yakınlarda Büyücüşura'daki Baş Sihirbazlık görevine yeniden kavuşan Albus Dumbledore'un arasının

açık olmasına rağmen, atama, büyüyle uğraşan kesim tarafından coşkuyla karşılandı.

Scrimgeours, işi alması üzerine Dumbledore ile bir kez buluştuğunu kabul etti, ama diğer tartışma konuları hakkında yorum yapmayı reddetti. Albus Dumbledore (bkz. sayfa 3, sütun 2)

Kağıdın sol tarafında, katlanmış bir diğer kağıt duruyordu, böylece bakanlığın, öğrencilerinin can güvenliğini temin ediyor olmasıyla ilgili bir başlık görünüyordu.

Sihir Bakanı Scrimgeour, Bakanlık'ın, bu sonbahar Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'na dönecek olan öğrencilerin güvenliğini sağlamak için sıkı önlemler aldığıyla ilgili yeni bir açıklamada bulundu.

“Bakanlık, apaçık ortada olan nedenlerden dolayı, uyulması zorunlu olan yeni gizli güvenlik planları hakkında detaylı bir açıklama yapmayacaktır,” dedi Bakan, ancak bir üst düzey yetkili, Hogwarts'ı korumak için, okulun, içinde bir miktar koruyucu büyüler ve tılsımların olduğu bazı karışık lanetlerle donatıldığını ve küçük bir Seherbaz ekibinin yalnızca okulu korumakla görevlendirildiğini açıkladı.

Çoğu kişi, öğrencilerin güvenliği için Yeni Bakanlık'ın aldığı önlemlerden dolayı rahatlamış durumda. Mrs. Augusta Longbottom, “Torunum Neville - Harry'nin yakın arkadaşı, aklıma gelmişken, Haziran'da, Bakanlık'ta Ölüm Yiyenler'e karşı onunla birlikte savaşmıştı -

Ama hikayenin geri kalan kısmı, sayfanın üzerinde duran büyük kuş kafesi yüzünden okunmuyordu. Kafesin içinde olağan üstü kar beyazı bir baykuş vardı. Ara sıra kafasını çevirerek, kehribar rengi gözleriyle odayı tarıyor, sahibini görmeye çalışıyordu. Bir ya da iki

kez sabırsızca gagasını tıkırdattı, ama Harry onu duyamayacak kadar derin uyuyordu.

Odanın tam ortasında büyük bir sandık duruyordu. Kapağı açıktı; sanki doldurulmayı bekliyordu; eski bir iç çamaşırı paçavrası, şekerlemeler, boş mürekkep şişeleri ve en dibe yerleştirilmiş kırık bir tüy kalem haricinde neredeyse bomboştu. Hemen yanında, yerde duran mor broşürün üzerindeki yazılar göze batıyordu.

----İLGİLİ KİŞİYE----

Sihir Bakanlığı Tarafından

EVİNİZİ VE AİLENİZİ KARANLIK GÜÇLERE KARŞI KORUMAK

Şimdiki günlerde, sihirle uğraşan kesim, kendilerine Ölüm Yiyen diyen bir takım örgüt tarafından tehdit altındadır. Aşağıda bulunan bazı güvenlik adımlarını uygulamak, sizin, ailenizin ve evinizin saldırılar karşısında korunmasına yardımcı olacaktır.

1. Evden yalnız ayrılmamanız tavsiye edilir.

2. Karanlık olan saatlerde daha dikkatli önlemler alınmalıdır. Yolculuklarınızı, mümkün olduğu kadar gece olmadan önce tamamlamalısınız.

3. Bütün ev halkının acil durumlarda Kalkan ve Şaşırtma Büyüleri yapabildiklerinden emin olana kadar, güvenlik bilgilerini ev içinde sık sık gözden geçirin, ve duruma göre, küçük yaştaki aile üyeleri için Yarı-Cisimlenme uygulayın.

4. Ölüm Yiyenler Çok Özlü İksir kullanarak yakın arkadaşlarınızın ya da ailenizin fertlerinin kılığına girebilirler. Bu yüzden yakınlarınıza,

sadece onların bilebileceği sorular sorarak bundan emin olmaya çalışın.

5. Bir aile üyesinin, iş arkadaşının ya da komşunun garip bir şekilde davrandığını fark ederseniz vakit kaybetmeden Sihirsel Yasaları Uygulama ekibiyle temasa geçin. İmperius Laneti'nin etkisinde olabilirler (Bkz. sayfa 4).

6. Karanlık işaret herhangi bir yerde göründüğünde, YAKLAŞMAYINIZ, ve hemen Seherbazlık ofisiyle temasa geçiniz.

7. Henüz onaylanmayan bulgular Ölüm Yiyenler'in Inferi kullanabileceklerini gösteriyor (bakınız sayfa 10). Herhangi bir Inferius izine rastlarsanız veya karşı karşıya gelirseniz acilen Bakanlığa bunu bildirmelisiniz.

Harry uykusunda homurdandı, başı gözlüğünün biraz daha yana yatmasına neden olarak başı pencereye birkaç santim kala kadar kaydı. Birkaç yıl önce Harry tarafından tamir edilen alarmlı saat yüksek sesle tıkırtılar çıkarıyordu, saatin on bir olmasına bir dakika kaldığını gösteriyordu. Bir tarafta da Harry'nin elinde ince ve yana yatık bir yazıyla yazılmış parşömen parçası vardı. Üç gün önce gelmesinden bu yana Harry bu mektubu defalarca okumuş ve her ne kadar sıkı bir rulo halinde dağıtılmış olsa da artık dümdüz olmuştu.

Sevgili Harry,

Eğer sana da uygun olursa tatil günlerinin geri kalanını geçirmek için davet edildiğin Kovuk'a kadar eşlik etmek üzere Cuma gecesi saat on bir de Privet Drive 4 Numara'da olacağım.

Kabul edersen Kovuğa giderken halletmem gereken bir şeyde bana asistanlık yapmanı istiyorum, bu benim için bir şeref olacaktır. Buluştuğumuzda daha detaylı açıklarım.

Cevabını aynı baykuşla yollamanı rica ederim. Cuma akşamı görüşmek dileğiyle, en büyük saygılarımla,

Albus Dumbledore

Uyumadan önce Harry, sokağın her iki ucunu da gören penceresinde dikilmiş, akşam saat yediden beri her beş dakikada bir bu mektuba göz atıyordu. Dumbledore'un bu kelimelerine bakmayı sürdürmenin bir anlamı olmadığını biliyordu; istendiği gibi evet cevabını aynı baykuşla geri yollamıştı ve şimdi Dumbledore gelse de gelmese de beklemekten başka çaresi yoktu.

Fakat Harry henüz toparlanmamıştı. Okulların kapanmasından henüz iki hafta sonra Dursleys'lerden kurtulacak olması gerçekten çok hoştu. Ama bir türlü bir şeylerin ters gideceği fikrinden kurtulamıyordu. Belki mektup direk Dumbledore'a ulaşmamıştı, belki Dumbledore onu almaktan vazgeçerdi, belki de mektubun Dumbledore tarafından yazılmadığını öğrenirdi ya da bu bir şaka, numara veya bir tuzak olabilirdi. Bütün eşyalarını toplayıp aşağı indirdikten sonra geri eşyalarını çıkarma gibi bir zahmete katlanamazdı. Ayrılacağına dair gösterdiği tek tepkisi kar rengi baykuşu Hedwig'i kafesine kapatmak olmuştu.

Alarmlı saatteki yelkovan on ikiyi gösteriyordu ki, tam da bu zamanda dışarıdaki sokak lambalarının ışıkları kayboldu. Ani karanlık tıpkı bir uyarıymış gibi aniden uyandı Harry. Aceleyle gözlüğünü düzeltti, yapışan yanağını camdan çekerek burnunu cama dayadı ve gözlerini kısarak karşı kaldırımlara baktı. Boylu biri uzun bir pelerinin içinde bahçedeki yolda yürüyordu.

Elektrik çarpmışcasına yerinden fırladı, önündeki sandalyeyi devirdi, yerde yetişebildiği her şeyi ama her şeyi sandığa tıkmaya başladı.

Henüz bir tomar cüppeyi, iki ders kitabını ve bir paket cipsi sandığına atmıştı ki kapı zili çaldı.

Oturma odasındaki Vernon eniştesi “Hangi akıllı gecenin bu saatinde kapıyı çalar ki?” diye bağırdı. Bir elinde pirinçten teleskopu, diğer elinde bir çift spor ayakkabı dondu kaldı. Dursleys'leri Dumbledore'un geleceği konusunda uyarmayı tamamıyla unutmuştu. Aşağıda “İyi akşamlar siz Dursley'ler olmalısınız. Sanırım ki Harry size bu akşam onun için geleceğimi anlattı.” diyen boğuk bir ses duyduğunda panik ve gülmek arası bir karışım hissetti. Hemen sandığını kapatarak kapıyı sertçe açtı.

İkişer ikişer merdivenlerden koşarak iniyordu ki, mümkün olduğunca amcasına fazla yaklaşmaması gerektiğini görerek henüz yarı yolda aniden durakladı. Kapının hizasında uzun, ince bir adamı, yani sakalı beline kadar inen ve yarım ay gözlükleri kanca burnunda, uzun bir seyahat pelerini ve sivri uçlu şapkasıyla Dumbledore'du. Dumbledore gibi gür ama siyah bıyıklı ve siyah bir gecelik giyen Vernon Dursley kapıdaki ziyaretçesine ince gözleriyle dik dik bakıyordu.

“Görüşünüzden belli olduğu kadarıyla Harry benim geleceğim hakkında sizi uyarmamış,” dedi Dumbledore yumuşak bir sesle. “Ancak, gene de beni sıcak bir şekilde evinize davet ettiğinizi varsayalım. Hazır bu zor zamanlarda kapı eşiğinde durmak pek akıllıca olmaz.”

Zarifçe eşikten içeri girdi ve arkasından kapıyı kapadı.

“Son ziyaretimden beri uzun zaman oldu” dedi Dumbledore, kanca burnunun arkasından Vernon amcaya bakarak. “Agapuntezleriniz bayağı büyümüş”

Vernon Dursley tam olarak bir şey söylemedi. Konuşmanın sonunda ona çatıp çatmayacağından emin olamadı ama yakında... -amcasının şakağındaki damarın atması tehlikeye işaretti- ama geçici de olsa Dumbledore, Vernon'u nefessiz bırakmıştı. Karşısındaki her ne kadar görünüş itibariyle büyücü ucubesi olsa da kabadayılık yapmayı yedirememişti anlaşılan.

“Aa, iyi akşamlar Harry,” dedi Dumbledore, yarım ay gözlüklerinin ardından çok memnun bir ifadeyle bakıyordu. “Harika, Harika...”

Bu kelimeler Vernon Amca'ya yeterince cesaret vermiş gibi görünüyordu. Anladığı kadarıyla bir adamın direk Harry'ye bakıp “harika” demesini görmeye dayanamıyordu.

“Kaba olmak istemem-” ancak sesinin her zerresinde tehditkâr bir kabalık vardı.

“- galiba kazara yapılan kabalıklar korkunç bir sıklıkla yaşanıyor” diye tamamladı cümlesini Dumbledore ciddi bir şekilde. “Sevgili dostum en iyisi hiçbir şey söylememek. Ah bu da Petunia olmalı.”

Mutfak kapısı açılmıştı karşılarında, ellerinde lastikten bir eldiven, pijamaların üzerine bir sabahlık geçirmiş, muhtemelen yatmadan önceki mutfak tezgâhlarını temizleme seansına başlamıştı. At yüzü hiçbir tepki vermemişti, tabi küçük bir şok belirtisi dışında.

“Albus Dumbledore” dedi Dumbledore, tam da Vernon Amca kendini tanıtma girişimini başaramamışken. “Daha önce de mektuplaşmıştık tabii.” Harry patlayan o mektubu bu şekilde Petunia Teyze'ye hatırlatılmasını biraz garip buldu. Ama gene de Petunia Teyze tepki vermedi. “Ve bu da oğlunuz Dudley olmalı.”

Dudley bu anda oturma odasının kapısına derin bir bakış attı. Büyük sarı kafası sanki çizgili pijama yakasından ayrılmış, apayrı

gözüküyordu. Ağzı büyük bir şaşkınlık ve korkuyla açılıp kapanıyordu. Dumbledore bir veya iki dakika Dursley'lerden birinin bir şey söylemesini bekledi, ama sessizlik baskın çıkınca kibarca gülümsedi.

“Beni oturma odanıza davet ettiğinizi düşünelim.”

Dudley, Dumledore önünden geçerken çabucak yolundan çekildi. Hala teleskopu ve çalıştırıcıyı kavrıyordu, son basamağa zıpladı ve şöminenin hemen yanındaki sandalyesine otururken çevresini sevecen bir ilgiyle bakan Dumbledore'u takip etti. Bulundukları yere göre tamamen sıra dışı görünüyordu.

“Biz gitmiyor muyuz, efendim?” diye sordu Harry tedirgince.

“Evet, gidiyoruz. Ancak ondan önce halletmemiz gereken birkaç mesele var” dedi Dumbledore.

Vernon Enişte odaya girmişti, Petunia omuzlarındaydı, Dudley ise ikisinin arkasında sinsi sinsi dolanıyordu.

“Evet” dedi Dumbledore basitçe. “Yapacağım.”

Asasını o kadar hızlı çekmişti ki Harry ancak görebildi; hafifçe vurmayla kanepeyi üç Dursley'nin dizlerinin hizasına götürdü ve bir yığın halinde koltuğa çöktüler. Bir daha asasına hafifçe vurarak kanepe eskiden durduğu yere geri döndü.

“Biz yeterince rahattık sanırım” dedi Dumbledore içtenlikle.

Asasını tekrar cebine koyarken, Harry bir elinin kararmış ve büzüşmüş olduğunu gördü, yanmış gibi görünüyordu. “Efendim - Acaba elinize ne -?”

“Daha sonra, Harry” dedi Dumbledore. “Lütfen otur.”

Harry, sessizce ve şaşkınlıkla oturan Dursley'lere bakmamaya çalışarak, kalan bir sandalyeye oturdu.

“Sanırım bana biraz içecek bir şeyler ikram edecektin.” dedi Dumbledore Vernon Enişte'ye. “Ama kanıtlar da gösteriyor ki bunu istemek en iyi tabirle aptallığa girer.”

Asasının üçüncü bir hareketiyle tozlu bir şişe ve beş bardak birden havada belirdi. Şişe her bir bardağın üzerine eğildi ve cömertçe bir miktarda bal renginde sıvıyla doldurdu ve sonra her bir bardak odadaki her bir kişiye doğru havada süzüldü.

“Madam Rosmerta'nın yıllanmış meşe viskisi.” dedi Dumbledore bardağını, kendininkini tutup yudumlayan Harry'ye doğru kaldırarak. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştı, ama çok hoşuna gitmişti. Dursley'ler bir an sonra korkuyla birbirlerine bakıyorlardı, kendi bardaklarını tamamıyla görmezden gelmeye çalışıyorlardı, ama bardakların onları nazikçe kafalarının yanlarından dürtmelerinden dolayı bu pek zor bir maharetti. Harry, Dumbledore'un kendisinden daha çok eğlendiği hakkındaki şüphesini bastıramıyordu.

“Evet, Harry” dedi Dumbledore ona doğru dönerek. ”Bizim için çözebileceğini düşündüğüm bir sorun ortaya çıktı. Biz derken Zümrüdüanka Yoldaşlığı'ndan bahsediyorum. Ama ondan önce söylemeliyim ki bir hafta önce Sirius'un vasiyeti bulundu ve sahip olduğu her şeyi sana bırakmış”

Kanepenin üzerindeki Vernon Enişte'nin kafası Harry'ye dönmüştü ancak Harry ona bakmadı ve “Tamam” demekten başka söyleyebilecek bir şey bulamadı.

“Bu temel olarak gayet açık bir söz” diye devam etti Dumbledore. ”Giringotts'daki hesabına makul miktarda altın eklendi ve sen

Sirius'un tüm kişisel mirasını aldın. ”Mirasın biraz kesinleşmemiş kısmı -“

“Vaftiz babası öldü mü?” dedi Vernon Enişte kanepeden yüksek bir sesle. Dumbledore ve Harry ona doğru döndüler. Viski bardağı hala başının yanında ısrarla onu yavaşça dürtüyordu; onu uzaklaştırmaya yeltendi. “o öldü mü? Vaftiz babası?”

“Evet” dedi Dumbledore. Harry'ye neden bunu Dursley'lere anlatmadığını sormadı. “Bizim sorunumuz” diye devam etti Harry'ye sanki hiç kesintiye uğramamış gibi, “Sirius'un ayrıca sana Grimmuld Meydanı On İki Numara'yı da bırakmış olması.”

“Bir ev mi bıraktı?” dedi Vernon Enişte açgözlülükle gözleri kısılarak, ancak kimse ona cevap vermedi.

“Orayı karargâh olarak kullanabilirsiniz. Umurumda değil, alabilirsiniz. Gerçekten orayı istemiyorum.” Harry eğer ona yardım edebilecekse asla oraya ayak basmak istemiyordu. Sirius'un umutsuzca terk etmek istediği yere hapsolmuş, karanlık ve küf kokulu odalarındaki sessizce dolaşmasının anıları ona orayı zaten sonsuza kadar ziyaret ettireceğini düşündü.

“Bu çok cömertçe.” dedi Dumbledore. “Yine de biz orayı geçici olarak boşalttık.”

“Neden?”

“Çünkü” dedi Dumbledore, Vernon Enişte'nin mırıldanmalarına aldırmayarak, şimdi viski bardağı kafasını acıtacak kadar sertçe inatla vuruyordu. ”Black aile geleneği evin bir sonraki ‘*Black*' adını taşıyan erkeğe verilmesini emrediyor. Sirius küçük kardeşi Regulus gibi en son ‘*Black*'ti, öncelik ondaydı ama ikisinin de çocuğu yok. Vasiyeti senin evi almanı istediğini kusursuzca açık bir şekilde

belirtse de, yapılan bazı büyü ya da tılsımlar bir safkan dışında hiç kimsenin eve sahip olamamasını garanti altına alabilmesi mümkün.

Grimmuld Meydanı, on iki numaradaki çığlık atıp bağıran duvardaki Sirius'un annesinin portesinin görüntüsü birden Harry'nin gözlerinin önüne geldi. “Bahse girerim orda vardır.” dedi.

“Doğru” dedi Dumbledore. “Eğer bir büyü varsa, evin mülkiyeti muhtemelen Sirius'un yaşayan en büyük akrabasına geçecektir, bunun anlamı onun kuzeni, Bellatrix Lestrange.”

Harry ne yaptığını fark etmeden ayakları üzerine sıçradı; kucağındaki teleskop ve çalıştırıcıları yere yayıldı. Bellatrix Lestrange, Sirius'un katili, evi mi alacaktı?

“Hayır” dedi.

“Belli ki biz de onun evi almasını tercih etmiyoruz.” dedi Dumbledore sakin bir sesle.” Durum biraz karmaşık. Bizim eve yaptığımız büyülerin, mesela işaretlenemez büyüsünün kontrolünün Sirius'un ellerinden şimdiki sahibesine geçip geçmeyeceğini bilemiyoruz. Her an Bellatrix kapının önüne gelebilirdi. Biz de bu yüzden doğal olarak duruma açıklık gelinceye kadar taşınmak zorunda kaldık.”

“Ama benim oraya sahip olmama izin verildiğini nasıl öğreneceksin?”

“Neyse ki” dedi Dumbledore.” Bunun için basit bir yol var.”

Boş bardağını yanındaki ufak sehpanın üzerine koydu. Ama başka bir şey yapmasına fırsat vermeden Vernon Enişte bağırdı: “Şu kahrolasıca şeyleri önümüzden çekmeyecek misin?”

Harry onlara doğru baktı; üç Dursley de kafalarının üzerindeki bardaklar zıplayıp durarak içindekileri etrafa saçarlarken, kafaları omuzlarının arasına büzüşmüş şekilde oturuyorlardı.

“Çok özür dilerim.” dedi Dumbledore kibarca ve asasını tekrar kaldırdı. Üç bardak da gözden kayboldu. “Ama onları içmeniz daha nezaketli bir davranış olurdu.”

Vernon Enişte bir an sertçe bir karşılık vererek bağırıp çağıracakmış gibi göründü ama sadece Petunia Teyze ve Dudley'le yeniden minderlere gömüldü ve hiçbir şey söylemedi, küçük domuz gibi gözlerini Dumbledore'un asasından bir an için bile ayırmıyordu.

“Gördüğün gibi” dedi Dumbledore, Harry'ye tekrar geri dönerek, sanki Vernon Enişte hiç konuşmamış gibi.” Eğer hakikatten evi alırsan, ayrıca - “

Beşinci kez asasını hafifçe vurdu. Gürültülü bir şaklama oldu ve Dursley'lerin tüylü halısında, çömelen, normal burun gibi bir hayvan burnu, büyük yarasa kulakları ve kocaman kanlı gözleriyle bir ev cini belirdi ve kirli paçavralarla kaplıydı. Petunia Teyze tüyler ürpertici bir çığlık koyuverdi; canlı hatırasında eve hiçbir zaman böyle pis bir şey girmemişti. Dudley kocaman, çıplak, pembe ayaklarını yerden çekti ve onları nerdeyse kafasının üzerine kaldırarak oturdu, sanki yaratığın pijamalarını alıp kaçacağını düşünmüştü ve Vernon Enişte, “Bu kahrolası şey de ne?” diye kükredi.

“Kreacher,” diye lafını bitirdi Dumbledore.

“Kreacher yapmayacak, Kreacher yapmayacak, Kreacher yapmayacak!” diye Vernon Enişte kadar gürültülü bir kurbağa gibi vırakladı ev cini, uzun ve çarpık bacaklarını yere vuruyor ve kulaklarını çekiyordu. “Kreacher Miss Bellatrix'e ait, oh evet, Kreacher Black ailesine ait, Kreacher yeni hanımını istiyor, Kreacher Potter haylazına gitmeyecek, Kreacher gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek ...”

“Gördüğün gibi, Harry,” dedi Dumbledore yüksek sesle Kreacher'ın devam eden “gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek” diye vıraklamasının üstüne. “Senin mülkiyetine geçmek için kesin bir isteksizlik gösteriyor.”

“Önemsemiyorum,” dedi tekrar tiksintiyle kıvranan ve ayağını yere vuran ev cinine bakan Harry. “Onu istemiyorum.”

“Gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek...”

“Onun Bellatrix Lestrange'in mülkiyetine geçmesini mi tercih ediyorsun? Aklımda kalana göre geçen yıl o Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nın karargâhında kalmıştı, değil mi?”

“Gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek...”

Harry Dumbledore'a uzun uzun baktı. Kreacher'ın gidip Bellatrix Lestrange ile yaşamasına izin veremeyeceğini biliyordu, ama ona sahip olma ve Sirius'a ihanet etmiş birinin sorumluluğunu alma düşüncesi tiksindiriciydi.

“Ona bir emir ver,” dedi Dumbledore. “Eğer senin mülkiyetine geçerse, emirlere uymak zorunda. Eğer geçmezse, o zaman bizim onu gerçek hanımından uzak tutmak için bazı şeyler düşünmemiz gerekecek.”

“Gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek, GİTMEYECEK!”

Kreacher'ın sesi bir çığlığa dönüştü. Harry diyecek bir laf bulamıyordu, “Kreacher, kapa çeneni!” hariç.

Bir süreliğine baktı, sanki Kreacher boğuluyordu. Boğazını kavradı, ağzı hala öfkeli bir şekilde çalışıyordu, gözleri şişiyordu. Birkaç çılgın yutkunmadan sonra, kendini yüzükoyun halıya attı (Petunia Teyze

inledi) ve ayakları ile elleriyle yere vurdu ve kendini şiddete teslim etti, ama tamamıyla sessiz bir sinir kriziydi.

“Güzel, bu işi kolaylaştırır,” dedi Dumbledore neşeyle. “Sirius ne yaptığını biliyordu. Sen Grimmauld Meydanı, on iki numaranın ve Kreacher'ın kanuni sahibisin.”

“Onu benimle saklamak zorunda mıyım?” diye sordu Harry, dehşetle, çünkü Kreacher kendi ayakları etrafında çırpınıyordu.

“İstemiyorsan hayır,” dedi Dumbledore. “Eğer bana sorarsan, onu Hogwarts'daki mutfağa çalışmaya gönderebilirsin. Böylece, diğer ev cinleri onu gözetleyebilir.”

“Evet,” dedi Harry ferahlayarak, “Evet, böyle yapacağım. Eee - Kreacher - Senin Hogwarts'a gitmeni ve mutfakta diğer ev cinleriyle çalışmanı istiyorum.”

Şimdi sırtı arkada, elleri ve ayakları havada durarak yatan Kreacher Harry'ye baş aşağı, derinden gönülsüzce bir bakış attı ve başka bir gürültülü şaklamayla kayboldu.

“Güzel,” dedi Dumbledore. “Bir de hipogrif meselesi var, Şahgaga. Sirius öldüğünden beri Hagrid bakıyordu ona, ama şimdi Şahgaga senin, yani eğer farklı bir düzenleme yapmayı tercih edersen...”

“Hayır,” dedi Harry bir kerede, “Hagrid ile kalabilir. Bence Şahgaga da bunu tercih ederdi.”

“Hagrid memnun olacak,” dedi gülümseyen Dumbledore. “Şahgaga'yı tekrar görünce heyecanlandı. Bu arada aklıma gelmişken, Şahgaga'nın güvenliği için adını şimdilik Solukkanat olarak değiştirmeye karar verdik, gerçi Bakanlık'ın bir zamanlar

onun, ölüm cezası verdikleri hipogrif olduğunu tahmin edeceklerinden şüpheliyim. Şimdi, Harry, bavulun hazır mı?”

Eee...

“Geleceğimden şüpheliydin, değil mi?” dedi Dumbledore anlayışlılıkla.

“Hemen gidip... ee... toplanacağım,” dedi çabucak, düşmüş teleskopunu ve spor ayakkabısını toplamak için acele eden Harry.

İhtiyacı olan her şeyi bulmak on dakikadan biraz daha fazla zaman aldı; sonunda görünmezlik pelerinini yatağın altından çekip çıkarmayı başarmıştı, renk değiştiren mürekkep kabını kapattı ve bavulunun kapağını kazanının üstüne kapanması için zorladı. Sonra, bir eliyle bavulunu kaldırdı ve diğer eliyle Hedwig'in kafesini aldı, aşağıya indi.

Dumbledore'un koridorda beklemiyor olması onu hayal kırıklığına uğrattı ve oturma odasına gitmesi gerektiğini düşündü.

Kimse konuşmuyordu. Dumbledore sessizce mırıldanıyordu, anlaşılan onun doğal sessizliğiydi, ama atmosfer soğuk kremadan daha katıydı, ve Harry, “Profesör... Şimdi hazırım” derken Dursley'lere bakmaya cesaret edemedi.

“Güzel,” dedi Dumbledore. “O zaman, sadece son bir şey.” Ve bir kez daha konuşmak için Dursley'lere döndü. “Şüphesiz, bir yıl sonra Harry reşit oluyor...”

“Hayır,” dedi Dumbledore'un gelişinden beri ilk defa konuşan Petunia Teyze.

“Efendim?” dedi Dumbledore kibarca.

“Hayır, reşit olmuyor. O Dudley'den bir ay daha küçük ve Duddy iki sene daha dolmadan on sekiz yaşına girmiyor.”

“Ah,” dedi Dumbledore tatlı tatlı, “ama büyücülük dünyasında, biz on yedi yaşında reşit oluruz.”

Vernon Enişte “Saçmalık,” diyerek homurdandı, ama Dumbledore onu görmemezlikten geldi.

“Artık, bildiğiniz gibi, Lord Voldemort denilen büyücü bu ülkeye geri döndü. Büyücülük toplumu şu an alenen bir savaş durumunda. Lord Voldemort'un birçok kez öldürme teşebbüsünde bulunduğu Harry şuan, on beş yıl önce ailesinin öldürülmesini ve sizin ona dikkat edeceğiniz hakkında umutlarımızı anlatan mektupla sizin kapınıza bıraktığım zamankinden çok daha büyük tehlikede; sanki o sizindi...”

Dumbledore durdu ve her ne kadar onun sesi hafif ve rahat olsa da ve açık bir öfke belirtisi göstermese de, Harry bir çeşit soğukluğun ondan yayıldığını hisseti ve Dursley'lerin hafifçe birbirlerine yaklaştıklarını farketti.

“Dediğim gibi yapmadınız. Hiçbir zaman Harry'ye oğlunuzmuş gibi davranmadınız. Sizin elinizde sadece ihmalkârlığı ve zalimliği gördü. Denilecek en iyi şey, en azından aranızda duran şanssız çocuğa yüklediğiniz sarsıcı darbelerden kaçtı.”

Hem Petunia Teyze hem de Vernon Enişte etrafa baktılar içgüdüsel olarak, sanki aralarında sıkışmış kişinin Dudley değil de başka biri olacağını sanmışlardı.

“Bize... Duddy'ye kötü davranmak mı? Sen ne...?” diye başladı Vernon öfkeyle, Dumbledore sessizlik için küçük çanını kaldırdı, sanki Vernon Enişte'yi dilsiz yapan bir sessizlikti.

“Harry bu eve “evim” diyebildiği sürece Harry'ye güçlü bir koruma sağlayan bu büyünün on beş yıl önce farkına vardım. Her ne kadar burada olduğu zaman huysuz da olsanız, onu hor da görseniz, kötü de davransanız, istemeyerekte olsa en azından ona bir oda verdiniz. Bu büyü Harry on yedisine girene kadar, başka bir deyişle, Harry gerçek anlamda erkek olana kadar onu koruyacak. Ben sizden sadece korumanın Harry'nin on yedinci doğum gününe kadar sürmesi için bir kez daha bu eve dönmesine izin vermenizi istiyorum.”

Dursley'lerden hiç biri bir şey söylemedi. Dudley, hala Harry'ye ne zaman kötü davrandığını bulmaya çalıştığını düşünürken hafifçe kaşlarını çatıyordu.

Vernon Enişte boğazına bir şey takılmış gibi görünüyordu; her nasılsa Petunia Teyze'nin yüzü garip bir şekilde kızarmıştı.

“Peki, Harry... Yola çıkmanın vakti geldi.” dedi Dumbledore en sonunda, ayakta duruyor ve uzun siyah pelerinini düzeltiyordu. “Bir daha görüşene kadar” dedi Dursley'lere, onlara ilgilenene kadar bekleyebilecekmiş gibi görünüyordu ve şapkasını çıkardıktan sonra, odadan hızlıca çıktı.

“Görüşürüz.” dedi aceleyle Harry Dursley'lere ve Harry'nin üstünde Hedwig'in kafesi bulunan sandığının yanında bekleyen Dumbledore'u izledi.

“Şimdi bunların bize ayak bağı olmasını istemeyiz,” dedi Dumbledore, yine asasını çıkarırken, eşyalarını Burrow'a bizi orada beklemesi için göndereceğim, ancak sana Görünmezlik Pelerini'ni vermek istiyorum... Harry sandığının içindeki dağınıklılığı Dumbledore'a göstermemeye çalışarak, pelerinini sandığından

zorlukla çıkardı. Harry pelerini ceketinin cebine tıktıktan sonra, Dumbledore asasını salladı ve sandık, kafes ve Hedwig yok oldu. Sonra Dumbledore asasının yeniden salladı ve evin kapısı serin ve sisli karanlığa açıldı.

“Ve şimdi, Harry, geceye dalalım, şu havai ve baştan çıkarıcı macerayı takip edelim.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM:
HORACE SLUGHORN

Son birkaç günün heyecanlandırıcı her anını çaresizce Dumbledore'un onu gerçekten gelip alacağını ümit ederek geçirmesine rağmen, Privet Drive'dan ayrlırlarken Harry kendini düpedüz beceriksiz hissediyordu. Daha önce müdürle okul dışında hiç doğru dürüst sohbet etmemişlerdi; genellikle büroda oluyorlardı. Yüz yüze son karşılaşmalarının hatırası kafasına kazınmıştı ve bu daha çok Harry'nin telaşını arttırdı ve bırak bu duruma isyan etmiş olmasını, Dumbledore'un değerli eşyalarını yerlere çarpmak için elinden geleni ardına koymamıştı.

Hâlbuki Dumbledore çok sakin görünüyordu.

“Asanı hazır tut Harry” dedi açıklayıcı bir tavırla.

“Ama okul dışında büyü yapmanın yasak olduğunu sanıyordum, efendim.”

“Eğer bir saldırı olursa,” dedi Dumbledore, “Sana engellemen için bir lanet veya uğursuzluk karşıtı büyü için izin vereceğim. Ancak bu gece bir saldırı için tasalanman gerektiğini düşünmüyorum.”

“Neden, efendim?”

“Benim yanımdasın,” dedi Dumbledore kolayca. “Bu yüzden, Harry,” Privet Drive'ın sonunda aniden durdu.

“Cisimlenme sınavından geçmedin tabii ki.”

“Hayır,” dedi Harry. “On yedi yaşında olmam gerekiyor zannediyordum.”

“Evet,” dedi Dumbledore. “Bu yüzden koluma sıkıca tutunman gerekecek. Bir mahzuru yoksa sol koluma farkettiysen, sağ kolum şu sıralar biraz kuvvetsiz.”

Harry Dumbledore'un ona uzattığı kolunu kavradı.

“Çok güzel,” dedi Dumbledore. “İşte gidiyoruz.”

Harry Dumbledore'un kolunun dönerek uzaklaştığını hissetti ve kolu iki misli daha sıkı kavradı; bundan sonra tek bildiği, herşeyin siyah olduğuydu; her taraftan baskı uygulanıyordu; nefes alamıyordu; demirden ipler göğsünü sarmalıyordu; göz bebekleri kafasının içini zorluyordu; kulak zarları kafatasının içinde daha derinlere bastırılıyordu ve ardından -

Ciğerlerini soğuk gece havasıyla doldurdu ve yaşaran gözlerini açtı. Kendini biraz önce, çok gergin kauçuk bir borudan itilmiş gibi hissetmişti. Sadece beş saniye önce bulunduğu Privet Drive'ın kaybolduğunun farkına varmıştı. O ve Dumbledore terkedilmiş gibi gözüken ve ortasında bir savaş anıtı ile birkaç bankın olduğu bir köy meydanında duruyorlardı şimdi. Kendine gelirken, ilk kez Cisimlenmiş olduğunun farkına vardı.

“Herşey yolunda mı?” diye sordu Dumbledore, ona endişeli bakarak. “Alışman gereken bir his.”

“Ben iyiyim,” dedi Harry, kulaklarını ovalayarak. Privet Drive'dan bir hayli isteksiz ayrılmış gibi gözükmüştü. “Ama sanırım süpürgeyi tercih ederdim ...”

Dumbledore gülümsedi, seyahat pelerinini hafifçe biraz daha boynuna doğru çekti ve konuştu, “Bu taraftan.”

Çabuk adımlarla ilerledi, terkedilmiş bir hanın ve birkaç evin önünden geçti. Yakındaki bir kilisenin saatine göre neredeyse gece yarısıydı.

“Söyle Harry,” dedi Dumbledore. “Yara izin... hiç acıdı mı?”

Harry farkında olmadan elini alnına götürdü ve şimşek şeklindeki işareti ovaladı.

“Hayır,” dedi “ve buna şaşırıyorum. Voldemort şimdi bu kadar güçlü olduğuna göre her dakika yanar diye düşündüm.” Dumbledore'a bir göz attı ve memnun bir ifade takındığını gördü.

“Ben, değişik bir açıdan bakıyorum.” dedi Dumbledore. “Lord Voldemort, onun düşüncelerine ve hislerine tehlikeli şekilde hâkim oluşunun, senin hoşuna gittiğini niyahet farketti. Öyle gözüküyor ki Zihinbend'i sana karşı kullanıyor.”

“İyi, ben şikâyet etmiyorum,” dedi Harry, ne huzur bozucu rüyaları ne de Voldemort'un hafızasından korkutucu anıları özlüyordu.

Bir köşeden döndüler, bir telefon kulübesinin ve bir otobüs durağının yanından geçtiler. Harry tekrar yanındaki Dumbledore'a baktı. “Profesör?”

“Evet?”

“Eh - tam olarak neredeyiz?”

“Burası, Harry, cezbedici Budleigh Babberton Köy'ü.”

“Peki, burada işimiz ne?”

“Ah, elbette, bunu sana anlatmadım,” dedi Dumbledore “son birkaç senedir bunu kaç kez söylediğimin sayısını tutmayı unuttum, ama bir

kez daha personel eksiğimiz var. Buraya eski bir meslektaşımı, emekliliğini bir kenara bırakıp Hogwarts'a dönmesi için ikna etmeye geldik.”

“Benim burada nasıl bir yardımım dokunabilir, efendim?”

“Oh, senden faydalanabileceğimi zannediyorum,” dedi Dumbledore belirsizce. “Burdan sola, Harry.”

Evlerle çevrili dik, dar bir sokağa doğru ilerlediler. Bütün pencereler karanlıktı. İki haftadır Privet Drive'ı saran garip sis burda da devam ediyordu. Harry Ruh Emiciler'i düşünerek omzunun üstünden bir bakış attı ve cebindeki asasını kavradı.

“Profesör, neden direk eski meslektaşınızın evine Cisimlenmedik?”

“Çünkü bu kapıyı tekmelemek kadar kaba olacaktır,” dedi Dumbledore. “Nezaket kuralları bize, diğer büyücülerin bizi reddedebilmeleri için olanak sağlamamızı buyuruyor. Ama yine de çoğu büyücü evi, istenmeyen Cisimleniciler'e karşı sihirle korunur. Örneğin Hogwarts'da - “

“- okul içinde ve arazisinde Cisimlenemezsin.” dedi Harry hemen. “Hermione söylemişti.”

“Ve tamamen haklı, buradan tekrar sola.”

Arkalarında kilise çanı geceyarısının geldiğini haber verdi. Harry, geç saatte eski meslektaşının kapısını çalmanın Dumbledore'a neden kaba gelmediğini merak etti, ama bu muhabbet de geçmişti ve soracak daha önemli soruları vardı.

“Efendim, Gelecek Postası'nda Fudge'un işten atıldığını okudum...”

“Doğru,” dedi Dumbledore, şimdi dik bir ara sokağa doğru dönüyordu. “Bildiğin gibi yerine Seherbazlık Bürosu Müdürü Rufus Scrimgeour geçti.”

“O... Sizce o uygun mu?” diye sordu Harry.

“İlginç bir soru,” dedi Dumbledore. “Kesinlikle yetenekli biri. Cornelius'dan biraz daha kararlı ve etkili.”

“Evet, ama benim demek istediğim -“

“Senin demek istediğini anladım. Rufus mücadelelerin adamı ve bütün meslek hayatı boyunca Karanlık Büyücüler'e karşı savaştı, Voldemort'u küçümsemiyor.”

Harry bekledi ama Dumbledore Gelecek Postası'nın görüş farkından söz etmedi ve konuyu sürdürmek cesaretini gösteremediğinden Harry konuyu değiştirdi.

“Ve... Efendim... Madam Bones hakkında olup bitenleri okudum.”

“Evet,” dedi Dumbledore sessizce. “Büyük kayıp. Önemli bir cadıydı. Tam şurda, bence - ah.” Yaralı eliyle işaret etmişti.

“Profesör, elinize -?”

“Şu anda açıklayacak zamanım yok,” dedi Dumbledore. “Korkutucu bir hikâye, yasal yollarla halletmek isterdim.” Soru sormaya devam etmek için izni olduğunun ve adam yerine koyulduğunun farkına varan Harry'ye gülümsedi.

“Efendim - Baykuş postasıyla Ölüm Yiyenlere karşı almamız gereken güvenlik önlemlerini içeren Bakanlık Broşürlerinden aldım...”

“Evet, ben de bir tane aldım,” dedi Dumbledore, hala gülümsüyordu. “Yararlı buldun mu?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse, hayır.“

“Hayır, bence değil. Örneğin benim bir dolancırıcı değil de gerçekten Profesör Dumbledore olduğumu kontrol etmek için bana hiçbir zaman favori reçel tadımı sormadın.”

“Yapmadım...” diye başladı Harry, azarlanıp azarlanmıyacağından tamamen emin değildi.

“İlerde bilmek istersen, Harry, ahududuyu tercih ederim... Tabii bir Ölüm Yiyen olsaydım önce reçel tercihlerimi araştırıp araştırmadığımdan emin olurdum."

“Ee... doğru,” dedi Harry. “Bir de, o broşürde Inferi'ler hakkında bir şeyler söylüyorlardı. Tam olarak neye benziyorlar? Broşür pek net değildi.”

“Onlar ölüler” dedi Dumbledore sakin bir şekilde. “Karanlık büyücülerin buyruklarını yerine getirmek için büyülenmiş cesetler. Inferi'ler uzun zamandır görülmediler, daha doğrusu, Voldemort'un güçlü olduğu son zamandan beri... Tabii ki, onlardan bir ordu yapabilecek kadar insan öldürdü. Yer burası, Harry, tam şurası...”

Kendi bahçesi içine inşa edilmiş, düzgün, taştan bir eve yaklaşıyorlardı. Harry, Inferi'lerin korkunç düşüncesini sindirmekle başka bir şeye dikkat kesilemeyecek kadar meşguldü ki ön kapıya ulaştıklarında Dumbledore birden durdu ve Harry ona çarptı.

"Aman, aman, aman"

Harry gözlerini az meyilli ön patikaya dikti ve kalbinin güçten kesildiğini hisettti. Ön kapı menteşelerinden ayrılmıştı. Dumbledore sokağın başına ve sonuna göz gezdirdi. Hala terkedilmiş gözüküyordu.

“Asanı çıkar ve beni takip et, Harry,” dedi sessizce.

Harry bahçe kapısını açtı, topuklarının üzerinde, hızlı ve sessizce bahçe patikasından yürüdü, asası havada ve hazır bir şekilde ön kapıyı dürttü.

“Lumos.”

Dumbledore'un asasının ucu, dar bir koridoru aydınlatacak şekilde ışıklanmıştı. Sol tarafta bir başka kapı açıktı. Dumbledore, ışıklandırılmış asasını yukarıya doğrultarak, oturma odasına doğru girdi, Harry sağındaydı.

Perişan bir sahneyle karşı karşıyaydılar. Ayaklarının önünde büyükbabadan kalma bir saat yerde paramparça olmuştu, ön tarafı çatlamıştı, sarkacı az ilerde, düşürülmüş bir kılıç misali yerde duruyordu. Onun yan tarafında bir piyano vardı, tuşları zeminin bir tarafından öbür tarafına saçılmıştı. Yakınında, yerdeki bir avizenin enkazı parıldıyordu. Minderler içleri boş halde duruyorlardı, onların kenarlarında kuş tüyleri eğik kesikler halinde sızmışlardı; herşeyin üstü pudra misali cam ve porselen parçalarıyla kaplanmıştı. Dumbledore asasını daha da havaya kaldırdı, böylece ışık duvar kâğıdının üzerine koyu kırmızı ve yapış yapış birşey sıçramış olan duvarlara yöneldi. Harry'nin ani soluk alışı Dumbledore'un etrafa bakmasına sebep verdi.

“Çok berbat, değil mi?” dedi ağır bir biçimde. “Evet, burda korkunç birşey olmuş.”

Dumbledore dikkatlice odanın ortasına doğru hareket etti, kalıntıları inceliyordu. Harry, piyanodan arta kalanların veya devrilmiş kanepenin arkasında görebileceklerinden biraz korkmuş halde etrafına bakarak peşinden gitti, ortada bir ceset belirtisi yoktu.

‘Belki bir kavga olmuştur ve - ve onu sürüklemişlerdir Profesör?'

Harry, duvarın yarısını kaplayan kan lekelerinin ne denli yaralanmış birinin eseri olabileceğini aklına getirmemek için çaba gösterdi.

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Dumbledore sessizce, kendi tarafında yatan haddinden fazla dolu koltuğun arkasından dikkatlice bakıyordu.

“Sizce o hala -?”

“Evet. Hala buralarda biryerde.”

Hiç bir uyarı vermeden Dumbledore asasını koltuğun merkezine doğrultarak atıldı. “Ah!” Birisi haykırmıştı. “İyi geceler, Horace,” dedi Dumbledore tekrar doğrularak.

Harry'nin ağzı bir karış açık kaldı. Bir saniye önce koltuğun durduğu yerde şimdi şişman, kel ve yaşlı bir adam çömelmiş karnına masaj yaparak sulu gözlerle yan yan Dumbledore'a bakıyordu.

“Asanı doğrultmana gerek yoktu.” dedi kızgınca, ayaklarına tırmanarak.

Asanın ışığı parlak kafasını, patlak gözlerini; muazzam, gümüş renkli, deniz aygırınınkine benzeyen bıyığını ve bir çift leylak rengi ipekten yapılma pijamanın üstüne giydiği kestane rengi kadife ceketinin aşırı cilalı düğmelerini parıldattı. Kafasının üst tarafı Dumbledore'un çenesine güçbelâ yetişiyordu.

“Nerden anladınız?” diye homurdandı sendelerken, bir taraftan da hala karnını okşuyordu. Az önce koltuk rolüne girmiş birine göre fazlaca arsız görünüyordu.

“Horace, Azizim,” dedi Dumbledore, eğlenmiş görünüyordu, “Eğer Ölüm Yiyenler gerçekten gelip zili çalsalardı, evin üzerinde Karanlık İşaret olurdu.”

Büyücü, tombul elini alnına koyuverdi.

“Karanlık İşaret,” diye homurdandı. “Birşeyler olduğunu biliyordum... ah tabii. Zaten zamanım olmazdı, odaya girdiğinizde koltukların döşemelerini daha yeni temizlemiştim.”

Kocaman bir nefes aldı, bu da bıyıklarının uç kısımlarının titremesine sebebiyet verdi. “Temizlik konusunda asistanım olmak ister miydin?” diye sordu Dumbledore kibarca.

“Memnuniyetle,” dedi diğeri.

İnce, uzun büyücü ve kısa, şişman olanı sırt sırta vermişlerdi ve asalarını hemen hemen aynı hareketle salladılar.

Mobilyalar orjinal yerlerine uçarak geri döndüler; süs eşyaları havada yeniden bir araya geldiler, kuştüyleri vınlayarak yastıkların içine daldılar, gaz lambaları yandaki masaların üzerine süzüldüler ve yeniden yanmaya başladılar; paramparça olmuş gümüş tabloların parçalarından oluşan birikinti parıldayarak odanın bir tarafından öbür tarafına, bir asanın üstüne, bütün ve lekelenmemiş şekilde uçtu; her taraftaki yırtık, çatlak ve delikler eski haline döndü ve duvarlar kendi kendilerini temizlediler.

“Bu arada, duvardaki kan ne kanıydı?” diye sordu Dumbledore.

“Duvardaki mi? Ejderha,” diye haykırdı Horace adındaki büyücü, avize kendini sağır edici şekilde gıcırdayarak ve şangırdayarak tavana vidalarken.

En sonunda piyanodan bir tıngırtı ve ardından sessizlik geldi.

“Evet, ejderha,” diye tekrarladı büyücü oyalayıcı bir halde. “Son şişe ve fiyatlar da şu sıralar ateş pahası. Buna rağmen belki yeniden kullanılabilir.”

Paldır küldür büfenin ucunda duran kristal şişeye doğru yürüdü ve şişeyi içindeki koyu sıvıyı inceleyerek ışığa doğru tuttu.

“Hmm. Biraz tozlu.”

Şişeyi tekrar büfeye koydu ve içini çekti. O zaman bakışları Harry'ye kaydı.

“Aman,” dedi, büyük gözleri Harry'nin alnına ve şimşek şeklinde oyulmuş yara izine döndü. “Aman!”

“Bu,” dedi Dumbledore, takdim etmek için öne doğru ilerledi, “Harry Potter. Harry, bu benim eski arkadaşım ve meslektaşım, Horace Slughorn.”

Slughorn Dumbledore'a döndü, açıkgöz bir hali vardı. “Beni bunun için ikna etmeyi düşünüyordun demek? O zaman cevabım hayır, Albus.”

Harry'yi itip ilerledi, cazibeye direnen bir adam misali, yüzünü kararlıca başka tarafa döndürdü. “Hiç olmazsa birşeyler içseydik?” diye sordu Dumbledore. “Eski günlerin hatrına?”

Slughorn tereddüt etti.

“Tamam, o zaman, bir bardak.” dedi kaba bir şekilde.

Dumbledore Harry'ye gülümsedi ve onu biraz önce Slughorn'un taklit ettiğinin benzerine değil de, yeni ateşin ve parlak bir şekilde yanan gaz lambasının yanındaki bir sandalyeye doğru yönlendirdi. Harry Dumbledore'un onu mümkün olabildiğince gözünün önünde tutmak

istediği şeklinde, belirgin bir izlenime kapılarak oturdu. Bardaklarla ve şarap sürahisiyle meşgul olan Slughorn, yüzünü odaya döndüğünde, gözleri hemen Harry'nin üzerinde odaklandı.

“Hıh,” dedi, gözleri acıyacak diye korkuyormuş gibi bir edayla çabukça etrafına bakarak. “Buyur -“ Davet edilmeden oturmuş olan Dumbledore'a bir içki verdi, tepsiyi Harry'ye doğru itti ve ardından kendini tamir edilmiş divanın yastıkları üzerine bırakarak sessizliğe büründü. Bacakları o kadar kısaydı ki yere değmiyordu.

“Nasıl gidiyor, Horace?” diye sordu Dumbledore.

“Pek iyi değil,” dedi Slughorn bir kez daha. “Zayıf bir göğüs kafesi. Nefes darlığı. Romatizma da cabası. Alışkın olduğum gibi gezinemiyorum. Ama, bunlar normal şeyler. Yaşlılık. Yorgunluk.”

“Ve bu yüzden bizi buyur etmek için farkedebildiğin en kısa sürede oldukça hızlı bir şekilde hareket etmen gerekti,” dedi Dumbledore. "Üç dakikadan fazla bir süre önce farketmiş olamazsın?”

Slughorn yarı sinirli, yarı gururlu bir şekilde, “İki. Davetsiz Misafir Büyümün harekete geçtiğini farketmedim, banyodaydım. Hala,” diye ekledi sertçe, tekrar kendini geriye çekiyormuş gibi görünüyordu, “Gerçekler gösteriyor ki Albus, ben yaşlı bir adamım. Kafa dinlemeye ve biraz rahat yaşamaya hak kazanmış yorgun, yaşlı bir adam.”

Bunlara kesinlikle sahip, diye düşündü Harry, odaya göz gezdirerek. Her yer tozlu ve dağınıktı, ama yine de kimse bir zamanlar konforsuz olduğunu söyleyemezdi; yumuşak sandalyeler ve ayak iskemleleri, içki ve kitaplar, paket paket çikolata ve dolgun minderler vardı. Eğer Harry burada kimin yaşadığını bilmeseydi, zengin müskülpesent yaşlı bir hanımefendi tahmininde bulunurdu.

“Hala benim kadar yaşlı değilsin, Horace,” dedi Dumbledore.

“Evet, belki emekliye ayrılmayı düşünmenin zamanı gelmiştir,” dedi Slughorn açıkça. Solgun, faltaşı gibi gözleri Dumbledore'un yaralı eline dönmüştü. “Görüyorum ki, tepkiler tepki kalmıyor.”

“Tamamen haklısın,” dedi Dumbledore sakin bir halde, yanmış ve kararmış parmaklarının uçlarını açığa çıkarmak için cüppesinin kollarını sıvadı; bunu görmek Harry'nin tüylerini diken diken etti. “Şüphesiz, bir zamanlar olduğumdan daha yavaşım. Ama bir yandan da...“

Yaşının belirtilerini gösteren bir edayla omuzlarını silkti ve ellerini iki yana açtı ve Harry, Dumbledore'un sağlam olan elinde, daha önce hiç görmediği bir yüzüğün farkına vardı: Büyük, oldukça hantal, altına benzeyen birşeyden yapılmıştı ve tam ortasında ağır, siyah bir taş vardı. Slughorn'un da gözleri bir anlığına yüzüğün üzerinde odaklandı ve Harry bir an için onun kaşlarını çattığını, geniş alnının ise kırıştığını gördü.

“Davetsiz misafirler için aldığın bütün bu tedbirler, Horace... Ölüm Yiyenler'in yararına mıydı yoksa benim mi?” diye sordu Dumbledore.

“Ölüm Yiyenler'in, benim gibi, içi geçmiş zavallı bir patatesle ne işi olur?” diye iddia etti Slughorn.

“Zannediyorum ki, işkence etmek, baskı uygulamak ve cinayet işlemek için senin hatırı sayılır hünerlerine ihtiyaçları olacak.'” dedi Dumbledore.

“Yani hala yandaş toplamak için gelmediklerini mi söylüyorsun?”

Slughorn bir anlığına Dumbledore'a art niyetli bir dikkatle bakarak homurdandı, ‘Onlara o şansı vermedim. Bir yıldır hareket halindeyim. Bir Muggle evinden öbür Muggle evine taşındım durdum -bu evin sahipleri Kanarya Adaları'nda tatil yapıyorlar- çok eğlenceliydi,

ayrılacağım için üzgünüm. Çok kolay bir kere, bilirsin ya, Sinsioskoplar yerine kullanılan bu gülünç hırsız alarmlarına bir Dondurma Büyüsü ve piyanonu içeri alırken komşuların seni farketmemesi için elinden geleni yapmak.'

“Ustaca,” dedi Dumbledore. “Ama sessiz bir yaşam arayan içi geçmiş yaşlı bir patates için fazla yorucu bir hayat. Eğer Hogwarts'a dönmek için hazırsan -“

“Eğer bana, hayatımın, o çetrefilli okulda daha huzurlu olacağını söylemeye çalışıyorsan, nefesini boşa harcama, Albus! Saklanıyor olabilirim ama Dolores Umbridge ayrıldığından beri bazı komik rivayetler de kulağıma gelmedi değil! Eğer bu günlerde öğretmenlere davranış biçimin buysa -“

“Profesör Umbridge'in bizim Atadam sürümüzle problemi olmuş,” dedi Dubmledore. “Öyle zannediyorum ki sen, Horace, Orman'nın içine dalıp da öfkelenmiş bir Atadam sürüsüne ‘pis melezler', denilmeyeceğini çok iyi bilirdin.”

“Aynen böyle mi söylemiş?” dedi Slughorn. “Geri zekâlı kadın, hiç sevmezdim onu.”

Harry kıkırdadı. Dumbledore da Slughorn da ona baktı.

“Özür dilerim,” dedi hemen. “Sadece - onu ben de sevmemiştim.” Dumbledore birdenbire ayağa kalktı.

“Gidiyor musun?” diye sordu Slughorn ümitle.

“Hayır, sadece banyoyu kullanmama izin var mı diyecektim,” dedi Dumbledore.

“Ha,” dedi Slughorn, şüphesiz hayal kırıklığına uğramıştı. “Koridorun sonunda soldan ikinci kapı.”

Dumbledore uzun adımlarla odayı terketti. Kapı onun arkasından bir kez daha kapanmıştı, ortalığa sessizlik hâkimdi. Birkaç dakika sonra, Slughorn, kendi yaptığından şüphe duyarak ayağa kalktı, Harry'ye sinsice bir bakış attı ve ardından ateşin öbür tarafına yürüdü ve geniş sırtını ateşe verip ısıtmaya koyuldu.

“Seni buraya neden getirdiğini bilmiyorum sanma,” dedi aniden.

Harry sadece Slughorn'a baktı. Slughorn'un sulu gözleri Harry'nin yara izine kaydı ve bu sefer ki bakış yüzünü de kapsadı.

“Babana çok benziyorsun.”

“Evet, daha önce de duydum,” dedi Harry.

“Gözlerin hariç. Sende -“

“Annemin gözleri, evet.” Harry bunu içine fenalık gelecek kadar sık duymuştu.

“Hmm. Evet. Bir öğretmen olarak favorilerin olmamalı, tabii ki, ama o benim favorilerimden biriydi. Annen,” diye ekledi Slughorn, Harry'nin merakını gidererek. “Lily Evans. Öğretmenliğini yaptıklarımın en zekilerinden biriydi. Capcanlı, anlarsın ya. Büyüleyici kız. Benim Binam'da olması gerektiğini anlattım. Ama küstahca cevaplar aldım.”

“Sizin Binanız neydi?”

“Ben Slytherin Bina Başkanı'ydım. Oh, şimdi,” diye devam etti hızlıca, Harry'nin yüz ifadesini görerek ve ona kısa parmağını sallayarak, “Ön yargıyla davranma! Sanıyorumki sen de onun gibi bir Gryffindor'sun. Genellikle aileden kaynaklanıyor. Her zaman değil, tabii. Sirius Black'i bilir miydin? Bilmen lazım - son iki senedir gazetelerde boy gösteriyor - birkaç hafta önce öldü -”

Sanki görünmez bir el Harry'nin bağırsaklarını bükmüş sımsıkı tutuyordu.

“Neyse, evet, babanın okuldaki çok iyi bir arkadaşıydı. Black ailesinin tamamı benim binamı bitirmişti, ama Sirius Gryffindor'a seçildi! Utanç verici - çok da kabiliyetliydi. Geldiği zaman kardeşi Regulus'u ben aldım, ama ikisini de sevdim."

Sesi, müzayedede en fazla parayı vermiş şevkli bir kollesiyoncu gibi çıktı. Görünüşe göre eski anılara dalmıştı, karşı duvara gözünü dikti, derhal arkasındaki ısıyı sağlama almak için tembelce döndü.

“Annen Muggle doğumluydu, tabii. Öğrendiğimde inanamamıştım. Öyle süperzekaydı ki, safkan olmalı diye düşünmüştüm.”

“En iyi arkadaşlarımdan biri de Muggle doğumlu,” dedi Harry “ve o da dönemin en iyilerinden.”

“Bazen denk gelmesi ne kadar hoş değil mi?” dedi Slughorn.

“O kadar da değil,” dedi Harry soğukça.

Slughorn ona şaşkınca baktı. “Taraf tuttuğumu düşünmemelisin!” dedi. “Hayır, hayır, hayır! Biraz önce annenin, tüm zamanların favori öğrencilerimden biri olduğunu söylememiş miydim? Ondan sonraki sene de Dirk Cresswell vardı -şimdilerde Cincüce İrtibat Bürosu Müdürü tabii ki- bir başka Muggle doğumlu, Allah vergisi yeteneği vardı ve hala bana Gringotts'da olup bitenler hakkında mükemmel bilgiler veriyor!”

Kendi halinden memnun bir tavırla, hafifçe gülümseyerek sıçradı ve şifoniyerin üstünde parıldayan ve herbiri hafifçe hareket eden insanlarla dolmuş birkaç fotoğrafı işaret etti.

“Hepsi eski öğrencilerim, hepsi de iş hayatına atıldı. Barnabas Cuffe, karşına Gelecek Postası'nın editörü olarak çıkar, her zaman benim yeni çıkan haberlerdeki süksemle ilgilenmiştir. Ve Ambrosius Flume, Balyumru'dan, - yaş günlerim de kapaklı bir sepet gönderir ve bunlar da ona ilk işini veren Ciceron Harkiss'le tanıştırdığım için! Ve diğer yanda -eğer kafanı uzatırsan onu görebilirsin- bu, Holyhead Harpies'in kaptanı, Gwenog Jones, tabii ki... İnsanlar Harpies'le iyi bağlantım olduğunu ve istediğim zaman bedava bilet alabilceğimi duyunca hayrete düşerler.”

Bu düşünce onun aşırı derecede neşelenmesine neden oldu.

“Ve bu insanların hepsi seni nerede bulup da eşya göndereceklerini nasıl biliyorlar?” diye sordu Harry şaşkınlığını gizleyemeyerek. Nasıl oluyor da Slughorn'u sepetler ve şekerlemeler, Quidditch biletleri ve onun nasihatini dinlemek ve fikrini almak için gelen ziyaretçiler onu buluyor da Ölüm Yiyenler bulamıyordu?

Slughorn'un yüzündeki gülümseme duvarlardaki kan kadar hızlı silindi.

“Elbette, hayır,” dedi Harry'ye tepeden bakarak. “Son bir yıldır Dünya'yla ilişkimi kestim.”

Harry, bu kelimelerin Slughorn'un üzerinde bir şok etkisi yarattığı izlenimine kapıldı. Bir an için oldukça huzursuz gözüktü. Ardından omuzlarını silkti.

“Buna göre... Sağgörülü bir büyücü böyle bir zamanda kendini savunmalı. Dumbledore'a göre herşey kolay ama Hogwarts'ta işe başlamak Zümrüdüanka Yoldaşlığı'na ilgi göstermekle aynı şey! Ve onların takdire değer ve cesur ve her neyse lduğundan emin

olduğum halde, ben kendim şahsen ölüm oranını tasvip etmediğimi -“

“Hogwarts'da ders vermek için Yoldaşlık'a girmen gerekmiyor.” dedi Harry sesindeki alaya engel olamayarak: Mağaralarda sinip farelerle yaşamış Sirius'u hatırlattığından beri, Slughorn'un şımarık yaşayış biçiminin halinden anlamak çok zordu. “Öğretmenlerin çoğu Yoldaşlık'ta değil ve bu zamana kadar hiçbiri öldürülmedi - tabi Quirell hariç ama o bunu, Voldemort'a yardakçılık ettiği için haketmişti.”

Harry, Slughorn'un da, Voldemort'un adının yüksekçe söylenmesinden memnun olmayan büyücülerden biri olduğundan emin oldu ve hayal kırıklığına uğramadı: Slughorn'un titreyişine ve protesto amacıyla ciyaklamasına, Harry aldırmadı.

“Dumbledore müdür olduğu sürece, personelin çoğu kişiden daha emniyetli olduğu görüşündeyim, Voldemort'un bir zamanlar korktuğu tek kişi, değil mi?” diye devam etti Harry.

Bir ya da iki saniyeliğine boşluğa baktı: Harry'nin söyledikleri hakkında düşünüyor gibi bir hali vardı.

“Evet, Adı-Anılmaması-Gereken-Kişi, hiçbir zaman Dumbledore ile kavga aramadı, bu doğru,” diye homurdandı istemeyerek. “Ve benim görüşüme göre bundan bir sonuç çıkarabiliriz; Ölüm Yiyenler'e katılmadım, Adı-Anılmaması-Gerreken-Kişi beni hemen hemen hiç yandaşı olarak saymadı... bu durumda, Albus'a biraz daha yakınlaşarak daha emniyetli olabilirim... Amelia Bones'un ölümüyle sarsılmamış gibi davranamam... Eğer o, bütün o Bakanlık irtibatları ve korumalarıyla...”

Dumbledore odaya tekrar girmişti ve Slughorn sanki onun evde olduğunu unutmuş gibi havaya sıçradı. “İşte ordasın, Albus,” dedi. “Uzun süredir ordasın. Miden mi bozuldu?”

“Hayır, sadece Muggle magazinlerini okuyordum,” dedi Dumbledore. “Örgü modellerini seviyorum. Evet, Harry, Horace'in konukseverliğini oldukça istismar ettik. Ayrılma vaktinin geldiğini düşünüyorum.”

Söyleneni isteksizce yaparak Harry yerinden fırladı. Slughorn şaşırmış görünüyordu. “Gidiyor musun?”

“Evet, tabi. Gördüğüm kadarıyla kaybedilmiş bir dava olduğunu biliyorum.”

“Kaybedilmiş mi...?”

Slughorn heyecanlanmış görünüyordu. Kalın parmaklarını oynattı ve Dumbledore seyahat pelerinini giyerken ve Harry montunun fermuarını kapatırken, huzursuzca yerinde kımıldandı.

“Aslında, görevi kabul etmediğin için üzgünüm, Horace,” dedi Dumbledore, sağlam olan elini hoşçakal dercesine salladı. “Hogwarts seni görmekten memnun olacaktır. Eğer ziyaret etmek istersen, fazlasıyla artan güvenlik önlemlerine rağmen, her zaman memnuniyetle karşılanacaksın.”

“Evet... tamam... çok incelikli... doğrusunu söylemek gerekirse...”

“Hoşçakal, o zaman.”

“Görüşürüz...” dedi Harry.

Arkalarından bir haykırış duyduklarında ön kapının oradaydılar. “Tamam, tamam... Yapacağım!”

Dumbledore, oturma odasının kapı aralığında soluk soluğa kalmış Slughorn'u görebilmek için, arkasını döndü. “Emekliliğini askıya alacak mısın?”

“Evet, evet...” dedi Slughorn sabırsızlıkla. “Deli olmalıyım, ama evet.”

“Harika,” dedi Dumbledore, yüzü sevinçle parlıyordu. “O zaman, Horace 1 Eylül'de görüşeceğiz.” “Bundan emin olabilirsin,” dedi Slughorn hırıldayarak. Bahçe patikasını geçtiklerinde Sloghorn'un sesi arkalarından süzüldü, “Maaşıma zam istiyorum, Dumbledore!”

Dumbledore kıkırdadı. Bahçe kapısı arkalarından kapandı ve karanlık, uçuşan sisin arasından geçerek, tepeden aşağı doğru yola koyuldular.

“Aferin, Harry,” dedi Dumbledore.

“Ben birşey yapmadım,” dedi Harry, şaşırarak.

“Ah evet yaptın. Horace'e Hogwarts'a dönmenin sonucunda ne kazanacağını gösterdin. Onu sevdin mi?”

“Ee...”

Harry Slughorn'u sevip sevmediğinden emin değildi. Kendi çapında cana yakındı diye düşündü Harry, ama anlattıklarına bakılırsa bir o kadar da kendini beğenmişti ve daha çok da Muggle doğumlu cadıların iyi olduğu hakkında söylediklerine şaşırmıştı.

“Horace,” dedi Dumbledore Harry'yi, bu konu hakkında birşey söylemek mesuliyetinden kurtararak, “rahatına düşkün. Tanınmış, başarılı ve güçlü insanların kumpanyasını seviyor. Bu insanlar üzerinde etkisi olması, hoşuna gidiyor. Hiçbir zaman önemli biri olmak istemedi; arka planda kalmayı yeğledi - istediğini yapabilmek için daha büyük bir alan, gördüğün gibi. Hogwarts'ta favorilerini elle

toplamaya alışmıştı, bazen, hırsları ya da zekaları yüzünden, bazense cazibeleri ya da doğal yetenekleri yüzünden ve farklı alanlarda diğerlerinden seçkin olabilecek öğrencileri seçmek onun olağünüstü yeteneğidir. Kendisi merkez olmak suretiyle, yeni insanları tanıştırıp üyeler arasındaki bağı güçlendirmek için, favori öğrencileri ile bir tür öğrenci klübü kurmuştu. Bu ona zarardan çok yarar sağlamıştır ki hediye olarak bir kutu bedava en sevdiği ananasından almasından tut bir dahaki genç öğrencisini Cincüce İrtibat Bürosu'na tavsiye etmeye kadar herşeyi yapmıştır.”

Harry'nin aklında birden, büyük ve özlü sineklerini kendine çekmek için etrafına ağ ören, oraya buraya lif atan, büyük, şişman bir örümceğin hayali canlandı.

“Bunları sana,” diye devam etti Dumbledore, “Horace'tan -ya da artık diyeceğimiz gibi, Profesör Slughorn- uzaklaştırmak için anlatmıyorum, tam tersine kendini savunman için. Hiç şüphesiz, seni kendine çekmek isteyecektir; ‘*Sağ Kalan Çocuk*'... ya da, seni bugünlerde adlandırdıkları gibi, ‘*Seçilmiş Kişi*'.”

Bu kelimelerle birlikte Harry'yi, sisle alakası olmayan bir soğuk sardı. Birkaç hafta önce duyduğu kelimeler aklına geldi. Onun için özel ve korkunç bir anlamı olan kelimeler: Biri hayattayken diğeri yaşayamaz...

Dumbledore daha önce önünden geçtikleri kiliseyle aynı yerde durdu. “Nihayet, Harry. Eğer kolumdan sıkıca tutarsan.”

Harry bu kez Cisimlenmek için hazırdı, ama hala Cisimlenmeyi nahoş görüyordu. Basınç kaybolunca ve nefes almaya başlayınca, kendini Dumbledore'un yanında, kırsal bir yolda, Dünya'daki ikinci en sevdiği evin bükülmüş siluetiyle karşı karşıya buldu: Kovuk.

Biraz önce içini saran korkuya rağmen, bunların ona bir fayda sağlamayacağını düşünerek bu hissi içinden attı. Ron ordaydı... ve tanıdığı herkesten daha iyi yemek yapan Mrs. Weasley...

“Eğer senin için bir sakıncası yoksa” dedi Dumbledore kapıdan geçtiklerinde, “Seninle ayrılmadan önce konuşmak, özel olarak konuşmak istiyorum. Belki burada?”

Dumbledore, Weasley'lerin süpürgelerini koyduğu köhne bir barakayı işaret etti. Biraz hayrete düşmüş Harry ile Dumbledore, normal bir dolaptan bile küçük olan yerin kapısından girdiler. Dumbledore asasını aydınlattı, böylece asa el feneri gibi parladı ve Harry'ye gülümsedi.

“Bu konuyu açtığım için beni affetmeni istiyorum ama Harry, Bakanlık'ta olanların üstesinden gelmiş gibi göründüğün için memnun ve bir o kadar da gururluyum. Sirius'un da senle gurur duymuş olacağını söylememe izin ver.”

Harry yutkundu; sesi onu terketmiş görünüyordu. Sirius hakkında konuşabilecekleri aklına gelmemişti; zaten Vernon eniştenin “Vaftiz babası öldü mü?” deyişi ve daha kötüsü Slughorn'un kayıtsızca Sirius'un adından bahsetmesi yeterince acı vericiydi.

“Sirius ile böyle kısa bir zaman beraber olmanız,” dedi Dumbledore yumuşakça, “zalimceydi.”

Harry, başını salladı, gözleri Dumbledore'un şapkasına tırmanan bir örümceğe sabitlendi. Mektup geldiğinden beri şüphelenmiş olduğunu, Harry'nin Dursley'lerde ikamet ettiği tüm süreyi Ruh Emiciler'le alakası olan sisle beraber, yatağında yatarak ve sisli cama bakarak geçirdiğini, Dumbledore'un anlamış olduğunu söyleyebilirdi.

“Zalimce olan,” dedi Harry sonunda kısık sesle, “onun bir daha mektup yazamayacak olması.”

Birdenbire gözleri yandı ve onları kırpıştırdı., Harry bunu itiraf ettiği için kendini aptal hissetti ama Hogwarts'ın dışında, onun başına gelenlerden ötürü kaygılanmış olan, ebeveyn gibi, birinin olması, vaftiz babasını keşfetmenin en zevkli yanı olmuştu.

“Sirius seni, senin bildiğinden daha çok temsil ediyordu,” dedi Dumbledore nazikçe. “Tabi ki, kaybımız büyük...”

“Ama Dursley'lerdeyken...” diye yarıda kesti Harry; sesi yetişkin sesi halini almıştı. “Dünya ile ilişkimi kesemeyeceğimin veya - kafayı oynatamayacağımın farkına vardım. Sirius bunu istemezdi, değil mi? Ve ne olursa olsun, hayat çok kısa... Madam Bones'a bakın, Emmeline Vance'e bakın... Bir dahaki kişi ben olabilirim, değil mi? Ve eğer böyle ise,” dedi şiddetle, şimdi Dumbledore'un asa ışığında parlayan mavi gözlerinin içine bakarak, “Beraberimde de bir o kadar Ölüm Yiyen'i götürmek için elimden geleni yapacağım ve eğer becerebilirsem Voldemort'u da.”

“İşte şimdi annenin ve babanın oğlu ve Sirius'un gerçek vaftiz oğlu gibi konuştun!” dedi Dumbledore onaylarcasına Harry'nin sırtına hafifçe vurarak. “Önünde saygıyla eğiliyorum - ya da eğilebilirdim, eğer üstüm örümceklerle dolu olmasaydı.”

“Ve şimdi, Harry, seni daha yakından ilgilendiren bir konu... Sanıyorum ki son iki haftadır Gelecek Postası'nı aldın?”

“Evet,” dedi Harry ve kalbi daha hızlı atmaya başladı.

“Kehanet Odası'ndaki maceraların hakkında pek çok haber sızmış olduğunu görmüş olmalısın?”

“Evet,” dedi Harry tekrar. “Artık herkes benim tek kişi olduğumu bildiğine göre -“

“Hayır, bilmiyorlar,” diye yarıda kesti Dumbledore. “Bu Dünya'da, sen ve Lord Voldemort hakkında yapılan kehanetin gerçek içeriğini bilen yalnızca iki kişi var ve bu ikisi de bu kokmuş, örümceklenmiş süpürge dolabında durmakta. Voldemort'un Ölüm Yiyenleri'ni kehaneti çalmaları amacıyla gönderdiğini ve bu kehanetin senin hakkında olduğunu birkaç kişinin, yanlışsızca tahmin etmiş olması bir gerçek.”

“Ve senin de kehanetin içeriğinin ne olduğunu bildiğini, başka birine anlatmadığını söylersem yanılmış olmam değil mi?”

“Hayır,” dedi Harry.

“Neticede, akıllıca bir karar,” dedi Dumbledore. “Böyle olmasına rağmen, bu yükü en iyi arkadaşların, Ronald Weasley ve Hermione Granger ile hafifletmelisin diye düşünüyorum. Evet,” diye devam etti Harry endişelenmiş görünürken, “bunu bilmeliler diye düşünüyorum. Böyle önemli bir davada onlara güvenmemekle zarar verirsin.”

“Ben -“

“Onlar için kaygılanıyorsun veya korkuyorsun.” dedi Dumbledore, yarım-ay biçimli gözlüğünün ucundan Harry'yi süzerek. “Belki, kendi kaygı ve korkularının günahlarını çıkartmak için? Arkadaşlarına ihtiyacın var Harry. Gerçeği yansıtmış olduğun gibi, Sirius senin dünya ile ilişkini kesmeni istemezdi.”

Harry birşey demedi ve Dumbledore da cevaba ihtiyacı varmış gibi gözükmüyordu zaten. Devam etti, “Bir başka, ilgili konu ise, bu sene sana özel ders vermek istediğimdir.”

“Sizinle özel ders mi?” dedi Harry kaygılı halde düşünmeyi bırakıp hayrete düşerek.”

“Evet, senin eğitimine etraflıca el atmamın zamanının geldiğini düşünüyorum.”

“Bana ne öğreteceksiniz, efendim?”

“Biraz ondan biraz bundan,” dedi Dumbledore havai bir biçimde.

Harry ümitle bekledi fakat Dumbledore ayrıntı vermeyince onu hafifçe rahatsız eden şeyi sordu.

“Eğer sizden ders alırsam, Snape ile Zihinbend derslerine devam etmeme gerek kalmayacak, değil mi?”

“Professor Snape, Harry - ve hayır, gerek kalmayacak.”

“Güzel,” dedi Harry ferahlayarak, “çünkü onlar biraz -“

“ ‘*Fiyasko*' kelimesinin uygun olacağını düşünüyorum” dedi Dumbledore başını sallayarak. Harry güldü.

“Bu da Profesör Snape'ten fazla bir beklentim olmayacağı anlamına geliyor” dedi, “Çünkü, S.B.D.lerime bir Beklenenin Üstünde‘nin altında alırsam İksir sınıfına almayacaktır... ve biliyorum ki almadım.”

“S.B.D.lerin gelmeden onlar hakkında hesap yapma,” dedi Dumbledore ciddi bir biçimde. “Ve bunlar sonraki zamana olabilecek şeyler. Şimdi, ayrılmadan önce iki şey daha var Harry.”

“İlk olarak, Görünmezlik Pelerini'ni bu dakikadan sonra devamlı yanında tutmanı istiyorum. Hogwarts içinde bile. Gerektiği takdirde, anlıyor musun?”

Harry başını salladı.

“Ve son olarak, Kovuk, burada kaldığın sürece, Sihir Bakanlığı'nın temin ettiği en yüksek güvenlik önlemleriyle donatıldı. Bu önlemler, Molly ve Arthur için yüksek ölçüde rahatsızlık oluşturdular - örneğin bütün postaları göndermeden önce Bakanlık tarafından aranıyor. Bunları hiç mi hiç küçümsemiyorlar, çünkü onları tek ilgilendiren senin güvenliğin. Ancak, onlarla kaldığın sürece kelleni koltuğa atarsan kötü bir karşılık vermiş olursun.”

“Anlıyorum,” dedi Harry çabukça.

“Tamam, o zaman,” dedi Dumbledore. Bir yandan da süpürge odasının kapısını açıp büyük adımlarla dışarı çıkıyordu. “Mutfakta ışık görüyorum. Molly'yi ne kadar zayıf olduğuna üzülme şansından yoksun bırakmayalım.”

BEŞİNCİ BÖLÜM: KAYITSIZLIĞIN BU KADARI

Harry ve Dumbledore Kovuk'un, etrafı eski Wellington botları ve paslı kazanlarla çevrili arka kapısına yaklaştılar. Harry uzak sundurmadaki tavukların uykulu gıdaklamalarını duyabiliyordu. Dumbledore kapıya üç kere vurdu ve Harry mutfak penceresinde ani bir hareket gördü.

"Kim var orda?" dedi sinirli bir ses. Harry, Mrs. Weasley'nin sesini hemen tanıdı.

"Kendini tanıt!"

"Benim, Dumbledore, Harry'yi getirdim."

Kapı açıldı. Kapıda kısa, tombul ve eski yeşil bir cüppe giymiş olan Mrs. Weasley duruyordu.

"Harry, canım! Tanrım, Albus, beni korkuttun, seni yarın sabahtan önce beklemiyordum!"

"Şanslıydık" dedi Dumbledore, Harry'yi eşikten geçirirken. "Slughorn beklediğimden daha ikna edilebilir çıktı. Harry'nin sayesinde tabii ki. Ah merhaba, Nymphadora!"

Harry etrafına baktı ve gecenin ilerlemiş saatine rağmen Mrs. Weasley'nin yalnız olmadığını gördü. Solgun, kalp şeklinde yüzü ve mat kahverengi saçları olan genç bir cadı elindeki maşrapayı sımsıkı tutmuş bir şekilde masada oturuyordu.

"Merhaba, Profesör," dedi. "Merhaba Harry."

"Merhaba, Tonks."

Harry onun süzgün ve hasta göründüğünü ve zorla gülümsediğini düşündü. Görünüşünün alışılmış ciklet pembesi saçları olmadan her zamankinden daha az renkli olduğu kesindi.

"Gitsem iyi olur," dedi çabucak, ayağa kalktı ve pelerinini omuzlarına çekti. “Çay ve gösterdiğin yakınlık için teşekkür ederim Molly."

"Lütfen, benim hatırım için gitme," dedi Dumbledore nazikçe. "Ben kalamayacağım, Rufus Scrimgeour'la görüşmem gereken acil meseleler var."

"Hayır, hayır, gitmem lazım," dedi Tonks Dumbledore'un gözlerine bakmadan. "İyi geceler..."

"Tatlım, neden hafta sonu akşam yemeğine gelmiyorsun, Remus ve Deli-Göz de geliyor...?"

"Gerçekten olmaz Molly... yine de teşekkürler... Herkese iyi geceler."

Tonks aceleyle Dumbledore ve Harry'nin yanından geçerek avluya çıktı. Eşiğin birkaç adım ilerisinde kendi etrafında döndü ve havanın içinde gözden kayboldu. Harry Mrs. Weasley'nin canı sıkkın bir şekilde baktığını fark etti.

"Pekala Harry, Hogwarts'ta görüşürüz," dedi Dumbledore. "Kendine dikkat et. Molly, izninle."

Mrs. Weasley'ye başıyla selam verdi ve Tonks'u takip etti, tam olarak aynı noktada gözden kayboldu. Mrs. Weasley boş avluya bakan kapıyı kapattı ve Harry'yi kontrol etmek için omuzlarından tutup masanın üstündeki fenerin ışığına doğru sürükledi.

"Sen de Ron gibisin," diye iç çekti, ona tepeden tırnağa bakarak. "İkiniz de büyütme lanetine uğramış gibisiniz. Yemin ederim Ron en son okul cüppesini aldığımdan beri 10 cm. uzadı. Karnın aç mı Harry?"

"Evet, açım" dedi Harry aniden ne kadar acıktığını fark ederek.

"Otur, canım, sana bir şeyler getireyim."

Harry oturur oturmaz, ezik yüzlü, tüylü, turuncu bir kedi dizlerinin üzerine atladı ve oraya yerleşip mırlamaya başladı.

"Yani, Hermione burada mı?" diye mutlu bir şekilde sordu, Crookshanks'in kulaklarının arkasını kaşıyarak.

"Evet, önceki gün geldi." dedi Mrs. Weasley, büyük demir bir kaba asasıyla vurarak. Kap ocağın üzerine gürültüyle çıktı ve hemen kaynamaya başladı. "Herkes yatıyor tabi ki, seni birkaç saatten önce beklemiyorduk. İşte, al..."

Tekrar kazana dokundu ve kazan havaya yükselip Harry'ye doğru uçtu ve dökülmeye başladı. Mrs. Weasley bir kaseyi hemen altına kaydırarak kazandan dökülen soğan çorbasını yakaladı.

"Ekmek ister misin, canım?"

"Teşekkürler, Mrs. Weasley."

Asasını omzunun üstünden salladı, bir somun ekmek ve bıçak masanın üzerine zarif bir şekilde yükseldi. Ekmek kendi kendine dilimlenirken çorba kazanı tekrar ocağın üstüne döndü., Mrs. Weasley Harry'nin karşısına oturdu.

"Demek, Horace Slughorn'u işi alması için ikna ettin?"

Harry başını salladı, ağzı tamamen sıcak çorbayla dolu olduğu için konuşamadı.

"O, Arthur ve benim de öğretmenimdi," dedi Mrs. Weasley. "Yıllar boyunca Hogwarts'taydı, sanırım Dumbledore'la beraber başladı. Onu sevdin mi?"

Şimdi ağzı tamamen ekmekle dolu olan Harry omuz silkti ve başıyla tarafsız olduğunu belirten bir işaret yaptı.

"Ne kastettiğini biliyorum," dedi Mrs. Weasley bilgiç bir edayla başını sallayarak. "Tabii ki istediği zaman çok cana yakın olabiliyor ama Arthur onu hiçbir zaman çok fazla sevmedi. Bakanlık Slughorn'un eski gözdeleriyle dolmuştu, hayatını kolaylaştıracak yollar bulmada başarılıydı, ama hiçbir zaman Arthur için fazla vakti olmadı... Yeterince eksantrik olmadığını düşünüyordu. Ve bu da sana Slughorn'un bile hata yapabileceğini gösteriyor. Bilmiyorum Ron sana mektuplarında bahsetti mi... daha yeni oldu... ama Arthur terfi etti!"

Mrs. Weasley'nin bunu söylemek için yanıp tutuştuğu daha açık olamazdı.

Harry büyük miktarda sıcak çorba yuttu ve boğazının kabardığını hissetti. "Bu harika!" dedi güçlükle nefes alarak.

"Çok tatlısın," dedi Mrs. Weasley gözlerinin içi gülerek. Belli ki sulanan gözlerinin nedeninin verdiği haber olduğunu sanmıştı. "Evet, Rufus Scrimgeour şu anki duruma cevap verecek birkaç yeni ofis ayarladı ve Arthur da '*Sahte Savunma Büyüleri ve Koruyucu Nesnelerin Tespiti ve El Koyulması*' bölümünün başkanı. Büyük bir iş, şimdi ona rapor veren 10 kişi var."

"Tam olarak ne gibi şeyler?"

"Şey, biliyorsun, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in neden olduğu panik, seni Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen ve Ölüm Yiyenler'den koruduğunu sandığın sıra dışı nesnelerin her yerde satışını arttırdı. Ne gibi şeyler olduğunu tahmin edebilirsin. Aslında biraz bezeliyumru irini eklenmiş et suyundan ibaret olan sözde koruyucu iksirler, veya aslında kulaklarını düşüren savunma büyüleri talimatları... Genel olarak bu işlerin arkasında, hayatında hiçbir dürüst iş yapmamış ve insanların korkmasını avantaj sayan Mundungus Hotelier gibi insanlar var. Ama arada bir gerçekten çok kötü bir şeyler ortaya çıkabiliyor. Önceki gün Arthur neredeyse bir Ölüm Yiyen tarafından yerleştirildiğine emin olduğumuz içi lanetli sinsioskop dolu olan bir kutuya el koydu. Görüyorsun ya, çok önemli bir iş ve ona dedim ki kıvılcım çıkaran fişler ve tost makineleri ve diğer geri kalan Muggle çöpleriyle ilgilenmeyi özlemek aptallık olur. Mrs. Weasley konuşmasını sanki Harry kıvılcım çıkaran fişleri özlemenin doğal olduğunu söylüyormuş gibi ona sert bir bakış atarak bitirdi.

"Mr. Weasley hala işte mi?" diye sordu Harry.

"Evet, işte. Aslında birazcık geç kaldı. Gece yarısına doğru döneceğini söylemişti..."

Masanın sonundaki bulaşık sepetinin içindeki gazete yığınlarının üzerine gelişigüzel konmuş büyük saate bakmak için döndü. Harry hemen tanıdı. Bu dokuz yelkovanı olan, her bir yelkovanın üzerinde aile fertlerinden birinin ismi yazan ve genellikle Weasley'lerin oturma odalarında asılı olan saatti. Ama şu anki yeri, Mrs. Weasley'nin saati yanında her yere götürdüğü izlenimi veriyordu. Dokuz yelkovanın hepsi şimdi "Ölümcül Tehlike"yi gösteriyordu.

"Bir süredir böyle," dedi Mrs. Weasley, hiç de inandırıcı olmayan rahat bir ses tonuyla, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen açığa çıktığından

beri... Sanırım şimdi herkes ölümcül tehlike altında. Sadece bizim ailemiz için olduğunu sanmıyorum ama, bilmiyorum, başka kimsede böyle bir saat var mı, kontrol edemem ya. Ah!"

Ani bir haykırışla saati gösterdi. Mr. Weasley'yi belirten yelkovan “yolda”yı gösteriyordu.

"Geliyor!"

Ve gerçekten, bir dakika sonra arka kapı çaldı. Mrs. Weasley aceleyle ayağa kalktı ve bir eli kapı koluna götürüp ve yüzünü tahtaya yaslayarak yumuşak bir sesle "Arthur, sen misin?" dedi.

"Evet" dedi Mr. Weasley'nin yorgun gelen sesi. "Ama bunu ben bir Ölüm Yiyen olsam da söyleyebilirim, tatlım. Soruyu sor!!"

"Ah, gerçekten..."

"Molly!"

"Tamam, tamam... En çok istediğin şey nedir?"

"Uçakların nasıl havalandığını keşfetmek."

Mrs. Weasley başını salladı ve kapı kolunu çevirdi, ama anlaşılan Mr. Weasley kapıyı diğer taraftan sıkıca tutuyordu çünkü kapı sımsıkı kapalı kaldı.

"Molly! Önce sana senin sorunu sormalıyım!"

"Arthur, gerçekten, bu tamamen..."

"İkimiz baş başayken ben seni nasıl çağırırım?"

Harry lambanın loş ışığına rağmen Mrs. Weasley'nin parlak bir kırmızı renge dönüştüğünü söyleyebilirdi. Kendi de aniden

kulaklarında ve boynunda bir sıcaklık hissetti ve elinden geldiğince kaşığıyla ses çıkararak çorbasını içmeye başladı.

"Mollywobbles," diye mahçup bir şekilde fısıldadı kapı eşiğinde duran Mrs. Weasley.

"Doğru," dedi Mr. Weasley. "Şimdi beni içeri alabilirsin."

Mrs. Weasley, zayıf, kelleşen kızıl saçlı, boru çerçeveli gözlük takan ve uzun kirli bir seyahat pelerini giyen kocasını görmek için kapıyı açtı.

"Hala, her gelişinde bunları neden yapmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum." dedi Mrs. Weasley, hala pembe olan yüzüyle kocasının pelerinini çıkarmasına yardım ederken. "Yani bir Ölüm Yiyen, seni taklit etmeden önce cevabı senden zorla alabilir."

"Biliyorum, hayatım, ama Bakanlık prosedürü ve ben de örnek olmalıyım. Güzel bir şeyler kokuyor... Soğan çorbası mı?"

Mr. Weasley umutla masaya doğru döndü.

"Harry! Seni sabahtan önce beklemiyorduk!"

El sıkıştılar ve Harry'nin yanındaki sandalyeye otururken, Mrs. Weasley onun önüne de bir kase çorba koydu.

"Teşekkürler, Molly. Zor bir geceydi. Bazı geri zekalılar Dönüşüm-Madalyaları satmaya başladı. Boynunun yakınına takıyorsun ve görünüşünü değiştiriyor. 100.000 kılık sadece 10 Galleon'a!"

"Onları takınca tam olarak ne oluyor?"

"Çoğunlukla sadece nahoş bir turuncu renge dönüyorsun ama bazı kişilerde ayrıca vücutlarının her tarafında siğile benzeyen dokunaçlar çıkmış. Sanki St. Mungo'nun yeterince işi yokmuş gibi..."

"Bu sanki Fred'le George'un komik bulacağı bir şeye benziyor." dedi Mrs. Weasley tereddütle. "Onlar olmadığına emin..."

"Tabii ki eminim!" dedi Mr. Weasley. "Çocuklar, insanlar korunma için çaresizken böyle bir şey yapmıyorlar!"

"Yani geç kalmanın nedeni Dönüşüm madalyaları mı?"

"Hayır, bir fil ve kaleden geri tepen berbat bir laneti halletmemiz gerekiyordu, ama şansımız varmış ki sihir kanunlarının uygulanması timi biz oraya vardığımızda işi düzeltmişti."

Harry esnemesini eliyle saklamaya çalıştı.

"Yatağa," dedi Mrs. Weasley'nin kanmayan sesi. Fred ve George'un odasını senin için hazırladım, oda senin."

"Niçin, onlar nerede?"

"Ah, onlar Diagon Yolu'nda, çok meşgul oldukları için dükkanlarının üst katında uyuyorlar," dedi Mrs. Weasley. "Şunu söylemeliyim ki, ilk başta onaylamamıştım ama ticaret hayatına biraz yetenekleri var gibi görünüyor. Gel canım, sandıkların yukarıya çıktı bile..."

"İyi geceler Mr. Weasley," dedi Harry, sandalyesini geriye doğru iterek. Crookshanks kucağından hafifçe sıçradı ve odadan sessizce çıktı.

"İyi geceler, Harry," dedi Mr. Weasley.

Harry, Mrs. Weasley'nin mutfaktan çıkarken bulaşık sepetindeki saate göz attığını gördü. Bütün yelkovanlar tekrar “Ölümcül Tehlike”yi gösteriyordu.

Fred ve George'un yatak odası ikinci kattaydı. Mrs. Weasley asasını masanın yanındaki lambaya doğrulttu, lamba yandı ve odayı hoş bir

altın rengi ışıkla doldurdu. Küçük pencerenin önüne yerleştirilmiş masanın üstündeki büyük bir vazo dolusu çiçeğin kokusu, kolay kolay geçmeyen Harry'nin barut olduğunu düşündüğü kokuyu bastıramamıştı. Tabanın büyük bir kısmını, Harry'nin okul sandığını çevreleyen, birçok işaretsiz, mühürlü mukavva kutular kaplıyordu. Oda geçici bir depo gibi görünüyordu.

Hedwig, gardırobun tepesindeki tüneğinden mutlu bir şekilde öttü ve pencereden dışarı uçtu. Harry onun ava gitmeden önce kendisini görmeyi beklediğini biliyordu. Harry Mrs. Weasley'ye iyi geceler diledi, pijamalarını giyindi ve yatağa yattı. Yastık kılıfının içinde sert bir şey vardı. Harry içini yokladı ve kusturan pastil olarak bildiği yapışkan mor-turuncu bir şekerleme çıkardı. Kendi kendine gülümsedi ve sarılıp hemen uykuya daldı.

Birkaç saniye sonra -veya Harry'e öyle geliyordu- top atışı gibi açılan kapının sesiyle uyandı. Dik olarak oturdu ve perdelerin açılırken çıkardığı rahatsız edici sesi duydu. Göz alıcı güneş gözlerini rahatsız etti. Tek eliyle güneşi engelleyerek, diğer eliyle umutsuzca el yordamıyla gözlüklerini aradı.

"N'oluyor?"

"Senin burada olduğunu bilmiyorduk," dedi yüksek ve heyecanlı bir ses, ve kafasının üzerinde keskin bir acı hisseti.

"Ron, vurma ona!" dedi bir kızın sesi.

Harry'nin eli gözlüklerini buldu taktı. Buna rağmen ışık çok parlaktı, zorlukla görüyordu. Büyük bir gölge bir süre boyunca önünde titredi. Gözlerini kırpıştırdı ve ona doğru sırıtan Ron Weasley netleşti.

"İyi misin?"

"Daha iyi olmamıştım," dedi Harry, başını ovuşturdu ve tekrar yatağa uzandı. "Sen?"

"Fena değil" dedi Ron, bir mukavva kutu bulup onun üstüne oturarak. "Ne zaman geldin? Annem daha yeni söyledi!"

"Gece bir civarında..."

"Muggle'lar nasıl? Sana iyi davrandılar mı?"

"Her zamanki gibi," dedi Harry, Hermione yatağının yanına otururken, "Benimle fazla konuşmadılar ama, böylesi daha iyi. Sen nasılsın Hermione?"

"Ah! İyiyim," dedi Harry'ye bir şeyden dolayı rahatsızmış gibi bakan Hermione. Harry bunun ardından ne geleceğini biliyordu ve şu an ne Sirius'un ölümü ne de başka berbat konulardan konuşmak istemiyordu, ve dedi ki "Saat kaç? Kahvaltıyı kaçırdım mı?"

"Merak etme, annem sana bir tepsi getiriyor. senin yeterli beslenmediğini düşünüyor," dedi gözlerini devirerek. "Şey, neler yaptın?"

"Fazla bir şey yapmadım. Teyzem ve amcamın evinde tıkılmıştım, değil mi?”

"Yapma..," dedi Ron, "Dumbledore'la birlikteydin!"

"Heyecanlı bir şey yoktu. Sadece emekliliği gelmiş bir öğretmeni ikna etmek için yardım istedi. Adı Horace Slughorn."

"Ah," dedi Ron üzülmüş görünerek. "Bizim düşündüğümüz..."

Hermione Ron'a uyaran bir bakış attı ve Ron son sürat yön değiştirdi. "...bizim düşündüğümüz de böyle bir şeylerdi."

"Gerçekten mi?" dedi Harry eğlenerek.

"Evet... evet , şimdi Umbridge ayrıldığına göre belli ki yeni bir Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenine ihtiyacımız var, değil mi? Peki, şey nasıl görünüyor?"

"Birazcık deniz aygırına benziyor, ve eskiden Slytherin'in bina sorumlusuymuş," dedi Harry. "Bir sorun mu var, Hermione?"

Kız Harry'yi sanki her an acayip semptomlar göstermesini beklermiş gibi izliyordu. Yüz ifadesini aceleyle inandırıcı olmayan bir gülümsemeyle yeniden düzenledi.

"Hayır, tabii ki yok. Peki... şey, Slughorn iyi bir öğretmen gibi mi görünüyordu?"

"Bilmem," dedi Harry. "Umbridge'den kötü olamaz değil mi?"

"Ben Umbridge'den kötü birini tanıyorum," dedi kapıdan gelen bir ses. Ron'un en küçük kardeşi yavaşça odaya girdi. "Merhaba Harry."

"Senin neyin var?" diye sordu Ron.

"Sorun o," dedi Ginny kendini Harry'nin yatağına bırakarak. "Beni deli ediyor."

"Yine ne yaptı?" dedi Hermione sempatikçe.

"Sorun benimle konuşma şekli... Sanki üç yaşındaymışım gibi!"

"Biliyorum," dedi Hermione sesini alçaltarak. "O tamamen kendisiyle meşgul."

Harry, Hermione'nin Mrs. Weasley hakkında böyle şeyler söylemesinden dolayı hayrete düştü ve Ron'u sinirli bir şekilde "Onu beş saniyeliğine bir kenara bırakamıyor musunuz?" demesinden dolayı suçlayamazdı.

"Doğru, sen onu koru," diye aniden çıkıştı Ginny. "Hepimiz senin onu elde edemediğini biliyoruz."

Bu Ron'un annesi hakkında yapılabilecek oldukça sıra dışı bir yorum gibiydi. Harry, kendini bir şeyler kaçırmış gibi hissetmeye başlamıştı. Harry "Siz kimden...?"

Ama sorusu daha bitmeden cevabı almıştı. Yatak odasının kapısı tekrar açıldı ve Harry içgüdüsel olarak yatak örtüsünü çenesine kadar, Ginny ve Hermione'yi yere düşürecek kadar hızla çekti.

Kapıda genç bir bayan duruyordu, odanın esrarengiz bir biçimde havasızlaştığını düşündürecek kadar nefes kesici bir bayan. Uzun boylu, zayıf ve hafif gümüşi bir renk saçıyormuş gibi görünen uzun sarı saçları vardı. Bu mükemmel görünüşü tamamlamak için elinde tamamen dolu bir kahvaltı tepsisi taşıyordu.

"Arry" dedi kısık bir sesle. "Çok usun saman oldu."

Azametle kapıdan Harry'ye doğru yürürken, onu takip ediyormuş gibi görünen kızgın Mrs. Weasley ortaya çıktı. "Tepsiyi yukarıya çıkarmana gerek yoktu, ben yapardım."

"Bu benim için problem değil," dedi Fleur Delacour, tepsiyi Harry'nin dizlerinin üstüne koydu ve onu öpmek için üzerine eğildi. Harry'ye onun dudaklarının değdiği yerler yanıyormuş gibi geldi. "Ben seni görmeyi çok istiyordum. Gardeşim Gabrielle'i hatırlıyor musun? 'Arry Potter hakkında konuşmaktan vazgeçmiyor. Seni görünce çok sevinecek."

"Oh!... O da burada mı?" dedi Harry çatlak sesle.

"Hayır, hayır, aptal olma," dedi Fleur çınlayan bir gülmeyle. Yani gelecek yaz bizim..., ama sen bilmiyor musun?

Gözleri büyüyerek ve sitemkar bir şekilde "Henüz söyleyecek vakit bulamadık," diyen Mrs. Weasley'ye baktı. Fleur Harry'ye döndü, savurduğu gümüşi saçları Mrs. Weasley'nin yüzüne kamçı gibi çarptı.

"Bill ve ben evleniyoruz!"

"Ah!" dedi Harry ifadesizce. Elinde olmadan Mrs. Weasley, Hermione ve Ginny'nin tehditkar bakışlarını görmezden geldi. "Vay canına. Şey... Tebrik ederim!"

Kız tekrar üstüne çullandı ve Harry'yi öptü.

"Bill ju anda çok mejgul ve ben de Engilizcemi ileğletmek için Gringotts'da parttaym olarak çalışıorum. Bu yüzden beni birkaç günlüğüne ailesini daha iyi tanımam için buraya getirdi. Senin geleceğini duyunca çok sevindim. Burada yemek yapmayı ve tavukları sevmiyorsan yapacak fazla bir şey yok. Neyse... Afiyet olsun, 'Arry!"

Bu sözleri söyledikten sonra zarafetle arkasına döndü ve süzülürcesine odadan çıktı. Kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Mrs. Weasley "hah!" diye bir ses çıkardı.

"Annem ondan nefret ediyor," dedi Ginny sessizce.

"Hayır, ondan nefret etmiyorum!" dedi Mrs. Weasley fısıltıyla. "Sadece bu nişan için acele ettiklerini düşünüyorum, hepsi bu!"

"Birbirlerini bir seneden beri tanıyorlar," dedi Ron. Garip bir biçimde sersemlemiş görünüyordu ve gözlerini kapıya dikmişti.

"Bu yeterince uzun değil! Bunun neden olduğunu biliyorum elbette. Hepsi Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in geri dönmesiyle ortaya çıkan

belirsizlik yüzünden. İnsanlar yarın öleceğini düşünüyor ve normalde uzun zaman alacak kararları aceleyle veriyorlar. Bundan önceki güçlü olduğu dönemde de aynıydı. Her yerden insanlar evlenmek için kaçıyorlardı..."

"Sen ve babam da dahil," dedi Ginny hınzırca.

"Evet, şey , babanla ben birbirimiz için yaratılmıştık, beklemenin ne anlamı vardı ki?" dedi Mrs. Weasley. "Oysa Bill ve Fleur... şey, tam olarak ortak neleri var? Bill çalışkan, ayakları yere sağlam basan bir insan, ama o..."

"Bir inek," dedi Ginny başını sallayarak. "Ama Bill de ayakları yere sağlam basan biri değil. O bir lanet-kırıcı, değil mi, o birazcık macera, birazcık cazibeyi seviyor. Bence Bill'in o sümüğü sevmesinin nedeni bu."

"Ona böyle demeyi kes Ginny," dedi Mrs. Weasley Harry ve Hermione gülerken. "Neyse, gitsem iyi olur. Yumurtaların hala sıcakken onları ye Harry."

Endişeli bir bakışla odadan çıktı. Ron hala sarhoş gibi görünüyordu. Kulaklarındaki suyu temizlemek isteyen bir köpek gibi başını sallıyordu.

"Eğer aynı evde kalacaksanız ona alışamaz mısın?" diye sordu Harry.

"Sen denesene," dedi Ron. "ama eğer aniden üstüne atlarsa, sonra..."

"Aman ne acıklı," dedi Hermione sinirli bir şekilde, uzun adımlarla Ron'dan olabildiğince uzağa gitti ve duvara vardığında kollarını kavuşturup Ron'a doğru döndü.

"Gerçekten onu etrafında istemiyor musun?" diye sordu Ginny inanamayarak. Ron sadece omuz silkince o da, "Pekala, her iddiasına varım ki annem yapabilirse bu işe bir nokta koyacak."

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyor?" diye sordu Harry.

"Tonks'u akşam yemeklerinde burada tutmaya çalışıyor. Galiba Bill'in Tonks'a aşık olacağını düşünüyor. Umarım olur, onun ailede olmasını daha çok isterim."

"Evet, bu işe yarar," dedi Ron alaycı bir şekilde. "Bak, aklı başında olan kimse Fleur etraftayken Tonks'u beğenmez. Yani, Tonks saçına ve burnuna aptalca şeyler yapmadığı zaman güzel görünüyor ama..."

"Tonks, sümükten çok daha güzel görünüyor," dedi Ginny.

"Ve ondan çok daha akıllı, o bir Seherbaz." dedi Hermione köşeden.

"Fleur aptal değil, o Üç-Büyücü Turnuvası'na girecek kadar iyiydi," dedi Harry.

"Senin kadar değildi," dedi Hermione acı bir şekilde.

"Sanırım sümüğün sana '*Arry*' demesi hoşuna gidiyor, değil mi?" diye sordu Ginny hor gören bir edayla.

"Hayır," dedi Harry hiç konuşmamış olmayı dileyerek. "Sadece şey demek istemiştim, sümük ... yani Fleur..."

"Tonks'un ailede olmasını daha çok isterim," dedi Ginny. " En azından komik biri."

"Son zamanlarda hiç de komik görünmüyor," dedi Ron. "Onu her görüşümde daha çok Mızmız Myrtle'a benziyor."

"Bu adil değil," diye tersledi Hermione. "Olanları hala üzerinden atlatamadı... biliyorsun... Sirius onun kuzeniydi!"

Harry'nin morali bozuldu. Sonunda Sirius'a gelmişlerdi. Çatalını aldı ve konuşmanın bu bölümüne katılması için gelecek davetleri saptırmak için yağda yumurtasını son sürat yemeye başladı.

"Tonks ve Sirius birbirini yeni tanımaya başlamıştı," dedi Ron. "Sirius'un hayatının yarısı Azkaban'da geçti ve bundan önce aileleri hiç görüşmemişti."

"Sorun bu değil," dedi Hermione. "O, Sirius'un ölümünün kendi suçu olduğunu düşünüyor."

"Buna nasıl karar verdi peki?" dedi Harry kendine rağmen.

"Şey, o Bellatrix Lestrange'le dövüşüyordu, değil mi? Sanırım Bellatrix'in işini bitirseydi onun Sirius'u öldürmemiş olacağını düşünüyor."

"Bu aptalca," dedi Ron.

"Bu hayatta kalmanın getirdiği suçluluk," dedi Hermione. "Lupin'in onunla konuşmaya çalıştığını biliyorum ama durumu gerçekten kötü. Şu an dönüşümlerinde sorun yaşıyor."

"Neyinde...?"

"Artık görüntüsünü eskisi gibi değiştiremiyor," diye açıkladı Hermione. "Sanırım güçleri şoktan veya başka bir sebepten etkilenmiş."

"Böyle bir şeyin olabileceğini bilmiyordum," dedi Harry.

"Ben de..." dedi Hermione. "Ama sanırım gerçekten çok üzülürsen..."

Kapı tekrar açıldı ve Mrs. Weasley başını içeri uzattı. "Ginny!" diye fısıldadı. "Aşağıya gel ve bana öğle yemeği için yardım et."

"Konuşuyorduk," dedi Ginny fena halde bozularak. "Hemen!" dedi Mrs. Weasley ve gitti.

"Sadece o sümükle yalnız kalmamak için benim orada olmamı istiyor," dedi Ginny öfkeli bir biçimde. Fleur'un çok güzel bir taklidini yaparak uzun kızıl saçlarını salladı ve kollarını bir balerin gibi yukarıda tutarak odayı geçti.

"Siz de aşağıya çabuk gelseniz iyi olur," dedi giderken.

Harry geçici sessizlikten yararlanarak daha fazla kahvaltı yeme fırsatı buldu. Hermione merakla Fred'le George'un kutularına bakıyordu, fakat her birinden sonra Harry'ye yandan bakışlar atıyordu. Ron ise şu an kendine Harry'nin tostunu ikram etmiş ve hala rüyadaymış gibi kapıya bakıyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Hermione nihayet, elinde küçük bir teleskopa benzeyen bir şey tutuyordu.

"Bilmem" dedi Ron. "Ama eğer Fred ve George onu burada bıraktıysa, büyük ihtimalle şaka dükkanları için henüz hazır değildir, dikkatli olsan iyi olur."

"Annen dükkan işinin iyi gittiğini söyledi," dedi Harry. "Dedi ki Fred ve George'un ticarete gerçekten yeteneği varmış.”

"Bu bir aşağılama," dedi Ron. Galleon'larla oynuyorlar. Dükkanı görmek için sabırsızlanıyorum, henüz Diagon Yolu'na gidemedik, çünkü annem babamın ekstra güvenlik için orda olması gerektiğini ve işteyken gerçekten çok meşgul olduğunu söylüyor, ama mükemmelmiş.”

"Peki, Percy'den ne haber?" diye sordu Harry. Percy ailenin diğer fertleriyle kavga eden üçüncü büyük Weasley kardeşiydi. "Annen ve

babanla tekrar konuşmaya başladı mı?"

"Hayır," dedi Ron.

"Ama artık babanın Voldemort'un dönüşü hakkında başından beri haklı olduğunu biliyor."

"Dumbledore, insanların, haklı olanı affetmeyi haksız olanı affetmekten daha zor bulduğunu söyledi," dedi Hermione. "Bunu annene söylerken duydum Ron."

"Dumbledore'un söyleyeceği zihinsel sözler gibi görünüyor." dedi Ron.

"Bana bu sene özel ders verecek," dedi Harry muhabbetli bir şekilde.

Ron az kalsın tostunu yerken boğuluyordu ve Hermione'nin nefesi kesildi. "Bunu gizli tutmalısın!" dedi Ron.

"Daha yeni hatırladım," dedi Harry dürüstçe. "Dün akşam sizin süpürge sundurmasında söyledi."

"Vay canına... Dumbledore'la özel ders!" dedi Ron, etkilenmiş görünerek. "Merak ediyorum acaba ne...?"

Sesi kesildi. Harry onları birbirine bakarken gördü. Harry çatal ve bıçağını tepsiye koydu. Bütün yaptığı işin yatakta oturmak olduğu hesaba katılırsa, kalbi oldukça hızlı atıyordu. Dumbledore yapmasını söylemişti. Neden şimdi olmayacaktı ki? Gözünü kucağını dolduran güneş ışığından parlayan çatala dikerek, "Niçin bana özel ders vereceğini tam olarak bilmiyorum ama sanırım kehanet yüzünden." dedi.

Ne Ron ne de Hermione'den ses çıkmadı. Harry onların donmuş olduğu izlenimine kapıldı. Hala çatalına konuşmaya devam ederek

"Biliyorsunuz, Bakanlık'tan çalmaya çalıştıkları..."

"Ama onda ne dediğini kimse bilmiyor," dedi Hermione çabucak. "O parçalandı."

"Ama kehanet diyordu ki..." diye başladı Ron, ama Hermione ona "şştt!" dedi.

"Kehanet'in kırıldığı doğru," dedi Harry, büyük bir çabayla onlara bakarak. Hermione korkmuş, Ron ise şaşırmış görünüyordu. "Kehanetin olduğu tek şey, parçalanan cam küre değildi. Dumbledore'un odasında her şeyi duydum, kehanet yapılan kişi oydu bu yüzden bana anlatabildi. Kehanete göre," Harry derin bir nefes aldı. "Öyle görünüyor ki ben Voldemort'un işini bitirecek kişiyim. En sonunda, '*diğeri varlığını sürdürürken ikisi de yaşayamaz*' diyordu."

Üçü bir süre sessizce birbirine baktı. Sonra gürültülü bir patlama sesi oldu ve Hermione siyah bir duman bulutunun arkasında kayboldu. "Hermione!" diye bağırdı Harry ve Ron; kahvaltı tepsisi kaydı ve gürültüyle yere düştü. Hermione dumandan öksürerek, elindeki teleskopu sıkıca tutarak ve pırıl pırıl spor bir mor gözle ortaya çıktı.

"Onu sıktım ve o... o beni yumrukladı." dedi Hermione soluk soluğa. Ve gerçekten de teleskopun ucundan fırlamış uzun bir yayın üzerindeki minik yumruğu gördüler.

"Merak etme" dedi açıkça gülmemeye çalışan Ron, "Annem bunu iyileştirir, küçük yaralanmaları iyileştirmede iyidir."

"Oh, iyi, boş ver şimdi bunu," dedi Hermione aceleyle. "Harry, ah, Harry..." Tekrar yatağın ucuna oturdu.

"Merak ediyorduk, Bakanlık'tan döndükten sonra... Açıkça sana bir şey söylemek istemedik, ama Lucius Malfoy'un kehanet hakkında

söyledikleri, nasıl senle ve Voldemort hakkında olduğu, şey, biz de böyle bir şeyler olduğunu düşünmüştük. Ah, Harry..." Harry'ye baktı ve fısıldadı. "Korktun mu?"

"Eskiden korktuğum kadar değil," dedi Harry. "Ama ilk duyduğumda korkmuştum. Ama şimdi... sanki sonunda onunla karşılaşacağımı hep biliyormuşum gibi geliyor.

"Dumbledore'un seni kendisinin alacağını duyunca, sana kehanet hakkında bir şeyler söyleyeceğini ya da bir şeyler göstereceğini düşündük," dedi Ron hevesli bir şekilde. "ve yaklaşmışız, değil mi?" Eğer senin kaybedeceğini düşünseydi sana ders vermezdi, zamanını boşa harcamazdı... Senin bir şansın olduğuna inanıyor olmalı..."

"Bu doğru" dedi Hermione. "Merak ediyorum acaba sana ne öğretecek, Harry? Gerçekten ileri düzeyde savunma büyüleri, büyük olasılıkla... kuvvetli karşı büyüler... lanet savıcılar..."

Harry aslında gerçekten dinlemiyordu. Vücuduna güneş ışığıyla alakası olmayan bir sıcaklık yayılıyordu. Sanki göğsündeki sımsıkı bir düğüm çözülmüştü. Harry, Ron ve Hermione'nin gösterdiklerinden daha fazla etkilendiklerini biliyordu, ama asıl gerçek onların hala yanında olmaları, ona destek veren teselli sözleri söylemeleri, ondan hastaymış ya da tehlikeliymiş gibi kaçmamalarıydı. Ve bu onlara hiçbir şey söylememiş olmasından çok daha değerliydi.

"... ve genellikle kaçmaya yarayan büyüler," diye bitirdi Hermione. "Neyse, en azından bu sene alacağın bir dersi biliyorsun. Bu, Ron ve benimkinden daha fazla. Merak ediyorum acaba S.B.D sonuçlarımız ne zaman gelecek?"

"Çok uzun sürmez, bir ay oldu," dedi Ron

"Sıkı tutunun," dedi Harry, dün akşamki konuşmanın bir başka bölümünü hatırlayarak. "Sanırım Dumbledore S.B.D sonuçlarının bugün geleceğini söylemişti."

"Bugün mü?" diye bağırdı Hermione. "Bugün? Ama sen niye..? Aman tanrım söylemeliydin..." Ayağa fırladı.

"Gidip hiç baykuş gelip gelmediğine bakacağım."

Ama 10 dk. sonra Harry tamamen giyinip elindeki boş tepsiyle aşağıya indiğinde, Mrs. Weasley'nin mutfak masasının üzerinde büyük bir üzüntüyle oturan Hermione'nin pandaya olan benzerliğini azaltmaya çalışıyordu.

"Bir türlü geçmiyor," dedi Mrs. Weasley tedirgin bir biçimde, bir elinde asası ve diğer elinde "Yaralar, Kesikler ve Sıyrıklar," sayfası açık olan “Şifacını Yardımcı Dostu” adlı kitapla Hermione'yi dikkatle izliyordu. "Bu her zaman işe yarıyordu, ama şimdi niye olmuyor anlamadım.".

"Bu Fred ve George'un komik şaka fikirlerinden biri olmalı, çıkmayacağından emin olmak..." dedi Ginny.

"Ama çıkmak zorunda," diye cırladı Hermione. "Sonsuza kadar etrafta böyle dolaşamam."

"Dolaşmayacaksın, canım, mutlaka bir panzehir bulacağız, merak etme," dedi Mrs. Weasley yatıştırıcı bir edayla.

"Bill bana Fred ve George'un eğlenceli olduğunu söylemişti," dedi Fleur sakince gülümseyerek.

"Evet, gülmekten nefes alamıyorum," diye tersledi Hermione.

Masadan zıpladı ve parmaklarını çevirerek odada volta atmaya başladı.

"Mrs. Weasley, bu sabah hiç baykuş gelmediğinden gerçekten emin misiniz?

"Evet, tatlım. Gelse fark ederdim," dedi Mrs. Weasley sabırla. "Daha saat henüz dokuz , daha çok zaman var."

"Biliyorum, eski metinleri karıştırdım," diye söylendi Hermione hararetle. "Kesinlikle en sonda önemli bir çeviri hatası yaptım ve Karanlık-Sanatlara-Karşı-Savunma uygulaması da o kadar iyi değildi. Sanırım Biçim Değiştirme iyi gibiydi, ama şimdi tekrar düşününce..."

"Hermione, susar mısın? Tek sinirli olan kişi sen değilsin," diye bağırdı Ron. "Ve sen 11 '*Olağanüstü S.B.D.*' aldığında..."

"Hayır, hayır, hayır!" dedi Hermione ellerini histerik bir şekilde çırparak. "Biliyorum, her şeyden kaldım."

"Eğer kalırsak ne oluyor?" diye odadakilere sordu Harry, ama cevap veren yine Hermione'ydi.

"Bina sorumlumuzla seçeneklerimizi konuşacağız, geçen dönemin sonunda profesör McGonagall'a sordum." Harry'nin midesi kıvranmaya başladı. Kahvaltıda daha az yemiş olmayı diledi.

"Beauxbatons'da" dedi Fleur kendini beğenmiş bir şekilde, "bizim işler başka şekilde yürüyor. Bence bizimki daha iyi. Bizim sınavlarımız 6. yıldan sonra başlıyor, 5 değil ve sonra..."

Fleur'un sözlerini bir çığlık bastırdı. Hermione doğruca mutfak penceresini gösteriyordu. Her saniye daha da büyüyen, 3 siyah nokta gökyüzünde açıkça görülüyordu.

"Bunlar kesinlikle baykuş," dedi Ron boğuk bir sesle, zıplayıp pencerenin yanında Hermione'ye katıldı. "Ve üç taneler," dedi Harry, o da Hermione'nin diğer yanına gelerek.

"Her birimiz için bir tane," dedi Hermione korkak bir fısıltıyla. "yo, hayır... yo, hayır... yo, hayır..." Harry ve Ron'un kolunu sıkıca yakaladı.

Eve doğru alçaldıça daha da netleşen ve doğruca Kovuk'a doğru uçan, üç yakışıklı kahverengimsi baykuş ayaklarında büyük kare zarflar taşıyordu.

"Yo, hayır!" diye ciyakladı Hermione.

Mrs. Weasley onları zorla ayırıp geçti ve mutfak penceresini açtı. Bir, iki, üç... Baykuşlar içeri süzüldüler ve masanın üzerine muntazam bir çizgi halinde kondular. Üçü de ayaklarını havaya kaldırdı.

Harry ileriye doğru yürüdü. Kendi adına olan mektup, ortadaki baykuşun ayağına bağlanmıştı. Beceriksiz bir şekilde mektubu çözdü. Solunda Ron da kendi sonuçlarını çözmeye çalışıyordu, sağ tarafındaki Hermione'nin elleri bütün baykuşları titretecek kadar çok titriyordu.

Mutfakta kimse konuşmuyordu. En sonunda Harry kendi zarfını çözmeyi başardı ve içindeki parşömeni çıkardı.

SIRADAN BÜYÜCÜLÜK DÜZEYİ SONUÇLARI

Geçme Notları

- Olağanüstü (O)
- Beklenenin Üstünde (B)
- Uygun (U)

Kalma Notları

- Zayıf (Z)
- Felaket (F)
- İfrit (İ)

Harry James Potter'ın Aldığı Notlar

- Astronomi (U)
- Sihirli Yaratıkların Bakımı (B)
- Tılsım (B)
- Karanlık Sanatlara Karşı Savunma (O)
- Kehanet (Z)
- Bitki Bilim (B)
- Sihir Tarihi (F)
- İksir (B)
- Biçim Değiştirme (B)

Harry parşömeni birkaç kere okudu. Her okuyuşunda nefes alması daha da kolaylaşıyordu. Sonuçlar fena değildi; Kehanet'ten kalacağını hep biliyordu ve sınav ortasında bayıldığı göz önüne alınırsa Sihir Tarihi'nden geçme şansı yoktu, ama geri kalan hepsini geçmişti. Parmağını notlardan aşağıya doğru gezdirdi. Biçim Değiştirme ve Bitki Bilim'den iyi notlarla geçmişti. İksir'den bile "Beklenenin Üstünde" almıştı. Ve en iyisi de Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'dan "Olağanüstü" almıştı.

Etrafına bakındı. Hermione ona sırtını yaslamış ve boynunu bükmüştü ama Ron keyifli görünüyordu.

"Sadece Kehanet ve Sihir Tarihi'nden kalmışım, onları kim takar ki?" dedi mutlu bir şekilde Harry'ye. "İşte... değişelim."

Harry, Ron'un notlarına göz attı: Hiç "Olağanüstü" yoktu.

"Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'dan en yüksek notu alacağını biliyordum." dedi Ron, Harry'nin omzunu yumruklayarak. "İyi iş becerdik değil mi?"

"Aferin!" dedi Mrs. Weasley gururla Ron'un saçlarını karıştırarak. "Yedi S.B.D, bu Fred ve George'unkilerin toplamından daha fazla."

"Hermione?" dedi Ginny temkinli bir şekilde. Hermione hala kağıdına bakıyordu. "Sen ne yaptın?"

"Ben - kötü değil" dedi Hermione hafif sesle.

"Off, ver şunu bana" dedi Ron, üstünden zıplayıp elinden sonuçları alarak. "Evet, on '*Olağanüstü*' ve Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'dan bir tane '*Beklenenin Üstünde*'." Ona yarı eğlenen, yarı kızgın bir şekilde bakarak "Gerçekten hayal kırıklığına uğradın, değil mi?" dedi.

Hermione başını salladı, ama Harry güldü.

"Neyse artık F.Y.B.S. öğrencileriyiz," diyerek sırıttı. "Anne, hala sosis kaldı mı?"

Harry tekrar sonuçlarına baktı. Umabileceğinin en iyisi kadar iyiydi. Sadece küçük bir üzüntü duyuyordu. Bu onun Seherbaz olma hayallerinin sonuydu. İksir'den gerekli notu alamamıştı.

Alamayacağını biliyordu ama hala o küçük "B" harfine bakarken midesine sızılar giriyordu.

Gerçekten sıra dışı olan, Harry'ye ilk kez iyi bir Seherbaz olacağını söyleyen, kılık değiştirmiş bir Ölüm Yiyen'di, ama her nasılsa bu fikir onu ele geçirdi ve ileride olmak isteyeceği başka bir şey düşünemedi. Üstelik birkaç hafta önce kehaneti duyduğundan beri doğru bir kararmış gibi geliyordu... Diğeri varlığını sürdürürken, ikisi de yaşayamaz... Eğer görevi Voldemort'u bulmak ve onu öldürmek olan bu iyi eğitimli sihirbazlara katılamayacaksa, hayatta kalmak için kendine verilen en iyi şansı kaybedecek ve kehaneti gerçekleştiremeyecek miydi?

ALTINCI BÖLÜM:
DRACO'NUN DOLAMBAÇLI YOLU

Harry sonraki birkaç haftadan fazla süre boyunca Kovuk'un bahçesi ile sınırlı alan içinde kaldı. Günlerinin çoğunu Weasley'lerin bahçesinde iki takıma ayrılarak Quidditch oynayarak geçirdi (O, Hermione ile Ron da Ginny ile eş oldu; Hermione korkunçtu ve Ginny iyiydi, bu yüzden akla yatkın bir eşleşmeydi) ve akşam yemeklerinde Mrs. Weasley onun önüne herşeyden üç porsiyon koyuyordu.

Gelecek Postası'nda artık neredeyse hergün görülen ölümler, garip kazalar ve kaybolmalar olmasaydı mutlu ve sakin bir tatil olacaktı. Bazen Bill ve Mr. Weasley daha gazeteye bile çıkmadan evvel haberleri eve getirirdi. Mrs. Weasley'nin hoşnutsuzluğuna yol açan, Harry'nin onaltıncı doğum günü kutlamaları partisinin Remus Lupin tarafından getirilen dehşet verici haberlerle bozulmasıydı. Remus Lupin sıska ve neşesiz görünüyordu, kahverengi saçlarına griler karışmıştı, elbiseleri eskisine göre daha da eski püskü ve yamalıydı.

"Başka bir çift Ruh Emici saldırısı oldu," diye duyurdu, Mrs. Weasley büyük bir dilim doğumgünü pastasını ona iletirken. "Ve Igor Karkaroff'un vücudunu Kuzey'de bir kulübede buldular. Üzerine Karanlık işaret yapılmıştı... Açıkcası, Ölüm Yiyenler'i terkettikten sonra bir yıl bile hayatta kalması benim için sürpriz oldu; Sirius'un erkek kardeşi, Regulus, hatırladığım kadarıyla sadece birkaç gün becerebilmişti."

"Evet, pekâlâ," dedi Mrs. Weasley, kaşlarını çatarak, "belki de biz biraz daha farklı bir şeyler hakkında konuşmalıy..."

"Florean Fortescue'yu işittin mi, Remus?" diye sordu Bill, Fleur tarafından şarap içmesi için sıkıştırılırken. “Hani..."

"Diagon Yolu'ndaki dondurma yeri mi?" diyerek Harry araya girdi, midesinde nahoş bir boşluk hissi ile. "Bana bedava dondurmalar verirdi. Ona ne oldu?"

"Gitmiş, dükkânına bakılırsa."

"Neden?" diye sordu Ron, Mrs. Weasley Bill'e anlamlı şekilde dik dik bakarken.

"Kim bilir? Bir şekilde onları rahatsız etmiş olmalı. İyi bir adamdı, Florean."

"Diagon Yolu'nda konuşulana göre," dedi Mr. Weasley, "Ollivander de gitmiş görünüyor."

"Asa yapımcısı mı?" dedi Ginny, korkmuş bir şekilde bakarak.

"Evet o. Dükkan boş. Bir kavga olduğuna dair hiçbir iz yok. Kendi isteği ile mi ayrıldı yoksa kaçırıldı mı hiç kimse bilmiyor."

"Fakat insanlar asalar için ne yapacaklar?"

"Başka asa yapımcılarına gidecekler," dedi Lupin.

"Fakat Ollivander en iyisiydi ve eğer diğer taraf onu ele geçirdiyse, bu bizim için pek iyi değil.".

Bu çok sıkıntılı doğum günü çayının ertesi günü, Hogwarts'tan mektupları ve kitap listeleri geldi. Ancak Harry'ye bir de sürpriz vardı: Quidditch Kaptanı yapılmıştı.

"Bu sana sınıf başkanları ile eşit bir statü veriyor!" diye haykırdı Hermione mutlulukla. "Şimdi sen özel banyomuzu ve diğer herşeyi kullanabilirsin!"

"Vay canına, Charlie'nin bunlardan birini taktığı zamanı hatırlıyorum," dedi Ron, rozeti neşeyle kontrol ederek. "Harry, bu öyle harika ki, sen benim kaptanımsın... Tekrar takımda olmama izin verirsin sanırım, ha ha..."

"Pekala, şimdi bunları almamız için Diagon Yolu'na yapacağımız geziyi daha fazla erteleyebileceğimizi sanmıyorum," diye iç çekti Mrs. Weasley, Ron'un kitap listesine bakarak. "Babanızın işe gitmek zorunda olmadığı cumartesi günü gideceğiz. O olmadan oraya gitmiyorum."

"Anne, gerçekten de Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in Flourish ve Blotts'daki bir kitap rafının arkasına saklanacağını mı düşünüyorsun?" dedi Ron kıs kıs gülerek.

"Fortescue ve Ollivander tatile gittiler, öyle mi?" dedi Mrs. Weasley, bir hamlede. "Eğer güvenliğin gülünç bir mesele olduğunu düşünüyorsan, sen burada kalabilirsin ve ben seninkileri kendim alacağım..."

"Hayır, ben gelmek istiyorum, Fred ve George'un dükkânını görmek istiyorum!" dedi Ron aceleyle.

"O halde fikirlerini biraz düzelt, genç adam, yoksa senin bizimle gelmek için yeterince olgun olmadığını düşüneceğim" dedi Mrs. Weasley kızarak. Saatini kaptı, dokuz kolu da hala "Ölüm Tehlikesi"ni gösteriyordu ve onu yeni yıkanmış havluların üzerine dengeli bir şekilde koydu. “Ve bu Hogwarts'a dönmek için de geçerli.”

Annesi çamaşır sepetini ve üzerinde sallanan saati kollarıyla kapıp, fırtına gibi odadan çıkarken, Ron dönüp inanmayan gözlerle Harry'ye baktı.

"Vay canına... artık burada bir şaka bile yapamıyorsun..."

Fakat Ron sonraki birkaç gün boyunca Voldemort hakkında ciddiyetsiz olmama konusunda dikkatliydi. Her ne kadar kahvaltıda çok gergin görünse de, Mrs. Weasley daha fazla patlamadan cumartesi sabahı oldu. Fleur ile evde kalacak olan Bill (Hermione ve Ginny'nin çok fazla mutlu olmasına neden olarak), dolu bir para çantasını Harry'ye masa boyunca iletti.

"Hani bana?" diyerek istedi Ron, gözleri ardına kadar açıldı.

"Bu zaten Harry'nin, aptal," dedi Bill. "Kasandan senin için aldım, Harry, çünkü bu sıralar insanların altınlarını alması beş saat sürüyor, cincüceler güvenliği öyle çok sıkılaştırdı ki. İki gün önce, Arkie Philpott kendininkine bir Dürüstlük Sondası yapıştırmıştı... Güven bana, böylesi daha kolay."

"Teşekkürler, Bill," dedi Harry, altınını cebine koyarak.

"O her zaman öyle düşünceli ki," diye mırıldadı Fleur taparcasına, Bill'in burnuna vurarak. Ginny Fleur'un arkasından yemeğine kusma taklidi yaptı. Harry cornflakes'lerden boğulur gibi oldu, Ron onun sırtına vurdu.

Bulutlu, karanlık bir gündü. Sihir Bakanlığı'nın özel arabalarından biri, (önceden bir kere Harry binmişti), pelerinlerini giyerek evden çıktıklarında ön avluda onları bekliyordu.

"Babamın bunları bize yine alabilmesi iyi oldu," dedi Ron takdir ederek, araba Kovuk'tan yavaşça uzaklaşırken lüks bir şekilde

gerindi, Bill ve Fleur mutfak penceresinden el sallıyordu. O, Harry, Hermione ve Ginny geniş arka koltukta konforlu bir şekilde oturuyorlardı.

"Buna çok alışma, sadece Harry'den dolayı," dedi Mr. Weasley omzunun üzerinden. O ve Mrs. Weasley Bakanlık şoförü ile birlikte öndeydiler; ön yolcu koltuğu iki oturaklı bir sedire benzer şekilde zorlukla gerilmişti. "Ona en üst derecede güvenlik koruması verildi ve Çatlak Kazan'da bize ilave güvenlik de katılacak."

Harry hiçbir şey söylemedi; alışverişini yaparken bir Seherbaz taburu ile çevrili olmayı çok fazla beğenmedi. Görünmezlik pelerinini sırt çantasında saklamıştı ve onu hissetti, eğer Dumbledore için yeteri kadar iyiyse, Bakanlık için de yeteri kadar iyi olmalıydı. Şimdiki bu düşüncesine rağmen, Bakanlık'ın pelerini hakkında bilgisi olduğundan emin değildi.

"İşte, burası," dedi şoför, şaşırtacak kadar kısa bir zaman sonra, Charing Cross Yolu'nda yavaşlarken ilk kez konuştu ve Çatlak Kazan'ın önünde durdu.

"Sizi bekleyeceğim, ne kadar süreceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Bir iki saat, sanırım," dedi Mr. Weasley.

"Ah, güzel, o burda!". Harry, Mr. Weasley gibi yaptı ve pencereden baktı; kalbi yerinden hopladı. Hanın dışında bekleyen hiç Seherbaz yoktu, fakat onun yerine kocaman, kara-sakallı Rubeus Hagrid vardı, Hogwarts'ın bekçisi, uzun bir kunduz derisi palto giyinmişti, Harry'nin yüzüne ışıltıyla baktı ve oradan geçen Muggle'ların korkuyla bakışlarına aldırmadı.

"Harry!" diye gürledi, Harry arabadan adımını attığı anda kemik-kıran bir sarılmayla kucakladı.

"Şahgaga... Solgunkanat, demek istedim... onu görmelisin, Harry, açık havaya geri döndüğü için öyle mutlu ki..."

"Mutlu olduğuna sevindim," dedi Harry, sırıtarak kaburgalarını ovalarken.

" 'Güvenlik'ten kastedilenin sen olduğunu bilmiyorduk!"

"Biliyorum, eski günlerdeki gibi, değil mi? Görüyorsun ya, Bakanlık bir sürü Seherbaz göndermek istedi, fakat Dumbledore benim yapabileceğimi söyledi," dedi Hagrid gururla, göğsünü öne çıkararak ve başparmaklarını ceplerinin içine sokarak. "Haydi, gidelim o zaman... buyrun, Molly, Arthur..."

Çatlak Kazan, Harry'nin hatırladığı kadarıyla ilk defa, tamamen boştu. Sadece sahibi olan Tom, buruşuk yüzlü ve dişsiz, eski kalabalıktan geri kalan tek kişiydi. Onlar girdiklerinde ümitle baktı, fakat daha konuşamadan, Hagrid, "Bugün sadece geçiyoruz, Tom, eminim anlarsın, Hogwarts işi, bilirsin." dedi önemle vurgulayarak.

Tom sinirle başını eğdi ve bardakları silmeye devam etti; Harry, Hermione, Hagrid ve Weasley'ler bar boyunca yürüdüler ve arkadaki çöp kutularının durduğu küçük soğuk avluya çıktılar. Hagrid pembe şemsiyesini kaldırdı ve duvardaki bazı tuğlalara vurdu, duvar kemer şekline dönüşerek parke taşlı dolambaçlı bir caddeye açıldı. Girişten geçtiler ve durarak etrafa baktılar.

Diagon Yolu değişmişti. Kazanların, büyü kitaplarının ve iksir malzemelerinin rengârenk parıldayan vitrin görüntüleri görülemiyordu, üzerlerini kapatıp onları gizleyen kocaman Sihir Bakanlığı posterlerinin arkasındaydılar. Bunların çoğu yaz boyunca Bakanlık'ın gönderdiği broşürlerdeki güvenlik tavsiyelerinin genişletilmiş versiyonlarını taşıyan koyu mor posterlerdi, fakat

diğerleri serbest kaldığı bilinen Ölüm Yiyenler'in cansıkıcı şekilde hareket eden siyah-beyaz fotoğrafları idi.

Bellatrix Lestrange en yakın aktarın önünde alaylı şekilde gülüyordu. Florean Fortescue'nun dondurma salonunun da aralarında bulunduğu birkaç pencere tahtalarla kapatılmıştı. Öbür taraftan (daha önce orada olmayan) birkaç eski püskü görünüşlü dükkân cadde boyunca belirmişti. En yakında olanı, Flourish ve Blotts'un dış tarafında inşa edilmiş, çizgili, lekeli bir tentenin altında idi, önünde topluiğne ile tutturulmuş bir karton vardı:

“TILSIMLAR (NAZARLIKLAR) Kurtadamlara, Ruh Emiciler'e ve Inferi'ye karşı etkili.”

Kılıksız görünüşlü küçük bir büyücü yoldan geçenlere zincire takılmış kucak dolusu gümüş sembolleri takırdatıyordu. "Küçük kızınız için bir tane alın, madam?" geçerlerken Mrs. Weasley'ye seslendi, Ginny'ye bakarak. "Onun sevimli boynunu korumak istemez misiniz?"

"Eğer görev başında olsaydım..." dedi Mr. Weasley, nazarlık satıcısına öfkeyle bakarak.

"Evet, fakat şimdi birini tutuklamaya gitme, canım, acelemiz var," dedi Mrs. Weasley, sinirlice bir listeye bakarak.

"Sanırım önce Madam Malkin'e gitsek iyi olacak, Hermione yeni bir cüppe istiyor, Ron'un okul cüppesinden ayak bilekleri çok fazla gözükmeye başladı ve senin de yeni bir taneye ihtiyacın var, Harry, öyle çok uzadın ki... Gelin, hepiniz..."

"Molly, hepimizin Madam Malkin'e gitmesi bir anlam ifade etmez ," dedi Mr. Weasley.

"Biz Flourish ve Blotts'a gidip herkesin okul kitaplarını alırken, neden şu üçü de Hagrid'le gitmesin?".

"Bilemiyorum," dedi Mrs. Weasley endişeyle, açıkçası alışverişi çabucak bitirmek ve birarada kalmak konularında iki arada bir derede kalmıştı.

"Hagrid, ne dersin... -?"

"Korkma, benim yanımda güvende olacaklar, Molly," dedi Hagrid onu sakinleştirerek, çöp tenekesi kapağı boyutundaki elini havaya kaldırarak el salladı. Mrs. Weasley tamamiyle inanmış görünmedi, fakat ayrılmalarına müsaade etti, kocası ve Ginny ile birlikte aceleyle Flourish ve Blotts'a yönelirlerken, Harry, Ron, Hermione ve Hagrid Madam Malkin'e gitmek için yola koyuldular.

Harry yanlarından geçen pek çok insanın Mrs. Weasley gibi aynı telaş ve endişeli görünüme sahip olduğunu farketti ve hiçkimse durup fazla bir şey konuşmuyordu; alışveriş yapanlar kendi grupları içinde sıkıca birarada duruyordu. Yalnız başına alışveriş yapan bir kimse görünmüyordu.

"Hep birlikte içeri girersek biraz sıkışık olabilir," dedi Hagrid, Madam Malkin'in dışında durarak ve pencerenin hizasında diz çöktü. "Dışarıda nöbette olacağım, tamam mı?" Böylece Harry, Ron ve Hermione küçük dükkâna birlikte girdiler.

İlk bakışta içersi boş gibi göründü, fakat kapının arkalarından kapanmasından hemen sonra yeşil ve mavi payetli cüppelerin bulunduğu bir elbise rafının arkasından gelen tanıdık bir ses duydular.

"... Çocuk değilim, demek dikkat etmedin, anne. Tek başıma alışverişimi yapabilirim." .

Kulağı gıdıklayan bir gürültü vardı ve Harry, dükkân sahibi Madam Malkin'in sesini tanıdı, "Bak, canım, annen oldukça haklı, hiç birimiz artık kendi başımıza etrafta dolaşmamalıyız, bu çocuk olup olmamakla ilgili bir şey değil..."

“Sen iğneyi batırdığın yere bak, tamam mı?” Rafın arkasından solgun ve sivri yüzlü, açık sarı saçlı bir genç göründü, kol kenarlarında ve yanlarında parıldayan toplu iğneler bulunan güzel koyu yeşil bir cüppe giyinmişti. Aynaya doğru uzun adımlarla yürüdü ve kendine baktı; kısa bir zaman sonra omzunun üzerinden aynadaki Harry, Ron ve Hermione'nin yansımalarını farketti. Açık gri renkli gözleri kısıldı.

"Eğer kokunun ne olduğunu merak ediyorsan, anne, şimdi bir Bulanık içeri girdi, ondandır." dedi Draco Malfoy.

"Böyle konuşmak için bir neden olduğunu sanmıyorum!" dedi Madam Malkin, elinde bir mezura ve bir asa ile elbise rafının arkasından aceleyle çıkarak. "Ve dükkânımda asa çıkarılmasını da istemiyorum!" diye aceleyle ekledi, kapıya doğru baktığında orada ayakta duran Harry ve Ron'un asalarını çıkartmış ve Malfoy'a doğrultmuş olduğunu görmüştü.

Hermione, onların biraz gerisinde duruyordu, fısıldadı, "Hayır, yapmayın, gerçekten, buna değmez."

"Ya, evet, okul dışında büyü yapmaya kalkışmak gibi," diye alay etti Malfoy. “Gözünü kim morarttı, Granger? Onlara çiçek göndermek istiyorum."

"Bu kadarı yeter!" dedi Madam Malkin aniden, yardım ister gibi omzundan geriye doğru baktı. “Hanımefendi, lütfen!" Narcissa Malfoy elbise rafının arkasından yürüyerek çıktı.

"Kaldırın şunları," dedi soğuk bir şekilde Harry ve Ron'a. "Eğer oğluma bir kez daha saldırırsanız, sizi temin ederim ki bu yaptığınız son şey olur."

"Gerçekten mi?" dedi Harry, ileri doğru bir adım atarak ve hala onun kızkardeşininkine (Bellatrix) benzeyen solgun kibirli yüzüne bakarak. Artık onun kadar uzun boyluydu.

"Bize bu dediğini yapmak için birkaç Ölüm Yiyen arkadaşını daha çağırmayacak mısın?"

Madam Malkin çığlık attı ve kalbini tuttu. "Gerçekten, suçlamayın... Söyledikleriniz tehlikeli... Asaları kaldırın, lütfen!" Fakat Harry asasını indirmedi.

Narcissa Malfoy nahoşça gülümsedi.

"Görüyorum ki Dumbledore'un favorisi olmak sana yanıltıcı bir güvenlik hissi vermiş, Harry Potter. Fakat Dumbledore seni korumak için hep yanında olmayacak." Harry alaycı bir şekilde dükkânın etrafına göz gezdirdi.

"Vay canına... Şuna bakın... O burda değil! Öyleyse neden gidip bir bakmıyoruz? Belki sana Azkaban'da çift kişilik bir hücre bulabilirler, yenik kocanla birlikte kalman için!".

Malfoy Harry'ye doğru kızgınlıkla hamle etti, fakat aşırı uzun cüppesine takılarak tökezledi. Ron yüksek sesle güldü. "Annemle böyle konuşmaya cüret edemezsin, Potter!" diye hırladı Malfoy.

"Tamam, Draco," dedi Narcissa, onu ince beyaz parmaklarıyla omzundan tutarak.

"Sanıyorum ben, Lucius ile birlikte olmadan evvel, o kıymetli Sirius ile birlikte olacak."

Harry asasını daha yukarı kaldırdı. "Harry, hayır!" diye inledi Hermione, onun kolunu kavrayıp aşağı itmeyi deneyerek.

"Düşün... Yapmamalısın... Büyük bir belanın içinde olacaksın..."

Madam Malkin bir an için sıkıntıyla titredi, sonra sanki hiçbir şey olmayacakmış ümidiyle davranmaya karar vermiş gibi göründü. Hala kızgınlıkla Harry'ye bakan, Malfoy'a doğru yöneldi.

"Sanırım bu sol kol biraz daha hizaya gelebilir, canım, biraz müsaade et..."

"Ah!" diye bağırdı Malfoy, onun eline vurup uzaklaştırarak.

"İğnelerini nereye batırdığına dikkat et, kadın! Anne, Artık bunu istediğimi sanmıyorum.Cüppeleri tutarak başının üzerine kaldırdı ve onları Madam Malkin'in ayaklarının dibindeki zeminin üzerine fırlattı.

"Haklısın, Draco," dedi Narcissa, Hermione'ye kibirle bakarken, "buradaki dükkânlarda ne yüz karası insanların olduğunu artık biliyorum... Biz “Twilfitt and Tatting's”de daha iyisini buluruz. Ve böylece, onların ikisi uzun adımlarla dükkândan çıktı, Malfoy yolundan çekilmesi için elinden geldiğince sert bir şekilde Ron'a çarpmaya özen gösterdi.

"Pekâlâ, tamam?” dedi Madam Malkin, düşmüş cüppeleri toplarken ve asasının ucunu onların üzerinde bir vakumlu temizleyici gibi hareket ettirip böylelikle de tüm tozları giderirken. Ron'un ve Harry'nin yeni cüppelerinin provası boyunca bütünüyle telaşlıydı, Hermione'ye cadı yerine büyücü cüppesi satmaya çalıştı ve son olarak dükkândan çıkarlarken onları yeniden görmekten mutlu olacakmış gibi eğilerek onları selamladı.

"Herşeyi aldınız mı?" diye sordu Hagrid mutlulukla, tekrar yanında belirdiklerinde.

"Hemen hemen," dedi Harry." Malfoy'ları gördün mü ?"

"Ya evet," dedi Hagrid, ilgisizce. "Fakat birşey yapamayacaklardır... Diagon Yolu'nun ortasında problem yaratmaya cüret etmek, Harry. Onlar için endişe etme."

Harry, Ron ve Hermione birbirlerine baktılar, fakat onlar bu rahat fikrinden Hagrid'i uyandırmadan evvel, Mr., Mrs. Weasley ve Ginny ağır kitap paketleri ile göründüler.

"Herkes iyi mi?" dedi Mrs. Weasley. “Cüppelerinizi aldınız mı? İyi o zaman, Fred ve George'a giderken yolda Aktara ve Eeylops'a uğrayabiliriz... Birbirine bitişik, şimdi..."

Ne Harry ne de Ron aktardan artık daha fazla iksir çalışmayacaklarını bilerek hiçbir şey almadan çıktılar. Fakat ikisi de Eeylops Baykuş Dükkânı'ndan Hedwig ve Pigwidgeon için kocaman kutularla baykuş yemi aldılar. Sonra, Mrs. Weasley her iki dakikada bir saatine bakıyordu, Fred ve George'un işlettiği şaka dükkânı olan Weasley Büyücü Şakaları'nı cadde boyunca aramaya koyuldular.

"Gerçekten fazla zamanımız yok," dedi Mrs. Weasley. "Bu yüzden sadece hızlıca şöyle bir bakacağız ve ardından arabaya geri döneceğiz. Yaklaşmış olmalıyız, şu doksan-iki numara... doksan-dört..."

"Vay canına,"dedi Ron, yolda duraklayarak.

Etraflarındaki tüm tahta ve poster kaplı dükkânlara karşı koyarcasına, Fred ve George'un pencereleri bir havai fişek gösterisi gibi göze çarpıyordu. Oradan geçenler pencerelere omuzlarından

geriye doğru bakıyordu ve birkaç şaşkın görünümlü insan da gerçekten olduğu yere mıhlanmıştı. Sol pencere dönen, patlayan, parlayan, zıplayan ve ses çıkaran birçok çeşit malla şaşırtacak kadar doluydu; Harry nin gözleri sadece bakmakla sulanmaya başladı. Sağ taraftaki pencere Bakanlık'ınkiler gibi dev bir mor posterle kaplıydı, fakat yanıp sönen sarı harflerle süslenmişti:

NİYE DERT EDİYORSUN

KİM-OLDUĞUNU-BİLİRSİN-SEN?

ASIL DERT ETMEN GEREKEN

KAKA-OLDUĞUNU-BİLİRSİN-SEN?

BÜTÜN ÜLKEYİ SARSAN

KABIZLIK HÂKİMKEN!

Harry gülmeye başladı. Yan tarafında zayıf bir inleme duydu ve etrafına bakınca Mrs. Weasley'nin şaşırmış bir şekilde gözlerini postere dikmiş olduğunu gördü. Dudakları sessizce hareket etti "Kim-Ol-Bil-Sen."

"Yataklarında öldürülecekler!" diye fısıldadı.

"Hayır, öldürülmeyecekler!" dedi Ron, Harry gibi gülerek. "Bu harika!" dedi Harry'le birlikte dükkâna girerek.

O ve Harry mağazanın içinde dolaşmaya başladılar. Müşterilerle o kadar doluydu ki; Harry raflara yaklaşamadı. Tavana monte edilmiş olan kutulara baktı: Burada, ikizlerin Hogwarts'ta tamamlayamadıkları geçen sene boyunca üzerinde çalışıp icad ettikleri, kusursuz Kaytaran Kapsüller vardı; Harry, sol rafın üzerindeki hasara uğramış tek kutunun sayesinde, Burun Kanatan

Buğdaylar'ın en sevilenler olduğunu fark etti. İçlerinde, en ucuzları yalnızca lastik ördeğe dönüşen ve sallandığında bir çeşit bilgi veren, en pahalıları ise sahibini gafil avlayarak boynuna ve kafasına vuran muzip asaların olduğu sandıklar ve kendiliğinden mürekkeplenen, büyüyle kontrol edilen ve Akıllı-Cevap veren tüy kalem çeşitleriyle dolu olan kutular vardı. Kalabalığın arasından bir boşluk bulan Harry, on yaşındaki bir grup çocuğun kaz sürüsü gibi heyecanla, tahtadan yapılmış bir adamın yavaşça tavandan sarkan bir ipe doğru adım atmasını izledikleri tezgâha doru ilerledi. Harry, ipin sarktığı tavanda asılı olan kutunun üzerindeki yazıyı okudu:

Büyüleyin onu, yoksa asılacak!

“Patentli Gündüz Düşü Tılsımı”

Hermione tezgâhın yanındaki büyük gösteriden sıyrılmayı başarmış ve üzerinde, bir korsan gemisinin güvertesinde duran yakışıklı bir genç ve kendinden geçmek üzere olan bir kızın rengârenk resminin bulunduğu kutunun arkasında yazanları okumaya başlamıştı.

“Bir sihirli söz ve en üst kalitede, oldukça gerçekçi, otuz dakikalık gündüz düşü, okul derslerinde kullanmak için uygun ve hemen hemen saptanamaz (yan etkileri bön bakış ve boş surat ifadesi ve ender görülen, ağızdan salyalar akması). On altı yaşın altındakilere satılmaz.”

“Bilirsiiniz,” dedi Hermione Harry'yi görmeye çalışarak, “bu gerçekten alışılmışın dışında bir büyüdür!”

“Madem öyle, Hermione,” dedi arkadan bir ses, “bir tanesini bedava olarak olabilirsin.” Yüzü sevinçle parlayan Fred, alev kızılı saçlarıyla hiç uyuşmayan morumsu kırmızı bir cüppeyle arkalarında duruyordu.

“Nasılsın, Harry?” El sıkıştılar. “Ve gözüne ne oldu Hermione?”

“Yumruk atan teleskopun,” dedi Hermione içerliyerek.

“Ah, şu işe bak, onları tamamen unutmuşum,” dedi Fred. “İşte...” Cebinden yuvarlak, plastik bir kap çıkardı ve Hermione'ye verdi; ihtiyatla çevirerek açtı ve koyu sarı bir hamur açığa çıktı.

“Yalnızca, onu hafifçe dokundur, çürük birkaç saat içinde yok olacak,” dedi Fred. “Güzel bir çürük yok edici bulmak zorundaydık. Bu ürünlerin çoğunu kendi üzerimizde test ediyoruz.”

Hermione gergin görünüyordu. “Güvenli, değil mi?” diye sordu.

“Tabii ki öyle,” diye garanti etti Fred. “Hadi Harry, sana bir tur attırayım.”

Harry, simsiyah olmuş gözüne hamur süren Hermione'yi bırakarak, mağazanın arkasına, üzerinde kart ve ipliklerin olduğu standa kadar Fred'i takip etti.

“Muggle büyücü şakaları!” dedi Fred mutlulukla, standı işaret ederek. “Babam gibi çatlaklar için, bilirsin, Muggle eşyalarını sevenler. Büyük bir kazanç değil ama oldukça zekice bir iş yapıyoruz, onlar harika ve alışılmamış şeyler... Ah, işte George...”

Fred'in ikizi, Harry'nin elini enerjik bir şekilde sıktı.

“Demek ona tur attırıyorsun? Arka tarafa gel, Harry, orası asıl servet kazandığımız yer... Ceplerini boşalt, sen ve sen bunun için fazla Galleon vereceksiniz!” diye ekledi, elini telaşla yuvarlık plastik kaplardan çeken küçük bir çocuğu uyararak. Etiketin üzerinde şu yazılıydı:

YENİLEBİLİR KARANLIK İŞARETLER... HERKESİ HASTA EDECEKLER!

George, Muggle şakalarının yanındaki perdeyi açtığı sırada, Harry, daha karanlık ve daha az kalabalık bir oda gördü. Bu raflardaki paketlenmiş kutuların sayısı azaltılmıştı.

“Burayı henüz yeni, böyle ciddi bir şekle soktuk,” dedi Fred. “Çok eğlenceli oldu...”

“İnanamazsın, ne kadar çok insan, hatta Bakanlık'ta çalışanlar bile temiz bir kalkan büyüsü yapamadılar, Harry.” dedi George “Tabii, onlar senin gibi bir öğretmene sahip değildi.”

“Doğru. İlk olarak koruyucu şapkalar yapmayı düşündük. Birinin sana uğursuzluk büyüsü yapmasını sağla ve büyü ona geri döndüğü zaman suratının alacağı hali izle. Sadece Bakanlık bu şapkalardan beş bin tane aldı ve biz hala muazzam siparişler alıyoruz!”

“Dolayısıyla biz de koruyucu pelerinler, koruyucu eldivenler diye devam ettik.”

“... Aslında Affedilmez Lanetler'e karşı pek bir yardımı olduğu söylenemez. Ama basit ve orta derecedeki büyüler için bayağı etkili.”

“Ve böylece Karanlık Sanatlara Karşı Savunma işine girdik. Çünkü burada çok para var gibiydi. Bak, Pratik Karanlık Tozu, Peru'dan ithal ediyoruz. Bir yerden çabucak tüymek isteyenler için.”

"Ve bizim Tehlike Kapsülleri'miz, şu anda raftan çekip gidiyorlar, bak," dedi Fred, siyah boynuz-tipli acayip görünüşlü bir takım nesnelere işaret ederek ki gerçekten de aşağı inmeye çabalıyorlardı. "Birini gizlice düşürdüğün anda kaçıyor ve büyük bir gürültü kopararak senin başka bir yöne sapmana olanak tanıyor, eğer gerekiyorsa."

"Kullanışlı" dedi Harry etkilenerek.

"Al" dedi George bir çift kapıp Harry'ye atarak.

Kısa, sarı saçlı genç bir cadı başıyla perdeyi iteledi, Harry onun da morumsu kırmızımsı bir iş cüppesi giydiğini gördü. "Bir müşteri bir şaka kazanıyla ilgileniyor, Mr. ve Mr. Weasley" dedi kız.

Harry, Fred ve George'a "Mr. (Bay) denmesini çok garipsedi, ama onlar bunu hiç garipsemeden uzun adımlarla ilerlediler.

"Tamam, Verity, geliyorum" dedi George çabucak. "Harry istediğin herşeyi alabilirsin, tamam mı? Ödeme yok."

"Bunu yapamam!" dedi çoktan Tehlike Kapsülleri'nin parasını ödemek için para kesesini çıkarmış olan Harry.

"Burada ödeme yapamazsın," dedi Fred sertçe Harry'nin altınlarını iterek.

"Ama..."

"Başlangıçta sermayemizi senin verdiğini unutmadık Harry." dedi George." İstediğini al ve tek yapman gereken sana soranlara nerden aldığını söylemek."

George müşterilerle ilgilenmek için perdeden geçerken, Fred de hala Hayal Muskaları'na bakan Hermione ve Ginny'yi bulmak için Harry'yi dükkânın ana bölümüne götürdü.

"Siz kızlar özel Meraklı Cadı ürünlerimizi bulamadınız mı daha?" diye sordu Fred." Beni izleyin bayanlar... Pencerenin yanında birkaç heyecanlı kızın kıkırdadığı açık mor eşyalar sıralanmıştı. Hermione ve Ginny ihtiyatla bakarak arkalarına yaslandılar.

"İşte" dedi Fred gururla. "Bulabileceğiniz en iyi aşk iksirleri.”

"Ginny kaşlarını kaldırarak "İşe yarıyorlar mı?" dedi.

"Çocuğun ağırlığına bağlı olarak 24 saate kadar kesin etkililer."

"... Ve tabi ki bir de kızın çekiciliğine" dedi George, birden yanlarında ortaya çıkarak. "Ama kardeşimize satmıyoruz" diye ekledi, birden sertleşerek

"Duyduğumuza göre çoktan beş kişi - "

"Ron'dan duyduklarınızın hepsi koca bir yalan" dedi Ginny sakince, eğilip raftan küçük pembe bir vazo alırken. "Bu ne?"

"Garantili on saniyede sivilce yokedici," dedi Fred. "İzlerden siyah noktalara kadar herşeyde mükemmel, ama konuyu değiştirme. Dean Thomas denilen çocukla çıkıyor musun çıkmıyor musun?"

"Çıkıyorum" dedi Ginny. "Ve en son baktığımda bir kişiydi, beş değil. Onlar ne?" Pembe ve mor kürkler içinde tiz sesler çıkararak kafesinin dibinde yuvarlanan topları işaret ediyordu.

"Cüce Dumanı” dedi George." Minyatür kürk derililer, yeterince hızlı çoğaltamıyoruz. Peki ya Michael Corner?"

"Ona sadece çarpıldım bir an, o bir salaktı." dedi Ginny, kafese parmağı sokup etrafında toplanan cüce dumanlarını izlerken. "Çok şirinler."

"Nerdeyse öyleler, evet" diye kabul etti Fred. "Ama biraz hızlı sevgili değiştiriyorsun, di mi?"

Ginny elleri kalçalarında dönüp ona baktı. Yüzündeki Mrs. Weasly'yi hatırlatan ters bakışıyla, Harry, Fred'in irkilmemesine şaşırdı.

“Sizi ilgilendirmez ve ayrıca sana da teşekkür ederim,” dedi kolları mallarla dolu Ron göründüğünde, “bu ikisine benim hakkımda masallar anlatma!” diye Ron'a kızgınca ekledi.

“Orada üç Galleon, dokuz Sickle ve bir Knut var”, dedi Fred, Ron'un kollarındaki birçok kutuyu kontrol ederken. “Çıkar bakalım paraları.”

“Ben senin kardeşinim!”

“Ve sen de bizim malımızı araklıyorsun. Üç Galleon, dokuz Sickle. Knut'u almayacağım.”

“Ama benim üç Galleon, dokuz Sickle'ım yok!”

“Onları geri koy o zaman ve lütfen doğru raflara koy.”

Ron birçok kutuyu düşürdü, küfretti ve Fred'e yaptığı kaba el hareketini ne yazık ki o anı seçmiş gibi birden ortaya çıkan Mrs. Weasly fark etti.

“Eğer seni tekrar o hareketi yaparken görürsem parmaklarına uğursuzluk büyüsü yaparım,” dedi sertçe.

“Anne bir cüce dumanı alabilir miyim,” dedi Ginny aynı anda.

“Bir ne?” dedi Mrs. Weasly ihtiyatla. “Bak, çok tatlılar...”

Mrs. Weasly cüce dumanlarının durduğu tarafa bakmak için yürüdü. Harry, Ron ve Hermione bir an için pencereden dışarı bir bakış attılar. Draco Malfoy sokakta tek başına aceleyle gidiyordu. Weasley Büyücü Sakaları'nı geçtikten sonra omzunun üzerinden bir bakış attı. Saniyeler sonra pencerenin görüş alanının dışına yürüdü ve onu gözden kaybettiler.

“Merak ettiğim, annesi nerede?” dedi Harry kaşlarını çatarak.

“Sıvışıp elinden kurtulmuştur,” dedi Ron.

“Ama niçin?” dedi Hermione.

Harry hiçbir şey söylemedi. Büyük bir gayretle düşünüyordu. Narcissa Malfoy çok kıymetli oğlunun görüş alanından çıkmasına isteyerek izin vermezdi; Malfoy annesinin pençelerinden kaçmak için gerçekten büyük gayret göstermiş olmalıydı. Harry Malfoy'u bildiği ve hiç sevmediği için sebebin masumane olmayacağından emindi. Etrafına kısaca bir göz gezdirdi. Mrs. Weasley ve Ginny cüce dumanlarına doğru eğilmişlerdi. Mr. Weasley zevkle bir paket Muggle oyun kâğıdını kontrol ediyordu. Fred ve George müşterilerine yardım ediyorlardı. Camın öbür tarafında ise Hagrid dikiliyordu ve arkası onlara dönük sokağın bir aşağısına bir yukarısına bakıyordu.

Çantasından görünmezlik pelerinin çeken Harry “Çabuk altına girin,” dedi.

“Şey, bilmiyorum Harry,” dedi Hermione, Mrs. Weasley'ye kararsızlıkla bakarken.

“Hadi,” dedi Ron.

Bir saniye boyunca duraksadı, sonra Harry ve Ron ile beraber pelerinin altına daldı. Hiç kimse onların gözden kaybolduğunun farkına varmadı, Fred ve George'un malları çok ilgilerini çekmişti. Harry, Ron ve Hermione sıkışarak ellerinden geldiğince çabuk kapıdan dışarı kendilerini attılar, fakat sokakta ilerledikleri zaman Malfoy'un da onlar kadar başarılı bir şekilde gözden kaybolmuş olduğunu gördüler.

“Bu yönde gidiyordu,” diye mırıldandı Harry, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde. Mırıldanan Hagrid onları duymadı... “Hadi.” Hermione ileriyi işaret edene kadar dükkân camları ve kapılarının yanında sağa sola dikkatle bakarak koştular.

"Bu o, değil mi?" diye fısıldadı. "Sola dönen?"

"Aman ne büyük sürpriz," diye fısıldadı Ron.

Malfoy etrafına göz gezdirdi, sonra gizlice Knockturn Yoluna'a sapıp gözden kayboldu. "Çabuk, yoksa onu kaçıracağız," dedi Harry hızlanarak.

"Ayaklarımız gözüküyor!" dedi Hermione kaygıyla, pelerin ayak bileklerine sallanarak çarptığında; bugünlerde üçünün birden pelerinin altında saklanması çok fazla güçleşmişti.

"Önemli değil," dedi Harry sabırsızlıkla. "Sadece çabuk olun!"

Ama Knockturn Yolu, Karanlık Sanatlar'a adanmış bu arka sokak, tümüyle terk edilmiş görünüyordu. Geçtiklerinde vitrinlere dikkatle baktılar, ama dükkanlardan hiç birinin müşterisi varmış gibi gözükmüyordu. Harry bu tehlikeli ve şüpheli günlerde Karanlık malzeme almanın insanın kendini ifşa etmesine yol açacağını varsaydı... veya en azından alırken görünmenin.

Hermione Harry'nin kolunu sıkıca çimdikledi.

"Ah!"

"Şiişt! Bak! Orada!" diye Harry'nin kulağına fısıldadı.

Harry'nin daha önce ziyaret ettiği bir dükkânı, Borgin and Burkes'ı işaret ediyordu. Bu dükkânda çeşitli uğursuz nesneler satılırdı. Kafataslarıyla dolu fıçıların ve eski şişelerin arasında, tam da Harry'nin bir kez Malfoy ve babasından saklanmak için girdiği büyük siyah dolabın yanında, Draco Malfoy arkasını onlara dönmüş duruyordu. El hareketleri göz önünde bulundurulacak olursa, oldukça canlı bir şekilde konuşuyordu. Dükkânın sahibi Mr. Borgin, yağlı saçlı iki büklüm duran bir adam, onu ayakta karşılıyordu. İçerleme ve korkunun da yer aldığı meraklı bir ifade takınmıştı.

"Eğer neler olduğunu duyabilseydik!" dedi Hermione.

"Duyabiliriz!" dedi Ron heyecanla. "Hadi ama lanet olası!"

Yere bir çok kutu düşürdü, ama hala elinde bir tanesini tutuyordu. "Uzayan kulaklar, bakın!"

"Harika!" dedi Hermione, Ron uzun, ten rengi sicimleri birbirlerinden ayırıp kapının altından gitmelerini sağlayarak. "Ah, umarım kapı Sarsılmaz halde değildir..."

"Hayır!" dedi Ron neşeyle. "Dinle!"

Başlarını yan yana getirip sicimlerin ucundan gelenlere kulak kesildiler, öyle ki Malfoy'un sesi sanki biraz önce radyoyu açmışlar gibi yüksek ve açıkça duyulabiliyordu.

“... Onu tamir edebilirsin, değil mi?”

“Belki,” dedi Borgin, söz vermekte isteksizmiş gibi görünen bir tonda. “Yine de, onu görmeliyim. Neden dükkâna getirmiyorsun?”

“Yapamam,” dedi Malfoy. “Olduğu yerde kalmalı. Onu nasıl tamir edeceğim. Bu konuda sana ihtiyacım var.”

Harry, Borgin'in dudaklarını ürkekçe yaladığını gördü.

“Peki, ama onu görmeden, söylemeliyim ki çok zor bir iş olacak, belki imkânsız. Hiçbir şey için söz veremem.”

“Hayır mı?” dedi Malfoy.

Harry, Malfoy'un dudak büktüğünü ses tonundan anlayabilmişti. “Belki bu seni daha kendinden emin yapar.”

Borgin'e doğru yürüdü ve görüntü, vitrinli bir dolap tarafından engellendi. Harry, Ron ve Hermione onu görüş alanlarının içinde

tutmak için yanlamasına kaydılar, ama hepsinin görebildiği tek şey çok korkmuş görünen Borgin'di.

“Birisine söylersen,” dedi Malfoy, “gereken cezayı alırsın. Fenrir Greyback'i biliyorsun değil mi? Bir aile dostudur. Ara sıra tüm dikkatini bu probleme verip vermediğinden emin olmak için uğrayacak.”

“... buna gerek olmayacak.”

“Buna ben karar veririm,” dedi Malfoy. “Güzel, şimdi gitsem iyi olacak. Ve bu tekini de güvende tutmayı unutma, ona ihtiyacım olacak.”

“Belki şimdi almak istersin, değil mi?”

“Hayır, tabii ki istemem, seni aptal, değersiz herif, onu taşırken nasıl sokağa bakabilirim? Satma yeter.”

“Tabii ki satmam... efendim”

Harry'nin bir zamanlar Borgin'in Lucius Malfoy'a yaparken görmüş olduğu kadar derin bir reverans yaptı.

“Kimseye bir şey söylemek yok, Borgin, buna annem de dâhil, anladın mı?”

“Şüphesiz, şüphesiz,” diye mırıldandı yeniden reverans yapan Borgin.

Bir süre sonra, kendinden çok memnun görünen Malfoy dükkândan sessizce çıktığında kapının üstündeki zil yüksek sesle çınladı. Harry, Ron ve Hermione'nin o kadar yakınından geçti ki pelerinin dizlerinde kımıldadığını hissetiler. Dükkânın içinde, Borgin donup kalmıştı; riyakar sırıtışı silinmişti; endişeli görünüyordu.

“Bu da neydi böyle?” diye fısıldadı Ron.

“Bilmiyorum,” dedi deli gibi düşünen Harry. “Bir şeyin onarılmasını istedi... ve içerde bir şey saklamak istiyor... ‘*onun teki*’ derken neyi gösterdiğini görebildiniz mi?”

“Hayır, dolabın arkasındaydı...”

“İkiniz orda durun,” diye fısıldadı Hermione.

“Sen ne... ?”

Ama Hermione pelerinin altından çıkmıştı. Saçını camın yansımasında kontrol etti, zil yeniden çınlıyarak dükkana girdi. Ron hızlıca Uzatılabilir Kulaklar'ı kapının alt kısmına geri yerleştirdi ve tellerin birini Harry'ye uzattı.

“Mehaba, iğrenç bir sabah, değil mi?” dedi Hermione parlak bir şekilde, soruyu cevaplamayan ama şüpheli bir bakış atan Borgin'e. Neşeyle şarkı mırıldayan Hermione görüntüdeki nesneler karmaşasına doğru ağır ağır yürüyerek.

“Bu kolye satılık mı?” dedi cam yüzlü bir sandığın arkasında duran Hermione.

“Eğer bin beş yüz Gelleon'un varsa,” dedi Mr. Bogin soğukça.

“Ah... şey... hayır, o kadar yok, maalesef” dedi yürümeye devam eden Hermione. “Peki... ya, bu hoş... ee... kafatası?”

“On altı Galleon.”

“Demek satılık, değil mi? Kimse için... saklanmıyor?”

Mr. Borgin gözlerini kısarak baktı. Harry'nin içinde Hermione'nin ne yapmaya çalıştığı hakkında kötü bir his vardı. Anlaşılan Hermione de iç yüzünün anlaşıldığını anlamıştı, çünkü aniden havadan sudan

bahsetmeye başladı. “Aslında, şu... şey... daha demin burda olan çocuk, Draco Malfoy, o benim bir arkadaşım, ve ona bir doğum günü hediyesi almak istiyorum, ama eğer başka bir şey ayırdıysa, açıkça ona aynı şeyi almak istemem, bu yüzden... ee...”

Harry'nin fikrine göre bu çok kötü bir hikâyeydi ve görünüşe göre Borgin de aynı şeyi düşünmüştü.

“Dışarı,” dedi sertçe. “Defol!” Hermione ikinci kez söylenmesini beklemeden kapıya doğru aceleyle Borgin'i takip etti. Zil yeniden tıngırdadığı gibi, Borgin Hermione'nin arkasından kapıyı hızla çarptı ve “*Kapalı*” levhasını koydu.

“Çok iyi,” dedi Ron, Hermione'nin üzerine pelerini geçirerek. “Denemeye değerdi, ama sen bir nebze açıkça...”

“Peki, bir dahaki sefere bana nasıl yapılması gerektiğini anlatırsın, Gizem Ustası!” diye bağırdı Hermione.

Ron ve Hermione Weasley'lerin yanında gidene kadar yol boyunca tartıştılar, ama oraya vardıklarında durmak zorunda kalmışlardı, böylece farkedilmeden, çok endişeli görünen ve yokluklarını farkına vardıkları açıkça belli olan Mrs. Weasley ve Hagrid'i atlatmışlardı. Dükkâna girdikleri bir an Harry birden Görünmezlik Pelerini'ni hızla çıkardı, çantasına sakladı ve Mrs. Weasley'nin suçlamalarına sabırla hep arka odada oldukları ve onun etrafa iyi bakmadığı cevabını veren diğer ikisine katıldı.

YEDİNCİ BÖLÜM:
SLUG KULÜBÜ

Harry tatilin son haftasının çoğu zamanını Malfoy'un Knockturn Yolu'ndaki hareketlerinin ne anlama geldiği üzerinde düşünerek geçirdi. Onu en çok rahatsız eden şey ise Malfoy'un dükkandan çıktığında yüzündeki memnun ifadeydi. Malfoy'un mutlu görünmesini sağlayacak hiçbir şey iyi haber olamazdı. Bununla birlikte, onun bu kadar canının sıkılmasına rağmen, ne Ron ne de Hermione Malfoy'un hareketleri hakkında onun kadar meraklanmışlardı; en azından, bunun üzerinde bir kaç gün tartıştıktan sonra sıkılmış gözüktüler.

“Evet, ben çoktan bunun şüpheli olduğunu kabul etmiştim, Harry,” dedi Hermione biraz sabırsızca. Fred ve George'un odasında, pencere kenarında ayakları mukavva kutuların birinin üzerinde olacak şekilde oturuyordu ve daha yeni isteksizce kafasını Gelişmiş Eski Yazıtlar Çevirimi adlı yeni kitabından kaldırmıştı. “Fakat bunun birçok açıklaması olabileceğini kabul etmemiş miydik?”

“Belki de Şanlı El'ini kırmıştır,” dedi Ron belirsizce, süpürgesinin kıvrılmış kuyruk çalılarını düzeltmeye çalışırken. “Şu Malfoy'un sahip olduğu kurumuş eli hatırlıyor musun?”

“Peki, onun ‘*Bunu güvende tutmayı unutma*' demesine ne diyorsun?” diye sordu Harry belki de bininci kere. “Bana öyle geldi ki, Borgin'de bu kırılmış şeyden bir tane daha var ve Malfoy ikisini birden istiyor.”

“Öyle mi diyorsun?” dedi, şimdi de süpürgesinin sapına yapışmış kirleri kazımaya çalışan Ron.

“Evet, öyle,” dedi Harry. Ne Ron ne de Hermione cevap vermeyince de devam etti, “Malfoy'un babası Azkaban'da. Malfoy'un intikam almak isteyeceğini düşünmüyor musunuz?”

Ron gözlerini kırpıştırarak kafasını kaldırdı.

“Malfoy ve intikam almak? Bunun hakkında ne yapabilir ki?”

“Benim takıldığım nokta da bu, bilmiyorum!” dedi Harry kendine engel olamadan. “Fakat bir şeylerin peşinde ve bence biz bunu ciddiye almalıyız. Babası bir Ölüm Yiyen ve...”

Harry gözleri Hermione'nin arkasındaki pencerede kilitlenmiş ve ağzı açık kalmış şekilde sustu. Şaşırtıcı bir düşünce şimdi aklına gelmişti.

“Harry?” dedi Hermione tedirgin bir sesle. “Sorun ne?”

“Yara izin tekrar acımıyor, değil mi?” dedi Ron ürkek bir şekilde.

“O bir Ölüm Yiyen.” dedi Harry yavaşça. “Babasının yerine bir Ölüm Yiyen olarak getirildi!”

Bir sessizlik oldu; ardından Ron bir kahkahayla sessizliği bozdu. “Malfoy? O on altı yaşında, Harry! Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in Malfoy'un katılmasına izin vereceğini mi sanıyorsun?”

“Bu hiç muhtemel gözükmüyor, Harry” dedi Hermione bastıran bir sesle. “Böyle düşünmene ne sebep oluyor...?”

“Madam Malkin'in dükkânında. Madam Malkin ona dokunmadı, ama o bağırdı ve Madam Malkin onun kolunu sıvamaya çalıştığında kolunu hemen kaçırdı. O sol koluydu. Karanlık İşaret'le dağlanmış.”

Ron ve Hermione birbirlerine baktılar.

“Şey...” dedi Ron, inanmadığını çok belli eden bir sesle.

“Bence sadece oradan çıkmak istedi, Harry,” dedi Hermione.

“Borgin'e bizim göremediğimiz bir şey gösterdi,” diye inatlaştı Harry. “Öyle bir şey ki Borgin'i cidden korkuttu. O İşaret'ti, biliyorum... Borgin'e kiminle iş yaptığını gösteriyordu, Borgin'in onu ne kadar ciddiye aldığını gördünüz!”

Ron ve Hermione tekrar bakıştılar.

“Emin değilim, Harry...”

“Evet, ben hala Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in Malfoy'un katılmasına izin verebileceğine inanmıyorum...”

Kızgındı, ama ikna edici şekilde doğru konuşuyordu, Harry bir yığın Quidditch cüppesi aldı ve odadan çıktı, Mrs. Weasley yıkama ve toplanma işlerini son güne bırakmaması için günlerdir sıkıştırıyordu. Aşağı inerken elinde bir yığın yeni yıkanmış çamaşırla odasına dönmekte olan Ginny ile karşılaştı.

“Ben olsam şu ara mutfağa gitmezdim,” diye uyardı onu. “Etrafta çok fazla Sümük var.”

“İçime çekmemeye dikkat ederim,” diye gülümsedi Harry.

Emin olduğu üzere, mutfağa girdiğinde biraz sinirli görünen Mrs. Weasley'yi, kendi kabuklarını kendileri soyan brüksel lahanalarından gözünü ayırmazken ve Fleur'u ise de mutfak masasında oturmuş Bill ile olacak düğünleri hakkında konuşurken buldu.

“... Bill ve ben zadece iki nedime üstünde karar kıldık, Ginny ve Gabriellle birlikte çok hoş gözükecekler. Ben onları açık altın rengi

giydirmek iztiyorum, pembe elbette Ginny'nin zaçıyla berbat dururdu!”

“A, Harry!” dedi Mrs. Weasley Fleur'un monoloğunu kesecek şekilde yüksek sesle. “Güzel, ben de sana yarın Hogwarts'a yolculukta izleyeceğimiz güvenlik önlemlerinden bahsedecektim. Tekrar Bakanlık arabalarımız var ve İstasyon'da bekleyen Seherbazlar olacak.”

“Tonks orada olacak mı?” dedi Harry Quidditch malzemelerini verirken.

“Hayır, sanmıyorum, Arthur'un dediğine göre başka bir yerde görevlendirilmiş.”

“Şu Tonkz, kendi çok bırakmış,” dedi bir çay kaşığının ardındaki hayran edici görüntüsünü incelerken derin düşüncelere dalmış olan Fleur. “Büyyük bir hata bana sorarzanız.”

“Evet, teşekkürler,” dedi Mrs. Weasley sertçe, Fleur'un sözünü keserek. “Bence sen yukarı git Harry. Bütün sandıkların bu gece hazır olmasını istiyorum, böylece her zamanki son-dakika kargaşasını yaşamayız.”

Ve gerçekten, ertesi sabah yola çıkışları normalden çok daha olaysız geçti. Bakanlık arabaları süzülerek Kovuk'un kapısına geldiğinde onları sandıkları toplanmış kapıda beklerken buldu. Hermione'nin kedisi, Crookshanks, seyahat sepetine güvenli bir şekilde kapatılmıştı ve Hedwig, Ron'un baykuşu, Pigwidgeon, ve Ginny'nin yeni mor Pygmy Puff'ı, Arnold, kafeslerindeydiler.

"Görüşürüz ‘Ary” dedi hoşçakal öpücüğü veren Fleur, kısık sesle. Ron hızla ilerledi, umutlu görünüyordu, ama Ginny ayağını uzattı ve Ron düştü, Fleur'un ayağının dibindeki tozda yayılıp yattı. Kızgın,

yüzü kıpkırmızı ve tozla kaplanmış bir şekilde Ron hoşçakal demeden arabaya yollandı.

Bu sefer King's Cross İstasyonu'nda onları bekleyen mutlu bir Hagrid yoktu. Onun yerine, iki ölü-yüzlü, sakallı, kara Muggle takım elbiselerine bürünmüş Seherbaz, arabalarla önlerinde durdu, takım halinde, konuşmadan onları istasyona uygun adım yürüttüler.

“Çabuk, çabuk, geçide ilerleyin,” dedi bu sert muameleden dolayı biraz afallamış görünen Mrs. Weasley. “En iyisi Harry ilk önce gitsin...”

Kısa bir kafa sallamadan sonra Harry'yi kolundan tutup, dokuzuncu ve onuncu peron arasındaki duvara doğru sürüklemeye çalışan Seherbaz'a meraklı bir bakış attı.

“Yürüyebilirim, teşekkürler,” dedi kolunu Seherbaz'dan kurtarmak için hızla çeken Harry alınarak. Arabasını çevirip sessiz yardımcısını göz ardı ederek sert duvara doğru itti ve kendini bir saniye sonra, Hogwarts Ekspresi'nin etraftaki kalabalığı buhara boğduğu Peron Dokuz Üç-Çeyrek'te dururken buldu.

Hermione ve Weasley'ler birkaç saniye içinde ona katıldılar. Ölü-yüzlü Seherbaz'ına danışmadan Harry, Ron ve Hermione'ye perona doğru onu izlemelerini işaret etti ve boş bir kompartıman için bakınmaya başladı.

“Yapamayız, Harry,” dedi Hermione özür dileyen bir şekilde. “Ron ve benim Sınıf Başkanları Vagonu'na gitmemiz, sonra da biraz koridorlarda teftiş yapmamız lazım.”

“A evet, unuttum,” dedi Harry.

“Bence trene binin, hepiniz, gitmek için sadece birkaç dakikanız kaldı,” dedi Mrs. Weasley saatini kontrol ederek. “Şey, iyi bir sömestr geçirmeni dilerim, Ron...”

“Mr. Weasley, biraz konuşabilir miyiz?” dedi Harry, aklına o anın şevkliyle gelen düşünceyle.

“Tabii ki,” dedi tamamen şaşırmış görünen Mr. Weasley, fakat buna rağmen Harry'yi diğerlerinin duyma menzili dışına doğru izledi.

Harry bunu birçok kez dikkatlice düşünmüştü ve eğer birine söylenmesi gerekiyorsa doğru kişini Mr. Weasley olduğuna karar vermişti; öncelikle Mr. Weasley Bakanlık'ta çalışıyordu ve olası bir araştırmayı yürütebilecek konumdaydı ve ikinci olarak, Mr. Weasley'ye anlatmasından dolayı onun çok sinirlenip bağırıp çağırma riski bayağı düşüktü.

Mrs. Weasley ve ölü-yüzlü Seherbaz'ın diğerlerini götürürken ikisine şüpheli bakışlar attığını görebiliyordu. “Biz Diagon Yolu'ndayken,” diye başladı Harry, ama Mr. Weasley ona yüzünü ekşiterek engel oldu.

“Sen, Ron ve Hermione'nin Fred ve George'un dükkânının arka odasında olmanız gerektiği sırada nereye kaybolduğunuzu keşfetmek üzere miyim?”

“Siz nasıl...?”

“Harry, lütfen... Sen Fred ve George'u büyüten adamla konuşuyorsun. “Ee... evet, peki, biz arka odada değildik.”

“Tamam, hadi, en kötüsünü duyalım.”

“Ee, biz Draco Malfoy'u takip ettik. Benim görünmezlik pelerinimi kullandık.”

“Peki bunun için geçerli bir nedeniniz var mıydı, yoksa sırf merak mıydı?”

“Çünkü ben Malfoy'un bir şeyin peşinde olduğunu düşündüm,” dedi Harry, Mr. Weasley'nin kızgınlıkla karışık eğleniyormuş gibi olan görünümüne aldırış etmeden. “Annesinin yanından gizlice kaçmıştı ve ben neden kaçtığını öğrenmek istedim.”

“Tabii ki istedin,” dedi Mr. Weasley kabullenen bir sesle. “Pekâlâ? Neden olduğunu çözdün mü?”

“Borgin ve Burkes'e gitti,” dedi Harry “ve oradaki adama, Borgin'e, onun için bir şeyi tamir etmesi için zorbalık etmeye başladı. Ve Borgin'den başka bir şeyi saklamasını istedi. Bahsettiği şey sanki tamir etmek istediği şeyle aynı şeymiş gibi konuştu. Sanki bir çift gibi. Ve...”

Harry derin bir nefes aldı.

“Bir şey daha var. Madam Malkin Malfoy'un sol koluna dokunmaya çalıştığında onun bir mil kadar zıpladığını gördük. Onun Karanlık İşaret ile dağlandığını sanıyorum. Bence babasının yerine bir Ölüm Yiyen olarak getirildi.”

Mr. Weasley şaşkın göründü. Birkaç saniye sonra konuşmaya başladı, “Harry, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in on altı yaşında birine izin vereceğinden şüphe duyuyorum...”

“Hiç kimse Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in gerçekten ne yapıp yapmayacağını biliyor mu?” diye sordu Harry kızgınca. “Mr. Weasley, özür dilerim, ama araştırmaya değmez mi? Malfoy bir şeyin tamir edilmesini istiyorsa ve Borgin'i bunu yaptırmak için tehdit ediyorsa, bu şeyin büyük ihtimalle Karanlık veya tehlikeli olması gerekmez mi?”

“Açıkçası bundan şüphe ediyorum Harry,” dedi Mr. Weasley yavaşça. “Bildiğin üzere, Lucius Malfoy yakalandıktan sonra evini aradık. Tehlikeli olabilecek her şeye el koyduk.”

“Bence bir şeyi gözden kaçırdınız,” dedi Harry inat ederek.

“Pekala, belki” dedi Mr. Weasley, ama Harry Mr. Weasley'nin onu gülünç bulduğunu söyleyebilirdi.

Arkalarından bir düdük sesi geldi; neredeyse herkes trene binmişti ve tren kalkıyordu.

Mrs. Weasley “Harry, çabuk!” diye bağırırken Mr. Weasley “En iyisi sen biraz acele et Harry,” dedi.

Harry acele ile ileri gitti ve Mr. ve Mrs. Weasley Harry'ye sandığını trene koymasına yardım ettiler.

“Şimdi, canım, Noel'de bize geliyorsun, her şey Dumbledore'la ayarlandı, yani seni bayağı erken göreceğiz,” dedi Mrs. Weasley pencereye doğru Harry kapıyı kapatırken ve tren harekete geçerken. “Kendine iyi baktığına emin ol ve...”

Tren hızlanıyordu.

“...iyi ol...” Şimdi yetişebilmek için koşuyordu. “...güvende kal.”

Harry tren bir köşeyi dönüp de Mr. ve Mrs. Weasley görünürden kayboluncaya kadar el salladı, sonra da diğerlerinin nereye gittiğine bakmak için döndü. Ron ve Hermione'nin Sınıf Başkanları Vagonu'nda olduklarını tahmin etti, ancak Ginny koridorda az ileride birkaç arkadaşıyla sohbet ediyordu. Sandığını çekerek ona doğru gitti.

İnsanlar yüzsüzce, o yaklaştıkça ona baktılar. Hatta sırf onu daha iyi görebilmek için yüzlerini kompartıman pencerelerine dayadılar. Gelecek Postası'ndaki tüm o “Seçilmiş Kişi” söylentilerinden sonra Harry dayanması gereken aval aval ona çevrilmiş bakışların artacağını tahmin etmişti, fakat çok kuvvetli bir spot ışık altında dikiliyormuş hissini hiç sevmedi. Ginny'yi omzundan dürttü.

“Bir kompartıman bulalım mı, ne dersin?”

“Yapamam, Harry, Dean'a onunla buluşacağımı söyledim,” dedi Ginny neşeli bir şekilde. “Sonra görüşürüz, Harry.”

“Tamam,” dedi Harry. Ginny uzun kızıl saçları arkasında ahenkle dans ederek uzaklaşırken, Harry tuhaf bir sıkıntı sancısı hissetti; onun yaz boyunca yanlarında bulunmasına o kadar alışmıştı ki Ginny'nin okuldayken O, Ron ve Hermione ile takılmadığını neredeyse unutmuştu. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve etrafına baktı: büyüleyici kızlarla çevrilmişti.

“Selam, Harry!” dedi tanıdık bir ses arkasından.

“Neville!” dedi Harry rahatlayarak, yuvarlak yüzlü, ona doğru gelen çocuğu görmek için dönerken.

“Merhaba, Harry,” dedi. Hemen Neville'in arkasındaki uzun saçları ve sisli gözleri olan bir kız.

“Luna, merhaba, nasılsın?”

“Çok iyiyim, teşekkürler,” dedi Luna. Bir dergiyi göğsüne bastırarak sıkıca tutuyordu; ön sayfada kocaman harflerle içeride bir çift Hayalet Gözlükleri olduğu anons ediliyordu.

“Dırdırcı eski formunu koruyor öyleyse, ha?” diye sordu geçen yıl dergiye çok özel bir röportaj verdikten sonra kendini ona çok düşkün

hisseden Harry.

“A, evet, tiraj bayağı iyi,” dedi Luna mutlu bir şekilde.

“Hadi oturacak yer bulalım” dedi Harry ve üçü birlikte tren boyunca sürüler halinde sessizce onlara bakan insanlar arasından ilerlediler. Sonunda boş bir kompartıman buldular ve Harry minnettar olarak aceleyle içeri girdi.

“Bize bile bakıyorlar,” dedi Neville, Luna ve kendisini işaret ederek. “Çünkü seninle birlikteyiz!”

“Size bakıyorlar çünkü siz de Bakanlık'taydınız,” dedi Harry, sandığını bagaj rafına kaldırırken. “Bizim küçük maceramız Gelecek Postası'nın her yerindeydi, mutlaka görmüş olmalısın.”

“Evet, büyükannemin bütün bu reklam karşısında kızacağını düşünmüştüm,” dedi Neville, “fakat gerçekten mutlu oldu. Diyor ki sonunda babama benzemeye başlamışım. Bana yeni bir asa aldı, bak!”

Asasını çıkardı ve Harry'ye gösterdi.

“Kiraz ağacı ve tek boynuzlu at kılı,” dedi gururla. “Bunun Ollivander'ların sattığı en son asalardan biri olduğunu düşünüyoruz, ertesi gün yok oldu... hey, geri dön, Trevor!”

Ve kurbağası olağan özgürlüğe ulaşma çabalarından biriyle ilgilenirken koltuğun altına daldı.

“D. O. toplantılarına devam edecek miyiz, Harry?” diye sordu Luna, Dırdırcı'nın ortasından bir çift rengarenk bir Hayalet Gözlüğü sökerken.

“Umbridge'den kurtulduğumuza göre hiçbir manası yok, öyle değil mi?” dedi Harry otururken. Neville kafasını koltuğun altından çıkarırken ona çarptı. Hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu.

“D. O.'yu sevmiştim! Sizinle çok şey öğrendim!”

“Toplantıları ben de severdim,” dedi Luna sakince. “Arkadaş edinmek gibi bir şeydi.”

Bu Luna'nın genellikle söylediği ve Harry'nin acıma ve üzülmenin kıvrandırıcı bir karışımını hissetmesini sağlayan rahatsız edici şeylerden biriydi. Fakat o yanıt veremeden, her nasılsa, kompartıman kapısının hemen dışında bir karışıklık oldu; dördüncü sınıftan bir grup kız camın öbür tarafında fısıldaşıyor ve kıkırdıyorlardı.

“Ona sen sor!”

“Hayır, sen!”

“Ben yaparım!”

Ve içlerinden biri, büyük kara gözleri, çıkık bir çenesi ve uzun siyah saçları olan küstah görünüşlü bir kız kapıdan içeri girdi.

“Selam, Harry, ben Romilda, Romilda Vane,” dedi kendinden emin yüksek bir sesle. “Neden bizim kompartımanımıza gelip bize katılmıyorsun? Onlarla oturmak zorunda değilsin,” diye ekledi sahte bir fısıltıyla, eliyle Neville'in Trevor'ı ararken koltuğun altından çıkan kalçasını işaret etti ve Luna şimdi söktüğü Hayalet Gözlükleri'yle rengarenk aptal bir baykuş gibi bakıyordu.

“Onlar benim arkadaşlarım,” dedi Harry soğukça.

“Öyle mi?” dedi kız, çok şaşırmış gözüküyordu. “Ee. Tamam.” Ve kapıyı arkasından kapatıp dışarı çıktı.

“İnsanlar senin bizden on kat daha sıkı arkadaşların olmasını bekliyor,” dedi Luna, bir kez daha utandırıcı da olsa doğru söylemedeki becerisini göstererek.

“Siz sıkısınız,” dedi Harry kısaca. “Onların hiçbiri Bakanlık'ta değildi. Hiçbiri benimle birlikte savaşmadı.”

“Söylenebilecek çok güzel bir şey bu,” diyerek gülümsedi Luna. Sonra Hayalet Gözlükleri'ni burnundan yukarı doğru iteledi ve Dırdırcı'yı okumak için rahat edebileceği şekilde yerleştirdi.

“Fakat onunla karşılaşmadık,” dedi Neville kafasında toz toprak, elinde emekliye ayrılmış gibi görünen Trevor'la koltuğun altından çıkarak. “Sen yaptın. Büyükannemin senin hakkında konuştuklarını duymalısın. ‘*Şu Harry Potter'ın tüm Sihir Bakanlığı'ndan daha sağlam bir karakteri var!*' Onun torunu olman için her şeyini verirdi...”

Harry rahatsızca güldü ve yapabildiği en kısa sürede konuyu S. B. D. sonuçlarına çevirdi. Neville notlarını söyleyip, acaba sadece bir “Uygun” ile Biçim Değiştirme F. Y. B. S.'sine girebilir miyim diye yüksek sesle düşünürken Harry onu tam dinlemeden izledi.

Neville'in çocukluğu Voldemort tarafından Harry'ninki kadar etkilenmişti, fakat Neville'in Harry'nin kaderine sahip olmaya ne kadar yaklaştığına dair en ufak fikri yoktu. Kehanet ikisinden herhangi birini ifade ediyor olabilirdi, fakat onun esrarengiz kendi sebeplerinden ötürü, Voldemort bahsedilen kişinin Harry olduğuna karar vermişti.

Eğer Voldemort Neville'i seçseydi, o zaman Harry'nin karşısında, şimşek-şeklinde yara izini ve kehanetin yükünü taşıyan Neville

olurdu... Yoksa olmaz mıydı? Neville'in annesi Lily'nin Harry için öldüğü gibi Neville'i kurtarmak için ölür müydü? Tabii ki ölürdü... Fakat, Voldemort ve oğlu arasında duramasaydı ne olacaktı? Bundan sonra '*Seçilmiş Kişi*' olmayacak mıydı yani? Neville'in şu anda oturduğu yerde boş bir koltuk ve yara izi olmayan ve Ron'un annesi değil kendi annesi tarafından öpülerek uğurlanan Harry?

“İyi misin Harry? Komik görünüyorsun,” dedi Neville.

Harry “Üzgünüm... ben...” diye başladı.

“Püskürен Denizyosunu seni yakaladı mı?” dedi Luna sevecence, devasa renkli gözlüklerinden ona doğru bakarak.

“Ben... ne?”

“Bir Püsküren Deniz Yosunu... Onlar görünmezdir. Kulaklarından içeri girerler ve beyninin bulanmasını sağlarlar,” dedi. “Bir tanesinin buralarda uçtuğunu hissettiğimi düşünmüştüm.”

Ellerini havada kocaman görünmez güveleri kovalıyormuş gibi salladı. Harry ve Neville birbirlerinin bakışını yakaladı ve telaşla Quidditch'ten bahsetmeye başladılar.

Tren pencerelerinin dışında tüm yaz olduğu gibi bir öyle, bir böyleydi; geniş düzlükler boyunca soğutucu sisin içinden geçip, sonra da zayıf, açık güneş ışığına çıktılar. Ron ve Hermione'nin sonunda kompartımana geldiği zaman açık hava dönemlerinden biriydi ve güneş tam tepelerinde görülebiliyordu.

“Umarım yemek servisi acele eder, açlıktan ölüyorum,” dedi Harry'nin yanındaki yere çöken ve karnını ovan Ron, büyük bir arzuyla. “Merhaba, Neville. Merhaba, Luna. N'oldu tahmin edin?” diye ekledi, Harry'ye dönerek. “Malfoy sınıf başkanlığı görevini yapmıyor. Kendi

kompartımanında Slytherin'lerle sadece oturuyor, onu geçerken gördük.”

İlgisini çekmiş görünen Harry düz oturdu. Sınıf başkanı olarak geçen sene bu görevini seve seve kötüye kullanmıştı, gücüyle gösteriş yapma şansını geri tepmek Malfoy'un huyu değildi.

“Seni gördüğünde ne yaptı?”

“Her zamankini,” dedi Ron ilgisizce, kaba bir el hareketi göstererek. “Yine de kendi gibi değil, değil mi? Peki... o” -el hareketini tekrar yaptı- “ama niye dışarı çıkıp birinci sınıflara kabadayılık yapmıyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Harry, ama aklı deli gibi çalışıyordu. Sanki Malfoy'un aklında küçük öğrencilere kabadayılık yapmaktan daha önemli şeyler varmış gibi görünüyordu.

“Belki Teftiş Mangası'nı tercih etmiştir,” dedi Hermione. “Belki bir sınıf başkanı olmak Teftiş Mangası'ndan daha sıkıcı gelmiştir ona.”

“Sanmıyorum,” dedi Harry. “Bence o...”

Ama teorisini açıklamadan önce, kompartıman kapısı tekrar kayıp açıldı ve üçüncü yıl öğrencilerinden nefes nefese kalmış bir kız içeri girdi.

“Bunları Neville ve Harry'ye götürüyor olmam gerekiyordu,” kızın gözleri Harry'ninkilerle buluştuğu an sendeledi ve kıpkırmızı kesildi. Kız menekşe rengi kurdeleyle bağlanmış iki tane parşömen tomarı tutuyordu. Kafası karışmış Harry ve Neville her ikisine de yöneltilen tomarı aldı ve kız kompartımandan çıkarken geriye doğru düşecek gibi oldu.

Harry kendisininkini açtığı an, “O ne?” diye sordu Ron.

“Bir davetiye,” dedi Harry.

Harry,

C kompartımanında öğle yemeği için bana katılırsan çok memnun olurum.

Saygılarımla,

Horace.

“Peki beni neden istiyor?” diye sordu Neville ürkekçe, sanki bunun bir cezaya kalma olduğunu sanıyordu.

“Bir fikrim yok,” dedi Harry, tamamıyla doğru değildi, yine de onun önsezisinin doğru olduğuna dair bir kanıt yoktu henüz. “Dinle,” diye ekledi, birden aklına çok parlak bir fikir geldi, “Hadi görünmezlik pelerinini giyelim, o zaman yolda Malfoy'a kısa bir süreliğine bakabiliriz, neyin peşinde olduğunu görürüz.”

Bu fikir, yine de, hiçbir işe yaramadı: Yemek servisi aracının gelip gelmediğine göz atmaya çalışan insanlarla tıka basa dolu olan koridorları görünmezlik pelerininin içindeyken rahatça geçmek imkansızdı. Harry pelerinini üzüntülü bir şekilde çantasına geri yerleştirdi, geçen sefer trenden inerkenkinden bile daha yoğun olan tüm bu dikkatli bakışlardan kaçınmak için onu giymenin çok hoş olacağını dile getirerek. Arada sırada, öğrenciler ona daha iyi bir bakış atmak için kompartımanlarından dışarı fırlıyorlardı. Harry'nin geldiğini görünce kendi kompartımanına ok gibi fırlayan Cho Chang istisnaydı. Harry pencereyi geçerken, kalın tabakalı ama yüzüne yayılmış olan sivilcelerin tuhaf oluşumunu kapatamamış bir makyaj yapmış olan arkadaşı Marietta'yla derin bir sohbette olduğunu gördü. Belli belirsiz sırıtan Harry yürümeye zorlandı.

C kompartımanına ulaştıklarında, sadece kendilerinin Slughorn'un davetlisi olmadıklarını gördüler, yine de Slughorn'un coşkulu karşılamasına bakılırsa, Harry en içtenlikle beklenendi.

“Harry, adamım benim!” dedi birdenbire Harry'nin önüne atlayan Slughorn, böylece onun kadife örtülü göbeği kompartımanın boş kalan her tarafını doldurmuş gibi görünüyordu. Parlayan kel kafası ve geniş gümüşümsü bıyığı güneş ışığı altında yeleğindeki altın düğmeler kadar parlak bir şekilde ışıldadı. “Seni görmek ne güzel, seni görmek ne güzel! Ve sen de Mr. Longbottom olmalısın!”

Korkmuş görünen Neville başını salladı. Slughorn'un bir işaretiyle, kapıya en yakın son iki koltuğa karşılıklı bir şekilde oturdular. Harry hemcinsi misafirlere bir göz attı. Onların senesinden bir Slyhterin'liyi tanıdı, geniş elmacık kemiğine ve uzun yana yatık gözlere sahip uzun, kara bir çocuktu; Harry'nin bilmediği yedinci yıl çocuklar da vardı, ve Ginny, Slughorn'un yanında en köşedeki koltukta sıkışmıştı ve sanki oraya nasıl geldiğinden hiçbir şekilde emin değilmiş gibi görünüyordu.

“Şimdi, herkesi biliyor musunuz?” diye sordu Slughorn Harry'ye ve Neville'e. “Blaisi Zabini sizinle aynı sınıfta, tabii ki...”

Ne Zabini ne de Harry ve Neville hiçbir selamlama ya da tanıma belirtisi göstermedi: Gryffindor ve Slytherin öğrencileri en başından beri birbirlerinden nefret ederlerdi.

“Bu Cormac McLaggen, belki karşılaşmışsınızdır...? Hayır mı?”

Geniş ve sırım gibi saçlara sahip bir genç olan McLaggen, elini kaldırdı, ve Harry ile Neville başıyla selam verdiler. “... ve bu Marcus Belby, tanışıp tanışmadığınızı bilmiyorum?”

Sıska ve ürkek bakışlı olan Belby zoraki sırıttı.

“...ve bu büyüleyici genç bayan seni tanıdığını söylüyor!” diye lafını bitirdi Slughorn. Ginny, Slughorn'un arkasından Harry ve Neville'e suratını buruşturarak baktı.

“Güzel, şimdi, bu çok memnun edici,” dedi Slughorn rahatça. “Hepinizi biraz daha iyi tanımak için bir şans. İşte, bir peçete alın. Benkendi öğle yemeğimi paketledim; hatırladığım kadarıyla, yemek servisi arabasındaki şeyler çok ağır, ve yaşlı bir adamın sindirim sistemi böyle şeyler için çok hassastır... Sülün, Belby?”

Belby yarısı soğuk görünen sülünü kabul etti ve yemeye başladı.

“Daha demin, genç Marcus'a amcası Damocles'e öğretmenlik yapmanın ne kadar keyif verici bir şey olduğunu anlatıyordum,” diye anlattı Harry ve Nevile'e, şimdi bir tomar sepeti açıyordu. “Çok iyi bir büyücü, çok iyi, ve onun haklı kazanılmış Merlin Nişanı. Amcanı çok görüyor musun, Marcus?”

Maalesef, Belby bir ağız dolusu sülün almıştı; bir an önce Slughorn'a cevap vermek için çok hızlı çiğnedi, mosmor oldu ve öksürmeye başladı.

“Anapneo,” dedi asasını soluk borusu artık temiz görünen Belby'ye doğru tutan Slughorn, sakince. “Yok... fazla görmüyorum, hayır,” diye soludu Belby, gözleri sulanmıştı.

“Güzel, tabii ki, galiba meşgul,” dedi Slughorn, soran gözlerle Belby'ye bakarak. “Kurtboğan İksiri'ni oldukça büyük bir çalışma olmadan yaptığından şüpheliyim!”

“Sanırsam...” dedi, Slughorn'un lafını bitirmiş olduğundan emin olana kadar bir ısırık daha sülün almaktan korkuyor gibi görünen Belby. “şey... o ve babam çok iyi anlaşamazlar, görüyorsunuz, bu yüzden onun hakkında fazla şey bilmiyorum...”

Slughorn ona soğuk bir gülümseme attığı an lafı havada kaldı ve Slughorn McLaggen'a döndü.

“Şimdi, sen, Cormac,” dedi Slughorn, “Senin, Tiberius Amca'nı birçok kez gördüğünü biliyorum, çünkü, sanırım, amcanda ikinizin takoz kuyrukları avlarken çekilmiş bir sürü resminiz var, değil mi, deri ceketli?

“Evet, çok eğlenceliydi, öyleydi,” dedi McLaggen. “Bertie Higgs ve Rufus Scrimgeour'la gitmiştik, tabii bu o Bakan olmadan önceydi, belli ki...”

“Ah, Bertie ve Rufus'u da biliyorsun öyle mi?” diyen Slughorn'un gözlerinin içi gülüyordu, şimdi herkese bir tepsi turta öneriyordu; nedense Belby'yi es geçmişti. “Şimdi söyle bana...”

Bu Harry'nin gözüne oldukça şüpheli gözüktü. Buradaki herkes ünlü ya da güçlü birini tanıdığı için davet edilmişe benziyordu. Ginny hariç herkes. McLaggen'den sonra sorguya çekilen Zabini'nin bir anne için fazlasıyla güzel ve ünlü bir cadının oğlu olduğu ortaya çıktı (Harry bunun nedenini tahmin edebiliyordu, kadın yedi kez evlenmişti ve kocalarının hepsi gizemli bir şekilde ölerek geride altın tepeciklerinden oluşan miraslar bırakmışlardı). Ve sıra Neville'e geldi: oldukça rahatsız on dakika boyunca Neville'in Bellatrix Lestrange ve bir çift Ölüm Yiyen'in elinde çıldırana kadar işkence gören, ünlü birer Seherbaz olan ailesi konuşuldu. Neville'in konuşması bittiğinde Harry Slughorn'un, ailesinin yeteneklerinin Neville'e geçip geçmediğini anlamak için bir fikir edinmeye çalıştığı izlenimine kapıldı.

"Ve şimdi de," dedi Slughorn, başrol oyuncusunu sunmaya hazırlanan bir spiker gibi koltuğunda abartılı bir dönüşle. "Harry Potter! Nereden başlasak? Sanırım bu yazki görüşmelerimiz biraz

yüzeysel kaldı!" Bir an Harry'ye öylece baktı ve ağzına büyük bir parça sülün attıktan sonra konuştu. '*Seçilmiş Kişi*', seni böyle anıyorlar artık!"

Harry bir şey demedi. Belby, McLaggen ve Zabini gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı.

"Elbette," dedi Slughorn, Harry'yi inceleyerek, "bu dedikodular yıllardan beri var. Hatırlıyorum da... neyse... işte o korkunç geceden sonra... Lily... James... ve sen hayatta kaldın... ve tabii senin olağan üstü güçlere sahip olacağını söyleyen o söz..."

Zabini bunu gülünç ve saçma bulduğunu net bir şekilde ortaya koyan minicik bir öksürük koyuverdi. Slughorn'un arkasından kızgın bir ses yükseldi.

"Evet, Zabini, sen de artistlikte çok yeteneklisin... "

"Ah canım!" diye kaygısızca kıkırdadı Slughorn, muazzam göbeğinin üstünden Zabini'ye ateş püsküren Ginny'ye çevirdi bakışlarını. "Dikkatli olman senin hayrına, Blaise! Kompartımanlarının yanından geçerken bu genç bayanın muhteşem yarasa umacı büyüsünü gördüm! Onunla zıtlaşmak istemezdim!"

Zabini sadece küçümseyerek baktı.

"Neyse," dedi Slughorn, tekrar Harry'ye dönerek. "Bu yaz bir sürü dedikodu oldu. Elbette, kimse neye inanacağını bilmiyor, kehanet çarpıtılmış birçok yanlış bilgi içeriyor da olsa biliniyordu... verilen tanık sayısı, Bakanlık'taki o kargaşa ve senin bu kargaşanın merkezinde olman şüpheli görünüyor."

Orada sessizce oturmaktan başka çaresi olmayan Harry, bir şey söylemeden kafasını salladı. Slughorn gözlerinin içi gülerek "Çok

alçakgönüllü, çok," dedi. "Dumbledore'un neden bu kadar sevdiğine şaşmamalı... yani, oradaydın? Fakat hikâyenin geri kalan kısmı... oldukça sansasyonel, elbette, hala kimse neye inanacağını bilmiyor... bu dilden dile dolaşan kehanet, örneğin..."

"Biz kehanetten tek kelime duymadık," dedi Neville, bunu söylerken sardunya pembesine döndü.

"Çok doğru," dedi Ginny kararlılıkla. "Neville ve ben ikimiz de oradaydık ve bütün bu '*Seçilmiş Kişi*' saçmalığı sadece şişirme '*kehanet*' hikâyelerinden biri."

"İkiniz de ordaydınız ha?" dedi Slughorn büyük bir ilgiyle, bakışları Ginny'den Neville'e kaydı, fakat cesaret vermek için gülümsemesine rağmen ikisinin de gıkı çıkmadı.

"Evet... şey... kehanetin abartıldığı elbette doğru..." dedi Slughorn, sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sevgili Gwenog'un bana dediğine göre (Gwenog Jones, yani, tabii, kutsal kelleler arpçı topluluğunun şefi) ..." silkinerek dalıp gittiği hatıralar yumağından başını kaldırdı, fakat Harry'nin içinde görünenin aksine Slughorn'un bu konuyu kapatmadığına, Ginny ve Neville'in söylediklerine inanmadığına dair güçlü bir his vardı.

O öğleden sonrası, Slughorn'un tanıdığı ünlü büyücülerle ve herkesin üye olmaya can attığı Hogwarts'taki "Slug Klüp"le ilgili daha başka bir sürü anektodla geçmek bilmedi. Harry ayrılmak için sabırsızlanıyor, fakat bunu kabalık etmeden nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Nihayet, tren uzun bir bulut kümesinden çıkmış ve kırmızı gün batımını henüz görmüşlerdi ki Slughorn havaya bakınıp alacakaranlıkta gözlerini kırpıştırdı.

"Yüce Tanrım, hava çoktan kararmış bile! Lambaları yakmalarını söylemedim! Siz en iyisi gidip cübbelerinizi değiştirin. McLaggen, bir ara muhakkak uğramalı ve Nogtail'ler hakkındaki o kitabı almalısın. Harry, Blaise... İstediğiniz zaman gelin. Aynısı sizin için de geçerli, Bayan," Ginny'ye gözleri parlayarak baktı. "Tamam, gidebilirsiniz, hadi bakalım!"

Harry'yi kararan koridora iterek geçerken Zabini, Slughorn'a Harry'nin ilgisini çeken pis bir bakış attı. O, Ginny, ve Neville trenin arkasına kadar Zabini'yi takip ettiler.

"Bittiğine çok memnunum," diye mırıldandı Neville. "Garip bir adam değil mi?"

"Evet, o biraz...," dedi Harry, gözleri Zabini'nin üstündeydi. "sen buraya düşmek için ne yaptın, Ginny?"

"Beni Zacharias Smith'i lânetlerken gördü," dedi Ginny. "D. O.'daki Hufflepuff'lı ahmağı hatırlıyor musun? Bakanlık'ta neler olduğu hakkında durmadan sorular sorup en sonunda tepemi attırdı ve ben de ona yarasa umacı lâneti yaptım. O anda Slughorn içeri girince beni cezaya alacağını sandım, ama o aksine iyi büyü yaptığımı söyleyerek beni öğle yemeğine davet etti, çılgınca di mi?"

"Annesi ünlü olduğu için orada bulunanları düşününce daha iyi bir davet sebebi olduğu kesin," dedi Harry, Zabini'nin arkasından kaşlarını çatarak "ya da amcası..." fakat yarıda bıraktı. Aklına biraz tehlikeli ama muhtemelen işe yarayacak bir fikir geldi. Bir dakika sonra Zabini altıncı sınıf Slytherin'lerin kompartımanına gidecekti ve Malfoy muhtemelen orada Slytherin'lerden başka kimsenin onu duymadığını zannederek oturuyor olacaktı... Eger Harry çaktırmadan onun arkasından girebilirse belki bir şeyler görür ya da duyardı.

Doğru, Hogwarts'a varmak üzereydiler.. Hogsmade İstasyonu'na ulaşmalarına yarım saatten az bir zaman kalmış olmalıydı, tren pencerelerinden hızla akıp giden yabani manzara öyle gösteriyordu... ama kimsenin hazırlanmış görünmemesi Harry'nin ciddi şekilde dikkatini çekti. Yani Harry'ye göre onları enselemenin tam sırasıydı.

"Siz ikinizle sonra görüşürüz," dedi Harry nefes bile almadan, görünmezlik pelerinini çıkardı ve üstüne geçirdi. "Ama sen ne?" diye sordu Neville.

"Sonra!" dedi Harry fısıltıyla, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde Zabini'nin peşine düştü, ama trenin tangırtıları bunu neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Koridorlar şimdi tamamen boş sayılırdı. Neredeyse herkes okul cüppelerini giymek ve eşyalarını toplamak için vagonlarına dönmüştü. Harry Zabini'ye çok yakın olmasına rağmen Zabini kapıyı açtığında kompartımanın içine sıvışacak kadar hızlı olamadı. Zabini'nin kapıyı kapatmasını engellemek için hemen ayağını araya sıkıştırdı.

"Bu şeyin nesi var?" dedi Zabini öfkeyle, sürgüyü Harry'nin ayağına bir kaç kez şiddetle çarptı. Zabini, kapıyı sıkı sıkı tutuyordu ve Harry kolu kavrayıp zorla geri ittirince Goyle'un kucağına düştü. Bunu fırsat bilen Harry de kendini kompartımana attı. Hemen Zabini'nin geçici olarak boş duran koltuğuna atladı ve oradan bagaj rafına asılıp kendini yukarı çekti.

O anda Goyle ve Zabini'nin birbirine sataşıp bütün bakışları üzerlerine çekmesi büyük şanstı, pelerin onlara çarpınca ayaklarının açığa çıktığına kesinlikle emindi Harry; cidden, bir an Malfoy'un

ayaklarını yukarı çekerken ayakkabısını gördüğünü sandı. Ama sonra Goyle kapıyı sertçe kapadı ve Zabini'yi ittirdi; Zabini kendi koltuğuna devrildi huzursuzca, Vincent Crabbe yeniden elindeki dergiye döndü ve Malfoy, kıs kıs gülerek, kafasını Pansy Parkinson'un kucağına koydu ve karşılıklı iki koltuğa yayıldı. Harry bütün parmaklarının iyice gizlenmesini garantiye almak için pelerinin altında rahatsızca kıpırdandı ve Pansy'nin Malfoy'un parlak sarı saçlarını alnından çekişini izledi, yapmacık bir şekilde gülümsemesine bakılırsa, onun yerinde kim olsa sevebileceğini düşündü. Tavandan sallanan vagon fenerleri ortalığı iyice aydınlatmıştı. Harry altındaki Crabbe'nin dergisinin her harfini okuyabiliyordu.

“Eee... Zabini,” dedi Malfoy, “Slughorn ne istedi?”

“Yalnızca insanlarla daha samimi ilişkiler kurmaya çalışıyor,” dedi Zabini, Goyle'a ters ters bakmayı sürdürerek. “Başarılı falan olacağı yok da.”

Bu bilgi Malfoy'u pek memnun etmişe benzemiyordu. “Başka kimleri çağırdı?”

“Gryffindor'dan McLaggen,” dedi Zabini.

“Ah evet, amcası Bakanlık'ta üst mevkide,” dedi Malfoy.

“... ve Ravenclaw'dan Belby diye biri...”

“Hayır, o ahmak olamaz!” dedi Pancy.

“... ve Longbottom, Potter ve şu Weasley kızı,” diye bitirdi Zabini. Malfoy, Pansy'nin elini ittirerek, aniden oturduğu yerde doğruldu.

“Longbottom'ı mı çağırdı?”

“Şey, öyle sanıyorum, Longbottom da oradaydı,” dedi Zabini kayıtsızca. “Longbottom'da Slughorn'un ilgisini ne çekmiş olabilir ki?”

Zabini omuz silkti.

“Potter'a, çok kıymetli Potter'a, besbelli ‘*Seçilmiş Kişi*'ye bir bakmak istedi,” diye dudak büktü Malfoy, “ama şu Weasley kızı! Bu kızda o kadar özel ne var ki?”

“Erkeklerin çoğu ondan hoşlanıyor,” dedi Pansy göz ucuyla Malfoy'un tepkisini izleyerek. “Sen bile onun güzel göründüğünü düşünüyorsun, değil mi, Blaise, ne kadar feci bir şekilde sevindiğini hepiniz biliyoruz!”

“Neye benzerse benzesin, onun gibi küçük pislik bir haine elimi sürmem ben!” dedi Zabini soğukça, ve Pansy tatmin olmuş görünüyordu. Malfoy tekrar Pansy'nin kucağına doğru yattı ve saçlarıyla oynamasına devam etmesine izin verdi.

“Slughorn'un zevkine acıyorum. Belki bunamaya başladı. Babam, onun zamanının en iyi büyücülerinden biri olduğunu söylerdi, utanç verici. Babam eskiden onun gözdelerinden biriymiş. Slughorn büyük ihtimalle trende olduğumu duymadı, ya da...”

“Ben olsam o kadar emin olmazdım,” dedi Zabini. “İlk geldiğimde bana Notts'un babasını sordu. Görünüşe göre eski arkadaşlarmış, ama Bakanlık tarafından yakalandığını duyduğunda mutlu görünmedi, ve Nott davetiye alamadı, değil mi? Slughorn'un Ölüm Yiyenler'le ilgilendiğini sanmıyorum.”

Malfoy kızgın görünüyordu, ama güçlükle tuhaf ve komiklikten uzak bir kahkaha attı.

“Off, onun neyle ilgilendiğini kim takar? Neydi, ne oldu? Yalnızca aptal bir öğretmen.” Malfoy abartılı bir şekilde esnedi.

“Yani, seneye Hogwarts'ta bile olmayabilirim, şişman bir ihtiyarın beni sevip sevmemesi ne fark eder ki?”

“Seneye Hogwarts'ta bile olmayabileceğini söylerken neyi kastediyorsun?” dedi içerleyerek, Malfoy'un saçlarına çeki düzen vermeyi bir anda kesen Pansy.

“Asla bilemezsin,” dedi Malfoy yapmacık bir gülümsemeyle. “Ee... daha iyi ve daha büyük yerlerde olabilirim.”

Pelerininin altından parmaklı bagaj raflarından birine çöken Harry'nin kalbi delicesine çarpıyordu. Bakalım Ron ve Hermione buna ne diyecekti? Crabbe ve Goyle Malfoy'a aval aval bakıyorlardı; belli ki daha iyi ve daha büyük yerlerde olma planının ne olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Zabini bile çaktırmadan, merakla Malfoy'un kibirli yüz ifadesine baktı.

Pansy aptallaşmış bir şekilde Malfoy'un saçlarıyla yavaşça oynamaya devam etti. “Demek istediğin...”

Malfoy omuz silkti.

“Annem eğitimimi tamamlamamı istiyor, ama ben şahsen, bunun bu günlerde o kadar da önemli olduğunu düşünmüyorum. Yani, bir düşünün... Karanlık Lord kontrolü ele geçirdiğinde kimin ne kadar S. B. D. yada F. Y. B. S. aldığını önemseyecek mi? Tabii ki, hayır. Aldığı hizmeti ve ona gösterilen saygıyı önemseyecek.”

“Ve sen de, onun için bir şeyler yapabileceğini düşünüyorsun?” diye sordu Zabini sertçe. “On altı yaşın altında ve henüz tamamen nitelikli bile değilken?”

“Az önce söyledim, değil mi? Belki nitelikli olup olmadığımı umursamıyordur. Belki benden yapmamı istediği iş nitelik gerektirmiyordur,” dedi Malfoy sessizce.

Crabbe ve Goyle'un ikisi de ağızları oluk ağzı gibi bir karış açık oturuyorlardı. Pansy gözlerini dikmiş, sanki daha önce bu kadar heybetli bir şey görmemiş gibi Malfoy'a bakıyordu.

“Hogwarts'ı görebiliyorum,” dedi simsiyah olmuş pencereden dışarı işaret ettiği an, yarattığı etkiden açıkça zevk alan Malfoy. “Cüppelerimizi giysek iyi olacak.”

Harry, Malfoy'u izlemekle o kadar meşguldü ki, Goyle'un sandığına uzandığını fark etmedi; çektiği zaman, sandık Harry'nin kafasına çarptı. Acıdan ister istemez nefesi kesildi, Malfoy ise kaşlarını çakarak bagaj rafına baktı.

Harry Malfoy'dan korkmuyordu, ama yine de bir grup dostça olmayan Slytherin'li tarafından görünmezlik pelerininin altında saklanmış olarak bulunma fikri pek hoşuna gitmiyordu. Pelerinin şeklini bozmamaya özen göstererek, gözleri yaş dolu ve kafası zonklayarak asasını çıkardı, ve nefesini tutarak bekledi. Şansına, Malfoy sesi hayal ettiğini düşünmüş görünüyordu; tıpkı diğerleri gibi cüppesini çıkardı, bagajını kilitledi, ve tren aniden yavaşladığı sırada boynunun etrafına yeni kalın bir seyahat pelerini bağladı.

Harry koridorların tekrar dolduğunu görebiliyordu ve Hermione ve Ron'un eşyalarını dışarı çıkarmasını diledi; tamamen boşalana kadar kompartımanın içinde tıkalı kaldı. Tren son bir sarsıntıdan sonra tamamen durdu. Goyle kapıyı açtı, Crabbe ve Zabini, ikinci sınıfları yumruklayarak yoldan çekmeye çalışan Goyle'u takip ettiler.

“Sen devam et,” dedi Malfoy, elini tutması için bekleyen Pansy'ye. “Bir şeyi kontrol etmek istiyorum.”

Pansy ayrıldı. Şimdi Harry ve Draco yalnızdılar. İnsanlar karanlık platforma akın ediyorlardı. Malfoy kompartıman kapısına yürüdü ve koridordan geçen insanlar içerisini göremesinler diye panjurları indirdi. Bagajının üzerine eğildi ve tekrardan açtı.

Harry bagaj raflarının kenarından gözetledi, kalp atışları hızlanmıştı. Malfoy'un Pansy'den saklamaya çalıştığı şey neydi? Acaba, tamir edilmesi o kadar önemli olan bozuk gizemli objeyi mi görmek üzereydi?

“Petrificus Totalus!”

Uyarıda bulunmaksızın, Malfoy asasını aniden felç olan Harry'ye doğrulttu. Harry, yavaşça bagaj rafından kayarak, büyük bir acı ve gürültüyle yeri sarsarak Malfoy'un ayak ucuna düştü, görünmezlik pelerini üzerinden kaymış, dizlerine kadar kıvrılmış ve absürd bir şekilde birbirine girmiş bacaklarıyla tüm vücudu açığa çıkmıştı. Tek bir kasını bile oynatamıyordu; yalnızca ağzı kulaklarında sırıtan Malfoy'a bakakaldı.

“Tam da düşündüğüm gibi,” dedi neşeyle. “Goyle'un sandığının sana çarptığını duydum. Ve Zabini içeri girdikten sonra, havada beyaz bir ışık parlaması gördüm.”

Gözleri bir an Harry'nin spor ayakkabılarına takıldı.

“Önemsediğim hiçbir şey duymadın, Potter. Ama seni burada tutarken...”

Ve Harry'nin yüzüne sertçe vurdu. Harry burnunun kırıldığını hissetti; kan her yere aktı. “Bu babam içindi. Şimdi, bakalım...”

Malfoy pelerini Harry'nin hareketsiz durumdaki vücudunun altından çekti ve üzerine attı.

“Tren Londra'ya geri dönünceye kadar seni bulabileceklerini sanmıyorum,” dedi sessizce. “Görüşürüz, Potter... yada görüşmeyiz.”

Ve Malfoy, Harry'nin parmaklarına basmaya özen göstererek kompartımanı terk etti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM: SNAPE'İN ZAFERİ

Harry, tek bir kasını dahi hareket ettiremiyordu. Görünmezlik pelerinin üstünde, yüzü burnundan sızan sıcak ve bir o kadar da ıslak kanın içerisinde, yattığı yerden arkasındaki koridordan gelen ayak seslerini dinledi. O an aklında olan tek düşünce, birisinin tren harekete geçmeden önce kompartımanları kontrol etmesiydi. Ama öyle acı bir şeyin farkına vardı ki, eğer birisi kompartımanların içine bakmazsa, ne duyulacak ne de görülebilecekti... O anda en büyük umudu birisinin içeriye girmesi ve onu bulmasaydı.

Bir yandan kanı ağzına damlarken bir yandan da tıpkı aptal bir kaplumbağa gibi yattığı yerde Malfoy'dan daha önce hiç bu kadar nefret etmediğini düşündü. Kendine bir türlü yediremediği ne kadar aptal bir durumdu bu... Ve muhtemelen son birkaç ayak sesi daha uzaklaşıyordu, şimdi herkes dışarıda uzun karanlık peron boyunca ilerliyordu. Harry yerde sürünen sandık seslerini ve patlak veren konuşma seslerini duyabiliyordu.

Ron ve Hermione, Harry'nin onlarsız gittiğini düşüneceklerdi. Daha sonra Hogwarts'a vardıklarında da Ortak Salon'da Gryffindor masasında birkaç defa etrafa bakınacaklar ve sonunda onun orada olmadığını anlayacaklardı ama ne çare, o çoktan Londra'yı yarılamış olacaktı. Ses çıkarmayı denedi ama sadece inleyebildi, bu imkânsızdı. Fakat birden Dumbledore gibi büyücülerin konuşmadan da büyü yapabildiklerini hatırladı, hemen elinden düşen asasını

çağırabilmek için “*Accio asa!*” diye içinden defalarca tekrarladı, fakat hiçbir şey olmadı.

Gölün etrafını saran ağaçların hışırtısını, uzaktan gelen bir baykuşun kehribar ötüşünü duyabiliyordu, ama hala Harry Potter'ın nerede olduğunu merak eden veya onu arayan telaşlı sesler duyamıyordu (bunu düşündüğü için kendisinden iğrendi.)

Tren, Harry'nin yana yuvarlanmasına neden olacak biçimde sarsıldı. Şimdi tavan yerine tozlu koltuk altlarını görebiliyordu. Motorun harekete geçmesiyle yer sallanmaya başladı. Hogwarts Express'i şimdi yola çıkıyordu ve hala kimse onun orada olduğunu bilmiyordu.

Sonra görünmezlik pelerininin, altından çekildiğini hisseti ve tepesinde bir ses: “Selam Harry” dedi.

Ani bir kırmızı ışık çaktı ve Harry'nin vücudu nihayet çözülmüştü. Böylece kendine daha uygun bir oturuş pozisyonu verebildi, aceleyle elinin tersiyle morarmış yüzündeki kanı sildi ve hala görünmezlik pelerinini tutan Tonks'a bakmak için başını kaldırdı; altından görünmezlik pelerinini çeken oydu.

Pencereler, trenin dumanı yüzünden henüz belirsizleşmeye başlamıştı ki Tonks: “En iyisi buradan mümkün olduğunca çabuk çıkmak”. dedi. “Hadi, atlayacağız.”

Harry, Tonks'un arkasından hızla yola koyuldu. Tonks kapıyı açtı, trenin hızlanmasıyla hareket geçmiş gibi görünen peron zeminine atladı.

Arkasından Harry de atladı, yere düştüğünde hafiften sendeledi ve trenin kırmızı buharı, yani motorun harekete geçtiğinin sinyali olan bu kırmızı parıltıyı görmek için tam zamanında doğrulmuştu. Tren köşeyi döndü ve gözden kayboldu...

Soğuk hava sızlayan burnunu yalıyordu. Tonks baktı, birden kendisini Tonks'un onu berbat durumda bulduğunu hatırlayarak sinirlendi ve utandı. Tonks hiçbir şey demeden görünmezlik pelerinini ona geri uzattı.

“Kim yaptı bunu Harry?”

“Draco Malfoy” dedi Harry sert bir şekilde. “Teşekkür ederim... ee...”

“Önemli değil” dedi Tonks. Harry'nin karanlıktan görebildiği kadarıyla Tonks'un saçları mat bir kahverengiydi ve Kovuk'ta olduğu gibi gene çok berbat görünüyordu.

“Eğer düz durabilirsen burnunu düzeltebilirim.”

Harry bu konuya pek sıcak bakmadı, okul hemşiresi Madam Promfrey'yi ziyaret etmeyi tercih ederdi ve belki de iyileştirme büyülerine geldiklerinde bu konuda kendini daha rahat hissedebilecekti. O anda bir şey söylemenin kabalık olacağını düşündü ve olduğu yerden kıpırdamadı, gözlerini kapamıştı.

“Episkey” dedi Tonks.

Harry ilk başta burnunun ısındığını sonra da soğuduğunu hissetti. Dikkatle elini burnuna götürdü, iyileşmiş gibi görünüyordu.

“Çok teşekkür ederim.”

“En iyisi pelerinini gene giyin, okula yürümek zorunda kalacağız” dedi Tonks, hala gülümsemiyordu. Harry pelerinini başından geçirirken Tonks da asasını salladı, kocaman dört ayaklı gümüşümsü bir cisim fırladı ucundan ve karanlığa karışarak kayboldu.

Dumbledore'un da aynı şekilde mesajlar yolladığını hatırlayarak “O bir patronus muydu?” diye sordu.

“Evet, şatoya seni bulduğumu belirten bir mesaj yolluyorum, yoksa endişeleneceklerdir. Hadi, daha fazla oyalanmayalım.”

Beraber okula uzanan patikada yürümeye başladılar.

“Nasıl buldun beni?” diye sordu Harry.

“Trenden ayrılmadığını fark ettim ve böyle bir pelerinin olduğunu da biliyordum. Önce bir nedenden dolayı saklandığını düşündüm. Kompartımanın perdesinin yerde olduğunu fark edince içeriyi bir kontrol edeyim dedim.”

“Peki burada ne yapıyordun?” diye sordu Harry.

“Hogsmeade'e yerleştirildim, yani okulda alınan fazladan güvenlik önlemleri yüzünden.”

“Burada görevli olan sadece sen misin yoksa -?”

“Hayır. Proudfoot, Savege ve Dawlish de burada.”

“Dawlish mi, hani şu Dumbledore'un saldırdığı seherbaz?”

“Evet o.”

Karanlıkta okul arabalarının daha yeni bırakmış olduğu izleri takip ederek zar zor ilerliyorlardı. Harry pelerinin altından yan yan Tonks'a bakıyordu. Tonks şimdiye kadar her zaman meraklı olmuştu (bazı zamanlar sinir bozucu olsa da) en azından rahatça gülümsüyor, şakalar yapıyordu. Şimdi daha yaşlanmış, ciddi ve amaca yönelik duruyordu. Bütün o Bakanlık'ta olanlar mı etkilemişti onu acaba? Harry, Hermione'nin Tonks'u Sirius hakkında teselli etmesi gerektiği ile ilgili bir tavsiyesini hatırladı, ancak bunu yapmayı bir türlü beceremedi. Harry onu Sirius'un ölümünden sorumlu tutmaktan çok uzaktı, bu hiç kimsenin suçu değildi (en azından kendisinden daha

çok kimsenin), ancak mümkün olduğu sürece Sirius hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Böylece soğuk gecede sessiz ama emin adımlarla yürümeye devam ettiler. Tonks'un uzun pelerini arkalarından yeri süpürerek geliyordu.

Her zaman okul arabalarıyla gitmeye alışkın olan Harry, okulun Hogsmeade İstasyonundan hiç bu kadar uzakta olduğunu fark etmemişti. Şatonun giriş kapısının her iki yanında yer alan ve uçlarında kanatlı yaban domuzları bulunan iki uzun sütunu gördüğünde rahatlamıştı. Üşümüştü, açtı ve biraz da bu yeni kasvetli Tonks'tan ayrılmak istiyordu. Fakat kapıları iteklemek için elini uzattığında kapıların zincirlerle kapatıldığını gördü.

Tonks kendinden emin bir şekilde, asma kilide hedef alarak "Alahomora!" dedi. Ancak hiçbir şey olmadı.

"Bu tür şeylerde işe yaramıyor." dedi Tonks. "Bunları Dumbledore kendi büyülemiş olmalı." Harry etrafına bakındı.

"Duvara tırmanabilirim sanırım" diye önerdi.

"Hayır, tırmanamazsın" dedi Tonks kesin bir şekilde. "Kaçak engelleyici büyülerle donatılmış. Güvenlik bu yaz yüz kat daha sıkılaştırıldı.

"İyi o zaman" dedi Harry. Tonks'un bir türlü işe yaramadığını görmek onu sinirlendiriyordu; "Sanırım en iyisi dışarıda uyumak, yarını bekleriz" dedi.

"Bak, aşağıdan birisi senin için geliyor" dedi Tonks. "Bak!"

Hogwarts'ın uzun patikasında hareket eden bir fener görünüyordu. Harry bir an Filch'in hırıldayan ve Harry'nin bu geç kalmasının ancak parmaklarının çivilenerek engelleneceğini söyleyen sesini daha

tahammül edilebilecek bir türden buldu. Fenerin yaklaşan sarı ışığıyla aralarında henüz üç metre kadar vardı ki Harry üstünden görünmezlik pelerinini görülebilmek için çıkardı. Ancak karşısına gelen kişi Bulanık karşıtı, kanca burunlu, uzun siyah yağlı saçlarıyla Severus Snape'ti.

“Nihayet!” dedi dudaklarını bükerek. Asasını çıkartarak asma kilide dokundurdu ve aniden zincirler geriye savrularak kapı açıldı. “Her ne kadar okul formanın görünüşüne gölge düşürecek olduğuna karar versen de, ortaya çıkman ne güzel Potter.”

“Değiştiremedim. Değiştirecek tam-” diye başladı Harry ancak Snape sözünü keserek, “Burada beklemene gerek yok Nymphadora. Potter elimde -ee- biraz daha güvende.”

Tonks kaşlarını çatarak “Mesajı Hagrid'e yolladım sanıyordum.” dedi.

“Hagrid sene başı törenine geç kaldı, tıpkı Potter'ın olduğu gibi ve aklıma gelmişken” dedi Snape, bir taraftan geri durarak Harry'nin kapıdan geçmesine izin verdi. “Yeni Patronus'unu görmekten memnun oldum.”

Bunu söylerken asasını tekrardan zincirlere değdirdi ve zincirler birleşerek büyük bir klik sesiyle kapı Tonks'un yüzüne kapandı.

“Fakat eskisiyle daha iyiydin” dedi Snape, sesindeki kin gözden kaçamazdı. “Yenisi -ee- daha yetersiz ve zayıf olmuş.”

Snape ile geri dönerken Harry, Tonks'un yüzündeki ani şok-öfke karışımı bir ifade gördü. Tonks karanlığa bir kez daha bürünmeden, Snape ile okula geri dönerken omzundan geriye bakarak “İyi geceler!” diye bağırdı. “Her şey için teşekkür ederim.”

“Sonra görüşürüz, Harry.”

Snape bir dakikaya yakın bir süre hiçbir şey konuşmadı. Harry bir an içinde hızla yayılan çok şiddetli öfke dalgaları hissetti, Snape asla Harry'nin içini yakan bu duyguyu bilemezdi. Harry Snape'ten ilk tanıştıkları günden beri nefret ediyordu, ama şimdi Snape'in Sirius'a karşı davranışları yüzünden içindeki bu nefret adeta taşlaşmıştı. Dumbledore her ne derse dersin, bütün yaz onu düşünme fırsatı bulmuş ve sonunda Snape'in Sirius'la o zaman dalga geçmek için söylediği sözün, yani onun orada saklanırken Zümrüdü Anka Yoldaşlığı'ının çoğunun Voldemort ile mücadele ettiğini belirten lafının, belki de Sirius'un öldüğü gece Bakanlık'a gelmesinin en büyük sebebi olduğuna karar vermişti. Harry şimdi aklına gelen bu düşünceye sıkı sıkı yapıştı, çünkü böylece Snape'i suçlayabiliyordu; bu düşünceden müthiş bir zevk alıyor, hatta şu anda kimse Sirius'un ölümü için üzgün değilse, bunun nedeninin yanında yürüyen adam olduğunu biliyordu...

“Sanırım geç kaldığın için Gryffindor'dan elli puan” dedi Snape. “Ve bir yirmi puan da bu Muggle elbisen için kırmama izin ver. Biliyorsun şimdiye kadar hiçbir bina, daha dönemin başından bu kadar kötü bir başlangıç yapmamıştır. Henüz daha eğlenceye başlamamıştık bile. Bir rekor kırmış olmalısın Potter.”

Harry'nin içi bir kez daha korkunç bir öfke ve nefret anaforuyla yeniden alevleniyor ve akkor halini alıyordu. O anda Snape'e neden geç kaldığını anlatmaktansa Londra'ya dönmüş olmayı tercih ederdi.

“Galiba müthiş bir giriş yapmayı planladın Potter, değil mi?” ve devam etti “Ve karar vermişsin ki şölenin ortasına uçan bir arabayla dalış yapmak yeterince dramatik bir etki yaratmayacaktı.”

Her ne kadar Harry göğsünün patlamak üzere olduğunu hissetse de sessiz kaldı. Snape'in Harry'yi neden buradan gelip almaya gönüllü

olduğunu biliyordu; hazır kimse dinlemezken Harry'ye eziyet ve işkence çektirmek için rahat birkaç dakika bulacaktı.

Sonunda merdivenlere ulaştıklarında, kalenin meşeden yapılmış kapıları, Ortak Salon yazısına doğru açıldı. Girişe vardıklarında onları bir konuşma dalgası ve çatal-bardak sesleri karşıladı. Harry o arada Gryffindor masasında yerini alana kadar görünmezlilik pelerinini çıkarmaması gerektiğini düşündü, böylece fark edilmeyecekti, nede olsa Ortak Salon'da en uzak masa Gryffindor'un masasıydı.

Snape sanki Harry'nin aklını okumuş gibi; “Pelerin yok. Eminim ki böylece -tam da istediğin gibi- içeriye girerken herkes seni görebilir.”

Snape'ten kurtulmanın tek yolu olarak görünen Ortak Salon'un açık kapısından içeri girdi. Dört bina masası ve öğrencileriyle Ortak Salon her zamanki gibi tabakları parıl parıl gösteren uçan mumlarla süslenmişti. Harry, kimseye yemeklerini bırakıp gözlerini ona dikme fırsatı vermeden hızlıca Hufflepuff masasının yanından geçti, her şey hafif bir şekilde bulanıklaşmıştı ve tam herkes dikkatini ona yoğunlaştırırken masada Ron ve Hermione'yi fark etti, hızlanarak aralarına oturdu.

“Vay canına, nerelerdeydin Harry, ne oldu yüzüne?” dedi Ron, şimdi o da dâhil herkes Harry'ye bakıyordu.

“Neden, neyi var ki?” dedi Harry, hemen eline bir kaşık alarak çarpık görüntüsüne baktı.

“Bütün yüzün kanla kaplı!” dedi Hermione, “Hadi gel buraya...”

Asasını kaldırdı ve “Tergeo” dedi ve yüzündeki kurumuş kan kayboldu.

Yüzünün düzeldiğini hisseden Harry, “Teşekkürler. Burnum nasıl gözüküyor?” dedi.

“Normal” dedi Hermione endişeli bir sesle. “Niye nasıl gözükmeli ki? Harry ne oldu? Çok korktuk.”

“Daha sonra anlatırım” diye kestirip attı. Ginny, Neville, Dean, Seamus'ın dinlediklerini biliyordu ve ne var ki Nerdeyse-Kafasız-Nick de kulak misafiri olmak üzere süzülerek onlara yaklaşıyordu.

“Ama -” dedi Hermione.

“Şimdi değil Hermione” dedi Harry kesin ve ciddi bir sesle. Herkesin eğlendirici bir hikâye veya kahramanca bir olay beklediğini biliyordu, muhtemelen bir çift Ölüm Yiyen veya bir Ruh Emici. Tabi ki Malfoy hikâyeyi yapabildiğince çabuk ve çok kişiye yayacaktı, ancak her zaman bu tür olayların bütün Gryffindor'luların kulağına gelmemesi için bir şansı vardı.

Bu arada Harry, Ron'un üzerinden uzanarak bir çift tavuk budu ve biraz cips alacaktı ki, hepsi ortadan kayboldular ve onların yerini pudingler aldı.

“Her neyse, ama Seçme Töreni'ni kaçırdın.” dedi Hermione. Ron da bir taraftan çikolatalı kurabiye yığınına gömülmüştü. Bir parça pekmezli tart alarak, “Şapka ilginç bir şey söyledi mi?” diye sordu Harry.

“Her zamankinden biraz daha uzundu, bize düşmanlarımızın karşısında birlik olmamızı söyledi, bilirsin işte.”

“Dumbledore, Voldemort'tan bahsetti mi hiç?”

“Henüz değil, ancak asıl konuşmasını daima şölenden sonrasına saklar, değil mi? Şimdi çok uzun da olamaz.”

“Snape, Hagrid'in şölene geç kaldığını söyledi-”

“Snape'i mi gördün? Ama nasıl?” Ron ağız dolusu kurabiye ile donmuştu.

“Ona rastladım” dedi Harry baştan savar bir şekilde.

“Hagrid yalnızca birkaç dakikalığına geç kaldı.” dedi Hermione. “Bak! Sana el sallıyor Harry.”

Harry öğretmenler masasına baktı ve Hagrid'e sırıttı. Hagrid o zamana kadar yan yana oturduğu ve onun dirseği ile omuzu arasında kalan ve şimdi de tüm bu şöleni uygun bulmaz gibi gözüken Profesör McGonagall'a bir türlü itibar etmeyi becerememişti. Harry ayrıca Hagrid'in öbür tarafında oturan Kehanet öğretmeni Profesör Trelawney'yi gördüğüne de şaşırmıştı; kuledeki odasından nadiren çıkardı ve şimdiye kadar onun ilk defa sene başı şölenine katıldığını fark etmişti. Şimdi hiç olmadığı kadar garip gözüküyor, parlayan boncukları arasında şalıyla oynuyordu. Gözleri gözlükleri yüzünden kocaman görünüyordu. Her zaman, biraz sahtekârlığı göz önünde tutulduğunda, geçen senenin sonunda öğrendiği, Lord Voldemort'un ona ve ailesine saldırmasına yol açan kehaneti yaptığını öğrendiğinde gerçekten şok olmuştu. Her ne kadar bu bilgi Harry'yi onun dersine karşı daha az ilgisiz kılsa da, çok şükür ki bu yıl onun dersini almayacaktı. Onun büyük deniz feneri gibi gözleri tam Harry'nin yönüne çevrilmişti ki gözlerini aceleyle Slytherin masasına çevirdi. Draco Malfoy, görünen oydu ki daha fazla alkış ve kahkaha almak için Harry'nin burnunun ezilişinin bir taklidini yapıyordu. Bakışlarını pekmezli tartına çevirdi, şimdi içi tekrar yanıyordu, teke tek bir kavga için nelerini vermezdi ki...

“Ee, Profesör Slughorn, niye çağırmış?” diye sordu Hermione.

“Bakanlık'ta gerçekte neler olduğunu öğrenmek için.” dedi Harry

“Herkes orada bizi bunu öğrenmek için sorguya çekiyordu, değil mi Ron?”

“Evet” dedi Ron. “Tüm bilmek istedikleri gerçekten seçilmiş kişi olup olmadığın.”

“Hayaletler arasında da bu konu üzerine çok konuşuldu.” diye araya girdi Neredeyse-Kafasız-Nick. Bu sırada kafasını Harry'ye eğmişti - ki kafası bağlandığı yerden tehlikeli bir şekilde sallandı. “Ama fikrimi açık olarak arkadaş bildiğim Potter yönünde beyan ettim. Ama buna rağmen bütün yüreğimle temin ederim ki sizi bu konuda sıkmayacağım. ‘*Harry Potter bana bütün sırlarını söylemekte tamamıyla güvenir.*' dedim onlara. Onun bu güvenine ihanet etmektense ölmeyi yeğlerim.”

“Daha fazla bunu demene gerek yok, görüldüğü kadarıyla sen zaten ölüsün.” dedi Ron.

Dumbledore öğretmenler masasında tam da ayağa kalkmışken, Neredeyse-Kafasız-Nick hakaret eder bir tonlamayla “Bir kez daha körermiş bir baltanın göstereceği hassasiyeti gösterdiniz.” diyerek Gryffindor masasının en uzak tarafına süzüldü. Salondaki çınlayan sesler ve kahkahalar aniden sessizliğe gömüldü.

“Herkese en iyi dileklerimle iyi akşamlar dilerim.”

dedi Dumbledore engin bir ses tonuyla, elleri bütün salonu kucaklarcasına açılmıştı.

“Eline ne olmuş?” dedi Hermione büyük bir şaşkınlıkla.

Bunu fark eden tek Hermione değildi. Dumbledore'un sağ eli Harry'yi almaya geldiği akşam olduğu gibi kararmış ve yanmış gözüküyordu.

Bütün odaya fısıltılar dolarken, Dumbledore bu sahneyi bölerek açık bir şekilde güldü ve mor-altın karışımı cüppesinin kolunu sallayarak yaranın üzerini kapattı.

“Önemli bir şey değil.”

dedi gülercesine.

“Şimdi... Yeni gelen herkes hoş geldi, eski öğrencilerimiz sizi tekrar görmek ne güzel, sihir dolu bir yıl sizleri bekliyor...”

“Eli, yazın gördüğümle aynı durumda.” diye fısıldadı Harry Hermione'ye. “Şimdiye kadar tedavi eder diye düşündüm... veya Madam Promfrey halleder diye.”

“Eli tamamiyle yanmış görünüyor.” dedi Hermione, midesi bulanıyormuş gibi bir görünüşü vardı. “Ama tedavi edemeyeceğin bazı yaralar vardır... eski lanetler... ve de panzehiri olmayan iksirler...”

“... ve hadememiz Mr. Filch'in bana söylememi istediği geniş bir yasak daha var; Weasley Şakacı Dükkanı'ndan alınmış her şeyin kullanımının kısıtlandığını söyledi.”

“Binalarının Quidditch takımlarında oynamak isteyenler, her zaman olduğu gibi isimlerini bina başkanlarına vermelidir. Aynı zamanda Quidditch maçlarını anlatabilecek kişiler aranıyor.”

“Ayrıca aramıza yeni katılan Profesör Slughorn'u da aramızda görmekten memnunum.”

Slughorn ayağa kalktı, saçsız başı mum ışıkları altında parlıyordu, üzerini yelekle örttüğü karnı masanın altında karanlığa karışmıştı.

“Kendisi benim eski meslektaşımdır ve eski işi İksir öğretmenliğine devam etmeyi kabul etti.”

“İksir?”

“İksir?”

Herkes doğru duyduğunu bilmeden bu kelime tüm salonda yankılandı.

“İksir mi?” dedi Ron ve Hermione aynı anda, dönüp Harry'ye baktılar. “Fakat, sen dedin ki-”

“Bu arada Profesör Snape,”

Dumbledore bütün mırıldanmaları bastırırcasına sesini yükseltti

“Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmeni pozisyonuna getirildi.”

“Hayır!” dedi Harry, o kadar yüksek söylemişti ki birçok kafa dönüp ona baktı. Umrunda değildi, gözlerini öğretmenler masasına dikti, çileden çıkmıştı. Bütün bu olanlardan sonra nasıl olurdu da Snape'e bu görev verilebilirdi. Yıllardan beri Dumbledore ona bu işi vermek konusunda ona güvenmemişti hani?

“Ama Harry, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersini Slughorn öğretecek demiştin” dedi Hermione.

“Ben de öyle yapacak sandım.” Beynini zorlayarak Dumbledore'un Slughorn'a ne anlattığını hatırlamaya çalıştı, fakat şimdi anlamıştı ki Dumbledore ona hangi dersi öğreteceğini söylememişti.

Dumbledore'un sağında oturan Snape, ismi anıldığı zaman ayağa kalkmadı; Slytherin masasından onaylar alkışlar eşliğinde sadece elini kaldırdı ve bundan onun pek de fazla sevilmediği konusunda görüşü olur diye düşündü.

“İyi, en azından iyi bir şey var,” dedi Harry acımasız bir tonda “En azından senenin sonunda gitmiş olacak.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Ron.

“Bu iş uğursuz. Hiç kimse bir yıldan daha fazla dayanamadı... Quirrell bu işi yaparken öldü. Şahsen başka bir ölümün daha olmasına hayır demem.”

“Harry!” dedi Hermione, şok olmuştu ve sesi de sitemkârdı.

“Belki de senenin sonunda İksir dersi için geri döner,” dedi Ron orta karar bir ses tonuyla. “Şu adam Slughorn belki uzun süre kalmak istemiyordur, Moody istememişti.”

Dumbledore boğazını temizledi. Tek konuşan Harry, Ron ve Hermione değildi, bütün salon sonunda Snape'in en büyük hayaline kavuşmasını tartışıyordu. Verdiği haberin hissi görünümüne bakılırsa, ortadaki durumdan pek de bihaberdi. Öğretmen değişiklikleri konusunda daha fazla bir şey söylemedi, ama konuşmadan öncede ortalığın sessizleşmesi için bekledi.

“Şimdi, salonda bulunan herkesin bildiği üzere, Lord Voldemort ve onun yoldaşları bir kez daha karşımızdalar ve güç kazanıyorlar.”

Salon, Dumbledore'un konuşmasıyla korkunç bir sessizliğe gömülmüştü. Harry, Malfoy'a göz attı. Dumbledore'a bakmıyordu, sanki Dumbledore'un sözleri pek dikkate değer değilmiş gibi biraz yukarısında asasıyla çatalını uçuruyordu.

“Bizi bekleyen durumun ne kadar tehlikeli olduğunu ve Hogwarts'da güvende kalmamız için ne kadar önlem almamız gerektiğini tam olarak kestiremem. Şatonun büyüsel güvenlik önlemleri geçtiğimiz yaz boyunca artırıldı, artık daha yeni ve güçlü yöntemlerle

korunuyoruz, fakat hala herhangi bir öğrencimizin veya okul görevlisinin dikkatsizliği karşısındaki olaylara karşı vicdanen korunmalıyız. Ancak öğretmenlerinizin sizin güvenliği için koyacağı kısıtlamalara saygı göstermenizi isterim, her ne kadar sıkıcı bulacak olsanız da belirli saatlerden sonra dışarı çıkmanız yasak olacak. Sizden ricam, okul içinde veya dışında karşılaşacağınız yabancı veya şüpheli bir durum söz konusu olduğunda, bu durumu okul çalışanlarından birine anlatmanızdır. Sizin veya bir başkasının güvenliği için gereken özeni her zaman göstereceğiniz konusunda güveniyorum."

Dumbledore'un mavi gözleri bir kez daha gülmeden önce öğrencileri taradı.

"Fakat şimdi tam da istediğiniz gibi sıcak ve rahat yataklarınız sizi bekliyor. Biliyorum ki şu anda en önemli önceliğiniz, yarınki dersleriniz için kendinizi zinde hissetmenizdir. Herkese iyi akşamlar dilerim, hadi bakalım..."

Ve her zamanki sesler eşliğinde oturulan yerlerden kalkıldı, şimdi yüzlerce öğrenci yatakhanelerine gitmek için Büyük Salon'dan adeta dışarı taşıyordu. Kalabalığa karışıp hemen çıkmak gibi bir tasası olmayan Harry, ayakkabılarını bağlarmış gibi oyalanıyordu, böylece Malfoy'un burun ezme hareketini görmeyecekti. Birçok Gryfindor'lunun geçmesine izin verdi. Hermione o mükemmel görevini yerine getirmek ve birinci sınıflara önderlik etmek üzere çoktan fırlamıştı, ama Ron Harry ile kaldı.

Ron, kimsenin duyuş alanının içinde değilken ve hazırda dışarı akan kalabalığın arkasındayken "Burnuna gerçekten ne oldu Harry?" diye sordu.

Harry her şeyi anlattı. Ron'un buna rağmen gülmemesi arkadaşlıklarının ne kadar güçlü olduğunun bir göstergesiydi. “Malfoy'un burunla ilgili bir hareket yaptığını gördüm.” dedi karanlık bir şekilde.

“Ama önemli değil!” dedi Harry kesin bir sesle. “Beni orada bulmadan önce ne söylüyordu dinle bir...”

Harry anlatmadan önce Ron'un Malfoy'un bu sözleri sonrasında şok olmasını umardı. Bunu ummakla Harry tam bir domuz kafalılık yapmıştı, çünkü Ron hiç etkilenmişe benzemiyordu.

“Yapma Harry, sadece Pansy Parkinson'a hava atıyordur... Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen ona ne tür bir görev verebilir ki?”

“Voldemort'un Hogwarts'da birine ihtiyacı olmadığını nerden bilebilirsin ki? Bu ilk olmazdı-”

Arkalarından bir ses “Onun adını kullanmayı keser misin Harry ?” dedi sitemkâr bir edayla. Harry kim olduğunu görmek için omzundan geri baktı; Hagrid elini sallıyordu.

“Dumbledore onun ismini kullanıyor.” dedi Harry inatçı bir tonlamayla.

“Evet, iyi ama o Dumbledore, değil mi?” diye cevap verdi Hagrid gizemli bir sesle. “Ee neden geç kaldın Harry? Endişelendim.”

“Trende bekledim.” dedi Harry. “Sen niye geç kaldın?”

“Grawp ile birlikteydim.” dedi Hagrid, mutlu bir hali vardı. “Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Dumbledore'un yardımıyla şimdi dağlarda bir evi var - güzel büyük bir mağara. Orman'da olduğundan çok daha mutluydu. İyi bir şekilde sohbet ediyorduk”

“Gerçekten mi?” dedi Harry bir taraftan da Ron'la göz göze gelmemeye özen gösteriyordu; Hagrid'in dev arkadaşı ile son karşılaşmalarında, ağaçları köklerinden sökmek gibi bir kabiliyeti vardı ve kelime kapasitesi beş kelimeyle kısıtlıydı - ki bunlardan ikisini doğru telaffuz edemiyordu.

“Evet öyle, gerçekten çok iyi.” dedi Hagrid gurur duyarcasına. “Görünce çok şaşıracaksın, onu asistanım olarak eğitmeyi düşünüyorum.”

Ron yüksek sesle homurdandı ama daha sonra onu yüksek sesle hapşırıyormuş gibi çıkarmayı başardı. Şimdi meşe giriş kapılarının yanında duruyorlardı.

“Her neyse, yarınki öğleden sonraki ilk dersinizde görüşürüz. Erken gelin ve böylece sen Şahg- yani Solukkanat'a merhaba diyebilirsin.”

Görüşürüz dercesine mutlu bir şekilde elini kaldırdı ve dış kapıdan karanlığa doğru çıktı.

Harry ve Ron bakıştılar. Ron'un da tıpkı kendisi gibi o iğneleyici duyguyu hissettiğini söyleyebilirdi. “Bu yıl Sihirli Yaratıkların Bakımı dersi almıyorsun değil mi?” dedi Harry.

Ron kafa salladı.

“Ve sen de almıyorsun değil mi?

Harry de kafasını salladı.

“Ve Hermione” dedi Ron. “O da almıyor değil mi?”

Harry kafasını tekrar salladı. Acaba Hagrid onun üç favori öğrencisinin dersi bıraktığını öğrenince ne yapacaktı, düşünmek bile istemiyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM: MELEZ PRENS

Ertesi sabah kahvaltıdan önce Harry ve Ron Ortak Salon'da Hermione ile buluştu. Teorisine biraz destek bulmak umuduyla Harry, Hogwarts Ekspresi'ndeyken Malfoy'un söylediklerine kulak misafiri olduğunu Hermione'ye söylemek için vakit harcamadı.

“Fakat onun Parkinson için gösteriş yaptığı gün gibi ortadaydı, değil mi?” diye lafı sıkıştırdı Ron, Hermione bir şey diyemeden önce.

“Evet,” dedi Hermione kuşkuyla, “Bilmiyorum. Malfoy bunu kendisini olduğundan daha önemli göstermek için yapmış gibi görünüyor... fakat bu, söylemek için büyük bir yalan...”

“Tamamen öyle,” dedi Harry, fakat o da asıl meselenin ne olduğunu anlayamamıştı, çünkü bir sürü insan onun konuşmasını dinlemeye çalışıyordu, ona dik dik bakmaya ya da ellerinin arkasından fısıldaşmaya değil.

“Bunu anlaması zor,” Portre deliğinden tırmanmak için oluşan sıraya katıldıkları sırada, Ron birinci sınıf olduğu belli olan küçük bir oğlanı çekti. Elinin arkasından arkadaşına Harry hakkında bir şeyler mırıldanan çocuk aniden kıpkırmızı oldu ve panikle delikten dışarı devrildi. Ron kıs kıs güldü. “Altıncı sınıf olmayı seviyorum ve bu sene boş zamanlarımız olacak. Tüm dönem boyunca sadece burada oturup dinlenebiliriz.”

“Çalışmak için o boş zamana ihtiyacımız olacak, Ron!” dedi Hermione koridordan ayrılırlarken.

“Evet, fakat bugün değil,” dedi Ron. “Bugün gerçek bir kayıp olacak diye tahmin ediyorum.”

“Durdur şunu!” dedi Hermione, kolunu uzattı ve elinde kireç-yeşili bir diski sıkıca tutmuş geçmeye çalışan bir dördüncü sınıf öğrencisini durdurdu. “Sivri uçlu frizbiler yasaklandı, bırak onu,” dedi sertçe. Kaşlarını çatan çocuk hırlayan frizbiyi teslim edip Hermione'nin kollarının altında eğildi ve arkadaşlarının ardından ilerledi. Ron bir süre çocuğun kaybolması için bekledi, ardından da Hermione'nin sıkıca tuttuğu frizbiyi sertçe çekti.

“Harika, her zaman bunlardan birini istemiştim.”

Hermione'nin itirazı sesli bir kıkırdama tarafından boğuldu; görünüşe göre Lavender Brown, Ron'un sözünü hayli eğlenceli bulmuştu. Onlar geçene kadar gülmeye devam etti ve omzunun üstünden Ron'a bir göz attı. Ron kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Ortak Salon'un tavanı durgun bir maviyle narin bir şekilde çizilmişti, gökyüzündeki bulut demetleri sadece yüksek pencere gruplarının içinden görünüyordu. Onlar yulaf lapası, yumurtalar ve domuz pastırmalarını tıkınırken Harry ve Ron bir önceki gece Hagrid ile olan rahatsız edici sohbeti Hermione'ye anlattılar.

“Fakat o gerçekten de Sihirli Yaratıkların Bakımı dersine devam edeceğimizi düşünmüş olamaz!” dedi Hermione üzgün bir şekilde. “Demek istediğim, yani içimizden biri ona... biliyorsunuz... ne kadar istekli olduğumuzu söylediği zaman?”

“Evet öyle, yine de öyle, aslında değil mi?” dedi Ron, kızarmış yumurtayı tümüyle yutarken. “Derslerinde en çok çaba sarf eden

kişiler bizleriz, çünkü biz Hagrid'i seviyoruz. Fakat o, bizim o aptal dersi sevdiğimizi düşünüyor. Herhangi birinin F.Y.B.S.'ye o dersle gideceğini düşünüyor musun?”

Ne Harry ne de Hermione cevaplamadı; gerek de yoktu. Çok iyi biliyorlardı ki bu yıl hiç kimse Sihirli Yaratıkların Bakımı dersine devam etmek istemiyordu. Hagrid masadan ayrıldıktan on dakika sonra Hagrid'den sakınıyorlar ve onun neşeli el sallamalarına isteksizce karşılık veriyorlardı.

Yemeklerini yedikten sonra McGonagall'ın yönetici masasından gelişini beklemek için yerlerinden ayrılmadılar. Bu yıl ders programlarının dağıtımı olağandan çok daha karışık olmuştu. Profesör McGonagall ilk olarak herkese aldıkları S.B.D.'lerin seçtikleri F.Y.B.S.'ye devam etmek için yeterli olduğunu pekiştirme ihtiyacı hissetmişti.

Hermione Muska, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma, Biçim Değiştirme, Bitkibilim, Aritmansi, Tarihi Yazıtlar ve İksir derslerine devam etmek konusunda zaten kararlıydı ve ilk defa gireceği Tarihi Yazıtlar için daha fazla oyalanmadan yola koyuldu. Neville'in düzenlemesi ise biraz daha fazla zaman almıştı; Profesör McGonagall onun tercihlerine tepeden bakarken ve S.B.D. sonuçları hakkında danışmanlık yaparken oval yüzü tedirgindi.

“Bitkibilim, güzel,” dedi. “Profesör Sprout ‘*Olağanüstü*' S.B.D. ile döndüğüne çok memnun olacak. Ve ‘*Beklenenin Üstünde*' ile Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersi için hak kazandın. Fakat Biçim Değiştirme'de problem var.

Üzgünüm, Longbottom, fakat ‘*Kabul Edilebilir*' F.Y.B.S. seviyesine devam etmek için gerçekten yeterince iyi değil. Sadece ödevler ile

üstesinden gelebileceğini düşünme.”

Neville kafasını kaldırdı. Profesör McGonagal kare şeklindeki gözlüğünden dikkatlice bakıyordu.

“Bu arada, Neden Biçim Değiştirme ile devam etmek istiyorsun? Hiçbir zaman bu derse özel bir ilgi gösterdiğini görmedim.”

Neville perişan görünüyordu ve “büyükannem istiyor,” diye bir şeyler mırıldandı.

“Hıh,” diye homurdandı McGonagall. “Bakanlıkta o tüm yaşananlardan sonra büyükannenizin seninle gurur duymasının tam zamanıdır, yani en azından -gerçekte- neye sahip olmak istediğini düşünmektense.”

Neville pembeye döndü ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı; Profesör McGonagall'ın daha önce ondan övgüyle bahsettiğini duymamıştı.

“Üzgünüm, Longbottom, fakat senin F.Y.B.S. sınıfıma girmene izin veremem. Bununla birlikte Muska'dan ‘*Beklenenin Üstünde*' aldığını görüyorum - neden F.Y.B.S.'ni Muska için denemiyorsun?”

“Büyükannem Muska'nın kolay bir tercih olduğunu düşünüyor,” diye geveledi Neville.

“Muska'yı al,” dedi McGonagall “ve Muska S.B.D.'sini geçemediğini hatırlatmak için ona bir pusula göndereceğim, ders çok da gerekli değil.” Profesör McGonagall, Neville'in yüzündeki hoşnut kuşku ifadesine bakarak hafifçe gülümsedi ve asasının ucuyla boş listeye hafifçe vurdu ve eline aldı, şimdi Neville için yeni sınıfının detaylarını taşıyordu.

Profesör McGonagall, ilk sorusu yakışıklı atadam Firenze'nin hala Kehanet hocalığı yapıp yapmayacağı olan yanındaki Parvati Patil'e

döndü.

“O ve Profesör Trelawney bu yıl dersleri aralarında paylaşıyorlar,” dedi Profesör McGonagall, sesinde bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı; Kehanet dersini küçümsediği herkes tarafından bilinen bir gerçekti. “Altıncı yıl Profesör Trelawney tarafından işletilecek.”

Parvati beş dakika sonra oldukça üzgün bir şekilde Kehanet dersi için yola çıktı.

“Doğru Potter, Potter...” dedi Profesör McGonagall, Harry'ye döndüğü zaman ona danışmanlık yapıyordu. “Muska, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma, Bitkibilim, Biçim Değiştirme... hepsi güzel. Söylemem gerekir ki Biçim Değiştirme notundan memnunum Potter, oldukça memnun. Şimdi, neden İksir dersine devam etmek istemiyorsun? Seherbaz olmanın senin için bir tutku olduğunu düşünüyordum?”

“Öyleydi, fakat bana S.B.D.'den ‘*Olağanüstü*' almam gerektiğini söylemiştiniz, Profesör.”

“Ve Profesör Snape'in öğretmenliği zamanında öyle yapmalıydın. Fakat Profesör Slughorn S.B.D'de ‘*Beklenenin Üstünde*' alan öğrencileri F.Y.B.S. sınıfına kabul etmekten çok mutlu olacaktır. İksir dersiyle devam etmek istiyor musun?”

“Evet,” dedi Harry, “fakat kitapları, karışım malzemelerini veya herhangi başka bir şey almadım -”

“Eminim Profesör Slughorn bazılarını ödünç verebilir,” dedi McGonagall. “Çok iyi, Potter, işte senin programın. Oh, bu arada - Gryffindor Quidditch Takımı'na katılmak için yirmi gönüllü şimdiden isimlerini yazdı. Sırası geldiği zaman size bu listeyi vereceğim ve boş vakitlerinize göre denenme zamanlarınızı ayarlayabileceksiniz.”

Birkaç dakika sonra Ron, Harry ile tamamen aynı dersleri seçmişti ve ikisi birlikte masadan ayrıldılar.

“Bak,” dedi Ron programına memnun bir şekilde gözlerini dikmişken, “şimdi boş bir zamanımız var... ve teneffüsten sonra bir boş zaman daha... ve öğle yemeğinden sonra da... mükemmel.”

Harry ve Ron, yarım düzine yedinci sınıf öğrencisi haricinde boş olan Ortak Salon'a döndüler. Harry'nin Gryffindor Quidditch Takımı'na katıldığı birinci yılda da takımda bulunan ve hala takımın bir oyuncusu olan Katie Bell de aralarındaydı.

“Bunu alacağını düşünmüştüm, tebrikler,” dedi Harry'nin sandığının üstünde duran Kaptanlık Bandajı'nı işaret ederek. “Bana denemelerin ne zaman yapılacağını söyle!”

“Saçmalama,” dedi Harry, “senin denemelere ihtiyacın yok, senin oyununu beş yıldır izliyorum...”

“Böyle başlamamalısın,” dedi Katie uyarırcasına. “Hepinizin bildiği gibi, dışarıda benden daha iyi olanları var. İyi takımlar şimdiden mahvoldu, çünkü Kaptanlar sadece eski yüzleri oynatıyor veya arkadaşlarının oynamalarına izin veriyor...”

Ron biraz rahatsızlanmış görünüyordu ve Hermione'nin dördüncü sınıftaki bir öğrenciden aldığı sivri uçlu frizbiyle oynamaya başladı. Frizbi Ortak Salon boyunca hırıldayarak ve mobilyalardan ısırıklar almaya çalışarak hızla ilerledi. Crookshanks'in sarı gözleri frizbiyi takip etti ve çok yakınına geldiğinde tısladı.

Bir saat sonra aydınlık Ortak Salon'dan dört kat aşağıdaki Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersliğine gitmek için istemeyerek ayrıldılar. Hermione bir kucak dolusu ağır kitabı taşıyor halde

dışarıdaki sıraya çoktan girmişti ve gereğinden fazla yüklenilmiş gibi görünüyordu.

“Yazıtlardan bir sürü ödevimiz var,” dedi endişeyle Harry ve Ron ona katılırlarken. “40 santimlik bir deneme, iki çeviri ve çarşambaya kadar bunları bitirmem lazım!”

“Ne yazık,” diye esnedi Ron.

“Sen bekle,” dedi Hermione öfkeyle. “İddiaya girerim Snape daha fazlasını verecek.”

Hermione konuşurken sınıfın kapısı açıldı ve soluk yüzü yağlı saçlarıyla her iki taraftan çevrelenmiş olan Snape koridora adım attı. Sıraya derhal bir sessizlik çöktü.

“İçeri,” dedi Snape.

Harry içeri girerken çevresine bakındı. Snape odayı çoktan kendi kişiliğine göre donatmıştı; perdeleri sonuna kadar çekilmiş ve her zamankinden daha karanlık görünen oda mum ışığı tarafından aydınlatılıyordu. Duvarda asılan yeni resimlerin çoğunda yaralı insanlar, hatırı sayılır derecede ürkütücü sakatlanmalar ve şaşılacak şekilde biçimi bozulmuş vücut parçaları yer alıyordu. Gölgemsi ve tüyler ürpertici resimlere bakarak yerlerine otururlarken hiç kimse konuşmadı.

“Sizden kitaplarınızı açmanızı istemedim,” dedi Snape kapıyı kapatıp, sınıfla yüzleşmek için masasının arkasına geçerken; Hermione Belirsizle Yüzleşme kitabını aceleyle çantasına attı ve sandalyesinin altına yerleştirdi. “Keşke size söylemiş olsaydım ve bütün dikkatinizi vermenizi istiyorum.”

Siyah gözleri, ona dönmüş yüzler üzerinde gezindi, Harry'nin üzerinde herkesten farklı olarak ikinci kez duran gözler sınıfı tartmak için oyalanıyordu.

“Sanırım, şimdiye kadar bu derste beş tane hocanız oldu.”

Sanırmış... sanki bir dahakinin kendisi olacağını ümit ederek hepsinin gelip gidişini izleyen o değilmiş gibi, diye düşündü Harry acı acı.

“Doğal olarak her hocanın kendine ait bir öğretim şekli ve öncelikleri olacaktır. Birçoğunuzun bu dersin S.B.D.'lerini almayı başarmanız beni şaşırttı ve eğer hepiniz çok daha zor olan F.Y.B.S.'leri almayı başarabilirseniz, daha da çok şaşıracağım.”

Snape alçak sesle konuşarak odanın köşesine doğru ilerledi; sınıftakiler onu görüş alanlarında tutmak için boyunlarını uzatıyorlardı. “Karanlık Sanatlar,” dedi Snape, “çok sayıda, çeşitli, değişken ve sonsuzdur. Onlarla savaşmak, bir kafası koptuğunda yerine daha öfkeli ve daha güçlüsü çıkan çok kafalı bir yaratıkla savaşmaya benzer. Savaştığınız şey sabit değildir, değişkendir, yok edilemez.”

Harry Snape'e dik dik baktı. Snape konuşurken emin olduğu şeylerden biri, onun Karanlık Sanatlar'ı tehlikeli bir düşman gibi görmesiydi, diğer şey ise, sesinde bir sevgiyle mi konuşmuştu?

“Savunmalarınız,” dedi Snape biraz daha yüksek bir sesle, “Bu nedenle sizin savunmanız da tersine çevirmeye çalıştığınız büyüler kadar esnek ve şiddetli olmalı. Bu resimler,” önceden temizlenmiş olan birkaç resmi işaret etti - “Büyüyle yara alan kişilere neler olduğunu açık bir şekilde temsil ediyor, mesela, Cruciatus Laneti” - elini şiddetli bir acıyla feryat eden cadıya doğru salladı - “Ruh Emici

Öpücüğü'nü hissedin” - bir büyücü büzüşmüş ve gözleri sonuna kadar açılmış halde bir duvarın karşısına yığılmıştı - “veya Inferius saldırısının etkisi altında olmak” - zeminde bir kan yığını vardı.

“Inferius'un yapıldığı görüldü mü peki?” dedi Parvati Patil birdenbire yüksek bir sesle. “Bu doğru mu, onları kullanıyor muydu?”

“Karanlık Lord geçmişte Inferi'yi kullandı,” dedi Snape, “yani onun bunu tekrar kullanabileceği konusunda tedbirli olmalısınız. Şimdi...”

Snape tekrar sınıfın ucundaki masasının önüne doğru ilerledi ve siyah cüppesi arkasından dalgalanırken sınıf yine onu izledi.

“... siz, sanırım, sössüz büyüleri kullanmada acemi değilsiniz. Sözsüz büyülerin avantajı nedir?”

Hermione'nin eli havayı yumrukladı. Snape çevresine bakınıp başka birinin olup olmadığını görmek için bir süre bekledi. Kaba bir şekilde, “Pekâlâ - Miss Granger?” demeden önce başka bir seçeneği olmadığından emin olmuştu.

“Düşmanınızın ne tür bir büyü yapıyor olduğunuz hakkında bir fikri olmaz,” dedi Hermione, “size ikinci bir şans daha verir.”

“Cevap neredeyse kelimesi kelimesine Altıncı Sınıf Temel Büyüler Kitabı'ndan kopya edilmiş,” dedi Snape aklından çıkarıp atarcasına (Malfoy köşede kıs kıs güldü), “fakat özünde doğru. Evet, sihirli sözleri söylemeden büyü kullanmada ilerleyenler büyülerinde beklenmedik bir öğe kazanırlar. Tabii ki, her büyücü bunu yapamaz; bu konsantrasyon ve akıl gücünden biraz şey olanlar için bir sorun” - gözleri bir kez daha haince Harry üzerinde oyalandı “yoksun.”

Harry, Snape'în geçen sene felaketle sonuçlanan Zihinbend derslerini düşündüğünü biliyordu. Bakışlarını indirmeyi reddetti, fakat

Snape gözlerini ayırana kadar ona öfkeyle baktı.

“Şimdi bölüneceksiniz,” diye devam etti Snape, “ikişer gruplara. Eşlerden biri hiçbir söz söylemeden diğerini lanetlemeye çalışacak. Diğeri de aynı sessizlikle laneti üzerinden kaldırmaya çalışacak. Hadi başlayın.”

Snape'in bilmemesine rağmen Harry, en az sınıfın yarısının (D.O'ya üye olan herkesin) bir önceki sene Kalkan Büyüsü'nün nasıl yapıldığını öğrendiğini düşündü. Buna rağmen onlardan hiçbiri büyüyü konuşmadan yapmamıştı. Sonuç olarak makul miktarda hile meydana geldi; çoğu kişi sihirli sözleri sesli bir şekilde söylemek yerine hafifçe fısıldıyordu. Tipik olarak, dersin onuncu dakikasında Hermione, Neville'in mırıldandığı Pelte-Bacak Laneti'ni hiçbir söz söylemeden geri püskürtmeyi başarmıştı. Bu hünerin herhangi makul bir hoca tarafından Gryffindor'a yirmi puan kazandıracağı kesindi, diye düşündü Harry, fakat Snape görmezlikten geldi. Onlar çalışırlarken Snape aralarından süzüldü. Harry ve Ron'un mücadelesini izlemek için oyalanırken hiç olmadığı kadar aşırı gelişmiş bir yarasa gibi görünüyordu.

Harry'yi lanetlediğini sanan Ron'un yüzü mora dönmüştü, dudakları büyülü sözleri mırıldanma suçu yüzünden kendisini kurtarmak için sıkıca bastırılmıştı. Harry asasını kaldırmıştı ve hiç gelmeyecek gibi görünen laneti geri püskürtmek için heyecanla bekliyordu.

“Acıklı, Weasley,” dedi Snape biraz izledikten sonra. “İşte... sana göstermeme izin ver-”

Snape asasını hızla Harry'ye döndürdü ve Harry içgüdü ile tepki verdi; sözsüz büyüler hakkındaki bütün düşünceler unutuldu ve haykırdı, “Protego!”

Harry'nin kalkan büyüsü çok güçlüydü, Snape vurdu - dengelendi ve masaya çarptı. Bütün sınıf çevresine bakındı ve şimdi Snape toparlanırken onu izliyorlardı, tehditkâr bir şekilde bakıyordu.

“Sana sössüz büyülerle çalıştığımızı söylediğimi hatırlıyor musun, Potter?”

“Evet,” dedi Harry kaskatı bir şekilde.

“Evet, efendim.”

“Beni ‘efendim' diye çağırmanıza gerek yok, Profesör.” Kelimeler daha ne söylüyor olduğunu düşünmeden önce ağzından kaçmıştı. Aralarında Hermione'nin de bulunduğu birçok kişinin heyecandan soluğu kesilmişti. Buna rağmen Snape'in arkasındaki Ron, Dean ve Seamus takdir eden bir şekilde sırıtıyorlardı.

“Cezaya kalıyorsun, cumartesi gecesi, benim odamda,” dedi Snape. “Hiç kimse bana küstahlık yapamaz, Potter... ‘*Seçilmiş Kişi*' olsa bile.”

“Bu harikaydı, Harry!” diye kıkırdadı Ron, dersten sonraki kısa arada yollarında güvende oldukları zaman.

“Bunu gerçekten yapmamalıydın,” dedi Hermione, Ron'a kaşlarını çatarak. “Ne yaptın?”

“Beni lanetlemeye çalıştı, yoksa fark etmedin mi!” diye patladı Harry. “Zihinbend dersleri süresince buna yeterince maruz kaldım! Neden bir değişiklik olsun diye başka bir kobay kullanmıyor? Dumbledore ne ile oynuyor, ya da neden Savunma hocalığı yapmasına izin veriyor? Karanlık Sanatlar hakkında konuşurken onu duydunuz mu? O onları seviyor! Bütün bu sabit olmayan, yok edilemeyen şeyler -”

“Pekala,” dedi Hermione, “Biraz senin gibi konuştuğunu düşündüm.

”Benim gibi mi?”

“Evet, senin bize Voldemort'la yüzleşmenin ne olduğunu söylediğin zamanki gibi. Bunun sadece bir demet büyü sözünü hatırlamak olmadığını söylemiştin, demiştin ki, sadece sen ve beynin ve yüreğin kalıyorsun - peki, Snape'in söylediği de bu değil miydi? Bu gerçekten cesur olmak ve hızlı düşünmekten mi geliyor?”

Harry, Hermione'nin Temel Büyüler Kitabı'ndan tartışmasız daha iyi hatırladığı bu sözler karşısında tamamiyle savunmasız kaldığı için onunla tartışmadı.

“Harry! Hey, Harry!”

Harry çevresine bakındı; geçen seneki Gryffindor Quidditch Takımı'nın Vurucuları'ndan biri olan Jack Sloper, elinde bir tomar parşömen taşıyarak aceleyle Harry'ye doğru geldi.

“Senin için,” diye soluklandı Sloper. “Dinle, senin yeni kaptan olduğunu duydum. Denemeleri ne zaman yapacaksın?”

“Henüz emin değilim,” dedi Harry, kendi kendine Sloper'ın takıma geri dönmesi için çok şanslı olması gerektiğini düşünürken. “Haber vereceğim.”

“Oh, haklısın. Bu hafta sonu olabilir diye umuyordum -”

Fakat Harry dinlemiyordu; parşömendeki ince, eğik yazının kime ait olduğunu doğru hatırlamıştı. Sloper'ı cümlesinin ortasında bırakarak Ron ve Hermione ile aceleyle uzaklaştı. Bir yandan da parşömeni açıyordu.

Sevgili Harry,

Özel derslerimize bu cumartesi başlayabiliriz. Lütfen akşam saat sekizde odama gel. Umarım okula döndüğün ilk gününde eğleniyorsundur.

Sevgilerimle

Albus Dumbledore

Dipnot: Asid Poplar'dan hoşlanırım.

“Asid Poplar'dan mı hoşlanır?” dedi Harry'nin omzunun ardından mesajı okuyan Ron ve kafası karışmış görünüyordu.

“Bu, odasının dışındaki oluk ağzından geçmek için gereken parola,” dedi Harry alçak bir sesle. “Ha! Snape bundan memnun olmayacak... Onun cezasına kalamayacağım!”

Harry, Ron ve Hermione bütün tenefüsü Dumbledore'un Harry'ye ne öğreteceği hakkında tahminler yürüterek harcadılar. Ron, Ölüm Yiyenler'in bilmediği türde şaşırtıcı lanetlere ve uğursuzluk büyülerine çok benzer bir şeyler öğretebileceğini düşünüyordu. Hermione ise yasal olmayan birçok şey söyledi, ve Dumbledore'un Harry'ye ileri seviye koruyucu büyüler öğretmek istediğini düşünüyordu. Teneffüsten sonra, Harry ve Ron Snape'in ödevine istemeye istemeye başladıkları Ortak Salon'a dönerken Hermione de Aritmansi dersine gitti. Bu ödev öyle karmaşık çıkmıştı ki Hermione öğle yemeğinden sonraki boş zamanlarında onlara katıldığında dahi hala bitirememişlerdi (Hermione'nin ilerlemelerini oldukça hızlandırdığını düşündüler). Zil öğlenki iki İksir dersi için çalarken ödevi henüz bitirmişlerdi ve Snape'in öğretmenlik yaptığı zamankinden çok daha samimi görünen zindan sınıfına indiler.

Koridora vardıklarında sadece bir düzine insanın F.Y.B.S. seviyesine devam ediyor olduklarını gördüler. Crabbe ve Goyle gerekli S.B.D.

derecelerini almakta besbelli ki başarısız olmuşlardı, fakat aralarında Malfoy'un da bulunduğu dört Slytherin'li bunu başarmıştı. Dört Ravenclaw'lı ve biraz kendini beğenmiş bir kişiliği olmasına rağmen Harry'nin sevdiği bir Hufflepuff'lı olan Ernie Macmillan da oradaydı.

“Harry,” dedi Ernie, Harry'ye yaklaşırken bir haber verecekmiş gibi elini sallıyordu, “sabah Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersinde konuşma fırsatı bulamadım. İyi dersti, fakat Kalkan Büyüleri'nin modasının geçmiş olduğunu düşünüyorum, tabii ki de biz D.O.'dan geriye kalanlar için... Ve siz nasılsınız, Ron - Hermione?”

“İyi,” den daha başka bir şey söylemeye fırsat olmadan zindanın kapısı açıldı ve dışarıya Slughorn'un karnı onun önünden geldi. Odayı doldururlarken, onun büyük samur bıyığı gülümseyen ağzının üstünden kıvrılmıştı, ve Harry ve Zabini'yi özel bir ilgiyle selamladı.

Zindan hiç alışılmadık bir şekilde, tamamiyle buhar ve tuhaf kokularla doluydu. Harry, Ron ve Hermione geniş, fokurdayan kazanların yanından geçerken ilgiyle havayı kokladılar. Dört Slytherin'li, diğer dört Ravenclaw'lının yaptığı gibi birlikte bir masaya oturdular. Harry, Ron ve Hermione de Ernie ile bir masayı paylaştılar. Harry'nin şimdiye kadar içine çektiği en ayartıcı kokuyu yayan altın-rengine benzeyen bir kazanı seçtiler. Her nasılsa bu Harry'ye, aynı anda şekerli turta, süpürge sapının odunsu kokusu ve daha önce Kovuk'ta kokladığını düşündüğü çiçeğimsi bir kokuyu anımsatıyordu. Kendini çok yavaş ve derinden nefes alırken buldu, ve iksirin dumanları sanki içiliyormuşçasına içine doluyor gibi görünüyordu. Üzerlerine büyük bir memnuniyet çöktü; Harry, uyuşuk bir sırıtmayla karşılık veren karşısındaki Ron'a sırıttı.

“Buraya bakın, buraya bakın, buraya bakın,” dedi kocaman profili parlak dumanların arasından titreyen Slughorn. “Hepiniz tartılarınızı

çıkarın, ve iksir takımlarını ve İleri Seviye İksir-Yapımı kitaplarınızı da unutmayın...”

“Efendim?” dedi Harry, elini kaldırarak.

“Harry, evet çocuğum?”

“Kitabım, tartım veya herhangi başka bir şeyim yok - ve Ron'un da - biz F.Y.B.S. seviyesini alabileceğimizi düşünmemiştik de, görüyorsunuz -”

“Ah, evet, Profesör McGonagall bahsetmişti... Endişe etme çocuğum, hiçbir şey için endişe etme. Bugün karışım malzemelerini stok dolabımızdan kullanabilirsiniz, ve sanırım birkaç tane tartı ödünç verebiliriz, ve burada eski kitapların bulunduğu küçük bir depomuz var, Flourish ve Blotts'tan bir tane sipariş edene kadar onları kullanabilirsiniz.”

Slughorn uzun adımlarla köşedeki dolaba gitti ve kısa bir oyalanmadan sonra, Libatius Borage'in yazmış olduğu İleri Seviye İksir-Yapımı kitabının yıpranmış görünümlü iki kopyasıyla belirdi ve bunları, iki kararmış tartı setiyle birlikte Harry ve Ron'a verdi.

“Buraya bakın,” dedi Slughorn, sınıfın ön tarafına geçerken. Zaten şişmiş olan göğsünü biraz daha şişirdi, bu yüzden yeleğindeki düğmeler kopacak gibi oldu, “Bakmanız için birkaç iksir hazırladım, sadece ilginizi çekmek için, bilirsiniz. Bunlar F.Y.B.S.'lerinizi tamamladıktan sonra yapabileceğiniz türde şeyler. Henüz yapmamış olmanıza rağmen bunları duymuş olmalısınız. Bunun ne olduğunu söyleyebilecek olan var mı?”

Slytherin masasının yakınında bulunan kazanı işaret etti. Harry sandalyesinden kendini doğrulttu ve kazanın içerisinde kaynayan sade sıvının neye benzediğine baktı.

Hermione'nin iyi hazırlanmış eli herkesten önce havaya fırladı; Slughorn onu işaret etti.

“Veritaserum. Bu renksiz, kokusuz iksir, içenleri doğruyu söylemeye zorlar,” dedi Hermione.

“Çok iyi, çok iyi!” dedi Slughorn mutlulukla. “Şimdi,” diye devam etti Ravenclaw masasının yanındaki kazanı işaret ederek, “bu iksir oldukça iyi bilinir... Son zamanlardaki bazı Bakanlık kitapçıklarının önemli bir kısmı... Kim-?”

Hermione'nin eli bir kez daha en hızlısıydı.

“Bu Çok Özlü İksir, efendim,” dedi Hermione.

Harry de ikinci kazandaki yavaşça fokurdayan çamurumsu maddeyi tanımıştı, fakat Hermione'nin soruyu cevaplamak için hak almasına gücenmedi; o, her şeyden sonra, ikinci yıllarında bu iksiri başarıyla yapan kişiydi.

“Mükemmel, mükemmel! Şimdi, buradaki iksir..., evet yavrularım?” dedi Slughorn, Hermione'nin eli tekrar havayı yumruklarken, şimdi açık bir şekilde şaşkın görünüyordu.

“Bu Amortentia!”

“Gerçekten de o. Sormak bile budalaca görünüyor,” dedi etkilenmiş gibi görünen Slughorn, “fakat bunun ne olduğunu bildiğinizi varsayıyorum?”

“Bu dünyadaki en güçlü aşk iksiri!” dedi Hermione.

“Tamamiyle doğru! İyi tanıdın, sanıyorum ki göze çarpan sedefimsi parlaklığından?

“Ve buharı tipik halkalar şeklinde yükseliyor,” dedi Hermione hevesle, “ve bize nasıl etki edeceğine göre, herkese değişik şekillerde koktuğu sanılır, ve benim koklayabildiğim yeni kesilmiş taze çimen ve yeni parşömen ve-”

Fakat biraz pembeleşti ve cümlesini bitiremedi.

“İsmini öğrenebilir miyim, yavrum?” dedi Slughorn, Hermione'nin utancını görmezlikten gelerek.

“Hermione Granger, efendim.”

“Granger? Granger? İleri Düzeydeki İksir Cemiyeti'nin kurucusu olan Hector Dagworth-Granger'la bir akrabalığın olabilir mi?”

“Hayır efendim, sanmıyorum. Görüyorsunuz, ben Muggle doğumluyum.”

Harry, Malfoy'u Nott'un yakınına sokulmuş ve bir şeyler fısıldarken gördü; her ikisi de kıs kıs gülüyorlardı, fakat Slughorn umutsuzlaşmış görünmüyordu, tam aksine, gülümsedi ve bakışlarını Hermione'nin yanında oturan Harry'ye çevirdi.

“Oho! Benim en iyi arkadaşlarımdan biri de Muggle doğumlu, ve o bizim yılımızın en iyisiydi! Sanırım bu sana çok tanıdık geliyor, Harry?”

“Evet efendim,” dedi Harry.

“Pekala, pekala, Gryffindor'a yirmi puan, Miss Granger,” dedi Slughorn güler yüzle.

Malfoy, tıpkı Hermione'nin yüzüne yumruk attığı zamanı tekrar yaşıyormuş gibi görünüyordu. Hermione mutluluk saçan bir ifadeyle

Harry'ye döndü ve “Gerçekten ona yılın en iyisi olduğumu mu söyledin? Oh, Harry!” diye fısıldadı.

“Peki, bunda bu kadar etkileyici olan ne?” diye fısıldadı bazı nedenlerden dolayı rahatsızlanmış gibi görünen Ron. “Sen yılın en iyisisin - Eğer bana sormuş olsaydı ben de söylerdim!”

Hermione gülümsedi, fakat eliyle susun hareketi yaptı, bu yüzden Slughorn'un ne söylediğini duyabildiler. Ron istediğini elde edememiş gibi görünüyordu.

“Amortentia gerçek bir aşk yaratmaz tabii ki. Büyük miktarlarda bir sevgi olması veya aşka benzemesi imkansızdır. Hayır, bu sadece delicesine bir aşka veya bir saplantıya neden olur. Muhtemelen bu odadaki en tehlikeli ve en güçlü iksir de bu - oh evet,” dedi Slughorn, başını her ikisi de pis pis sırıtan Malfoy ve Nott'a ciddiyetle sallarken. “Benim kadar yaşadığınız zaman, saplantılı bir aşkın gücünü küçümsemeyeceksiniz.”

“Ve şimdi,” dedi Slughorn, “işe başlamamızın zamanı geldi.”

“Efendim, bunun içinde ne olduğunu bize söylemediniz,” dedi Ernie Macmillan, Slughorn'un masasında duran siyah renkteki küçük kazanı işaret ederek. Kazanın içindeki iksir neşeyle sıçrıyordu; erimiş altın rengindeydi ve küçük parçacıklar dökülmediği halde düşen büyük damlalar zeminin üzerinde bir kırmızı balık gibi zıplıyordu.

“Oho,” dedi Slughorn yine. Harry, Slughorn'un iksiri tamamen unutmadığından emindi, ama dramatik bir etki yaratmak için sorulmasını beklemişti. “Evet, bu. Peki, çok tuhaf. Bayanlar ve baylar, bu iksir Felix Felicis diye adlandırılır. Onu alırım,” döndü, gülümseyerek işitilebilir bir soluk koyuveren Hermione'ye baktı. “Felix Felicis'in ne yaptığını biliyor musun, Miss Granger?”

“Şans sıvısı,” dedi Hermione heyecanla. “Sizi şanslı yapar!”

Bütün sınıf biraz daha dik oturuyormuş göründü. Şimdi, Harry, Malfoy'un bir tek bakımlı sarı saçlarını görebiliyordu, çünkü Malfoy sonunda bütün ve bölünmez dikkatini Slughorn'a vermişti.

“Tamamiyle doğru, Gryffindor'a bir on puan daha. Evet, eğlenceli küçük iksir, Felix Felicis,” dedi Slughorn. “Maalesef yapması çok zor, ve yanlış yapılırsa felaketle sonuçlanabilir. Buna rağmen, eğer doğru hazırlanırsa, aynı bunun gibi, yapmaya çalıştığınız her şeyde başarılı olduğunuzu fark edeceksiniz... sonunda etkileri kaybolana kadar.”

“Neden insanlar bunu her zaman içmiyor, efendim?” dedi Terry Boot hevesle.

“Çünkü eğer aşırı ölçüde alınırsa; baş dönmesi, pervasızlık, ve tehlikeli bir aşırı güvene neden olur,” dedi Slughorn. “Çok fazla iyi şey, büyük miktarlarda alınırsa, bilirsiniz... güçlü bir zehir. Fakat dikkatle ve çok seyrek alınılabilir...”

“Hiç bu iksiri kullandınız mı, efendim?” dedi Micheal Corner büyük bir ilgiyle.

“Hayatım boyunca iki defa,” dedi Slughorn. “Birini yirmi dört yaşımdayken, diğerini de elli yedi yaşımdayken. Kahvaltıyla beraber iki servis kaşığı aldım. İki harika gün.”

Bir rüyaya dalarcasına uzaklara baktı. Rol yapıyor olsun ya da olmasın, diye düşündü Harry, etkisi güzeldi.

“Ve bunu,” dedi anlaşıldığı kadarı ile dünyaya geri dönen Slughorn, “bu derste bir ödül olarak sunabilirim.”

Çevrelerindeki iksirlerin her fokurtusu ve lıkırdaması her zamankinden on kat daha fazla göründüğü bir sessizlik oldu.

“Felix Felicis'ten çok küçük bir şişe,” dedi Slughorn, cebinden mantar tıpayla kapatılmış olan küçücük bir cam şişe çıkardı ve bunu bütün sınıfa gösterdi. “On iki saatlik bir şans için yeterli. Şafak vaktinden akşam alacakaranlığına kadar, denediğiniz her şeyde başarılı olacaksınız.”

“Şimdi, sizi, Felix Felicis'in resmi müsabakalarda... mesela spor karşılaşmaları, sınavlar veya seçimler için yasaklanmış bir madde olduğu konusunda uyarmak zorundayım. Bu yüzden kazanan bunu sadece sıradan bir günde kullanabilir... ve sıradan bir günün nasıl sıra dışı bir güne dönüştüğünü izler.”

“Bu yüzden,” dedi Slughorn, ani bir çeviklikle, “bu fevkalade ödülü nasıl kazanacaksınız? Evet, İleri Seviye İksir-Yapımı kitaplarınızın onuncu sayfasını açarak. Bir saatten biraz daha az bir zamanımız var, ve bu zamanı Yaşayan Ölünün Soluğu iksirini uygun bir şekilde hazırlamaya çalışmak için kullanacaksınız. Bunun şimdiye kadar yapmaya çalıştıklarınızdan daha karışık olduğunu biliyorum, ve hiç kimseden mükemmel bir iksir beklemiyorum. Buna rağmen en iyisini yapan kişi buradaki az miktardaki Felix'i kazanacak.

Herkes kazanlarını önlerine çekerken gıcırtılar oldu ve tartılarına ağırlıklar eklemeye başladığında bazı çınlamalar oldu, fakat hiç kimse konuşmadı. Odanın içindeki konsantrasyon neredeyse elle tutulabilirdi. Harry, Malfoy'un İleri Seviye İksir Yapımı kitabını hararetle karıştırıp önemli şeyleri araştırdığını gördü, Malfoy'un bu şanslı günü gerçekten istediği açık bir şekilde görülebiliyordu. Harry hızla Slughorn'un ona verdiği yıpranmış kitaba doğru eğildi.

Sıkıntıyla kitabın bütün sayfalarının önceki sahibi tarafından karalandığını gördü, gerçekten de kitabın alt ve üst kısmındaki boş kısımlar yazılmış notlarla simsiyahtı. Talimatları anlayıp çözmek için

aşağıya eğildi (tam burada, kitabın önceki sahibi bazı notlar yazmıştı ve bazılarının da üzerini karalamıştı). Harry aceleyle ihtiyaç duyduğu malzemeleri bulmak için stok dolabına gitti. Kazanına geri koşarken de, Malfoy'un elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde Kediotu köklerini kestiğini gördü.

Herkes sınıfın geri kalanın ne yaptığını görmek için çevresine göz gezdiriyordu; bu İksir dersi için hem bir avantajdı hem de bir dezavantaj, yaptığınız işin özel kalması zordu. On dakika içinde, her yer ümitsiz buharlarla doluydu. En iyi ilerlemeyi, tabii ki Hermione kaydetmiş gibi görünüyordu. İksiri şimdiden ideal orta safhada bahsedildiği gibi “akıcı, siyah kuşüzümü-renkli sıvı”ya benzemişti.

Köklerini ayıklamayı bitirdiğinde, Harry tekrar kitabının üzerine eğildi. Önceki sahibinin bütün aptal karalamalarının altından yönergeleri denemek ve çözmek gerçekten çok can sıkıcıydı. Bazı nedenlerden dolayı uyutma fasulyesini dilimleme talimatı çıkarılmış ve yerine başka bir talimat yazılmıştı:

Gümüş hançerin yassı kenarı ile ez, suyunu çıkartmak kesilmesinden daha iyidir.

“Efendim, benim büyükbabamı tanıdığınızı düşünüyorum, Abraxas Malfoy?” Harry bakışlarını kaldırdı; Slugorn tam masasının yanından geçiyordu.

“Evet,” dedi Slughorn, Malfoy'a bakmadan, “Öldüğünü duyduğumda üzüldüm, buna rağmen onun yaşındaki biri için ejderha frengisi tabii ki beklenmiyordu...”

Ve yürüyerek uzaklaştı. Harry tekrar kazanına eğildi, pis pis sırıtıyordu. Malfoy'un, Harry veya Zabini gibi bir muamele görmeyi umduğunu söyleyebilirdi; belki de, hatta Snape'den öğrenirken aldığı

bazı ayrıcalıklı davranışları bekliyordu. Malfoy hiçbir şeye güvenmiyor gibi görünmesine rağmen Felix Felicis şişesini kazanacak kadar yetenekliydi.

Uyutma fasulyesi kesilmesinin ne kadar zor olduğunu gösteriyordu. Harry Hermione'ye döndü. “Gümüş bıçağını ödünç alabilir miyim?”

Hermione, kitaba göre şimdiden parlak leylak rengine dönmesi gereken fakat hala koyu mor olan iksirinden gözlerini ayırmadan sabırsızca kafasını salladı.

Harry hançerin yassı kenarı ile fasulyesini ezdi. Hayretle, buruş buruş olmuş fasulyeden taşıyabileceğinden çok daha fazla sıvı saçıldığını görünce şaşırdı.

Aceleyle saçılan sıvıların hepsini kazanına doldururken, iksir birdenbire aynı kitapta bahsedildiği gibi tamamiyleleylak rengine döndüğünde hayrete düştü.

Kitabın önceki sahibine duyduğu rahatsızlık hemencecik kayboldu. Harry şimdi gözlerini kısarak talimatların bir sonraki satırına bakıyordu. Kitaba göre, iksir su gibi berrak bir görünüme gelene kadar saatin aksi yönünde karıştırmalıydı. Kitabın önceki sahibinin eklemesine göre ise her yedi kere saatin aksi yönünde karıştırmadan sonra bir kere de saat yönünde karıştırma eklenmeliydi. Eski sahibi ikinci kez haklı olabilir miydi?

Harry saatin aksi yönünde karıştırdı, nefesini tuttu, ve bir kez de saat yönünde karıştırdı. Etki birdenbire gerçekleşti. İksir açık pembeye döndü.

“Bunu nasıl yaptın?” diye ısrarla öğrenmek istedi yüzü kıpkırmızı olan ve kazanından çıkan buharla saçları gittikçe daha da çalı gibi görünen Hermione; iksiri halen mor renkte kalmakta kararlıydı.

“Bir kez de saat yönünde karıştır -”

“Hayır, hayır, kitap saatin aksi yönünde diyor!” diye tersledi Hermione.

Harry omuzlarını silkti ve yaptığı şeye devam etti. Yedi kez saatin aksi yönünde karıştırma, bir kez de saat yönünde, dur... yedi kez saatin aksi yönünde karıştırma, bir kez de saat yönünde...

Masanın karşısında Ron, nefesinin altından akıcı olarak lanet yağdırıyordu; iksiri sıvı liköre benziyordu. Harry çevresine göz gezdirdi. Görebildiği kadarıyla, hiç kimsenin iksiri onunki kadar açık renge dönmemişti. Kendini mutlu hissetti, bu zindanda daha önce asla gerçekleşmeyen bir şeydi.

“Ve zamanınız... doldu!” diye seslendi Slughorn. “Karıştırmayı bırakın, lütfen!”

Slughorn merakla kazanların içine bakarak, masaların arasından yavaşça ilerledi. Hiçbir yorum yapmadı, fakat ara sıra iksirleri bir kez karıştırdı veya bir kez kokladı. Sonunda Harry, Ron, Hermione ve Ernie'nin oturdukları masaya ulaştı. Ron'un kazanındaki katranımsı maddeye üzüntüyle gülümsedi. Ernie'nin koyu mavi uydurma iksirinin yanından geçti. Hermione'nin iksiri başıyla bir onay aldı. Sonra Harry'ninkini gördü, ve inanmaz bir memnuniyet ifadesi yüzüne yayıldı.

“Açık ara kazanan!” diye bağırdı zindan, “Mükemmel, mükemmel, Harry! Tanrım, annenin yeteneğini miras aldığın çok açık. İksir'de bir ustaydı, Lily öyleydi. İşte bu senin, işte burada, söz verdiğim gibi bir şişe Felix Felicis, ve onu iyi kullan!”

Harry altınımsı sıvı dolu küçük şişeyi iç cebine kaydırdı. Slytherin'li yüzlerdeki kızgın bakıştan duyduğu memnuniyet ve Hermione'nin

düş kırıklığına uğramış ifadesinden duyduğu suçluluk karışımıyla kendini tuhaf hissediyordu. Ron sadece şaşkına dönmüş görünüyordu.

“Bunu nasıl yaptın?” diye fısıldadı Harry'ye zindandan ayrılırlarken.

“Sanırım, şanslıydım,” dedi Harry, çünkü Malfoy çok yakınlarındaydı.

Onlara söylemek için yeterince güvende hissetmesine rağmen, bunu akşam yemeği için güvenle Gryffindor masasına yerleştiğinde söyledi. Hermione'nin yüzü her söylenen kelimeyle daha da sertleşiyordu.

“Sanırım hile yaptığımı düşünüyorsun?” diye bitirdi Hermione'nin ifadelerine sinirlenmiş olan Harry.

“Pekala, bu tamamiyle senin kendi işin değildi, değil mi?” dedi Hermione katı bir şekilde.

“O sadece verilen değişik talimatları takip etti,” dedi Ron, “Bir felaket olabilirdi, değil mi? Fakat o risk aldı ve ödedi,” derince bir iç çekti. “Slughorn bu kitabı bana da verebilirdi, fakat hayır, bana üstüne hiç kimsenin bir şey yazmadığı bir kitap verdi. Üstüne kusulmuş, elli ikinci sayfada görebilirsiniz, fakat -”

“Bekle,” dedi Harry'nin sol kulağına yakın bir ses ve daha önce Slughorn'un zindanında duyduğu çiçeğimsi kokunun ani yayılışını yakaladı. Çevresine bakındı ve Ginny'nin onlara katıldığını gördü. “Doğru mu duydum? Birinin kitaba yazdığı şeylere uyarak mı hareket ettin?”

Ginny dehşete düşmüş ve kızgın görünüyordu. Harry hemen onun aklından neler geçtiğini anladı.

“Hiçbir şey olmadı,” dedi Harry rahatlatırcasına sesini alçaltarak. Bu ona benzemiyor, biliyorsun, Riddle'ın günlüğüne. Bu sadece birinin üstünü karaladığı eski bir ders kitabı.”

“Ama, o ne dediyse onu yapmadın mı?”

“Ben sadece boşluklara yazılmış birkaç ipucunu denedim, gerçekten, Ginny, burada tuhaf olan bir şey yok -”

“Ginny önemli bir noktaya değindi,” dedi Hermione birdenbire başını kaldırarak. “Kitapta bir tuhaflık olmadığını görmek için kontrol etmeliyiz. Demek istediğim, tüm bu komik talimatları, kim bilebilir?”

“Hey!” dedi Harry içerlemiş bir halde, Hermione çantasından İleri Seviye İksir Yapımı kitabını çıkartırken ve Hermione asasını kaldırdı. “Specialis Revelio!” dedi, ön kapağına ustalıkla vurarak. Her ne olacaksa hiçbir şey gerçekleşmedi. Kitap eski, kirli ve kenarları kırışmış bir şekilde sadece orada duruyordu.

“Bitti mi?” dedi Harry sinirle. “Veya bekleyip, kitabın birkaç takla atmasını görmek mi istersin?”

“Her şey yolunda görünüyor,” dedi Hermione kitaba hala şüpheyle gözlerini dikmiş bakarken. “Yani, olduğu gibi görünüyor... sadece bir ders kitabı.”

“İyi. Öyleyse kitabı geri alacağım,” dedi Harry, kitabı masanın üstünden kaparak, fakat kitap elinden kaydı ve zeminin üzerine açık olarak düştü. Hiç kimse bakmıyordu. Harry kitabı almak için eğildi ve bunu yaparken kitabın arka kapağında bir şeyler karalanmış olduğunu gördü. Yazı, şimdi yukarıdaki sandığında bir çift çorap içinde güvenle saklanmış olan Felix Felicis şişesini kazandıran talimatlardaki el yazısı ile aynı büyüklükte ve aynı onun gibi kargacık burgacıktı.

Bu kitap Melez Prens'in eşyasıdır.

ONUNCU BÖLÜM: GAUNT ZAMANI

Hafta içi yapılan İksir dersleri boyunca Liabtius Borage'den her ayrıldıklarında Harry, Melez Prens'in talimatlarına uymaya devam etti, öyle ki dördüncü derslerinin sonunda Slughorn, Harry kadar yetenekli birine çok nadiren öğretmenlik yaptığını söyleyerek Harry'nin yetenekleri hakkında sayıklamaya başlamıştı. Ancak ne Ron ne de Hermione bu konuda pek de memnun değillerdi. Harry kitabı birlikte kullanmayı ikisine de teklif etmişti, Ron el yazısını çözmede Harry'den daha fazla zorluk yaşamıştı ve Harry'den sesli okumasını istemeden duramıyordu, bu da durumu daha da şüpheli gösteriyordu. Hermione ise azimle “resmi” adını verdiği talimatların üzerinden geçiyor ve Prens'ten uzak durmaları için gittikçe daha yetersiz görünen nedenler ileri sürdüğünden gittikçe suratsızlaşıyordu.

Harry gizliden gizliye Melez Prens'in kim olduğunu merak ediyordu. Her ne kadar verilen ödevlerin miktarı onun İleri Düzeyde İksir Yapımı kitabının kopyasını tamamıyla okumasını engellese de Prens'in eklemeler yapmadığı ve yazıların tamamının İksir'le alakalı olmadığı birkaç sayfa bulmasına yetecek kadar kitaba şöyle bir göz gezdirmişti. Burada ve orada görünüşe göre Prens'in kendi başına bulduğu büyülerle alakalı talimatlar vardı.

“O bir kız da olabilir,” dedi Hermione sinirli bir şekilde, Cumartesi akşamı Ortak Salon'da Harry'nin bu sayfalardan birini Ron'a işaret

etmesine kulak misafiri olarak. “Bence el yazısı bir erkeğinkinden daha çok bir kızınkine benziyor.”

“Melez Prens diye çağrılıyormuş,” dedi Harry. “Kaç tane kız Prens olmuştur ki?”

Hermione'nin buna verecek cevabı yok gibiydi. Yalnızca kaşlarını çattı ve Ron'un ters tutarak okumaya çalıştığı Yeniden Cisimlenme'nin Temel Prensipleri hakkındaki yazıyı aniden Ron'dan uzağa çekti.

Harry saatine baktı ve aceleyle İleri Düzeyde İksir Yapımı'nın eski kopyasını çantasına tıktı. “Saat sekize beş var, en iyisi gideyim, Dumbledore'a geç kalacağım.”

“Ooooh!” diye nefesini tuttu Hermione ona doğru bakarak. “İyi şanslar! Seni bekleyeceğiz, sana ne hakkında ders verdiğini duymayı çok istiyoruz!”

“Umarım yolunda gider,” dedi Ron ve ikisi Harry'nin portre deliğinden geçip yok olmasını izlediler.

Harry boş koridorlarda hızla ilerledi, ancak Profesör Trelawney elindeki kirli görünümlü oyun kartlarını karıştırıp kendi kendine mırıldanarak bir köşede aniden belirince telaşla bir heykelin arkasına saklanmak zorunda kaldı.

“Maça ikilisi: Çatışma,” diye mırıldandı Harry'nin çömelerek saklandığı yerin önünden geçerken. “Maça yedilisi: Kötüye alamet. Maça onlusu: Şiddet. Maça valesi: Karanlık bir genç adam, muhtemelen tehlikede ve sorgulayandan hoşlanmıyor -”

Harry'nin saklandığı heykelin sağ tarafında sessizce kalakaldı.

“Eh, bu doğru olamaz,” dedi kızgın bir şekilde ve Harry onun geride beyaz İspanyol şarabı esintisinden başka bir şey bırakmadan tekrar yürümeye başladığında sert bir şekilde kâğıtlarını yeniden karıştırdığını duydu. Harry onun tamamen gittiğinden emin olana kadar bekledi, sonra da yedinci kat koridorundaki, karşısında bir taş oluğun durduğu yere kadar aceleyle yoluna devam etti.

“Asit Popları,” dedi Harry ve taş oluk kenara çekildi; arkasındaki hareket eden ve dönerek yükselen bir merdiveni ortaya çıkaracak şekilde ikiye ayrıldı. Harry bu merdivene adımını attı ve Dumbledore'un ofisine açılan pirinç tutacaklı kapının önüne gelene kadar yumuşak dairesel hareketlerle taşındı. Harry kapıyı tıklattı.

“İçeri gel,” dedi Dumbledore'un sesi.

“İyi akşamlar, efendim,” dedi Harry, Müdür'ün ofisinin içine doğru yürüyerek.

“Ah, iyi akşamlar, Harry. Otursana,” dedi Dumbledore gülümseyerek. “Umarım okuldaki ilk haftan güzel geçmiştir?”

“Evet, teşekkürler, efendim,” dedi Harry.

“Yoğun olmuş olmalısın, çoktan bir ceza almışsın bile!”

“Şey,” diye başladı Harry mahçup bir şekilde, ancak Dumbledore hiç de sert görünmüyordu. “Profesör Snape'le yaptığım ayarlamalar sayesinde cezanı gelecek Cumartesi çekeceksin.”

Kafasında Snape'in cezasından çok daha acil meseleler olan Harry “Tamam,” dedi ve çaktırmadan Dumbledore'un bu gece ne yapmayı planladığına dair bir iz bulmak için etrafa bakmaya başladı. Daire şeklindeki ofis her zaman olduğu gibi görünüyordu, narin gümüş aletler ince bacaklı masaların üstünde duruyor, duman püfürdetiyor

ve pırpır ediyorlardı; eski müdür ve müdirelerin portreleri çerçevelerinin içinde şekerleme yapıyorlardı ve Dumbledore'un muhteşem anka kuşu Fawkes, kapının arkasındaki tüneğinde durmuş büyük bir ilgiyle Harry'yi izliyordu. Hatta görünüşe göre Dumbledore düello için bir yer dahi açmamıştı.

“Ee, Harry,” dedi Dumbledore sağduyulu bir sesle. “Eminim ki bu -en doğru kelimeyle- dersler için ne planladığımı merak ediyorsun?”

“Evet, efendim.”

“Pekâlâ, artık bundan on beş yıl önce Lord Voldemort'u neyin seni öldürmeye çalışmasına teşvik ettiğini öğrenmenin ve doğru bir şekilde bilgilendirilmenin zamanının geldiğine karar verdim,” Bir an duraksadı.

“Geçen dönemin sonunda bana her şeyi anlatacağınızı söylemiştiniz,” dedi Harry. Sesindeki suçlama ifadesini anlamamak zordu. “Efendim,” diye ekledi.

“Evet öyle yapmıştım,” dedi Dumbledore sakin bir şekilde. “Bildiğim her şeyi sana anlattım. Bu noktadan sonra, gerçeğin sağlam temellerini bırakmalı ve hafızanın karanlık bataklıklarından vahşi tahminlerin ağaçlıklarına birlikte yolculuk etmeliyiz. Buradan hareketle, Harry, kederle söylüyorum ki ben de zamanın peynir kazanı için olgunlaşma süreci olduğuna inanan Humphrey Belcher kadar yanılmış olabilirim.”

“Ancak haklı olduğunuzu düşünüyorsunuz?” dedi Harry.

“Doğal olarak öyle, ancak sana önceden de kanıtladığım gibi, diğer insanlar gibi hatalar yapabiliyorum. Aslında, -affet beni- diğer birçok insandan daha zeki olduğum düşünülürse, hatalarım da uygun şekilde daha büyük oluyor.”

“Efendim,” dedi Harry emin olamayarak, “bana söyleyeceğiniz şeyin kehanetle bir alakası var mı? Benim... hayatta kalmamda yardımı olacak mı?”

“Söyleyeceğim şeyin çok büyük bir kısmı kehanetle alakalı olacak,” dedi Dumbledore, sanki Harry ona ileri günlerin hava durumunu sormuş gibi sıradan bir ses tonuyla “ve elbette yaşamana yardımcı olacaklarını umut ediyorum.”

Dumbledore ayağa kalktı, masanın kenarından yürüdü, Harry'yi geçti ve Harry koltuğunda dönerek kapının yanındaki dolabın kapağını açmak için eğilmesini izledi. Dumbledore tekrar doğrulduğunda elinde kenarlarında garip şekiller olan tanıdık sığ bir taş çanak tutuyordu. Düşünseli'ni Harry'nin önündeki masanın üzerine yerleştirdi.

“Endişeli görünüyorsun.”

Harry gerçekten de Düşünseli'ni endişeli gözlerle izliyordu. Düşünce ve hatıraları depolayan ve gösteren bu garip aletle olan önceki tecrübeleri oldukça öğretici olduğu kadar rahatsızlık verici de olmuştu. İçeriğini en son karıştırdığında isteyebileceğinden çok daha fazlasını öğrenmişti. Ancak Dumbledore gülümsüyordu.

“Bu kez Düşünseli'ne benimle gireceksin... Ve, daha da ender olanı, izinli olarak.”

“Nereye gideceğiz, efendim?”

“Bob Ogden'in hafızasının dar yollarına bir gezi yapacağız,” dedi Dumbledore, cebinden içinde girdap gibi dönen gümüşi beyaz bir madde bulunan kristal bir şişe çıkartarak.

“Bob Ogden kimdi?”

“Sihirsel Yasaları Uygulama Departmanı'nda çalışıyordu,” dedi Dumbledore. “Kısa bir süre önce öldü, ancak ben onun izini sürüp onu bu anıları bana söylemeye ikna etmeden önce değil. Biz şimdi ona görevi gereği yaptığı bir ziyarette eşlik etmek üzereyiz. Ayağa kalkabilirsen Harry...”

Ancak Dumbledore kristal şişenin kapağını çıkarmakta güçlük yaşıyor gibiydi, yaralı eli sert ve acıyormuş gibi görünüyordu.

“Ben - ben yardım edeyim, efendim?”

“Gerek yok, Harry-”

Dumbledore asasını şişenin ucuna değdirdi ve mantar kapak çıktı.

“Efendim - elinizi nasıl yaraladınız?” diye yeniden sordu Harry, kararmış parmaklara iğrenme ve acıma karışımı bir duyguyla bakarak.

“Şu an bu hikâyenin zamanı değil, Harry. Henüz değil. Bob Ogden'le bir randevumuz var.”

Dumbledore şişenin içindeki sıvı ya da gaz olmayan gümüşi maddeyi devirip Düşünseli'nin içine akıttı ve madde orda girdaplar halinde dönüp parlamaya başladı. “Önce sen,” dedi Dumbledore eliyle çanağı işaret ederek. Harry öne eğildi, derin bir nefes aldı ve yüzünü gümüşi maddenin içine daldırdı. Ayaklarının ofisin tabanını terk ettiğini hissediyordu; düşüyordu, etrafında fırıl fırıl dönen karanlığın içine doğru düşüyordu, sonra neredeyse ansızın göz kamaştıran güneş ışığında gözlerini kırpıştırdı. Gözleri aydınlığa uyum sağlayamadan Dumbledore da yanına indi.

Kırsal kesimde yüksek ve arapsaçı gibi çalılıklarla çevrelendirilmiş dar bir yolda; parlak ve unutma mavisi renginde bir yaz göğünün

altında duruyorlardı. Onların yaklaşık on adım ilerisinde kısa boylu, dolgun vücutlu ve gözlerini nokta büyüklüğünde benekler gibi gösteren son derece kalın camlara sahip gözlükler takmış bir adam duruyordu. Yolun sol tarafındaki böğürtlen çalılıklarının içinden çıkmış olan tahta bir tabelayı okuyordu. Harry onun Ogden olduğunu biliyordu; görüş açısı içindeki tek insandı ve birçok deneyimsiz büyücünün Muggle'lar gibi görünmeye çalıştıklarında yaptıkları gibi değişik çeşitte kıyafetler giyiyordu: bu mevsimde üzerinde bir kadın mantosu ve çizgili mayonun üzerine giydiği tozluklar. Daha Harry bu tuhaf kostümü algılayamadan Ogden dar yoldan aşağı canlı bir şekilde yürümeye başlamıştı bile.

Dumbledore ve Harry takip ettiler. Tahta tabelanın yanından geçerlerken Harry onun iki koluna baktı. Onların arkasında kalan geldikleri yolu işaret eden kolun üzerinde yazanları okudu: "*Büyük Hangleton, 5 mil*". Ogden'in gittiği yönü işaret edende ise: "*Küçük Hangleton, 1 mil*" yazıyordu.

Kısa bir yol boyunca çalılardan, üzerlerindeki mavi gökyüzünden ve önlerindeki kadın mantolu ıslık çalan kişiden başka görecek bir şey olmadan yürüdüler. Sonra yol birden sol tarafa kıvrıldı ve dik bir yamaç şeklinde aşağı doğru meyillendi, böylece ansızın ve beklenmedik bir şekilde vadinin bütün manzarası önlerine serildi. Harry iki yamacın ortasına yerleşmiş kilisesi ve mezarlığı net bir şekilde görülebilen bir köy görebiliyordu, büyük ihtimalle Küçük Hangleton'dı. Vadinin karşısında, yamacın diğer tarafında geniş bir alana yayılmış kadifemsi çimlerle çevrelenmiş güzel bir malikâne duruyordu.

Ogden aşağı doğru inen eğime rağmen bir anda yavaş ve gönülsüz bir şekilde yürümeye başlamıştı. Dumbledore uzun adımlarını daha

da genişletti ve Harry ona yetişebilmek için daha da hızlandı. Küçük Hangleton'ın son durakları olacağını düşündü ve tıpkı Slughorn'u buldukları gece yaptıkları gibi neden oraya bu kadar uzak bir mesafeden ulaşmak zorunda olduklarını merak etti. Ancak kısa bir süre sonra köye gittiklerini düşünmekle yanıldığını anladı. Dar yol sağa kıvrılmıştı ve köşeyi döndüklerinde kenardaki bir boşluktan Ogden'in kadın mantosunun ucunun kaybolduğunu gördüler.

Dumbledore ve Harry onu etrafı geride bıraktıkları yolun kenarlarındakinden çok daha yüksek ve vahşi çalılıklarla sınırlandırılmış patika yola doğru takip ettiler. Patika oldukça yamru yumru, taşlı ve çukurluydu, tıpkı diğer yamaç gibi aşağı doru meyilleniyor ve biraz altlarında kalan karanlık ağaçların olduğu başka bir patikaya uzanıyordu. Hemen sonra, patika bir koruya açıldı ve Dumbledore ve Harry durup asasını çıkaran Ogden'in hemen arkasında durdular. Bulutsuz gökyüzüne rağmen, önlerindeki yaşlı ağaçlar derin, karanlık ve serin gölgeler oluşturuyorlardı ve birkaç dakika önceydi ki Harry'nin gözleri karmakarışık duran ağaç gövdelerinin arasına yarı yarıya gizlenmiş binayı güçlükle fark etti. Ona göre burası bir ev için oldukça garip bir yerdi, ya da yakındaki ağaçların bütün ışığı ve alttaki vadinin manzarasını kapatacak kadar uzamalarına izin vermek oldukça tuhaf bir karardı. Bu evde kimsenin yaşayıp yaşamadığını merak etti, duvarları yosunlarla kaplıydı ve kiremitlerden o kadar çok eksik vardı ki bazı yerlerde çatı kirişleri görünüyordu. Evin her yerinde boyları evin küçücük ve kirden kalınlaşmış pencerelerine kadar uzanan ısırgan otları bitmişti. Tam Harry bu evde muhtemelen kimsenin yaşamadığı sonucuna varmıştı ki pencerelerden biri bir tangırtıyla açıldı ve sanki içeride birileri yemek pişiriyormuş gibi ince bir buhar ya da duman süzülerek dışarı yayıldı.

Ogden sessizce ve Harry'ye göre daha temkinli bir şekilde ileri doğru hareket etti. Ağaçların karanlık gölgeleri üzerine düştüğünde tekrar durarak birilerinin ölü bir yılanı çivilemiş olduğu ön kapıya bakmaya başladı.

Sonra bir hışırtı ve çatırtı duyuldu ve paçavralar içinde bir adam en yakın ağaçtan hızlı bir şekilde geri sıçrayarak mantosunun bağcıklarına takılıp tökezleyen Ogden'in tam önüne atladı.

“Burada hoş karşılanmıyorsun.”

Önlerinde dikilen adamın gür saçları kirden öyle bir matlaşmıştı ki herhangi bir renk olabilirdi. Dişlerinin birçoğu eksikti. Gözleri küçük ve koyu renkti, her ikisi de ayrı yönlere bakıyordu. Aslında gülünç görünebilirdi, ancak değildi; oldukça korkutucu bir etkisi vardı ve Harry, Ogden'i konuşmaya başlamadan önce birkaç adım daha gerilediği için suçlayamazdı.

“Şey- günaydın. Sihir Bakanlığı'ndan geliyorum -”

“Burada hoş karşılanmıyorsun.”

“Şey -özür dilerim- sizi anlamıyorum,” dedi Ogden gergin bir şekilde.

Harry, Ogden'in son derece ahmak olduğunu düşünüyordu, Harry'ye göre yabancı kendini son derece açık bir şekilde ifade ediyordu, özellikle de bir elindeki asayı ve diğerindeki kısa ve oldukça kanlı bıçağı savurup duruyordu.

“Onu anlıyorsun eminim ki, değil mi Harry?” dedi Dumbledore sessizce.

“Evet, elbette,” dedi Harry biraz şaşkın bir şekilde. “Peki Ogden neden-?” Ancak gözleri bir kez daha kapıdaki ölü yılana takıldığında aniden anladı. “Çataldili konuşuyor?”

“Çok iyi,” dedi Dumbledore gülümseyip başıyla onaylarken.

Paçavralar içindeki adam şimdi bir elinde bıçağı diğerinde asasıyla Ogden'e doğru ilerliyordu.

“Şimdi, bakın-” diye başladı Ogden, ancak çok geçti: Bir patlama oldu ve Ogden, sıkıca kavradığı burnunu tutan parmaklarının arasından iğrenç, yapış yapış sarımsı bir madde akar halde yerde yatıyordu.

“Morfin!” dedi yüksek bir ses.

Daha yaşlı bir adam, kapıyı arkasından çarpıp yılanın dokunaklı bir şekilde sallamasına neden olarak hızla kulübeden çıktı. Bu ilk adamdan daha kısa boyluydu ve orantıları oldukça tuhaftı; omuzları çok genişti ve kolları aşırı uzun, parlak kahverengi gözleri, dağınık kısa saçları ve kırışıklarla dolu yüzüyle bütünleşen bu görüntüsü ona güçlü ve yaşlı bir maymun görünüşü veriyordu. O anda yerdeki Ogden'in yanında ona gıdaklar gibi gülen bıçaklı adamın yanında durdu.

“Bakanlık'tan mı?” dedi yaşlı adam Ogden'e bakarak.

“Doğru!” dedi Ogden sinirli bir şekilde, hafifçe yüzüne dokunuyordu. “Ve siz, anladığım kadarıyla, Mr. Gaunt'sunuz?”

“Evet,” dedi Gaunt. “Yüzünüzden yakaladı sizi, değil mi?”

“Evet öyle yaptı!” diye tersledi Ogden.

“Varlığınızı belirtmeliydiniz, değil mi?” dedi Gaunt saldırgan bir edayla. “Burası özel bir arazi. Buraya öylece yürüyüp oğlumun kendisini savunmamasını bekleyemezsiniz.”

“Kendini neden savunuyor, adamım?” dedi Ogden yeniden ayağa kalkmaya çalışarak.

“Her şeye burnunu sokanlardan. Davetsiz misafirlerden. Muggle'lardan ve pisliklerden.” Ogden asasını hala büyük miktarlarda o yeşil irin benzeri sıvıdan salgılamakta olan burnuna doğru tuttu ve Mr. Gaunt ağzının kenarıyla Morfin'le konuşurken sıvı seli durdu. “Eve gir. Tartışma.”

Bu kez, buna hazırlıklı olan Harry, Çataldili'ni tanıdı; her ne kadar söylenenleri anlayabilse de Ogden'in tek duyduğu şey olan tuhaf tıslamanın farkına vardı. Morfin bir an itiraz edecekmiş gibi durdu, ancak babası ona doğru tehditkâr bir bakış atınca fikrini değiştirdi ve inişli çıkışlı garip bir yürüyüşle kulübeye gidip kapıyı yılanın yeniden hüzünle sallanmasına sebep olacak bir şekilde çarptı.

“Görmek için geldiğim kişi oğlunuz, Mr.Gaunt,” dedi Ogden mantosunun önündeki son irin lekesini de silerken. “O Morfin'di değil mi?”

“Ah, evet Morfin'di,” dedi yaşlı adam kayıtsız bir şekilde. “Siz safkan mısınız?” diye sordu ani bir saldırganlıkla. “Ne burada ne de başka bir yerde,” dedi Ogden soğuk bir tavırla ve Harry, Ogden'e karşı duyduğu saygının arttığını hissetti. Besbelli Gaunt daha farklı hissediyordu. Gözlerini kısıp Ogden'in yüzüne baktı ve bariz kötü bir tonda mırıldandı. “Şimdi düşündüm de, köyde seninki gibi yedi burun gördüm.”

“Eğer oğlunuzu bu şekilde onların üzerine salıyorsanız bu konuda hiç şüphem olmaz,” dedi Ogden. “Belki de tartışmaya içeride devam edebiliriz?”

“İçerde?”

“Evet, Mr. Gaunt. Daha önceden söyledim size. Morfin için buradayım. Daha önce bir baykuş göndermiştik-”

“Baykuş kullanmıyorum,” dedi Gaunt. “Mektupları açmam.”

“Öleyse ziyaretçilerinizden uyarı almadığınız için şikâyet edemezsiniz,” dedi Ogden aksi bir tavırla. “Bugün sabahın erken saatlerinde burada çiğnenen bazı büyücülük yasaları için buradayım-”

“Tamam, tamam, tamam!” diye böğürdü Gaunt. “Şu kör olasıca eve girmen çok daha iyi olacak!”

Ev görünüşe göre üç küçük odadan oluşuyordu. İki odanın kapısı mutfak ve oturma odası kombinesi olarak kullanılan diğer odaya açılıyordu. Morfin dumanı tüten ateşin yanında oldukça pis bir koltukta oturuyor ve elinde tuttuğu kıvrılan canlı engereğe Çataldili'nde alçak sesle şarkı mırıldanıyordu:

Tıs, tıs, küçük yılancık

Kay yerde kıvrılarak

İyi davran Morfin'e

Çakar kapıya seni yoksa.

Açık pencerenin yanındaki köşede bir itişme sesi oldu ve Harry odada başka birinin daha olduğunun farkına vardı, yırtık pırtık gri elbisesinin arkasındaki duvarla aynı renk olduğu bir kız. Üzerinde buharı tüten bir çömlek olan pis siyah bir ocağın yanında duruyor ve tezgâhın üzerinde duran takımmış gibi görünen bir grup çömlek ve tavayla oyalanıyordu. Düz saçları mat ve cansızdı, pürüzsüz, solgun ve oldukça hüzünlü bir yüzü vardı. Gözleri tıpkı erkek kardeşininkiler gibi farklı yönlere bakıyordu. Diğer iki adamdan biraz daha temiz

görünüyordu, ancak Harry şimdiye kadar ondan daha çok bozguna uğramış gibi görünen birini daha görmemişti.

“Kızım, Merope,” dedi Gaunt isteksiz bir şekilde Ogden'in kıza doğru sorgulayan bir edayla baktığını görünce.

“Günaydın,” dedi Ogden.

Kız cevap vermedi, ancak korkmuş gözlerle babasına kaçamak bir bakış attı ve odaya sırtını dönerek arkasında çömlek ve tavalarla oyalanmaya devam etti.

“Pekala, Mr. Gaunt,” dedi Ogden, “konuya direk girmem gerekirse, oğlunuz, Morfin'in dün gece bir Muggle önünde sihir yaptığına inanmamız için nedenlerimiz var.”

Sağır edici bir çınlama oldu. Merope çömleklerden birini yere düşürmüştü.

“Topla onu!” diye böğürdü ona Gaunt. “İşte bu, pis bir Muggle gibi yeri eşele, asan ne işe yarıyor seni işe yaramaz gübre çuvalı?”

“Mr. Gaunt, lütfen!” dedi Ogden sarsılmış bir şekilde, tıpkı çoktan çömleği yerden kaldırmış, kıpkırmızı olmuş, elinde tuttuğu çömleği yeniden elinden kaydırmış, titreyerek cebinden asasını çekmiş, çömleğe yöneltmiş, aceleyle duyulamayacak kadar sessiz ve çömleğin yerden fırlayıp karşı duvara çarparak ikiye bölünmesine sebep olmuş bir büyü yapmış olan kız gibi.

Morfin bir anda çılgın bir kıkırdama koyverdi. Gaunt haykırdı, “Tamir et onu, seni yararsız hantal, tamir et!”

Merope tökezleyerek odanın diğer yanına yöneldi, ancak o daha asasını kaldıramadan Ogden kendininkini kaldırdı ve sert bir şekilde “Reparo,” dedi. Çömlek hemen kendini tamir etti.

Gaunt bir an için Ogden'e bağıracakmış gibi göründü, ancak daha iyi olacağını düşünmüş olmalı ki, onun yerine kızıyla dalga geçmeye başladı. “Bakanlık'tan gelen bu düşünceli adam burada olduğu için şanslısın, değil mi? Belki de seni benim ellerimden alır, belki de o pis Koftiler'e aldırmıyordur...”

Kimseye bakmadan ve Ogden'e teşekkür etmeksizin Merope çömleği aldı ve titreyen elleriyle onu tezgâhtaki yerine götürdü. Sonra tamamen sessiz bir şekilde sırtını kirli pencere ve ocak arasındaki duvara dayayarak sanki o duvarın içine batıp gözden kaybolmaktan başka hiçbir şey dilemezmiş gibi öylece durdu.

“Mr. Gaunt,” diye başladı Ogden yeniden, “söylediğim gibi, ziyaretimin nedeni -”

“İlkinde seni duydum!” diye tersledi onu Gaunt. “Peki ne olmuş? Morfin bir Muggle'a ona ait bir şeyin bir parçasını verdi - ne var ki bunda?

“Morfin büyücülük yasasını çiğnedi,” dedi Ogden sert bir şekilde.

“Morfin büyücülük yasasını çiğnedi,” diye Ogden'in sesini taklit etti Gaunt, daha kendini beğenmiş ve şarkı gibi uzatarak. Morfin yeniden gıdaklar gibi güldü. “O pis bir Muggle'a bir ders verdi, bu yasa dışı, öyle mi?”

“Evet,” dedi Ogden. “Korkarım ki öyle.”

İç ceplerinin birinden bir parşömen parçası çıkardı ve kıvırıp açtı.

“Neymiş peki, cezası?” dedi Gaunt, sesi öfkeyle yükselmişti.

“Bu, Bakanlık'taki bir duruşma için emirle çağırmadır -”

“Emirle mi? Emirle mi? Sen oğlumu herhangi bir yere emirle çağırarak kim olduğunu sanıyorsun?”

“Ben Sihirli Yasa Uygulama Dairesi Başkanı'yım,” dedi Ogden.

“Ve bizim toplumun yüz karası olduğumuzu düşünüyorsun, öyle mi?” diye haykırdı Gaunt, şimdi Ogden'in üzerine yürüyüp pis sarı tırnaklı parmağıyla Ogden'in göğsünü işaret ederek. “Yani Bakanlık dediğinde koşup gelecek olan toplumun yüz karaları mı? Sen kimle konuştuğunun farkında mısın, seni küçük pis Bulanık? Ha?”

“Mr. Gaunt'la konuştuğumu düşünüyordum,” dedi Ogden, ihtiyatlı görünüyor ancak sözünün arkasında duruyordu.

“Bu doğru!” diye gürledi Gaunt. Harry bir an için Gaunt'un el hareketi yaptığını sandı, ancak hemen sonra onun Ogden'in gözlerinin önünde orta parmağındaki pis siyah taşlı bir yüzüğü salladığını gördü. “Bunu gördün mü? Gördün mü? Bunun ne olduğunu biliyor musun? Nereden geldiğini? Asırlardır bizim ailemizde, ne kadar uzun yıllara dayanıyoruz ve hep safkan olarak! Bunun için neler teklif edildiğini biliyor musun, bu taş üstündeki Peverell pelerininin üzerindeki silah kabartması için?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Ogden, burnunun birkaç santim önünde süzülen yüzüğe gözlerini kırpıştırarak, “ve bu konunun oldukça dışında, Mr. Gaunt. Oğlunuz suç işledi-”

Gaunt öfkeden uluyarak kızına doğru koştu. Elleriyle kızın boynunu kavradığını gören Harry bir an için onun kızı boğazlayacağını sandı; ancak hemen sonra kızı boynundaki altın zincirle birlikte Ogden'e doğru sürüklediğini gördü.

“Bunu gördün mü?” diye ağır altın madalyonu Ogden'e titreterek böğürdü, kız şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmıştı ve nefes

alabilmek için güçlükle soluyordu.

“Görüyorum, görüyorum!” dedi Ogden telaşla.

“Sltyherin'ler!” diye haykırdı Gaunt. “Salazar Slytherin'inkiler! Biz onun soyundan gelen ve hayatta olan en son kişileriz, buna ne diyorsun ha?”

“Mr. Gaunt, kızınız!” dedi Ogden dehşet içinde; ancak Gaunt Merope'yi çoktan serbest bırakmıştı ve kız sendeleyerek ondan uzaklaşıp köşesine gitmiş ve nefes almak için yutkunurken boynunu ovuyordu.

“Öyleyse!” dedi Gaunt zafer kazanmış gibi, sanki az önce bütün muhtemel tartışmaların ötesinde çok karmaşık bir şeyi kanıtlamıştı. “Biz sanki ayakkabının üzerindeki kirmişiz gibi konuşmaya devam etme bizimle! Nesillerce safkan, tüm büyücülerden -söyleyebileceğinden çok daha fazlası, bundan hiç şüphem yok!”

Ve yere Ogden'in ayaklarına tükürdü. Morfin tekrar gıdaklar gibi güldü. Merope boynunu bükmüş ve yüzü düz ve cansız saçlarıyla gizlenmiş bir şekilde tek kelime etmeden pencerenin yanına sokuldu.

“Mr. Gaunt,” dedi Ogden inatçı bir şekilde. “Korkarım ki şu an elimizde olan meseleyle ne sizin atalarınız ne de benimkilerin bir alakası yok. Ben Morfin için buradayım, Morfin ve dün gece geç saatte yanına gidip konuştuğu Muggle için. Elimizdeki bilgi” -elindeki parşömen parçasına bir göz attı- “şu ki, Morfin adı geçen Muggle'a bir uğursuzluk büyüsü ya da bir lanet yapmış ve onun oldukça acılı bir şekilde kurdeşen dökmesine neden olmuştur.”

Morfin kıkırdadı.

“Sessiz ol, oğlum,” diye hırladı Gaunt Çataldili'nde, ve Morfin yeniden sessizliğe gömüldü.

“Ee öyle yapmışsa ne olmuş peki?” dedi Gaunt Ogden'e meydan okuyan bir tavırla. “Sanırım siz Muggle'ın o pis yüzünü onun için temizlemişsinizdir, ve hafızasını değiştirmiş-”

“Konu kesinlikle bu değil, değil mi, Mr.Gaunt?” dedi Ogden. “Bu savunmasız birine kışkırtılmaksızın yapılan bir saldırı -”

“Eh, daha seni ilk gördüğümde bir Muggle aşığı olduğunu anlamıştım,” diye dudak büktü Gaunt ve bir kez daha yere tükürdü.

“Bu tartışma bizi hiçbir yere götürmeyecek,” dedi Ogden ciddi bir şekilde. “Oğlunuzun tavırlarından açıkça belli oluyor ki, yaptıkları için hiç pişmanlık duymuyor.” Tekrar elindeki parşömen rulosuna göz attı.

“Morfin, 14 Eylül'de yapılacak olan duruşmada bir Muggle'ın önünde sihir kullanma, zarar ve tehlikeye sebebiyet verme suçlamalarına cevap verecektir, ki bu suçlar bazı Mugg-”

Ogden birden bire durdu. Şakırdamalar, atların nal sesleri ve yüksek kahkahalar atan sesler açık pencereden içeri süzülüyordu. Görünüşe göre köye giden dolambaçlı yol evin içinde bulunduğu koruya oldukça yakın bir yerden geçiyordu. Gaunt gözlerini kocaman açarak dinler bir halde donup kaldı. Morfin tısladı ve aç bir ifadeyle yüzünü seslerin geldiği yöne çevirdi. Merope başını kaldırdı. Harry onun yüzünün sade bir beyazlığa sahip olduğunu gördü.

“Aman Tanrım, bu ne çirkin bir görüntü!” diye çınladı açık pencereden, sanki kız yanlarındaki odadaymış gibi netçe duyulabilir bir kız sesi. “Baban bu ahır gibi şeyi hala ortadan kaldıramadı mı Tom?”

“Bu bizim değil,” dedi genç bir adam sesi. “Vadinin diğer tarafındaki her şey bize ait, ancak bu kulübe Gaunt adında bir serseriye ve onun çocuklarına ait. Oğlu tamamen kaçık, köyde anlatılan hikâyelerden bazılarını duymalısın-”

Kız kahkaha attı. Şangırdama ve nal sesleri gitgide daha da yükseliyordu. Morfin koltuğundan kalkacakmış gibi oldu. “Olduğun yerde kal,” dedi babası uyaran bir sesle Çataldili'nde.

“Tom,” dedi kızın sesi tekrar, şimdi o kadar yakındaydı ki besbelli tam evin dışındaydı. “Yanılıyor olabilirim- ancak birileri bu kapıya bir yılan mı çivilemiş?”

“Yüce Tanrım, haklısın!” dedi adamın sesi. “Bu oğlan olmalı, dedim sana aklı yerinde değil. Bakma ona, Cecilia, sevgilim.”

Şangırdama ve nal sesleri şimdi yeniden zayıflaşıyordu.

“Sevgilim,” diye fısıldadı Morfin Çataldili'nde kız kardeşine bakarak.

“Sevgilim diye çağırdı onu. Yani ne olursa olsun seni almayacak.”

Merope o kadar beyazdı ki Harry onun bayılmak üzere olduğundan emindi.

“Bu da ne?” dedi Gaunt keskin bir şekilde, yine Çataldili'nde, oğlundan kızına doğru bakarak. “Ne dedin sen, Morfin?”

“O Muggle'a bakmaktan hoşlanıyor,” dedi Morfin, dehşete düşmüş gibi görünen kız kardeşine bakarken yüzünde gaddar bir ifade vardı. “O ne zaman geçse hep bahçede oluyor ve çitin üzerinden dikkatle ona bakıyor, değil mi? Ve dün gece -”

Merope yalvaran bir şekilde şiddetle başını salladı, ancak Morfin acımasızca devam etti. “Pencereden sallanmış onun eve doğru

gelmesini bekliyordu, değil mi?”

“Bir Muggle'a bakmak için pencereden sallanmak mı?” dedi Gaunt alçak sessle. Üç Gaunt da bu yeniden patlak veren anlamsız tıslamalar ve kulak tırmalayıcı sesler karşısında hem afallamış hem de sinirlenmiş görünen Ogden'i unutmuş görünüyordu.

“Bu doğru mu?” dedi Gaunt öldürücü bir sesle dehşete düşmüş kıza doğru bir iki adın ilerleyerek. “Benim kızım -Salazar Slytherin'in soyundan gelen Safkan- pislik, kirli kan bir Muggle'ı mı arzuluyor?”

Merope kendini iyice duvara yapıştırarak şiddetle başını salladı, görünüşe göre konuşabilecek halde değildi.

“Ancak ben onu yakaladım, baba!” diye gıdaklar gibi güldü Morfin. “Yakından geçerken yakaladım onu, ve yüzündeki bütün o kurdeşenlerle o kadar da yakışıklı görünmüyordu, öyle değil mi Merope?”

“Seni iğrenç küçük Kofti, seni pislik küçük kan haini!” diye gürledi Gaunt kontrolünü kaybederek, ve kızının boğazına sarıldı.

Hem Harry hem de Ogden aynı anda “Hayır!” diye haykırdı; Ogden asasını kaldırdı ve “Relaskio!” diye bağırdı.

Gaunt kızından uzağa geriye doğru fırladı, bir sandalyeye takıldı ve sırt üstü dümdüz yere düştü. Ani bir öfkeyle Morfin sandalyesinden zıpladı ve kanlı bıçağını sağa sola savurarak ve asasından gelişigüzel lanetler fışkırır bir halde Ogden'e doğru koştu.

Ogden hayatını kurtarmak için koşmaya başladı. Dumbledore takip etmek zorunda olduklarını belirtti ve Harry Merope'nin çığlıkları kulaklarında yankılanır bir şekilde denileni yaptı.

Ogden patikaya fırladı ve elleri kafasının üstünde koşarak çıktığı ana yolda koyu saçlı yakışıklı bir adam tarafından sürülen kestane rengi bir atla çarpıştı. Hem o hem de hemen arkasındaki gri renkli atı sürmekte olan güzel kız atın göğsünden sekip tozlanmış mantosunu uçuşturarak tekrar yola koyulan ve paldır küldür dar sokakta koşmaya başlayan Ogden'e kahkahalarla gürlediler.

“Sanırım bu yeterli, Harry,” dedi Dumbledore. Harry'yi dirseğinden kavradı ve şiddetle asıldı. Bir an sonra, ikisi de Dumbledore'un artık alacakaranlık bir haldeki odasına ayaküstü ininceye kadar karanlıkta ağırlıksız bir şekilde süzüldüler.

“Kulübedeki o kıza ne oldu?” diye sordu Harry hemen, Dumbledore asasının hafif vuruşuyla birkaç ekstra lamba yakarken. “Merope, ya da adı her neyse?”

“Oh, o kurtuldu,” dedi Dumbledore bir kez daha masasının arkasına oturup Harry'ye de oturmasını işaret ederken.

“Ogden Bakanlık'a buharlaştı ve on beş dakika içinde takviye güçlerle geri döndü. Morfin ve babası dövüşme girişiminde bulundu, ancak ikisi de yenildi, kulübeden alındılar ve sonradan Büyüceşura tarafından suçlu bulundular. Zaten Muggle saldırıları sicili olan Morfin Azkaban'da üç yıla mahkum edildi. Ogden'e ek olarak bir çok Bakanlık çalışanını yaralayan Marvolo da altı ay aldı.”

“Marvolo?” diye tekrarladı Harry merakla.

“Bu doğru,” dedi Dumbledore onaylayan bir gülümsemeyle. “Farkettiğine sevindim.”

“Bu yaşlı adam-?”

“Voldemort'un büyük babası, evet,” dedi Dumbledore. “Marvolo, oğlu, Morfin, ve kızı Merope, son Gaunt'lardı, kendi kuzenleriyle evlenme alışkanlıklarıyla ve kanlarındaki değişkenliğin ve şiddetin dikkat çekmesiyle tanınan oldukça eski bir büyücü ailesiydiler. Büyüklük sevdasıyla birleşen duygu yoksunluğu, aile altınlarının Marvolo doğmadan önce bir çok nesil tarafından boşa harcandığı anlamına geliyor. O, gördüğün gibi, oldukça kötü tabiatı, inanılmaz derecedeki ukalalığı ve gururu, ve kuşaktan kuşağa geçen neredeyse oğlu kadar, kızındansa daha fazla değer verdiği bir çift aile eşyasıyla birlikte pislik ve fakirlik içine bırakılmıştı.”

“Öyleyse Merope,” dedi Harry, öne eğilip Dumbledore'a bakarak, “öyleyse Merope... Efendim bu demek oluyor ki o... Voldemort'un annesi miydi?”

“Öyleydi,” dedi Dumbledore. “Ve ayrıca Voldemort'un babası da gözümüze ilişti. Farkettin mi acaba?”

“Morfin'in saldırdığı Muggle? Attaki adam mı?”

“Çok iyi gerçekten,” dedi Dumbledore, gülümseyerek. “Evet, Gaunt kulübesinin önünden hep atıyla geçen ve Merope Gaunt'un gizli ve ateşli bir tutku beslediği o yakışıklı Muggle büyük Tom Riddle'dı.”

“Ve sonunda evlendiler mi?” dedi inanamaz bir şekilde, birbirine aşık olmasının neredeyse imkansız olduğu bu iki insanı hayal etmeye çalışan Harry.

“Sanırım unutuyorsun,” dedi Dumbledore, “Merope bir cadıydı. Babası tarafından korkutulduğundan sihirli güçlerinin en iyi seviyede olduğuna inanmıyorum. Marvolo ve Morfin emniyetli bir şekilde Azkaban'a gittikten sonra, hayatında ilk defa yalnız ve özgür oldu, eminim ki, sonunda güçlerini dizginlemek ve on sekiz yıldan beri

sürdürdüğü bu umutsuz yaşamdan kaçışını hazırlamak için imkanı oldu.”

“Merope'nin Tom Riddle'ın arkadaşını unutup yerine ona aşık olmasına neden olacak neler yapabileceğini düşünebiliyor musun?”

“İmperius Laneti?” diye önerdi Harry. “Ya da bir aşk iksiri?”

“Çok iyi. Şahsen, onun bir aşk iksiri kullandığını düşünmeye meyilliyim. Eminim ki bu ona daha romantik görünecekti, ve, ve Tom Riddle'ın yalnız başına at sürdüğü sıcak bir günde onu su içmeye ikna etmenin çok da zor olduğunu düşünmüyorum. Durum her ne idiyse, az önce tanıklık ettiğimiz sahnenin birkaç ay sonrasında Küçük Hangleton köyü büyük bir skandal yaşadı. Toprak sahibinin oğlunun bir serserinin kızı Merope'yle kaçmasının nasıl bir dedikodu yarattığını hayal edebilirsin.”

“Ancak köylülerin şoku Marvolo'nunkinin yanında hiçbir şeydi. Azkaban'dan döndüğünde, görevlerine bağlı kızını masada sıcak bir yemekle onu beklerden bulmayı umuyordu. Yerine, bir karış toz ve onun neler yaptığını açıkladığı elveda notunu buldu.”

“Bütün bunlardan keşfedebildiğim şey, o andan itibaren kızının ne adını ne varlığını bir kere daha anmadı. Kızının terk etmesinin şoku erken ölümüne oldukça katkıda bulundu - ya da basitçe kendini beslemeyi bir türlü öğrenemedi. Azkaban Marvolo'yu çok fazla zayıflatmıştı, ve Morfin'in kulübeye döndüğünü görecek kadar yaşayamadı.”

“Ve Merope? O... O öldü, değil mi?” Voldemort yetimler yurdunda büyümemiş miydi?”

“Evet, gerçekten,” dedi Dumbledore. “Aslında ne olduğunu anlamanın o kadar da zor olduğunu düşünmesem de burada bir çok

tahmin yapmak zorundayız. Görüyorsun, kaçak yaptıkları evlilikten yalnızca birkaç ay sonra Tom Riddle, Küçük Hangleton'daki konağa eşi olmadan geri döndü. Komşular arasında onun '*aldatıldığı*' ya da '*ihanete uğradığı*' hakkındaki söylentiler hemen yayılmıştı. Eminim ki aslında, demek istediği, artık etkisi kalkan bir takım büyünün etkisinde olduğuydu, ancak galiba bu kesin sözleri deli sanılacağı için söylemeye cesaret edememişti. Ancak köylüler onun söylediklerini dinledikten sonra, Merope'nin Tom Riddle'a bir bebeği olacağını söyleyerek yalan söylediğini ve onunla bu sebeple evlendiğini zannettiler."

"Ancak o, onun bebeğine sahip oldu."

"Evliliklerinden bir yıl sonrasına kadar değil. Tom Riddle onu hamileyken terk etti."

"Yolunda gitmeyen neydi?" diye sordu Harry. "Neden aşk iksiri etkisini kaybetti?"

"Yine bu tahmin işi," dedi Dumbledore, "ancak inanıyorum ki Merope derin bir aşk beslediği kocasını sihirli yollarla köleleştirmeye daha fazla dayanamadı. Sanırım iksiri vermeyi kesmeye karar verdi. Belki de, kendini kaybetmiş bir şekilde onun da karşılıklı olarak ona aşık olabileceğine ikna etmiştir kendini. Belki, onun bebeği için kalabileceğini düşünmüştür. Eğer öyleyse, iki durumda da yanılıyordu. Onu terk etti, bir daha hiç görmedi, ve asla oğluna ne olduğunu öğrenme zahmetine kalkışmadı."

Dışarıdaki gök mürekkep siyahı olmuştu ve Dumbledore'un ofisindeki lambalar her zamankinden daha çok parlıyormuş gibi görünüyorlardı.

"Sanırım bu akşamlık bu kadar yeter, Harry," dedi Dumbledore, bir ya da iki dakika sonra.

“Evet, efendim,” dedi Harry.

Ayağa kalktı, ancak odadan çıkmadı.

“Efendim... Voldemort'un geçmişi hakkında bütün bunları bilmem önemli mi?”

“Çok önemli, bence,” dedi Dumbledore.

“Ve... kehanetle alakalı bir yanı var mı?”

“Hepsi kehanetle alakalı.”

“Tamam,” dedi Harry, biraz kafası karışmış bir şekilde, ancak aynı zamanda rahatladı. Gitmek için döndü, sonra aklına başka bir soru daha geldi ve tekrar geri döndü.

“Efendim, bana söylediğiniz şeyleri Ron ve Hermione'ye söyleyebilir miyim?”

Dumbledore bir an düşündü ve sonra, “Evet, Mr. Weasley ve Miss Granger güvenilir olduklarını kanıtladılar. Ancak Harry, bunları başka kimseye tekrar etmemelerini istiyorum. Voldemort'un sırları hakkında ne kadar çok şey bildiğimin ya da zannettiğimin etraftan duyulmasının pek de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

“Hayır, efendim, yalnızca Ron ve Hermione'nin bildiğine emin olacağım. İyi geceler.”

Tekrar geri döndü, ve onu gördüğünde neredeyse kapıya varmıştı. Bir çok narin görünümlü gümüş aleti taşıyan ince bacaklı masalardan birinin üzerinde çatlamış, kocaman siyah taşlı bir yüzük duruyordu.

“Efendim,” dedi Harry yüzüğe bakarak. “Bu yüzük -”

“Evet?” dedi Dumbledore.

“O gece Profesör Slughorn'u ziyaret ettiğimizde bu yüzüğü takıyordunuz.”

“Evet takıyordum,” diye kabul etti Dumbledore.

“Ancak bu... Efendim, bu Marvolo Gaunt'un Ogden'e gösterdiği yüzüğün aynısı değil mi?”

Dumbledore başını eğdi. “Çok benzeri.”

“Ancak nasıl -? Bu hep sizde var mıydı?”

“Hayır, onu yakın bir zamanda elde ettim,” dedi Dumbledore. “Aslında seni teyzen ve eniştenin evinden almaya gelmeden birkaç gün önce.”

“Öyleyse bu sizin elinizi yaraladığınız zamana denk geliyor, efendim?”

“O sıralarda, evet, Harry.”

Harry duraksadı. Dumbledore gülümsüyordu.

“Efendim, tam olarak nasıl -?”

“Çok geç oldu Harry! Hikayeyi başka zaman duymalısın. İyi geceler.”

“İyi geceler, efendim.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM: HERMIONE'NİN YARDIMI

Hermione'nin öngördüğü gibi, altıncı yılın boş zamanları Ron'un düşündüğü gibi mutluluk dolu gevşeme saatleri değil, onlara verilmiş olan yüklü miktarda ev ödevinden geri kalmamaya çalışılan zamanlardı. Sanki her gün sınavları varmış gibi çalışmakla kalmıyorlardı, üstelik dersler eskisinden daha fazla çalışmalarını talep eden bir haldeydi. Harry, bu günlerde Professor McGonagall'ın söylediklerinin ancak yarısını anlıyordu; hatta Hermione bile ondan bir iki kere söylediklerinin tekrarlanmasını istemek zorunda kalmıştı. İnanılmaz şekilde, ve Hermione'nin dargınlığı artarak, Melez Prens sayesinde Harry'nin en iyi dersi aniden İksir olmuştu.

Sözsüz büyüler artık sadece Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersinde değil, Muska ve Biçim Değiştirmede de isteniyordu. Harry sıklıkla sınıf arkadaşlarına Ortak Salon'da veya yemek zamanlarında baktığında, yüzlerinde sanki aşırı dozda Kaka-Olduğunu-Bilirsin-Sen almış gibi morluk ve gerginlik görüyordu; fakat onların büyülü sözleri yüksek sesle söylemeden sihir yapmakta gerçekten zorlandıklarını biliyordu. Seralarda dışarıda olmak bir rahatlıktı; Bitkibilim'de şimdiye kadar olandan daha tehlikeli bitkilerle uğraşıyorlardı, fakat en azından Zehirli Tentacula onları arkadan beklenmedik biçimde yakaladığında hala yüksek sesle küfür etmeye izin veriliyordu.

Muazzam iş yüklerinin ve sözsüz sihirleri pratik etmekle geçen çılgın saatlerin bir sonucu olarak Harry, Ron, ve Hermione'nin Hagrid'i ziyarete gitmek için vakit bulmaları şimdiye kadar mümkün

olmamıştı. Uğursuz bir işaret olarak, öğretmenler masasında yemek yemeye gelmeyi bırakmıştı, ve birkaç fırsat çıktığında da koridorlarda veya dış arazide karşılaştıklarında, selamlarını duymakta veya onları fark etmekte esrarengiz bir şekilde başarısız olmuştu.

"Gidip açıklamalıyız," dedi Hermione, bir sonraki cumartesi kahvaltıda Hagrid'in öğretmenler masasındaki dev boş sandalyesine gözlerini dikerek.

"Bu sabah Quidditch seçmelerimiz var!" dedi Ron. "Ve Flitwick'in Aguamenti muskası için pratik yapmamız gerekiyor! Hem neyi açıklıyacağız? Ona onun aptal dersinden nefret ettiğimizi nasıl söyleyeceğiz?"

"Nefret etmiyoruz!" dedi Hermione.

"Kendi adına konuş, Keleker'leri unutmadım," dedi Ron karanlıkça. “Ve şimdi sana söylüyorum, kılpayı bir kurtulma şansımız var. Onun aptal kardeşi hakkında, sonradan söylediğini duymadınız - eğer kalsaydık Grawp'a ayakkabılarını nasıl bağlayacağını öğretiyor olacaktık."

"Hagrid'le konuşmamaktan nefret ediyorum," dedi Hermione, üzgün görünerek.

"Quidditch'ten sonra gideriz," diye Harry ona güvence verdi. O da Hagrid'i özlüyordu, Ron gibi Grawp'sız yaşamlarının daha iyi olduğunu düşünmesine rağmen. “Fakat çalışmalar bütün sabah sürebilir, çok sayıda insan denenecek.” Kaptanlığının ilk engeli ile karşılaşmasında kendini biraz sinirli hissetti. "Takımın birdenbire niye bu kadar popüler olduğunu bilmiyorum."

"Ah, yapma, Harry," dedi Hermione, aniden sabırsızca. "Popüler olan Quidditch değil, sensin! Hiç bu kadar fazla enteresan olmamıştın, ve

itiraf etmek gerekirse, hiç bu kadar çok sevilmemiştin.”

Ron büyük bir parça ringa balığını ağzına tıktı. Hermione Harry'ye dönmeden önce ona horgören bir bakış attı.

"Senin gerçeği söylemiş olduğunu şimdi herkes biliyor, değil mi? Tüm büyücülük dünyası Voldemort'un dönmüş olduğu konusunda senin haklı olduğunu ve gerçekten senin son iki yılda onunla iki kez savaştığını ve her ikisinde de kurtulduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ve şimdi onlar seni '*Seçilmiş Kişi*' diye adlandırıyor- evet, haydi, insanların senden niye büyülendiğini göremiyor musun?"

Harry birden Büyük Salon'u çok sıcak buldu, hatta tavan hala soğuk ve yağışlı görünse bile.

"Ve onlar senin tutarsız ve bir yalancı olduğunu söylemeye çalıştıklarında Bakanlık tarafından eziyete maruz kaldın. O kötü kadının kendi kanınla elinin üstüne yazdırdığı yazıları hala görebilirsin, fakat sen her şeye rağmen hikâyene sarıldın..."

"Bakanlık'ta şu beyinlerin beni tuttuğu yerleri hala görebilirsiniz, bakın," dedi Ron, kollarını geriye sallayarak.

“Ve yazın yaklaşık bir otuz cm. daha büyümen o kadar önemli değil,” diye bitirdi Hermione, Ron'u görmezden gelerek.

"Ben de uzunum," dedi Ron önemsizce.

Posta baykuşları herkese su damlacıkları sıçratarak yağmurla beneklenmiş pencerelerden geldiler..

Pek çok kişi olağandan daha fazla mektup alıyordu; endişeli anne-babalar çocuklarından bir haber alıp rahatlamak ve de evde her şeyin yolunda olduğunu iletmek için.

Harry dönem başladığından beri hiç mektup almamıştı; onun tek düzenli mektup arkadaşı şimdi ölüydü ve Lupin'in arasıra yazabileceğini ummuş olmasına rağmen, şimdiye kadar hayal kırıklığına uğramıştı.

Bu nedenle kahverengi ve gri baykuşlar arasında karbeyazı Hedwig'i gördüğünde çok şaşırdı. Dört köşe büyük bir paket taşır halde onun önüne indi.

Bir an sonra, benzer bir paket Ron'un önüne indi, paketin altında ezilen minicik baykuş Pigwidgeon'la birlikte.

"Ha!" dedi Harry, Flourish and Blotts'tan gelen İleri İksir-Yapımı'nın yeni bir kopyasını açığa çıkarmak için koliyi çözerken.

"Oh iyi," dedi Hermione, hoşnutlukla. "Artık üzerine yazılmış olan kitabı geri verebilirsin."

"Deli misin?" dedi Harry.

"O bende kalıyor! Bak, dışarıda onu düşündüm -"

Eski İleri İksir-Yapımı kitabını çantasından çıkardı ve asasıyla kapağına dokundu, "Dijjindo!" diye mırıldandı. Kapak düştü.

Aynı şeyi gıcır gıcır yepyeni kitaba da yaptı (Hermione inanamayarak baktı). Kapakları değiştirdi, herbirine dokundu, ve "Reparo!" dedi.

İşte oradaki Prens'in kitabıydı, yeni bir kitap gibi kamufle edilmiş, ve oradaki de Flourish and Blotts'dan gelen yeni kitaptı, tamamen ikinci el gibi görünüyordu.

"Yeni olanı Slughorn'a geri vereceğim, şikayet etmez, değeri dokuz Galleon."

Hermione kızgın ve onaylamaz görünerek dudaklarını birbirine bastırdı, fakat Gelecek Postası'nın günlük baskısını taşıyan üçüncü bir baykuşun önüne konmasıyla dikkati dağıldı.

Aceleyle açtı ve ön sayfayı taradı.

"Tanıdığımız biri ölmüş mü?" diye sordu Ron kararlı bir şekilde olağan sesi ile; Hermione gazetesini her açışında aynı soruyu sordu.

"Hayır, fakat daha fazla Ruh Emici saldırısı varmış," dedi Hermione. "Ve bir tutuklama."

"Mükemmel, kim?" dedi Harry, Bellatrix Lestrange'i düşünerek. "Stan Shunpike," dedi Hermione.

"Ne?" dedi Harry, şaşkınlıkla.

"Stanley Shunpike, popüler sihirli taşıma aracı Hızır Otobüs'ün kondüktörü, Ölüm Yiyen faaliyeti şüphesi üzerine tutuklanmıştır. Mr. Shunpike, 21, Clapham'daki evine yapılan bir baskından sonra geçen gece geç saatte gözaltına alındı...”

"Stan Shunpike, bir Ölüm Yiyen mi?" dedi Harry, ilk kez üç yıl önce karşılaştığı çilli genci hatırlayarak. "Mümkün değil!"

"Imperius büyüsü altında olabilirdi," dedi Ron makulca. "Asla söyleyemezsin."

"Öyle görünmüyor," dedi Hermione, hala okuyorken. "Burada diyor ki, bir barda Ölüm Yiyenler'in gizli planları hakkında konuştuğu duyulduktan sonra tutuklanmış.” Yüzünde sıkıntılı bir ifade ile baktı. "Eğer Imperius büyüsü altında olsaydı, etrafta durup onların planları hakkında dedikodu yapması zor olurdu, değil mi?"

"Bildiğinden daha fazla şey biliyormuş gibi göstermeye çalışmış gibi görünüyor," dedi Ron. "Şu veela'larla konuşmaya çalışırken Sihir Bakanı olacağını iddia eden kişi değilmi o?"

"Ya evet, o," dedi Harry.

"Stan'i ciddiye almakla ne yaptıklarını sanıyorlar bilmiyorum."

"Muhtemelen sanki birşeyler yapıyormuş gibi görünmek istiyorlar," dedi Hermione, kaşlarını çatarak. "İnsanlar dehşete düştü - biliyor musunuz Patil ikizlerinin anne-babaları onları eve götürmek istiyor? Ve Eloise Midgen geri alındı bile. Babası geçen gece onu aldı."

"Ne!" dedi Ron, hayretle Hermione'ye bakarak. "Fakat Hogwarts onların evlerinden daha güvenli olmalı! Seherbazlar'ımız var, ve tüm şu ekstra koruyucu büyüler, ve bir de Dumbledore var!".

"Onun her zaman burda olduğunu sanmıyorum," dedi Hermione çok sessizce, Gelecek Postası'nın üzerinden öğretmenler masasına göz atarak. "Dikkat etmediniz mi? Geçen hafta onun sandalyesi de Hagrid'inki kadar sıklıkla boştu."

Harry ve Ron öğretmenler masasına baktılar. Okul müdürünün sandalyesi gerçekten boştu. Şimdi Harry'nin aklına gelmişti, Dumbledore'u bir hafta önceki özel derslerinden beri görmemişti.

"Sanırım okuldan Yoldaşlık'la ilgili birşeyler yapmak için ayrıldı," dedi.

Hermione alçak sesle. "Demek istediğim...Bütünüyle ciddi görünüyor, değil mi?"

Harry ve Ron cevap vermedi, fakat Harry hepsinin aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Önceki gün dehşet verici bir olay olmuştu, Hannah Abbott'a annesinin ölü bulunduğu söylenmek için Bitkibilim dersinden çıkarılmıştı. O zamandan beri Hannah'ı görmemişlerdi.

Beş dakika sonra Quidditch sahasına gitmek için Gryffindor masasından ayrıldıklarında, Lavender Brown ve Parvati Patil'le karşılaştılar. Hermione'nin Patil ikizlerinin anne-babasının onların Hogwarts'tan ayrılmasını istemesi konusunda ne söylediğini hatırladığında, en iyi iki arkadaşın stresli görünerek birbiriyle fısıldaştığını görmek Harry için sürpriz olmadı. Onun için sürpriz olan ise, Ron onlarla beraber yürürken, Parvati aniden Lavender'ı dürttü, ve o etrafına bakındı ve Ron'a kocaman bir gülücük attı. Ron ona göz kırptı, ve sonra kararsızca gülümsedi. Yürüyüşü bir anda biraz daha çalımlı bir hale geldi. Harry içinden gelen gülme isteğine direndi, Malfoy, Harry'nin burnunu kırdığında Ron'un öyle yapmaktan uzak durduğunu hatırladı; Hermione, bununla birlikte, stadyuma giden serin ve puslu yol boyunca soğuk ve uzak göründü, ve Ron'a iyi şanslar dilemeksizin tribünlerde kendine bir yer bulmak için ayrıldı.

Harry'nin tahmin ettiği gibi, denemeler sabahın büyük çoğunluğunu aldı. Gryffindor'luların yarısı gelmiş görünüyordu, seçtikleri korkunç eski okul süpürgelerini sinirli bir şekilde sıkıca tutan birinci sınıflardan, soğuk bir şekilde gözkorkutucu görünen, geri kalanlardan daha uzun boylarıyla yedinci sınıflara kadar. Bu sonuncuların arasındaki iri, sırım gibi saçlı bir çocuğu Harry derhal Hogwarts Ekspres'inden tanıdı.

"Tren de karşılaştık, Sluggy'nin kompartmanında," dedi kendinden emin şekilde, Harry'nin elini sıkmak için kalabalıktan ayrılarak. "Cormac McLaggen, Tutucu."

"Sen geçen sene seçmelere katılmadın, değil mi?" diye sordu Harry, McLaggen'in çapına dikkat ederek ve muhtemelen hiç yerinden kımıldamadan üç gol çemberini de koruyabileceğini düşünerek.

"Seçmeler yapılırken ben hastane kanadındaydım," dedi McLaggen, bir çeşit kasıla kasıla yürüme ile. "Bir iddia için bir 454 gram Cinperi yumurtası yedim."

"Doğru," dedi Harry. "Pekala... eğer orada beklersen..." Sahanın kenarında, Hermione'nin oturduğu yere yakın bir yeri işaret etti. McLaggen'ın yüzünde bir an için sıkıntı ifadesi görür gibi olduğunu düşündü ve her ikisi de yaşlı Sluggy'nin favorileri olduğu için McLaggen'ın ayrıcalıklı bir davranışı bekleyip beklemediğini merak etti. Harry temel bir test ile başlamaya karar verdi, takıma girmek için başvuran herkesin on kişilik gruplara ayrılmasını ve saha etrafında bir kere uçmalarını istedi. Bu iyi bir karardı: ilk on kişi birinci yıllardan oluşuyordu, bundan daha bariz olamazdı ki uçmayı bile zorlukla beceriyorlardı. Sadece bir oğlan havada birkaç saniyeden fazla kalmayı becerdi, ve o kadar şaşırdı ki anında kale direklerinden birine çarptı.

İkinci grup Harry'nin daha önce karşılaştığı en aptal on kızdan oluşmuştu, ıslık çaldığı zaman, sadece kıkırdayarak ve birbirlerini tutarak düştüler. Romilda Vane onların arasındaydı. Onlara sahadan ayrılmalarını söylediğinde, bunu neşe içinde yaptılar ve oradaki herkesi sıkıştırmak için tribünlere oturmaya gittiler.

Üçüncü grup, sahanın yarı yolunda bir zincirleme kaza yaptı. Dördüncü grubun çoğu süpürgesiz gelmişti. Beşinci grup Hufflepuff'lardı.

"Eğer burada Gryffindor'dan olmayan başka herhangi birisi varsa," diye gürledi Harry, cidden kızmaya başlıyordu, "Şimdi gidin, lütfen!

Bir duraklama oldu, sonra birkaç küçük Ravenclaw'lı gürültülü kahkahalarla koşarak sahadan uzaklaştılar.

İki saatten, bir çok şikayetten, ve çeşitli aksiliklerden sonra, bunlardan biri kırılan bir Kuyrukluyıldız İki Yüz Altmış ve kırılan çeşitli dişler, Harry kendine üç Kovalayıcı buldu: Katie Bell, mükemmel bir çalışmanın ardından takıma geri döndü; Demelza Robins adında yeni biri, Bludger'lardan sıyrılmakta özellikle çok iyiydi; ve Ginny Weasley, tüm seçme boyunca çok başarılıydı ve buna ek olarak on yedi gol kaydetti.

Seçimlerinden dolayı memnun olsa da, Harry bir çok şikayetçiye de bağırdı ve şimdi reddedilmiş Vurucular'la benzer bir savaşa katlanıyordu.

"Bu benim son kararım ve eğer Tutucular'ın yolundan çekilmezseniz sizi lanetleyeceğim," diye bağırdı.

Seçtiği Vurucular'ın hiç biri Fred ve George kadar parlak değildi, fakat yine de o mantığa uygun olarak onlardan hala memnundu: Jimmy Peakes, kısa boylu fakat geniş göğüslü üçüncü sınıfa giden bir oğlan, şiddetli bir Bludger vuruşu ile Harry'nin kafasının arkasında yumurta büyüklüğünde bir şişlik oluşturmayı başardı, ve Ritchie Coote, zayıf görünse de iyi nişancıydı. Son takım üyelerinin seçimini seyretmek için tribünlerdeki Katie, Demelza, ve Ginny'ye katıldılar.

Harry tüm katılımcılar üzerinde daha az baskı ve daha boş bir stadyum umuduyla Tutucular'ın seçmesini kasıtlı olarak en sona bıraktı. Maalesef, her nasılsa, tüm reddedilmiş oyuncular ve uzun bir kahvaltıdan sonra seyretmeye gelmiş bir çok kişi kalabalığa katıldı, bu yüzden artık öncekinden daha kalabalıktı. Her bir Tutucu gol çemberlerine doğru havalandığında, kalabalık eşit ölçüde gürledi ve gülüştü. Harry daima sinirleriyle ilgili problemi olan Ron'a şöyle bir göz attı; Harry geçen seneki final maçlarını kazanmış olmanın onu

düzeltmiş olabileceğini ummuştu, fakat öyle olmadığı görünüyordu: Ron cılız yeşil bir gölge gibiydi.

İlk beş katılımcının hiç biri kişi başına ikiden fazla gol kurtaramadı. Harry için büyük hayal kırıklığı olarak, Cormac McLaggen beş penaltıdan dördünü kurtardı. Sonuncusunda, her nasılsa, tamamiyle yanlış yöne atladı; kalabalık güldü ve yuhladı ve McLaggen dişlerini sıkarak yere döndü.

Ron Silsüpür On Biri'ne yerleştiğinde bayılmaya hazır görünüyordu. "İyi şanslar!" diye çığlık attı tribünlerden bir ses. Harry Hermione'yi göreceğini zannederek etrafına bakındı, fakat Lavender Brown'dı. Lavender'ın bu hareketinden sonra Harry elleriyle yüzünü kapamak istedi, fakat bir kaptan olarak biraz daha metanetli görünmesi gerektiğini düşündü, ve bu yüzden Ron'un seçme işine geri döndü.

Ancak endişe etmesine gerek yoktu: Ron bir, iki, üç, dört, beş penaltıyı arka arkaya kurtardı.

Çok hoşnuttu, ve kalabalığın alkışlarına katılmamaya güçlükle direndi, Harry McLaggen'a maalesef Ron'un onu yendiğini söylemek için döndü, fakat McLaggen'ın kırmızı yüzünü kendisininkinden birkaç santim uzaklıkta bulduğunda, aceleyle geri adım attı.

"Kız kardeşi onu gerçekten denemedi," dedi McLaggen tehditkar bir şekilde.

Şakağında, Vernon Enişte'de Harry'nin sıklıkla hayranı olduğu, bir damar atıyordu. "Ona kolay bir kurtarış verdi."

"Aptalca," dedi Harry soğukça.

"Onu neredeyse kaçıracaktı."

McLaggen, bu kez gardını almış olan Harry'nin yanına doğru bir adım attı. "Bana bir şans daha ver."

"Hayır," dedi Harry. "Sen şansını kullandın. Sen dört tane kurtardın. Ron beş tane kurtardı. Ron Tutucu oldu, doğru ve dürüst bir şekilde kazandı. Çekil yolumdan."

Bir an için McLaggen'ın kendisini yumruklayabileceğini düşündü, fakat o çirkin bir yüz buruşturması ile kendini tatmin etti ve havaya doğru tehditler homurdanarak öfkeyle uzaklaştı.

Harry ona gülümseyerek bakan yeni takımını bulmak için etrafında döndü. "Tebrikler," dedi çatlak bir sesle. "Gerçekten iyi uçtunuz -"

"Harikaydın, Ron!"

Bu sefer gerçekten de Hermione tribünlerden onlara doğru koşuyordu; Harry Lavender'ı Parvati ile kol kola yüzünde birazcık aksi bir ifade ile sahadan dışarı yürürken gördü. Ron takıma ve Hermione'ye sırıtırken kendinden çok memnun ve olağandan daha uzun görünüyordu.

İlk tam çalışmalarının zamanını gelecek perşembe günü olarak belirledikten sonra Harry, Ron, ve Hermione takımın geri kalanına veda ettiler ve Hagrid'in kulübesine yöneldiler. Soluk bir güneş bulutları aşmaya çalışıyordu ve şimdi en sonunda çiseleme durmuştu. Harry aşırı derecede aç olduğunu hissetti; Hagrid'te yemek için bir şeyler olabileceğini umut etti.

"Dördüncü penaltıyı kaçıracağımı zannettim," diyordu Ron mutlulukla. "Demelza'nın şutu kurnazcaydı, gördünüz mü, biraz da falsoluydu -".

"Evet, evet, muhteşemdin," dedi Hermione, eğleniyor görünerek.

"En azından McLaggen'dan daha iyiydim," dedi Ron oldukça tatminkar bir sesle. “Onun beşincisinde yanlış yöne doğru hantallaşmasını gördünüz mü? Sanki Şaşırtılmış gibi görünüyordu..."

Harry'ye sürpriz olarak, bu kelimeler Hermione'nin çok derin bir pembeye dönmesine neden oldu. Ron hiçbir şeyi farketmedi; o diğer penaltılarının herbirinin sevgili detaylarını tarif etmekle çok meşguldü.

Kocaman gri hipogrif Şahgaga, Hagrid'in kulübesinin önünde bağlıydı. Onların yaklaşmasıyla jilet gibi keskin gagasını tıklattı ve kocaman kafasını onlara doğru çevirdi.

"Ah tanrım," dedi Hermione sinirlice. "Hala biraz korkunç, değil mi?"

"Saçmalama, sen onu sürdün, değil mi?" dedi Ron. Harry öne doğru adım attı ve göz temasını kesmeden veya gözünü kırpmadan eğilerek hipogrifi selamladı. Birkaç saniye sonra, Şahgaga da eğilerek selamladı.

"Nasılsın?" diye alçak sesle sordu ona Harry, tüylü başına dokunmak için ileriye doğru hareket etti. "Onu mu özlüyorsun? Fakat burada Hagrid ile güvendesin, değil mi?"

"Hey!" dedi gürültülü bir ses..

Çiçekli kocaman bir önlük giyinmiş olan ve bir torba patates taşıyan Hagrid kulübesinin köşesinden dönerek uzun adımlarla gelmişti. Muazzam avköpeği Fang, ayaklarının dibindeydi; gürültüyle havladı ve ileri doğru atıldı.

"Ondan uzak durun! Parmaklarınızı koparacak - ah siz."

Fang, Hermione ve Ron'un üstüne sıçradı, kulaklarını yalamaya çalışıyordu. Hagrid bir an için durdu ve onlara baktı, sonra döndü ve

uzun adımlarla kulübesine girdi, kapıyı arkasından çarparak kapattı.

"Ah tanrım!" dedi Hermione, üzüntüyle bakarak.

"Aldırma," dedi Harry vahşice. Kapıya doğru yürüdü ve gürültüyle vurdu. "Hagrid! Kapıyı aç, seninle konuşmak istiyoruz!"

İçeriden hiç ses gelmedi.

"Eğer kapıyı açmazsan, onu havaya uçururuz!" dedi Harry, asasını çıkarırken.

"Harry!" dedi Hermione, şok olmuş bir sesle. "Yapamazsın -"

"Evet, yaparım!" dedi Harry. "Geri çekil -"

Fakat o başka bir şey demeden evvel, Harry'nin öyle olacağını bildiği gibi kapı açıldı, ve Hagrid karşısında durup ona öfkeyle bakıyordu ve çiçekli önlüğüne rağmen oldukça korku verici görünüyordu..

"Ben bir öğretmenim!" diye kükredi Harry'ye. "Bir öğretmen, Potter! Ne cüretle kapımı kırmakla tehdit edersin!"

"Üzgünüm, efendim" dedi Harry, son kelimeyi vurgulayarak, asasını cüppesinin içine koyarken.

Hagrid şaşırmış göründü. "Ne zamandan beri bana '*efendim*' diyorsun?"

"Bana '*Potter*' dediğin zamandan beri."

"Ah, çok zekice," diye homurdandı Hagrid. "Çok komik. Beni zekice alt ettin, öyle mi? Pekala, iyi o zaman, seni nankör ufaklık..."

Sessizce mırıldanarak, içeri girmelerine izin vermek için geri çekildi. Hermione Harry'nin ardından aceleyle içeri girdi, oldukça korkmuş görünüyordu.

"Pekala?" dedi Hagrid aksice, Harry, Ron, ve Hermione onun kocaman tahta masasının etrafına oturdular, Fang başını Harry'nin dizlerinin üzerine koydu ve cüppesinin heryerine salyalarını akıttı. "Nedir bu? Benim için üzülüyor musunuz? Beni yalnız falan mı sandınız?"

"Hayır," dedi Harry hemen. "Seni görmek istedik."

"Seni özledik!" dedi Hermione titreyerek.

"Beni özlediniz, öyle mi?" diye homurdandı Hagrid. "Ya evet. Tamam."

Etrafta patırtı ile dolaşarak kocaman bakır çaydanlığında çay hazırladı, bu esnada söylenip durdu. Sonunda önlerine kova büyüklüğünde üç kulplu bardak içinde maun-kahverengi çay ve bir tabak kaya gibi sert kurabiyeleri masaya çarparak koydu. Harry, Hagrid'in aşçılığına rağmen yeterince açtı ve hemen bir tane aldı.

"Hagrid," dedi Hermione çekinerek, masada onlara katıldığında ve patateslerini her yumrusu sanki ona çok büyük bir kişisel yanlış yapmış gibi vahşi bir şekilde soymaya başladığında , "biz gerçekten de Sihirli Yaratıkların Bakımı'na devam etmek istedik, biliyorsun." Hagrid kocaman bir homurtu daha çıkardı. Harry bazı öcülerin patatesleri ele geçirdiğini düşündü, ve akşam yemeğine kalmadıkları için içten içe şükran duydu.

"İstedik!" dedi Hermione. "Fakat hiçbirimiz onu ders programlarımıza uyduramadık!"

"Ya evet. Doğru," dedi Hagrid yine. Komik bir şapırtı oldu ve hepsi etraflarına bakındı:

Hermione ufak bir feryat kopardı, ve Ron sandalyesinden fırladı ve telaşla daha yeni farketmiş oldukları köşede duran iri varilden masa

boyunca uzaklaştı. İçi, bir adım boyunda, tiksindirici-çamurlu, beyaz renkte ve kıvranan kurtlar gibi görünen şeylerle doluydu.

"Nedir onlar, Hagrid?" diye sordu Harry, sesini isyankardan ziyade ilgili gibi göstermeye çalıştı, ama hepsi aynı olan kaya gibi sert kurabiyesini bıraktı.

"Sadece dev larvalar," dedi Hagrid..

"Ve onların içinde büyüyorlar...?" dedi Ron, endişeli görünerek.

"Onlar hiçbir şeyin içinde büyümeyecek," dedi Hagrid. "Onları Aragog'u beslemek için aldım." Ve beklenmedik şekilde, gözyaşlarına boğularak ağlamaya başladı.

"Hagrid!" diye çığlık attı Hermione, sıçrayarak, kurt dolu varilden sakınmak için uzun yoldan masanın etrafını aceleyle dolanarak, ve onun sarsılan omuzlarına bir kolunu koyarak.

"Ne oldu?"

"O...onun..." diye yutkundu Hagrid, önlüğü ile yüzünü silerken böcek-karası gözlerinden yaşlar akıyordu. "O...Aragog...Sanırım o ölüyor...O yaz boyunca hastaydı ve iyileşemiyor... Bilmiyorum ne yapacağım, eğer o... eğer o... öyle uzun zamandır birlikteydik ki..."

Hermione Hagrid'in omzuna hafifçe vurdu, söyleyecek herhangi bir şey bulamamış görünüyordu. Harry onun ne hissettiğini anladı. Hagrid'e tehlikeli bir bebek ejderha hediye etmenin oyuncak ayı gibi bir şey olduğunu biliyordu, onu vantuzlu ve iğneli dev akreplerin üzerinde şarkı mırıldanırken görmüştü, üvey kardeşi olan acımasız bir devi ikna etmeye çalışmıştı, fakat bu belki de onun canavar meraklarından en anlaşılmaz olanıydı: kocaman konuşan örümcek

Aragog, Yasak Orman'ın derinliklerinde yaşıyordu ve Ron ile kendisi dört yıl önce ondan zar zor kaçabilmişti...

"Acaba - acaba bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Hermione, Ron'un çılgınca surat ekşitmesini ve kafa sallamasını önemsemeyerek.

"Olduğunu sanmıyorum, Hermione," dedi Hagrid boğuk bir sesle, gözyaşlarının akmasını engellmeye çalışarak. "Bakın, kabilenin geri kalanı... Aragog'un ailesi... şimdi o hasta olduğundan onlar biraz tuhaflaştı... biraz huzursuzlar..."

"Ya evet, sanırım biz onların bu yönünü biraz gördük," dedi Ron alçak bir sesle.

"...Benden başkasının arazide koloninin yakınına gitmesinin güvenli olduğunu sanmıyorum," diye bitirdi Hagrid, burnunu önlüğüne sertçe sümkürerek ve yukarı onlara doğru bakarak. "Fakat teklif ettiğin için teşekkürler, Hermione... Benim için anlamı büyük."

Bundan sonra, ortam oldukça hafifledi, her ne kadar ne Harry ne de Ron öldürücü obur bir örümcek için dev kurtları beslemeye gitmeye bir eğilim göstermemiş olsalar da, Hagrid bunu yapmaktan hoşlanacaklarını varsaymış göründü ve bir kez daha kendisi gibi oldu.

"Eh, beni ders programınıza sıkıştırmanızın zor olacağını hep biliyordum," dedi huysuzca, onlara biraz daha çay verirken. "Hatta Zaman-Döndürücü kullansanız bile -"

"Yapamazdık," dedi Hermione. "Geçen yaz oradayken Bakanlık'ın tüm Zaman-Döndürücü stoğunu kırdık. Gelecek Postası'nda vardı."

"Ee, peki öyleyse," dedi Hagrid.

"Bunu yapmanızın bir yolu yok... Üzgünüm -biliyorsunuz- sadece Aragog için endişe ediyordum...ve ben acaba size Profesör Grubbly-Plank'ın ders verip vermediğini merak ettim -"

Onların üçü de kati surette ve yalan söyleyerek birkaç kez Hagrid'in yerine derse girmiş olan Professor Grubbly-Plank'ın, berbat bir öğretmen olduğunu belirttiler, böylece Hagrid akşam olup da onlarla kulübesinde vedalaşana kadar, oldukça güleryüzlü göründü.

"Açlıktan ölüyorum" dedi Harry kapı arkalarından kapanırken. Karanlık ve ıssız yerleri hızla geçiyorlardı. Arka dişlerinin birinden gelen kötü bir çıtırdama sesinden sonra kaya gibi kurabiyeyi bıraktı. "Ve Snape'le olan cezam bu akşam, akşam yemeği için fazla vaktim yok."

Şatoya geldikleri zaman Büyük Salon'a giren Carmac McLaggen'ı gördüler. İki deneme sonunda kapılardan geçti. İlk denemede kapının çerçevesine çarptı. Ron yalnızca gürültülü bir kahkaha attı ve onun arkasından salona doğru yürüdü.

Ama Harry, Hermione'nin kolunu yakaladı ve onu geriye çekti.

"Ne?" dedi Hermione kendini savunurcasına.

"Eğer bana sorarsan," dedi Harry sakince, "McLaggen bu sabah Şaşırtılmış'tı. Ve senin oturduğun yerin tam önünde duruyordu."

Hermione kızardı.

"Pekala, tamam o zaman, ben yaptım," diye fısıldadı. "Ama Ron ve Ginny hakkında nasıl konuştuğunu duymalıydın. Ayrıca çirkin bir karakteri var, seçilemediği zaman gösterdiği tepkiyi gördün. Takımda öyle birini istemezdin."

"Evet" dedi Harry. "Evet, sanırım doğru. Ama bu sahtekarca değil mi, Hermione? Yani, sen sınıf başkanısın, değil mi?"

"Ah, sessiz ol," diye bağırdı, Harry sırıtırken.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu Ron, şüpheli şüpheli bakarak Büyük Salon'un kapısında belirirken.

"Hiçbir şey" dedi Harry, ve Hermione ile birlikte Ron'un arkasından aceleyle gittiler.

Rostonun kokusu aç olan Harry'nin karnının ağrımasına neden oldu, ama Gryffindor masasına doğru yalnızca üç adım atmışlardı ki Profesör Slughorn onların yollarını keserek tam karşılarında belirdi.

"Harry, Harry, tam da görmeyi umduğum kişi," diye hoş bir şekilde gümbürdedi. Bıyıklarının uçlarını oynatırken ve koca göbeğini şişirirken, "seni akşam yemeğinden önce yakalamayı umuyordum. Odamda akşam yemeğine ne dersin? Küçük bir parti veriyoruz, yalnızca birkaç yükselen star, McLaggen gelecek ve Zabini, sevimli Melinda Bobbin - onu tanıyıp tanımadığını bilmiyorum. Ailesinin geniş bir eczaneler zinciri var - ve tabi ki, Miss Granger'ın da gelerek beni şereflendireceğini umuyorum."

Konuşmasını bitirdiğinde, Slughorn Hermione'ye küçük bir reverans yaptı. Ron orada değilmiş gibiydi; Slughorn ona pek fazla bakmadı.

"Gelemem, Profesör" dedi Harry hemen. "Profesör Snape'le cezaya kalacağım."

"Ah, aman!" dedi Slughorn, suratı gülünçce düşerken, "Aman, aman, sana güveniyordum Harry! İyi, o zaman, Severus'la konuşmak ve durumu açıklamak zorunda kalacağım, cezanı ertelemesi için onu ikna edebileceğime eminim. Evet, her ikinizle de sonra görüşürüz!"

Telaşla salondan dışarı çıktı.

"Snape'i ikna etmesi için hiç şansı yok," dedi Harry, Slughorn duyma mesafesinden çıktığı zaman. Bu ceza zaten bir kez ertelendi. Snape, Dumbledore için erteledi, ama başka hiçkimse için ertelemeyecek."

"Eh, keşke gelebilseydin, tek başıma gitmek istemiyorum!" dedi Hermione tedirgince; Harry, onun McLaggen'ı düşündüğünü biliyordu.

"Yalnız olacağından şüpheliyim, muhtemelen Ginny de davet edilecek dedi, Slughorn tarafından görmezlikten gelinmeyi hoş karşılıyormuş gibi görünmeyen Ron.

Yemekten sonra Gryffindor Kulesi'ne geri gittiler. Çoğu insan yemeğini yeni bitirdiğinden Ortak Salon çok kalabalıktı; ama boş bir masa bulmayı başardılar ve oturdular. Slughorn'la karşılaşmalarından beri havasında olmayan Ron kollarını kavuşturdu ve tavana bakarak kaşlarını çattı. Hermione birinin sandalyenin üzerinde bıraktığı bir Akşam Postası'na uzandı.

"Yeni birşey var mı?" dedi Harry.

"Pek sayılmaz." Hermione gazeteyi açtı, orta sayfaları inceliyordu. "Hey, bak, baban burada, Ron - o iyi!" diye ekledi çabucak, Ron alarm halinde etrafına bakındığı için.

"Yalnızca Malfoy'ların evini ziyaret ettiğini söylüyor.

“Ölüm Yiyenler'in evinde yapılan bu ikinci aramada sonuç alınmış gibi görünmüyor. Sahte Savunma Büyüleri ve Koruyucu Nesnelerin Tespiti ve El Koyulması bölümünden Arthur Weasley diyor ki, bir takım güvenilir tüyolar aldık."

"Evet, benimki" dedi Harry. "Ona King's Cross'ta Malfoy'un Borgin'e tamir ettirmeye çalıştığı şeyden bahsettim! Demek ki eğer evlerinde değilse, o her neyse onu da yanında Hogwarts'a getirmiş olmalı. "

"Ama nasıl yapmış olabilir, Harry?" dedi Hermione, şaşkın bir bakışla gazeteyi yere bırakırken. "Geldiğimizde hepimiz arandık, değil mi? "

"Öyle mi?" dedi Harry, arkasına yaslanarak. "Ben aranmadım! "

"Oh, hayır, tabi ki aranmadın. Geç geldiğini unuttum. Giriş Salonu'na geldiğimizde Filch hepimizi Gizlilik Sensörü'yle aradı. Her türlü Karanlık eşyayı buluyordu. Biliyorum, çünkü Crabbe'nin büzülmüş kafasına el kondu. Görüyorsun, Malfoy tehlikeli birşey getirmiş olamaz!”

Harry, bir an için durakladı, itiraz etmenin bir yolunu bulmadan önce Pygmy Puff Arnold'la oynayan Ginny'yi bir süre izledi.

"Sonradan biri ona baykuşla göndermiştir" dedi. "Annesi veya herhangi biri."

"Bütün baykuşlar da kontrol ediliyor," dedi Hermione. "Gizlilik Sensörleri'ni ulaşabildiği her yere sokarken Filch söylemişti."

Bu sefer gerçekten sersemletmişti, Harry söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Malfoy'un tehlikeli ya da Karanlık bir objeyi okula getirebilmesi için hiçbir yol görünmüyordu. Kollarını kavuşturarak oturan ve Lavender Brown'u izleyen Ron'a umutla baktı.

"Malfoy'un izleyebileceği herhangi bir-?"

"Ah, bırak artık, Harry," dedi Ron

"Dinle, Slughorn'un beni ve Hermione'yi aptal partisine davet etmesi benim suçum değil. İkimiz de gitmek istemiyoruz, biliyorsun." dedi Harry

kızgınlıkla.

"Güzel, hiçbir partiye davet edilmediğim için," dedi Ron, tekrar ayağa kalkarak "sanırım yatmaya gideceğim."

Arkasından bakan Harry ve Hermione'yi terkederek erkekler yatakhanesinin kapısına doğru ağır ağır yürüdü.

"Harry?" dedi yeni Kovalayıcı Demelza Robins, birden omuzlarında görünerek, "Senin için bir mesajım var. "

“Profesör Slughorn'dan mı?” diye sordu Harry, umutla otururken.

"Hayır... Profesör Snape'ten," dedi Demelza.

Harry'nin kalbi çarptı.

"Diyor ki, cezanı yerine getirmek için saat sekiz buçukta ofisinde olmalıymışsın -ee- kaç tane parti daveti aldığın önemli değilmiş. Ve çürük Pıtırkurtlar'ı iyilerden ayıracağını bilmeni istiyor, iksirlerde kullanmak için ve...ve koruyucu eldivenleri getirmene gerek yokmuş."

"Doğru," dedi Harry sertçe. "Çok teşekkürler, Demelza."

ON İKİNCİ BÖLÜM: GÜMÜŞ VE OPAL

Dumbledore neredeydi ve ne yapıyordu?

Harry, müdürü birkaç hafta boyunca sadece iki kez görebildi. Artık yemeklerde çok nadir görünüyordu ve Harry, Hermione'nin müdürün okuldan her seferinde günlerce ayrıldığı şeklindeki düşüncesine katılıyordu. Dumbledore Harry'ye vereceğini söylediği özel dersleri unutmuş muydu? Dumbledore, derslerin kehanetle ne yapacağı hakkında bir şeylere yol göstereceğini söylemişti. Harry kendini desteklenmiş ve rahat hissetmişti, ama şimdi hafifçe terk edilmiş hissediyordu.

Ekimin ortalarına doğru dönemin ilk Hogsmeade gezisi geldi. Harry, okulda artan bu kadar sıkı güvenlik önlemlerine rağmen, bu gezilere hala izin verilip verilmediğini merak ediyordu, ama gidebilecek olmalarını öğrendiğine sevindi. Birkaç saatliğine de olsa şatonun dışına çıkmak daima güzeldi.

Harry gezi sabahı erkenden uyandı, hava fırtınalıydı ve kahvaltıya kadar olan vaktini İleri İksir Yapımı kitabını okuyarak geçirmeye karar verdi. Genelde kitaplarını okurken yatağa uzanmazdı. Bu davranış Ron'un da dediği gibi, bunu sadece acayip bulan Hermione dışındaki herkes için kaba bir davranıştı. Harry, her nasılsa, Melez Prens'in İleri İksir Yapımı kitabının zar zor sağlam kaldığını düşündü. Harry kitabı okumaya daldıkça, sadece onun, Slughorn'un gözüne girmesini sağlayan iksirler için yararlı ipuçları ve kestirmelerden

oluşmadığını fark etti, aynı zamanda kenarlarına, Harry'nin, Prens'in karalama ve düzeltmelerinden anladığı kadarıyla Prens'in kendi icadı olduğuna emin olduğu yaratıcı küçük büyü ve lanetler de karalanmıştı.

Harry, Prens'in kendi bulduğu büyülerden birkaçını çoktan denemişti. Ayak parmağı tırnaklarının aşırı derecede hızlı büyümesine neden olan bir lanet (koridorda Crabbe üzerinde denemişti ve çok eğlenceli sonuçlar almıştı), insanın dilini damağına yapıştıran bir büyü (bunu da iki kere kullanmıştı, genel bir takdir için, masum Argus Filch'in üzerinde), ve belki de en yararlısı, Muffliato, yakınında olan kişilerin kulağında anlayamadığı bir çınlamaya sebep oluyordu, böylece sınıfta duyulmadan uzun süre konuşabiliyorlardı. Bu büyüleri etkileyici bulmayan tek kişi, her yerde, sert, beğenmeyen ifadesini sürdüren ve Harry Muffliato büyüsünü etraftakilere uyguladığı sürece konuşmayı reddeden Hermione'ydi.

Harry yatağında doğruldu ve Prens'in başına biraz bela açmış gibi görünen büyü talimatlarını yakından inceleyebilmek için kitabı yan çevirdi. Birçok karalama ve düzeltme vardı, ama sonunda sayfanın köşesine sıkıştırılmış olanı gördü:

Levicorpus (szsz)

Rüzgar ve sulu sepken kar pencereleri acımasızca döverken ve Neville yatağında gürültülü bir şekilde horlarken, Harry, parantez içinde yazılı olan kelimelere baktı. “*Szsz...*” Bunun anlamı “sözsüz” olmalıydı. Harry, bu özel büyülerde başarılı olabileceğinden oldukça şüpheliydi. Snape'in her K.S.K.S. dersinde yorum yaptığı bu sözsüz büyüleri yapmakta hala zorluk çekiyordu.

Diğer yandan, Prens, Snape'den çok daha etkili bir öğretmen olduğunu kanıtlamıştı.

Asasını belirli bir şeye tutmadan, yukarı doğru kaldırdı ve kafasının içinden “*Levicorpus!*” dedi.

“Aaaahhhhh!”

Odada ani bir ışık çaktı ve oda tamamen gürültüyle doldu. Herkes, Ron çığlık atarken uyanmıştı. Harry, panik içerisinde İleri İksir Yapımı kitabını fırlattı. Ron havanın ortasında görünmez bir kanca tarafından ayak bileğinden yakalanmış gibi baş aşağı sallanıyordu.

“Özür dilerim!” diye bağırdı Harry, Dean ve Seamus kahkahalarla gülerken ve yataktan düşen Neville yerden kalkarken. “Dayan biraz, -seni indireceğim -“

İksir kitabını el yordamıyla buldu ve panik içinde sayfaları çabucak çevirdi, doğru sayfayı bulmaya çalışıyordu. En sonunda buldu ve büyünün altındaki karmaşık yazıyı çözdü. Bunun karşı büyü olması için dua ederek, “*Liberacorpus!*” diye düşündü var gücüyle. Odada bir ışık daha çaktı ve Ron yatağının üstüne düştü.

“Özür dilerim,” diye tekrarladı Harry zayıfça, Dean ve Seamus kahkahalarına devam ederken.

“Yarın,” dedi Ron boğuk bir sesle, “alarmı kurmak yerine seni kullanacağım.”

Hepsi Mrs. Weasley'nin el işi kazaklarından birkaç tanesiyle sıkıca giyinene ve pelerin, atkı ve eldivenlerini yanlarına alıncaya kadar Ron'un şoku geçmişti ve Harry'nin yeni büyüsünün çok etkileyici olduğuna karar vermişti, oldukça etkili olduğuna; aslında kahvaltıya

oturur oturmaz Hermione'ye bütün hikayeyi abartılı bir biçimde anlatmak için hiç vakit kaybetmedi.

“... ve sonra başka bir ışık daha çaktı ve ben tekrar yatağın üstüne indim!” diye sırıttı Ron, kendine sosis alırken. Hermione hikaye boyunca gülümsemedi bile, ve şimdi Harry'ye karşı soğuk ve hoşnutsuz bir ifade takınmıştı.

“Bu büyünün, senin o iksir kitabındakilerden başka bir tanesi olma ihtimali var mı?” diye sordu.

Harry ona hiddetle baktı. “Her zaman en kötü sonuca atlıyorsun, değil mi?”

“Öyle miydi?”

“Peki...evet, öyleydi...ama ne olmuş?”

“Yani, bilinmeyen, elle yazılmış bir büyüyü denemeye karar verdin ve ne olduğunu gördün?”

“Elle yazılmış olması niye bir sorun oluştursun ki?” dedi Harry, sorunun geri kalan kısmını yanıtlamamayı tercih ederek.

“Çünkü o, büyük ihtimalle Sihir Bakanlığı'nın onayladığı bir sihir değil,” dedi Hermione. “Ve ayrıca,” diye ekledi, Harry ve Ron birbirine bakarken, “ben, bu Prens'in karakterinin biraz tehlikeli olduğunu düşünmeye başladım.”

Harry ve Ron aynı anda bağırmaya başladı.

“O sadece komik,” dedi Ron, ketçap şişesini sosislerinin üzerine ters çevirerek. “Sadece komik, Hermione, hepsi bu!”

“İnsanları bileklerinden baş aşağı sallandırmak mı?” dedi Hermione, “Kim böyle büyüler yapmak için vaktini ve enerjisini harcar ki?”

“Fred ve George,” dedi Ron omuz silkerek. “bu onların yapacağı türden bir şey. Ve...”

“Benim babam,” dedi Harry. Henüz hatırlamıştı.

“Ne?” dedi Ron ve Hermione beraber.

“Babam da bu büyüyü kullanmıştı,” dedi Harry. “Ben - Lupin söyledi.”

Son bölüm doğru değildi, aslında Harry babasını bu büyüyü Snape üzerinde yaparken görmüştü, ama bu Düşünseli'ndeki kısa gezisinden Ron ve Hermione'ye asla bahsetmemişti. Şimdi, her nasılsa, ona müthiş bir olasılık görünmüştü. Acaba Melez Prens -?

“Belki baban bunu kullanmış olabilir Harry,” dedi Hermione, “ama bunu tek kullanan o değildi. Belki unutmuşsundur, bunu kullanan bir grup insan görmüştük. Havada sallanan insanlar. Onları uykusuz, çaresiz bir şekilde havada uçuran insanlar.”

Harry ona baktı. Acıtan bir hisle Ölüm Yiyenler'in Quidditch Dünya Kupası'ndaki davranışlarını hatırladı. Ron onun yardımına yetişti.

“O farklıydı,” dedi Ron güçlü bir şekilde. “Onlar bunu kötüye kullanıyordu. Harry ve babası sadece eğleniyordu. Sen Prens'i sevmiyorsun Hermione,” diye ekledi, bir sosisi sert bir şekilde ona sallayarak, “çünkü o iksirde senden daha iyi -”

“Bununla alakası yok!” dedi Hermione, yanakları kızararak. “Ben sadece ne işe yaradığını bilmediğin yeni büyüler yapmanın çok sorumsuzca olduğunu düşünüyorum. Artık Prens'den konuşmaktan vazgeç, sanki Prens onun ünvanıymış gibi, bahse girerim aptal bir lakaptır ve bana da çok nazik birisi gibi de görünmüyor!”

“Nasıl böyle bir izlenim aldığını bilmiyorum,” dedi Harry öfkeyle. “Eğer yetişen bir Ölüm Yiyen olsaydı ‘*melez*' olmakla övünmezdi,

değil mi?”

Bunu söyler söylemez, Harry babasının safkan olduğunu hatırladı, ama bunu zihninin bir köşesine attı, bunun için daha sonra endişelenirdi.

“Ölüm Yiyenler'in hepsi safkan olamaz, yeterince safkan büyücü kalmadı,” dedi Hermione inatla. “Çoğunun safkan olduğunu iddia eden melezler olduklarını sanıyorum. Onlar sadece Muggle doğumlulardan nefret ediyorlar, sen ve Ron onlara katılırsanız oldukça memnun olurlar.”

“Ben hiçbir şekilde Ölüm Yiyen olamam!” dedi Ron öfkeyle, Hermione'ye doğru salladığı çatalından bir parça sosis fırladı ve Ernie Macmillan'ı kafadan vurdu. “Benim bütün ailem kan haini! Bu Ölüm Yiyenler için en az Muggle doğumlu olmak kadar kötü.”

“Ve, onlar benim gelmeme bayılırlar,” dedi Harry alaycı bir şekilde. “Çok iyi arkadaş olurduk, eğer onlar beni haklamaya çalışmasalardı.”

Bu Ron'u güldürdü, ama Hermione gönülsüz bir şekilde sırıttı ve Ginny dikkatleri dağıttı. “Hey, Harry, sanırım bunu sana vermeliyim.”

Bu, üstünde tanıdık, ince eğik bir yazıyla Harry'nin ismi olan bir parşömen parçasıydı.

“Teşekkürler, Ginny... Bu Dumbledore'un sonraki dersi!” dedi Harry, Ron ve Hermione'ye. Parşömeni çekerek açtı ve çabucak içindekileri okudu.

“Pazartesi akşamı!” Kendini aniden hafiflemiş ve mutlu hissetti.

“Hogsmeade'de bize katılmak ister misin Ginny?” diye sordu.

“Dean'le gidiyorum - belki sizi orda görürüm,” diye cevapladı, el sallayarak ayrıldı.

Filch, her zamanki gibi meşe ön kapıların önünde bekliyor, Hogsmeade'e gitme izni olanları kontrol ediyordu. İşlemler, Filch'in herkesi üçer kere Sır Sezici Sensör'le kontrol etmesinden dolayı normalden uzun sürüyordu.

“Karanlık malzemeleri DIŞARI çıkarmak niye sorun olsun ki?” diye isyan etti Ron, korkuyla uzun ince Sır Sezici Sensör'e bakarak. “Asıl İÇERİYE ne getirdiğimizi kontrol etmelisin.”

Çenesi ona ekstradan birkaç kere daha sensörle dürtülme kazandırdı ve onlar dışarıdaki sulusepken kar ve rüzgâra çıktığında bile hala irkiliyordu.

Hogsmeade'e yürüyüş hiç de eğlenceli değildi. Harry atkısını yüzünün alt tarafına sardı. Geri kalan kısmının biraz sonra acıdığını ve uyuştuğunu hissetti. Köye giden yol tamamen acı rüzgâra karşı yürüyen öğrencilerle doluydu. Az sonra Harry, sıcak Ortak Salon'da kalsalardı daha iyi eğlenip eğlenemeyeceklerini düşünmeye başladı ve sonunda Hogsmeade'e vardıklarında Zonko'nun Şaka Dükkânı'nın tahtalarla kapatılmış olduğunu gördü. Harry bunu, bu gezinin iyi geçmeyeceğinin ispatı olarak yorumladı. Ron, kalın eldivenleriyle, dosdoğru sevecen bir şekilde açık olan Balyumuk'u gösterdi ve Harry ve Hermione onun peşinden sendeleyerek kalabalık dükkâna girdiler.

“Şükürler olsun” diye titredi Ron, sıcak ve şekerleme kokan hava etraflarını sararken. “Hadi, bütün öğleden sonra burada oturalım.”

“Harry, adamım!” dedi gürleyen bir ses arkalarından.

“Ah, hayır,” diye mırıldandı Harry. Üçü de acayip tüylü bir şapka ve tüylü yakasına uyan bir palto giyen, elinde kristalleşmiş ananas dolu büyük çantayı sıkıca tutmuş ve dükkânın yaklaşık dörtte birini kaplayan Profesör Slughorn'u görmek için arkalarına döndüler.

“Harry, benim küçük akşam yemeklerimi kaçırdığın üç oldu!” dedi Slughorn, hafifçe onun göğsüne vurarak. “Bu işe yaramaz, evlat, seni almaya kararlıyım! Miss Granger onları seviyor, değil mi?”

“Evet,” dedi Hermione çaresizce, “onlar oldukça -”

“Peki, niye birlikte gelmiyorsunuz Harry?” diye ısrar etti Slughorn.

“Şey, Quidditch antrenmanlarım var Profesör,” dedi, gerçekten antrenmanları Slughorn'un mor kurdeleyle süslediği davetlere göre ayarlayan Harry. Bu strateji Ron'un da gitmesini engelliyordu ve genellikle Ginny'le beraber, Hermione'nin McLaggen ve Zabini'yle birlikte sustuğunu hayal ederek gülüyorlardı.

“Pekala, ben bu kadar sıkı çalışmadan sonra, sizin ilk maçınızı kesinlikle kazanmanızı bekliyorum!” dedi Slughorn. “Ama birazcık eğlencenin kimseye zararı olmaz. Şimdi, pazartesi akşamına ne dersin, büyük ihtimalle böyle bir havada antrenman yapmak istemezsiniz...”

“Yapamam, Profesör. Benim -şey- Profesör Dumbledore'la bir görüşmem var o akşam.”

“Yine şanssızlık!” diye sızlandı Slughorn dramatik bir şekilde. “Peki... benden sonsuza kadar kaçamazsın, Harry!”

Ve gösterişli bir el sallamayla, paytak paytak dükkândan dışarı çıktı. Ron'a sanki oradaki karafatma sürülerinden biriymiş gibi çok az ilgi göstererek.

“Başka birinden daha kaçtığına inanamıyorum,” dedi Hermione başını sallayarak. “Onlar kötü değil, biliyorsun... Hatta bazen oldukça eğlenceli olabiliyorlar...” Ama sonra Ron'un yüzündeki ifadeyi gördü. “ Aa, bak - şekerli tüy kalemler var - uzun süre kullanışlı!”

Harry, Hermione'nin konuyu değiştirmesine sevindi, yeni ekstra büyük şekerli tüy kalemlere normalden daha fazla ilgi gösterdi ama Ron aksi biçimde bakmaya devam etti ve Hermione bundan sonra nereye gitmek istediğini sorduğunda sadece omuz silkti.

“Hadi, Üç Süpürge'ye gidelim,” dedi Harry. “Orası sıcaktır.”

Atkılarını tekrar yüzlerine sardılar ve şeker dükkânından ayrıldılar. Acı rüzgâr, Balyumruk'un tatlı sıcağından sonra, yüzlerini bıçak gibi kesiyordu. Cadde çok kalabalık değildi, kimse konuşarak vakit kaybetmek istemiyor, sadece gidecekleri yere ulaşmak için acele ediyordu. Tek istisna, Üç Süpürge'nin hemen dışında duran, hemen önlerindeki iki adamdı. Birisi çok uzun ve zayıftı. Harry yağmur damlalarıyla kaplı gözlüğünden gözlerini kısarak baktı ve köyün diğer meyhanesi Domuz Kafası'nın barmenini tanıdı. Harry, Ron ve Hermione yaklaştıkça, barmen paltosunu boynuna doğru sıkıca çekti ve uzaklaştı, daha kısa olan adamı kollarının içinde bir şey ararken bıraktı. Harry adamın kim olduğunu fark ettiğinde sadece birkaç adım uzağındaydı.

“Mundungus!”

Kısa ve çarpık bacaklı, uzun dağınık kızıl saçlı adam zıpladı ve elindeki eski bavulu düşürdü. Bavul patlar gibi açıldı ve hurdacı dükkânlarının vitrinlerindeki gibi görünen tüm şeyler dışarı saçıldı.

“Ah, Mer'aba, ‘Arry,” dedi Mundungus Fletcher, hiç inandırıcı olmayan, kalp kırıcı bir havayla. “Pekala, tutmayın beni.” Gitmek için

çok istekli görünen bir edayla bavulundan saçılan parçaları aceleyle yerden toplamaya başladı.

“Bunları satıyor musun?” diye sordu Harry, Mundungus'un yerden pis görünen nesneler karışımını toplamasını izleyerek.

“Şey, zar zor geçiniyorum,” dedi Mundungus. “Ver onu bana!”

Ron eğildi ve yerden gümüş görünümlü bir şey aldı.

“Bekle biraz,” dedi Ron yavaşça. “Bu tanıdık görünüyor -”

“Teşekkür ederim!” dedi Mundungus, kadehi Ron'un elinden kapıp tekrar bavula teperek. “Pekala, sonra görüşürüz - AHH!”

Harry, Mundungus'u boğazından dükkânın duvarına yapıştırdı. Hızlıca onu tek elle tutup, asasını çıkardı. “Harry!” diye ciyakladı Hermione.

“Bunları Sirius'un evinden aldın,” dedi nerdeyse Mundungus'la burun buruna olan ve nahoş bir tütün ve içki koklayan Harry. “Üzerinde Black ailesinin simgesi vardı.”

“Ben - hayır - ne -? ” diye tükürerek konuştu, yavaşça mora dönen Mundungus. “Ne yaptın, öldüğü günün akşamında gidip orayı mı soydun?” diye hırladı Harry. “Ben - hayır -“

“Onu bana ver!”

“Harry, yapma!” diye haykırdı Hermione, Mundungus maviye dönerken.

Bir patlama oldu ve Harry ellerinin Mundungus'un boğazından ayrıldığını hissetti. Nefesi kesilen ve tükürük saçan Mundungus düşen bavulunu yakaladı, sonra -ÇAT!- gözden kayboldu.

Harry yüksek sesle küfür etti, etrafında dönerek Mundungus'un nereye gittiğini görmeye çalıştı. “GERİ GEL, SENİ HIRSIZ!”

“Bunun bir yararı yok, Harry.” Mat saçları sulusepkenden karla ıslanmış, nereden geldiği belli olmayan Tonks ortaya çıktı. “Mundungus büyük ihtimalle şu an Londra'dadır. Bağırmanın bir anlamı yok.”

“Sirius'un eşyalarını arakladı! Çaldı onları!”

“Evet, ama sessiz ol,” dedi Tonks, bu bilgiyi hiç dert etmiyormuş gibi görünüyordu. “Bu soğuktan çıksan iyi olur.”

Onları Üç Süpürge'nin kapısından girinceye kadar izledi. Harry, içeriye adımını atar atmaz, patladı, “Sirius'un eşyalarını çalıyordu!”

“Biliyorum, Harry, ama lütfen bağırma, herkes bakıyor,” diye fısıldadı Hermione. “Git ve otur, sana içecek getireyim.” Harry, birkaç dakika sonra, Hermione elinde üç şişe kaymak birası ile masaya geldiğinde hala köpürüyordu.

“Yoldaşlık, Mundungus'u kontrol edemiyor mu?” diye sordu diğer ikisine sinirli bir fısıltıyla. “O karargahtayken sabit olmayan her şeyi çalmasına engel olamıyorlar mı?”

“Şşştt!” dedi Hermione umutsuzca, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına baktı; yakında oturan, Harry'ye büyük bir ilgiyle bakan bir çift büyücü ve fazla uzakta olmayan bir sütunun arkasında yüksek sele gülen Zabini vardı. “Harry, ben de kızdım, biliyorum çaldıkları senin eşyalarındı -”

Harry, kaymak birasını içerken tıkandı; bir an için Grimmauld Meydanı, 12 Numara'nın sahibi olduğunu unutmuştu.

“Evet, onlar benim eşyalarım!” dedi. “Beni görünce sevinmemesine şaşmamak gerek! Pekala, neler olduğunu gidip Dumbledore'a söyleyeceğim, o Mundungus'u korkutan tek kişi.”

“İyi fikir,” diye fısıldadı Hermione, Harry'nin sakinleşmesine sevindiği açıkça belliydi. “Ron, sen neye bakıyorsun?”

“Hiçbir şeye,” dedi Ron, aceleyle bakışlarını bardan kaçırarak, ama Harry onun biraz hafif bir içki için uzun süredir, ümitle, güzel görünüşlü Madam Rosmerta'nın bakışlarını yakalamaya çalıştığını biliyordu.

“Bana bu ‘*hiçbir şey*'in arkasında daha çok ateş viskisi varmış gibi geliyor,” dedi Hermione huysuzca.

Ron bu alayı duymazlıktan geldi, açıkça, ağırbaşlı bir sessizliğe bürünmeye karar vererek içeceğini yudumladı. Harry, Sirius'u ve o gümüş kadehlerden nasıl nefret ettiğini düşünüyordu. Hermione parmaklarını masaya vurdu, gözleri Ron'la bar arasında gidip geliyordu. Harry şişesindeki son damlaları da bitirdiği anda “Bu geziyi bitirip, okula geri dönelim,” dedi.

Diğer ikisi baş salladılar. Hiç de eğlenceli bir gezi değildi ve hava onlar durdukça daha da kötüleşiyordu. Tekrar paltolarını sıkıca giyindiler, atkılarını düzelttiler, eldivenlerini giydiler, sonra Katie Bell ve arkadaşlarını takip ederek ana caddeden geri döndüler. Harry'nin aklına Ginny geldi, ağır ağır donmuş çamurlar arasından Hogwarts yoluna doğru yürürlerken. Onu görememişlerdi, şüphesiz, diye düşündü Harry, çünkü Ginny ve Dean, mutlu çiftlerin sık sık gittikleri yer olan Madam Puddyfoot'un Çay Dükkanı'na rahat bir şekilde gizlenmişlerdi. Kaşlarını çatarak, başını hortum gibi dönen sulusepken kara karşı eğerek zar zor yürüdü.

Harry'nin, Katie Bell ve arkadaşının rüzgârdan ona doğru gürültülü ve tiz bir şekilde sürüklendiklerini fark etmesi kısa bir süre aldı. Harry gözlerini kısarak onların belirsiz siluetlerine baktı. İki kız, Katie'nin elinde tuttuğu bir şey yüzünden tartışıyorlardı. Harry, Katie'nin, “Bu seni ilgilendirmez, Leanne!” dediğini duydu.

Dar sokaktaki bir köşeyi döndüler, sulusepken kar Harry'nin gözlüklerini buğulayarak, kalınlaşmaya ve hızlanmaya başladı. Onları silmek için eldivenli elini kaldırdığında, Leanne, Katie'nin tuttuğu paketi elinden aldı, Katie tekrar kendine doğru çekti ve paket yere düştü.

O anda, Katie havaya yükseldi, Ron'unkinden farklı olarak, zarafetle ama komik bir şekilde bileğinden asılmıştı, kolları, uçmayı düşünüyormuş gibi sonuna kadar açıktı. Yine de yanlış bir şeyler vardı, ürkütücü bir şeyler... Saçları, rüzgârda kamçı gibi savruluyordu ama gözleri kapalıydı ve yüzünde tamamen boş bir ifade vardı. Harry, Ron, Hermione ve Leanne durdular ve izlediler.

Sonra, yerden iki metre yüksekte, Katie korkunç bir çığlık attı. Gözleri bir anda açıldı ve ne görüyor ya da ne hissediyorsa ona çok şiddetli bir acı verdiği açıktı. Bağırmaya devam etti ve Leanne de bağırmaya başladı ve Katie'nin bileklerini yakaladı, onu tekrar yere çekmeye çalışıyordu. Harry, Ron ve Hermione yardım etmek için ileri koştular, ama Katie'nin ayaklarını yakaladıkları anda hepsinin üstüne düştü. Harry ve Ron onu yakalamayı başardı ama kız çok fazla kıvrandığı için zor tutuyorlardı. Onun yere indirdiler, kız bağırmaya ve çırpınmaya devam etti. Anlaşılan hiçbirini tanımıyordu.

Harry etrafına bakındı; etrafı terk edilmiş görünüyordu.

“Orda kalın!” diye bağırdı ötekilere, uğuldayan rüzgârın arasından. “Yardım çağırmaya gideceğim!”

Okula doğru koşmaya başladı. Kimsenin, az önce Katie'nin davrandığı gibi davrandığını görmemişti ve buna neyin sebep olduğunu düşünemiyordu. Dar sokaktaki bir dönemeci döndü ve iki ayağı üzerine kalkmış dev bir ayı gibi görünen bir şeye çarptı.

“Hagrid!” dedi, nefes nefese, kendini düştüğü çalılıklardan çıkarırken.

“Harry!” dedi, kaşlarına ve sakalına sulusepken kar düşmüş ve müthiş tüylü, kunduz derisi paltosunu giymiş olan Hagrid. “Grawp'ı ziyaret ediyordum, çok iyi gidiyor, sen de gör-”

“Hagrid, geride birisi yaralandı, ya da lanetlendi ya da başka bir şey -”

“Ne?” dedi Hagrid, şiddetli rüzgardan Haryy'nin sesini duyabilmek için öne eğildi.

“Birisi lanetlendi!” diye bağırdı Harry.

“Lanetlendi mi? Kim lanetlendi - Ron? Hermione?”

“Hayır, onlar değil, Katie Bell - buradan...”

Dar sokak boyunca geri koştular. Hala yerde çırpınan ve bağıran Katie Bell ve etrafındaki küçük bir grup insanı bulmaları zaman almadı. Ron, Hermione ve Leanne'nin hepsi birden onu susturmaya çalışıyorlardı.

“Geri çekilin!” diye bağırdı Hagrid. “Ben bir bakayım!”

“Ona bir şey oldu!” diye hıçkırarak ağladı Leanne. “Ne olduğunu bilmiyorum.”

Hagrid bir süre Katie'ye baktı, sonra, hiçbir şey söylemeden, eğildi, onu kucağına aldı ve onunla beraber şatoya doğru koşmaya başladı. Birkaç saniye sonra Katie'nin içe işleyen çığlıkları kesildi ve duyulan tek ses rüzgarın sesi oldu.

Hermione, Katie'nin ağlayan arkadaşının yanına gitti ve kolunu ona doladı.

“Leanne'ydi, değil mi?

Kız başını salladı.

“Her şey aniden mi oldu, yoksa -”

“Paket yırtıldığı zaman oldu,” diye hıçkırarak ağladı Leanne, yerdeki yırtılarak açılmış ve yeşilimsi ışık saçan, tamamen ıslanmış kahverengi kağıttan paketi gösteriyordu. Ron eğildi, kollarını uzattı, ama Harry onun kolunu yakaladı ve onu geri çekti.

“Ona dokunma!”

Yere çömeldi. Kağıtan çıkmış, gösterişli opal bir kolye duruyordu.

“Bunu daha önce de görmüştüm,” dedi Harry, nesneye bakarak. “Yıllar önce Borgin ve Burkes'de satılıyordu. Etikette lanetli olduğu yazıyordu. Katie ona dokunmuş olmalı.” Kontrol edilemez bir şekilde titremeye başlayan Leanne'ye baktı. “Katie bunu nasıl aldı?”

“Tartışmamızın sebebi buydu. Üç Süpürge'de tuvaletten döndüğünde bunu tutuyordu, bunu Hogwarts'daki biri için sürpriz olduğunu ve götürmesi gerektiğini söyledi... Oh hayır, oh hayır, bahse girerim Imperius lanetine uğramıştı ve ben bunu fark edemedim!”

Leanne, yeni hıçkırıklarla titredi. Hermione omzuna yavaşça vurdu. “Onu kime vereceğini söylemedi, değil mi Leanne?”

“Hayır... bana söylemedi... ona aptal olmamasını ve onu okula götürmemesini söyledim, ama beni dinlemedi ve... ve sonra ben onu elinden almaya çalıştım... ve... ve -”

Leanne bir üzüntü çığlığı attı.

“Okula dönsek iyi olur,” dedi Hermione, kolu hala Leanne'ye dolalı bir şekilde. “Onun nasıl olduğunu öğrenebiliriz. Hadi...”

Harry bir an tereddüt etti, sonra yüzünden atkısını çıkardı ve Ron'un nefesinin kesilmesine aldırmayarak, dikkatli bir şekilde kolyeyi paketledi ve eline aldı.

“Bunu Madam Pomfrey'ye göstermeliyiz,” dedi.

Hermione ve Leanne'yi yolda takip ederken Harry, sinirli bir şekilde düşünüyordu. Konuştuğunda okul arazisine yeni girmişlerdi, düşüncelerini artık kendine saklayamamıştı.

“Malfoy bu kolyeyi biliyordu. Dört sene önce bir kutuda Borgin and Burkes'deydi. Ben, o ve babasından saklanırken, onun buna dikkatli bir şekilde baktığını gördüm. O gün Malfoy'u takip ettiğimizde aldığı şey buydu. Bunu hatırladı ve almak için geri döndü!”

“Ben - bilmiyorum, Harry,” dedi Ron tereddütle. “Borgin and Burkes'e bir sürü insan giriyor... Ve bu kız, Katie'nin onu bayanlar tuvaletinde aldığını söylemedi mi?”

“O, tuvaletten döndüğünde elindeydi, dedi, tuvalette onu kendi almış olması gerekmiyordu -?”

“McGonagall!” dedi Ron, uyararak.

Harry baktı. Gerçekten de Profesör McGonagall girdap gibi dönen sulusepken karın içinden onları karşılamak için taş basamaklardan

aceleyle iniyordu.

“Hagrid, siz dördünüzün Katie Bell'e ne olduğunu gördüğünüzü söyledi - hemen yukarı, benim odama lütfen! Tuttuğun şey ne Potter?”

“Tanrım,” dedi Profesör McGonagall, kolyeyi Harry'den aldığında telaşlanmış görünüyordu. “Hayır, hayır, Filch, onlar benimle!” diye ekledi aceleyle, Filch Sır Sezici Sensör'ü yukarıda tutarak Giriş Salonu'ndan onlara doğru istekli bir şekilde ayaklarını sürüyerek gelirken. “Bu kolyeyi hemen Profesör Snape'e götür, ama kesinlikle ona dokunma, atkının içinde kapalı kalsın!”

Harry ve diğerleri Profesör McGonagall'ı yukarıya, odasına kadar takip ettiler. Sulusepken karla kirlenmiş camlar çerçevelerinde tıkırdıyordu ve oda şöminede çatırdayan ateşe rağmen serindi. Profesör McGonagall kapıyı kapattı ve Harry, Ron, Hermione ve hala hıçkırarak ağlayan Leanne'yle yüz yüze gelebilmek için azametle masasına yürüdü.

“Pekala,” dedi keskin bir sesle. “Neler oldu?”

Duraksayarak ve ağlamasını kontrol altına almaya çalıştığı pek çok arayla, Leanne, Profesör McGonagall'a, Katie'nin nasıl Üç Süpürge'de tuvalete gittiğini ve elinde belirsiz bir paketle geri döndüğünü, Katie'nin nasıl biraz garip göründüğünü ve nasıl bilinmeyen birine verilmesinin akılcılığı hakkında tartıştıklarını ve tartışmanın yırtılarak açılan paket için mücadeleyle sonuçlandığını anlattı. Bu noktadan sonra Leanne çok etkilendi ve ondan başka bir kelime almak mümkün olmadı.

“Pekala,” dedi Profesör McGonagall, nazik bir biçimde. “Hastane kanadına git, lütfen, ve Madam Pomfrey sana şok için bir şeyler versin.”

O, odadan çıkınca, Profesör McGonagall, Harry, Ron ve Hermione'ye döndü. “Katie, kolyeye dokununca ne oldu?”

“Havaya yükseldi,” dedi Harry, ne Ron, ne de Hermione daha konuşamadan. “Sonra çığlık atmaya başladı ve bayıldı. Profesör, Profesör Dumbledore'u görebilir miyim, lütfen?”

“Müdür, Pazartesi'ye kadar yok, Potter,” dedi Profesör McGonagall şaşırmış görünerek.

“Yok mu?” diye tekrar etti Harry, sinirli bir şekilde.

“Evet, Potter, yok!” dedi Profesör Mcgonagall keskince. “Ama bu korkunç olay hakkında bir şeyler söylemek istiyorsan, eminim bana söyleyebilirsin!”

Bir an Harry tereddüt etti. Dumbledore, birçok yönden daha korkutucu olmasına rağmen, Profesör McGonagall ona güven vermiyordu. Korkunç olmasına rağmen hiç de yabana atılacak bir teori değildi. Bu bir ölüm-kalım meselesiydi ve gülüneceğini düşünerek kaygılanmak için vakit yoktu.

“Ben, o kolyeyi Katie Bell'e, Draco Malfoy'un verdiğini düşünüyorum, Profesör.”

Yan tarafında Ron, açıkça utandığını belli ederek burnunu ovuşturdu. Diğer yanında Hermione ise Harry ile kendi arasına mesafe koymak istiyormuş gibi ayaklarını sürttü.

“Bu çok ciddi bir suçlama, Potter,” dedi Profesör McGonagall, şok edici bir duraksamadan sonra. “Hiç kanıtın var mı?”

“Hayır,” dedi Harry, “ama...” ve ona Malfoy'u Borgin ve Burkes'e kadar takip etmelerini ve Mr. Borgin ve onun arasındaki duydukları konuşmaları anlattı.

Konuşmasını bitirdiği zaman, Profesör McGonagall hafifçe karışmış görünüyordu.

“Malfoy, Borgin ve Burkes'den tamir etmek için bir şey mi aldı?”

“Hayır, Profesör, o sadece Borgin'in, yanında olmayan bir şeyin nasıl tamir edilebileceğini söylemesini istedi. Ama sorun bu değil, oradan aynı zamanda bir şey aldı, ve sanırım kolyeydi -”

“Malfoy'u aynı paketle dükkândan çıkarken gördün mü?”

“Hayır, Profesör, Borgin'e onu kendisi için dükkânda tutmasını söyledi -”

“Ama, Harry,” diye sözünü kesti Hermione, “Borgin ona, onu almak mı istediğini sordu ve Malfoy hayır dedi -”

“Çünkü, ona açıkça dokunmak istemiyordu!” dedi Harry sinirli bir şekilde.

“Tam olarak ‘*Bunu sokakta nasıl taşıyabilirim?*' demişti.” dedi Hermione.

“Çünkü elinde bir kolye taşırken görülseydi, biraz ahmakça olurdu” diye aniden söyledi Ron.

“Ron,” dedi Hermione umutsuzca, “tamamen sarılmış olabilirdi, böylece dokunmasına gerek kalmazdı ve paltosunun içine saklaması da oldukça kolaydı, böylece kimse göremezdi! Sanırım, Borgin ve Burkes'de ayırttığı her neyse gürültülü veya büyük bir şeydi, eğer onu caddede taşırsa dikkatleri üstüne çekeceğini bildiği bir şey - ve her neyse,” diye sesli bir şekilde bastırdı, Harry sözünü kesmeden, ”Borgin'e kolyeyi sordum, hatırlamıyor musunuz?. Malfoy'un ne ayırttığını öğrenmeye gittiğimde, kolyeyi orda gördüm. Ve Borgin bana fiyatını söyledi, çoktan satıldı veya başka bir şey demedi -”

“Senin yapmaya çalıştığın çok açıktı, senin ne yapmak istediğini beş saniyede anladı, tabi ki sana söylemeyecekti - her neyse, Malfoy onu gönderebilirdi -”

“Bu kadar yeter!” dedi kızgın görünen Profesör McGonagall, Hermione cevap vermek için ağzını açtığında.

“Potter, bunu bana anlattığın için seni takdir ediyorum, ama bu kolyenin satılmış olabileceği dükkana gittiği için Malfoy'u suçlayamayız. Aynı şey muhtemelen yüzlerce kişi için geçerlidir -”

“- ben de bunu söylüyordum -” diye mırıldandı Ron.

“- ve her halükarda, bu sene burada katı güvenlik önlemleri aldık. Ben bizim bilgimiz olmadan bu kolyenin okula girebileceğini sanmıyorum -”

“Ama -”

“- ve üstelik,” dedi Profesör McGonagall, berbat bir bitirici havayla, “Mr. Malfoy bugün Hogsmeade'de değildi.” Harry ona ağzı açık bakakaldı, gururu kırılmıştı.

“Nerden biliyorsunuz, Profesör?”

“Çünkü benim gözetimimdeydi. Ardı ardına iki kere Biçim Değiştirme ödevini bitiremedi. Şüphelerini bana anlattığın için teşekkür ederim, Potter,” dedi asker gibi önlerinden yürüyüp geçerken, “ama, hastane kanadına gidip Katie Bell'i kontrol etmem gerek. Hepinize iyi günler.”

Odasının kapısını açtı. Gitmekten başka seçenekleri yoktu, ona bir söz bile söylemeden odadan sırayla çıktılar.

Harry, diğer ikisine, McGonagall'ın tarafını tuttuğu için sinirliydi. Bununla beraber, onların, neler olduğu hakkındaki tartışmalarına

hemen katılmakta zorlandı.

“Peki, Katie'nin o kolyeyi kime vereceğini sanıyorsunuz?” diye sordu Ron, Ortak Salon'a doğru merdivenleri çıkarken. “Kim bilir,” dedi Hermione. “Ama her kimse ucuz kurtuldu. Kimse o kolyeye dokunmadan o paketi açamazdı.”

“Birçok kişi olabilir,” dedi Harry. “Dumbledore - Ölüm Yiyenler ondan kurtulduklarına çok sevinirlerdi, eminim onların bir numaralı hedefidir. Veya Slughorn - Dumbledore onu Voldemort'un isteyeceğini sanıyordu, ve Dumbledore'un tarafını seçince sevinmemişlerdir, ya da -”

“Ya da sen,” dedi Hermione, tedirgin görünerek.

“Olamazdım,” dedi Harry, “yoksa Katie dar sokakta arkasına döner ve bana verirdi, değil mi? Üç Süpürge'den beri bütün yol boyunca onun arkasındaydım. Filch her giren ve çıkanı ararken, bana Hogwarts dışında vermesi daha garantili bir teslimat olurdu. Merak ediyorum, acaba Malfoy niçin onu şatoya getirmesini istedi?”

“Harry, Malfoy Hogsmeade'de değildi!” dedi Hermione, ayağını düş kırıklığıyla yere vurarak.

“O zaman, bir suç ortağı kullandı,” dedi Harry, “Crabbe veya Goyle - veya, bir düşünün, başka bir Ölüm Yiyen, o da katıldığına göre şimdi Crabbe ve Goyle'dan daha iyi bir sürü arkadaşı vardır -”

Ron ve Hermione açıkça onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını anlamış gibi birbirlerine baktılar. “Dilligrout,” dedi Hermione keskin bir şekilde Şişman Hanım'a geldiklerinde.

“Tablo, onları Ortak Salon'a almak için savrularak açıldı. Oda tamamen doluydu ve nemli giysi kokuyordu. Birçok insan kötü hava

yüzünden Hogsmeade'den erken dönmek zorunda kalmıştı. Nasıl olduysa, ortalıkta ne korku ne de spekülasyon uğultusu yoktu. Anlaşılan Katie'nin akıbeti henüz yayılmamıştı.

“Durup tekrar düşündüğümüzde, gerçekten çok zekice bir saldırı değildi,” dedi Ron, kayıtsızca birinci sınıflardan birini ateşin yanındaki güzel koltuktan kovdu ve kendi oturdu. “Lanet, şatonun içinde aynı şeyi yapmazdı. Buna kusursuz bir plan diyemezsiniz.”

“Haklısın,” dedi Hermione, Ron'u ayağıyla dürterek koltuktan kaldırdı ve tekrar birinci sınıfa verdi. “Sonuçta, iyi düşünülmüş bir plan değildi.”

“Ama ne zamandan beri Malfoy, dünyanın en iyi düşünürlerinden biri oldu ki?” diye sordu Harry. Ne Ron ne de Hermione cevap vermedi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: GİZLİ RIDDLE

Katie ertesi gün St. Mungo Sihirsel Hastalıklar ve Sakatlıklar Hastanesi'ne kaldırıldığında onun lanetlendiği haberi detayların karmaşıklığına rağmen tüm okula yayılmıştı; ancak Harry, Ron, Hermione ve Leanne dışında hiç kimse Katie'nin asıl hedef olmadığını bilmiyor gibi görünüyordu.

“Oh, ve tabii ki Malfoy bunu biliyor.” dedi Harry, onun Ölüm-Yiyen-Malfoy teorisinden bahsederkenki yeni duymazlıktan gelme tavırlarına devam eden Ron ve Hermione'ye.

Harry, Dumbledore'un pazartesi geceki dersten beri gittiği yerden dönüp dönmediğini merak etmişti, ancak buna karşın hiçbir bilgisi yoktu; yine de saat sekizde Dumbledore'un ofisinin önüne gelmişti, kapıya bir kez vurdu, içerden girmesini söyleyen bir ses geldi. Dumbledore yerinde oturuyordu, hiç olmadığı kadar yorgun görünüyordu, eli ise eskisi gibi hala simsiyah ve yanıktı, ama Harry'ye nezaketle eliyle oturması için işaret ederken gülümsüyordu. Düsünseli yine masanın üzerinde duruyor, gümüşi ışık ipliklerini tavanda oynatıyordu.

“Ben yokken bayağı yoğun günler geçirmişssin.” dedi Dumbledore. “Sanırım Katie'nin kazasına tanık oldun, değil mi?”

“Evet, efendim. Durumu nasıl?”

“Oldukça şanslı olmasına rağmen durumu hala ciddi. Kolye mümkün olabilecek en az derecede ve hafifçe cildine temas etmiş gibi görünüyor: Eldiveninde sadece küçücük bir delik vardı. Ancak eğer onu takmış ya da eldivensiz elleriyle tutmuş bile olsaydı, muhtemelen o an ölmüş olurdu. Neyse ki, Profesör Snape lanetin hızla yayılmasını engellemeyi başarabildi-“

“Neden o peki?” diye sordu çabucak Harry. “Neden Madam Pomfrey değil?”

“Saygısız” dedi duvardaki portelerden yumuşak bir ses ve Phineas Nigellus Black, Sirius'un büyük-büyük-büyükbabası, başını omuzlarından kaldırıp uyuma numarası yapmayı bırakarak: “Benim zamanımda bir öğrencinin Hogwarts'ın işleyişi hakkında soru sorulmasına asla izin verilmezdi, ben vermezdim.”

“Teşekkürler, Phineas.” dedi Dumbledore sözünü keserek. “Profesör Snape'in Karanlık sanatlar hakkındaki bilgisi Madam Pomfrey'den çok daha fazla, Harry. Her neyse, St. Mungo personeli bana saat başı rapor gönderiyor ve ben de Katie'nin zamanla sağlığına tamamen kavuşacağına eminim.”

“Bu hafta sonu neredeydiniz, efendim?” diye sordu Harry, şansını çok zorladığı hakkındaki -belliki hafifçe tıslayan Phineas Nigellus da aynı şeyi düşünüyordu- içindeki kuvvetli hissi dikkate almayarak.

“Sanırım şu an için bunu söylemeyi tercih etmiyorum” dedi Dumbledore. “Yine de, sana bunu uygun bir şekilde anlatacağım.”

“Anlatacak mısınız?” dedi Harry, yerinden sıçramıştı.

“Evet, öyle umuyorum” dedi Dumbledore, yeni gümüşi anıların bulunduğu şişenin tıpasını cübbesinin içinden çıkardığı asasının bir dürtüsüyle açarken.

“Efendim” dedi Harry tereddütle. ”Hogsmeade'de Mundungus'la karşılaştım.”

“Aa, evet, bir süredir Mundungus'un senin mirasına düzenbazca davrandığının farkındayım.” dedi Dumbledore kaşlarını çatarak. “Sen Üç Süpürge'nin önünde onunla görüşüp konuştuğundan beri hiç görünmüyor. Sanırım benim karşıma çıkmaktan korkuyor. Yine de belli olan bir şey var; o da onun Sirius' un o eski servetinden pek uzak kalamayacağı.”

“O uyuz, ihtiyar melez Black mirasını mı çalmaya çalışıyor?” dedi çileden çıkmış bir halde Phineas Nigellus; çerçevesinden çıkıp gitmişti; şüphesiz Grimmauld Meydanı 12 Numara'daki portesine ziyaret etmek için.

“Profesör” dedi Harry, kısa bir sessizliğin ardından. “Profesör McGonagall size Katie yaralandıktan sonra ona anlattığım şeyleri aktardı mı? Draco Malfoy hakkında olanları?”

“Evet, bana şüphelerinden bahsetmişti.” dedi Dumbledore. “Ve siz-?”

“Katie'nin kazasında parmağı olabilecek bütün herkesi araştırmak için muhtemel olan tüm olasılıkları değerlendireceğim” dedi Dumbledore. “Ancak şu an bizi ilgilendiren tek şey Harry, dersimiz.”

Harry buna biraz alınmıştı: Eğer dersler o kadar önemli ise neden ilki ile ikincisi arsında bu kadar ara vermişlerdi; ama yine de Draco Malfoy hakkında bir kelime daha etmedi; Dumbledore'u Düşünseli'ne taze anılarını aktarırken izledi ve taş çanak bir kez daha uzun parmaklı ellerinin arasında girdap gibi dönmeye başladı.

“Eminim hatırlayacaksın, en son Lord Voldemort'un kökeninin yakışıklı bir Muggle'dan -Tom Riddle'dan yani- geldiğinden, onun bir cadı olan karısı Merope'yi terk edip ailesinin yanına Little

Hangleton'a döndüğünden bahsetmiştik. Merope Londra'da tamamen yalnız, bir başına bırakılmıştı ve karnında bir gün Lord Voldemort olacak olan bebeğini taşıyordu.

“Onun Londra'da olduğunu nerden biliyorsunuz efendim?”

“Caractacus Burke'ün tanıklığı sayesinde” dedi Dumbledore. ”Eşi olmayan bir tesadüf sonucu sözünü ettiğimiz kolyenin geldiği dükkânı bulmada bizlere yardım etti.”

Harry'nin daha önce de gördüğü gibi Düşünseli'nin içindekileri bir madencinin altınları elemesi gibi çalkaladı. Girdabın içinden gümüşi bir kütle şeklinde küçük yaşlı bir adam çıktı. Yavaşça düşünselinin içinden dönerek yükseliyordu, bir hayalet kadar saydam, ancak çok daha yoğundu, gür saçları gözlerini tamamen örtüyordu.

“Evet, onu çok garip bir olay sonucu alabildik. Bundan uzun yıllar evvel, Noel'den hemen önce, genç bir cadı tarafından getirildi. Acil olarak altına ihtiyacı olduğunu söyledi, zaten bunu söylemesine gerek bile yoktu, durum gayet aşikârdı; paçavralara sarılmış bir halde, güzel görünmekten çok uzaktı... Bir bebeği de olacaktı görünüşe bakılırsa. Madalyonun Slytherin'e ait olduğunu söyledi. Ancak, bilirsiniz, bu tarz hikâyelerden hep duyuyorduk. “Bu Merlin'in, evet bu onun en sevdiği demliği...” Ama madalyona baktığımda, arması kusursuzdu ve birkaç küçük büyü bana doğruları anlatması için yeterliydi. Tabii bunun neredeyse paha biçilmez olduğunu anlamamak imkânsızdı. Ancak cadının bunun değeri hakkında en ufak bir fikri yokmuş gibi görünüyordu. Bu yüzden ona sadece on Galleon verdik. Bu hayatımızda yapmış olduğumuz en karlı alışverişimizdi şüphesiz.”

Dumbledore, düşünselini gereğinden fazla bir kuvvetle sarstı ve Caractacus Burke geldiği diğer hatıraların yanına dönüp giderek kayboldu.

“Ona sadece on Galleon mu verdi yani?” dedi Harry, hafiften kızgın bir sesle.

“Caractacus Burke hiçbir zaman cömertliğiyle ün yapmadı.” dedi Dumbledore. “Bu sayede biz de Merope'nin hamileliğinin son zamanlarında Londra'da yalnız olduğunu, parasızlıktan ve sahip olduğu tek ve çok değerli hazinesini sattığından dolayı umutsuzluğa düştüğünü ve ayrıca madalyonun Marvolo ailesinin kuşaktan kuşağa geçen değerli bir aile yadigârı olduğunu biliyoruz.”

“Ama, ama o sihir yapabilirdi.” dedi Harry sabırsızca. ”Kendisi için gerekli olan yemeği ya da istediği her şeyi sihirle yapabilirdi, değil mi?”

“Ah, evet tabiî ki” dedi Dumbledore. “Benim kanaatime göre -yine tahmin yürütüyorum, ancak haklı olduğumdan eminim- Merope, kocası onu terk ettiğinde sihir yeteneğini kullanmayı bıraktı. Sanırım artık yaşamını bir cadı olarak sürdürmek istemiyordu. Tabi, onun karşılıksız aşkı ve bunun beraberinde getirdiği hayal kırıklığının da onun gücünü önemli ölçüde zayıflatmış olabilmesi de mümkün; bu gerçekten de muhtemel bir durum. Ne olursa olsun, senin de gördüğün gibi Merope, kendi hayatını kurtarmak için bile asasını kaldırmayı reddetti -“

“Oğlu için bile mi?”

Dumbledore kaşlarını kaldırdı.

“Lord Voldemort için üzülüyor olamazsın, değil mi?”

“Hayır” dedi Harry çabucak. “Ama onun bir seçeneği vardı, değil mi, benim annemin durumunda değildi.”

“Senin annenin de bir seçeneği vardı” dedi Dumbledore kibarca. “Evet, Merope Riddle, oğlunun ona ihtiyacı olduğunu bildiği halde ölümü seçti, ama onu sertçe yargılama Harry. Uzun zamandır çektiği acılar onu çok yıprattı ve asla o annen gibi cesur bir kadın olmadı. Ve şimdi, eğer ayağa kalkacak olursan...”

“Nereye gidiyoruz?” dedi Harry, Dumbledore ona doğru yaklaşırken.

“Bu sefer” dedi Dumbledore. “Benim anılarıma gireceğiz. Bence orada tatmin edici gerçekler ve zengin detaylar bulacaksın. Senden sonra, Harry...”

Harry Düşünseli'ne doğru eğildi; anının serin yüzeyi yüzüne değdi ve sonra tekrar karanlığın içersinde düşüyordu... Birkaç saniye sonra ayakları sert zemine çarptı; gözlerini açtı, kendisini ve Dumbledore'u Londra'nın hareketli eski tarz sokaklarının birinde duruyorken buldu.

“Bak, ben oradayım.” dedi Dumbledore canlılıkla; önlerindeki süt taşıyan bir at arabasının karşısındaki caddeden geçen uzun bir silueti işaret ediyordu.

Daha genç görünen bu Albus Dumbledore'un uzun sakalı ve saçları kumraldı. Caddenin onların bulunduğu kısmına doğru ilerliyordu; giydiği erik rengi, kadife, gösterişli bir kesime sahip takım elbisenin çektiği tüm meraklı bakışlar arasından uzun adımlarla ilerledi.

“Güzel takım, efendim.” dedi Harry kendini tutamayarak, ancak Dumbledore da aralarında kısa bir mesafe olan daha genç halini takip ederken kıkırdıyordu. Sonunda birkaç demir kapıyı geçerek yüksek parmaklıklarla kuşatılmış oldukça zevksiz, soğuk görünümlü, kare biçiminde bir binayı çevreleyen boş bir avluya varmışlardı. Ana

kapının önündeki birkaç basamaktan çıktılar ve genç Dumbledore kapıya bir kez vurdu. Bir ya da iki dakika sonra önlüklü, oldukça pasaklı görünen bir kız tarafından kapı açıldı.

“İyi akşamlar. Mrs. Cole ile bir randevum vardı, sanırım kendisi buranın yetkilisi oluyor.”

“Oh” dedi Dumbledore'un tuhaf görüntüsü karşısında şaşırmış görünen kız. “Aa...evet... Bir saniye... Mrs. COLE!” diye bağırdı omzundan geriye doğru.

Harry uzaklardan yanıt veren birinin bağrışını duydu. Kız tekrar Dumbledore'a dönmüştü. “İçeri geçin, birazdan burada olur.”

Dumbledore siyahlı beyazlı kiremitlerle döşenmiş koridora adımını attı. Her yer yıkık döküktü ama lekesiz ve tertemizdi. Harry ve şimdiki Dumbledore onları takip etti. Arkalarından kapı kapandıktan sonra bezgin görünümlü, epey sıska bir kadın onlara doğru geldi. Keskin yüz hatlarına sahipti, bu da onu daha tedirgin gösteriyordu. Dumbledore'a doğru ilerlerken önlüklü bir başka yardımcısına talimatlar yağdırıyordu. “... ve ayrıca iyotu al, onu yukarıya, Martha'ya götür, Billy Stubbs yarasının kabuğunu değişiyor ve Eric Whalley çarşaflarına kaçırmış yine.” dedi ve sonra gözleri Dumbledore'un üzerinde takıldı; orada öylece donakaldı, biraz önce önünden bir zürafa geçmiş olsaydı ancak bu kadar şaşırabilirdi.

“İyi akşamlar,” dedi Dumbledore elini uzatarak.

Mrs. Cole ağzı açık kalmış bir halde boş gözlerle ona bakıyordu.

“Benim adım Albus Dumbledore. Sizden bir randevu istediğime dair bir mektup yollamıştım ve siz de nazikçe bugün beni kabul edebileceğinizi söylemiştiniz.”

Mrs. Cole gözlerini kırpıştırdı. Anlaşılan Dumbledore'un bir halüsinasyon olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. “Evet. Tamam... şey... sanırım odama geçsek iyi olacak.” Dumbledore'u bir tarafı ofis bir tarafı da oturma odası görünümünde olan küçük bir odaya götürdü. Koridor gibi burası da yıkık döküktü, mobilyalar çok eski ve birbiriyle uyumsuzdu. Dumbledore'u epey çürümüş görünen tahta bir sandalyeye oturttu ve kendisi de gözlerini Dumbledore'dan ayırmadan karşısındaki üzeri darmadağın sıranın birine çöktü.

“Mektubumda da belirttiğim gibi, buraya Tom Riddle'ı ve onun geleceğini kararlaştırmamız gerektiği için geldim.” dedi Dumbledore.

“Siz aileden biri misiniz?” diye sordu Mrs. Cole.

“Hayır, ben bir öğretmenim.” dedi Dumbledore.

“Hangi okulda?”

“Adı Hogwarts.” dedi Dumbledore.

“Neden Tom'la bu kadar ilgileniyorsunuz?”

“Bizim aradığımız özel yeteneklere sahip olduğunu düşünüyoruz.”

“Yani onun burs gibi bir şey mi kazandığını söylüyorsunuz? Ama bunu nasıl yapmış olabilir ki? Şimdiye kadar hiçbir sınava girmedi.”

“İsmi doğduğundan beri okulumuza kayıtlı”

“Kim kaydetti onu? Ailesi mi?”

Şüphe yoktu ki Mrs. Cole rahatsız edecek biçimde ani ve sert bir kadındı. Görünüşe bakılırsa Dumbledore da aynı şeyi düşünüyordu. Şimdiyse Harry onun kadife takımının cebinden asasını çıkardığını gördü, aynı anda Mrs. Cole'un sırasının üzerinden tamamen boş bir parça kâğıdı kaldırdı.

“Bu.” dedi Dumbledore, kâğıdı ona uzatırken asasını bir kez sallayarak. “Sanırım her şeyi daha net bir şekilde anlamanıza yardımcı olur.”

Mrs. Cole'un gözleri bir süre boş kâğıda öylece baktıktan sonra odaklandı.

“Bu bir emir gibi görünüyor.” dedi, sakince elindekini geri vererek. Sonra gözleri birkaç saniye önce ikram edilmeyecekmiş gibi duran bir şişe içkiyle iki bardağa takıldı.

“Bir bardak içki içmek ister miydiniz?” dedi gereğinden kibar bir sesle.

“Teşekkür ederim.” diye içten bir gülümsemeyle karşılık verdi Dumbledore.

Kısa bir süre içersinde Mrs. Cole'un içki içmede hiç de acemi olmadığı anlaşıldı. İkisinin de bardaklarını cömertçe doldurdu; bir dikişte kendi bardağını boşaltmıştı bile, dudaklarını şapırdatıp duruyordu. İlk defa Dumbledore'a gülümsedi; Dumbledore bu avantajı kullanmada hiç tereddüt etmedi.

“Acaba bana Tom Riddle'ın geçmişi hakkında bir şeyler anlatıp anlatamayacağınızı merak ediyordum? Sanırım o burada, bu yetimhanede doğdu, değil mi?”

“Bu doğru” dedi Mrs. Cole, kendine biraz daha içki koyarken. ”Çok iyi hatırlıyorum, bu mevkide çalışmaya henüz başlamıştım. Yeni yıl arefesiydi ve keskin bir soğuk vardı, kar yağıyordu, bilirsiniz, berbat bir geceydi ve o kız, yaşı benim o zaman olduğumdan pek fazla değildi, merdivenlerden sendeleyerek zar zor çıktı. Bize bu şekilde gelen ne ilkti ne de son. Onu içeri aldık ve bir saat sonra bebeğini doğurdu ve sonraki bir saat içersinde de öldü.”

Mrs. Cole başını hafifçe salladı ve bardağından büyük bir yudum aldı.

“Ölmeden önce herhangi bir şey söyledi mi?” diye sordu Dumbledore. “Oğlunun babası ya da herhangi başka bir şey hakkında?”

“Evet, söyledi.” dedi Mrs. Cole, bir elinde içkisi ve onun hikâyesini dinlemeye hevesli birilerinin olması onu oldukça eğlendiriyor gibiydi.

“Bana, ‘*Umarım oğlum babasına benzer*' dediğini hatırlıyorum. Size yalan söylemeyeceğim, bence bunu istemekte gayet haklıydı, çünkü onda güzelliğe dair hiçbir şey yoktu açıkçası. Sonra bana, oğluna babasının adı olan Tom ve kendi babasının ismi olan Marvolo adlarının verilmesini istediğini söyledi - evet, biliyorum, komik isim değil mi? Onun bir sirkten gelmiş olabilceği hakkında şüphelerimiz olmuştu - sonra da oğlunun soyadının Riddle olduğunu söyledi ve başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan öldü.

Biz de onun isteği üzerine çocuğa bu adı verdik, zavallı kız için bu çok önemliymiş gibi görünüyordu, ama ne Tom ne de Marvoldo isimlerinde ya da herhangi Riddle diye biri ona bakmak için gelmedi, ayrıca aileden herhangi biri de. Bu yüzden doğduğundan beri hep yetimhanedeydi.”

Mrs. Cole kafası bayağı düşünceli bir halde kendine yine bolca bir miktar içki doldurdu. Elmacık kemiklerinin üstü pembeleşmeye başlamıştı. Sonra birden bir şey söylemeyi unutmuş gibi “O komik bir çocuk” dedi.

“Evet” dedi Dumbledore. “Öyle olacağını düşünmüştüm.”

“Ayrıca çok da komik, eğlenceli bir bebekti. Hemen hemen hiç ağlamazdı. Ve sonra, o biraz daha büyüyünce, o biraz...garip olmaya

başladı?”

“Garip mi? Nasıl yani?” diye sordu Dumbledore kibarca.

“Şey, o -“ ancak Mrs. Cole ufak bir yudum daha almıştı, içki bardağının üzerinden Dumbledore'a sorgulayıcı bir bakış attı.

“Şimdi, sizin okulunuzda kesinlikle onun için bir yer olduğunu söylüyorsunuz, değil mi?”

“Kesinlikle” dedi Dumbledore.

“Ve söyleyebileceğim hiçbir şey durumu değiştirmeyecek, öyle mi?”

“Hiçbir şey” dedi Dumbledore.

“Ne olursa olsun onu götüreceksiniz yani?”

“Evet, ne olursa” diye cevap verdi Dumbledore, tüm ciddiyetiyle.

Mrs. Cole gözlerini kıstı, ona güvenip güvenemiyeceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. Görünüşe bakılırsa, güvenebileceğine karar vermişti, çünkü birden “O diğer çocukları korkutuyor.” dedi.

“Onun garip olduğunu söylemeye çalışıyorsunuz, sanırım?” diye sordu Dumbledore.

“Bana göre evet, öyle.” dedi Mrs. Cole, hafifçe kaşlarını çatarak. ”Ama bunu fark edebilmek hemen öyle kolay değil, bazı olaylar oluyor, garip olaylar, berbat, kötü şeyler.”

Harry, Dumbledore'un ilgilendiğini fark etse de, kadının üzerine fazla gitmedi. Şimdi bir kadeh daha almıştı, gül rengine ulaşmış yanakları gittikçe kızarıyordu.

“Billy Stubbs'ın tavşanı... Tom, bunu yapmadığına yemin etti ve ben de aslında onun bunu yapabileceğini düşünmemiştim, ancak söyler

misiniz bir tavşan kendini çatı kirişine asabilir mi?”

“Sanırım hayır.” Dedi Dumbledore sakin bir şekilde.

“Ama bunu onun yapmadığını bilmeme rağmen yine de yapmış olabilir mi diye düşünüyorum. Tek bildiğim şey ise Billy ile önceki gün tartıştıklarıydı. Sonra - “ Mrs. Cole içkisinden çenesinden akacak kadar büyük bir yudum daha aldı.

“Bir yaz gezisinde - bilirsiniz onları yılda bir kere pikniğe ya da deniz kenarına götürürüz - Amy Benson ve Dennis Bishop hiçbir zaman akıllı değillerdi, ve onlarla ilgili bildiğimiz şey Tom Riddle ile mağaraya gittikleri. Tom, sadece etrafı incelemeye çıktıklarına yemin etti, ama orada bir şeyler olmuştu, bundan eminim. Ve bunun gibi birçok şey oluyor, birçok saçma şey...”

Tekrar Dumbledore'a döndü, yanakları kızarmış olmasına rağmen bakışları hala sabitti. “Birçok kişinin onu tekrar göremeyeceği için üzüleceğini sanmıyorum.”

“Eminim ki anladınız. Tom sürekli bizimle birlikte olmayacak.” dedi Dumbledore. “En azından her yaz buraya dönmek zorunda.”

“Oh evet, bu paslı ocak demiriyle burnuma vurmanızdan daha iyi tabii ki.” dedi ve bir hışımla ayağa kalktı. Harry onun üç bardak cini içtikten sonra tamamen düzgün durabilmesinden oldukça etkilenmişti. ”Sanırım onu görmek istersiniz.”

“Hem de çok” dedi Dumbledore, o da ayağa kalkmıştı.

Birlikte ofisten çıkıp taş basamaklardan yukarıya doğru ilerlemeye başladılar. Mrs. Cole önünden geçtiği tüm çalışanlara ve çocuklara talimatlar yağdırıyor, uyarılarda bulunuyordu. Harry'nin gördüğü kadarıyla yetimhanedeki herkes aynı gri tuniklerden giyiyordu.

Çocuklar gayet sağlıklı ve bakımlı görünüyorlardı, ancak büyüme çağındaki herhangi bir çocuk için burasının oldukça korkutucu ve sevimsiz bir yer olduğu göz ardı edilemezdi.

“İşte, burada.” dedi Mrs. Cole, ikinci kat sahanlığa vardıklarında. Uzun dar bir koridordaki ilk kapının önünde durdular. Mrs. Cole kapıya iki kere vurdu ve birlikte içeri girdiler.

“Tom? Bir ziyaretçin var. Bu Mr. Dumberton - özür dilerim Dunderbone. Sana buraya bir şey söylemeye gelmiş - şey.. En iyisi bırakayım o anlatsın.”

Harry ve iki Dumbledore da odaya girdi ve Mrs. Cole onların ardından kapıyı kapatıp gözden kayboldu. Eski bir gardırop ve demir bir karyola haricinde bir şey bulunmayan oldukça ufak bir odaydı. Bir oğlan çocuğu ayaklarını uzatmış bir halde gri bir battaniyenin üzerinde oturuyor, elinde ise bir kitap tutuyordu.

Tom Riddle'ın yüzünde çelimsizliğe ya da çirkinliğe dair hiçbir iz yoktu. Merope'nin son arzusu yerine gelmişti: Yakışıklı babasının bir minyatürü gibiydi, 11 yaşındaki bir çocuğa göre oldukça uzundu, koyu renkte saçı ve açık renkte teni vardı. Dumbledore'un tuhaf görüntüsü karşısında gözlerini hafifçe kısmış, hayretle ona bakıyordu. Kısa bir sessizlik olmuştu.

“Nasılsın Tom?” dedi Dumbledore, ona doğru yürüdü ve elini uzattı. Çocuk bir an tereddüt etti, ama sonra elini tuttu ve tokalaştılar. Dumbledore, Tom'un yanında duran hayli sağlam görünen bir sandalyeye oturdu, bu şekilde tıpkı bir hastanedeki hasta ve ziyaretçisi gibi görünüyorlardı.

“Ben Profesör Dumbledore.”

“Profesör?” diye tekrarladı Riddle. Tetikte duruyor gibiydi. ”Bu ‘*doktor*' gibi bir şey mi? Neden buradasın? O seni buraya beni muayene etmen için mi getirdi?” Mrs. Cole'un az önce çıktığı kapıyı işaret ediyordu.

“Hayır” dedi Dumbledore gülümseyerek.

“Sana inanmıyorum.” dedi Riddle. “O bana bakmanı istedi, değil mi? Bana gerçeği söyle!”

Son üç kelimeyi şaşırtıcı bir güçle söylemişti. Bu bir emirdi ve ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla daha önce pek çok kez bu şekilde konuştuğu belliydi. Gözleri yerinden fırlayacak gibiydi, şimdiyse yüzüne içten bir gülümseme yerleştirmek dışında hiçbir tepki vermeyen Dumbledore'a gözlerinden ateş püskürerek bakıyordu. Birkaç saniye sonra saldırganca bakmayı bıraktı, ancak hala tetikteydi ve gözlerini bir an olsun Dumbledore'dan ayırmıyordu.

“Kimsin sen?”

“Sana söyledim. Benim adım Profesör Dumbledore ve Hogwarts adında bir okulda çalışıyorum. Buraya seni okula -senin yeni okuluna- davet etmeye geldim. Tabi eğer sen de gelmek istersen.”

Riddle'ın bu sözlere karşı tepkisi çok şaşırtıcıydı. Yatağından sıçradı ve geri geri Dumbledore'dan uzaklaşabildiği kadar uzaklaştı. “Beni kandıramazsın. Akıl hastanesi, geldiğiniz yer burası, değil mi ‘*Profesör*' ? Evet, tabi ki gördüğünüz gibi ben GELMİYORUM. Akıl hastanesinde olması gereken biri varsa o da o yaşlı kedi. Ben Amy Benson'a ya da Dennis Bishop'a elimi bile sürmedim, isterseniz onarla sorabilirsiniz, onlar size anlatıcaktır.”

“Ben akıl hastanesinden gelmiyorum.” Dedi Dumbledore sakince. “Ben bir öğretmenim ve eğer sen sakince yerine oturursan, sana

Hogwarts hakkında birkaç şey anlatabilirim. Tabi okula gelmek istemeye de bilirsin, kimse seni zorla götürmeyecek.”

“Bunu denemenizi görmek isterdim!” dedi Riddle küçümseyici bir tavırla.

“Hogwarts” diye devam etti Dumbledore, Riddle'ın sözlerini duymazlıktan gelerek. “- özel yetenekleri olan insanlar için bir okuldur.”

“Ben deli değilim!”

“Deli olmadığını biliyorum. Hogwarts deli insanlar için olan bir okul değil. O bir sihir okulu.”

Sessizlik oluştu, Riddle donakalmıştı, yüzünde herhangi bir ifade yoktu, ama gözleri Dumbledore'un bir gözünden diğerine kayıyordu, sanki onların içinden yalanını yakalamaya çalışıyor gibiydi.

“Sihir mi?” diye tekrarladı fısıltıyla.

“Bu doğru.” dedi Dumbledore.

“Bu... bu sihir, neler yapabilirim?”

“Neler yapabilirsen.”

“Her şeyi.” diye soludu Riddle. Bir heyecan dalgası boynundan yanaklarına doğru yükselmişti, ateşi varmış gibi duruyordu. “Eşyaları, onlara dokunmadan hareket ettirebiliyorum. Hayvanlara onları eğitmememe rağmen ne istersem yaptırabiliyorum. Beni kızdıranların başına kötü şeyler gelmelerini sağlayabiliyorum. Eğer istersem onları incitebiliyorum da.”

Bacakları titriyordu. Tökezleyerek ilerledi ve tekrar yatağına oturdu, ellerine bakıyordu. Dua edermiş gibi başını öne eğmişti.

“Farklı olduğumu biliyordum.” Titreyen parmaklarına fısıldayarak “Özel olduğumu biliyordum. Her zaman bende farklı bir gücün olduğunu biliyordum.”

“Tamamen haklısın.” dedi Dumbledore, artık gülümsemiyordu, ancak Riddle'ı daha dikkatle izliyordu. “Sen bir büyücüsün.”

Riddle başını kaldırdı. Yüzündeki ifade değişmişti: şimdi vahşi bir mutluluk vardı, şimdiye kadar hiçbir şey onun bu kadar iyi olmasını sağlamamış gibiydi. Buna karşın nasıl olduysa onun çekici hatlara sahip yüzü daha da sertleşmişti ve zalimce bir yüz ifadesine dönüşmüştü.

“Sen de bir büyücü müsün?”

“Evet, öyleyim.”

“Kanıtla” dedi Riddle, daha önce de kullandığı o emredici ses tonuyla.

Dumbledore kaşlarını kaldırdı. ”Anladığıma göre Hogwarts'a gelmeyi kabul ediyorsun sanırım.”

“Tabii ki ediyorum.”

“Öyleyse bana ‘*Profesör*' ya da ‘*Efendim*' diye hitap etmen gerektiğini hatırlatmalıyım.”

Riddle'ın yüzündeki sert ifade bir anda değişiverdi ve tanınmayacak kadar kibar bir sesle “Özür dilerim, efendim. Ben, yani - lütfen Profesör, acaba bana biraz gösterebilir misiniz -?”

Harry, Dumbledore'un bunu reddedeceğinden emindi, ona Hogwarts'ta bunu göstermek için çok fazla zamanı olduğunu

söyleyecekti kesinlikle. Muggle'larla dolu bir binadaydılar ve bu yüzden çok dikkatli olmaları gerekiyordu.

Ama Harry'yi hayrete düşürecek bir şekilde Dumbledore, ceketinin iç cebinden asasını çıkarttı, köşedeki eski gardıroba doğrulttu ve asasını hafifçe salladı.

Gardırop birden alevler içerisinde kaldı. Riddle olduğu yerde sıçradı. Harry, onu şaşkınlıkla ve öfkeyle inlemesinden dolayı suçlayamazdı; onun dünyada sahip olduğu her şey orada olmalıydı; ama Riddle tam Dumbledore'un efrafından dolanıp ilerlerken alevler ortadan kaybolmuştu, dolap tamamen hasarsızdı.

Riddle önce dolaba sonra Dumbledore'a baktı ve şimdi yüzünü açgözlü bir ifade bürümüştü, asayı gösteriyordu.

“Onlardan bir tane nereden alabilirim?”

“Zamanı gelince” dedi Dumbledore. “Sanırım dolabından çıkmaya çalışan bir şeyler var.” Kuşkuya yer bırakmayacak ölçüde içeriden duyulabilir hafif tıkırtılar geliyordu. Riddle ilk defa korkmuş görünüyordu.

“Kapıyı aç.” dedi Dumbledore.

Riddle tereddüt etti, ancak odada ilerledi ve gardırobun kapısını açtı. Yırtık pırtık kıyafetlerinin olduğu askılığın üstündeki rafta birkaç küçük kapana kısılmış çılgın farenin dışında küçük kartondan bir kutu vardı, sallanıyor ve tıkırdıyordu.

“Dışarı çıkar.” dedi Dumbledore.

Riddle titreşen kutuyu raftan indirdi. Sinirlerine hâkim olamıyor gibiydi.

“Orada sende olmaması gereken bir şey mi var?” diye sordu Dumbledore.

Riddle Dumbledore'a uzun, açıkça kurnaz bir bakış attı. “Evet, sanırım öyle, efendim.” dedi ifadesiz bir sesle.

“Aç” dedi Dumbledore.

Riddle kapağı kaldırdı, içindekilere bakmadan hepsini yatağa boşalttı. Çok daha ilginç bir şeyle karşılaşacağını uman Harry küçük bir eşya yığını gördü; bir yo-yo, gümüş bir yüksük ve hepsinin üzerinde eski bir mızıka. Kutudan çıkınca ince battaniyenin üzerinde titremeyi bırakıp durdular.

“Onları özür dileyerek sahiplerine geri vereceksin.” dedi Dumbledore sakince, asasını tekrar cebine yerleştirmişti.

“Bunu yapıp yapmadığını bileceğimden emin olabilirsin. Ve sana bir uyarı: hırsızlık Hogwarts'ta hoş görülen bir şey değildir.”

Riddle ufak da olsa utanmışa benzemiyordu; hala soğukkanlılıkla ve süzercesine Dumbledore'a bakıyordu. Sonunda donuk bir sesle “Evet, efendim.” diyebildi.

“Hogwarts'ta” diye devam etti Dumbledore “sadece sihir kullanmayı öğretmiyoruz, onu kontrol etmeyi de öğretiyoruz. Sen gücünü -eminim ki, kasıtsızca- bizim okulumuzda ne öğretilen ne de hoş görülen bir şekilde kullanıyorsun. İlk değilsin, son da olmayacaksın. Ancak şunu da bilmelisin ki Hogwarts öğrencilerini kovabilir ve Sihir Bakanlığı -evet, bir bakanımız var- kanunlara karşı gelenleri hala çok ciddi bir şekilde cezalandırıyor. Tüm yeni büyücülerin bizim dünyamıza girerken bu kanunları kabul etmeleri gerekir, herkes bu kurallara katlanmak zorunda.”

“Evet, efendim.” dedi yine Riddle.

Onun ne düşündüğünü anlayabilmek imkânsızdı; çalıntı eşyaları tekrar karton kutuya koyarken yüzünde anlam oluşturacak hiçbir ifade yoktu. Bitirdiğinde Dumbledore'a döndü ve karamsar bir şekilde “Benim hiç param yok.” dedi.

“Bu kolayca halledilebilir.” dedi Dumbledore; cebinden para kesesini çıkarmıştı. ”Hogwarts'ta cübbe ve kitap almak için yardıma ihtiyacı olanlar için bir fon var. Büyü kitaplarını almalısın, ancak ikinci-el olanlara yeterli bu miktar sanırım -“

“Büyü kitapları nereden alınıyor?” diye sözünü kesti Riddle, Dumbledore'a bir teşekkür etmeksizin para kesesini alırken, şimdi de eline aldığı bir altın Galleon'u inceliyordu.

“Diagon Yolu'ndan” dedi. ”Bende kitapların ve okul gereçlerinin bir listesi var. her şeyi bulmana yardım edebilirim -“

“Benimle mi geliyorsun?” diye sordu Riddle.

“Tabi, eğer sen de -“

“Sana ihtiyacım yok.” dedi Riddle. “Bu tarz işlere alışkınım, her zaman Londra'ya gider, kendi başıma dolanırım. Diagon Yolu'na nasıl gidiliyor - efendim?” diye ilave etti, gözlerini Dumbledore'dan kaçırıyordu.

Harry, Dumbledore'un Riddle'a eşlik etmek için ısrar edeceğini düşündü, ama yine yanılmıştı. Dumbledore Riddle'a araç-gereç listesinin bulunduğu zarfı verdi ve yetimhaneden Çatlak Kazan'a nasıl gidebileceğini açık bir şekilde anlattıktan sonra “Onu sen görebilirsin, Muggle'larla çevrili olmana rağmen -sihirle ilgisi olmayanlara böyle denir- onlar göremezler. Orada barmen Tom'a

Diagon Yolu'na nasıl geçebileceğini sorabilirsin -ismini hatırlaman kolay olur, senin adaşın-“

Riddle buna alınmışçasına kıpırdandı, sıkıntıyla o yerden gitmek istiyormuş gibi bir izlenim veriyordu.

“ '*Tom*' adından hoşlanmıyor musun?”

“Bir sürü ‘*Tom*' var.” diye mırıldandı Riddle. Sonra, istemeden sanki içinden patlak vermiş, içine bastıramamış gibi “Benim babam da bir büyücü müydü?” diye sordu. “Bana söylediklerine göre onun adı da ‘*Tom Riddle*'mış.”

“Maalesef, bilmiyorum.” dedi Dumbledore kibarca.

“Annemin sihir yeteneği olamaz, öyle olsaydı ölmezdi.” dedi Riddle, Dumbledore'dan çok kendine söylüyor gibiydi. “Evet, babam olmalı. Öyleyse eşyalarımı ne zaman alıyorum, Hogwarts'a ne zaman geliyorum?”

“Tüm detaylar zarfın içindeki ikinci bir parşömende yazılı.” dedi Dumbledore. Eylül'ün 1'inde King's Cross İstasyonu'ndan ayrılacaksın: Orada ayrıca bir tren bileti de bulacaksın.

Riddle başını salladı. Dumbledore gitmek üzere ayağa kalktı ve tekrar elini uzattı. Elini sıkarken Riddle “Yılanlarla konuşabiliyorum. Bunu geçen sefer geziye çıktığımızda fark ettim - onlar beni buldular, bana fısıldadılar. Bu bir büyücü için normal mi?”

“Bu pek ender görünen bir özellik” dedi Dumbledore, kısa bir duraksamanın ardından. “Ama duyulmamış bir şey değil.” Ses tonu oldukça normaldi, ancak gözleri merakla Riddle'ın yüzüne odaklanmıştı. Bir süre öylece ayakta durdular, bir adam ve bir çocuk,

birbirlerine dikkatle bakıyorlardı. Sonra Dumbledore elini bıraktı ve kapıya yöneldi.

“Hoşçakal Tom. Hogwarts'ta görüşürüz.”

“Sanırım, bu kadar.” dedi Harry'nin yanındaki beyaz saçlı Dumbledore ve saniyeler sonra bir kez daha karanlık içerisindeki boşluktan yukarıya doğru süzülerek Dumbledore'un bu günkü ofisine geldiler.

“Otur” dedi Dumbledore, o da Harry'nin yanına inmişti. Harry dediğini yaptı, kafası biraz önce gördükleriyle doluydu.

“Benden çok daha önce inandı - yani demek istediğim, siz onun bir büyücü olduğunu söylediğinizde” dedi Harry. “Hagrid bana söylediğinde ben başta ona inanmamıştım.”

“Evet, Riddle kesinlikle -onun söyleyişiyle- özel olduğuna inanmaya çok önceden hazırdı.” dedi Dumbledore. “Biliyor muydunuz? - o zaman -?”

“Tüm zamanların en tehlikeli Karanlık Büyücüsü'yle görüştüğümü mü?” dedi Dumbledore. “Hayır, kesinlikle onun büyüyüp de ne olacağı hakkında bir fikrim yoktu? Bununla birlikte onun ilgisini çekmiştim. Gözümü onun üstünde tutmak için, Hogwarts'a döndüm, ne olursa olsun bir şeyler yapmalıydım. Güçleri -senin de duyduğun gibi- onun gibi genç bir büyücü için şaşırtıcı derecede gelişmişti ve -işin en ilginç ve en ürkütücü tarafı da bu- o, bunu kendi kontrol sınırları içersinde tutmayı başarmış ve yeteneklerini bilinçli bir şekilde kullanmaya başlamıştı. Gördüğün gibi, bunlar genç büyücüler tarafından rasgele yapılmış gelişigüzel denemeler değildi: Çok daha önce de sihir gücünü diğer insanlar üzerinde kullanmaya başlamıştı, onları korkutmak, cezalandırmak ya da kontrol etmek için.

Boğazlanarak öldürülen tavşan ve o kız ve oğlan çocuklarını bir mağaranın içine çekmesi hakkındaki bu kısa hikâyeler oldukça açıktı... İstersem onları incitebilirim."

"Ve o bir Çatalağızdı." diye ekledi Harry.

"Evet, hakikatten de nadir bir özellik, Karanlık Sanatlar'la doğrudan bağlantılı olduğu düşünülüyor, ancak biz biliyoruz ki çok büyük ve iyi olan Çatalağızlar da var. Aslında, onun apaçık ortada olan acımasızlık, gizlilik ve hâkimiyet içgüdüsüne kıyasla onun yılanlarla konuşabiliyor olması beni hemen hemen hiç rahatsız etmemişti.

"Zaman yine bizimle oyun oynuyor." dedi Dumbledore, pencerelerin ötesindeki karanlık gökyüzünü göstererek. "Ancak ayrılmadan biraz önce tanık olduğumuz sahnedeki göze çarpan bazı noktalara dikkatini çekmek istiyorum. Çünkü onların olayların nedenleri üzerinde büyük etkileri var. Bunu da bir dahaki görüşmemizde tartışabiliriz - Öncelikle, ben ona onunla aynı isimde olan Tom diye başka birinden bahsettiğimde Riddle'ın tepkisini fark etmişsindir sanırım?"

Harry '*evet*' anlamında başını salladı.

"Orada onu başka insanlara bağlayacak, onu sıradan bir insan olarak gösterecek her şeyi küçümsediğini ve herkesten farklı olmak için tüm insanlardan uzak ve hatta kötü bir şöhrete bile sahip olmayı yeğleyeceğini gösterdi. Biliyorsun, bu konuşmadan kısa bir süre sonra bu ismi kullanmayı bıraktı ve uzun zaman boyunca ardında gizlendiği maske '*Lord Voldemort*'u yarattı.

"Ayrıca inanıyorum ki Tom Riddle'ın oldukça kendine yeten, ağzısıkı ve açıkça arkadaşsız olduğunu fark etmişsindir. Diagon Yolu'na yaptığı gezi için yardım da arkadaşlık da istemedi. Yalnız yapmayı

tercih etti. Yetişkin Voldemort da aynı. Bir çok Ölüm Yiyen'in onun güveni altında olduklarını, yalnız olarak ona yakın olduklarını ve hatta onu anladıklarını iddia ettiklerini duyacaksın. Onların hepsi aldanıyor. Lord Voldemort şimdiye kadar ne bir arkadaşa sahip oldu, ne de ben onun bir tane istediğine inandım.

“Ve son olarak -umarım bunu dikkatten kaçıracak kadar uykulu değilsindir, Harry- genç Tom Riddle ganimet toplamayı seviyordu. Odasında sakladığı çalıntı eşyalar kutusunu gördün. Bunlar onun zorbacı davranışının kurbanlarından alınmış hatıralardı, bileceğin gibi, büyünün hoş olmayan yanıyla elde etti. Bu saksağan tarzı eğilimi aklında tut, özellikle de bu daha sonra önemli olacak.

"Bu sefer gerçekten yatma vakti."

Harry ayağa kalktı. Odayı geçerken, daha önce Marvolo Gaunt'un yüzüğünün bulunduğu masanın artık boş olduğunu gördü.

"Evet, Harry?" dedi Dumbledore, Harry duraksamasına karşın.

"Yüzük yok." dedi Harry, etrafına bakarak."Ben sanmıştım ki mızıka veya öyle bir şey sizdeydi" Yarım ay gözlüklerinin üstünden Dumbledore ona baktı.

"Çok akıllıca Harry, ama mızıka zaten bir mızıkaydı"

Harry'ye yaptığı bu hareketle Harry çıkması gerektiğini anladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: FELIX FELICIS

Ertesi sabah ilk olarak Harry'nin Bitkibilim dersi vardı. Kahvaltı sırasında duyulma korkusu sebebiyle Ron ve Hermione'ye Dumbledore'la yaptıkları dersten bahsedememişti, ancak seralara doğru giderken geçtikleri sebze kısmında yürürlerken onları bilgilendirdi. Hafta sonunun acımasız rüzgarı sonunda dinmişti, ancak tuhaf sis geri dönmüştü ve bu da doğru serayı bulmak için harcadıkları zamanı biraz daha uzatıyordu.

“Vay, korkunç bir düşünce, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in oğlu,” dedi Ron sessizce, bu dönemin projesini şekillendiren boğumlu Çekik Sürgü kütüklerinin etrafındaki yerlerini alıp koruyucu eldivenlerini giyerlerken.

“Ama, hala Dumbledore'un bütün bunları neden sana gösterdiğini anlamış değilim. Yani, her şey çok ilginç, ama amaç ne?”

“Bilmiyorum,” dedi Harry, yapışkan kalkana yerleşirken. “Ancak her şeyin çok önemli olduğunu ve hayatta kalmama yardım edeceğini söylüyor.”

“Bence bu büyüleyici,” dedi Hermione kararlı bir şekilde. “Voldemort hakkında mümkün olduğunca şey öğrenmek, onu tamamıyla anlamanı sağlayacak. Yoksa başka türlü onun zayıf yönünü nasıl bulacaksın?”

“Slughorn'un son partisi nasıldı peki?” diye sordu Harry boğuk bir sesle yapışkan kalkanın arasından.

“Oh, oldukça eğlenceliydi, gerçekten,” dedi Hermione, bu kez de koruyucu gözlüklerini takarken. “Yani, tanınmış olağanüstü kişilerin üstünden geçiniyor birazcık ve oldukça iyi bağlantıları olduğu için McLaggen'a kesinlikle yaltaklık ediyor, ancak bize gerçekten güzel yiyecekler verdi ve bizi Gwenog Jones'la tanıştırdı.”

“Gwenog Jones?” dedi Ron, gözleri kendi gözlüklerinin ardında büyürken. “Gwenog Jones? Holyhead Harpies'in Kaptanı?”

“Bu doğru,” dedi Hermione. “Şahsen, o biraz kendini beğenmişti, ama -”

“Bu kadar sohbet yeter!” dedi ciddi bir tavırla çabucak oraya koşturan Profesör Sprout. “Çok yavaş ilerliyorsunuz, başka herkes başladı bile ve Neville çoktan ilk bezelyesini aldı!”

Etrafa baktılar; şüphesiz ki, işte orda Neville kanayan dudağı ve yüzünde birçok kötü çizikle oturuyor, ancak bir greyfurt büyüklüğündeki oldukça çirkin titreyen yeşil bir şeyi sıkıca tutuyordu.

“Tamam, Profesör, hemen başlıyoruz!” dedi Ron, o tekrar başka yöne döndüğünde sessizce ekleyerek. “Muffliato kullanmalıydık, Harry.”

“Hayır, kullanmamalıydık!” dedi Hermione, hemen Melez Prens'in ve onun büyülerinin düşüncesine her zamanki ateşli karşı çıkışlarında olduğu gibi bakıyordu. “Pekala, hadi... devam edelim...”

Diğer ikisine endişeli bir bakış attı; ikisi de derin bir nefes aldı ve aralarında durmakta olan boğumlu kütüğe döndüler.

O anda bitki canlandı; uzun, dikenli, böğürtlen çalısı gibi sarmaşıklarını havada uçuşturup şaklatmaya başladı. Dallardan bir tanesi kendini Hermione'nin saçına doladı, ve Ron bahçıvan makasıyla onu kırptı; Harry bir çiftini tuzağa düşürüp birbirine düğümlemeyi başardı; dokunaç benzeri dalların ortasında bir delik açıldı, Hermione kolunu cesurca dirseğinin üstüne bir tuzak gibi kapanan bu deliğin içine soktu; Harry ve Ron deliğin tekrar açılmasını sağlamak için sarmaşıkları çekip büktüler ve Hermione elini kurtardığında, elinde sımsıkı aynı Neville'ninkine benzeyen bir bezelye tutuyordu. O anda dikenli sarmaşık dalları kendilerini içeri kapattılar ve boğumlu kütük masum ölü bir parça odunmuş gibi orda durmaya devam etti.

“Biliyorsunuz, kendi yerim olduğunda, bunlardan birini bahçeme koyacağımı düşünmüyorum,” dedi Ron, gözlüklerinin alnına ittirip yüzündeki terleri silerken.

“Bana bir kase ver,” dedi Hermione, titreyen bezelyeyi kollarının uzaklığında tutarak, Harry ona bir tane uzattı ve Hermione bezelyeyi yüzünde bir iğrenme ifadesiyle onun içine attı.

“İğrenmeyin, onları dışarıda tutun, en iyi tazeyken olurlar!” dedi Profesör Sprout.

“Her neyse,” dedi az önce bir parça odun kendilerine saldırıp sohbetlerini bölmemiş gibi devam ederek. “Slughorn bir Noel partisi verecek, Harry, ve bundan sıyrılmanın bir yolu yok, çünkü benden özellikle senin boş akşam üzerlerini öğrenmemi istedi, böylece partiyi senin gelebileceğin bir akşam yapacak.”

Harry inledi. Bu arada, ayağa kalkmış iki elini üzerine koyduğu bezelyeyi iyice sıkıp patlatmaya çalışan Ron kızgın bir sesle “Bu da

Slughorn'un favorileri için olan partilerden biri, değil mi?” dedi.

“Sadece Slughorn kulübü için, evet,” dedi Hermione.

Bezelye Ron'un parmaklarının arasından kayıp seranın camına çarptı, Profesör Sprout'un kafasına sekti ve onun eski, yamalı şapkasını başından uçurdu. Harry bezelyeyi geri almaya gitti, döndüğünde Hermione, “Bak, ‘*Slug Kulübü*' adını ben koymadım-” diyordu.

“Slug Kulübü,” diye tekrar etti Ron Malfoy'unkine denk bir dudak bükmeyle. “Çok dokunaklı. Umarım partin iyi geçer. Neden McLaggen'la takılmıyorsun, böylece Slughorn sizi Kral ve Kraliçe Slug-”

“Misafir getirmemize izin var,” dedi bazı sebeplerden dolayı parlak bir koyu kırmızıya dönen Hermione. “ve ben de seni davet edecektim, ancak bütün bunları aptalca olduğunu düşünüyorsun demek, o zaman canını sıkmam!”

Harry bezelye keşke daha uzağa fırlasaydı diye düşünüyordu, böylece şu anda ikisinin yanında oturmak zorunda kalmazdı. İkisi tarafından da fark edilmeden kasenin içindeki bezelyeyi aldı ve aklına gelen en sesli ve enerjik şekilde onu açmaya çalıştı; ancak ne yazık ki, hala konuşmanın her kelimesini duyuyordu.

“Beni mi çağıracaktın?” diye sordu Ron, tamamen farklı bir sesle.

“Evet,” dedi Hermione sinirli bir şekilde. “Ancak açıkçası eğer McLaggen'le takılmamı istiyorsan...” Harry esnek bezelyeyi elindeki malayla vurmaya devam ederken bir sessizlik oldu.

“Hayır, istemiyorum,” dedi Ron alçak sesle.

Harry bezelyeyi ıskaladı ve kaseye vurarak onu kırdı.

“Reparo,” dedi aceleyle, parçaları asasıyla dürterken; kase yeniden eski haline geldi. Ancak kırılma sesi görünüşe göre Ron ve Hermione'ye Harry'nin varlığını hatırlatmıştı. Hermione telaşlı görünüyordu ve hemen Çekik Sürgü bezelyelerinin suyunu çıkarmanın doğru yolunu bulmak için ‘*Dünyadaki Et Yiyen Bitkiler*' adlı kitabı aceleyle karıştırmaya başladı, diğer tarafta Ron, utangaç ancak daha çok kendinden memnun görünüyordu.

“Ver onu bana Harry,” dedi Hermione aceleyle. “Kitabın dediğine göre onu keskin bir şeyle patlatmamız gerekiyormuş...”

Harry kâsedeki bezelyeyi ona uzattı; Ron'la ikisi bir kez daha gözlüklerini takıp kütüğe daldılar. Aslında bu o kadar da şaşırtıcı değil diye düşündü Harry; onu boğmaya çalışan dikenli bir sarmaşıkla güreşirken, bunun er ya da geç olacağına dair bir sezisi vardı. Ancak bu konuda nasıl hissettiğinden emin değildi... Şimdi o ve Cho birbirleriyle konuşmak bir yana birbirlerine bakamayacak kadar utangaçtılar; ya eğer Hermione ve Ron da çıkmaya başlayıp sonra ayrılırlarsa? Arkadaşlıkları devam edebilir mi? Harry üçüncü yıllarında birbirleriyle konuşmadıkları o birkaç haftayı hatırladı; ikisi arasındaki mesafeye köprü olmaya çalışmaktan hiç hoşlanmamıştı. Peki ya eğer ayrılmazlarsa? Eğer Bill ve Fleur gibi olurlarsa, o zaman yanlarında kalmak son derece rahatsız edici olurdu, ve daha iyi olsun diye bir kenara mı atılırdı?”

“Yakaladım!” diye bağırdı Ron kütükten ikinci bezelyeyi çıkartarak, o sırada Hermione ilkini delmeyi başarmış, bu nedenle de kasenin içi kurtlar gibi kıvrılıp duran soluk yeşil yumrularla dolmuştu.

Dersin geri kalanı bir daha Slughorn'un partisi anılmadan geçti. Harry'nin son bir kaç gündür iki yakın arkadaşını dikkatle inceliyor olmasına rağmen, Ron ve Hermione birbirlerine biraz daha kibar

davranmaları dışında her zamankinden değişik değillerdi. Harry Slughorn'un loş bir şekilde aydınlatılmış partisinin akşamında biraz kaymak birasının etkisinde neler olacağını beklemenin iyi olacağını düşündü. Ancak o zamana kadar endişelenmesi gereken daha acele şeyler vardı.

Katie Bell hiçbir ayrılma ihtimali olmaksızın hala St. Mungo Hastanesi'ndeydi ki bu da Harry'nin eylülden beri dikkatle çalıştırdığı geleceği parlak Griffindor Takımı'nın bir kovalayıcı eksiği olduğu anlamına geliyordu. Katie'nin dönmesi umuduyla yerine başka birini alma işini erteleyip durmuştu, ancak açılış maçının Slytherin'le yapılacak olması oldukça korkutucuydu, bu nedenle de onun oynamak için zamanında dönemeyeceğini kabul etmesi gerekiyordu.

Harry seçmeler için bütün binayı toplamaya gerek olduğunu düşünmüyordu, bu nedenle bir gün Quidditch'le pek alakası olmayan iç kabartıcı bir duyguyla Biçim Değiştirme dersi sonrası Dean Thomas'ı köşeye sıkıştırdı. Sınıfın bir çoğu çıkmıştı, ancak tamamı Hermione'nin yaratışına ait olan bir çok cıvıldayan sarı kuş hala odada dolaşıyordu, başka kimse havadaki bir kuş tüyünden bu kadar çok çıkarmayı başaramamıştı.

“Hala kovalayıcılıkta oynamakla ilgileniyor musun?”

“Ne -? Evet, tabi ki!” dedi Dean heyecanlı bir şekilde. Harry Dean'ın omzunun üzerinden Seamus Finnegan'ın huysuz bir ifadeyle kitaplarını çantasına tıkmakta olduğunu gördü. Harry'nin Dean'e oynamasını teklif etmeyi istememesinin sebeplerinden biri de Seamus'ın bundan hoşlanmayacağını bilmesiydi. Diğer taraftan, takım için en iyi olanı yapmalıydı ve Dean seçmelerde Seamus'ı ezip geçmişti.

“Peki öyleyse, takımdasın,” dedi Harry. “Bu akşam antrenman var, saat yedide.”

“Tamam,” dedi Dean. “Hoşça kal, Harry! Vay canına! Ginny'ye söylemek için sabırsızlanıyorum!”

Koşarak odadan çıktı ve Harry ve Seamus'ı yalnız bıraktı, bu rahatsız an Hermione'nin kanaryalarından birinin vınlayarak üstlerinden geçerken Seamus'ın kafasına pislemesiyle daha da kötü bir hale geldi. Semaus, Katie'nin yerine gelen kişiden hoşnutsuz olan tek kişi değildi. Akşam Ortak Salon'da Harry'nin sınıf arkadaşlarından ikisini takıma seçtiği gerçeğiyle ilgili homurtular yükseliyordu. Okul hayatı boyunca bundan çok daha kötü homurtulara tahammül etmek zorunda kalan Harry için bu durum pek de dayanılmaz değildi, ancak aynı zamanda bu baskı yaklaşmakta olan Slytherin maçında bir zafer gerektiriyordu. Eğer Griffindor kazanırsa, Harry biliyordu ki bütün bina onu nasıl eleştirdiklerini unutup harika bir takım olduğunu bildiklerine yemin edeceklerdi. Ancak kaybederlerse... eh, diye düşündü Harry hoşnutsuzca, daha önce çok daha kötü homurtulara dayanmıştı... O akşam Dean'ı uçarken gören Harry'nin pişman olmasına hiç gerek kalmamıştı, Ginny ve Demelza'ya oldukça iyi iş çıkartıyordu. Vurucular, Peakes ve Coote da git gide daha iyi oluyorlardı. Tek sorun Ron'du. O gerginlikten ve güven eksikliğinden çeken tutarsız bir oyuncuydu, ve ne yazıkki sezonun açılış maçının tehdit edici yönü de onun bütün güvensizliğini geri getirmişti. Pek çoğu Ginny tarafından atılan yarım düzine gol yedikten sonra, yöntemi git gide daha vahşi bir hale geldi, öyle ki sonunda yaklaşan Demelze Robins'in ağzına bir yumruk patlattı.

“Bir kazaydı, özür dilerim, Demelza, gerçekten üzgünüm!” diye seslendi Ron her yerinden kan damlar bir halde yere doğru zikzaklarla alçalan Demelza'nın arkasından. “Yalnızca-”

“Panikledi,” dedi Demelza'nın hemen yanına inip onun şişmiş dudağına bakan Ginny kızgın bir şekilde. “Seni aptal, Ron, şunun haline bak!”

“İyileştirebilirim,” diyen Harry, iki kızın önüne indi ve asasını Demelza'nın ağzına tutup “Epiksey” dedi. “Ve Ginny, Ron'a bir daha aptal deme, bu takımın kaptanı sen değilsin-”

“Sen ona aptal diyemeyecek kadar meşgul görünüyordun ve ben de birinin bunu yapması gerektiğini -” Harry gülmemek için kendini zor tuttu.

“Havaya, herkes, hadi...”

Genel olarak bu dönem yaptıkları bütün antrenmanlar içinde bu en kötüsü olsa da maça bu kadar yakınlarken dürüstlüğün doğru bir davranış biçimi olmadığını düşünüyordu.

“İyi işti, millet, sanırım Slytherin'i dümdüz edeceğiz,” dedi canlı bir şekilde, ve Kovalayıcılar ve Vurucular soyunma odasını kendilerinden memnun bir şekilde terk ettiler.

“Bir çuval ejderha gübresi gibi oynadım,” dedi Ron, yankılanan bir sesle kapı Ginny'nin arkasından kapandığında.

“Hayır, öyle oynamadın,” dedi Harry ciddi bir şekilde. “Denediğim en iyi yakalayıcısın, Ron. Tek sorunun sinirlerine hakim olamamak.”

Kaleye doğru yürüdükleri zaman içinde Harry cesaretlendirme sözlerine amansız bir şekilde devam etti, ve ikinci kata vardıklarında Ron neşeli olma sınırındaydı. Ancak tam Griffindor Kulesi'ne gitmek

için her zaman kullandıkları kestirme yol olan duvar halısını kaldırdıklarında kendilerini birbirlerine sıkıca sarılmış ve sanki dudakları birbirine tutkallanmış gibi ateşli bir şekilde öpüşen Dean ve Ginny'ye bakarken buldular.

Sanki kocaman ve ağır bir şey bir anda Harry'nin midesinde can bulmuş ve onun içini pençeliyormuş gibiydi: kan beynine hücum etmişti, böylece bütün bu duygu sönmüştü, yerine Dean'ı bir pelteye çevirecek şekilde lanetlemek için acımasız bir dürtü doğmuştu. Bu ani çılgınlıkla boğuşurken, Ron'un sesini sanki çok uzak bir mesafeden geliyormuş gibi duydu."

"Oha!"

Dean ve Ginny ayrılıp etrafa baktılar. "Ne var?" dedi Ginny.

"Kendi kız kardeşimi halka açık bir yerde öpüşürken bulmak istemiyorum!"

"Siz müdahale etmeden önce burası ıssız bir koridordu!" dedi Ginny.

Dean utanmış görünüyordu. Harry'ye güvensiz bir ifadeyle gülümsedi, ancak Harry karşılık vermedi, çünkü içinde yeni doğmuş olan canavar Dean'ın bir an önce takımdan kovulması için kükrüyordu.

"Şey... hadi, Ginny," dedi Dean, "hadi Ortak Salon'a dönelim..."

"Sen git!" dedi Ginny. "Sevgili erkek kardeşimle birkaç şey konuşacağım!" Dean o sahneyi öylece terk etmekten pek de üzgün olmayan bir ifadeyle oradan ayrıldı.

"Evet," dedi Ginny kızıl saçlarını geriye doğru atıp ters ters Ron'a bakarak. "Bunu ilk ve son kez konuşalım. Kiminle çıktığım ya da çıktığım kişiyle ne yaptığım senin işin değil Ron -"

“Evet, benim işim!” dedi Ron, onun kadar sinirli bir şekilde. “Sence insanların kız kardeşimin bir -”

“Bir ne?” diye bağırdı Ginny asasını çıkartarak. “Tam olarak bir ne?”

“Bir şey demek istemedi Ginny -” dedi Harry otomatik bir şekilde, ancak içindeki canavar Ron'un sözlerini onaylarcasına kükrüyordu.

“Ah, evet, demek istedi!” dedi birden Harry'ye patlayarak. “Sırf hayatı boyunca kimseyle öpüşmediği için, sırf şimdiye kadar aldığı en iyi öpücük Muriel Hala'dan olduğu için -”

“Kapat çeneni!” diye böğürdü kırmızıyı geçip artık kestane rengine dönüşen Ron. Ron da asasını çıkardı, ve Harry çabucak aralarına geçip durdu.

“Sen ne dediğini bilmiyorsun!” diye kükredi Ron, kollarını açıp Ginny'nin önünde duran Harry'nin üzerinden Ginny'ye en iyi atışı yapmaya çalışırken. “Sırf bunu halka açık yerlerde yapmıyorum diye-!”

Ginny, Harry'yi önünden çekmeye çalışırken alaycı bir kahkaha attı.

“Pigwidgeon'ı öpüyorsun, değil mi? Yoksa yastığının altında sakladığın bir Muriel Hala resmin mi var?”

“Seni-!”

Turuncu bir ışık demeti hızla Harry'nin sol kolunun altından geçip Ginny'yi birkaç santimle ıskaladı; Harry Ron'u ittirip duvara yapıştırdı.

“Aptallaşma -”

“Harry, Cho Chang'i öptü!” diye bağırdı, şimdi sesi ağlamak üzereymiş gibi gelen Ginny. “Ve Hermione de Viktor Krum'u, bu

iğrenç bir şeymiş gibi davranan tek sensin Ron, çünkü yalnızca on iki yaşındaki bir çocuk kadar tecrüben var!”

Bununla birlikte fırtına gibi uzaklaştı. Harry hemen Ron'u serbest bıraktı; yüzündeki ifade öldürücüydü. İkisi orada öylece derin nefesler alarak durdular, ta ki Filch'in kedisi Mrs. Norris köşede belirip gerilimi bozana kadar.

“Hadi,” dedi Harry, Filch'in ayak sürüyen yürüyüşü kulaklarına gelmeye başladığında.

Aceleyle merdivenlerden çıkıp yedinci kat koridoruna girdiler. “Hey, çekil önümden!” diye bağırdı Ron küçük bir kıza, kız korkuyla sıçradı ve elindeki bir şişe dolusu kurbağa yumurtasını düşürdü.

Harry şangırdama sesini duymadı bile, yönünü şaşırmış, başı dönüyormuş gibiydi, bir yıldırım tarafından çarpılmak böyle bir şey olurdu herhalde. Bu yalnızca o, Ron'un kızkardeşi olduğu için, dedi kendi kendine. Onu Dean'le öpüşürken görmekten hoşlanmadın, çünkü o Ron'un kardeşi...

Ancak bunun yerine davetsiz bir şekilde kendisinin Ginny'le o ıssız koridorda öpüşürkenki görüntüsü geldi aklına... Göğsündeki canavar mırıldandı... ancak sonra Ron'un duvar halısını kaldırması ve Harry'ye asasını çekerek ‘*güvenini yıkmak*'la ilgili şeyler söylediğini gördü... “bir de arkadaşım olacaksın...”

“Sence gerçekten Hermione Krum'u öpmüş müdür?” diye aniden sordu Ron Şişman Hanım'a yaklaşırlarken. Harry suçlu bir başlangıç yaptı ve hayal gücüne asılıp Ron'un rahatsız etmediği, Ginny'le yalnız oldukları bir koridor hayal etti - “Ne?” dedi kafası karışmış bir şekilde. “Ah... şey...” Dürüst olan cevap “evet”, ancak bunu

söylemedi. Ancak yine de Ron cevabı Harry'nin surat ifadesinden almıştı.

“Dilligrout,” dedi karanlık bir şekilde Şişman Hanım'a, ve ikisi portre deliğinden tırmanıp Ortak Salon'a çıktılar.

Bir daha ikisi de ne Ginny ne de Hermione'den bahsetmediler; aslında birbirleriyle “iyi geceler”den başka hiçbir şey konuşmadan, ikisi de kendi düşünceleriyle meşgul bir şekilde sessizce yatağa girdiler.

Harry uzun bir süre uyanık bir halde, dört direkli yatağının örtülerine bakarak ve kendini Ginny'ye olan hislerinin yalnızca ağabeylik hisleri olduğuna inandırmaya çalışarak öylece yattı. İkisi birlikte, bütün yazı ağabey kardeş gibi Qudditch oynayarak, Ron'u kızdırarak, ve Bill ile Sümük'e gülerek geçirmemişler miydi? Ginny'yi yıllardır tanıyordu... Böyle koruyucu bir duyguyu hissetmesi doğaldı... ona göz kulak olmak istemesi doğaldı... Dean'ın onu öptüğü için kolunu bacağını parçalamak istemesi... Hayır... bu kısım ağabeylik duygularını kontrol etmeliydi...

Ron uykusunda hırıldayarak horladı.

O Ron'un kardeşi, dedi Harry kendine ciddi bir şekilde. Ron'un kardeşi. O sınırların dışında. Ron'la olan arkadaşlığını hiçbir şey için tehlikeye atamazdı. Yastığını daha rahat bir şekle getirdi ve düşüncelerinin Ginny'nin yakınlarına bile gitmesini engellemek için elinden geleni yaparak uykusunun gelmesini bekledi. Harry ertesi gün Ron'un elinde Vurucu sopasıyla kendisini kovaladığı bir dizi rüyanın ardından biraz sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde uyandı, ancak gün ortasında rüyasındaki Ron hayalini mutlu bir

şekilde Ginny ve Dean'e düşmanlık beslemekle kalmayıp, Hermione'yi de iğneleyici ve alaycı bir şekilde hor gören Ron'la değiştirdi. Bunlara ek olarak, Ron önceki gecenin ardından daha alıngan ve Patlar Uçlu Kelekerler kadar patlamaya hazır görünüyordu. Harry bütün gününü Hermione ve Ron arasında barış sağlamaya çalışarak geçirdi, ancak başarısızdı; sonunda Hermione aşırı derecede sinirli olarak yatağa gitti, Ron'sa korkmuş bir şekilde kendisine bakan birinci sınıf Grifindor'lara kızgınca küfür ederek azametle erkekler yatakhanesine çıktı. Ve Harry'nin korkusuna rağmen, Ron'un bu yeni saldırgan hali sonraki birkaç gün de geçmedi. Daha kötüsü, bu onun yakalayıcılık yeteneklerini de batırdı ve onu daha da saldırgan bir hale getirdi, bu nedenle cumartesi günkü maçlarından önceki son antrenmanlarında Kovalayıcılar'ın kaleye gönderdiği topların hiç birini kurtaramadı ve herkese öylesine böğürdü ki sonunda Demelza Robins'i gözyaşlarına boğdu.

“Kapat çeneni ve onu yalnız bırak!” diye bağırdı Ron'un ancak üçte ikisi kadar olan, ancak elinde kuşkusuz ağır bir vurucu sopası taşıyan Peakes.

“YETER!” diye böğürdü, Ginny'nin Ron'a doğru ters ters baktığını gören ve onun Yarasa Bulamacı Büyüsü'ndeki becerisini hatırlayan Harry ve işler yoldan çıkmadan önce onlara karışmak için yanlarına gitti.

“Peakes, git ve Bludger'ları topla. Demelza, bu gün çok iyi oynadın, git ve kendini topla, Ron...” konuşmaya başlamadan önce herkesin gitmesini bekledi, “sen benim en iyi arkadaşımsın, ancak diğerlerine bu şekilde davranmaya devam edersen seni takımdan atarım!”

Harry bir an Ron'un gerçekten bir tane vuracağını düşündü, ancak sonra daha kötü bir şey oldu: Ron süpürgesinin üzerinde çökmüş

gibi görünüyordu, üzerindeki bütün saldırganlık gitmiş gibi görünüyordu ve dedi ki: “Ayrılıyorum. Bir işe yaramazım.”

“Bir işe yaramaz değilsin ve ayrılmıyorsun!” dedi Harry ateşli bir şekilde Ron'u cüppesinin önünden yakalayarak. “Formundayken her şeyi kurtarabiliyorsun, şu andaki yalnızca zihinsel bir problem!”

“Sen bana kaçık mı diyorsun?”

“Evet, belki de!”

Bir an birbirlerine baktılar, sonra Ron bitkin bir şekilde kafasını salladı.

“Başka bir Yakalayıcı bulmak için zamanın olmadığını biliyorum, bu nedenle yarın oynayacağım, ancak eğer kaybedersek, ki öyle olacak, takımdan ayrılacağım.”

Harry'nin söylediği hiçbir şey fark etmedi. Akşam yemeği boyunca Ron'un kendine güvenini yükseltmeye çalıştı; Ron bunu fark edemeyecek kadar Hermione'ye kızgın ve huysuzdu. O akşam Ortak Salon'da Harry ısrar etti, Ron ayrılırsa bütün takımın nasıl harap olacağına dair açıklamalar yaptı. Bir şekilde takımın geri kalanı uzak bir köşede birbirlerine sokulmuş bir şekilde oturmuş ve belli ki Ron hakkında mırıldanıyor ve ona pis bakışlar atıyorlardı. Sonunda Harry Ron'a meydan okuyarak kışkırtmak ve onun umutla gol kurtaran tavrına geri dönmesi için onu tekrar sinirlenmeyi denedi, ancak bu strateji cesaretlendirmesi bir yana işe yaramadı bile; Ron yatağa her zaman olduğu gibi üzgün ve umutsuz gitti.

Harry karanlıkta uzun bir süre uyanık yattı. Önlerindeki maçı kaçırmak istemiyordu; yalnızca bu onun ilk kaptanlığı olduğundan değil, aynı zamanda hakkındaki şüpheleri hala kanıtlayamadığı Draco Malfoy'u Quidditch'te yenmek için. Ancak eğer Ron son birkaç

antrenmandaki gibi oynarsa, kazanma şansları oldukça zayıf görünüyordu...

Keşke Ron'u kendine getirmenin bir yolunu bulsaydı... Onun formunun en üst seviyesinde oynamasını sağlayacak bir yol... Ron'u gerçekten güzel bir gün geçirdiğine inandıracak bir şey...

Ve cevap Harry'ye aniden parlak bir ilhamla geldi.

Ertesi sabah kahvaltı her zamanki gibi heyecan vericiydi; Slytherin'ler Griffindor takımından Büyük Salon'a giren her oyuncuya yüksek sesle tıslayıp yuhluyorlardı. Harry kafasını kaldırıp tavana baktı ve iyiye işaret olan berrak, soluk mavi bir gökyüzü gördü.

Aralıksız bir kırmızı ve altın rengi yığını olan Griffindor masası Harry ve Ron yaklaşırken alkışladı. Harry sırıtarak el salladı, Ron'sa güçsüz bir şekilde yüzünü buruşturup başını salladı.

"Neşelen, Ron!" diye seslendi Lavender. "Biliyorum, harikasın!" Ron onu görmezden geldi.

"Çay?" diye sordu Harry ona. "Kahve? Balkabağı suyu?"

"Ne olursa," dedi Ron asık suratla ve tostundan huysuz bir ısırık aldı.

Bir kaç dakika sonra Ron'un son zamanlardaki kaba davranışlarından son derece yorgun görünen ve bu nedenle de kahvaltıya onlarla birlikte inmeyen Hermione göründü, ancak masaya geldiğinde durakladı.

"İkiniz nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu, tartarmış gibi Ron'un kafasının arkasına bakarak.

"İyi," dedi Ron'a bir bardak balkabağı suyu doldurmakta olan Harry. "İşte Ron, al, iç."

Ron tam bardağı ağzına kadar götürmüştü ki Hermione aniden araya girdi. “İçme onu Ron!”

Hem Harry hem de Ron ona baktılar.

“Neden?” dedi Ron.

Şimdi Hermione gözlerine inanamıyormuş gibi Harry'ye bakıyordu. “İçeceğine az önce bir şey kattın.”

“Affedersin?” dedi Harry.

“Beni duydun. Gördüm. Ron'un içeceğine bir şey döktün. Hala şişe elinde duruyor!”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi Harry şişeyi aceleyle cebine yerleştirerek.

“Ron, seni uyarıyorum, içme onu!” dedi telaşla Hermione tekrar, ancak Ron bardağı aldı, bir dikişte içti ve dedi ki: “Bana patronluk taslamayı kes, Hermione!”

Hermione rezil olmuş gibi görünüyordu. Yalnızca Harry'nin duyabileceği şekilde eğilip onun kulağına tısladı, “Bunun için okuldan atılabilirsin. Sana inanamıyorum, Harry!”

“Konuşana bak,” diye geri fısıldadı Harry. “Son zamanlarda şaşırtmaca büyüsü yapılan birilerini hatırlıyor musun?”

Hızla masadan, onlardan uzağa uzaklaştı. Harry onun gitmesini pişmanlık duymadan seyretti. Hermione Quidditch'in ne kadar ciddi bir iş olduğunu asla anlayamamıştı. Dönüp dudaklarını şapırdatmakta olan Ron'a baktı.

“Neredeyse zaman geldi,” dedi Harry neşeli bir şekilde.

Stadyuma doğru büyük adımlarla ilerlerlerken donmuş çimenler ayakları altında çatır çutur ediyordu. “Hava bu kadar güzel olduğu için çok şanslıyız, değil mi?” diye sordu Harry Ron'a.

“Evet,” dedi oldukça solgun ve hasta görünen Ron.

Ginny ve Demelza çoktan Quidditch cüppelerini giymiş, soyunma odasında bekliyorlardı.

“Şartlar uygun görünüyor,” dedi Ginny, Ron'u görmezden gelerek. “Ve tahmin et ne oldu? Dünkü antrenmanlarında kafasına bir Bludger yiyen Slytherin kovalayıcısı Vaisey oynayamayacak kadar sakat! Bundan da iyisi - Malfoy da hasta!”

“Ne?” dedi Harry ona bakmak için aniden dönerek. “Hasta mı? Neyi varmış?”

“Hiçbir fikrim yok, ancak bu bizim için harika,” dedi Ginny neşeli bir şekilde. “Yerine Harper'ı oynatıyorlar; benim dönemimde ve aptalın teki!”

Harry belirsiz bir şekilde gülümsedi, kırmızı cüppesini giyerken aklı Quidditch'ten çok uzaklardaydı. Malfoy daha önceden yaralandığı için oynayamayacağını iddia etmişti, ancak o zaman maçın Slytherin'lere daha uygun olan bir zamana ertelendiğinden de emin olmuştu. Şimdi neden yerine başka birinin geçmesinden mutlu olmuştu? Gerçekten hasta mıydı, yoksa numara mı yapıyordu?

“Şüpheli, öyle değil mi?” diye sordu Ron'a alçak sesle. “Malfoy'un oynamaması?”

“Şanslı, diyelim,” dedi Ron biraz daha canlı görünerek. “Ve Vaisey de yok, o en iyi golcüydü, sanmazdım- hey!” dedi aniden, Yakalayıcı eldivenleri giyerken donup kalarak Harry'ye baktı.

“Ne?”

“Ben... sen...” Ron sesini alçalttı, hem korkmuş hem de heyecanlanmış görünüyordu. “İçeceğim... balkabağı suyum... yapmadın, değil mi?”

Harry kaşlarını kaldırdı ve “Beş dakika içinde başlıyoruz, ayakkabılarını giysen iyi olur,”dan başka bir şey demedi.

Gürültülü kükremeler ve yuhalamalar arasında sahaya yürüdüler. Stadyumun bir kenarı altın sarısı ve kırmızı, diğer tarafı ise yeşil ve gümüş seliydi. Bir çok Hufflepuff ve Ravenclaw da yerini almıştı; Bütün bu çığlıkların ve alkışların arasında Harry, Luna Lovegood'un ünlü aslan kafalı şapkasının kükremelerini duyabiliyordu.

Harry hakem olarak topları sandıktan serbest bırakmak için hazır bekleyen Madam Hooch'a doğru bir adım attı.

“Kaptanlar el sıkışın,” dedi Harry'nin eli yeni Slytherin Kaptanı Urquhart'ın eli içinde ezilirken. “Süpürgelerinize binin. Düdükle birlikte... üç... iki... bir...”

Düdük çaldı, Harry ve diğerleri aynı anda donmuş çimenlere sertçe basıp yükseldiler.

Harry bir yandan Snitch'i arayıp bir yandan da oldukça altında zigzaglar çizen Harper'a bakarak yerin çevresinde süzülüyordu.

Sonra her zamanki maç anlatıcısının sesine hiç benzemeyen kulak tırmalayıcı bir ses başladı.

- Evet, işte başladılar ve bu yıl Potter'ın kurduğu takımı görmek bizim için oldukça şaşırtıcı. Bir çok kişi geçen yılki yarım yamalak Yakalayıcılığı'ndan dolayı Ron Weasley'nin bu yıl takımdan

atılacağını düşünüyordu, ancak elbette, Kaptan'la yakın bir arkadaşlık oldukça yardım etmiş...

Bu sözler sahanın diğer ucundaki Slytherin'lerin alaylı gülmeleri ve alkışlarıyla karşılandı. Harry boynunu uzatarak maç anlatıcının bulunduğu bölmeye baktı. Önceden Lee Jordan'a ait olan sihirli megafona konuşan bu kez uzun, kıvrık burunlu, zayıf, kumral bir oğlandı, Harry Hufflepuf oyuncusu olan ve hiç hoşlanmadığı Zacharias Smith'i tanıdı.

- Ah, işte Slytherin'in ilk gol girişimi, sahada hızla ilerleyen kişi Urquhart ve -

Harry'nin midesi takla attı.

- Weasley kurtardı, pekala, sanırım bazen şanslı olduğu kesin gibi...

“Bu doğru Smith, şanslı,” diye mırıldandı kendi kendine sırıtan Harry ve Kovalayıcılar'ın arasına dalarak yakalanması zor Snitch'i aramaya koyuldu.

Oyun başladıktan yarım saat sonra, Gryffindor altmışa sıfır öndeydi, Ron gerçekten de, bazıları yalnızca eldivenlerinin ucuyla başardığı, birkaç olağanüstü kurtarış yapmıştı ve Gryffindor'un altı golünden dördünü Ginny atmıştı. Bu durum Zacharias'ın iki Weasley'nin yalnızca Harry onları sevdiği için orada olduğu hakkında yaptığı sesli fikir yürütmeleri durdurmuş ve yerine Peakes ve Coote'a başlamıştı.

- Elbette ki Coote bir Vurucu için uygun yapıya sahip değil.

dedi Zacharias yüksek bir şekilde,

- Onların genelde daha çok kası olur -

“Ona bir Bludger fırlat!” diye Coote'a seslendi Harry yanından hızla geçerken, ancak Coote koca bir sırıtışla Bludger'ı Harry'nin zıt yönünde geçmekte olan Harper'a göndermeyi yeğledi. Harry memnun bir şekilde Bludger'ın boğuk tangırtısını duydu ve onun hedefine ulaştığını anladı.

Görünüşe göre Griffindor yanlış yapamıyordu. Tekrar tekrar gol attılar ve tekrar tekrar sahanın diğer ucu Ron'un kurtardığı gollerle rahatladı. O da şimdi gülümsüyordu ve gerçekten iyi bir kurtarıştan sonra kalabalık canlı bir koro halinde eski favori şarkıları “*Kralımızsın Weasley*” şarkısını söylemeye başladığında yüksekten onları yönetiyormuş gibi yapmaya başladı.

“Bugün özel biri olduğunu düşünüyor, değil mi?” dedi iğneli bir ses ve Harper'ın kasten ve sert bir şekilde çarptığı Harry neredeyse süpürgesinden düşüyordu. “Seni kan haini...” Madam Hooch'un arkası dönüktü ve altta Griffindor'lular öfkeyle bağırdılar, döndüğünde Harper çoktan hızla uzaklaşmıştı. Harry omzu acır bir halde ve ona arkadan sertçe çarpmaya kararlı bir şekilde arkasından hızlandı...

- Sanırım Slytherin'den Harper Snitch'i gördü!

dedi Zacharias Smith megafona doğru.

- Evet, kesinlikle Potter'ın görmediği bir şeyi gördü!

Smith gerçekten bir aptal diye düşündü Harry, çarpıştıklarını görmemiş miydi? Ancak bir an sonra midesi sanki gökyüzünden aşağı doğru düştü - Smith haklıydı ve Harry yanılıyordu: Sntich berrak gökyüzünde parlayarak oldukça üstlerinde bir yerde hızla hareket ediyordu.

Harry hızlandı; rüzgâr kulaklarında öyle uğulduyordu ki ne Smith'in yorumlarını ne de kalabalığı duyamıyordu, ancak Harper hala ondan

öndeydi ve Griffindor yalnızca yüz puan öndeydi; eğer Harper oraya ondan önce varırsa Gryffindor kaybederdi... ve şimdi Harper ondan bir adım uzaklıktaydı ve kolunu öne uzatmıştı...

“Hey, Harper!” diye bağırdı Harry umutsuzluk içinde. “Malfoy yerine geçmen için sana ne kadar ödedi?”

Ona bunu neyin söylettiğini bilmiyordu, ancak Harper ikilemde kaldı; Snitch'i eliyle yokladı, onun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi ve onu ıskalayarak sağından geçti. Harry muhteşem bir kavrayışla o küçük, kanat çırpan topu yakaladı.

“EVET!” diye haykırdı. Dönerek hızla yere indi, Snitch'i tutan eli havadaydı. Kalabalık ne olduğunu anlar anlamaz neredeyse oyunun bittiğini haber veren düdük sesini dahi bastıracak yükseklikte bir bağırış koptu.

“Ginny, nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Harry takımın geri kalanı tarafından havada kucaklanırken, ancak Ginny hızla onların sağından geçip gitti ve müthiş bir sesle maç anlatanlar kabinine çarptı. Kalabalık çığlıklar atıp gülerken, Gryffindor'lu Zarcharias'ın altında güçsüz bir şekilde kımıldandığı odun enkazının yanına indi; Ginny öfkeli görünen Profesör McGonagall'a kayıtsız bir şekilde “Frenlemeyi unuttum, Profesör, özür dilerim,”diyordu.

Kahkahalarla gülerek Harry takımın geri kalanından ayrıldı ve gidip Ginny'ye sarıldı, ancak onu hemen bıraktı. Onun bakışlarından kaçınarak yerine Ron'un arkasından neşeyle el çırptı, bütün düşmanlık unutulmuştu, Gryffindor Takımı sahayı taraftarlarına el sallayarak kol kola geçiyordu.

Soyunma odasındaki atmosfer neşe doluydu. “Ortak Salon'da parti var, Seamus dedi!” diye bağırdı Dean taşkın bir şekilde. “Hadi, Ginny,

Demelza!”

Harry ve Ron soyunma odasında kalan son iki kişiydi. Hermione içeri girdiğinde ikisi tam odadan çıkmak üzereydi. Gryffindor eşarbını elinde bükerken üzgün ancak kararlı görünüyordu. “Seninle konuşmam lazım, Harry,” Derin bir nefes aldı. “Bunu yapmamalıydın. Slughorn'u duydun, bu yasadışı.”

“Ne yapacaksın, bizi ele mi vereceksin?” diye çıkıştı Ron.

“Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu Harry, cüppesini asmak için arkasını onlara dönerek, böylece sırıttığını görmediler.

“Tamamen neden bahsettiğimizi biliyorsun!” dedi Hermione tiz bir sesle. “Kahvaltıda Ron'un bardağına şans iksiri kattın! Felix Felicis!”

“Hayır, katmadım,” dedi Harry ikisiyle yüzleşmek için dönerek.

“Evet, yaptın, Harry, ve bu da neden her şeyin bu kadar iyi gittiğinin sebebi, orda her şeyi kaçıran Slytherin oyuncuları ve her şeyi kurtaran Ron vardı!”

“Ben bir şey katmadım,” dedi Harry kocaman bir sırıtmayla. Elini cebine soktu ve sabah kahvaltıda Hermione'nin gördüğü şişeyi çıkardı. Şişe altın rengi bir iksirle ağzına kadar doluydu ve şişenin kapağı hala mumla mühürlüydü.

“Ron'un bunu yaptığımı düşünmesini istedim, bu nedenle sen bakarken ekliyormuş gibi yaptım,” Ron'a baktı. “Kendini şanslı hissettiğin için her şeyi kurtardın. Bunu tamamen kendin yaptın.”

İksiri tekrar cebine koydu.

“Balkabağı suyumda gerçekten bir şey yok muydu?” diye sordu Ron hayretler içinde.

“Ancak hava güzel... ve Vaisey oynayamadı... Gerçekten şans iksiri verilmedim mi?”

Harry kafasını salladı. Ron ağzı açık bir süre ona baktı, sonra Hermione'ye döndü ve onun sesini taklit ederek, “ '*Bu sabah Ron'un içeceğine Felix Felicis ekledin, her şeyi kurtarmasının sebebi bu!*' Gördün mü? Yardım olmadan da golleri kurtarabiliyorum, Hermione!”

“Ben kurtaramadığını hiçbir zaman söylemedim Ron, sen de iksir verildiğini sanıyordun!”

Ancak Ron çoktan süpürgesini omzuna atmış ve uzun adımlarla onun yanından geçip kapıya gitmişti.

“Şey,” dedi Harry bu ani sessizlik içinde; planının bu şekilde geri tepebileceğini düşünmemişti. “Öyleyse... partiye gidelim mi?”

“Sen git!” dedi Hermione yaşla dolu gözlerini kırpıştırarak. “Şu anda Ron beni hasta ediyor, bilmiyorum ki ne yapmalıydım...”

Ve o da fırtına gibi soyunma odasından çıktı.

Harry bir çok kişinin ona tebrikler dilediği kalabalığın içinden yürüyerek kaleye doğru gitti, büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu; o Ron maçı kazanır kazanmaz Hermione'yle ikisinin hemen yine arkadaş olacaklarını düşünüyordu. Hermione'ye Ron'u asıl gücendiren şeyin Krum'u öptüğü olduğunu nasıl anlatabileceğini bilmiyordu, özellikle de bu çok uzun bir zaman önce olduğu için. Harry içeri girdiğinde hoş bir ritmi olan Ortak Salon'daki kutlama partisinde Hermione'yi göremedi. Varlığı yenilenen alkışlar ve tebriklerle kutlanmıştı ve onu tebrik eden bir grup insan hemen etrafını sarmıştı. Ancak sıcağı sıcağına maç analizi yapmak isteyen Creevey kardeşlerle el sıkışıp, etrafını sarıp yaptığı en ufak gülünç yoruma kahkahalarla gülen ve gözlerini kırpıştıran kızlardan

kurtulduğunda Ron'u arama fırsatı bulabildi. En azından, ağır bir şekilde onunla Slughorn'un Noel partisine birlikte gitmek isteyen Romilda Vane'den kurtulabilmişti.Tam içeceklerin durduğu masaya doğru kaçıyordu ki, omzunda Pygym Puff Arnold olan ve topuklarının dibinde umutla miyavlayan Crookshanks olan Ginny'le karşı karşıya geldi.

“Ron'u mu arıyorsun?” diye sordu sırıtarak. “İşte şurada, ikiyüzlü pislik.”

Harry onun işaret ettiği köşeye baktı. Orda, bütün odanın tam görüş mesafesi içinde, Ron, Lavender Brown'la öyle yakın bir şekilde sarılmış görünüyordu ki, kimin elinin nerede olduğunu söylemek zordu.

“Onun yüzünü yiyormuş gibi görünüyor, değil mi?” dedi Ginny sakin bir tavırla. “Ancak sanırım, yordamını biraz arıtmak zorunda. İyi oyundu, Harry.”

Koluna hafifçe vurdu; Harry ani bir duygunun midesine çullandığını hissetti, ancak sonra Ginny kendine daha fazla kaymak birası almak için uzaklaştı. Crookshanks de sarıgözleri Arnold'a kilitlenmiş bir şekilde onun arkasından yavaşça ilerledi. Harry daha uzunca bir süre yüzeye çıkacağa benzemeyen Ron'dan başka bir yere döndü, tam o anda portre deliği kapanıyordu. İç bulandıran bir hisle, çalı yelesi gibi kahverengi bir tutam saçı görüş açısından kaybolurken gördüğünü sandı.

Hemen ileri atıldı, tekrar Romilda Vane'den kaçtı ve Şişman Hanım'ın portresini savurup açtı. Dışarıdaki koridor ıssız görünüyordu.

“Hermione?”

Onu, ilk denediği kilitli olmayan sınıfta buldu. Öğretmen masasında oturuyor ve az önce ortaya çıkarttığı belli olan cıvıldayarak başının üzerinde daireler çizen iki sarı kuşun dışında yalnız görünüyordu. Harry onu böyle bir anda bile büyü çalışabilmesine hayran kaldı.

“Ah, merhaba, Harry,” dedi kırılgan bir sesle. “Sadece alıştırma yapıyordum.” “Evet... onlar -şey- gerçekten güzeller...” dedi .

Harry'nin ona ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Onun Ron'u fark etmediği, partiyi yalnızca çok fazla patırtılı olduğu için terk ettiği konusunda hiçbir şansı olup olmadığını merak ediyordu ki, Hermione aniden hiç de doğal olmayan yükseklikte bir sesle, “Ron kutlamalarda eğleniyormuş gibi görünüyordu,” dedi.

“Şey...öyle mi?” dedi Harry.

“Onu görmemiş gibi davranma,” dedi Hermione. “Tam olarak saklandığı söylenemezdi, değil -?”

Arkalarındaki kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Harry'nin dehşetine rağmen Ron kahkahalar atarak ve Lavender'ı elinden çekerek içeri girdi.

“Ah,” dedi Harry ve Hermione'yi görünce.

“Oops!” dedi Lavender ve kıkırdayarak odadan çıktı. Kapı hızla arkasından kapandı.

İçerde korkunç, şişen, kabaran bir sessizlik vardı. Hermione dik dik Ron'a bakıyordu; ancak ona doğru bakmayı kabul etmeyen Ron kabadayılık ve dik başlılık karışımı garip bir duyguyla, “Merhaba, Harry! Nereye gittiğini merak ettim!” dedi.

Hermione masadan kaydı. Altın renkli kuş sürüsü hala başının üzerinde cıvıldayarak daireler çizmeye devam ediyordu, bu nedenle

o bu garip ve tüylü güneş sistemi modelinin bir parçası gibi görünüyordu.

“Lavender'ı dışarıda bekletmemelisin,” dedi alçak sesle. “Nereye kaybolduğunu merak edecektir.”

Oldukça yavaş ve dimdik bir şekilde kapıya doğru yürüdü. Harry daha kötü bir şey olmadığı için rahatlamış görünen Ron'a bir bakış attı.

“Oppugno!”, kapı eşiğinden bir haykırış geldi.

Harry dönüp vahşi bir yüz ifadesiyle asasını Ron'a doğrultmuş olan Hermione'yi gördü: Altın kuş sürüsü şimdi mermi gibi hızla Ron'a doğru gidiyordu. Ron bağırarak elleriyle yüzünü kapattı ancak kuşlar erişebildikleri her deriyi gagalayıp pençeleyerek ona saldırdılar.

“Gerremoffme!” diye haykırdı, ancak kindar bir hiddetle Hermione asılıp kapıyı açtı ve kayboldu. Harry kapı çarparak kapanmadan önce bir hıçkırık duyduğunu düşündü.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM: BOZULMAZ YEMİN

Kar bir kez daha buzlanmış camların karşısında girdap gibi uçuşurken, Noel hızla yaklaşıyordu. Hagrid Ortak Salon'a çoktan her zamanki on iki Noel ağacını tek başına yerleştirmiş, merdiven korkuluklarına gümüşi şeritlerden oluşan çoban-püskülleri dolanmıştı. Zırhlı heykellerin kasklarının altındaki mumlar kor düşmüşçesine parlıyordu, koridor boyunca bütün açıklıklara ökseotu öbekleri asılmıştı. Her geçişinde Harry'yi ökseotlarının ardından izlemeye karar vermiş gibi gözüken ve koridorda tıkanmalara neden olan büyük kız grupları vardı. En azından Harry'nin yaptığı gece gezileri ona kalenin gizli geçitleri hakkında umulmadık ama bir hayli de yararlı bilgi edinmesini sağlamıştı; sınıflar arasında “ökseotsuz” yollar bulmakta zorlanmıyordu.

Ron ise bu tür çıkmazları kullanmalarına, neşeden yoksun kıskançlık kaynayan kükremeye benzer bir kahkaha atmakla karşılık vermişti. Harry her ne kadar bu yeni gülen, şaka yapan Ron'u, birkaç haftadır sinirli hareketlerine katlanmak zorunda kaldığı haline tercih etse de, bu gelişmiş Ron ona pahalıya mal olmuştu. Öncelikle Ron'u öpmediği her anı vakit kaybı olarak görmeye başlamış olan Lavender Brown'ın sık sık aniden ortaya çıkışlarına tahammül etmek zorundaydı, ikincisi Harry, bir kez daha kendini birbiriyle konuşmamaya niyetli iki kişinin dostu olarak bulmuştu. Kollarının üstü ve elleri hala Hermione'nin kuş saldırısından dolayı derin çizikler

ve kesiklerle dolu olan Ron, kızgın ve kendini savunan bir tutum takınmıştı.

“Şikâyet edemez,” dedi Harry'ye. “O da Krum'la çıktı. Ve şimdi de aynı şekilde benimle çıkmak isteyen biri olduğunu öğrendi.”

Harry cevap vermedi. Yarın sabahki Muska dersinden önce okumaları gereken “*Eşsiz İpuçları: Bir Araştırma*” kitabına dalmış taklidi yaptı. Zaten Ron ve Hermione ile arkadaş olmaya kararlı olduğu için çoğu zaman ağzını kapalı tutmayı yeğliyordu.

“Hermione'ye hiç söz vermedim. Yani, tamam, onunla Slughorn'un Noel partisine gidecektim, ama daha önce söylemedi... Arkadaşların yaptığı gibi... Ben özgür...” Harry “*Mükemmel İpuçları*” kitabından bir sayfa daha çevirdi, Ron'un onu izlediğinin farkındaydı. Ron'un sesi mırıltılara döndü, ateşin çıtırtıları Ron'un sesini gölgeliyordu, ama tekrar “*Krum*” ve “*şikâyet edemez*” kelimelerini yakaladı.

Hermione'nin ders planı o kadar doluydu ki, ancak Ron Lavender'a yapışmış şekilde onun ne yaptığını görmediği akşamlar Hermione ile görüşebiliyordu. Ron Ortak Salon'dayken Harry ile oturmak istemiyordu, bu nedenle genellikle kütüphanede görüşebiliyorlardı, ki bu da konuşmalarının yalnızca fısıldama şeklinde olacağı anlamına geliyordu.

Kütüphane başkanı Madam Pince raflar arasında sinsice gezinirken “Kimi isterse öpmekte özgür,” dedi Hermione. “Gerçekten hiç aldırmıyorum.”

Tüy kalemini kaldırdı ve sinirli bir şekilde “i”nin noktasını yerleştirdi ve bu da parşömende bir delik açılmasına neden oldu. Harry hiçbir şey söylemedi. Kullanmaya kullanmaya yakında sesini kaybedeceğini düşündü. “*Gelişmiş Büyü Yapımı*” kitabına bir miktar

daha gömüldü ve “*Sonsuz Yaşam İksiri*” üzerine birkaç not daha düştü. Bazen Libatius Borage'ın yazısına Prens'in eklediği yararlı dipnotları gözden geçirmek için duraklıyordu.

Birkaç dakika sonra “Ve aklıma gelmişken,” dedi Hermione, “Dikkatli olman gerek.”

“Son kez diyorum,” dedi Harry. Kırk beş dakikalık sessizliğin ardından ilk defa konuşuyordu. “Bu kitabı geri vermiyorum, Snape'ten öğrendiğimden veya Slughorn'un öğrettiğinin çok daha fazlasını Melez Prens'ten öğren-”

“Senin aptal Prens'inden bahsetmiyorum ben,” sanki Harry'nin kitabı ona kaba davranmışçasına gıcık bir bakış attı. “Daha öncesinden konuşuyorum. Buraya gelmeden önce şu Romilda Vane denen kızın da olduğu kızlar tuvaletine gittim, sana nasıl aşk iksiri verebileceğine karar vermeye çalışıyordu. Herkes onlardan birini Slughorn'un partisine götüreceğini umuyor, görünen oydu ki hepsi Fred ve George'un aşk iksirlerinden almış; korkarım ki büyük ihtimalle işe yarıyorlar-”

“O zaman neden hepsine el koymadın?” dedi Harry. Görünen oydu ki Hermione'nin kurallara olan düşkünlüğü bu kadar kritik bir zamanda onu terk etmişti.

“Tuvaletteyken yanlarında iksirler yoktu.” dedi Hermione, küçümseyen bir ses tonuyla. “Sadece taktikleri konuşuyorlardı. Ve sanıyorum ki Melez Prens her neyse,” kitaba gene iğrenç bir bakış attı, “herhalde bu kadar çeşit aşk iksirine karşı bir panzehir hayal etmiştir, yerinde olsam seninle gidecek birini davet ederdim, böylece diğerleri hala bir şansı olduğunu düşünmeyi keserler. Parti yarın gece, gittikçe daha da vahşileşiyorlar.”

“Davet etmek istediğim kimse yok,” diye geveledi Harry, her ne kadar gece rüyalarında Ginny birden belirse de -ki Ron'un iyi bir Zihnefendar olmadığına şükrediyordu hala- Ginny hakkında becerebildiğince daha az düşünmeye çalışıyordu.

“Her neyse, ne içtiğine dikkat et, çünkü Romilda Vane bir şeyleri başarmış gibi gözüküyordu.” dedi Hermione sert bir şekilde.

Daha sonra uzun Aritmansi ödevinin yazılı olduğu parşömeni yukarı çekerek bir şeyler çiziktirmeye devam etti. Harry bir süreliğine onu süzdü.

“Bir dakika dur” dedi yavaşça. “Filch'in Weasley Şakacı Dükkanı'ndan alınan her şeyi yasakladığını sanıyordum.”

“Peki şimdiye kadar Fich'in yasaklarını kim taktı ki?” diye sordu Hermione, hala ödevine yoğunlaşmış şekilde duruyordu.

“Ama bütün baykuşların arandığını sanıyordum. O zaman bu kızlar nasıl oluyor da aşk iksirlerini okula sokabiliyor?”

“Fred ve George onları bir çeşit parfüm veya öksürük iksiriymiş gibi yolluyor,” dedi Hermione, “Baykuş Sipariş Servisleri'nin birer parçası bu.”

“Bu konuda çok şey biliyorsun.”

Hermione daha önce “*Gelişmiş İksir Yapımı*” kitabına baktığı haliyle Harry'ye baktı.

“Bütün bunlar, yazın Ginny ve bana gösterdikleri şişelerin arkasında yazılı,” dedi soğukça. “Etrafta dolaşıp başkalarının içeceklerine iksir katmıyorum... veya kötü bir şeymiş derken numara yapmıyorum...”

“Evet, tamam, önemli değil,” dedi Harry çabukça. “Önemli olan Filch'in aptal yerine konması değil mi? Bu kızlar başka bir şey gibi gözüken şeyler sokuyorlar okula! Öyleyse Malfoy gerdanlığı bu şekilde neden sokamasın-?”

“Yapma Harry... Gene mi...”

“Hadi Hermione, neden olmasın?” diye üsteledi Harry.

Hermione içini çekerek “Bak” dedi, “Sır Seziciler uğursuzlukları, lanetleri ve gizli muskaları tespit edebilirler, değil mi? Daha önce Karanlık büyüleri veya Karanlık objeleri bulmada kullanıldılar. Gerdanlıkta olduğu gibi bu kadar güçlü bir laneti saniyeler içinde fark edebilirler, değil mi? Fakat başka bir şişeye konulmuş şeyleri fark edemeyebilirler - en azından aşk iksirleri Karanlık değil veya tehlikeli-”

“Senin için demesi kolay tabi” diye mırıldandı Harry, Romilda Vane'i düşünerek.

“Gene de Filch'in onun bir öksürük şurubu olmadığını ayırt etmesi zor, sonuçta iyi bir büyücü değil, sanmıyorum ki bir şişeyi diğerinden ayırt-”

Hermione bir anda sesini kesti, Harry de duymuştu. Birisi karanlık kitap raflarının ardından onlara yaklaşmıştı. Beklediler ve bir dakika sonra Madam Pince'in akbaba görünüşü köşeden belirmişti, yanakları içine çökmüştü, yüzü parşömen gibiydi ve uzun kemerli burnu elinde taşıdığı gaz lambasıyla aniden aydınlanmıştı.

“Kütüphane şimdi kapalı” dedi. “Aldığınız şeyleri doğru yerlerine koy- bu kitaba ne yapıyorsun öyle seni terbiyesiz çocuk?”

“Bu kütüphanenin değil, benim!” dedi Harry aceleyle, Madam Pince'in pençevari eli masaya uzandığı anda Harry kitabını kaptı.

“Zorba!” diye hırıldadı. “Pislik!, Ziyankar!”

“İçindede yazıyor kitabın” dedi Harry, kitabı elinden zorla geri çekti.

Madam Pince kriz geçirecek gibi görünüyordu; hızla eşyalarını toplayan Hermione, Harry'yi omzundan yakalayarak oradan uzaklaştırdı.

“Dikkatli olmazsan kütüphaneye girmeni engelleyebilir. Neden bu aptal kitabı getirmek zorundaydın ki?”

“Benim suçum değil, azgın köpekler gibi bağırıyordun Hermione. Veya sanıyor musun ki Filch hakkında kaba konuştuk diye başımızda bitti? Her zaman aralarında bir şeyler olduğunu düşündüm...”

“Ne, ha ha...”

Tekrardan eskisi gibi konuşabilmelerinin tadını çıkararak, bomboş mumlarla aydınlatılmış koridorlardan Ortak Salon'a gitmek için ilerlediler. Bu arada Filch ile Madam Pince'in gizlice aşk yaşayıp yaşamadığını tartıştılar.

“İhtişamlı Noel'ler” dedi Harry Şişman Kadın'a. Bu onların yeni hoş parolalarıydı.

“Sana da aynısından” dedi Şişman Kadın şımarık bir sırıtmayla ve onları kabul etmek için ileriye savruldu.

Harry portreden içeri tırmandığı anda Romilda Vane, “Merhaba Harry!” dedi. “Biraz Solungaçsuyu ister misin?” Hermione ona “*Ne dedim ben sana*” bakışı attı omzunun üstünden.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Harry çabukça. “Pek sevmem.”

“Tamam, o zaman bunları al” dedi Romilda, ellerine bir kutu sıkıştırarak. “Çikolatalı Kanepeler, içlerinde Ateşviskisi var. Büyük annem yolladı, ama ben sevmem onları.”

“Eh-peki-teşekkür ederim,” dedi Harry, ne söyleyeceğini bilemeden. “Ee ben de şeye gidiyordum...” Hermione'nin arkasından koşturdu, sesi gitmiş gibiydi.

“Sana anlatmıştım,” dedi Hermione öz bir şekilde. “Ne kadar çabuk birisine teklif edersen, o kadar çabuk seni yalnız bırakırlar ve sen de-”

Ancak yüzü birden ifadesizleşti, aynı koltukta sarmaş dolaş oturan Lavender ile Ron'u görmüştü.

“Neyse, iyi geceler, Harry” dedi Hermione, saat daha akşam yediydi, başka bir şey demeden kızlar yatakhanesine gitmek için ayrıldı.

Harry yatağa giderken kendine yalnızca bir gün daha derslerle uğraşacağını, üstelik Slughorn'un partisinin ardından Ron ile Kovuk'a gitmek için yola çıkacaklarını hatırlatarak rahatlamaya çalıştı. Görünüşe bakılırsa tatil başlamadan önce Hermione ile Ron'un birleşmeleri imkansızdı, fakat muhtemelen bu ara onlara sakinleşmek ve daha iyi davranışlar sergilemeleri için düşünme fırsatı verecekti.

Bu umutları çok fazla gelmişti anlaşılan, her ikisiyle bir Biçim Değiştirme daha geçirmeye katlandıktan sonra bu umutlar yok oldu. En zor konu olan insanlar üzerinde biçim değiştirmeye başlamışlardı, aynaların karşısında çalışıyorlardı ve kaşlarının rengini değiştirmeleri istenmişti. Hermione huysuzca Ron'un bu yoldaki berbat denemesine güldü; ama her nasılsa kendine harikulade ince bir bıyık yaratmayı başarmıştı. Ron ise buna karşılık Hermione'nin, Profesör

Mcgonagall soru sorduğunda yerinden aşağı yukarı zıplamasının acımasız ama tam da yerine oturan bir taklidini yapmıştı, bu da Hermione'nin tekrar yaşlara boğulmasına neden olan Lavender ve Parvati ikilisinin kahkahalara boğulmasına neden olmuştu. Zil çaldığında eşyalarının yarısını arkasında bırakarak sınıftan fırladı ve Hemione'nin ona Ron'dan daha fazla ihtiyaç duyduğuna karar vererek eşyalarını toplayıp o da peşinden çıktı.

Sonunda alt katta kızlar tuvaletinden çıkan Hermione'ye rastladı. Arkasından onu belli belirsiz teselli etmeye çalışan Luna Lovegood vardı.

“Ah, merhaba Harry,” dedi Luna. “Kaşlarından birinin yeşil olduğunu biliyor muydun?”

“Selam, Luna. Hermione, eşyalarını bırakmışsın...” Kitapları verdi.

“Ah, evet,” dedi Hermione tıkanarak, eşyalarını aldıktan sonra gözlerini kalem kutusuna sildiğini gizlemek için aceleyle arkasını döndü. “Teşekkür ederim Harry, ben en iyisi gideyim...”

Ardından, her ne kadar Harry onu teselli edecek bir şey düşünmese de, ona bunları söyleyecek fırsat vermeden oradan ayrıldı.

“Biraz üzgün,” dedi Luna. “İlk başta Mızmız Myrtle içeride sandım, ama bir anda Hermione çıktı. Şu Ron Weasley hakkında bir şeyler dedi...”

“Evet, biraz tartıştılar,” dedi Harry.

“Bazen çok komik şeyler söyleyen değil mi?” dedi, beraber koridorda ilerlerken. “Ama bazen biraz kırıcı olabiliyor, geçen sene fark ettim bunu.”

“Sanırım,” dedi Harry. Luna gene her zamanki hoş olmayan doğruları konuşmadaki ustalığını kanıtlıyordu; Harry daha önce onun gibi biriyle hiç tanışmamıştı. “Peki, iyi bir dönem geçirdin mi?”

“Evet, iyiydi,” dedi Luna. “D.O. olmadığı için biraz yalnızdım. Tabi Ginny iyiydi. Geçenlerde Biçim Değiştirme sınıfında bana Loony diyen iki oğlanı susturdu.”

“Benimle bu gece Slughorn'un partisine gelmeye ne dersin?”

Kelimeler Harry kendini tutamadan ağzından çıkmıştı. Kendisini bir an başka biri konuşuyormuş gibi hissetti. Luna şaşkınlıkla patlak gözlerini Harry'nin üzerine çevirdi.

“Slughorn'un partisi mi? Seninle mi?”

“Evet,” dedi Harry. “Yanımızda birilerini getirmemiz istendi, ben de düşündüm ki sen isteyebilirsin... yani...” niyetini açığa kavuşturmaya özen gösteriyordu. “Yani bilirsin, sadece arkadaş olarak. Fakat istemiyorsan...”

Hala yarı yarıya gelmemesini umuyordu

“Arkadaş olarak gelmeyi elbette istiyorum!” dedi Luna. Daha önce yüzünün mutlulukla bu kadar yayıldığını hiç görmemişti. “Daha önce hiç kimse bana bir partiye gelmemi teklif etmemişti, arkadaş olarak! Kaşını bu yüzden mi boyadın, yani parti için? Ben de yapmalı mıyım?”

“Hayır” dedi Harry sertçe. “O bir hata. Düzeltmesi için Hermione'yi bulacağım. O zaman saat 8'de Ortak Salon'da buluşuruz.”

“Ahaa!” diye bir bağırtı duyuldu üstlerinden ve ikisi de bir anda irkildi. Fark etmeseler de az önce elinde bir avize olan ve gaddarca gülen Peeves'ın altından geçmişlerdi.

“Potty, Loony'yi partiye davet etti! Potty Loony'ye abayı yakmış! Potty Looooooony'yi seviooooooor! Potty Loony'ye aşık!” Çığlıklar ve kahkahalar eşliğinde oradan uzaklaştı.

“Bu tür şeyleri özel olarak görmesi ne hoş” dedi Harry. Ve tabi ki çok geçmeden bütün okul Harry Potter'ın Lune Lovegood'u partiye götüreceğini biliyor gibiydi.

Akşam yemeğinde “Başka birini çağırabilirdin!” dedi Ron inanamayarak. “Herhangi birini! Ve sen Loony Lovegood'u mu seçtin?”

“Ona bu şekilde hitap etme” dedi Ginny aniden parlayarak. Geçerken sohbete katılmak için Harry'nin arkasında duraklamıştı. “Onu götürdüğüne sevindim Harry. O kadar çok heyecanlı ki.”

Daha sonra Dean'le oturmak için devam etti. Harry, Ginny'nin bundan memnun olması nedeniyle kendini mutlu hissetmeye çalıştı, ama beceremedi. Masanın diğer ucunda Hermione yalnız oturuyordu, bir taraftan da önündeki türlüsüyle oynuyordu. Harry, Ron'un ona kaçamak bir şekilde baktığını fark etti.

“Özür dileyebilirdin,” diye önerdi Harry açık bir şekilde.

“Ne, sonra da başka bir kuş sürüsünün saldırısına mı uğrasaydım?” diye mırıldandı.

“Neden onun taklidini yapma gereği duydun?”

“Bıyığıma güldü!”

“Ve ben de güldüm. Gördüğüm en aptal şeydi.”

Fakat Ron pek duymuşa benzemiyordu, Lavender çoktan Parvati ile gelmişti. Harry ile Ron'un arasına sıkışarak kollarını Ron'un boynuna

doladı.

“Merhaba Harry,” dedi Parvati; o da Harry gibi bu davranışlardan bıkmış ve utanıyormuş gibi duruyordu.

“Merhaba,” dedi Harry. “Nasılsın? Hogwarts'ta kalıyorsun, değil mi? Ailenin okuldan ayrılmanı istediklerini duydum.”

“Onları ikna etmeyi başardım,” dedi Parvati. “Şu Katie olayı onları gerçekten çılgına çevirdi, ama şimdiye kadar hiç böyle bir şey olmamıştı... ah, merhaba Hermione!”

Parvati olumlu bir şekilde gülümsüyordu. Harry onun Biçim Değiştirme'de Hermione'ye güldüğü için kendisini suçlu hissettiğini söyleyebilirdi. Etrafına bakındı ve Hermione'nin de mümkün olduğu kadar sıcak bir şekilde güldüğünü gördü. Kızlar bazen gerçekten çok garip oluyorlardı.

“Merhaba, Parvati!” dedi Hermione, tamamen Ron ve Lavender'ı görmezden geliyordu. “Slughor'un partisine geliyor musun bu gece?”

“Davet eden olmadı,” dedi Parvati kasvetli bir şekilde. “Gelmeyi çok isterdim, yani çok iyi olacak gibi geliyor kulağa... sen de gideceksin değil mi?”

“Evet, Cormac ile saat 8'de buluşacağım ve biz-”

Bir anda tıkalı bir lavabo pompayla açılmışçasına bir ses çıktı ve Ron'un yüzü göründü. Hermione bir şey duymamış ya da görmemiş gibi davrandı.

“-biz de partiye beraber gideceğiz.”

“Cormac?” dedi Parvati. “Cormac McLaggen'ı mı kastediyorsun?”

“Evet, doğru,” dedi Hermione tatlı bir ses tonuyla. “Hani neredeyse şu yeni,” neredeyseyi iyice vurgulayarak, “Gryffindor tutucusu olan.”

“Yani onunla gidiyorsun,” dedi Parvati, gözleri iyice açılmıştı.

“Ah-evet-bilmiyor muydun?” dedi; bir Hermionece kıkırdama koyuverdi.

“Hayır!” dedi Parvati, bu yeni dedikodu karşısında heyecanlanmış gözüküyordu. “Vay be, Quidditch oyuncularını seviyorsun, değil mi? İlk Krum, sonra McLaggen...”

“Evet, ben gerçekten iyi Quidditch oyuncularını seviyorum,” diye düzeltti Hermione, hala gülüyordu. “Neyse, sonra görüşürüz... gitmeliyim ve partiye hazırlanmalıyım...”

Ve oradan ayrıldı. Bir kez daha Parvati ve Lavender bu yeni gelişmeyi tartışmak için kafa kafaya verdi, McLaggen hakkında duydukları şeyler ve Hermione hakkında bütün tahmin yürütülecek konular. Ron tamamen boş ve ifadesiz baktı, hiçbir şey söylemedi. Harry hangi kızın öç aldığı konusunda derin bir düşünceye dalmıştı.

Saat 8'de Ortak Salon'a vardığında aniden etrafta normal olmayan kız gruplarını fark etti, her biri o Luna'ya yaklaşırken onu ihtiyatla süzüyordu. Luna bir çok kızın gülmesine neden olan paletlerle işlenmiş gümüşümsü bir cüppe giyiyordu, ama aslında oldukça güzel gözüküyordu. En azından Harry onun turptan küpelerini, kaymak birası tıpası kolyesini ve hayalet gözlüğünü takmadığı için mutluydu.

“Merhaba” dedi Harry. “Gidebilir miyiz?”

“Ah, tabiki,” dedi Luna, mutlu bir şekilde. “Parti nerede?”

“Slughorn'un odasında,” dedi Harry, mırıltılar ve bakışlardan uzak mermer merdivenlere doğru yola çıktılar. “Bir vampirin de davet

edildiğini duydun mu?”

“Rufus Scrimgeour?” diye sordu Luna.

“Ben- Ne?” dedi Harry şaşkın şaşkın. “Sihir Bakanı'ndan mı bahsediyorsun?

“Evet, o bir vampir,” dedi Luna, işin aslı bu der gibi. “Cornelius Fudge'un yerine geçtiği zaman babam onun hakkında uzun bir makale yazdı, ancak Bakanlık'tan biri onu yayımlamaması için zorladı. Açıkçası gerçeğin açığa çıkmasını istemiyorlar.”

Bunun imkansız olduğunu düşünen ve babasının sıra dışı görüşlerini gerçek gibi anlatan Luna'ya alışan Harry cevap vermedi; çoktan Slughorn'un odasına yaklaşmışlardı. Attıkları her adımda kahkaha sesleri, müzik, gürültülü konuşmalar biraz daha yükseliyordu.

Ya bu şekilde yaptırılmıştı veya sihirli bir hileyle bu hali almıştı, Slughorn'un ofisi normal bir öğretmenin odasından çok daha büyüktü. Tavan ve duvarlar zümrüt yeşili, altın ve koyu kırmızı tonlarında asılmış eşyalarla bezenmişti, bu onlara büyük bir çadırın içindeymiş hissi veriyordu. Gerçek perilerin kanat çırptığı oda, tavanın ortasından sarkan şatafatlı altın bir lamba nedeniyle kırmızıya boyanmış gibiydi; her biri ışığın altında ufak benekler gibiydi. Şarkıya köşeden gelen mandolin sesine benzer bir ses eşlik ediyordu, ince sis görünümü veren dumanın altında derin bir sohbete dalan yetişkin büyücüler vardı. Onca bacağın arasında vızır vızır dolaşan ev cinleri, içinde gümüşümsü yiyecekler olan servis tabakları taşıyorlardı, bu görünüm onları hareket eder gibi göstertiyordu.

Daha henüz Harry ve Luna kapıdan içeri sızmıştılar ki, Slughorn, “Harry, evladım!” dedi gürleyerek. “İçeri gir, içeri gir, seninle tanıştırmak istediğim bir sürü kişi var.”

Slughorn duman rengi ceketine uysun diye püsküllü, kadife bir şapka takmıştı. Her an cisimlenmeyi umuyormuşçasına Harry'nin kolunu sıkıca kavramıştı. Slughorn bir nedenden dolayı onu partiye sürüklüyordu, Harry hemen Luna'nın elini tutarak onu da çekti.

Harry, Eldred Worple ile tanışmanı istiyorum, benim eski öğrencimdir, Kanlı Kardeşler: Vampirlerle Hayatım'ın yazarıdır kendisi ve tabi ki arkadaşı Sanguini."

Worple, kısa boylu, akıllı görünüşlü adam, Harry'nin elini tutarak memnuniyetle sıktı, uzun boylu, sıska ve gözlerinin altında gölgeler olan Sanguini sadece kafasıyla selam verdi. Oldukça sıkılmış görünüyordu. Ona yakın duran bir grup kız meraklı ve heyecanlı görünüyordu.

"Harry Potter, ne büyük şeref!" dedi Worple, Harry'nin yüzüne yarım bir bakış atarak, ben de daha geçenlerde Profesör Slughorn'a Harry Potter'ın ne zamandır beklediğimiz biyografisi nerde kaldı diye sordum.

"Ee," dedi Harry. "Öyle mi?"

"Horace'ın da belirttiği gibi ufak bir şey!" dedi Worple. "Ama aslında-" birden sesi değişerek iş görüşmesi tonunda, "Hakkında yazmaktan çok memnun olurdum. Herkes senin hakkında daha çok bilmek için deli oluyor, sevgili dostum, deli oluyorlar! Eğer bana birkaç röportaj sözü verirsen, şuna dört veya beş saatlik diyelim, böylece kitabın birkaç ay içerisinde hazır olur. Ve sadece çok az bir çabayla, seni garanti ederim, -emin değilsen Sanguini'ye sor- Sanguini burada kal!" diye ekledi Worple, dizleri de büyük bir açlıkla bir grup kıza yaklaşan vampir nedeniyle aniden sertleşmişti. "Al biraz kıymalı börek ye," dedi Worple, dikkatini tekrar Harry'ye çevirmeden önce

aynı anda oradan geçen cinden bir tane alarak Sanguini'nin eline tutuşturdu.

“Evet dostum, kazanacağın altınlar, hiçbir fikrin-”

“Kesinlikle ilgilenmiyorum,” dedi Harry sertçe “ve bir arkadaşımı gördüm, izninizle.”

Luna'yı kalabalığa doğru çekti; aslında Acayip Kızkardeşler arasında aniden kaybolan kahverengi bir saç yumağı görmüştü.

“Hermione! Hermione!”

“Harry! Çok şükür buradasın! Selam Luna!”

“Ne oldu sana? diye sordu Harry, Hermione'nin bu darmadağın görünüşüne bakılırsa sanki az önce bir Şeytan Kapanı'yla boğuşmuştu.

“Şey, ben kaçtım- yani, Cormac'i bırakıp,” dedi. “Ökseotunun altında” diye ekledi açıklama olarak; Harry hala onu sorgular bir şekilde bakıyordu.

“Seninle gelirken amacına hizmet ediyordu” dedi ciddi bir şekilde.

“Ron'u en sinir edecek kişi olarak onu düşündüm,” dedi Hermione soğukkanlılıkla. “Bir ara Zacharias Smith'i düşündüm, fakat sonra-”

“Zacharias Smith'i mi düşündün ?” dedi Harry isyan edercesine.

“Evet, öyle, ve keşke onu seçseydim diye düşünüyorum, McLaggen centilmenlikte Grawp ile yarışır. Bu yoldan gidelim, onu gelirken görebiliriz, çok uzun...”

Üçü yollarındaki bal-içkisi dağıtan cini atlatarak odanın diğer tarafına geçtiler, ancak Profesör Trelawney'nin orada yalnız durduğunu anlamaları için artık çok geçti.

“Merhaba” dedi Luna kibarca Profesör Trelawney'ye.

“İyi akşamlar, canım” dedi Profesör Trelawney, bir çabayla Luna'ya odaklanarak. Harry gene yemek şarabı kokusunu hissedebiliyordu. “Son zamanlarda sizi sınıflarımda göremedim...”

“Hayır, bu yıl öğretmenimiz Firenze,” dedi Luna.

Profesör Trelawney sinirli ve sarhoş bir kıkırdama eşliğinde “Ah, tabi ki,” dedi. “Veya Dobbin, bu şekilde isimlendirmeyi tercih ederim. Sizin de düşündüğünüz gibi, yani ben okula döndüm ve Profesör Dumbledore o atı başından savar diye düşündüm, değil mi? Ama hayır... sınıfları paylaşıyoruz... bu resmen bir hakaret, açıkçası bir aşağılama. Biliyor musun...”

Profesör Trelawney Harry'yi fark edemeyecek kadar sarhoştu. O Firenze'yi suçlarken Harry, Hermione'nin yanına sokularak “Şunu açığa kavuşturalım. Ron'a Tutucu antremanlarında işe karıştığını anlatacak mısın?”

Hermione kaşlarını kaldırarak, “Sence bunu yapmaya tenezzül eder miyim?”

Harry ona kurnazlıkla baktı.

“Hermione, eğer McLaggen'a şeyi sorarsan-”

“Arada fark var,” dedi Hermione ciddiyetle. “Ron'a Tutucu antremanlarında ne olduğunu veya olmadığını anlatmayı düşünmüyorum.”

“İyi,” dedi Harry hararetle. “Çünkü gene her şeyi batıracak ve sonraki maçı kaybede-”

“Quidditch!” dedi Hermione. “Bütün oğlanların tek umursadığı şey bu mu? Cormac benim hakkımda tek bir soru bile sormadı, hayır, ben

aralıksız McLaggen Tarafından Yapılan Yüz Kurtarış'ı dinlemek zorunda kaldım, ah hayır işte geliyor!”

Hermione bir anda öyle hızlı kaçtı ki sanki cisimlenmişti, bir dakika önce buradaydı, ama şimdi kahkahayla gülen iki cadının arasından geçmiş ve kaybolmuştu.

“Hermione'yi gördün mü?” diye sordu McLaggen, aradan bir dakika geçmişti ki kalabalığın arasından çıkıvermişti.

“Hayır, üzgünüm,” dedi Harry, ve aceleyle Luna'nin kiminle konuştuğunu unutarak sohbete katılmak için arkasını döndü.

İlk defa fark ederek derin, puslu bir sesle “Harry Potter!” dedi Trelawney. “Ah, merhaba” dedi Harry isteksizce.

“Sevgili evladım!” dedi uzun ve histerik bir fısıltıyla. “Söylentiler! Hikâyeler! Seçilmiş Kişi! Ve tabi ki ben bunu uzun zamandır biliyordum... batıl inançlar hiçbir zaman iyi olmadı, Harry... Ama Kehanet dersini tekrar neden almadın? Herkeste olduğu gibi senin için de bu ders çok ama çok önemli!”

“Aa, Sybill, hepimiz bizim dersimizin en önemlisi olduğunu düşünüyoruz,” dedi yüksek bir ses, ve Profesör Trelawney'nin diğer tarafında Slughorn belirdi; yüzü kıpkırmızıydı, kadife şapkası çarpık duruyordu, bir elinde bal-içkisi bir diğerinde de koca bir kıymalı börek vardı. “Fakat sanmıyorum ki daha önce iksirde bu kadar başarılı birini gördüm!” dedi Slughorn, ilgiyle Harry'ye baktı -kanlı gözleri doğruyu gösteriyorsa- “Doğuştan yetenekli, bilirsin - aynı annesi gibi! Daha önce bu tür yeteneğe sahip birkaç kişiyi yetiştirdim, sana ancak bunu diyebilirim, Sybill - her ne kadar Severus-”

Ve Harry'nin korktuğu başına geldi, Slughorn elini havaya kaldırdı ve havada buraya gelmesini işaret etti.

“Etrafta sinsice dolaşacağına, bize katıl Severus!” dedi mutluca, hıçkırıyordu. “Ben de Harry'nin olağanüstü iksir yeteneğinden bahsediyordum! Tabi bazı emekleri sana ait olmalı, beş yıl ona öğretmenlik yaptın!”

Snape gözlerini kısarak kapana kısılmış gibi görünen ve Slughorn'un kollarını boynuna doladığı Harry'ye baktı. “Ne komik, şimdiye kadar Harry'ye bir şey öğretmeyi başarabildiğime dair hiçbir izlenime sahip değildim.”

“Pekala bu doğuştan gelen bir yetenek!” diye bağırdı Slughorn. “İlk ders bana ne verdiğini görmeliydin, bir şişe Yaşayan Ölüm İksiri - Severus, sen de dâhil olmak üzere ilk denemede daha iyisini yapabilen bir öğrenci görmedim-”

“Gerçekten mi?” dedi yumuşak bir ses tonuyla, hala gözleri kesin bir huzursuzluk duymaya başlayan Harry'yi iğneliyordu. O anda isteyeceği son şey Snape'in onun İksir'deki yeni mükemmeliyetinin kaynağını araştırması olacaktı.

“Aldığın diğer dersleri hatırlatır mısın bana Harry?”

“Karanlık Sanatlara Karşı Savunma, Muska, Biçim Değiştirme, Bitkibilim...”

“Kısacası bütün dersler Seherbaz olmak için gerekli” dedi Snape, açıkçası dudağını bükerek.

“Evet, doğru, olmak istediğim şey bu” dedi Harry meydan okur bir şekilde.

“Ve senden de çok iyi bir Seherbaz olur!” diye ciyakladı Slughorn.

Beklenmedik bir şekilde, “Bence sen bir Seherbaz olmamalısın” dedi Luna. Herkes ona baktı. Çünkü Seherbazlar Çürükdiş Tezgâhı'nın

birer parçası, herkesin bunu bildiğini sanıyordum. Bakanlık içinde Karanlık büyü ve diş eti hastalığının birleşimi bir şeyle boğuşuyorlar.

Harry gülmeye başladığı anda burnunu doğrultup nefes alacak vakti anca bulabildi. Gerçekte Luna'yı partiye getirmesi bunun için değerdi.

Kadehini öksürerek bıraktı, sırılsıklam olsa da hala kadehi sıkıyordu; yüreğini daha da ağzına getirecek bir şey: Argus Filch, Draco Malfoy'un kulağından tutarak onlara doğru geliyordu.

“Profesör Slughorn,” dedi Filch hırıltıyla, çenesi heyecanla titriyordu, çökük gözleri uygun olmayan bir şey sezdiğinde ortaya çıkan çılgınlıkla parlıyordu.

“Bu çocuğu üst kattaki koridorda sinsi sinsi dolaşırken yakaladım. Partinize davet edildiğini iddia ediyor ve yola koyulmuş bunun için. Ona bir davetiye yolladınız mı?”

Malfoy kendini Filch'in kıskacından kurtardı, sinirli görünüyordu.

“Tamam, davet edilmemiştim!” dedi sinirle. “Gizlice girmeye çalışıyordum, mutlu musun?”

“Hayır, değilim!” dedi Filch, şen şakrak görünüşüyle bir garip duruyordu. “Başın belada, belada! Müdür izin olmadan gece gizlice dolaşmayı yasaklamadı mı? Hııı?”

“Yeter, Argus, yeter,” dedi Slughorn elini kaldırarak. “Noel'deyiz, bir partiye girmek istemek suç olmamalı, sadece bu an için cezayı unutalım; kalabilirsin, Draco.”

Filch'in olağan dışı hayal kırıklığı kusursuzca fark edilebiliyordu, fakat nedense Harry Malfoy'a bakarak neden hala mutsuz göründüğünü merak etti ve neden Snape de sanki kızgınmış gibi Malfoy'a bakıyordu... acaba mümkün müydü? ...biraz korkmuş?

Filch henüz mırıldanıp bir taraftan ayağını süre süre oradan uzaklaşıyordu ki, Harry ne gördüğünü fark etmişti, Malfoy'un yüzü gülümser halde Slughorn'a ne kadar misafirperver olduğuna dair teşekkür ediyordu, Snape'in yüzü gene anlaşılmaz bir ifade takınmıştı.

“Önemli değil, önemli değil,” dedi Slughorn, Malfoy'un teşekkürlerini savuşturuyordu. “Büyük babanı iyi biliyorum, her neyse...”

“Her zaman sizden çok iyi bahsederdi efendim,” dedi Malfoy hemen. “Sizin bildiği en iyi iksir yapıcısı oluğunu söylerdi.”

Harry gözlerini Malfoy'a dikti. Nedeni onun Slughorn'a yalakalanması değildi, uzun süre aynısını Snape'e yaparken görmüştü. Bu bir Malfoy gerçeğiydi, üstelik meşum bir görünümü vardı. Uzun zamandan beri bu Malfoy'a yakın olduğu ilk andı, şimdi Malfoy'un gözlerinin altında kara gölgeler vardı, yüzü daha bir dolgundu.

“Seninle bir şey konuşmam gerek Draco,” dedi Snape birden.

“Oh, şimdi mi, Severus,” dedi Slughorn, gene hıçkırdı, “Noel'deyiz, bu kadar sert olma-”

“Ben onun bina başkanıyım ve ne kadar sert veya herhangi bir şekilde davranacağıma ben karar veririm,” dedi tersçe. “Takip et beni, Draco”

Snape önde, Malfoy arkada bozulmuş şekilde onu takip ederek ayrıldılar. Harry bir dakikalığına kararsızca orda dikildi, sonra “Biraz sonra burada olurum Luna, -şey- tuvalet.”

“Tamam” dedi Luna mutlulukla, kalabalığın arasına girerken onu duyduğunu düşündü, Luna da konuyla oldukça ilgilenmiş görünen Profesör Trelawney ile Dişçürüğü Tezgâhı konusuna devam etti.

Partiden çıktıktan sonra boş koridorda görünmezlik pelerinini giymesi kolaydı, cebinden çıkararak üstüne geçirdi. İşin zor kısmı Snape ve Malfoy'u bulmaktı. Ayak seslerini, arkadan Slughorn'un patisinden gelen müzik ve konuşma sesleri gölgeliyordu. Belki Snape, Malfoy'u zindanlardaki odasına götürmüştü... Belki de Sytherin Ortak Salonu'na doğru ona eşlik ediyordu.

Harry büyük bir heyecan dalgasıyla koridordan aşağı doğru koşmaya başladı, ta ki son sınıfın kapı deliğinin orada eğilip kulağını kapıya yaslayana dek ve sesler duydu.

“...Hata yapamazsın Draco, çünkü eğer çıkarırsan-”

“Onunla yapacak bir şeyim yok, tamam mı?”

“Umarım doğruyu söylüyorsundur Draco, çünkü sakat ve aptal bir işti. Ona sahip olduğundan zaten şüphelisin.”

“Kim şüphelenir benden?” dedi Malfoy sinirli bir şekilde. “Son kez söylüyorum, onu yapmadım, tamam mı? Şu Bell denen kızın kimsenin bilmediği bir düşmanı olmalı yani - bana bu şekilde bakma! Ne yaptığını iyi biliyorum, aptal değilim, işe yaramayacak -seni durdurabilirim!”

Bir ara sessizlik oldu ve Snape sessizce, “Ah... Bellatrix halan sana Zihnebend öğretiyor, görebiliyorum. Efendinden ne gibi düşünceler gizlemeye çalışıyorsun Draco?

“Ondan bir şey gizlemeye çalıştığım falan yok, sadece senin araya girmeni istemiyorum!”

Harry kulağını kapı deliğine doğru biraz daha bastırdı... Her zaman saygıyla yaklaştığı Snape'e şimdi Malfoy'un bu tarzda konuşmasına ne neden olmuştu?

“Yani bu dönem benden uzak durmana bu mu neden oldu? Burnumu sokmamdan mı korktun? Fark emiştirsin ki şimdiye kadar tekrar tekrar odama çağırmama rağmen gelmemezlik eden hiç kimse olmamıştı, Draco-”

“O zaman beni cezaya bırak! Beni Dumbledore'a şikâyet et!” dedi Malfoy alay ederek.

Tekrar bir duraksama oldu. Sonra Snape, “Senin de çok iyi bildiğin gibi bunlardan herhangi birini yapmayı istemem.”

“Öyleyse bana odana gelmemi söylemeyi kessen iyi olur!”

“Beni dinle,” dedi Snape, şimdi sesi o kadar alçaktı ki Harry duyabilmek için kafasını iyice anahtar deliğine bastırdı. “Sana yardım etmeye çalışıyorum. Seni koruyacağıma dair annene söz verdim. Kırılmaz Yemin kurduk, Draco-”

“Yeminini bozacaksın gibi gözüküyor, çünkü senin korumana ihtiyacım yok, o bana verdi ve ben yerine getiriyorum. Bir planım var ve işe yarayacak, sadece düşündüğümden biraz daha uzun sürdü, o kadar!”

“Planın nedir?”

“Seni ilgilendirmez!”

“Eğer bana ne yapmaya çalıştığını anlatırsan, sana yardım edebilirim-”

“İhtiyacım olan bütün yardıma sahibim, teşekkür ederim, yalnız değilim!”

“Bu gece kesinlikle yalnızdın ve etrafta gözetleyen veya destek çıkacak biri yokken koridorlarda salınman kesinlikle aptallıktı. Bunlar

acemi hataları-”

“Eğer Crabbe ve Goyle'u cezaya bırakmasaydın, yapacaktım!”

Malfoy'un sesi aniden yükselince “Sesini yükseltme,” dedi Snape tükürürcesine. “Eğer Crabbe ve Goyle Karanlık Sanatlara Karşı Savunma S.B.D.'lerini vermeyi düşünüyorlarsa, şu anda yaptıklarından biraz daha fazla çalışmaları gerekecek-”

“Ne fark eder ki?” dedi Malfoy. “Karanlık Sanatlara Karşı Savunma - sadece bir şaka değil mi, bir tutum? Bizim gibi birisinin Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'ya ihtiyacı -”

“Bu başarıya ulaşmak için önemli bir tutum, Draco!” dedi Snape. “Bunca yıl boyunca nasıl bir tutum izleyeceğimi bilmeseydim, şu anda nerede olacağımı sanıyorsun? Şimdi dinle beni! Çok dikkatsizsin, geceleri etrafta salınman, kendini ele vermen ve Crabbe ve Goyle gibilerine güvenmen-”

“Sadece onlar değil, kendi tarafımda başka insanlar da var! Daha iyileri!”

“Neyin peşinde olduğunu biliyorum, bu şerefi benden çalmak istiyorsun!”

Ardından başka bir duraklama daha oldu ve Snape “Tıpkı küçük bir çocuk gibi konuşuyorsun. Babanın yakalanışı ve mahkum olması seni üzdü, anlıyorum ama-” dedi soğukça.

Harry açıkça uyarıyı anlamıştı; kapının ağzında Malfoy'un ayak seslerini duydu ve kapı ağzına kadar açılırken kendini hızla geriye savurdu, Malfoy açık kapıyı geçerek uzun adımlarla koridorda uzaklaştı, ve önündeki köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Anca nefes almaya dikkat ederek, Snape yavaşça kapıdan çıkarken eğildiği yerde kaldı. Partiye dönemeyecek kadar duyguları karmakarışıktı; yerde pelerinin altında kaldı, aklı deli gibi çalışıyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM: BUZ GİBİ BİR NOEL

“Demek Snape ona yardım öneriyordu? Kesinlikle yardım öneriyordu?”

“Eğer bir kez daha sorarsan bu Brüksel lahanasını yapıştıracağım,” dedi Harry.

“Sadece kontrol ediyorum,” dedi Ron. Kovuk'un mutfağının lavabosunda ayakta durarak Mrs. Weasley için Brüksel lahanasından bir dağın kabuklarını soyuyorlardı. Kar önlerindeki pencereye doğru savruldu.

“Evet, Snape ona yardım öneriyordu.” dedi Harry. “Malfoy'un annesine onu koruyacağına söz verdiğini, Kırılmaz Ant ya da onun gibi bir şey yaptığını söyledi.”

“Bir Bozulmaz Yemin,” dedi Ron, şaşırmış görünüyordu. “Yoo, yapamaz... Emin misin?”

“Evet, eminim,” dedi Harry “Neden, ne demek istiyorsun?”

“Şey, Bozulmaz Yemin'i bozamazsın...”

“Kendim için uygulasam oldukça işe yarardı, yeterince tuhaf. Eğer bozarsan sonra ne olur?”

“Ölürsün,” dedi basitçe Ron. “Fred ve George ben beş yaşındayken bana bir tane yaptırmayı denemişlerdi. Neredeyse yaptım da, babam bizi bulduğunda Fred'in ellerini tutuyordum. Babamın aklı başından

gitti," dedi Ron, gözlerinde hatırlar bir bakışla. "Babamı annem kadar kızgın sadece o zaman gördüm. O zamandan beri Fred'in sol baldırı asla aynı görünmedi."

"Evet, şey Fred'in sol baldırını geçelim-"

"Efendim?" dedi Fred'in sesi ikizler mutfağa girdiğinde.

"Ahhh, George, şuna bak. Bıçakları ve her şeyi kullanıyorlar. Çok yaşasınlar."

"İki ay ve birkaç gün sonra 17 yaşında olacağım," dedi Ron aksice "ve ondan sonra sihirle yapabileceğim."

"Ama bu sırada," dedi George, mutfak masasına oturup ayaklarını masanın üzerine koyarken, "hangisinin doğru olduğunu bize göstermeni izlemekten zevk alabiliriz - ahh işte bu fevkalade!"

"Bunu bana sen yaptırdın!" dedi kızgınca Ron, kesik başparmağını emerken. "Sen bekle, 17 yaşıma geldiğimde -"

"Eminim şimdiye kadar var olduğu bilinmeyen sihirli yeteneklerinle gözlerimizi kamaştıracaksın" dedi Fred esneyerek.

"Ve konuşulan şimdiye kadar var olduğu bilinmeyen yeteneklerinle, Ronald" dedi George. "Ginny'den duyduğumuza göre sen ve -eğer aldığımız bilgi yanlış değilse- Lavender Brown isimli genç bayan hakkındakiler nedir?"

Ron biraz pembeleşti, ama Brüksel lahanalarına dönerken rahatsız olmuş gözükmedi. "Kendi işinize bakın,"

"Ne harika bir cevap," dedi Fred. "Onları nasıl düşünebildiğini gerçekten bilmiyorum. Hayır. Bizim bilmek istediğimiz... Nasıl oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

“Kızcağız kaza ya da başka bir şey mi geçirdi?”

“Ne?”

“Şey, nasıl bu kadar büyük bir beyin hasarı geçirdi? Dikkatli ol, şimdi!”

Ron'un Brüksel lahanası bıçağını Fred'e fırlattığını, ve Fred'in asasının tembel bir hareketi ile bıçağı kâğıt bir uçağa dönüştürdüğünü, o anda odaya giren Mrs. Weasley gördü.

Kızgınca “Ron” dedi. “Bıçakları tekrar etrafa fırlattığını görmeyeyim!”

“Görmezsin,” dedi Ron, “senin görmene izin vermem” diye sessizce ekleyerek, lahana dağına geri döndü.

“Fred, George, üzgünüm canlarım, fakat Remus bu akşam geliyor, bu yüzden Bill ikinizle aynı odada sıkışarak kalacak.

“Sorun değil,” dedi George.

“Charlie eve gelmediğinden, çatı sadece Harry ve Ron'a kalıyor ve Fleur, Ginny'nin odasını paylaştığından -”, “- bu Ginny'nin Noel'ini-” diye homurdandı Fred, "- herkes rahat etmeli. Ve böylece herkesin bir yatağı olacak,” dedi Mrs. Weasley biraz bezgince.

“Percy kesinlikle iğrenç suratını göstermeyecek öyleyse?” diye sordu Fred. Mrs. Weasley cevap vermeden önce başka tarafa doğru döndü. “Hayır, o meşgul, sanıyorum Bakanlık'ta.”

“Ya da dünyanın en saçma konuşmasında,” dedi Fred, Mrs. Weasley mutfaktan çıkarken. “İkisinden birinde, hadi gidelim George.”

“Siz ikiniz neyin peşindesiniz?” diye sordu Ron. “Bu lahanalar için bize yardım edemez misiniz? Sadece asalarınızı kullanacaksınız, biz de özgür kalacağız.”

“Hayır, bunu yapabileceğimizi sanmıyorum,” dedi Fred ciddi bir şekilde. “Bu karakter geliştirici bir iş, sihir olmadan Brüksel lahanası soymak, Muggle'lar ve Koftiler için ne kadar zor olduğunu takdir etmenizi sağlar -" "- ve insanların sana yardım etmesini istiyorsan Ron,“ diye ekledi George, kâğıt uçağı Ron'a fırlatırken, “Ben onlara bıçak fırlatmam. Sadece küçük bir öğüt. Biz köyün dışında benim kart numaralarımın fevkalade, neredeyse gerçek sihir olduğunu düşünen çok güzel bir kızın çalıştığı gazete satan dükkânda olacağız.”

“Budalalar,” dedi Ron, karanlık bir ifadeyle Fred ve George'un karlı avluyu geçişlerini izlerken. “Sadece on saniyelerini alırdı ve o zaman biz de gidebilirdik.”

“Yapamam,” dedi Harry. “Burada kalırken kendi başıma dolaşmayacağıma Dumbledore'a söz verdim .”

“Ya evet,” dedi Ron. Birkaç lahana daha soyduktan sonra dedi ki, “Dumbledore'a Snape ile Malfoy'un birbirlerine söylerken duyduğun şeyleri söyleyecek misin?”

“Evet,” dedi Harry. “Buna bir dur demek için birilerine söyleyeceğim ve Dumbledore listenin başında. Babana da birkaç kelime edeceğim.”

“Malfoy'un gerçekte ne yaptığını duyamaman ne kötü.”

“Duyamazdım, değil mi? Bütün mesele Snape'e söylemeyi reddetmesi.”

Bir iki saniyelik bir sessizlik oldu, sonra Ron “Tamam, onlara söyleyince ne olacağını biliyorsun. Babam ve Dumbledore ve hepsi? Onlar Snape'in gerçekten Malfoy'a yardım etmeye çalışmadığını,

sadece Malfoy'un neler karıştırdığını öğrenmeye çalıştığını söyleyecekler," dedi.

"Onlar onu duymadılar," dedi Harry, sıkıntılı bir şekilde. "Hiç kimse o kadar iyi bir aktör olamaz, hatta Snape bile."

"Evet... Ben yine de söylüyorum," dedi Ron.

Harry kaşlarını çatarak yüzüne doğru döndü. "Benim haklı olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet, tabii ki!" dedi Ron aceleyle. "Gerçekten öyle. Fakat onların tümü Snape'in Yoldaşlık'ta olduğuna inanıyorlar, değil mi?"

Harry hiçbir şey söylemedi. Bu yeni tanıklığına en uygun şeyin itiraz olabileceğini düşündü. Şimdiden Hermione'yi duyabiliyordu: Besbelli ki Snape yardım önererek rol yapıyordu, böylece Malfoy'u kandırıp ne yaptığını söyletecekti...

Bu tümüyle hayal gücüydü, ne olursa olsun kulak misafiri olduklarını Hermione'ye söyleme şansı yoktu. Slughorn'un partisinde Harry dönmeden önce kaybolmuştu, öfkeli McLaggen'den yaklaşık bir bilgi almıştı ve Harry Ortak Salon'a dönmeden önce çoktan yatmaya gitmişti. Ron ve Harry Kovuk'a gitmek için ertesi sabah erkenden ayrılmak zorunda kalmışlardı, Harry mutlu Noel'ler dilemek ve tatilden döndüklerinde anlatacağı bazı çok önemli haberleri olduğunu söylemek için ancak vakit bulmuştu. Yine de Harry onun kendisini tümüyle duyduğundan emin değildi, çünkü tam o anda arkasında Ron ve Lavender tamamıyla sözsüz bir şekilde birbirlerine hoşça kal diyorlardı.

Hala Hermione'nun bile reddetmeyeceği bir şey vardı: Malfoy kesinlikle bir şeyler karıştırıyordu ve Snape bunu biliyordu, Harry

böylece kendini, onun Ron'a pek çok kez dediği gibi “*ben sana demiştim*” deme haklılığı ile dolu hissetti.

Harry, Mr. Weasley ile konuşma şansını, Bakanlık'ta geç saatlere kadar çalıştığından, Noel gecesine kadar bulamadı. Weasley'ler ve diğer misafirler Ginny'nin çok savurganca dekore ettiği, hatta daha çok oturan bir kâğıt zincir patlamasına benzeyen salonda oturuyorlardı. Ağacın tepesindeki meleğin, gerçekte Noel yemeği için havuç sökerken Fred'in ayak bileğini ısıran bir yercücesi olduğunu sadece Fred, George, Harry ve Ron biliyordu. Sersemletilmiş, altın rengine boyanmış, minyatür bir belerin elbisesi giymiş ve küçük kanatlar sırtına yapıştırıcı ile yapıştırılmış, hepsine tepeden ters ters bakan, kocaman kel kafalı ve oldukça tüylü ayaklarıyla Harry'nin gördüğü en çirkin melekti.

Mrs. Weasley'nin en sevdiği şarkıcı Celestina Warbeck'in büyük ahşap radyodan şakıyan sesini dinliyorlardı. Celestina'yı çok sıkıcı bulmuş gibi görünen Fleur, köşede yüksek sesle konuşuyordu, tehditkâr bir şekilde kaşlarını çatan Mrs. Weasley, asasını ses düğmesine doğrultunca Celestina daha yüksek sesle söylemeye başladı. Özellikle “Bir Kazan Dolusu Sıcak Güçlü Aşk” isimli şarkıda. Fred ve George, Ginny ile patlamalı pişti oynamaya başladılar. Ron, Bill ve Fleur'a gizli bakışlar atıyor, kimsenin bilmediği bilgiler edinmeyi umut ediyordu. Bu arada Remus Lupin her zaman olduğundan daha ince ve daha pejmürde, ateşin yanında oturuyordu, sanki Celestina'nın sesini duymuyormuş gibi, ateşin derinliklerine gözünü dikip bakıyordu.

Ah, gel ve karıştır kazanımı,

Ve eğer doğru yaparsan,

Sıcak güçlü aşkında senle kaynarı,

Bu gece seni sıcacık tutarım.

“Biz on sekiz yaşındayken bu şarkıyla dans etmiştik,” dedi Mrs. Weasley, örgüsüyle gözlerini silerken “Hatırlıyor musun Arthur?”

“Hıı, ne?” dedi Mr. Weasley, mandalinayı soyarken başını sallıyordu. “Ah evet... muhteşem nağme,” Bir gayretle biraz dikleşerek oturdu, yanında oturan Harry'ye baktı.

“Bunun için özür dilerim,” dedi, kafasını radyoya doğru sallarken, Celestina'nın şarkısının koro bölümü araya girdi. “Yakında bitecek.”

“Sorun değil,” dedi Harry sırıtarak. “Bakanlık'ta işler yoğun mu?”

“Çok,” dedi Mr. Weasley. “Son birkaç ayda üç tutuklama yapmamıza rağmen hiçbir yere varmıyoruz, onlardan birinin gerçek bir Ölüm Yiyen olduğundan şüpheliyim - sakın bunu tekrar etme Harry,” diye çarçabuk ekledi, aniden çok daha uyanık görünüyordu.

“Hala Stan Shunpike'i ellerinde tutuyorlar, değil mi?” diye sordu Harry.

“Korkarım öyle,” dedi Mr. Weasley. “Dumbledore'un Stan hakkında Scrimgeour'a doğrudan başvurmayı denediğini biliyorum... Demek istiyorum ki, onunla gerçekten görüşen herkes, onun bu mandalina kadar Ölüm Yiyen olduğunda hem fikir olur... Fakat yüksek makamlar bir şeyler yapıyor görünmek istiyorlar ve ‘*üç tutuklama*' lafı kulağa ‘*üç yanlış tutuklama ve salıverme*'den çok daha iyi geliyor... Fakat tekrar, bu çok çok gizli...”

“Ben hiçbir şey söylemem,” dedi Harry. Bir an tereddüt etti, nasıl en iyi şekilde teşhis edileceğini söylemek istedi; düşüncelerini sıraya dizerken.

Celestina Warbeck “Sen doğrudan benim kalbimi büyüledin,” isimli bir balada başladı.

“Mr. Weasley, okula gitmek için yola çıkmadan önce istasyonda size söylemiştim, biliyorsunuz.”

“Kontrol ettim, Harry,” dedi hemen. “Malfoy'ların evine gittim ve araştırdım. Hiçbir şey yoktu, kırılmış ya da orada değildi.”

“Evet, biliyorum, Gelecek Postası'nda gördüm sizin baktığınızı... fakat bu farklı bir şey... Ee, dahası...”

Ve Mr. Weasley'ye Malfoy ve Snape'in konuşmalarında kulak misafiri olduğu her şeyi anlattı. Harry konuşurken Lupin'in kafasının pir parça ona doğru döndüğünü gördü, her kelimeyi dinlediğini. Bitirdiğinde ortalık sessizdi, Celestina'nın yumuşak sesle şarkı söylemesi dışında.

Ah zavallı kalbim nereye gitti?

Bana bir büyü bıraktı.

“Peki, aklına geldi mi, Harry?” dedi Mr. Weasley. ”Snape'in sadece rol yaptığı-?"

“Malfoy'un ne yaptığını bulmak için yardım önererek rol yaptığı mı?” dedi Harry çabucak. ”Evet, bu söylediğinizi düşündüm. Fakat nasıl bilebiliriz ki?”

“Bilmek bizim işimiz değil,” dedi Lupin beklenmedik bir şekilde. Arkasını ateşe döndü ve şimdi Harry ve Mr. Weasley ile yüz yüzeydi. “Bu Dumbledore'un işi. Dumbledore Severus'a güveniyor ve bu hepimiz için yeterli olmalı.”

“Ama,” dedi Harry “diyelim ki - diyelim ki Dumbledore sadece Snape konusunda yanılıyorsa -”

“İnsanlar bunu pek çok kez söylediler. Bu senin Dumbledore yargısına güvenip güvenmediğine dayanıyor. Ben güveniyorum; Bu yüzden Severus'a güveniyorum.”

“Fakat Dumbledore da hata yapabilir,” diye tartıştı Harry. “Bunu kendisi söylüyor. Ve siz” -Lupin'in gözünün içine doğru baktı- "Gerçekten Snape'ten hoşlanıyor musunuz?”

“Severus'tan ne hoşlanıyorum ne de hoşlanmıyorum,” dedi Lupin. “Hayır, Harry, Ben gerçeği söylüyorum,” diye ilave etti. Harry'nin kuşkulu bir ifadeyle bakması üzerine. “Biz hiçbir zaman samimi arkadaşlar olmadık, belki de James ve Sirius ve Severus arasında olanlardan sonra, çok acı verici şeylerdi. Fakat sadece bir şeyi unutmuyorum, Hogwarts'ta öğretmenlik yaptığım yıl boyunca, Severus her ay bana Kurtboğan iksiri yaptı, hem de mükemmel yaptı, genelde dolunayda acı çektiğim gibi acı çekmedim.”

“Fakat senin kurt adam olduğunu ‘*kazara*' ağzından kaçırdı, böylece sen de ayrılmak zorunda kaldın,” dedi Harry kızgınca.

Lupin omzunu silkti. “Haberler herhangi bir yerden sızabilirdi. İkimiz de benim işimi istediğini biliyoruz, bana en kötü zararı iksiri bozarak verebilirdi. Benim sağlıklı olmamı sağladı. Minnettar olmalıyım.”

“Belki de Dumbledore onu gözlerken iksirle oynamaya cesaret edememiştir,” dedi Harry.

“Harry, Snape'ten nefret etmeye koşullandırıldın,” dedi Lupin cılız bir gülümseme ile. “Ve seni anlıyorum, James senin babandı, Sirius vaftiz babandı, eski bir ön yargı sana miras kaldı. Elbette bana ve Arthur'a anlattıklarını Dumbledore'a anlat, ama onun meselede senin

bakış açını paylaşmasını bekleme; hatta söylediğinde şaşırmasını da bekleme, belki de Severus Dumbledore'un emirleriyle Draco'yu sorguladı.”

...ve şimdi sen kalbimi parçaladın,

Kalbimi geri verdiğinde sana teşekkür edeceğim!

Celestina şarkısını çok uzun, yüksek perdeli notadan bitirdi ve Mrs. Weasley'nin de hararetle katıldığı çok yüksek alkış radyodan yayıldı.

Fleur yüksek sesle “Bitti mi?” dedi. “Tanrıya şükürler olzun, ne korgunç bi -"

“Bir gece içkisi alalım mı?” diye sıçrayıp ayağa kalkarken Mr. Weasley yüksek sesle sordu. “Kim yumurtalı punç ister?”

“Neden geç geldiniz?” diye Harry Lupin'e sordu. Mr. Weasley aceleyle koşuşturup getirdiği punçları herkes almak için uzanırken konuşma bölündü.

“Ah, ben yeraltındaydım,” dedi Lupin. “Hemen hemen. Bu nedenle sana yazamıyordum Harry, mektup, yollayacağım mektuplar bir sırrı açığa vururdu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben arkadaşlarımın ve eşitlerimin arasında yaşıyorum,” dedi Lupin. “Kurtadamlar,” diye ekledi Harry'nin kavrayamamış bakışı üzerine. “Neredeyse tümü Voldemort'un safında. Dumbledore bir casus istedi ve ben vardım... Hazır yapılmış.”

Sesi biraz acılıydı ve belki de farkına vardı ve daha sıcak gülümseyerek devam etti. “Şikâyet etmiyorum; yapılması gerekli bir iş ve benden daha iyi kim yapabilir? Bununla beraber onların

güvenini kazanmak zordu. Yanlış anlaşılması mümkün olmayan işaretler taşıyordum, büyücülerin arasında yaşamayı denedim, biliyorsun, oysa onlar normal toplumdan uzak durur ve yemek için çalarak -ve bazen öldürerek- kenarlarda yaşar,”

“Voldemort'la nasıl anlaştılar?”

“Onun kontrolü altında daha iyi bir yaşamları olacağını düşünüyorlar,” dedi Lupin “ve Greyback'i tartışarak ikna etmek zor...”

“Greyback kim?”

“Onu hiç duymadın mı?” Lupin'in ellerini bir birine çarparak birleşti.

“Fenrir Greyback, belki de bu gün hayatta olan en acımasız ve zalim kurt adamdır. Hayatında umursadığı tek görevi ısırarak, mümkün olduğunca çok insana bulaştırarak, büyücüleri yenecek kadar kurt adam yaratmak istiyor. Voldemort hizmetleri karşılığında avlayarak yaşamasına söz verdi. Greyback'in uzmanlık alanı çocuklardır... Onları çocukken ısırıyor dedi ve onları ebeveynlerinden uzakta, normal büyücülerden nefret ettirerek büyütüyor. Voldemort insanları onu oğullarının ve kızlarının üzerine salıvermekle tehdit eder; bu tehditle de genellikle iyi sonuçlar elde eder.

Lupin durdu ve sonra “Beni ısıran Greyback'ti,” dedi.

“Ne?” dedi Harry, şaşırmıştı, “Yani - sen çocukken mi demek istiyorsun?”

“Evet, babam kızdırmıştı. Bana saldıran kurt adamın kimliğini uzun süre bilmedim; neredeyse ona acımıştım, kendini kontrol edemediğini düşünmüştüm, dönüştükten sonra nasıl hissettiğini düşündüm. Fakat Grayback öyle değildi. Dolunayda kendisini

kurbanlarına yakın bir yere konumlandırıyor, saldırmak için yeterince yakında olmayı garantiye alıyor. Hepsini planlıyor. Ve Voldemort bu adamı kurtadamları denetlemek için kullanıyor. Kanı hak ettiğimiz, normal insanlardan öç almamız konusundaki ısrarı karşısında durabilmek için çok bir ünüm varmış gibi davranamam.

“Ama sen normalsin!” dedi Harry şiddetle “Senin sadece bir -bir problemin var-"

Lupin bir kahkaha patlattı. “Bazen bana James'i çok fazla hatırlatıyosun. O da bunu arkadaşlığımızda benim küçük kürk sorunum olarak varsayardı. Pek çok insan kötü huylu bir tavşanım var sanardı.”

Bir bardak yumurtalı viskiyi Mr. Weasley'den teşekkür ederek aldı, biraz daha neşeli görünüyordu, Bu arada Harry ani bir heyecan hissetti: Bu babasından son bahsedişi ona Lupin'e sormak için dört gözle beklediği bir şeyi hatırlattı.

“Hiç birisinin Melez Prens diye adlandırıldığını duydun mu?

“Melez ne?”

“Prens” dedi Harry, tanıma belirtisi için onu dikkatle izliyordu.

“Büyücü prensler yoktur” dedi Lupin, şimdi gülümsüyordu. “Benimsemek için yeni bir unvan mı düşünüyorsun? Ben '*Seçilmiş Kişi*'nin yeterli olacağını düşünürdüm.”

“Benimle alakası yok” dedi Harry öfkeyle. “Melez Prens bir zamanlar Hogwarts'a giden biriydi. Onun eski İksir kitabı bende. Her yerine icat ettiği büyüleri yazmış, Onlardan biri Levicorpus‘tu -"

“Benim zamanımda Hogwarts'ta müthiş modaydı.” dedi Lupin anımsayarak.”Beşinci yılımızın bitmesine aylar vardı, ayak

bileğinden havaya kaldırıldığın zaman kıpırdayamıyordun.

“Babam kullandı” dedi Harry. “Düşünselinde gördüm, Snape'in üzerinde kullandı.”

Sanki basit bir replik hakkında yorum yapar gibi sesini doğal çıkarmaya çalışmıştı, ama becerebildiğinden emin değildi. Lupin'in gülümsemesi biraz anlayışlıydı.

“Evet” dedi. “Ama kullanan sadece o değildi, dediğim gibi çok popülerdi... Sen de bilirsin, büyülerin nasıl işlediğini...”

“Fakat bu sanki siz okuldayken icat edilmiş gibi geliyor,” diye üsteledi.

“Mutlaka değil” dedi Lupin. “Uğursuzluk büyüleri de her şey gibi moda ve demode olur.”

Harry'nin yüzüne baktı ve sessizce dedi ki “James safkandı, Harry ve sana yemin ediyorum, hiçbir zaman onu “Prens” diye çağırmamızı istemedi.”

Harry numara yapmayı bırakarak “Ve o Sirius da değildi? Ya da sen?” dedi.

“Kesinlikle hayır”

“Eh” Harry gözlerini ateşe çevirdi. “Ben sadece düşündüm ki – şey, İksir dersinde Prens'in kitabı bana çok yardım etti.”

“Kitap kaç yıllık Harry?”

“Bilmiyorum. Hiç kontrol etmedim.”

“Şey, belki Prens'in ne zaman Hogwarts'da olduğuna dair bazı ipuçları verirdi.” dedi Lupin.

Bundan kısa bir süre sonra Fleur, Celestina'nın herkes tarafından beğenilen şarkısı “Bir Kazan Dolusu Sıcak Güçlü Aşk”ı taklit etmeye başladı, Mrs. Weasley'nin ifadesine bakılırsa, yatağa gitmeleri için bir ipucu veriyordu. Harry ve Ron, Harry için bir kamp yatağı eklenen çatıdaki yatak odasına tırmandılar.

Ron hemen uykuya daldı, fakat Harry yatağa girmeden önce sandığını iyice karıştırıp, İleri Düzey İksir Yapımı kitabını çıkardı. Sayfalarını çevirerek arıyordu, sonunda kitabın ön kapağında kitabın basıldığı tarihi buldu. Kitap yaklaşık elli yıllıktı. Ne babası ne de babasının arkadaşları elli yıl önce Hogwarts'taydı. Hayal kırıklığına uğramış halde, kitabı sandığına geri attı, ışığını söndürdü ve yan döndü, kurtadamları ve Snape'i, Stan Shunpike ve Melez Prens'i düşünüyordu ve sonunda sürünen gölgeler ve ısırılan çocukların ağlamaları ile dolu huzursuz bir uykuya daldı...

“Şaka yapıyor olmalı...”

Harry, uyanmasıyla yatağının ucunda duran çorap yığınını aramaya koyuldu. Gözlüklerini taktı ve etrafına baktı. Küçücük pencere neredeyse tamamen karla örtülmüştü ve önünde Ron, yatağının içinde dimdik oturmuş, kalın altın zincir gibi görünen bir şeyi inceliyordu.

“Konu ne?” diye sordu Harry.

“Bu Lavender'dan” dedi Ron, sesi iğrenmiş gibiydi. “Gerçekten bunu takacağımı düşündü mü?”

Harry daha yakından baktı ve zincirden sarkan büyük altın harflerin oluşturduğu “Sevgilim” kelimelerini görünce bir kahkaha koyuverdi.

“Hoş” dedi Harry. “Şık, kesinlikle Fred ve George'un yanında takmalısın.”

“Eğer onlara söylersen,” dedi Ron, zinciri ortalıktan kaldırmak için yastığın altına iteledi “Be - Ben - Ben -"

“Beni kekeler miydin” dedi Harry sırıtarak, “Hadi, hiç söyler miyim?”

“Böyle bir şeyi nasıl düşünebildi?” dedi Ron havaya konuşur gibi, oldukça şaşırmış gibiydi.

“Hımm, tekrar düşünelim.”dedi Harry “Herkesin içinde boynunda '*Benim Sevgilim*' yazısıyla çıkmak isteyeceğini hiç ağzından kaçırdın mı?”

“Şey... Biz çok fazla konuşmayız,” dedi Ron. “Aslında...”

“İşi götürmek” dedi Harry.

“Şey, evet” dedi Ron. Bir an durakladı ve sonra dedi ki “Hermione gerçekten McLaggen ile çıkıyor mu?“

“Bilmiyorum” dedi Harry. “Slughorn‘un partisinde beraberdiler ama iyi gittiğini sanmıyorum.”

Ron çorabın ucunu düzeltirken biraz daha güler yüzlü göründü.

Harry'nin hediyelerinin arasında Mrs. Weasley'den, önünde büyük bir Altın Snitch işlenmiş el örgüsü kazak, ikizlerden Weasley Büyücü Şakaları ürünlerinden büyük bir kutu ve hafif ıslak, küf kokan, üzerinde '*Kreacher'dan sahibine*' yazan bir etiketli paket.

Harry gözünü dikerek baktı. “Açmam için güvenli olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu.

“Tehlikeli bir şey olamaz. Postalarımız hala Bakanlık tarafından aranıyor,” diye cevap verdi Ron, pakete şüpheli gözlerle bakarken.

“Kreacher'a bir şey vermeyi düşünmedim. İnsanlar genelde ev cinlerine Noel hediyesi verirler mi? ihtiyatla paketi dürterken.

“Hermione verir.” dedi Ron. “Ama kendini suçlu hissetmeden önce bekleyelim ve görelim.”

Bir an sonra Harry yüksek sesle bir çığlık attı ve kamp yatağından dışarı sıçradı; paket çok sayıda kurtla doluydu.

“Hoş” dedi Ron, kahkahaları gümbürderken “Çok düşünceli.” Harry'nin “Kolye yerine onları tercih ederim,” demesiyle Ron bir kere daha kendine geldi.

Noel günü öğle yemeğine oturulduğunda Fleur dışında herkes yeni kazaklarını giyiyordu (Mrs. Weasley bir tanesini ziyan etmeyi istememiş görünüyordu.) ve Mrs. Weasley'nin kendisi de gösterişli özel gece mavisi bir cadı şapkası, minicik elmaslarla yıldız gibi parlıyordu, ve muhteşem altın bir kolye takıyordu.

“Onları bana Fred ve George verdi! Güzeller, değil mi?”.

“Şey, şimdi kendi çoraplarımızı yıkarken, seni daha çok takdir ediyoruz” dedi George, elini sallayarak. “Yabani havuç ister misin Remus?”

“Harry saçında bir kurt var” dedi Ginny gülerek, masanın üstünden eğilip tutup attı. Harry bir kurtla ne yapabildiğini düşününce beynine hızla kan hücum etti.

“Ohh, kokunç” dedi Fleur sahte bir ürperme ile.

“Evet, değil mi” dedi Ron “Sos, Fleur?”

Ona yardım heyecanıyla, sos kabına çarpınca kap uçtu; Bill asasını salladı ve sos havada süzülerek kaba usulca geri döndü.

Teşekkür için Bill'i öpmeyi bitirdiğinde, “Sen de Tonks kadar sakarsın” dedi Fleur, Ron'a. “O da her zaman bir şeylere çarpıyor -"

“Sevgili Tonks'u bu günü bizimle geçirmesi için davet ettim” dedi Mrs. Weasley, havuçları gereksiz bir güçle düzeltir ve Fleur'a kızgınlıkla bakarken, “Fakat o gelmedi. Son günlerde onunla konuştun mu Remus?”

“Hayır, son zamanlarda kimseyle irtibat kurmadım.” dedi Lupin. “Ama Tonks'un kendi ailesi var, değil mi?”

“Hımm” dedi Mrs. Weasley. “Belki. Ben de gerçekten Noel'i tek başına geçireceği izlenimi bıraktı.”

Tonks'un yerine gelininin Fleur olmasının suçlusu oymuş gibi Mrs. Weasley Lupin'e kızgın bir bakış attı, fakat kendi çatalıyla aldığı hindi parçalarıyla Bill'i besleyen Fleur'a bir bakış atan Harry, Mrs. Weasley'nin kaybedilmiş bir meydan savaşında savaştığını düşündü. Bununla beraber Tonks'la ilgili bir soruyu hatırladı, Patronus'larla ilgili her şeyi bilen adam, Lupin'den daha iyi kime sorabilirdi ki ?

“Tonks'un Patronus'u şekil değiştirdi” dedi Harry. “Zaten Snape söylemiştir. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Niçin Patronus'un değişir ki?”

Lupin'in hindisini çiğnemesi zaman aldı ve yuttuktan sonra yavaşça, “Bazen... büyük bir şok... Duygusal bir çalkantı ...” dedi.

“Büyük görünüyordu ve dört bacağı vardı.”, ani bir düşünceyle çarpıldı ve sesi alçaldı. “Hey... şey olamaz -?"

“Arthur!” dedi aniden Mrs. Weasley. Sandalyesinden fırlayarak kalktı, elini kalbine bastırdı ve gözünü mutfak penceresinden dışarı dikti. “Arthur - o Percy”

“Ne?”

Mr. Weasley etrafına bakındı. Herkes çabucak mutfak penceresine baktı; Ginny daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. Percy Weasley

gerçekten oradaydı, uzun adımlarla karlı avluyu geçiyordu, bağa çerçeveli gözlükleri güneş ışığında parlıyordu. Bununla beraber yalnız değildi.

“Arthur, o - o Bakan'la beraber!”

Ve Harry'nin Gelecek Postası'nda gördüğü adam gerçekten oradaydı, Percy'yi takip ederken hafifçe topallıyordu, gri yele gibi saçları ve pelerini kardan lekelenmişti. Herhangi biri bir şey söyleyemeden Mr. ve Mrs. Weasley bir şey yapamadan, birbirlerine bakamadan, kapı açıldı ve Percy oradaydı.

Acı veren bir sessizlik oldu. Sonra Percy oldukça soğukça “İyi Noeller anne”

“Oh Percy” dedi Mrs. Weasley ve kendisini Percy'nin kollarına attı.

Rufus Scrimgeour kapı eşiğinde bekledi, bastonuna dayanıyordu ve bu etkileyici sahneye ihtiyatla bakarken gülümsüyordu.

“Bu davetsiz ziyaretimizi afettmelisiniz” dedi, Mrs. Weasley ona bakıp sevinçle parlayan gözlerini silerken. “Percy ve ben buralardaydık -biliyorsunuz, çalışıyoruz- ve buraya gelip sizleri görmeye karşı koyamadı.

Fakat Percy ailesini görmek istediğini gösteren bir işaret vermedi. Demir bir çubuk gibi dümdüz ve kaba bir görünümle herkesin yüzlerine baktı. Mr. Weasley, Fred, ve George taş gibi suratlarla ona dikkatle baktılar.

“Lütfen içeri girin ve oturun, Sayın Bakan!” dedi Mrs. Weasley aceleyle, şapkasını düzeltti. “Yani bir parça hindi ya da yiyecek bir şeyler alın...”

“Hayır, hayır, sevgili Molly” dedi Scrimgeour. Harry, eve girmeden önce Mrs. Weasley'nin adını Percy'den kontrol ettiğini tahmin etti. “Bölmek istemem, eğer Percy sizi çok görmek istemiş olmasaydı burada olmazdık ...”

“Oh, Perce!” dedi Mrs. Weasley gözyaşları içinde, uzanıp onu öptü.

“Sadece beş dakika buradayız, Siz Percy'den neler olduğunu öğrenirken ben de avluda bir gezineyim. Hayır, hayır, sizi temin ederim ki karışmak istemiyorum! Şey, eğer birisi bana sevimli bahçenizi gösterirse, ah, şu genç adam yemeğini bitirmiş, niçin benimle bir gezintiye çıkmıyor?”

Masanın etrafındaki hava algılanabilir derecede değişti. Herkesin bakışları Scrimgeour'dan Harry'ye döndü. Hiç kimse Scrimgeour'un rol yaptığını ve Harry'nin ismini bilmediğine inanır görünmedi ya da tabaklarını çoktan bitiren Ginny, Fleur, ve George'un da Bakan'a bahçede gezmesi için eşlik etmek üzere seçebileceğini anlamadı.

“Evet, tabi,” dedi Harry sessizliğe doğru.

Scrimgeour'un sadece Percy bu çevrede bulunduklarından ailesi ile görüşmek istedi demesine aldanmadı, onların gelmesinin gerçek nedeni Scrimgeour'un Harry ile yalnız konuşmak istemesi olmalıydı.

“İyi o zaman” dedi, sessizce sandalyesinden yarı doğrulan Lupin'in yanından geçerken.

“İyi” diye ekledi Mr. Weasley konuşmak için ağzını açarken.

“Harika” dedi Scrimgeour, geride durarak Hary'nin kapıdan geçmesine izin verdi.

“Biz bahçenin etrafında sadece bir tur atacağız, sonra Percy ve ben gideceğiz. Herkes keyfine baksın!”

Harry avluyu geçerek Weasley'lerin fazla büyümüş, karla kaplı bahçelerine doğru yürüdü, Scrimgeour yanında hafifçe topallıyordu. Harry onun Seherbaz Karargahı Başkanı olduğunu biliyordu, sert görünüşü ve savaş yaralı haliyle, şişman ve melon şapkalı Fudge'dan çok farklıydı.

“Sevimli” dedi Scrimgeour, bahçe çitinde durdu ve karlı çimenliğe ve seçilemez bitkilere bakarak “Sevimli” Harry hiçbir şey söylemedi. Scrimgeour onun ne söyleyeceğini gözlüyordu.

“Seninle tanışmayı çok uzun zamandır istiyordum” dedi Scrimgeour, bir süre sonra “Biliyor muydun?”

“Hayır” dedi Harry dürüstçe.

“Ah evet, çok uzun zamandır. Ama Dumbledore seni çok koruyordu.” dedi Scrimgeour, “Doğal, tabii ki doğal, sana olanlardan sonra, Özellikle Bakanlık'ta olanlardan sonra...”

Harry'nin bir şeyler söylemesi için bekledi, fakat Harry mecbur değildi, devam etti, “Bakan olduğumdan beri seninle konuşmak için bir fırsat çıkmasını ümit ediyordum, Dumbledore dediğim gibi çok anlayışlıdır - fakat bunu önledi.”

Hala Harry hiçbir şey demeden bekliyordu.

“Söylentiler etrafta dolaşıyor!” dedi Scrimgeour “şey, tamam, biz ikimiz de hikayelerin nasıl çarpıtıldığını biliyoruz. Şu kehanet hakkında söylentiler... senin '*Seçilmiş Kişi*' olduğun hakkında...”

Şimdi esas meseleye gelmişlerdi diye düşündü Harry, Scrimgeour”un orada olma nedeni.

“Dumbledore'un bu meseleleri seninle tartıştığını zannediyorum?”

Ona yalan söyleyip söylememeyi düşünüp taşındı. Çiçek tarhlarının etrafında yercücelerinin küçük ayak izlerine baktı.

Yürüyerek aşındırdıkları toprak parçasında Noel ağacının tepesine konan ve Fred'in yakaladığı yer cücesinin durduğu yer lekeyle işaretlenmişti. Sonuçta gerçeği söylemeye karar verdi... ya da bir parçasını.

“Evet, tartıştık.”

“Siz hiç, siz hiç...” dedi Scrimgeour. Harry göz kenarından Scrimgeour'un kendisine gözlerini kısarak baktığını görebildi. Donmuş bir çalılığın altından başını çıkaran bir yercücesi ile çok ilgilenmiş gibi davrandı.

“Dumbledore sana ne söyledi Harry?”

“Üzgünüm bu ikimizin arasında” dedi Harry, sesini mümkün olduğunca kibar tuttu ve Scrimgeour'da aynı Harry'nin tonunda arkadaşça “Tamam, eğer güven ile ilgili bir soruysa, ben senin açığa vurmanı istemem ... hayır, hayır ve ne olursa olsun senin '*Seçilmiş Kişi*' olup olmaman benim için sorun değil”

Harry cevap vermeden önce birkaç saniye düşünüp taşındı. “Ne demek istediğinizi gerçekten bilmiyorum, Sayın Bakan.”

“Şey, tabi ki mesele çok büyük” dedi Scrimgeour bir kahkahayla. “Fakat büyücü toplumu da büyük... Hepsi algıyla ilgili, değil mi? İnsanların neye inandıkları önemlidir.”

Harry hiçbir şey demedi. Belirsizliğe gidiyorlardı, ama Scrimgeour'a yardım etmedi. Çalılığın altındaki yercücesi bitkinin köklerini solucan aramak için kazıyordu ve Harry gözlerini ona dikti.

“İnsanlar senin '*Seçilmiş Kişi*' olduğuna inanıyorlar, biliyorsun.” dedi Scrimgeour. “Onlar senin tamamen bir kahraman olduğunu düşünüyorlar - '*Seçilmiş Kişi*' ol ya da olma! Adı Anılmaması Gereken Kişi'yle kaç kere yüz yüze geldin şimdiye kadar? Şey, her neyse.” cevap beklemeden devam etti. “Önemli olan nokta, senin pek çok kişi için umudun sembolü olmandır. Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin yok edilmesi için - şey bu insanlara rahatlık veriyor. Ve ben yardım edemem ama hissedebilirim, şunu kabul etmelisin ki, Bakanlık'ın tarafında durmayı ve herkese cesaret vermeyi bir görev gözüyle bakmalısın.”

Yercücesi bir solucan yakalamayı başardı. Donmuş topraktan çıkarmak için şiddetle çekiyordu. Harry uzun bir müddet sessiz kaldı, bakışlarını Harry'den yercücesine kaydıran Scrimgeour dedi ki “Komik küçük adamlar, değil mi? Ne diyorsun Harry?”

“Ne istediğinizi tam olarak anlayamadım” dedi Harry yavaşça “ ‘*Bakanlık'ın tarafında kalmakla*'... Bu ne demek?”

“Seni temin ederim ki zahmetli bir şey değil” dedi Scrimgeour. “Örneğin eğer sen zaman zaman Bakanlığa uğrarsan, doğru izlenim verirsin. Ve hazır oradayken, halefim Seherbaz Karargâhı Başkanı Gawain Robards ile konuşma fırsatı bulabilirsin. Dolores Umbridge bana Seherbaz olmak istediğini söyledi. Bu kolaylıkla ayarlanabilir...”

Harry midesinde öfkenin kaynadığını hissetti: Dolores Umbridge hala Bakanlık'taydı öyle mi?

“Aslında” dedi, bazı noktaları açığa kavuşturmak istercesine “Çalıştığım Bakanlık için iyi bir izlenim vermek ister misin?”

“Harry, senin daha çok katıldığını düşünmek herkese rahatlık verir.” dedi Scrimgeour. Harry'yi çok çabuk yumuşattığı için sesi ferahlamış

çıkıyordu.

“ ‘*Seçilmiş Kişi*', biliyorsun, bunların hepsi insanlara umut vermek, heyecan verici şeyler olduğunu hissettirmek için.”

“Eğer ben Bakanlık'a girip çıkarsam” dedi Harry, hala sesini arkadaşça tutmaya çalışıyordu “Bakanlık'ın yaptıklarını onaylıyor görünmeyecek miyim?”

“Şey” dedi Scrimgeour kaşlarını hafifçe çatarak “şey, evet, kısmen bizim yapmak istediğimiz de bu -''

“Hayır, işe yarayacağını sanmıyorum” dedi Harry kibarca. “Biliyorsunuz, Bakanlık'ın yaptığı bazı şeylerden hoşlanmıyorum. Örnek olarak Stan Shunpike‘nin tutuklanması.”

Scrimgeour bir an konuşmadı, ama yüzünün ifadesi hemen sertleşti. “Anlamanı beklemiyordum.” dedi ve sesindeki kızgınlığı saklamakta Harry kadar başarılı değildi. “Bunlar tehlikeli zamanlar ve alınması gereken kesin önlemler var. Sen onaltı yaşındasın -”

“Dumbledore onaltıdan daha yaşlı ve Stan'in Azkaban'da olması gerektiğini düşünmüyor.” dedi Harry. “Siz Stan'i bir günah keçisi yapıyorsunuz, beni maskot yapmak istediğiniz gibi.”

Birbirilerine uzun ve sert bakışlarla baktılar. Sonuçta Scrimgeour sıcaklık rolü yapmadan dedi ki “Görüyorum ki, sen kahramanını seçmişsin - tıpkı kahramanın Dumbledore gibi, kendini Bakanlık'tan ayrı mı tutacaksın?”

“Kullanılmak istemiyorum” dedi Harry.

“Bazıları Bakanlık tarafından kullanılmanı görevin olarak görüyor.”

“Evet, başkaları da insanları hapise atmadan onların gerçek Ölüm Yiyenler olduklarını kontrol etmenizin sizin göreviniz olduğunu söylüyor.” dedi Harry, şimdi öfkesi artıyordu. Barty Crouch'un yaptıklarını yapıyorsunuz. Asla doğru insanları yakalamadınız, değil mi? Ayrıca burnunun dibinde insanlar öldürülürken her şey yolundaymış gibi rol yapan Fudge'muz vardı ya da yanlış insanları hapse yollayan ve '*Seçilmiş Kişi*' sizin için çalışıyor gibi göstermeye çalışan size sahibiz!”

“Öyleyse sen ‘*Seçilmiş Kişi*' değilsin?” dedi Scrimgeour.

“Bunun önemli olmadığını söylediğinizi sanmıştım.” dedi Harry acı bir kahkaha ile, “Sizin için her durumda önemli değil.”

“Öyle dememeliydim” dedi Scrimgeour çabucak. “O patavatsızlıktı.”

“Hayır, dürüstçeydi.” dedi Harry. “Bana söyledikleriniz içinde tek dürüstçe laftı. Benim yaşamam ya da ölmem sizin umurunuzda değil, sizin umurunuzda olan Voldemort'a karşı savaşta sizin kazandığınıza herkesi ikna etmeye yardımcı olmamdı. Ben unutmadım, Bakan...”

Sağ yumruğunu yukarı kaldırdı. Soğuk elinin üzerinde Dolores Umbridge'in kendi yazmasıyla oluşan yara izleri beyaz beyaz parlıyordu: Yalan söylememeliyim.

“Herkese Voldemort'un geri döndüğünü söylemeye çalışırken, beni savunmak için koşturduğunuzu hatırlamıyorum. Bakanlık geçen yıl dost olmaya çok hevesli değildi.”

Ayaklarının altındaki soğuk yer kadar sessizlik içinde dikildiler. Yer cücesi sonunda solucanı topraktan çıkarmayı başardı ve şimdi çalılıkların ortasına uzanmış, onu mutlu mutlu emiyordu.

“Dumbledore neyin peşinde” dedi Scrimgeour kabaca. “Hogwarts'ta olmadığı zaman nereye gidiyor?”

“Hiçbir fikrim yok.” dedi Harry.

“Eğer bilseydin de bana söylemezdin.” dedi Scrimgeour, “değil mi?”

“Hayır, söylemezdim.” dedi Harry.

“Şey, o zaman başka yollarla bunu öğrenebilir miyim ona bakacağız.”

“Deneyebilirsiniz.” dedi Harry ilgisizce. “Fakat siz Fudge'den daha zeki görünüyorsunuz. Sizin onun yanlışlarından bir şeyler öğrenebileceğinizi sanmıştım. Hogwarts'a burnunu sokmaya çalıştı. Farkında olabileceğiniz gibi o artık Bakan değil, ama Dumbledore hala okul müdürü. Sizin yerinizde olsam Dumbledore'a karışmazdım.

Uzun bir duraklama oldu.

“Çok açık ki senin üzerinde çok iyi iş görmüş” dedi Scrimgeour'un gözleri tel çerçeveli gözlüklerin arkasında soğuk ve sertti.

“Tam da Dumbledore'un adamısın, değil mi?”

“Evet, öyleyim.” dedi Harry. "Bunu açığa kavuşturduğumuza sevindim."

Ve arkasını Sihir Bakanı'na döndü, uzun adımlarla eve geri döndü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM: DURGUN BİR ANI

Öğleden sonranın sonuna doğru, Yeni Yıl'dan birkaç gün sonra, Harry, Ron ve Ginny mutfak ateşinin önünde Hogwarts'a geri dönmek için sıralanmışlardı. Bakanlık bu tek seferlik Uçuç Tozu Şebeke bağlantısını öğrencilerin çabuk ve güvenle okula dönebilmeleri için ayarlamıştı. Mr. Weasley, Fred, George, Bill ve Fleur işte olduklarından yalnızca Mrs. Weasley güle güle demek için oradaydı. Ayrılma anı geldiğinde Mrs. Weasley gözyaşları içinde kendini kaybetmişti. Kuşkusuz, şimdiye dek onu ağlatmak pek de zor olmamıştı; Percy Noel günü gözlükleri yabani havuç ezmesiyle şapırdayarak evden fırtına gibi çıktığından beri (ki bunda Fred, George ve Ginny biraz güven talep etmişlerdi) sürekli ağlayıp duruyordu.

“Ağlama anne,” dedi Ginny, Mrs. Weasley onun omzunda hıçkırıklara boğulurken hafifçe sırtına vuruyordu. “Tamam...”

“Evet, bizi merak etme,” dedi Ron, annesinin yanağına kocaman ıslak bir öpücük koymasına izin verirken. “ya da Percy'yi. O tam bir aptal, bu bir kayıp sayılmaz, değil mi?”

Mrs. Weasley'nin hıçkırıkları Harry'yi kollarının arasına alırken daha da arttı.

“Bana kendine dikkat edeceğine dair söz ver... Beladan uzak duracağına...”

“Her zaman uzak duruyorum zaten, Mrs. Weasley,” dedi Harry. “Ben sakin bir yaşamı severim, beni bilirsiniz.”

Gözyaşları içinde kıkırdadı ve geri çekildi. “İyi olun, öyleyse, hepiniz...”

Harry zümrüt yeşili aleve adım attı ve “Hogwarts!” diye bağırdı. Alevler onu yutup fırıl fırıl döndürmeden önce Weasley'lerin mutfağına ve Mrs. Weasley'nin yaşlı yüzüne ait son bir titreyen görüntü gördü; diğer büyücü odalarına ait net olmayan görüntüler gözüne çarpıyordu, ancak o daha tam bir bakamadan görüntüden çıkıyorlardı; sonra yavaşlamaya başladı ve sonunda tam da Profesör McGonagall'ın ofisinin şöminesinde durdu. Profesör McGonnalgall, Harry ızagaradan dışarı tırmanırken çalışmasından kafasını kaldırıp yalnızca baktı.

“İyi akşamlar, Potter. Halıya çok fazla kül dökmemeye çalış.”

“Tamam, Profesör.”

Ron fırıl fırıl dönerek görüntüye girdiğinde Harry, gözlüğünü düzeltip saçlarını yatıştırıyordu. Ginny de geldiğinde üçü birlikte odadan çıkıp Gryffindor Kulesi'ne doğru gittiler. Koridorlardan geçerken Harry, pencereden dışarı baktı, güneş, Kovuk'un bahçesini örtenden daha kalın bir kar tabakasıyla kaplanmış arazilerin üzerinde neredeyse batmak üzereydi. Uzakta, Hagrid'in kulübesinin önünde Şahgaga'yı beslediğini görebiliyordu.

“İncik boncuk” dedi Ron kendine güvenen bir sesle, her zamankinden de solgun görünen ve Ron'un yüksek sesi karşısında irkilen Şişman Hanım'a yaklaştıklarında.

“Hayır,” dedi.

“ ‘Hayır'la ne kastetmeye çalışıyorsun?”

“Yeni bir parolamız var,” dedi Şişman Hanım. “ve lütfen bağırma.”

“Ama burada değildik, nasıl oluyor da -?”

“Harry! Ginny!”

Hermione oldukça pembe bir yüzle aceleyle onlara doğru geliyordu, cüppe, şapka ve eldiven giyinmişti.

“Ben de birkaç saat önce geldim, Aşağıda Hagrid ve Şah - yani Solukkanat'ı ziyaret ediyordum,” dedi nefes nefese. “Noel'iniz güzel geçti mi?”

“Evet,” dedi Ron hemen. “oldukça olaylı, Rufus Scrim-”

“Senin için bir şey getirdim Harry,” dedi Hermione, ne Ron'a bakıp ne de onu duyduğuna dair bir işaret göstererek. “Ah, bekleyin - parola. Perhiz.”

“Aynen öyle,” dedi Şişman Hanım güçsüz bir sesle ve portre deliği açığa çıkaracak şekilde öne savruldu.

“Onun neyi var?” diye sordu Harry.

“Anlaşılan Noel boyunca biraz fazla yüz verildi,” dedi Hermione ağzına kadar dolu Ortak Salon'a girerken gözlerini devirerek. “O ve arkadaşı Violet, aşağıda Muska koridorundaki o sarhoş keşişlerin portesi içindeki bütün şarapları içmişler. Her neyse...”

Bir an ceplerinin altını üstüne getirdi, sonra üzerinde Dumbledore'un yazısı olan bir parşömen rulosu çıkardı.

“Harika,” dedi Harry, ruloyu çözüp Dumbledore'la bir sonraki derslerinin ertesi gece olduğunu görerek. “Ona anlatacak bir sürü şey var -ve siz. Hadi oturalım-”

Ancak tam o anda, yüksek sesle bir “Galip-Galip! (Won-Won!)” ciyaklaması oldu ve Lavender Brown yoktan var olup ortaya fırlayarak kendini Ron'un kollarına attı. Birçok seyirci kıs kıs gülerken Hermione çınlayan bir kahkaha attı ve “Burada bir masa var... Geliyor musun Ginny?” dedi.

“Hayır, teşekkürler, Dean'e onunla buluşacağımı söyledim,” dedi Ginny, ancak Harry onun bunu pek de hevesli söylemediğini düşünmekten kendini alamadı. Ron ve Lavender'ı bir çeşit dikey güreşte kilitlenmiş vaziyette bırakarak Harry, Hermione'yi boş bir masaya geçirdi.

“Ee? Noel'in nasıldı?”

“Ah, iyiydi,” diye omuz silkti.“ Özel bir şey yok. Bu '*Galip-Galip (Won-Won)*' da neyin nesi?”

“Sana bir dakika içinde söyleyeceğim,” dedi Harry. “Bak, Hermione, sen yapamaz mısın -?”

“Hayır, yapamam,” dedi kesin bir şekilde. “Hatta sorma bile.”

“Düşünmüştüm ki, belki, bilirsin işte, Noel boyunca -”

“Bir fıçı dolusu beş yüz yıllık şarabı içen Şişman Hanım'dı Harry, ben değil. Ee, bana söylemek istediğin bu çok önemli haber neydi?”

O an tartışılamayacak kadar acımasız görünüyordu, bu yüzden Harry, Ron'un konusunu bir yana bırakıp, Malfoy ile Snape'in konuştukları sırada duyduklarını anlattı. Bitirdiğinde, Hermione bir an düşünceli bir şekilde oturdu ve dedi ki, “Ne düşünüyorsun -?”

“Malfoy'a yardım etmeyi teklif ediyormuş gibi davranıp böylece Malfoy'u kandırıp onun ne yaptığını öğrenmeye çalıştığını mı?”

“Şey, evet,” dedi Hermione.

“Ron'un babası ve Lupin de böyle düşünüyor,” dedi Harry, isteksiz bir şekilde. “Ancak bu kesinlikle Malfoy'un bir şeyler planladığını kanıtlar, bunu inkâr edemezsin.”

“Hayır, edemem,” diye cevapladı yavaşça.

“Ve Voldemort'un talimatlarına göre hareket ediyor, tıpkı söylediğim gibi!”

“Hımm... İkisinden biri tam olarak Voldemort'un ismini söyledi mi?”

Harry hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. “Emin değilim... Snape tam olarak ‘*efendin*' dedi, bu başka kim olabilir ki?”

“Bilmiyorum,” dedi Hermione, dudağını ısırarak. “Belki de babası?”

Odanın diğer tarafına doğru gözlerini dikip baktı, belli ki düşüncelere dalmıştı, hatta Ron'u gıdıklamakta olan Lavender'ı bile fark etmemişti. “Lupin nasıl?”

“İyi değil,” dedi Harry ve ona Lupin'in kurt adamlar arasında yaptığı görevden ve karşılaştığı zorluklardan bahsetti. “Daha önce Fenrir Greyback diye birini duymuş muydun?”

“Evet, duymuştum!” dedi Hermione, ürkmüş gibiydi. “Ve sen de duydun, Harry!”

“Ne zaman, Sihir Tarihi'nde mi? Çok iyi biliyorsun ki asla dinlemezdim...”

“Hayır, hayır, Sihir Tarihi değil -Malfoy, Borgin'i onunla tehdit etmişti!” dedi Hermione. “Knockturn Yolu'nda, hatırlamıyor musun? Borgin'e Greyback'in eski bir aile dostu olduğunu ve Borgin'in ilerleyişini kontrol edeceğini söylemişti!”

Harry ağzı açık bir şekilde ona baktı. “Unutmuşum! Ama bu Malfoy'un bir Ölüm Yiyen olduğunu kanıtlar, yoksa nasıl olur da Greyback'le iletişimde olup ona ne yapacağını söyleyebilir?”

“Bu oldukça şüpheli,” diye soludu Hermione. “Yoksa...”

“Ah, hadi ama,” dedi Harry, canı sıkılmış bir şekilde. “Bunu da onun lehine çeviremezsin!”

“Pekâlâ... Bunun boş bir tehdit olma olasılığı da var.”

“Sen, inanılmazsın, sen,” dedi Harry kafasını sallayarak.

“Kimin haklı olduğunu göreceğiz... Dediklerini yutacaksın, Hermione, tıpkı Bakanlık gibi. Ah, evet, bir de Rufus Scrimgeour'la tartıştım...”

Akşamın geri kalanı ikisinin de Sihir Bakanlığı'na sövüp saymasıyla dostane bir şekilde geçti, Hermione de Ron gibi geçen yıl Bakanlık'ın Harry'ye yaşattıklarından sonra şimdi yardım isteyerek büyük bir yüzsüzlük gösterdiğini düşünüyordu.

Ertesi sabah, ikinci dönem, altıncı sınıflar için oldukça hoş bir sürprizle başladı: Gece Ortak Salon panolarına kocaman bir tabela iğnelenmişti.

CİSİMLENME DERSLERİ

Eğer on yedi yaşındaysanız, ya da önümüzdeki Ağustos'un 31'inden önce on yedi yaşınıza basacaksanız, Sihir Bakanlığı Cisimlenme eğitimcisinden on iki hafta sürecek olan Cisimlenme Dersleri alma hakkınız var. Eğer buna katılmak istiyorsanız, lütfen alt tarafı imzalayın. Ücreti: 12 Galleon.

Harry ve Ron ilanın önünde itişip kakışan ve sırayla isimlerini üste yazmaya çalışan topluluğa katıldı. Ron tam kuş tüyünü çıkartıp

Hermione'den sonra imzalıyordu ki Lavender sessizce Ron'a arkadan yaklaştı ve eliyle onun gözlerini kapatarak, “Bil bakalım ben kimim, Galip-Galip (Won-Won)?” diye heyecanla bağırdı. Harry dönüp Hermione'nin azametle kalabalıktan dışarı yürüdüğünü gördü; Ron ve Lavender'ın arkasında kalmak istemediğinden hemen onu yakaladı, ancak Harry'yi çok şaşırtacak bir şekilde tam portre deliğinin önüne geldiklerinde Ron da onları yakaladı, kulakları kıpkırmızıydı ve oldukça sıkkın bir ifadesi vardı. Tek kelime etmeden Hermione, Neville ile yürümek için hızlandı.

“Şey - Cisimlenme,” dedi Ron, sesi Harry'nin az önce ne olduğundan bahsetmeyeceğini açıkça ortaya koyarmış gibiydi. “Eğlenceli olacak, ha?”

“Bilmiyorum,” dedi Harry. “Belki de kendin yaptığında daha iyi oluyordur, Dumbledore beni de birlikte götürdüğünde pek de eğlenmedim.”

“Daha önceden yaptığını unutmuşum... Testimi ilk seferde geçsem iyi olurdu,” dedi Ron, endişeli görünüyordu. “Fred ve George yaptı,”

“Charlie kaldı ama, değil mi?”

“Evet, ama Charlie benden büyük” -Ron sanki bir gorilmiş gibi kollarını vücudunun dışına tuttu- “Fred ve George da hiç bu konuda şikâyetçiymiş gibi konuşmadılar... Yani yüzüne karşı...”

“Teste tam olarak ne zaman gireceğiz?”

“On yedi olur olmaz. Benim ki Mart'ta!”

“Evet, ama burada, şatonun içinde Cisimlenemeyeceksin...”

“Önemli değil, değil mi? Herkes eğer istersem Cisimlenebileceğimi bilecek.”

Cisimlenme düşüncesi karşısında heyecanlanan tek kişi Ron değildi. Bütün gün boyunca yapılacak olan dersler hakkında konuşmalar oldu, en çok da kaybolma ve istediğin anda ortaya çıkma konusuna önem veriliyordu.

“Ne kadar hoş olacak, sadece istediğimiz anda -” Seamus ortadan kaybolmayı anlatmak için parmaklarını şıklattı. “Kuzen Fergus bunu sırf beni kızdırmak için yapıyor, ben de yapana kadar bekle hele... Bir daha asla huzurlu bir anı olmayacak...”

Bu mutlu beklentiler içinde kaybolmuşken asasını biraz fazla hevesle sallayınca, o günkü Muska dersinin konusu olan saf su kaynağı oluşturacağına tavandan kurşun gibi sekip Profesör Flitwick'in yüzüne çarpan bir su hortumu fıskiyesi oluşturdu.

“Harry çoktan Cisimlendi,” dedi Ron, Seamus'ın gururunu incitici bir şekilde, Profesör Flitwick asasının bir hareketiyle kendini kurulamış ve Seamus'a satır yazdırıyordu: “Ben bir büyücüyüm, sopasını sağa sola sallayan bir babun değil.”

“Dum -şey- birisi onu götürdü. Çift-Bütün-Cisimlenme, biliyorsun.”

“Vayy!” diye fısıldadı Seamus; o, Dean ve Neville cisimlenmenin nasıl bir şey olduğunu duymak için biraz daha öne eğildiler. Harry gün boyunca cisimlenme duygusunu tarif etmesini rica eden diğer altıncı sınıflar tarafından sıkıştırıldı. Onlara bunun oldukça rahatsız edici bir his olduğunu söylediğinde, hepsi rahatsız olmaktan çok korku ve merakla karışık bir saygı içindeydi ve akşam saat sekize on kala hala sorulara detaylı cevaplar veriyordu ki Dumbledore'un dersi için zamanında ayrılabilmek için sonunda kütüphaneye geri götürmesi gereken bir kitap olduğunu söylemişti.

Dumbledore'un odasındaki lambalar yanıyordu, eski müdür ve müdirelerin portreleri çerçevelerinde nazikçe horluyorlardı ve Düşünseli bir kez daha masanın üzerinde hazır beklemekteydi. Dumbledore'un elleri de onun iki yanında duruyordu, sağ eli en az önceden olduğu kadar kararmış ve yanmış görünüyordu. Hala iyileşmemişti ve Harry belki de yüzüncü kez bu kadar özel bir yaralanmaya neyin sebep olduğunu merak etmiş, ancak sormamıştı: Dumbledore eninde sonunda öğreneceğini söylemişti, ancak her seferinde tartışmak istediği başka bir konu olmuştu. Ancak henüz Harry, Snape ve Malfoy hakkında bir şey söyleyemeden Dumbeldore konuştu.

“Noel'de Sihir Bakanı ile karşılaştığını duydum?”

“Evet,” dedi Harry. “Onu pek mutlu etmiyorum.”

“Hayır,” diye iç çekti Dumbledore. “Ben de onu pek mutlu etmiyorum. Acımızın altına batmamalıyız Harry, ancak savaşmaya devam.”

Harry sırıttı.

“Sihir dünyasına Bakanlık'ın harika bir iş yaptığını söylememi istedi.” dedi. Dumbledore gülümsedi.

“Biliyorsun, aslında bu Fudge'ın fikriydi. Ofisindeki son günlerinde, umutsuzca görevini sıkı sıkı tutmaya çalışıyordu, ona destek vereceğini umarak seninle bir buluşma araştırıyordu -”

"Fudge'ın geçen yıl tüm yaptıklarından sonra mı?" dedi Harry kızgınlıkla. "Umbridge'den sonra?"

"Cornelius'a bunun gerçekleşme şansının olmadığını söyledim, ama ofisten ayrıldığında bu fikirden vazgeçmemişti. Scrimgeour'un

randevusunda görüştük ve benden seninle görüşme ayarlamamı istedi."

"Demek bu yüzden tartıştınız!" dedi Harry birden. "Gelecek Postası'nda yazıyordu."

"Gelecek Postası gerçeği arada sırada yazmakla yükümlü," dedi Dumbledore, "kazayla yazdıkları zamanlar. Evet, tartışmamızın sebebi buydu. Öyle görünüyor ki Rufus, sonunda seni köşeye kıstırmanın bir yolunu bulmuş."

"Beni büsbütün 'Dumbledore'un adamı olmakla suçladı."

"Ne kadar kaba."

"Ona senin adamın olduğumu söyledim."

Dumbledore konuşmak için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Harry'nin arkasında, Anka Kuşu Fawkes, alçak sesle, yumuşak ve ağlamaklı bir şekilde öttü. Harry kendisini aşırı şekilde utanmış hissederken, Dumbledore'un parlak mavi gözlerinin yaşardığını farketti ve telaşla kendi dizlerine bakmaya başladı. Ama Dumbledore konuştuğunda, sesi gayet sakindi.

"Çok etkilendim, Harry."

"Scrimgeour sizin Hogwarts'ta olmadığınız zaman nereye gittiğinizi öğrenmek istedi." dedi Harry, hala sabit bir şekilde dizlerine bakarak.

"Evet, bu konuda çok meraklı," dedi Dumbledore, şimdi sesi neşeliydi ve Harry ona tekrar bakmasının güvenli olduğunu düşündü. "Beni takip ettirmeye bile çalıştı. Komik, hakikaten. Beni takip etmesi için Dawlish'i görevlendirdi. Nazik birşey değildi. Zaten bir defa Dawlish'i lanetlemeye zorlanmıştım; çok büyük bir pişmanlıkla bir kez daha yaptım."

"Yani onlar hala nereye gittiğinizi bilmiyorlar mı?" diye sordu Harry, bu ilgisini çeken konuda daha fazla bilgi edinme ümidiyle, ama Dumbledore yalnızca yarım ay gözlüklerinin üzerinden gülümsedi.

"Hayır, bilmiyorlar ve senin bilmen için de doğru vakit değil. Şimdi, devam edelim mi, eğer başka bir -?"

"Aslında var, efendim," dedi Harry. "Malfoy ve Snape hakkında."

"Profesör Snape, Harry."

"Evet, efendim. Profesör Slughorn'un partisi sırasında onların konuşmalarına kulak misafiri oldum... Aslında onları takip ettim..."

Dumbledore, Harry'nin hikâyesini ifadesiz bir yüzle dinledi. Harry bitirdiğinde, bir süre konuşmadı, sonra da dedi ki: "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim, Harry, fakat bunu aklından çıkarmanı tavsiye ederim. Bunun çok önemli olduğunu düşünmüyorum."

"Çok önemli olmadığı mı?" dedi Harry inanmayarak. "Profesör, bilmem anladınız mı -?"

"Evet, Harry, olağanüstü beyin gücüyle donatılmış olarak, bana söylediğin her şeyi anladım," dedi Dumbledore, biraz sertçe. "Hatta benim senden daha iyi anladığım ihtimalini bile değerlendirebilirsin. Tekrar söylüyorum, bana sır verecek kadar güvendiğin için çok memnunum, ama seni temin ederim ki bana sessizliğimi bozduracak bir şey söylemedin."

Harry sessizliğin içinde kabaran bir kızgınlıkla Dumbledore'a bakarak oturdu. Neler oluyordu? Bu gerçekten de Dumbledore'un Snape'e Malfoy'un ne yaptığını bulması emrini verdiği anlamına mı geliyordu? Yoksa duyduğundan endişelenmişti de endişeli değilmiş gibi görünmeye mi çalışıyordu?

"Yani, efendim," dedi Harry, nazik, sakin olduğunu ümit ettiği bir sesle, "siz hala kesinlikle güveniyorsunuz -?"

"O soruyu cevaplamak için şimdiye kadar yeterince toleranslı davrandım," dedi Dumbledore, ama artık pek toleranslı gibi değildi. "Cevabım değişmedi."

"Bence de," dedi kötü niyetli bir ses; Phineas Nigellus açıkça uyuyormuş gibi yapan tek kişiydi. Dumbledore duymazlıktan geldi.

"Ve şimdi, Harry, devam etmemiz konusunda ısrar etmeliyim. Bu akşam seninle konuşmam gereken daha önemli şeyler var."

Harry orada kendini isyankâr hissederek oturdu. Konunun değişmesini reddederse nasıl olurdu ki, Malfoy'la ilgili konuyu tartışmakta ısrar etseydi? Harry'nin zihnini okumuş gibi, Dumbledore başını salladı.

"Ah, Harry, ne sık olur bu, en iyi arkadaşların arasında bile! Her birimiz inanıyoruz ki onun söyleyeceği şey, diğerlerinin yapabileceği katkıdan çok daha önemlidir."

"Söylemek zorunda olduğunuz şeyin önemsiz olduğunu düşünmüyorum, efendim," dedi Harry sertçe.

"Evet, oldukça haklısın, çünkü önemsiz değil," dedi Dumbledore canlı bir sesle. "Bu akşam sana göstermem gereken iki anı daha var, ikisi de çok büyük güçlükle elde edildi ve ikincisi, bence, topladıklarımın en önemlisi."

Harry buna hiçbir şey söylemedi; verdiği gizli bilgilere aldığı karşılıkla hala kendini kızgın hissediyordu, ama daha fazla tartışmaktan bir şey kazabileceğini de düşünmüyordu.

"Şimdi," dedi Dumbledore, çınlayan bir sesle, "bu akşam, son dersimizde Hogwarts'ın eşiğinde harekete hazır halde bıraktığımız Tom Riddle'ın hikâyesine devam etmek için buluştuk. Büyücü olduğunu duyunca ne kadar heyecanlandığını, Diagon Yolu'na yapacağı gezmede ona eşlik etmemi reddetmesini ve benim onu okula gittiğinde hırsızlığa devam etmeme konusunda uyardığımı hatırlayacaksın.

"Evet, okulun başlamasıyla elden düşme cüppesinin içinde sessiz bir çocuk olan Tom Riddle, diğer birinci sınıflarla birlikte Seçme işlemi için sıraya girmişti. Seçmen Şapka neredeyse kafasına değdiği an Slytherin'e seçildi," diye devam etti Dumbledore, kararmış elini kafasının üzerinden Seçmen Şapka'nın eski ve hareketsiz bir şekilde oturduğu rafa doğru sallayarak. "Riddle, Bina'nın kurucusunun yılanlarla konuşabildiğini ne kadar sürede öğrendi, bilmiyorum - belki o ilk akşam. Bu bilgi onu sadece heyecanlandırdı ve önemli birisi olduğu düşüncesini kuvvetlendirdi."

"Eğer bir şekilde Slytherin Ortak Salonu'nda, Slytherin'leri yılan dili konuşarak korkutuyor veya etkiliyorduysa da bununla ilgili personele hiçbir ipucu ulaşmadı. Dışarıda hiç bir zaman kibir ve şiddet emaresi göstermedi. Sıra dışı bir şekilde yetenekli ve çok iyi görünüşlü bir yetim olarak, neredeyse geldiği andan itibaren doğal olarak personel tarafından dikkat çekti ve şefkat kazandı. Kibar, sessiz ve bilgiye aç görünüyordu. Neredeyse hepsi ondan olumlu yönde etkilenmişlerdi.

"Onlara söylemediniz mi, efendim, onunla yetimhanede tanıştığınızda nasıl biri olduğunu?" diye sordu Harry.

"Hayır, söylemedim. Hiçbir vicdan azabı emaresi göstermese de, daha önceden nasıl davrandığı hakkında üzgün olması mümkündü ve yeni bir sayfa açmaya kararlıydı. Ona bu şansı vermeyi seçtim."

Dumbledore durdu ve konuşmak için ağzını açan Harry'ye araştıran gözlerle baktı. Bu, yine, Dumbledore'un insanlara hak etmediklerine dair çok büyük kanıtlar olmasına rağmen güvenme eğilimiydi. Ama sonra Harry birşey hatırladı...

"Ama siz ona gerçekten güvenmiyordunuz, efendim, değil mi? Bana o söyledi... Günceden çıkan Riddle bana dedi ki, 'Dumbledore beni hiçbir zaman diğer öğretmenler kadar sevmiş görünmedi."

"Şöyle diyelim, ben onun güvenilir olduğunu söylemedim," dedi Dumbledore. "Ben, daha önce de belirttiğim gibi, onu dikkatlice izlettirmeye karalıydım ve bunu yaptım. Başlangıçta sanki incelemelerimden büyük sonuçlar elde etmişim gibi yapamam. Bana karşı çok dikkatliydi; eminim ki, onun gerçek kimliğini keşfetmem için bana biraz fazla şey söylemiş olmasından korkuyordu. Bana bir daha bu kadar açılmamak için dikkat ediyordu, ama heyecanla bana söylediklerini ve Mrs. Cole'un bana verdiği sırları geri alamazdı. Bununla birlikte, benim birçok meslektaşımı büyülediği gibi beni hiçbir zaman büyülemeye çalışma düşüncesini taşımadı."

"Okulda sivrildikçe, kendilerini yaptıkları işe adamış bir grup topladı; onlara öyle diyordum, daha iyi bir terim istemek için, daha önce de belirtmiş olmama rağmen, Riddle şüphesiz hiçbirine sevgi beslememişti. Bu grubun kale içinde karanlık bir çekiciliği vardı. Çok çeşitli bir oluşum idiler; koruma arayan zayıflardan, paylaşılabilecek şan arayan hırslılardan ve kendilerine daha fazla arılaştırılmış zulüm çeşitlerini gösterebilecek bir lider arayan canilerden oluşan bir karışımdı. Başka bir deyişle, onlar Ölüm Yiyenler'in habercileriydi ve gerçekten de onlardan bazıları Hogwarts'tan ayrılınca ilk Ölüm Yiyenler'den oldular."

"Riddle tarafından sertçe kontrol edilerek, hiçbir zaman açıktan açığa yanlış bir hareketleri tespit edilmese de Hogwarts'ta bulundukları yedi yıl, onlarla hiçbir zaman tatmin edici bir şekilde bağlantı kurulamayan birkaç kötü tesadüfe sahipti, en ciddisi de, tabii ki bir kızın ölümüyle sonuçlanan Sırlar Odası'nın açılmasıydı. Bildiğin gibi, o cinayette Hagrid haksızca suçlanmıştı."

"Hogwarts'ta Riddle'la ilgili çok fazla anı bulamadım," dedi Dumbledore, soluk elini Düşünseli'nin üzerine koyarak. "Onu bilip konuşmaya hazırlanan birkaç kişi de korkmuştu. Benim bildiklerim, o Hogwarts'tan ayrıldıktan sonra, çok özenli gayretlerden sonra, konuşmaya zorlanmış birkaç kişiyi takip ettikten sonra, eski kayıtları araştırarak ve Muggle ve büyücü tanıkları sorgulayarak oluştu."

"Konuşmaya ikna edebildiklerim bana Riddle'ın soyuna kafasını taktığını söyledi. Bu anlaşılabilir, tabii ki; o bir yetimhanede büyümüştü ve doğal olarak nasıl olup da orada olduğunu öğrenmek istiyordu. Ödül Salonu'ndaki şiltlerde, sınıf başkanları listelerinde, hatta büyücülük tarihi kitaplarında babasının ismini arayıp bulamadığı görülüyordu. Sonunda babasının Hogwarts'a hiçbir zaman ayak basmadığını kabul etmek zorunda kaldı. İşte ben bundan sonra onun bu ismi sonsuza kadar bırakıp Lord Voldemort kimliğini aldığına ve daha önce hor gördüğü, insanoğlunun utanç verici bir zayıflığı olan ölüme boyun eğdiği için bir cadı olamayacağını düşündüğü annesinin ailesini araştırmaya başladığına inanıyorum."

"İşe tek bir kelime ile başlaması gerekiyordu, yetimhane yöneticilerinden annesinin babasının olduğunu öğrendiği isim, '*Marvolo*'. Sonunda, çok zorlu araştırma sonrasında, büyücü aileleriyle ilgili eski kitaplar vasıtasıyla, Slytherin'in yaşayan soyunu

keşfetti. On altıncı yaşının yazında, senede bir kez döndüğü yetimhaneden ayrıldı ve Gaunt akrabalarını bulmak için yola koyuldu. Ve şimdi, Harry, eğer ayağa kalkarsan..."

Dumbledore kalktı ve Harry onun yine içinde, girdap yapan, inci gibi anıyla dolu küçük kristal bir şişe tuttuğunu gördü.

"Bunu elde etmek için çok şanslıydım," dedi, parıldayan kütleyi Düşünseli'nin içine dökerken. "Tecrübe ettikten sonra senin de anlayacağın gibi. Gidelim mi?"

Harry taş kabın üzerine, yüzü anının yüzeyine batıncaya kadar uysalca eğildi; o bildik boşluğa düşme duygusunu hissetti ve sonra neredeyse tam karanlıkta, kirli bir taşın üstünde durdu.

Bulunduğu yeri hatırlaması Dumbledore yanına gelinceye kadar birkaç saniyesini aldı. Gaunt'ların evi şimdi, Harry'nin şimdiye kadar gördüğü herhangi bir yerden tarif edilemez bir biçimde daha kirliydi. Tavan örümcek ağlarıyla doluydu, yer kir tabakasıyla kaplıydı; küflü ve çürük bazı yiyecekler masanın ortasında bir çömlekler yığınıyla duruyordu. Tek ışık, saçı sakalı haddinden fazla uzadığı için Harry'nin ne gözlerini ne de ağzını görebildiği bir adamın ayağının dibinde duran sefil bir mumdan geliyordu. Adam ateşin yanındaki koltukta serilmiş yatıyordu, Harry bir an için adamın ölü olup olmadığını merak etti. Ama sonra kapı yüksek sesle çalındı ve adam sağ elinde bir asa ve sol elinde bir bıçak kaldırarak aniden uyandı.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Orada, eşikte, elinde eski moda bir lamba tutan, Harry'nin bakar bakmaz tanıdığı bir çocuk duruyordu: uzun, soluk, koyu saçlı ve yakışıklı - genç Voldemort.

Voldemort'un gözleri yavaşça mezbeleyi taradı ve sonra koltuktaki adamı buldu. Birkaç saniye birbirilerine baktılar, sonra adam

sendeleyerek kalktı, ayağının etrafındaki bir sürü şişe yerde bir oraya bir buraya çınlayıp tangırdıyordu.

"SEN!" diye böğürdü. "SEN!"

Ve asasını ve bıçağı yukarı doğru tutarak sarhoşça Riddle'a doğru fırladı. "Dur."

Riddle yılan dilinde konuştu. Adam masaya doğru kaydı, küflü çömlekleri yere düşürüp kırarak. Riddle'a dik dik baktı. Birbirilerine bakarken uzun bir sessizlik oldu. Adam bozdu sessizliği.

"Onu konuşuyor musun?"

"Evet, konuşuyorum," dedi Riddle. Odanın içine doğru ilerledi, kapının sallanıp kapanmasına müsaade ederek. Harry, Voldemort'un korkusuzluğunu kendini engelleyemeden gücenik bir şekilde takdir etti. Yüzü, yalnızca iğrenmiş ve belki, biraz da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Marvolo nerede?" diye sordu.

"Öldü," dedi diğeri. "Yıllar önce öldü, değil mi?"

Riddle kaşlarını çattı.

"Sen kimsin, o zaman?"

"Ben Morfin'im, değil mi?

"Marvolo'nun oğlu mu?"

"Tabii ki öyleyim..."

Morfin Riddle'ı daha iyi görebilmek için saçlarını kirli yüzünden çekti ve Harry, onun sağ eline Marvolo'nun siyah taşlı yüzüğünü taktığını gördü.

"Senin o Muggle olduğunu düşündüm" diye fısıldadı Morfin "Çok benziyorsun."

Riddle "Hangi Muggle?" dedi sertçe.

"Kardeşimin hoşlandığı, yolun sonundaki büyük evde yaşayan Muggle" dedi Morfin ve aniden aralarındaki zemine tükürdü "Aynı onun gibisin Riddle. Ama o daha yaşlı, di mi? O senden yaşlı, şimdi onu düşünüyordum..."

Morfin biraz afallamış ve çökmüş görünüyordu, hala masanın kenarına yaslanıyordu ve aptalca ekledi "O geri gelir, anlıyor musun?"

Voldemort olasılıkları düşünürken gözünü Morfin'e dikmişti. Biraz yaklaşarak "Riddle geri mi döndü?" dedi

"Eee, onu terketti ve düzgün hizmet etti, bir hiç uğruna evlenmek!" dedi Morfin, tekrar yere tükürürken. "Bizi soydu, dikkat et, o kaçmadan önce. Rozet nerede, hı, Slytherin'in Rozeti nerede?"

Voldemort cevap vermedi. Morfin sinirleniyordu. Bıçağını savurarak bağırdı: "Bizi rezil etti, o aşağılık kaltak bunu yaptı ve siz buraya gelip bunlar hakkında sorular soruyorsunuz? Bitti... Her şey bitti..."

Uzaklara bakıyordu, hafifçe sendeledi ve Voldemort ona doğru ilerledi. Alışılmadık bir karanlık hissedildi. Voldemort'un lambasını ve Morfin'in mumunu söndürdü. Her şeyi bastırdı... Dumbledore'un parmakları Harry'nin kolunu sıkıca kavradı, şimdiki zamana geri süzülüyorlardı.

"Hepsi bu mu?" dedi Harry "Neden her şey karardı, ne oldu?"

"Morfin bundan sonrasını hatırlayamadı." dedi Dumbledore, Harry'yi sandalyesine oturtarak. "Diğer sabah uyandığında yerde tek başına

yatıyordu ve Marvolo'nun yüzüğü gitmişti"

"Aynı anda Little Hangleton kasabasında bir hizmetçi High Street'de koşarak büyük evin çizim odasında 3 kişinin yerde yattığını bağırıyordu: Tom Riddle Senior, annesi ve babası.

"Yetkili Muggle'lar şaşırmıştı. Anladığım kadarıyla Riddle'ların nasıl öldüğünü bugüne kadar hala bilmiyorlar. Avada Kedavra laneti genelde hiç hasar bırakmaz... İstisnalarla daha önce karşılaşmıştım." diye ekledi Dumledore, Harry'nin yara izini başıyla göstererek. "Diğer yandan Bakanlık bunu bir büyücünün yaptığını biliyordu. Ayrıca Riddle'ların evinin karşısındaki vadide hükümlü bir Muggle düşmanı yaşadığını da biliyorlardı, birine saldırmaktan dolayı hapse girmiş bir Muggle düşmanı.

"Bu yüzden Bakanlık Morfin'i çağırdı. Onu sorgulamalarına, Veritaserum veya Zihnefendar kullanmalarına gerek yoktu, cinayeti itiraf etti ve sadece katilin verebileceği detayları verdi. Kibirliydi. Mugle'ları öldürdüğünü, bu fırsatı yıllardır beklediğini söylüyordu. Bir keresinde Muggle'ları öldürdüğü kanıtlanan asasını eline aldı ve kavga çıkarmadan Azkaban'a gitmeyi kabul etti.

Onu tek rahatsız eden, babasının yüzüğünün kaybolmasıydı Defalarca, onu esir alanlara "Kaybettiğim için beni öldürecek" dedi ve bu o zaman tekrar tekrar söylediği tek şeydi. Hayatının geri kalanını Marvalo'nun son yadigârının kayboluşunu inleyerek Azkaban'da geçirdi. Ve diğer tüm zavallılar gibi o da hapishanenin yanına gömüldü.”

"Yani Voldemort Morfin'in asasını çaldı ve kullandı?" dedi Harry doğrularak.

"Doğru" dedi Dumbledore. "Bunu bize gösterecek hiç anımız yok, ama bence ne olduğundan kesinlikle eminiz. Voldemort amcasını sersemletti, onun asasını aldı ve vadinin karşısında, 'yolun sonundaki büyük evin yolunu tuttu. Burada büyücü annesini bırakan Muggle'ı öldürdü ve iyi bir derece için onun Muggle büyükannesini ve dedesini de, böylece kalan son değersiz Riddle'ları da yok etmiş ve onu istemeyen babasından intikamını almış oldu. Sonra Gaunt ahırına geri döndü, amcasının anılarını değiştiren bir büyü yaptı, asayı bilinçsizce yatan sahibinin yanına koydu ve gitti.

"Ve Morfin bunu yapmadığını asla fark etmedi?"

"Asla" dedi Dumbledore. "O, dediğim gibi, tam ve kendini beğenmiş bir şekilde itiraf etmişti."

"Ama gerçek anıları her zaman ondaydı."

"Evet, ama dil dökmesi için iyi bir Zihnefend yapıldı" dedi Dumbledore " Ve suçu itiraf etmişken, neden biri onun anılarına baksın ki? Her neyse, yaşamının son haftalarında ona güvenli bir ziyaret gerçekleştirebildim. Voldemort'un geçmişi hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek için gayret ediyordum. Bu anıya güçlükle ulaşabildim. Gerçekleri görünce onu Azkaban'dan çıkarmak için çalıştım. Ama Bakanlık kararını vermeden Morfin öldü"

"Ama Bakanlık tüm bunları Voldemort'un yaptığını nasıl anlayamadı?" diye sordu Harry kızarak. "O küçük yaşta değil miydi o zaman, küçük yaşta büyü yapanları anlarlardı."

"Haklısın, onlar anlayabilirlerdi, ama suçu işleyenleri anlayamazlardı: Hatırlarsan Bakanlık tarafından Hover büyüsüyle suçlanmıştın. Aslında onu-"

"Dobby!" diye kükredi Harry, "Yani yaşı küçük biri yetişkin bir büyücü veya cadının evinde büyü yaparsa Bakanlık anlamıyor?"

“Muhtemelen büyüyü kimin yaptığını söyleyemeyecekler,” dedi Dumbledore Harry'nin son derece kızgın yüzüne hafifçe gülümseyerek. “Onlar evlatlarını kendi duvarları içindeyken itaate zorlayan cadı ve büyücü ebeveynlere güveniyorlar.”

“Bu aptalca,” dedi Harry tükürür gibi. “Burada ne olduğuna bakın, Morfin'e ne olduğuna bakın!”

“Katılıyorum,” dedi Dumbledore. “Morfin nasıl biri olursa olsun, bu şekilde, işlemediği cinayetler için suçlanarak ölmemeliydi. Ancak geç oluyor, ve ayrılmadan önce senin bu diğer hatırayı da görmeni istiyorum...”

Dumbledore iç ceplerinden birinden başka bir küçük kristal şişe çıkardı ve Harry, Dumbledore'un bu şişenin şimdiye dek topladıkları içinde en önemlisi olduğunu söylediğini hatırlayarak hemen sessizliğe büründü. Harry şişenin içindekinin Düşünseli'ne dökülmekte zorluk çıkaracak kadar hafifçe pıhtılaşmış olduğunu fark etti, bu hatıra bu kadar mı kötüydü?

“Bu çok uzun sürmez,” dedi Dumbledore, şişeyi sonunda boşalttıktan sonra. “Daha sonra istedğini söyeleyebilirsin döndüğümüzde. Bir kez daha Düşünseli'ne öyleyse...”

Ve Harry bir kez daha gümüşi yüzeyden düştü ve bu kez anında tanıdığı bir adamın hemen önüne indi, bu daha genç bir Horace Slughorn'du. Harry onun dazlak haline o kadar alışkındı ki, onun parlak, kalın, saman rengi saçları neredeyse huzur kaçırıcıydı; tepesindeki Galleon büyüklüğündeki kel kısma rağmen, sanki kafasına samandan bir örtü takmış gibi görünüyordu. Bu günlerde

olduğundan daha güçsüz olan bıyıkları kızıl-sarısıydı. Zengin nakış işlemeli yeleğinin altın düğmelerinin ciddi bir gerilimde görünmelerine rağmen, Harry'nin hatırladığı kadar tombul değildi. Küçük ayaklarını kadife bir pufun üzerinde dinleniyordu, kanatlı bir koltukta arkasına iyice yaslanmış oturuyordu, bir elinde küçük bir bardak şarap tutuyordu, diğeriyse kristalleştirilmiş ananasların olduğu bir kutunun içini karıştırıyordu.

Dumbledore yanında belirirken Harry etrafına baktı ve Slughorn'un ofisinde olduklarını gördü. Yarım düzine kadar ergenlik yaşlarında erkek çocuğu Slughorn'un etrafında, onunkinden büyüklü küçüklü oturaklarda oturuyorlardı. Harry hemen Voldemort'u tanıdı. O en yakışıklı yüze sahipti ve bütün çocuklar içinde en rahat görüneniydi. Eli koltuğunun kenarında, kayıtsızca duruyordu ve Harry sarsılarak onun Marvolo'nun altın ve siyah renkteki yüzüğünü taktığını gördü; çoktan babasını öldürmüştü.

“Efendim, Profesör Merrythought'un emekli olacağı doğru mu?” diye sordu.

“Tom, Tom, bilsem de sana söyleyemezdim,” dedi Slughorn, şeker kaplı azarlayan parmağını Riddle'a doğru sallayarak, ancak hafifçe göz kırpmasıyla bütün bu etkiyi yok etmişti. “Aslında bütün bilgileri nereden aldığını bilmek istediğimi söylemeliyim, oğlum, sen personelin yarısından daha bilgilisin.”

Riddle gülümsedi, diğer oğlanlar kahkahalarla güldüler ve ona hayran bakışlar attılar.

“Bilmemeniz gereken şeyleri bilen esrarengiz yeteneğiniz ve umursayan insanlara karşı dikkatli dalkavukluğunuz - ananas için teşekkür ederim, bu arada, haklısınız, favorim -”

Birçok oğlan kıkırdarken çok garip bir şey oldu. Bir anda odanın içi kalın beyaz bir sisle kaplandı, bu nedenle Harry hemen yanında dikilen Dumbledore'dan başka bir şey göremez oldu. Sonra sisin içinden Slughorn'un normalden yüksek olan sesi çınladı, “Yanlışa gideceksin, oğlum, sözlerimi bir kenara yaz.”

Sis geldiği gibi ansızın kayboldu, ancak ne kimse olanlara dair bir imada bulunuyor, ne de az önce garip bir şeyler olmuş gibi davranıyordu. Harry sersemlemiş bir şekilde etrafa baktı, tam o anda Slughorn'un masanının üzerinde duran bir altın saat on biri vurdu.

“Yüce tanrım, zaman bu kadar geçti mi?” dedi Slughorn. “Gitseniz iyi olur, çocuklar, yoksa hepimizin başı belaya girer. Lestrange, yarına kadar ödevini istiyorum, yoksa cezaya kalırsın. Senin için de aynısı geçerli Avery.”

Slughorn yerinden kalktı ve çocuklar odayı boşaltırken elindeki boş bardağı masasına taşıdı. Ancak Voldemort geride kaldı. Harry onun sona kalıp Slughorn'la odada yalnız kalmak için kasten sallandığını söyleyebilirdi.

“Sert görünüyorsun, Tom,” dedi Slughorn, dönüp onun varlığını görerek. “Geç saatlerde yatağının dışında görünmek istemezsin, hem de bir sınıf başkanısın...”

“Efendim, size bir şey sormak istiyorum.”

“Sor, öyleyse, oğlum, sor...”

“Efendim, merak ettim de... Hortkuluklar hakkında ne biliyorsunuz?”

Ve yine aynı şey oldu: Kalın sis odayı bir kez daha doldurdu, öyle ki Harry yanında sakin bir şekilde gülümseyen Dumbledore'dan başka

ne Slughorn'u ne de Voldemort'u görebiliyordu. Sonra tıpkı daha önce olduğu gibi Slughorn'un sesi çınladı.

“Hortkuluklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bilseydim de sana söylemezdim! Şimdi hemen buradan çık ve bir daha onlardan bahsettiğini de duymayayım!”

“Pekâlâ, bu kadar,” dedi Dumbledore, sakin bir şekilde Harry'nin yanından. “Gitme zamanı.”

Ve Harry'nin ayakları yerden ayrıldı ve az sonra Dumbledore'un masasının önündeki kilimin üzerinde durdu.

“Hepsi bu kadar mı?” diye sordu Harry boş bir şekilde.

Dumbledore bunun en önemli hatıra olduğunu söylemişti, ancak bunun bu kadar önemli olmasına neyin sebep olduğunu görememişti. Kuşkusuz ki sis ve kimsenin onu fark etmediği gerçeği oldukça garipti, ancak Voldemort'un bir soru sorması ve cevabını alamaması dışında başka hiçbir şey olmamış gibiydi.

“Fark etmiş olabileceğin gibi,” dedi Dumbledore tekrar masasının arkasına oturarak, “bu anı üzerinde oynanmış.”

“Oynanmış mı?” diye tekrar etti Harry, o da oturmuştu.

“Kesinlikle,” dedi Dumbledore. “Profesör Slughorn kendi anılarına biraz müdahale etti.”

“Ama neden bunu yaptı?”

“Çünkü sanırım hatıralarından utanıyor,” dedi Dumbledore. “Kendini daha iyi biriymiş gibi göstermek için görmek istemediği bazı kısımları silerek anı üzerinde oynamaya çalıştı. Ancak fark etmiş olduğun gibi, bunu oldukça kaba bir şekilde yaptı ve daha da iyisi, gerçek hikâye

hala bu değişimlerin altında. Ve bu nedenle, ilk defa sana ödev veriyorum, Harry. Görevin Profesör Slughorn'u gerçek hikayeyi ortaya çıkarması için ikna etmek, bu hikaye şüphesiz ki hepsinden daha önemli olan son parçamız olacak."

Harry ona baktı.

"Ancak eminim ki Efendim," dedi, sesini elinden geldiğince saygılı tutmaya çalışarak, "bana ihtiyacınız yok - Zihinbend kullanabilirsiniz... ya da Veritaserum..."

Profesör Slughorn her ikisini de bekleyebilecek son derece yetenekli bir büyücüdür," dedi Dumbledore. "Zihinbend'de zavallı Morfin Gaunt'dan daha hünerlidir ve onu anının gülünç kopyasını vermeye zorladığımdan beri yanında Veritaserum için bir panzehir taşımıyorsa şaşırırım."

"Hayır, Profesör Slughurn'dan gerçekleri zorla çekip almak için bir girişimde bulunmak aptallık olur diye düşünüyorum ve iyiden ziyade daha çok zarar verebilir; onun Hogwarts'ı terk etmesini istemem. Ancak onun birçoğumuzun olduğu gibi zayıf bir noktası var ve inanıyorum ki onun savunmasının içine girebilecek tek kişi sensin. Gerçek hatırayı ele geçirmemiz çok önemli Harry... Ne kadar önemli olduğunu yalnızca gerçekleri gördüğümüzde anlayabiliriz. Bu nedenle, sana iyi şanslar... Ve iyi geceler."

Ani gönderilmesi üzerine biraz şaşıran Harry hemen ayağa kalktı. "İyi geceler, Efendim."

Çalışma odasının kapısını arkasından kapatırken Phineas Nigellus'un açık bir şekilde "Oğlanın bu işi neden senden daha iyi yapabileceğini anlamıyorum, Dumbledore." dediğini duydu.

“Anlayacağını umuyorum, Phineas,” diye yanıtladı onu Dumbledore ve Fawkes bir kez daha alçak sesli müzikal bir ses çıkardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM: DOĞUM GÜNÜ SÜRPRİZLERİ

Ertesi gün Harry, Ron ve Hermione'ye, Dumbledore'un ona verdiği görevi söyledi, ama ikisiyle ayrı ayrı konuştu, çünkü Hermione hala Ron'un bulunduğu ortamda ona hor gören bir bakış atmaktan daha fazla kalmayı reddediyordu.

Ron, Harry'nin Slughorn ile fazla sorun yaşamayacağını düşündü.

"Seni seviyor," dedi kahvaltıda, ağzında çatal dolusu kızarmış yumurta vardı. "Seni hiç reddetmeyecek, değil mi? Küçük İksir Prensi'ni reddetmez. Sadece bu öğle dersten sonra gidip ona sor."

Fakat Hermione daha kasvetli bir açıdan bakıyordu.

"Eğer Dumbledore onu alamadıysa, gerçekte ne olduğunu saklamaya kararlı olmalı," dedi alçak sesle; tenefüste boş, karlı avluda dikilirlerken. "Hortkuluk... Hortkuluk... Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım."

"Duymadın mı?"

Harry hayal kırıklığına uğramıştı; Hermione'nin Hortkuluklar'ın ne olduğuna dair bir ipucu verebileceğini umuyordu.

"Bunlar gerçekten ileri derecede Kara Büyü olmalı, ya da Voldemort neden bunlar hakkında bir şeyler bilmek istesin ki? Sanırım bilgiyi almak zor olacak; Harry, Slughorn'a nasıl yaklaşacağın konusunda çok dikkatli olmalısın, bir strateji düşün..."

"Ron, bu öğleden sonra, İksir dersinden sonra gitmem gerektiğini düşünüyor."

"Ah, peki, eğer Galip-Galip (Won-won) böyle düşünüyorsa, yapman iyi olur," dedi birden öfkelenerek. "Galip-Galip (Won-won)'un kararları ne zaman hatalıydı ki?"

"Hermione, sen..."

"Hayır!" dedi öfkeyle ve Harry'yi ayak bileklerine kadar gelen karda yalnız bırakarak hiddetle çekip gitti.

Harry, Ron ve Hermione bir sırayı paylaşmak zorunda olduğu için İksir dersleri bu günlerde yeterince rahatsız ediciydi. Bugün, Hermione kazanını masanın öbür tarafına, Ernie'nin yakınına taşıdı ve Harry ve Ron'un ikisini birden görmezden geldi.

"Sen ne yaptın?" diye Harry'ye homurdandı, Hermione'nin kibirli görüntüsüne bakarak.

Ama Harry daha cevap veremeden, Slughorn sessizlik için, odanın ön tarafından bağırdı.

"Yerinize oturun, yerinize oturun, lütfen! Çabuk, şimdi, bu öğleden sonra yapılacak bir sürü işimiz var! Golpalott'un Üçüncü Kanunu... Kim bana söyleyebilir -? Ancak Miss Granger söyleyebilir, elbette!"

Hermione, en yüksek hızla ezberinden okudu: "Golpalott'un-Üçüncü-Kanunu-bir-karışım-zehri-için-olan-panzehirin-karışımı-oluşturan-her-bir-bileşenin-panzehirle-rinin-toplamından-daha-fazlasına-eşdeğer-olacağını-belirtir."

"Kesinlikle!" Slughorn'un yüzü ışıldadı. "Gryffindor'a on puan. Şimdi, eğer Golpalott'un Üçüncü Kanunu'nu doğru kabul edersek..."

Harry, Slughorn'un Golpalott hakkında söylediklerine inanmak zorundaydı, çünkü hiçbir şey anlamamıştı. Hermione dışında hiç kimse Slughorn'un bundan sonra ne söyleyeceğini takip ediyor gibi gözükmüyordu.

“...ki bu da demektir ki, elbette, Scarpin Revelaspell'in iksir içerikleri konusunda tanımlamalarını kabul edersek, bizim temel hedefimiz kolay yöntem olanı, yani malzemelerin içinde yer alan malzemelere karşı olan panzehiri bulmak değil, eklenen öğeleri, ki neredeyse simyasal bir yöntemle, bunları ayrı elementleri dönüştürecek...”

Ron, Harry'nin yanında ağzı yarı açık, dalgın dalgın yeni Gelişmiş İksir Yapımı kitabının kopyasını karalayarak oturuyordu. Ron konuyu kaçırdığında ve neler olduğunu çözmeye çalıştığında ona yardım edecek Hermione'nin olmadığını unutmuş gözüküyordu.

“...ve böylece,” diye bitirdi Slughorn. “Her birinizin gelip bu ufak şişelerden birini masamdan almanızı istiyorum. Ders bitmeden önce bu zehir için bir panzehir hazırlamanız gerekiyor. İyi şanslar ve koruyucu eldivenlerinizi unutmayın!”

Sınıfın geri kalanı kalkmaları gerektiğini fark edene kadar Hermione yolu yarılamıştı; Harry, Ron ve Ernie masaya dönene kadar da şişesinin içindekileri kazanına dökmüş ve altında ateşi tutuşturmuştu.

“Prens'in sana bu konuda daha fazla yardım edememesi ne kadar yazık, Harry,” dedi doğrulurken Hermione açıkça. “Bu sefer ilkelerin gerektiğini anlamalısın Harry. Kısa yol ya da hile yok!”

Öfkeyle, Slughorn'un masasından aldığı cart pembe olan zehirin kapağını açtı, kazanının içine boşalttı ve altına ateş yaktı. Bundan sonra ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Oldukça aptal bir biçimde aval aval dikilip Harry ne yaparsa aynısını yapan Ron'a baktı.

“Prens'in bunun hakkında bir tavsiyesi olmadığına emin misin, Harry?” diye homurdandı Ron, Harry'ye.

Harry güvendiği Gelişmiş İksir Yapımı kitabının kopyasını kendine doğru çekti ve panzehirler hakkında olan bölümü açtı. Golpalott'un Üçüncü Kanunu, Hermione'nin söylediğinin harfi harfine aynısıydı; ama Prens, bunun hakkında açıklayıcı bir tek not bile yazmamıştı. Görünüşe bakılırsa o da Hermione gibi bunu anlamakta zorluk çekmemişti.

“Hiçbir şey yok,” dedi Harry boş boş.

Şimdi Hermione asasını kazanına doğru hararetli bir şekilde sallıyordu. Ne yazık ki, onun yaptığı büyüyü tekrarlayamıyorlardı, çünkü Hermione çok iyi olduğu sözsüz büyü sihirlerini sesli söylemeye gerek duymuyordu. Fakat, Ernie Macmillan, kazanına doğru “Specialis revelio!” diye homurdanıyordu, bu yüzden de Harry ve Ron onun yaptığını tekrarlamak için acele ediyorlardı.

En iyi iksir yapıcısı olarak sınıfta yaptığı ünün gözünün önünde mahvolduğunu fark etmesi beş dakikasını aldı. Slughorn, genellikle yaptığı gibi zindanı ilk dolaşışında kazanına ümitlice baktı; sevinçle bağıracağına öksürerek aceleyle etrafı kötü yumurta kokusu sarmış gibi kafasını çevirdi. Hermione'nin yüzünde daha fazla kendini beğenmiş bir ifade olamazdı, her İksir dersinde başarılı olamamaktan bıkmıştı. Şimdi de on değişik kristal içine gizemlice, zehrinin ayrılmış malzemelerini döküyordu. Daha fazla, bu her şeyden daha rahatsız edici görüntüden kurtulmak için; Melez Prens'in kitabına eğildi ve gereksiz bir çabayla birkaç sayfa çevirdi.

Ve tam karşısında kötü bir el yazısıyla yazılmış, panzehirler hakkında uzun bir liste vardı.

Sadece boğazlarına bir Bezoar itin.

Harry bir dakika boyunca bu kelimelere baktı. Çok uzun zaman önce, Bezoar'lar hakkında bir şey duymamış mıydı? Snape onlara bundan bahsetmemiş miydi?

Bir keçinin karnından alınacak taş, birçok zehirlenmeye karşı etkilidir.

Bu, Golpalott problemine cevap değildi ve Snape hâlâ onların öğretmeniyken bunu yapmaya cesaret edemezdi, ama bu bir dakika, bu zor bir andı. Stok dolabına doğru aceleyle gitti; en arkalarda kötü bir el yazısıyla "*Bezoar*" kelimesi yazan küçük kağıt kutusunu bulana kadar tek boynuzlu atın boynuzlarını ve kurutulmuş otları kenara itti. Tam Slughorn "İki dakikanız kaldı, millet!" diye seslenirken kutuyu açtı.

İçerisinde yarım düzine buruşmuş kahverengi nesne vardı, gerçek taştan daha çok, kurutulmuş böbreğe benziyordu. Harry bir tanesini gizlice aldı, kutuyu dolaba geri koyup kazanına aceleyle döndü.

"Zaman... DOLDU!" diye seslendi güler yüzlüce. "Pekâlâ, neler yaptığınızı görelim! Blaise... bana gösterecek neyin var?"

Yavaşça, Slughorn çeşitli panzehirleri gözden geçirerek odanın etrafını dolaştı. Kimse görevini bitirememiş olsa da Hermione, Slughorn ona gelmeden şişesinin içine birkaç malzeme daha tıkıştırmaya çalışıyordu. Ron tamamen vazgeçmişti ve sadece kazanından gelen pis kokulu gazları solumaktan kaçınıyordu. İnce ve terli eliyle Bezoar'ı kavramış olan Harry, ayakta bekliyordu.

Slughorn sonunda masalarına ulaştı. Ernie'nin iksirini kokladı ve yüzünü buruşturarak Ron'unkine geçti. Ron'un kazanının başında daha fazla kalmadı ve hemen uzaklaştı, hafifçe öğürdü.

“Ve sen, Harry,” dedi. “Bana gösterecek neyin var?”

Harry elini ileri uzattı, Bezoar avucunda duruyordu.

Slughorn buna tam on saniye boyunca baktı. Harry kısa bir an ona bağırıp bağırmayacağını merak etti. Sonra kafasını geri çekti ve kahkahalar içinde bağırdı.

“Çok yeteneklisin, evlat!” diye gürledi, Bezoar'ı alarak sınıfın görmesi için havaya kaldırdı. “Ah, tıpkı annen gibisin... peki, seni suçlayamam... Bezoar tabii ki tüm bu iksirlerde panzehir olarak görev alır!”

Yüzü terli ve burnunda leke olan Hermione, kanı beynine sıçramış gibi görünüyordu. Onun, içinde bir parça kendi saçı da bulunan ve elli iki farklı malzeme içeren yarı bitmiş panzehiri hala, gözlerini Harry'den alamayan Slughorn'un arkasında yavaşça fokurduyordu.

“Ve Bezoar'ı kendi başına düşündün, öyle mi, Harry?” diye sordu Hermione, dişlerini sıkarak.

“İşte bir tek bu ruh, gerçek bir iksir yapıcısının ihtiyacı olan şeydir,” dedi Slughorn neşelice, daha Harry cevaplayamadan. “Tıpkı annesi gibi, o da aynı sezgisel iksir- yapımı kavrayışına sahip, bu özelliği şüphesiz Lily'den geliyor... Evet, Harry, evet; eğer bize uzatacak bir Bezoar'ın varsa, elbette bu işimizi görür... Bununla beraber; bütün şeylerde işe yaramasalarda -ki bu çok nadirdir- hala panzehirlerin nasıl oluşturulacağını bilmekte yarar var...”

Harry, süt dökmüş kedi gibi duran ve sınıfta Hermione'den daha kızgın görünen tek kişi olan Malfoy'u gördüğünde çok memnun oldu. Hiç kimse; Harry'nin hiçbir çalışma yapmadan sınıfın üst sıralarına çıkmasından dolayı duyduğu öfkeyi ifade edemeden, zil çaldı.

“Toplanma zamanı!” dedi Slughorn. “Ve bu sıra dışı fikirden dolayı, Gryffindor'a ekstra bir on puan daha!”

Hâlâ kıkırdayarak, zindanın en önünde bulunan masasına doğru, paytak paytak yürüdü. Harry, çantasını toplamayı aşırı miktarda ağırdan alarak oyalandı. Ne Ron ne de Hermione ayrılırken ona şans diledi; ikisi de epeyce kızgın görünüyordu. En sonunda Harry ve Slughorn odada baş başa kaldı.

“Hadi ama Harry, sonraki dersine geç kalacaksın,” dedi Slughorn dostane bir tavırla, ejderha derisi çantasının tokasını çat diye kapattı.

“Efendim,” dedi Harry, kendine Voldemort'un sinir edici durumunu hatırlatarak. “Size bir şey sormak istiyorum.”

“Sor bakalım, o zaman, evlat, hadi sor...”

“Efendim, ben sizin ne bildiğinizi merak etmiştim de şey hakkında... şey, Hortkuluk?” Slughorn donup kaldı. Yuvarlak yüzü çökmüş gibi göründü kendisine. Dudaklarını yaladı ve kısık bir sesle “Ne dedin?”

“Sizin Hortkuluk hakkında bir şey bilip bilmediğinizi sordum. Siz -”

“Dumbledore seni peşime düşürdü” diye fısıldadı Slughorn.

Sesi tamamen değişmişti. Artık cana yakın değil korkmuş, dehşete düşmüştü. El yordamıyla göğüs cebini arayıp bir mendil çıkardı, terli alnını sildi.

“Dumbledore sana bu- bu anıyı göstermiş,” dedi Slughorn. “Şey, değil mi?”

“Evet,” dedi Harry hemen, yalan söylememenin en iyisi olduğunu düşünerek.

“Evet, elbette,” dedi Slughorn sessizce, hâlâ beyaz yüzüne dokunarak. “Elbette... peki, eğer bu hatırayı gördüysen, Harry, benim hiç- hiçbir şey bilmediğimi biliyorsundur- kelimeyi zorlukla tekrarladı- Hortkuluk hakkında.”

Ejderha derisi çantasını kavradı, mendilini cebine tıkıştırdı ve zindan kapısına doğru yürüdü.

“Efendim,” dedi Harry umutsuzca, “Ben düşündüm ki, anıyla ilgili daha fazla bir şeyler -“

“Öyle mi?” dedi Slughorn. “O halde yanıldın, değil mi? YANILDIN!”

Son kelimeyi bağırarak söyledi ve Harry daha başka bir şey söyleyemeden, zindan kapısını arkasından çarparak kapadı.

Harry onlara felaket görüşmeyi anlattığında ne Ron ne de Hermione halden anlar bir tavır içinde değildi. Hermione yolda hâlâ hiçbir şey yapmadan sonuç alan Harry'ye köpürüyordu.. Ron ise, Harry'nin ona da bir Bezoar uzatmadığı için gücenmişti.

“İkimiz de yapsaydık, çok aptal görünürdü,” dedi Harry sinirli bir şekilde.

“Bak, denedim ve ona Voldemort hakkında soru sorabilmek için onu yumuşattım, değil mi? Ah, artık kendine gelir misin?” diye ekledi kızgınlıkla, Ron adı duyup irkilince.

Başarısızlığının kızgınlığından, Ron ve Hermione'nin davranışlarından; sonraki bir kaç gün; Harry, Slughorn hakkında daha sonra ne yapacağı üzerine düşüncelere daldı. Sonunda, bir süreliğine beklemeye karar verdi, böylece Slughorn onun Hortkuluklar'ı tamamen unuttuğunu sanacaktı; yani saldırıya geçmeden once bir süreliğine yatışması için pusuda bekleyecekti.

Harry, Slughorn'a bir daha soru sormayınca; İksir öğretmeni her zamanki sevecen tavrına döndü ve konuyu aklından tamamen uzaklaştırmış göründü. Harry onun akşam partilerinden birine bir davet bekledi, Quidditch çalışmalarını yeniden planlaması gerekse bile bu sefer kabul etmeye karar vermişti. Ama, ne yazık ki, hiçbir davet gelmedi.

Harry, Hermione ve Ginny'ye de sordu; içlerinden hiçbirisi davet almamıştı, bildikleri kadarıyla başka kimse de. Harry, Slughorn'un göründüğü kadar unutkan olup olmadığını merak etmeden duramıyordu, Harry'ye soru sorması için ekstra fırsat vermemeye de kararlıydı.

Bu arada, Hogwarts kütüphanesi Hermione'yi bugüne kadar ilk kez hayal kırıklığına uğratmıştı. Hermione gerçekten çok şaşırmıştı, Harry'nin Bezoar numarasına olan kızgınlığını bile unutmuştu.

“Hortkuluklar'ın ne yaptığına dair basit bir açıklama bile bulamadım,” dedi. “Bir tane bile! Şimdiye kadar yasak bölümde en korkunç iksirlerin nasıl hazırlandığını gösteren korkunç kitaplara baktım - hiçbir şey yoktu. Bulabildiğim tek şey, “EN KÖTÜ LANETLER” adlı kitabın önsözündeydi -dinleyin-

Hortkuluk'un, yani en tehlikeli sihirli icadın hakkında konuşamayız ya da direktifler veremeyiz.

Yani; demek istediğim, o zaman, neden yazıyorlar?” dedi sabırsızlıkla, kitabı çarpıp kapayarak; kitap bir hayalet gibi inleme sesi çıkardı. “Ah, kapa çeneni,” diyerek kitabı çantasına tıktı.

Şubat geldiğinde okulun etrafındaki karlar; yerini soğuğa ve kasvetli bir rutubete bırakarak erimeye başlamıştı. Eflatun-gri bulutlar kalenin hemen üstünde asılı duruyordu ve sürekli serin havada yağan yağmur çimenleri kaygan ve çamurlu yapmıştı. Bunun sonucunda altıncı sınıfların, arazi yerine Büyük Salon'da yer alacak ilk Cisimlenme dersi hiçbir ders ile çakışmaması için, Cumartesi sabahına ayarlanmıştı.

Harry, Hermione ile salona vardıklarında (Ron, Lavender ile inmişti) masaları yok olmuş buldular. Yağmur yüksek camlara doğru şiddetlice vuruyordu ve Profesör Sprout, Snape, Flitwick ve McGonagall -bina başkanları-‘nın önünde toplandıklarında, büyülü tavan üstlerinde karanlık bir girdap gibi dönüyordu. Harry devamlı yok olup yeniden belirmekten midir nedir içinde de bir şeyler eksilmiş gibiydi ya da mekan bunun için tasarlanmıştı.

“Günaydın,” dedi Bakanlık büyücüsü, bütün öğrenciler varıp, bina başkanları sessizliği sağladığında. “Adım Wilkie Twycross ve bundan sonraki on iki haftalığına sizin Bakanlık-Cisimlenme öğretmeniniz olacağım. Umuyorum ki, sizi Cisimlenme sınavı için hazırlamak mümkün olur ve-“

“Malfoy, sus ve dikkatini buraya ver!” diye bağırdı Profesör McGonagall.

Herkes etrafına bakındı. Malfoy'un yanakları solgun bir pembe rengine dönüştü; fısıltıyla bir şeyler tartışıyor gibi gözüktüğü Crabbe'den uzaklaştığında kızgın görünüyordu. Harry hemen

Snape'e baktı, o da kızgın görünüyordu ama Harry, onun Malfoy'un kabalığından değil de McGonagall'ın onun binasından birisini azarladığı için daha çok kızdığından son derece şüpheliydi.

“- yakın bir zamanda, çoğunuz teste girmek için hazır olur,” diye devam etti Twycross, daha fazla yarıda kesilmeyeceğini düşünerek.

“Bildiğiniz gibi, Hogwarts'ta Cisimlenmek ya da Buharlaşmak genellikle imkânsızdır. Müdür, sadece Büyük Salon'un içinde, bir saatliğine bu büyüyü kaldırdı; böylece sizin de deneme yapmanız mümkün olacak. Şunu vurgulayabilirim ki; bu salonun duvarları dışına cisimlenemezsiniz ve bunu denemeniz akılsızlık olur.

“Şimdi; her birinizden, önünüzde en az bir buçuk metre olacak şekilde yerleşmenizi istiyorum.”

Büyük bir karışıklık ve itiş kakış vardı; insanlar ayrılırken, birbirlerine çarpıp diğerlerine boşlukları hakkında emirler veriyorlardı. Bina başkanları öğrencilerin arasında dolaşıyor, kavgaları durdurup onları düzgün bir pozisyona sokuyorlardı.

“Harry, nereye gidiyorsun?” diye sordu Hermione.

Fakat Harry cevap vermedi, kalabalığın içine doğru hızla ilerliyordu, birkaç Ravenclaw öğrencisini hizaya sokan Profesör Flitwick'i daha sonra da Hufflepuff öğrencilerini düzenleyen Profesör Sprout'u geçti, hepsi öne daha yakın durmak istiyordu, Ernie Macmillan'ın yanından sıvışarak kargaşadan yararlanarak Crabbe ile tartışmaya devam eden Malfoy'un arkasında, kalabalığın arkalarında bir yer bulmayı başardı, aralarında bir buçuk metre kadar yer vardı ve sinirli görünüyordu

“Daha ne kadar uzun süreceğini bilmiyorum, tamam mı?” diye Crabbe'ye bağırdı, tam arkasında dikilen Harry'yi fark etmemişti.

Crabbe ağzını açtı, ama Malfoy onun ne söyleyeceğini tahmin etmiş görünüyordu.

“Bak, ne yaptığım seni ilgilendirmez, Crabbe; sen ve Goyle sadece söylenildiği gibi yapın ve gözetlemeye devam edin.”

“Eğer arkadaşlarımın benim için gözetlemelerini istesem, neler yapabileceğimi onlara söylerim,” dedi Harry, sadece Malfoy'un duyabileceği bir sesle. Malfoy derhal arkasına döndü, eli asasına doğru gidiyordu ki tam o anda dört bina başkanı “Sessizlik!” diye bağırdı ve etrafa bir sessizlik çöktü. Malfoy yavaşça yüzünü önüne çevirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Twycross. “Ve şimdi...”

Asasını salladı. Her öğrencinin önünde; yerde, modası geçmiş tahta çemberler ortaya çıktı.

“Cisimlenirken hatırlanması gereken şeyler üç tanedir,” dedi Twycross. “durak, dirayet, düşünce! Birinci adım: Zihninizi istenen yer üzerinde sabitleştirin,” dedi Twycross. ”Bu durumda, çemberlerin içine. Lütfen, şimdi, bu hedefe konsantre olun.”

Herkes, diğer herkesin çemberlerine bakıp bakmadığını görmek için çevresine baktı, sonra aceleyle denileni yaptılar. Harry yerdeki tozlu çemberinin içine gözlerini dikip baktı ve zorlukla başka bir şey düşünmemeye çalıştı. Ancak Malfoy'un bu gerekli gözlemcilerle ne yaptığını düşünmeden konsantre olması imkânsızdı.

“İkinci adım,” dedi Twycross, “Hayalinizde canlandırdığınız yerde bulunmak için dirayet edin, yani kararlı olun. Oraya girmek için arzularınıza izin verin, vücudunuzun her hücresini aklınızdan çıkarın!”

Harry, gizlice etrafa göz gezdirdi. Sol tarafında, Ernie Macmillan, kendi çemberine, yüzü pembeleşecek kadar sert bakıyordu. Sanki Quaffle büyüklüğünde bir yumurta yumurtlamaya çalışıyormuş gibi kendini zorluyordu. Harry biraz güldü ve aceleyle kendi çemberine bakmaya döndü.

“Üçüncü adım..” dedi Twycross. “ve sadece ben komut verince... Etrafınızda dönün. Boşlukta gidiyormuş gibi hissedin ve düşünerek hareket edin...Benim komutumla. Şimdi...Bir-”

Harry, tekrar etrafa göz attı. Birçok insan, kendilerinden bu kadar kısa sürede cisimlenmeleri istendiğinden, kesinlikle korkmuş görünüyordu.

Harry, düşüncelerini tekrar kendi çemberine sabitlemeye çalıştı. Üç D kuralının ne olduğunu çoktan unutmuştu. “-ÜÇ!”

Harry, etrafında döndü, dengesini kaybetti, nerdeyse düşüyordu. Ama bunu tek yapan o değildi. Bütün salon bir anda sendeleyen insanlarla dolmuştu. Neville sırt üstü yere düşmüştü. Diğer yandan, Ernie Macmillan, bir çeşit ayak parmaklarının üzerinde bir dönüş yapıp kendi çemberinin içine zıplamıştı ve Dean'ın kahkahalarla ona güldüğünü farkedinceye kadar bir anlık bir mutluluk yaşamıştı.

“Önemli değil, önemli değil,” dedi soğukça, onlardan daha fazlasını yapmayı beklemiyormuş gibi görünen Twycross. “Lütfen çemberlerinizi ayarlayın ve tekrar ilk pozisyonunuza geri dönün...” İkinci denemeleri de ilkinden daha iyi değildi. Üçüncüsü de kötüydü. Dördüncü denemelerine kadar heyecenlı bir şey olmadı. Korkunç bir acı çığlığı duyuldu ve herkes dehşet içinde, Hufflepuff'dan Susan Bones'u, kendi çemberinde ama sol ayağı birbuçuk metre ötede, başladığı yerde, sallanan bir şekilde görmek için döndü.

Bina sorumlusu onu birleştirdi; bacağını tekrar birleştiren ve Susan'ın hıçkırıklarını kesen, ama korkutucu görünen, gürültülü bir patlama sesi ve mor bir duman oluştu.

“Septirme, ya da vücudun bazı parçalarının bölünmesi,” dedi Wilkie Twycross heyecensız bir sesle, “zihnin yeterince iyi odaklanamamasıyla oluşur. Hedefine sürekli bir şekilde konsantre olmalısın ve hareket etmelisin, tereddüt etmeden, ama düşünerek... böyle!”

Twycross ileri yürüdü, kolları tamamen açık bir şekilde kibarca etrafında döndü ve bir cüppe girdabının içinde gözden kayboldu, salonun en sonunda tekrar ortaya çıktı. “üç D'yi hatırlayın,” dedi, “ve tekrar deneyin... bir - iki - üç-”

Ama bir saat sonra bile en heyecenlı olan şey hala Susan'ın serptirmesiydi. Twycross bezmiş görünmüyordu. Pelerinini boynuna kadar çekti ve “haftaya görüşürüz ve unutmayın: Durak, Dirayet, Düşünce.” dedi sadece.

Bununla bereber, asasını salladı, çemberleri ortadan kaldırdı ve salondan, kendisine eşlik eden Profesör McGonagall'la beraber ayrıldı.

“Nasıldı?” diye sordu, Harry'ye doğru aceleyle gelen Ron. “Sanırım son denememde birşeyler hissettim - ayağımda bir çeşit sızlama oldu.”

“Sanırım ayakkabıların sana küçük geliyor, Galip-galip (Won-won)” dedi arkalarından bir ses, Hermione sırıtarak sessizce yanlarından geçti.

“Ben hiçbir şey hissetmedim,” dedi Harry, konuşmaları hiç bölünmemiş gibi devam ederek. “Ama şu an bunu önemsemiyorum-”

“Önemsemiyorumla neyi kastediyorsun, cisimlenmeyi öğrenmeyi istemiyor musun?” dedi Ron inanamayarak.

“Gerçekten, o kadar çok merak etmiyorum. Uçmayı tercih ederim,” dedi Harry, omzunun üstünden Malfoy'un nerede olduğuna baktı ve Giriş Salonu'na gelirken hızını artırdı. “Bak, biraz acele eder misin, yapmak istediğim bir şey var...”

Ron, şaşırmış bir şekilde, Harry'yi Gryffindor Kulesi'ne kadar bir koşu takip etti. Dördüncü kattaki bir kapıyı kilitlyen ve kendi pantolonlarını ateşle yakmadıkları sürece kimsenin geçmesine izin vermeyen Peeves tarafından bir süre engellendiler, ama Harry ve Ron hemen geri dönüp, bildikleri başka bir kestirmeden gittiler. Beş dakika sonra, portrenin arkasındaki delikten geçiyorlardı.

“Bana ne yapacağımızı söyler misin?” dedi Ron, hafifçe nefesi kesilerek.

“Yukarıda,” dedi Harry, Ortak Salon'u geçti ve erkekler tarafına giden kapıya doğru götürdü. Yatakhane, Harry'nin beklediği gibi, boştu. Sandığını savurarak açtı ve Ron sabırsız bir şekilde beklerken, karıştırmaya başladı.

“Harry...”

“Malfoy, Crabbe ve Goyle'u gözcü olarak kullanıyor. Az önce Crabbe'le tartışıyordu. Bilmek istiyorum acaba... işte.”

Kıvrılmış, tamamen boş bir parşömen parçasını çıkardı. Düzeltti ve asasıyla dokundu.

“Tüm ciddiyetimle yemin ederim ki hayırlı bir şey düşünmüyorum... Malfoy da düşünmüyor.”

Çapulcu Haritası, parşömenin üzerinde göründü. Üstünde, şatonun katlarında bulunan kişilerin detaylı bir planı görünüyordu ve her bir şato sakinini temsil eden küçük siyah noktalar hareket ediyordu.

“Malfoy'u bulmama yardım et!” dedi Harry, aceleyle.

Haritayı yatağının üstüne serdi ve o ve Ron eğilip aramaya başladılar.

“Orada!” dedi Ron, yaklaşık bir dakika sonra. “Slytherin Ortak Salonu'nda, bak... Parkinson, Zabini, Crabbe ve Goyle'la birlikte...”

Harry hayal kırıklığına uğradı, ama hemen toparlandı.

“Pekala, gözlerimi bundan sonra onun üzerinde tutacağım,” dedi sert bir şekilde. “Onu, Crabbe ve Goyle dışarıyı gözlerken, gizli gizli dolaşırken gördüğüm an, eski görünmezlik pelerinimi giyeceğim ve neler karıştırdığını-”

Neville, ağır bir yanık kokusuyla yatakhaneye gelip, temiz bir pantolon için sandığını karıştırmaya başlayınca, aniden durdu.

Malfoy'u yakalamaya kararlı olmasına rağmen, Harry'nin şansı önündeki birkaç hafta boyunca yaver gitmedi. Her fırsatta haritaya bakmasına rağmen ve bazen ders aralarında araştırmak için yaptığı gereksiz ziyaretlere rağmen, Malfoy'u, şüpheli hiçbir yerde göremedi. Kuşkusuz, Crabbe ve Goyle, şatonun etrafında normalden daha sık bir şekilde yalnız başına dolaşıyordu, bazen ıssız koridorlarda hareketsiz kalıyorlardı, ama bu zamanlarda Malfoy, onların yakınında bile olmuyordu ama bu zamanlarda Malfoy'un yerini haritada bulmak da imkansızdı. En ilginç olanı da buydu. Harry, Malfoy'un okul arazisinden tamamen ayrılmış olabileceğini düşünüyordu ama şatoda uygulanan çok yüksek güvenlik önlemleri varken bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyordu. Sadece, haritadaki yüzlerce küçük

nokta arasında Malfoy'u göremediğini düşünüyordu. Crabbe, Goyle ve Malfoy normalde birbirinden ayrılmazken, şimdi üçünün de farklı yerlere gittiği gerçeğine bakılırsa, bu tür şeyler insanlar büyüdükçe olabiliyordu - Harry'nin üzülerek farkettiği gibi, Ron ve Hermione bunun canlı kanıtıydı.

Şubat ayından Mart'a geçerken, havanın olabildiğince ıslak bir şekilde rüzgarlı hale gelmesi dışında bir değişiklik olmadı. Genel kızgınlık, bütün ortak salonların panolarına asılan, gelecek seferki Hogsmeade gezisinin iptal edildiğini belirten yazıdandı. Ron çok sinirlendi. “Benim doğum günümdeydi,” dedi, “ne zamandır bunu bekliyordum!”

“Yine de büyük bir sürpriz değil, değil mi?” dedi Harry. “Geçen sefer Katie'ye olanlardan sonra. Hala St. Mungo'dan dönmedi. Üstelik, Gelecek Postası, Hogwarts'daki öğrencilerin akrabalarının da içinde bulunduğu yeni ortadan kaybolmalar olduğunu söyledi.

“Ama şimdi beklemem gereken şey aptal Cisimlenme!” dedi Ron aksice. “Büyük doğum günü eğlencesi...”

Üç ders sonra bile, birkaç kişi kendini serptirmeyi başarsa bile, Cisimlenme hala her zamanki kadar zordu. Wilkie Twycross ve onun üç D kuralına karşı asabiyet artmıştı ve büyük miktarda hasta düşünceler oluşmuştu. Kendisine takılan lakaplardan en kibar olanları, “*Köpek Nefesli*” ve “*Gübre Kafa*”ydı.

“İyi ki doğdun, Ron” dedi Harry, Mart ayının birinde, Dean ve Seamus gürültülü bir şekilde odadan çıkarken uyanınca. “Hediyeni al.”

Paketi Ron'un yatağının üzerine fırlattı ve Harry'nin, geceleyin, ev cinleri tarafından konulduğunu düşündüğü, küçük bir yığın hediye paketine katıldı.

“Sağol,” dedi Ron uykulu bir şekilde ve Ron kağıdı yırtıp açarken, Harry yataktan çıktı ve her kullanışından sonra sakladığı Çapulcu Haritası'nı bulmak için sandığını karıştırdı. Hala şişesini sakladığı şans iksiri, Felix Felicis'in içindeki katlanmış çorapların altında sakladığı Çapulcu Haritası'nı bulabilmek için sandığın içindekkilerin yarısını boşalttı. “İşte burada,” diye mırıldandı, haritayla beraber yatağa geri döndü ve sessizce dokunarak mırıldandı: “Tüm ciddiyetimle yemin ederim ki, hayırlı bir şey düşünmüyorum.” Öyle ki o sırada yatağının ucundan geçen Neville duymadı.

“Çok güzel, Harry!” dedi şevkle, Harry'nin ona aldığı bir çift Quidditch tutucu eldivenini sallayarak.

“Bir şey değil.” dedi Harry, dalgınca, Malfoy'u bulabilmek için Slytherin yatakhanesine yakından bakarak. “Hey... Malfoy'un yatağında olduğunu sanmıyorum...”

Ron cevap vermedi. Paketlerini açmakla oldukça meşguldü ve her seferinde bir memnuniyet nidası çıkarıyordu.

“Bu seneki ganimet oldukça iyi!” diye haber verdi, elinde, kenarlarında garip semboller olan, kolları yerinde minik, hareket eden, yıldızlar olan ağır altın bir saati tutuyordu. “Bak, annem ve babam bana ne almış? Vay canına, sanırım bu gelecek seneki yaş günümü de kapsıyor...”

“Harika,” diye mırıldandı Harry haritayı daha yakından gözetlemeden önce kısa bir süre saate bakarak. Malfoy neredeydi? Büyük Salon'daki Slytherin masasında kahvaltı yaparken görünmüyordu... kendi odasında oturan Snape'in de yanında değildi. Herhangi bir banyoda ya da hastane kanadında da yoktu...

“İster misin?” dedi Ron, elinde büyük bir kutu çikolatalı kurabiye tutarak. “Hayır, teşekkürler” dedi Harry, bakarak. “Malfoy yine gitmiş!”

“Yapamaz,” dedi Ron, ağzına bir tane daha kurabiye tıkıştırıp, giyinmek için yataktan çıkarak. “Hadi. Acele etmezsen boş bir mideyle cisimlenmek zorunda kalırsın...daha kolay hale getirebilir sanırım...”

Ron dikkatli bir şekilde çikolatalı kurabiye kutusuna baktı, sonra omzunu silkti ve kendine üçüncü bir kurabiye aldı.

Harry, asasıyla haritaya dokundu ve “Muziplik bitti.” diye mırıldandı, bitmemesine rağmen ve giyinip düşünmeye başladı. Malfoy'un, periyodik bir şekilde kaybolmasının bir açıklaması olmalıydı ama bunun ne olabileceğini düşünemiyordu. Öğrenmenin en iyi yolu, onun peşine takılmaktı, ama görünmezlik pelerini olmasına rağmen mantıksız bir fikirdi. Desleri, Quidditch antrenmanları, ödevleri ve Cisimlenme dersi vardı. Malfoy'u bütün gün boyunca, yokluğu farkedilmeden izleyemezdi.

“Hazır mısın?” diye sordu Ron'a.

Ron'un kıpırdamadığını farkettiğinde, yatakhanenin ortasına kadar gelmişti. Karyola direğine yaslanmış, yüzünde garip, odaksız bir bakışla, yağmurun ıslattığı camdan dışarı bakıyordu.

“Ron? Kahvaltı.”

“Aç değilim.”

Harry ona baktı.

“Galiba, sen az önce...?”

“Şey, pekala, seninle aşağıya geleceğim,” diye iç çekti Ron, “ama bir şey yemek istemiyorum.”

Harry, şüpheli bir şekilde, ona dikkatle baktı.

“Bir kutu Çikolatalı Kazanlar'dan yedin, değil mi?”

“Hayır, o değil,” diye kestirip attı Ron. “Sen... Sen anlamıyorsun.”

Kapıyı açmak için döndüğünde, “Yeter bu kadar,” dedi Harry, karışmıştı kafası.

“Harry!” dedi Ron birden.

“Ne?”

“Harry, dayanamıyorum!”

“Neye dayanamıyorsun?” diye sordu Harry, şimdi tam anlamıyla korkmaya başlamıştı. Ron hasta olacakmış gibi solgun gözüküyordu.

“Onu düşünmeden edemiyorum!” dedi Ron, boğuk bir sesle.

Harry hayretle baktı ona. Bunu beklememişti ve bunu duymak istediğinden emin değildi. Arkadaş olabilirlerdi, ama eğer Ron Lavender'ı “*Lav-Lav*” diye çağırmaya başlarsa, onu ayaklarının altına alabilirdi.

“Bu neden seni kahvaltı etmekten alıkoysun ki?” diye sordu Harry, ortak hisleriyle ilgili bir gönderme yapmaya çalıştı.

“Benim varlığımı bildiğini sanmıyorum” dedi Ron umutsuz bir halde.

“Kesinlikle senin varlığının farkında,” dedi Harry, şaşkınlıkla. “Seninle hala çıkıyor, değil mi?”

Ron gözlerini kırpıştırdı. “Kimden bahsediyorsun sen?”

“Sen kimden bahsediyorsun?” dedi Harry, konuşmayı bitirmek için içinde gittikçe artan bir duyguyla.

“Romilda Vane,” dedi yavaşça, ve bunu söylerken yüzüne sanki güneş ışığı vurmuşçasına aydınlandı. Bir dakika boyunca öylece birbirlerine baktılar, sonunda Harry, “Bu bir şaka değil mi? Şaka yapıyorsun.”

“Sanırım... Harry, ben ona aşığım,” dedi Ron boğulur gibi bir sesle.

“Tamam,” dedi Harry ve Ron'a yaklaşarak boş, solgun yüzüne baktı, “Tamam... bunu bütün ciddiyetinle yeniden söyle.”

“Onu seviyorum,” dedi Ron nefessiz bir halde. “Saçlarını gördün mü?, simsiyah ve ipek gibi, parıl parıl... ya gözleri? Onun büyük kara gözleri? Ve onun-”

“Bu çok saçma ve her şey,” dedi Harry sabırsızca, “Fakat şaka bitti, tamam mı? Yeter artık.”

Çıkmak için yeltendi, tam ayağa kalkmıştı ki sağ kulağının üstüne bir darbe indi. Sendeleyerek etrafa bakındı, Ron yumruğunu geri çekmişti, yüzü öfkeyle kasılıydı ve tekrar vurmak üzereydi.

Harry içgüdüsel olarak cebinden asasını çıkardı ve büyü bilinçsiz bir şekilde ağzından fırladı: Levicorpus!

Ron bağırdı ve bir kez daha ayaklarından havaya asıldı, umutsuzca aşağı yukarı sallandı, cüppesi aşağı sarkıyordu. “Bu ne içindi?” diye böğürdü Harry.

“Ona hakaret ettin Harry! Bir şaka olduğunu söyledin!” diye bağırdı Ron, bütün kan yüzüne hücum ederken mosmor olmuştu.

“Bu çılgınlık!” dedi Harry. “İşin içinde neler-”

Ve sonradan Ron'un yatağının üzerindeki açık kutuyu gördü, ve gerçek ona bir ifrit kadar sert bir şekilde çarptı. “Bu çikolatalı kurabiyeleri nereden aldın?”

“Onlar doğum günü hediyelerimdi!” diye haykırdı Ron, havada hafiften dönerek kurtulmaya çalışıyordu. “Sana da teklif ettim, değil mi?”

“Onları yerden mi aldın?”

“Yatağımdan düşmüşlerdi, tamam mı? Bırak gideyim!”

“Yatağından düşmediler, ahmak, anlamıyor musun? Onlar benimdi, haritaya bakarken sandıktan çıkardım. Onlar Romilda'nın Noel'den önce verdiği çikolatalı kurabiyeler ve hepsinin içine aşk iksiri katılmış!”

Ama Ron sadece bir kelimeyi anlamış gibi gözüküyordu.

“Romilda?” diye tekrar etti. “Romilda mı dedin? Harry, onu biliyor musun? Bana tarif edebilir misin?”

Harry sallanan Ron'a gözünü dikti, şimdi yüzü muazzam bir şekilde umutluydu ve gülmemek için kendini zor tuttu. Bir tarafı -çınlayan sağ kulağına yakın bir tarafı- onu aşağı indirip iksirin etkisi geçene kadar deli gibi çırpınmasını izlemek istiyordu... ama diğer taraftan arkadaşlardı, saldırdığında Ron kendinde değildi, ve eğer Ron, Romilda'ya ölümsüz aşkını ilan ederse, başka bir yumruğu daha hak edeceğini düşündü.

“Evet, sana tarif edeceğim,” dedi Harry, hızlıca düşünerek. Seni aşağı indiriyorum, tamam mı?

Ron'u pat diye aşağı indirdi, ancak Ron sırıtarak ayaklarının üzerine kalktı. “Slughorn'un ofisinde olacak,” dedi Harry, kendinden emin bir

şekilde, kapıya doğru yöneldi.

“Neden orada olacak?” diye sordu Ron tedirgince, yetişmeye çalışarak.

“Ah sanırım fazladan İksir dersi alıyor onunla,” dedi Harry, açıkça uydurarak.

“Belki onlara katılıp ben de alabilir miyim diye sorarım?” dedi Ron can atarak.

“İyi fikir,” dedi Harry. Lavender, Harry'nin öngörmediği bir karmaşıklık ile portre deliğinin ardında bekliyordu. “Geç kaldın, Galip-Galip (Won-Won)!” diye surat astı. “Sana bir doğum günü hediye-”

“Beni yalnız bırak,” dedi Ron sabırsızca, “Harry beni Romilda Vane ile tanıştıracak.”

Ve başka bir şey demeden, portre deliğinden çıktı. Harry Lavender'a üzgün bir surat ifadesi takınmaya çalıştı, ama sadece komik bir tip aldı suratı, çünkü şişman kadın arkalarından kapanırken olduğundan daha çok gücenmiş göründü.

Harry, Slughorn'un kahvaltıda olabileceğine dair endişeliydi, ancak kapıya ilk vuruşta odasından seslendi, yeşil kadife bir sabahlık giymiş ve başında bir şapkası ile oldukça mahmur duruyordu.

“Harry,” diye mırıldandı. “Bu saatte gelmen için çok erken... Cumartesi günleri genelde geç vakitlere kadar uyurum...”

Ron ayaklarının ucunda kalkarak Slughorn'un arkasından odayı görmeye çalışırken “Profesör, rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm” dedi Harry, mümkün olduğunca kibar bir şekilde. “Ama arkadaşım Ron, yanlışlıkla bir aşk iksiri içti. Ona bir panzehir yapabilirsiniz, değil mi? Onu Madam Promfrey'ye götürürdüm, ama

Weasley Şakacı Dükkanı'ndan bir şey kullanmamız yasak, biliyorsunuz... zor sorular...”

“Senin gibi bir iksir ustası ona bir çare bulabilir diye düşünüyordum Harry, değil mi?” diye sordu Slughorn.

“Eee,” dedi Harry, dikkati onu kaburgalarından dirseği ile iten Ron'a kaymıştı, odaya girmeye zorluyordu onu. “Aslında, daha önce bir aşk iksiri için bir panzehir hazırlamamıştım efendim, ve ben onu hazırlayana kadar Ron ciddi bir şey yapabilirdi-”

Çok şükür ki Ron, bu anı mızmızlanarak geçirdi, “Göremiyorum onu Harry. Bu adam onu saklıyor mu?”

“İksirin taze mi?” diye sordu Slughorn, şimdi Ron'a profesyonel bir ilgiyle bakıyordu. “Bilirsin, ne kadar uzun beklerlerse, o kadar daha güçlü oluyorlar.”

“Bu her şeyi açıklıyor” dedi kesik kesik soluyarak, şimdi Ron'un Slughorn'u devirmemesi için uğraşıyordı. “Bugün onun doğum günü, Profesör” diye ekledi nazikçe.

“Ah, tamam, içeri girin o zaman, içeri girin” dedi Slughorn, acıyarak. “Gerekli şeyler çantamda var, zor bir panzehir değildir...”

Ron, Slughorn'un aşırı sıcak, dağınık, üst üste yığılmış şeylerin olduğu püsküllü taburenin de bulunduğu odaya dalarken son anda Harry'nin boynundan yakalayarak dengesini sağladı, “Bunu görmedi değil mi?”

“Henüz burada değil,” dedi Harry, bir taraftan Slughorn'un iksir setini açıp, bir tutam ondan bundan küçük bir şişeye dolduruşunu izliyordu.

“İyi o zaman,” dedi Ron hararetli bir şekilde. “Nasıl görünüyorum?”

“Çok yakışıklı” dedi Slughorn usulca, Ron'a bir bardak şeffaf bir bardak uzatarak. “Şimdi iç bunu, sinirlerin için bir karışım, o geldiğinde yatıştırır seni, bilirsin...”

“Harika,” dedi Ron can atarak panzehiri gürültülü bir şekilde içiverdi.

Harry ve Slughorn onu izledi. Bir dakikalığına Ron onlara güldü, ama sonra çok yavaştan gülüşü azaldı, ve kayboldu, yerini korku dolu bakışlar aldı

“Normale döndü mü yani?” dedi Harry sırıtarak. Slughorn kıkırdadı. “Çok teşekkür ederim, Profesör.”

“Lafı bile olmaz, evladım, lafı bile olmaz” dedi Slughorn, Ron en yakın koltuğa çökerken, harap düşmüştü. “Bunu alsın, ihtiyacı olduğu şey,” diye devam etti Slughorn, şimdi bardaklar ve içeceklerle dolu masaya gitmişti. “Kaymak biram var, şarabım var ve bu meşe-özlü bal içkisinden son şişem var...hmm...Dumbledore'a Noel hediyesi için niyetliydim...ah evet...” -omuz silkti- “hiç sahip olmadığı bu şeyi kaçıramaz! Neden bunu açıp Mr. Weasley'nin doğum gününü kutlamıyoruz? Umutsuz bir aşkın sancısını kovalayan bir ruh gibisi yoktur...”

Tekrardan kıkırdadı ve Harry de ona katıldı. Bu onun doğru anıyı almaya çalıştığı berbat girişiminden beri Slughorn ile yalnız kaldığı ilk andı. Muhtemelen eğer Slughorn'u hoşnut tutarsa... belki de yeterince meşe özlü bal içkilerinden alırlarsa...

“İşte burada,” dedi Slughorn, kendininkinden önce Harry ve Ron'a bir bardak içki uzattı, “pekala, mutlu yıllar, Ralph-”

“- Ron-” diye fısıldadı Harry.

Ama Ron kendisi için içildiğini duymuşa benzemiyordu, çoktan içkiyi ağzına götürüp içmişti. Bir saniye sonra, hemen Harry, Slughorn'un fark etmediği korkunç bir şeyin olduğunu anladı. “-ve biraz daha-”

“Ron!”

Ron bardağını bırakmıştı, sandalyesinde yarı sallanıyordu, sonra yığıldı, elleri ve ayakları kontrolsüz biçimde titriyordu, ağzından köpükler çıkıyordu ve gözleri yerlerinden fırlamıştı.

“Profesör!” diye haykırdı Harry, “Bir şeyler yapın!”

Fakat Slughorn şoktan felç geçirmiş gibiydi. Ron seğirdi, boğuluyordu, derisi maviye dönüyordu.

“Ne- fakat-” diye geveledi Slughorn.

Harry alçak masanın üzerinden uzanarak Slughorn'un açık iksir kitinden keseler ve kavanozlar çıkarırken Ron, gargara yapar gibi bir şekilde nefes alıyordu. Sonunda onun İksir dersinde Slughorn'a verdiği Bezoar'ları buldu.

Hemen Ron'un yanına döndü, kavanozun kapağını açarak Bezoar'ları ağzına tıktı. Ron titredi, sonra tangırdayarak nefesini verdi ve vücudu gevşeyerek durdu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM: EV CİNLERİ TAKİPTE

“Öyleyse, Ron'un diğer tüm doğum günleri daha iyiydi, değil mi?” dedi Fred.

Akşam saatlerinde Hastane Kanadı sessizdi, perdeler çekilmiş, lambalar yanıyordu. Sadece Ron yatakta yatmaktaydı. Harry, Hermione ve Ginny, Ron'un etrafında oturuyorlardı. Tüm günlerini çift kapının dışında bekleyerek geçirmiş, birileri içeri girip çıktığında, içeriyi görmeye çalışmışlardı. Madam Pomfrey onların ancak saat sekizden sonra girmelerine izin verdi. Fred ve George on geçe vardılar.

“Hediyemizi böyle vereceğimizi hiç hayal etmemiştik.” dedi George vahşice, Ron'un yatağının yanındaki masaya büyükçe paketlenmiş bir hediye bıraktı ve Ginny'nin yanında durdu.

“Evet, manzarayı gözümüzde canlandırdığımızda, Ron'un ayık olduğunu düşünmüştük,” dedi Fred “Hosgmade'de ona sürpriz yapmak için bekliyorduk -“ dedi George.

“Hogsmeade'de miydiniz?” diye sordu Ginny, dik dik bakarak.

“Zonko'dan satın alımları düşünüyorduk,” dedi Fred, üzüntülü bir şekilde. “Bir Hogsmeade şubesi, biliyorsunuz, ama eğer siz çoğu hafta sonu bizim mallarımızdan almak için gelemezseniz, şube bizim için bir sürü iyi şey yapacak... Fakat kafanıza takmayın bunu şimdi.”

Harry'nin yanına bir sandalye çekti ve Ron'un solgun yüzüne baktı. “Tam olarak nasıl oldu, Harry?”

Harry birçok kez anlattığı hikâyeyi bir kere daha anlattı, Dumbledore'a, McGonnagall'a, Madam Pomfrey'ye, Hermione'ye ve Ginny'ye yüzlerce kez anlattığı gibi hissetti.

“...ve sonra Bezoar'ın boğazına kadar inmesini sağladım ve soluk alış verişi biraz kolaylaştı, Slughorn hızla yardım bulmaya gitti, McGonnagall ve Madam Pomfey'yi buldu ve onlar Ron'u buraya getirdi, Ron'un tamamen iyileşebileceğini söylüyorlar. Madam Pomfrey'in dediğine göre, Ron'un bir hafta ya da daha fazla burada kalması gerekiyor... Tamamen iyi olana kadar...”

“Gözlerim yaşardı, Bezoar'ı düşündüğün için şanlısın.” dedi George alçak sesle.

“Odada bir tane olduğu için şanslıyım,” dedi Harry, eğer küçük taşı bulamasaydı ne olacağını düşünürken sakin kalmaya çalışıyordu.

Hermione neredeyse duyulmayan bir şekilde burnunu çekti. Hermione olağanüstü bir şekilde bütün gün sessiz durmuştu. Son sürat gelmiş, bembeyaz olmuş yüzüyle hastane kanadının önünde Harry'ye çıkışmış ve olanları öğrenmek için deliye dönmüştü. Harry'den nererdeyse hiç bilgi alamamış ve Ron'un nasıl zehirlendiği hakkında Ginny ile saplantılı bir şekilde tartışmış, fakat Ron'u görmelerine izin verililene kadar Harry ve Ginny'nin yanında sadece dişlerini sıkarak ve korkmuş bir şekilde durmuştu.

“Annem ve babam biliyor mu?” diye sordu Fred Ginny'ye.

“Onlar Ron'u çoktan gördüler, bir saat önce vardılar – şu an Dumbledore'un ofisindeler, fakat birazdan geri gelecekler...”

Ron uykuda bir şeyler sayıkladığı zaman bir sessizlik oldu. “Öyleyse zehir içecekte miydi?” dedi Fred sessizce.

“Evet,” dedi Harry bir defada; başka bir şey düşünememişti ve bunu tekrar tartışmanın bir fırsatını bulduğuna memnundu. “Slughorn koydu -“

“Sen görmeden Ron'un bardağına bir şey dökmüş olabilir mi?”

“Büyük olasılıkla” dedi Harry, ”fakat Slughorn niye Ron'u zehirlemek istesin ki?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Fred kaşlarını çatarak, “Kazara bardakları karıştırdığını düşünmüyor musun? Yani seni öldürmek istemiş olabilir?”

“Slughorn niye Harry'yi zehirlemek istesin ki?” diye sordu Ginny.

“Bilmiyorum” dedi Fred, “fakat Harry'yi zehirlemek isteyen sürüyle insan vardır, değil mi? ‘*Seçilmiş Kişi*' ve tüm bunlar?”

“Öyleyse Slughorn'un bir Ölüm Yiyen olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi Ginny.

“Her şey mümkün olabilir,” dedi Fred karanlık bir şekilde.

”Imperius lanetinin etkisi altında olabilir,” dedi George.

“Veya masum da olabilir.” dedi Ginny. “Zehir şişede ve Slughorn'un sandığında olmalıydı, ki bu büyük olasılıkla Slughorn'u öldürmek için hazırlanmıştı.”

“Kim Slughorn'u öldürmek istesin ki?”

“Dumbledore'un tahminlerine göre Voldemort Slughorn'u kendi tarafında istiyormuş,” dedi Harry. “Slughorn Hogwarts'a gelmeden önce bir yıl kadar saklandı. Ve...” Harry Dumbledore'un Slughorn'dan

henüz çekip çıkarmadığı anıyı düşündü. “Ve belki Voldemort onu yolundan çekmek istiyordur, belki de Slughorn'un Dumbledore için yararlı olacağını düşünüyordur.”

“Fakat sen Slughorn'un o şişeyi Noel için Dumbledore'a açmayı planladığını söylemiştin.” diye hatırlattı Ginny Harry'ye. “Öyleyse zehri her kim koyduysa kolaylıkla Dumbledore'un peşinde olabilir.”

“O halde zehri koyan kişi Slughorn'u çok iyi bilmiyor.” dedi Hermione, saatler sonra ilk defa konuşmuştu ve sesi kafadan çatlak birinin ki gibi çıkmıştı. “Slughorn'u tanıyan herhangi biri onun kendisi için lezzetli olan şeyleri sakladığını bilirdi.”

“Er-may-nii,” diye hırıldadı Ron, onların arasında beklenmedik bir şekilde.

Hepsi birden sustular, Ron'u endişeyle izlemeye başladılar, fakat sonra homurdanmalar anlaşılmaz oldu bir süreliğine ve Ron sadece horuldamaya başladı.

Koğuş kapıları uçarcasına açıldı ve hepsini yerlerinden sıçrattı: Hagrid büyük adımlarla onlara doğru geliyordu, saçları yağmurdan ıslanmıştı, ayı postundan paltosu Hagrid'in arkasından dalgalanıyordu, elinde arbaleti vardı, arkasından yerde çamurlu ve yunus büyüklüğünde ayak izleri bırakıyordu.

“Tüm gün ormandaydım!” dedi Hagrid nefes nefese. “Aragog kötüleşiyor, Aragog'a bir şeyler okuyo'dum - akşam yemeği için kalkmadı şimdiye kadar, sonra Profesör Sprout Ron'a olanları anlattı! O nasıl?”

“Kötü değil,” dedi Harry. “Dediklerine göre iyi olacakmış.”

“Tek seferde altı kişiden fazla ziyaretçi yasak!” dedi Madam Pomfrey, ofisinden aceleyle çıkarken. “Hagrid ile altı kişiyiz,” diye çıkıştı George.

“Ah... Evet...” dedi Madam Pomfrey, Hagrid'i genişliğinden dolayı birden çok kişi olarak saymış görünüyordu. Kafa karışıklığını örtbas etmek için, asasıyla aceleyle Hagrid'in çamurlu ayak izlerini temizlemeye koyuldu.

“Buna inanmıyorum.” dedi Hagrid boğuk bir sesle, Ron'a dikkatle baktığı gibi kocaman kıllı kafasını salladı. “Sadece inanmıyorum... Şurda yatışına bir bakın hele... Kim onu yaralamak ister, ha?”

“Biz de tam bunu tartışıyorduk.” dedi Harry. “Bilmiyoruz.”

“Kimsenin Gryfinndor Quidditch Takımı'na karşı garezi yok, değil mi?” dedi Hagrid endişeyle. ”İlkin Katie, şimdi Ron... Bir Quidditch takımını temizlemeye çalışan birini göremiyorum,” dedi.

“Israrla söylüyorum. Wood yapabilseydi Slytherin'leri öldürmüştü.” dedi Fred dürüst bir şekilde.

“Quidditch olduğunu düşünmüyorum, fakat bence saldırılar arasında bir bağlantı var.” dedi Hermione sessizce.

“Nasıl böyle bir sonuca vardın?” diye sordu Fred.

“Birincisi, ikisinin de ölümcül olması gerekiyordu, fakat olmadılar, saf şans olmasına rağmen. Ve bir diğeri, ne zehir ne de kolye ulaşmaları gereken kişiye ulaşmadılar - öldürmeleri gereken kişilere, elbette-" diye ekledi somurtarak." - bu da olayların arkasındaki kişiyi daha da tehlikeli yapar, çünkü kurbanlarına ulaşana kadar kaç kişinin işini bitirdikleri hiç umurlarında değilmiş gibi görünüyor.”

Daha kimse Hermione'nin uğursuz beyanına cevap bile veremeden, koğuş kapıları bir kez daha açıldı ve Mr. ve Mrs. Weasley onlara doğru koşar adım geldiler. Ron'u en son ziyaretlerinden sonra büyük bir ölçüde iyileşmiş olarak gördüklerine daha mutlu olamazlardı, şimdi Mrs. Weasley Harry'yi sıkıca yakalamış ve sıkıca kucaklıyordu. “Dumbledore bize senin Ron'u Bezoar ile nasıl kurtardığını anlattı.” dedi Mrs. Weasley hıçkıra hıçkıra ağlarken. ”Ah, Harry, sana ne diyebiliriz bilmiyorum. Ginny'yi kurtardın... Arthur'u kurtardın... Şimdi de Ron'u kurtardın.

“Yoo... Ben yapmadım...” diye beceriksizce mırıldandı.

“Şimdi durup düşünüyorum da, ailemizin yarısı sana hayatlarını borçluymuş gibi görünüyor.” dedi Mr. Weasley kısık bir sesle. ”Pekâlâ, tüm söyleyebileceğim, Ron'un Hogwarts Ekspresi'nde senin kompartımanına oturmaya karar vermesi Weasley'ler için büyük şansmış.”

Harry buna verecek cevap bulamadı. Madam Pomfrey, Ron'un yatağının çevresinde en fazla altı ziyaretçi olabileceğini hatırlattığında, o ve Hermione koğuştan ayrılmaya karar verdiler ve Hagrid de onlarla gidip, Ron'u ailesiyle bırakmaya karar verdi.

“Korkunç,” diye hırıldadı Hagrid sakalının altından, üçü hep birlikte koridor boyunca mermer merdivenlere doğru yürürlerken. “Bu yeni güvenlik ve çocuklar hâlâ yaralanıyor... Dumbledore çok fazla endişeleniyor... Fazla bir şey söylemiyor, fakat ben size bir şeyler anlatabilirim...”

“Dumbledore'un hiç fikri yok mu, Hagrid?” diye sordu Hermione umutsuzca.

“Bence Dumbledore'un yüzlerce fikri var, beyni gibi,” dedi Hagrid. ”Fakat kolye ile şaraptaki zehri kimin gönderdiğini veya onların yakalanıp yakalanmadığını bilmiyor. Beni endişelendiren,” dedi Hagrid, sesini alçalttı ve omzunun üstünden etrafa göz attı -Harry ek olarak, Peeves için tavana da baktı- ”Çocuklar saldırıya uğradığı sürece Hogwarts'ın daha ne kadar açık kalabileceği. Sırlar Odası tamamen bitti, değil mi? Panik olacak, daha çok anne ve baba çocuklarını okuldan alacak ve bi' sonraki şey de, biliyorsunuz, yönetim kurulu...”

Hagrid durgun bir şekilde süzülen uzun saçlı bir kadının hayaleti geçerken durdu, sonra boğuk bir fısıltıyla devam etti, ”...yönetim kurulu Hogwarts'ı, iyiliğimiz için kapatmayı konuşacaklar.”

“Kesinlikle yapamazlar?” dedi Hermione, endişelenmiş görünerek.

“Onların bakış açısından bakman lazım,” dedi Harry şiddetle.

“Ben Hogwarts'a çocuk göndermenin daima biraz riskli olduğunu düşünmüşümdür, öyle değil mi? Eğer öyle olmasaydı sizin gibi yüzlerce yaşı küçük büyücünün kazayla yaptığı büyülerden dolayı hapse atılması gerekirdi, fakat cinayet işlemeye kalkışmak, bu çok farklı. Dumbledore'un Snape'e sinirli olmasına şaşmamalı -“

Hagrid olduğu yerde durdu, karmakarışık siyah sakalının ardındaki görünmeyen yüzüne bildik bir suçluluk ifadesi yayılmıştı. “Ne?” dedi Harry hızlıca. “Dumbledore Snape'e kızgın mı?

“Asla böyle bir şey söylemedim.” dedi Hagrid, her şeye rağmen panik halindeki görüntüsüyle daha büyük bir pot kıramazdı. “Zamana bakın, gece yarısına geliyor, Sizi Ortak Salon'a götürmem gerek -“

“Hagrid, Dumbledore Snape'e niye kızgın?” diye sordu Harry yüksek sesle.

“Şşşşş!” dedi Hagrid, ikisine de sinirli bir şekilde. “Böyle şeyleri ortalıkta bağırarak söylemeyin, Harry, bana işimi kaybettirmeye mi çalışıyorsun? Dikkat et, umursadığını zannetmiyorum, ama Sihirli Yaratıkların Bakımı'nı şimdi bırakma-“

“Beni suçlu hissettirme ve hissettirmeye de çalışma, işe yaramıyor!” dedi Harry şiddetle. “Snape ne yapmış?”

“Bilmiyorum Harry, tamamını duymadım! Ben - şey, önceki akşam Orman'dan çıkıyordum ve Snape ile Dumbledore'un konuşmalarına -şey tartışmalarına- kulak misafiri oldum. Dikkatimi çekmemişti, o yüzden bir bakıma sinsi sinsi dolaştım ve dinlememeye çalıştım, fakat -şey- hararetli bir tartışmaydı ve dinlememeye çalışmak kolay değildi.”

“Eeee?” diye zorladı Harry Hagrid'i, ve kocaman ayaklarını zorla sürüdü.

“Şey - Ben sadece Snape'in Dumbledore'a onaylanmanın çok sürdüğünü söylediğini duydum ve belki de o -Snape- o işi artık yapmak istemiyordu -“

“Hangi işi?”

“Bilmiyorum, Harry, Snape biraz fazla çalıştığını düşünmüş gibi görünüyordu, sadece bu - her neyse, Dumbledore açıkca anlattı, Snape de işi kabul etti, tüm olanlar bundan ibaret. Dumbledore ona karşı tatlı sert. Ve sonra Snape Dumbledore'a kendi binası, Slytherin'de yaptığı soruşturmalar hakkında rapor verdi. Şey, soruşturmayla ilgili garip bir şey yok!” diye ekledi Hagrid aceleyle Harry ve Hermione'nin bakışları anlam dolu bir şekilde değişince. “Tüm bina sorumluları ondan kolye işine derinlemesine bir göz atmasını rica ettiler -“

“Evet, fakat Dumbledore geri kalan bina sorumlularıyla ağız kavgası yapmıyor, değil mi?” dedi Harry.

“Bak,” dedi Hagrid, rahatsız bir şekilde arbaletini elinde büktü; yüksek bir parçalanma sesi geldi ve arbaleti ikiye ayrıldı. “Ben senin Snape hakkında ne düşündüğünü biliyorum Harry, ve bu bildiklerinden daha fazlasını öğrenmeye çalışmanı istemiyorum.”

“Dikkat et,” dedi Hermione kısaca.

Argus Filch arkalarından kamburunu çıkarmış, çenesi takırdayarak köşeyi dönmeden önce duvarda gereğinden büyük görünen gölgesini görmek için tam zamanında döndüler.

“Ooo!” diye hırladı Filch, “Geç saatte yatağın dışında, bu alıkonma demek!”

“Hayır, alıkonma demek değil, Filch,” dedi Hagrid kısaca. “Onlar benimle birlikteler, değil mi?”

“Ne fark eder?” diye sordu Filch çirkin bir şekilde.

“Kahrolası bir öğretmenim, değil mi, seni sinsi yaygaracı!” diye sataştı Hagrid hemen.

Filch öfkeden şişerken pis bir tıslama sesi geldi; Mrs. Norris gelmişti gizlice, kıvrak bir şekilde Filch'in bir deri bir kemik kalmış ayak bilekleri çevresinde dolanıyordu.

“Yürümeye devam edin,” dedi Hagrid ağzının kenarıyla.

Harry ikinci kere söyletmedi; o ve Hermione ikisi birden koşar adım uzaklaştılar; onlar koşarken arkalarında Hagrid ve Filch'in yükselen sesleri yankı yapıyordu. Griyffindor Binası'nın girişine dönerken

Peeves'i geçtiler, fakat Peeves bağrışmaların kaynağına doğru hızlıca giderken, kıkırdıyor ve bağırıyordu:

Olduğunda bela ve çekişme,

Uğra Peeves'e, katlasın ikiye!

Şişman Hanım kestiriyordu ve uyanmış olmaktan hiç de hoşnut değildi, fakat yine de onlar şevkatli, huzurlu ve boş olan Ortak Salon'a tırmanabilsinler diye huysuz bir şekilde yana savruldu. Hiç kimse Ron'a olanlar hakkında hiç bir şey bilmiyormuş gibi görünüyordu. Harry çok rahatlamıştı: O gün yeterince sorgulanmıştı. Hermione Harry'ye iyi geceler diledi ve kızlar yatakhanesine doğru yola koyuldu. Harry, bununla birlikte, Ortak Salon'da kaldı, ateşin yayındaki bir koltuğa oturdu ve sönmek üzere olan közlere bakmaya koyuldu.

Öyleyse Dumbledore Snape ile tartışmıştı. Dumbledore'un anlattığı her şeye ve Dumbledore'un Snape'e tamamen güvenmekte ısrar etmesine rağmen Dumbledore, Snape'e karşı kontrolünü kaybetmişti... Snape'in yeterince soruşturmadığını düşünüyordu Slytherin'leri... Veya belki de, tek bir Slytherin'i: Malfoy'u?

Harry'nin şüphelerinde bir şey yokmuş gibi davranmasının ve meselelere el koymasının nedeni, Dumbledore'un Harry'nin aptalca bir şey yapmamasını istemesi miydi? Öyle görünüyordu. Dumbledore'un Harry'nin derslerinde veya Slughorn'un anılarını elde ederken dikkatinin hiçbir şey için dağılmamasını istiyordur. Belki de Dumbledore Harry'nin on altı yıllık asası hakkındaki şüphelerini söylemeyi doğru bulmuyordu...

“Buradasın, Potter!”

Harry sarsılmış bir şekilde ayağa zıpladı, asası hazırdı. Ortak Salon'un boş olduğuna oldukça ikna olmuştu; sandalyeden uzağa fırlamak için hantal bir şekilde tam olarak hazırlanmamıştı. Daha dikkatli bakınca onu uyandıranın Cormac McLaggen olduğunu fark etti.

“Senin geri dönmeni bekliyordum,” dedi McLaggen, Harry'nin hâlâ havada olan asasına aldırmıyordu. “Uyuya kalmış olmalısın. Bak, bu gün erken saatlerde Weasley'yi hastane kanadına götürürlerken gördüm. Gelecek haftaki maça yetişemeyecekmiş gibi bir hali vardı.”

McLaggen'ın ne hakkında konuştuğunu fark etmesi, Harry'nin birkaç dakikasını aldı.

“Ah... Doğru... Quidditch,” dedi, asasını pantolonunun kemerine geri koydu ve yorgun bir şekilde elini saçlarına sürdü. “ Evet... Yetişemeyebilir.”

“Pekâlâ, o zaman, ben tutucu olarak oynarım, değil mi?” dedi Mclaggen.

“Evet,” dedi Harry. ”Evet, zannedersem...”

Aralarında bir tartışma olmasını istemiyordu; her şeyden sonra, McLaggen denemelerde kesinlikle en iyi ikinci oyunu sergilemişti.”

“Mükemmel,” dedi McLaggen, kendinden memnun bir sesle. “Öyleyse idman ne zaman?”

“Ne? Ha... Yarın akşam bir tane var.”

“İyi. Dinle Potter, önceden konuşmamız lazım. Kullanışlı bulabileceğin bazı strateji fikirlerim var.”

“Tamam,” dedi Harry isteksizce. “Pekâlâ, o zaman yarın dinlerim. Şu an epey yorgunum... Görüyorsun...”

Ron'un zahirlendiği haberi ertesi gün hızlıca yayılmıştı, fakat Katie'ye yapılan saldırı kadar sansasyona sebep olmadı. İnsanlar bunun bir kaza olabileceğini düşündüler, zehir İksir öğretmeninin odasında verilmiş ve derhal panzehir verildiği için gerçekten ciddi bir zarar vermemişti. Aslında, Gryffindor'lar yaklaşan Hufflepuff maçıyla daha çok ilgileniyorlardı, çoğu Hufflepuff'ta Arayıcı olarak oynayan Zacharias Smith'i görmek istiyor, açılış maçı olan Slyhterin maçı sırasındaki anlatımlarından dolayı onu sesli olarak cezalandırmak istiyordu.

Her nasılsa Harry, Quidditch'e hiç bu kadar ilgisiz kalmamıştı; aniden Draco Malfoy'a aklı takılmıştı. Şans buldukça hâlâ Çapulcu Haritası'nı kontrol ediyordu, Harry bazen yolu uzatıp Malfoy'un nerede olması gerektiğini öğrenmeye çalışıyordu, fakat Malfoy'un henüz olağandışı bir şey yaptığını fark etmemişti. Ve hâlâ Malfoy'un haritadan basitçe kaybolduğu şu esrarengiz anlar vardı...

Fakat Quidditch antrenmanları, ödevler ve her gittiği yerde Cormac McLaggen ve Lavender Brown tarafından takip edilmesinden dolayı bu konu üzerinde düşünmek için yeterince zaman bulamıyordu.

Harry hangisinin daha sinir bozucu olduğuna karar veremiyordu. McLaggen'ın ipuçları vermedeki kararlı eğilimin, onu takımda Ron'dan daha kalıcı bir Tutucu yapacaktı ve Harry onun düzenli oynadığını görüyordu ve kesinlikle onun düşünce biçimini de kullanıyordu; ayrıca McLaggen diğer oyuncuları eleştiriyor ve Harry'ye ayrıntılı antrenman taktikleri veriyordu, bu yüzden çoğu kez Harry'yi kimin kaptan olduğunu hatırlatmaya zorlamıştı.

Bu arada, Harry'nin McLagen'ın Quidditch'teki azarlamalarından daha çok bezdirici bulduğu, Lavender'ın durmadan Ron'u tartışmak için Harry'ye yanaşmasıydı. Önce Lavender, Ron'un hastane kanadında olduğunu söylemeyi kimsenin düşünmediği için çok sinirlenmişti - “Söylemeye çalıştığım, ben onun kız arkadaşıyım!” - fakat ne yazık ki dar görüşlü Lavender, şimdi bu hatalı anıdan dolayı Harry'yi affetmeye karar verdi ve Lavender'la hevesli bir şekilde Harry'nin memnuniyetle bırakabileceği çok rahatsız bir deneyim olan Ron'un hisleriyle ilgili bir sürü derin sohbet ettiler.

“Bak, tüm bunlar hakkında neden Ron'la konuşmuyorsun?” diye sordu Harry, özellikle Harry tam olarak Ron'un Lavender'ın yeni çekici cüppesi hakkında söylediği her şeyi söyledikten sonra, Lavender Harry'yi Ron'un kendisiyle olan ilişkisinin “ciddi” olduğunu göz önünde bulundurduğunu düşünüp düşünmediği hakkında sorguya çekildi.

“Şey, denedim, fakat ben onu görmeye gittiğim her zaman o uyuyor!” dedi Lavender huysuzca.

“Öyle mi?” dedi Harry, Ron'un hastane kanadında olduğundan beri mükemmelce tetikte olmasına şaşırmış bir şekilde. İkisi de Dumbledore ve Snape'in tartışmasıyla ilgili haberlerle son derece ilgileniyorlardı ve McLaggen'a olabildiğince sövmeye doymuyorlardı.

“Hermione Granger onu hâlâ ziyaret ediyor mu?” diye ısrarla sordu Lavender aniden.

“Evet, zannedersem ediyor. Şey, onlar arkadaşlar, değil mi?” dedi Harry rahatsızca.

“Arkadaşlar ha, güldürme beni,” dedi Lavender küçümseyerek. “Hermione, Ron benimle çıkmaya başladığından beri haftalarca

konuşmadı! Fakat zannedersem Hermione onunla barışmak istiyor, şu an Ron tamamen ilgi çekici durumda...”

“Zehirlenmek ilgi çekici mi diyecektin?” diye sordu Harry. “Her neyse -gitmem gerek- McLaggen Quidditch hakkında konuşmak için geliyor,” dedi Harry aceleyle, taş duvar gibi görünen bir kapıdan fırladı ve minnetle, kendisini ne Lavender'ın ne de McLaggen'ın takip edemeyeceği bir yere götüren kısa yoldan tabana kuvvet aşağı koştu.

Huufflepuff maçının sabahı, sahaya çıkmadan önce hastane kanadına uğradı. Ron çok heyecanlıydı; Madam Pomfrey maçı izlemeye gitmesine izin vermedi, hassas olduğu için bu onu çok fazla heyecanlandırabilirdi.

“Öyleyse McLaggen nasıl daha iyi oluyor?” diye sordu Ron Harry'ye sinirli bir şekilde, anlaşılan aynı soruyu iki kere sorduğunu unutmuştu.

“Sana söyledim,” dedi Harry sabırla, “Dünya klasmanında olmalı ve ben de onu engellemek istemedim. Herkese ne yapmaları gerektiğini söylemeye devam ediyor, kendisine göre her pozisyonda hepimizden daha iyi oynayabiliyormuş. Ondan kurtulmayı dört gözle bekliyorum. Ve insanlardan kurtulmak hakkında konuşuyor,” diye ekledi Harry, ayağa kalkıp, Ateşoku'nu alırken, ”Lavender seni görmeye geldiğinde uyuyormuş gibi davranmaya bir son verecek misin? Olabildiğince çılgın bir şekilde bana sataşıyor.”

“Ah,” dedi Ron, utangaç bir görünümle.”Evet. Pekâlâ.”

“Eğer artık onunla çıkmak istemiyorsan, sadece söyle ona,” dedi Harry.

“Evet... Şey... o kadar kolay değil, değil mi?” dedi Ron. Biraz durdu. “Hermione maçtan önce görmeye gelecek mi?” diye ekledi öylesine.

“Hayır, Ginny'le birlikte çoktan sahaya indiler.”

“Ah,” dedi Ron, oldukça asık suratlı görünüyordu. “Doğru. Şey, iyi şanslar. Umarım yenersin McLag- yani, Smith'i.”

“Çalışacağım,” dedi Harry, süpürgesini omzuna alırken. “Maçtan sonra görüşürüz.”

Issız koridorlarda aceleyle aşağı indi; okulun tamamı dışarıdaydı, ya stadyumda yerlerini almışlar ya da bunun için dışarı çıkıyorlardı. Pencerelerin yanından geçerken dışarı bakarak karşılaşacakları rüzgârın şiddetini ölçmeye çalıştı, ilerde bir gürültü duyunca koridorun diğer ucuna göz attı ve Malfoy'un iki somurtkan ve kırgın görünen kızla beraber kendisine doğru geldiğini gördü.

Malfoy Harry'yi görür görmez aniden durdu; kısa, mizahi olmayan bir kahkaha attı ve yürümeye devam etti.

“Nereye gidiyorsun?” dedi Harry huysuzca.

“Evet, gerçekten sana söyleyecektim, çünkü bu senin işin, Potter,” dedi Malfoy küçümseyerek. “Acele etsen iyi olur, onlar ‘*Seçilmiş Kaptan*'larını -Sayı yapan çocuğu- bekliyorlar, bu günlerde seni nasıl çağırıyorlarsa.”

Kızlardan biri isteksizce kıkır kıkır güldü. Harry kıza dik dik baktı. Kız kızardı. Malfoy Harry'yi arkasında bıraktı ve kız ve kızın arkadaşı da Malfoy'un peşinden hızlıca gittiler, köşeyi dönüp, Harry'nin görüşünden çıktılar.

Harry anında kök salmış gibi durdu ve görünürden kaybolmalarını izledi. Bu onu kızdırmıştı; Harry maça zamanında yetişebilmek için

çoktan yönünü değiştirmişti, fakat okulun geri kalanı dışarıdayken Malfoy içeride sinsi sinsi dolaşıyordu: Harry'nin Malfoy'un ne yaptığını keşfetmek için şu ana kadar ki en iyi şansı buydu. Sessiz saniyeler azar azar geçerken Harry, Malfoy'un gözden kaybolduğu yere bakarken donmuş gibi kaldı...

“Nerede kaldın?” dedi Ginny huysuzca, Harry koşarak soyunma odasına girdiğinde. Takımın tamamı çoktan üstünü değişmişti; Vurucular, Coote ve Peakes, sopalarını sinirli bir şekilde birbirlerinin ayaklarına vuruyorlardı.

“Malfoy'la karşılaştım,” dedi Harry sessizce, kırmızı cübbesini başından geçirirken.

“Sadece başka herkes burada dışarıdayken, Malfoy'un birkaç kız arkadaşla kalede ne yaptığını bilmek isterdim...”

“Şuan fark eder mi?”

“Şey, muhtemelen anlayamayacağım, değil mi?” dedi Harry, Ateşoku'nu kaptı ve gözlüklerini gözlerine doğru bastırdı. “Öyleyse, haydi!”

Ve başka kelime etmeden, sağır edici tezahürat ve yuhâlâmalar arasında düzenli adımlarla yürüyerek sahaya çıktı. Çok az rüzgâr esiyordu; tek tük bulut vardı; arada bir parlak güneş göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu.

“Hassas hava şartları!” dedi Mclaggen takıma zinde bir şekilde. “Coote, Peakes, siz güneşe doğru uçacaksınız, bu yüzden geldiğinizi görmeyecekler -“

“Kaptan benim, McLaggen, onlara talimat vermeyi kes,” dedi Harry kızgınca. “Sadece atılan golleri çıkarmaya çalış!” McLaggen düzgün

adımlarla yürüyüp gittiğinde Harry, Coote ve Peakes'e döndü.

“Güneşe doğru uçtuğunuza emin olun,” dedi onlara istemeyerek.

Hufflepuff kaptanı ile el sıkıştı ve sonra, Madam Hooch'un düdüğüyle, ayaklarını yere vurup havalandı, takımın geri kalanından daha fazla yükselip, şimşek gibi sahanın üstünde dolanıp Snitch'i aradı. Eğer iyi ve çabucak yakalarsa, kaleye geri dönüp, Çapulcu Haritası'nı alarak, Malfoy'un ne yaptığını öğrenmesi için bir şansı olabilirdi...

- Ve Quaffle Hufflepuff'tan Smith'te.

dedi dalgın, sahada yankılanan bir ses.

- Ginny Weasley ona doğru uçtu, bence büyük olasılıkla kasıtlıydı, öyle görünüyor.

Smith Gryffindor hakkında oldukça kabaydı.

- Umarım onlarla oynadığına pişman olur - ah, bakın, Quaffle'ı kaptırdı, Ginny ondan aldı, onu beğeniyorum, o çok iyi...

Harry anlatıcının olduğu podyuma dik dik baktı. Kesinlikle hiç kimse Luna Lovegood'un yorum yapmasına aldırmıyor muydu? Fakat yukarıdan bakınca bile yanlışlık yoktu, kirli-sarı saçlar, ne kolye ne de kaymak birası mantarları... Luna'nın yanındaki professor McGonnagall, sanki bu sonradan akla gelen atamadan dolayı hafifçe rahatsız gibi görünüyordu.

- ...fakat şimdi şu büyük Hufflepuff oyuncusu Quaffle'ı Ginny'den aldı, adını hatırlayamıyorum, Bibble gibi bir şeydi -hayır, Buggins-

“O Cadwallader!” dedi McGonnagall yüksek sesle Luna'nın yanından. Kalabalık güldü.

Harry, Snitch için dikkatle etrafına bakındı; Snitch'den hiç iz yoktu. Kısa bir süre sonra, Cadwallader sayı yaptı.

McLaggen Ginny'ye bağırarak Quaffle'ı elinden nasıl bıraktığını eleştirip, sonuçta sağ kulağının biraz yükseğinden uçan büyük kırmızı toptan söz etmedi.

“McLaggen, yapmakla yükümlü olduğun işe dikkatini ver ve başka herkesi rahat bırak!” diye böğürdü Harry, Tutucusu'yla yüz yüze gelmek için kendi etrafında dönerken.

“Sen de iyi bir örnek değilsin!” diye bağırararak karşılık verdi McLaggen, kızarmış ve öfkeliydi.

- Ve Harry Potter şu an Tutucusu'yla tartışıyor.

dedi Luna sakince, aşağıdaki kalabalıktaki Hufflepuff ve Slyhterin'ler tezahürat yapıyor ve kahkaha atıyorlardı.

- Bunun Harry'nin Snitch'i bulmasına yardım edeceğini pek sanmıyorum, ama belki de bu akıllıca bir aldatmacadır...

Öfkeyle küfür ederek Harry, kendi etrafında hızlıca döndü ve sahanın üstünde gezinmeye yeniden başladı, küçücük, kanatlı altın toptan bir iz için gökyüzünü taradı.

Ginny ve Demelza birer gol atıp, aşağıda kırmızı ve sarı giyinmiş destekçilerine tezahürat yapmaları için bir şeyler verdiler. Sonra Cadwallader tekrar sayı yaparak durumu eşitledi, fakat Luna dikkat etmemiş gibi görünüyordu. Luna tuhaf bir şekilde bu skor günlük bir şeymiş gibi ilgisiz görünüyordu ve kalabalığın dikkatini ilginç şekilli bulutlar gibi şeylere ve Zacharias Smith'in şimdiye kadar “Kaybetme Hastalığı” denen, Quaffle'ı elinde bir dakikadan fazla tutmayı başaramamaktan çektiği gibi şeylere çekmeye yelteniyordu.

- Hufflepuff yetmişe kırk önde!

diye bağırarak söyledi Professor McGonnagal Luna'nın megafonuna.

“Öyle mi, şimdiden mi?” dedi Luna belirsiz bir şekilde.

- Ah, bakın! Gryffindor Tutucusu, Vurucular'dan birinin sopasını aldı.

Harry havada spin atarak döndü. Gerçekten de, McLaggen, kendisinin çok iyi bildiği sebeplerden dolayı, Peakes'ten sopasını almış ve gelen Cadwallader'a doğru bir Bludger'ın nasıl atıldığını gösteriyormuş gibi görünüyordu.

“Sopasını geri ver ve kale direklerine geri dön!” diye kükredi Harry, McLaggen'a doğru deli gibi uçtuğu sırada McLaggen vahşi bir vuruşla Bludger'ı fırlattı ve doğrudan Harry'ye çarptı.

Kör edici, korkunç bir acı... Bir ışık parlaması... Belirsiz çığlıklar... ve uzun bir tünelden aşağı düşme hissi...

Ve Harry'nin bundan sonra bildiği tek şey, dikkat çekebilecek derecede sıcak ve rahat bir yatakta yattığı ve loş tavana, daire şeklinde altın rengi ışık veren bir lambaya baktığıydı. Hantal bir şekilde başını kaldırdı. Solunda tanıdık görünen, çilli, kızıl saçlı biri vardı.

“Ziyaret etmen çok hoş,” dedi Ron, sırıtarak.

Harry gözlerini kırpıştırıp etrafına baktı. Elbette: Hastane kanadındaydı. Gökyüzü çivit mavisiydi ve yer yer kızıllıklar vardı. Maç saatler önce bitmiş olmalıydı... Malfoy'u köşeye sıkıştırma umutları gibi. Harry garip bir şekilde başını çok ağır hissediyordu; bir eli üstünde doğruldu ve başına sarılmış kalın bandajları hissetti.

“Ne oldu?”

“Kafatasın çatladı,” dedi Madam Pomfrey telaşla ve Harry'yi yastıklara bastırdı. “Endişelenecek bir şey yok, ben hemen onardım, fakat seni bir geceliğine burada tutacağım. Birkaç saat boyunca kendini çok fazla zorlamamalısın.”

“Burada bir gece kalmak istemiyorum,” dedi Harry kızgın bir şekilde, doğrulup örtülerini fırlatırken. “McLaggen'ı bulup öldürmek istiyorum.”

“Korkarım bu dediğin ‘*kendini zorlamanın*' başında geliyor,” dedi Madam Pomfrey, Harry'yi sert bir şekilde yatağa geri itti ve asasını tehdit edici bir şekilde kaldırdı. “Ben seni taburcu edene kadar burada kalacaksın, Potter, ya da müdürü çağırabilirim.”

Madam Pomfrey ofisine koşuşturdu ve Harry köpürerek, yastıklarına gömüldü.

“Kaça kaç kaybettiğimizi biliyor musun?” diye sordu Ron'a dişlerini sıkarak.

“Şey, evet biliyorum,” dedi Ron özür diler gibi. “Bitiş skoru üç yüz yirmiye altmıştı.”

“Harika,” dedi Harry vahşice. “Gerçekten harika! McLaggen'ı elime geçirdiğim zaman -“

“Onu eline geçirmek istemezsin, o bir ifrit büyüklüğünde,” dedi Ron akla yatkın bir şekilde. “Şahsen, bence onu Prens'in ayak tırnağı meretiyle lanetlemekle ilgili konuşacak bir sürü şey var. Her neyse, takımın geri kalanı sen buradan kurtulana kadar onunla uğraşabilirler, onlar pek mutlu değil...”

Ron'un sesinde kötüce bastırılmış bir sevinç ifadesi vardı; Harry McLaggen'ın ortalığı çok kötü karıştırmasının, heyecanlanmış olmasından başka hiçbir şey olmadığını söyleyebilirdi. Harry orada

yatıyor, tavandaki ışık beneklerine dik dik bakıyordu, Kısa süre önce onarılan kafatası tam olarak acımıyordu, fakat hisleri bandajların tümünün altında biraz hassaslaşmıştı.

“Buradan maç yorumlarını duyabildim,” dedi Ron, sesi şu an gülüşüyle karışıyordu. “Umarım bundan sonra hep Luna anlatır... Kaybetme Hastalığı...”

Fakat Harry durumdaki mizahı görmek için hâlâ çok kızgındı ve bir süre sonra Ron'un kahkahâlârı dindi.

“Ginny sen daha kendinde değilken ziyaret etmeye geldi,” dedi, uzun bir duraksamadan sonra, Harry'nin hayali hızla değişti çabucak, Ginny'nin kendi cansız halinin üstünde ağladığı, Ron onlara onay verirken Ginny'nin derinlerdeki cezbedici hislerini itiraf ettiği bir sahne geldi...

“Senin maç için son anda vardığını söyledi. Nasıl olur? Buradan yeterince erken ayrıldın.”

“Ah...” dedi Harry, sahne aklından akıp giderken “Evet... Şey, Malfoy'u onun yanında olmak istemiyormuş gibi görünen bir-iki tane kızla sinsi sinsi dolaşırken gördüm ve kesinlikle bu onun okulun geri kalanı ile Quidditch sahasına ikinci kez inmeyişi; bir önceki maçı da atlamıştı, hatırladın mı?” diye iç geçirdi Harry. “Şu an onu takip ediyor olmayı dilerdim, maç tamamen bir fiyaskoydu...”

“Aptal olma,” dedi Ron sert bir şekilde. “Quidditch'i sadece Malfoy'u takip etmek için kaçıramazdın, sen kaptansın!”

“Onun neler karıştırdığını bilmek istiyorum,” dedi Harry. “Ve bunların hepsinin benim kafamdan uydurduğumu, onunla Snape'in arasındakilere kulak misafiri olduktan sonra söyleme -“

"Ben asla senin bütün bunları kafandan uydurduğunu söylemedim," dedi Ron, kendini dirsekleriyle yukarı çekti ve Harry'ye kaşlarını çattı, "fakat burada bir dönemde sadece bir kişi suikast yapar diye bir kural yok! Sen birazcık Malfoy'u kafana takmışsın Harry. Demeye çalıştığım, sadece onu takip etmek için bir maç kaçırmayı düşün..."

"Sürekli onu yakalamak istiyorum!" dedi Harry hayal kırıklığıyla. "Söylemeye çalıştığım, haritadan kaybolduğunda nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum... Hogsmade?" diye fikrini öne sürdü, esneyerek.

"Ben onu hiçbir zaman harita da gizli geçitlerden giderken görmedim. Bence zaten şu an onlar izlenmektedir."

"Şey, madem öyle, bilmiyorum," dedi Ron.

Aralarında sessizlik oldu. Harry daire şeklindeki ışığın ötesine düşünerek dik dik baktı...

Sadece Rufus Scrimgeor'un gücüne sahip olsaydı, Malfoy'un peşine birilerini takabilirdi, fakat maalesef Harry'nin emrinde bir ofis dolusu Seherbaz yoktu... O çabucak D.O ile bir şeyler denemeyi düşündü, fakat ortada insanların derslerini kaçıracakları sorunu vardı; çoğunun buna rağmen hâlâ ders programları doluydu...

Ron'un yatağında alçak bir, horlama sesi geldi. Bir süre sonra Madam Pomfrey ofisinden geldi, bu sefer kalın bir sabahlık giyiyordu. Bu en kolay uyuma numarasıydı. Harry diğer tarafa döndü ve Madam Pomfrey'in asasını sallayarak perdeleri kapatmasını dinledi. Lambalar karardı ve Madam Pomfrey ofisine geri döndü; Harry onun arkasından kapadığı kapının tıkırtısını duydu ve onun yatmaya gittiğini anladı.

Harry karanlıkta bunun Quiddicth sakatlanması yüzünden hastane kanadına üçüncü getirilişi olduğunu düşündü. Buraya son getirilişinde sahanın etrafına toplanmış olan Ruh Emiciler'den dolayı süpürgesinden düşmüştü, bundan öncekinde ise, çaresiz bir şekilde beceriksiz Profesör Lockhart tarafından kolundaki tüm kemikler yok olmuştu... Bu ötekilere göre en acılı yaralanmaydı... Bir gecede kucak dolusu kemiğin tekrardan büyümesinin acısını hatırladı, gece yarısı beklenmedik bir misafirin gelişi sıkıntısını hafifletmemişti -

Harry dimdik oturdu, kalbi küt küt atıyordu, bandaj sarığı eğri duruyordu. En sonunda çözümü bulmuştu: Malfoy'u izlettirmenin bir yolu vardı - nasıl unutabilmişti, neden daha önce aklına gelmemişti. Fakat mesele, onu nasıl çağıracağıydı? Ne yapmalıydı? Sessizce, deneme için, Harry karanlığa konuştu. “Kreacher?”

Gürültülü bir çatırdama sesi geldi ve sessiz odayı kavga ve cikleme sesleri doldurdu. Ron kısık bir sesle uyandı. “Neler oluyor -?”

Harry asasını aceleyle Madam Pomfrey'in ofisinin kapısına doğrulttu ve “Muffliato!” diye mırıldandı; bu sayede oraya gelmeyecekti ve ardından neler olduğunu daha iyi görebilmek için yatağının ucuna kadar ilerledi.

İki ev cini yatakhanenin zemininde yuvarlanıyordu, biri çekmiş kahverengi kazak ve birkaç tane yünlü şapka giymişti, diğerininse belinde peştamal gibi çok pis eski bir bez parçası vardı. Ardından başka bir gürültü geldi ve Hortlak Peeves havada güreşen ev cinlerinin üstünde belirdi.

“Bunu izliyordum, Potty!” dedi Harry'ye dargın bir şekilde, aşağıdaki dövüşü gösterip, gürültülü bir kıkırdama koyverdikten sonra. “Bak şu dövüşen, birbirini ısıran, birbirine yumruk atan minik yaratıklara -“

“Kreacher Dobby'nin önünde Harry Potter'a hakaret etmeyecek, hayır etmeyecek, ya da Dobby Kreacher'ın ağzını onun için kapatır!” diye haykırdı Dobby çok tiz bir sesle.

“- pis, yaratık“ diye haykırdı Peeves mutlu bir şekilde, şimdi ev cinlerini daha da öfkelendirmek için tebeşir parçaları yağdırırken arada burnunu temizliyormuş gibi ses çıkarıyordu “Pokey!”

“Kreacher efendisi hakkında ne isterse onu söyleyecek, ah evet ve nasıl bir efendi olduğunu, pis Bulanık arkadaşları olduğunu, ah, Kreacher'ın zavallı hanımefendisi görseydi neler derdi -?”

Kreacher'ın hanımefendisinin tam olarak ne dediğini öğrenemediler, tam o sırada Dobby yuvarlak ve küçük olan yumruğunu Kreacher'in ağzına tıkamış ve dişinin yarısını kırmıştı. Harry ve Ron ikisi birlikte yataklarından fırlayıp hâlâ birbirlerini tekmeleyip yumruklamaya çalışan iki ev cinini, Peeves lambanın etrafında ciyaklayıp aniden dalışa geçerek kışkırtmaya devam ederken, zorla birbirlerinden ayırdılar. “Parmaklarını onun burnuna yapıştır, mantarını çek ve kulakçıklarına asıl -“

Harry asasını Peeves'e doğrultu ve “Langlock!” dedi, Peeves boğazına yapıştı, yutkundu ve sonra odadan çıkarken kötü el kol hareketleri yaptı, fakat dili damağına yapıştığından dolayı konuşmaya gücü yetmedi.

“Güzel bir tane" dedi Ron takdir edercesine, Dobby'yi havaya kaldırdığı için havayı döven kol ve bacakları artık Kreacher'a değmiyordu. “Başka bir Prens lanetiydi, değil mi?”

“Evet,” dedi Harry, Kreacher'ın buruşuk kolunu yarım boyunduruğa almış bir şekilde büküyordu. “Doğru - Birbirinizle dövüşmenizi

yasaklıyorum! Şey, Kreacher, Dobby'le dövüşmen yasak. Dobby, biliyorum sana emir vermeye iznim yok ama -“

“Dobby özgür bir ev cinidir ve sevdiği herhangi bir kişiye itaat edebilir ve Dobby Harry Potter ne derse yapacak!” dedi Dobby, gözyaşları şu an buruşmuş küçük yüzünden kazağına doğru süzülüyordu.

“Tamam, öyleyse,” dedi Harry, o ve Ron ikisi birlikte ev cinlerini bıraktılar, ev cinleri yere düştüler fakat kavga etmeye devam etmediler.

“Efendi beni mi çağırdı?” diye hırıltılı bir şekilde sordu Kreacher, reverans yaparken bile Harry'ye açık ve net bir şekilde acı dolu bir şekilde ölmesini dilermiş gibi bir bakış attı.

“Evet, çağırdım,” dedi Harry, Madam Pomfrey'in ofisinin kapısına Muffliato büyüsünün hâlâ çalışır durumda olup olmadığını kontrol etmek için göz attı; kargaşayı duyduğuna dair hiçbir iz yoktu ortada. “Senin için bir işim var.”

“Kreacher efendi ne isterse yapacak,“ dedi Kreacher, o kadar eğilmişti ki dudakları neredeyse boğumlu ayak parmaklarına değecekti, “çünkü Kreacher'ın başka seçeneği yok, fakat Kreacher böyle bir efendisi olduğu için kendinden utanıyor, evet -“

“Dobby yapar, Harry Potter” diye cikledi Dobby, Dobby'nin tenis topu büyüklüğündeki gözleri hâlâ gözyaşında yüzüyordu. “Dobby Harry Potter'a yardım etmekten onur duyar!”

“Bu düşünce aklıma yattı, bu işi ikinize birden vermek daha iyi olur.” dedi Harry. “Tamamdır, öyleyse... Draco Malfoy'u takip etmenizi istiyorum.”

Harry Ron'un yüzünün şaşkınlık ve kızgınlığın birbirine karışmış olduğu ifadeye aldırmadan devam etti, “Onun nereye gittiğini, kiminle buluştuğunu ve ne yaptığını bilmek istiyorum. Günün her saati onu takip etmenizi istiyorum.”

“Evet, Harry Potter!” dedi Dobby anında, onun koca gözleri heyacanla parlıyordu. “Ve eğer Dobby yanlış yaparsa, kendini en yüksek kuleden atacak, Harry Potter!”

“Buna ihtiyacın olmayacak,” dedi Harry aceleyle.

“Efendi benden Malfoy'ların en gencini takip etmemi mi istiyor?” dedi Kreacher hırıltıyla. “Efendi benden yaşlı hanımefendimin büyük erkek yeğenini gözetlememi mi istiyor?”

“Bir şey daha,” dedi Harry, büyük bir tehlikeyi önceden görüp, bunu engellemek için anında karar verdi. “Ona haber vermek yasak, Kreacher, veya ne yaptığını ona göstermek, veya onunla konuşmak, veya ona mesaj yazmak veya... veya herhangi bir şekilde onunla temasa geçmek. Anladın mı?”

Harry verdiği talimatlarda Kreacher'ın bir çıkış noktası bulmaya çabaladığını fark etti. Bir süre sonra Kreacher, Harry'ye büyük bir memnuniyet duygusu veren bir şekilde tekrar olabildiğince eğildi ve şiddetli bir kırgınlıkla söyledi, “Efendi her şeyi düşünüyor ve Kreacher Malfoy veledine hizmet etmeyi tercih etmesine rağmen efendiye itaat etmek zorunda, ah evet...”

“Anlaşıldı öyleyse,” dedi Harry. ”Düzenli olarak rapor istiyorum, fakat rapor verirken etrafımda Ron ve Hermione hariç kimsenin bulunmadığından emin olun. Ve ne yaptığınızı kimseye söylemeyin. Sadece Malfoy'a bir çift siğil gibi yapışın.”

YİRMİNCİ BÖLÜM: VOLDEMORT'UN İSTEĞİ

Harry ve Ron sabah ilk iş olarak, Madam Pomfrey sayesinde eski sağlıklarına tamamen kavuşarak, hastane kanadından ayrıldılar, ve artık nakavt ve zehirlenmiş olmalarıyla dalga geçebilecek durumdaydılar, en iyisi ise Ron ve Hermione'nin yeniden arkadaş olmalarıydı. Hatta Hermione kahvaltıya kadar onlara eşlik etmiş ve Ginny'nin Dean'le tartışmış olması haberini yetiştirmişti bile. Harry'nin göğsünde uyumakta olan yaratık kafasını kaldırdı ve umutla havayı kokladı.

“Neden kavga etmişler?” diye sordu kayıtsız görünmeye çalışarak, üzerinde bale eteği giymiş olan bir ifritin bulunduğu duvar halısını inceleyen, çok küçük bir kız haricinde terkedilmiş olan yedinci kat koridorunda döndükleri sırada. Küçük kız, altıncı sınıfların görünmesinden dolayı dehşete düştü ve taşıdığı ağır pirinç teraziyi düşürdü.

“Sorun değil!” dedi Hermione şefkatle, aceleyle kıza yardım etmek için ilerlerken. “İşte...”

Asasını kırık teraziye hafifçe dokundurdu ve, “Reparo,” dedi. Kız teşekkür etmedi, onun yerine, diğerleri yanından geçerken kök salmış gibi yerinden kıpırdamadı ve onları gözden kaybolana dek izledi; Ron arkasına bir bakış attı.

“Gittikçe küçüldüklerine yemin edebilirim,” dedi.

“Boş ver onu,” dedi Harry, birazcık sabırsızca. “Ginny ve Dean neden kavga etmişler, Hermione?”

“Eh, Dean, Mclaggen'ın attığı Bludger sana çarptığı için gülüyordu,” dedi Hermione.

“Komik görünüyor olmalı,” dedi Ron mantıklı bir şekilde.

“Hiç de komik değildi!” dedi Hermione öfkeyle. “Korkunç görünüyordu ve eğer Coote ve Peakes Harry'yi yakalamasalardı çok kötü yaralanabilirdi!”

“Evet, ee, Ginny ve Dean'in böyle bir nedenden dolayı ayrılmalarına gerek yokmuş,” dedi Harry, hala kayıtsız görünmeye çalışarak. “Ya da hala birlikteler mi?”

“Evet, öyleler - ama niye bu kadar ilgilendin ki?” diye sordu Hermione Harry'ye keskin bir bakış atarak.

“Yalnızca Quidditch takımımın yeniden bozulmasını istemiyorum!” dedi alelacele, ama Hermione şüpheli bakışını sürdürdü, ve Harry arkasından biri ona “Harry!” diye seslenip arkasını dönmek için bir bahane verdiği zaman çok rahatladı. “Ah, selam, Luna.”

“Hastane kanadına gittim seni bulmak için,” dedi Luna, çantasını alt üst ederek. “Ama ayrıldığını söylediler...”

Bir yeşil soğan, büyük benekli bir şapkalı mantar ve hatırı sayılır ölçüde kedi pisliği gibi gözüken şeyi Ron'un eline tutuşturdu, sonunda kirlenmiş uzun ve kıvrımlı parşömeni Harry'ye uzattı.

“... Bunu sana vermem söylendi.”

Rulo edilmiş küçük bir parşömendi; Harry Dumbledore'la olan bir önceki dersinden, gelen davetiyeyi tanıdı. “Bu gece,” dedi Ron ve

Hermione'ye, ruloyu açar açmaz.

“Geçen maçı güzel anlattın!” dedi Ron, Luna yeşil soğanını, mantarı ve kedi pisliğini ondan aldığı sırada. Luna belli belirsiz gülümsedi.

“Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?” dedi. “Herkes berbat olduğumu söylüyor.”

“Hayır, ciddiyim!” dedi Ron ısrarla. “Daha eğlenceli bir sunuş hatırlamıyorum! Bu nedir, bu arada?” diye ekledi, soğana benzeyen şeyi göz hizasına kaldırarak.

“Ah, o bir Gurdyroot,” dedi, kedi pisliğini ve mantarı çantasına tıkıştırarak. “Sende kalabilir eğer istersen, bende onlardan çok var. Gulping Plimpies'i savunma konusunda gerçekten mükemmellerdir.” Ve Ron elinde Gurdyroot'u sıkıca tutmuş kıkırdarken, yürüyüp gitti.

“Biliyorsunuz, benden hoşlanıyor, Luna,” dedi Büyük Salon'a çıktıkları sırada. “Deli olduğunu biliyorum, ama bir şekilde iyi-” Bir anda yürümeyi kesti. Lavender Brown taş merdivende duruyor ve patlayacakmış gibi görünüyordu. “Selam,” dedi Ron gergince.

“Hadi,” diye mırıldandı Harry Hermione'ye, ve hızla geçmelerine rağmen Lavender'ın “Neden bugün dışarı çıkacağını bana söylemedin? Ve neden o kız seninleydi?” dediğini duymuşlardı.

Bir saat sonra kahvaltı için ortaya çıktığı zaman, Ron, hem asık suratlı hem de kızgın görünüyordu, Lavender'la birlikte oturmasına rağmen, Harry birbirlerine tek kelime etmediklerini gördü. Hermione bütün bu olup bitenlerden habersizmiş gibi davranıyordu, ama Harry bir ya da iki kez onun suratında nedensiz sırıtışlar gördü. Hermione gün boyunca iyi bir ruh hali içerisindeymiş gibi göründü, ve hatta o akşam Ortak Salon'da Harry'nin Bitkibilim makalesine göz atmayı (diğer bir deyişle, yazıyı bitirmeyi) kabul bile etti, ki normalde

tereddütsüz reddederdi, çünkü Harry'nin Ron'un ondan kopya çekmesine izin vereceğini bilirdi.

“Çok teşekkürler, Hermione,” dedi Harry saatini kontrol ettiği sırada sırtına hafifçe vurarak, neredeyse sekiz olmuştu. “Dinle, acele etmem gerek yoksa Dumbledore'a gecikeceğim...”

Hermione cevap vermedi, sadece Harry'nin zayıf cümlelerinden bir kaçının üzerini bıkkınlıkla karaladı. Harry sırıtarak aceleyle portre deliğinden geçti ve müdürünün odasının yolunu tuttu. “*Bonbon ekler*” denmesiyle oluk ağzı açıldı, ve Harry döne döne yükselen merdiveni ikişer ikişer çıktı, kapıyı çaldığı sırada saat tam sekizi vurmuştu.

“Gir,” diye çağırdı Dumbledore, ama Harry kapıyı açmak için uzandığında, kapı içerden çevrilerek açıldı. Profesör Trelawney odadaydı.

“Aha!” diye çığlık attı, gözlüklerinin arkasından parıldayarak bakarken Harry'yi işaret ederek. “Demek, ofisinden gayri resmi bir şekilde dışarı atılmamın sebebi bu, Dumbledore!”

“Sevgili Sybill,” dedi Dumbledore hafif sıkkın bir sesle, “seni herhangi bir yerden atmam söz konusu bile olamaz, ama Harry'nin bir randevusu var, ve gerçekten söyleyecek başka bir şey olduğunu sanmıyorum -”

“Pekala,” dedi Profesör Trelawney incinmiş bir sesle. Eğer gaspçı atı kovmayacaksan, öyle olsun... Belki yeteneklerimin takdir edildiği bir okul bulurum...”

Harry'yi kenara ittirdi ve dönen merdivenlerden aşağı doğru kayboldu; yarı yolda sendelediğini duydular, Harry onun arkasından sürüklenen şallardan birine takıldığını tahmin etti.

“Lütfen kapıyı kapat ve otur, Harry,” dedi Dubledore, sesi yorgun çıkıyordu.

Harry söyleneni yaptı, Dumbledore'un masasının karşısındaki her zamanki sandalyesine otururken, bir kez daha aralarında duran Düşünseli'nin içinde iki tane, içi girdap gibi dönen anıyla dolu küçük şişeler olduğunu fark etti.

“Profesör Trelawney, Firenze'nin öğretmesinden dolayı hala mutlu değil, öyleyse?” diye sordu Harry.

“Hayır,” dedi Dumbledore, “asla kendi başıma öğretemediğim Kehanet, öngördüğümden daha da büyük bir bela olmaya başladı. Frenze'den artık dışlanmış olduğu ormana geri dönmesini isteyemediğim gibi, Sybill Trelawney'den de ayrılmasını isteyemiyorum. Kendi aramızdayken, şatonun dışında ne gibi bir tehlike içinde olacağına dair en ufak bir fikri yok. Bilmiyor - ve ona anlatmanın akılsızca olduğunu düşünüyorum - yani sen ve Voldemort'la ilgili kehaneti onun yaptığını, görüyorsun.”

Dumbledore derin bir nefes aldı, sonra, “Ama personel problemlerini boş verelim. Tartışmamız gereken çok daha önemli konular var. Öncelikle - bir önceki dersin sonunda sana verdiğim görevi yerine getirdin mi?”

“Ah,” dedi Harry kısaca. Cisimlenme dersleri ve Quidditch ve Ron'un zehirlenmesi ve kafasına aldığı darbe ve Draco Malfoy'un neler çevirdiğini öğrenme konusundaki kararlılığı yüzünden, Harry, neredeyse Dumbledore'un ona Profesör Slughorn'dan almasını söylediği anıyı unutmuştu. “Evet, İksir dersinin sonunda Profesör Slughorn'a o konudan bahsettim, efendim, ama, şey, veremezdi,” kısa bir sessizlik oldu.

“Anlıyorum,” dedi Dumbledore, sonunda Harry'ye yarım ay biçimindeki gözlüklerinin üzerinden bakıp, ona röntgen çektiriyormuş hissini yaşatarak. “Ve bu konuda elinden gelenin en iyisini yaptığına inanıyorsun, değil mi? Bütün marifetlerini gösterdiğine? Anıyı elde etme görevinde, kurnazlığın her çeşidini kullandığına?”

“Ee,” dedi Harry ne söyleyeceğini bilemeyerek. Anıyı ele geçirmek için harcadığı tek çabası saçma, utanç verici bir olayla son bulmuştu. “Ee... o gün Ron yanlışlıkla aşk iksiri içti ve ben de onu Profesör Slughorn'a götürdüm. Eğer Profesör Slughorn'u daha iyi bir modda yakalayabilirsem diye düşündüm -”

“Peki işe yaradı mı?” diye sordu Dumbledore.

“Şey, hayır, efendim, çünkü Ron zehirlendi -”

“- doğal olarak anıyı ele geçirme çabalarını unutturdu; en yakın arkadaşın tehlikedeyken başka bir şey yapmanı beklemezdim. Mr. Weasley'nin bir kez daha tam sağlığına kavuşmasıyla birlikte, sana verdiğim görevi yapacağını umuyorum. Bu anıyı almanın ne kadar önemli olduğunu yeterince anlattığımı düşünüyorum. Gerçekten, onun en önemli anı olduğu konusunda seni etkilemek için elimden gelenin en iyisini yaptım, o olmadan yalnızca zamanımızı boşa harcamış oluruz.”

Harry'yi baştan aşağı sıcak bir utanma duygusu sardı. Dumbledore sesini yükseltmedi, sesi kızgın bile değildi, ama Harry bağırmasını tercih ederdi; bu soğuk hayal kırıklığı hepsinden kötüydü.

“Efendim,” dedi biraz umutsuzca, “rahatsız olduğumdan falan değil, yalnızca aklımda başka - başka şeyler...”

“Aklında başka şeyler vardı,” Dumbledore cümleyi onun yerine tamamladı. “Anlıyorum.”

Aralarında tekrar sessizlik oldu, Harry'nin şu ana dek Dumbledore'la yaşadığı en rahatsız edici sessizlik; hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu, yalnızca Dubledore'un kafasının üzerindeki Armando Dippet portresinden gelen homurtulu horlamalar arada bir sessizliği bozuyordu. Harry garip bir şekilde küçülmüş olduğunu, odaya girdiğinden beri biraz çektiğini hissetti. Buna daha fazla katlanamayarak, "Profesör Dumbledore, gerçekten çok üzgünüm. Daha iyisini yapmalıydım... Eğer gerçekten çok önemli olmasaydı, sizin benden bunu yapmamı istemeyeceğinizi anlamalıydım."

"Bunu söylediğin için teşekkürler, Harry," dedi Dumbledore yavaşça. "Şimdiden itibaren, bu konuya daha çok ağırlık vereceğini düşünebilir miyim? O anıya sahip olmadığımız takdirde, bu geceden sonraki toplantılarımızın çok az yararı dokunacak."

"Yapacağım, efendim, anıyı ondan alacağım," dedi ciddiyetle.

"O zaman şimdilik bu konuyu bırakalım," dedi Dumbledore daha samimice, "ve hikayemize kaldığımız yerden devam edelim. Nerde kaldığımız hatırlıyor musun?"

"Evet, efendim," dedi Harry hemencecik. "Voldemort babasını ve büyük annesiyle büyük babasını öldürdü ve amcası Morfin yapmış gibi gösterdi. Sonra Hogwarts'a döndü ve... ve Profesör Slughorn'a Hortkuluklar hakkında sorular sordu," diye mırıldandı suratı kızararak.

"Çok güzel!" dedi Dumbledore, "Ve, umarım hatırlayacaksın, sana en başından söylemiştim ki, bu toplantılarımız tahmin ve kuramlar dünyasına girişimiz olacak?"

"Evet, efendim,"

“Böylece, benimle aynı fikirde olduğunu umarak, sonuçlarımdan elde ettiğim bilgiler dolayısıyla, Voldemort'un on yedi yaşına kadar ne yaptığı konusunda sana oldukça kesin kaynaklar göstermiş oldum?”

Harry kafasıyla onayladı.

“Ama şimdi, Harry,” ded, Dumbledore, “şimdi işler daha karanlık ve tuhaf olmaya başlıyor. Eğer çocuk Riddle hakkında kanıt bulmak zorsa, Voldemort denen adam hakkında hatıralarını anlatmaya gönüllü birilerini bulmak imkansızdır. Bu durumda, onun Hogwarts'tan ayrıldıktan sonraki hayatını bize tamamıyla anlatabilecek, ondan ayrı canlı bir ruhun olduğu konusunda şüpheliyim. Yine de, seninle paylaşmak istediğim son iki anım var.” Dumbledore Düşünseli'nin içinde parıldayan iki kristal şişeyi işaret etti. “Bu anılardaki görüntüleri izledikten sonra, bunlardan ne sonuç çıkardığını öğrenmekten mutluluk duyacağım.“

Dumbledore'un onun yorumlarına önem verecek olması fikri, Harry'nin, Hortkuluk anısını almada başarısız olmasından dolayı daha fazla utanmasına ve suçluluk duymasına neden olurken, Dumbledore iki şişeden birini ışığa doğru kaldırdı ve dikkatle gözden geçirdi.

“Umarım diğer insanların anılarına girmekten yorulmamışsındır, bu ikisi çok nadir hatıralardır,” dedi. “Bu ilki çok yaşlı bir ev cini olan Hokey'e ait. Hokey'in tanık olduklarını görmeden önce, çabucak Lord Voldemort'un Hofwarts'tan nasıl ayrıldığını aktarmalıyım.

“Senin de tahmin ettiğin gibi girdiği her sınavdan en yüksek notları alarak yedinci yılına ulaştı. Etrafındaki tüm sınıf arkadaşları Hogwarts'tan ilk ayrıldıklarında hangi işin peşine düşeceklerine karar veriyorlardı. Neredeyse herkes, kusursuz, okul başkanı, Okul'un

Özel Hizmetler ödülünü kazanmış Tom Riddle'dan harikulade işler bekliyordu. Ona Sihir Bakanlığı'nı öneren, yararlı kişilerle kontağa geçmesini sağlamak için randevular almayı teklif eden birkaç öğretmen biliyorum, Profesör Slughorn bunların başında. Tüm teklifleri reddetti. Diğerlerinin bildiği ikinci şey ise Voldemort, Burgin and Burkes'de çalışıyordu."

"Burgin and Burkes'te mi?" diye tekrar etti Harry sersemlemiş bir şekilde.

"Burgin and Burkes'te," diye tekrar etti Dumbledore sakince. "Sanırım Hokey'in anısına girince, orada ona neyin cazip geldiğini göreceksin. Ama bu Voldemort'un ilk iş seçimi değildi. Hemen hemen hiç kimse bilmez bunu -ben müdürün güvenip de söylediği birkaç kişiden biriydim- ama Voldemort önce Profesör Dippet'a başvurdu ve Hogwarts'ta öğretmen olarak kalıp kalamayacağını sordu."

"Burada kalmak mı istedi? Neden?" diye sordu Harry hala şaşkın olarak.

"Birkaç nedeni olduğuna inanmama karşın, bunların hiçbirini Profesör Dippet'la paylaşmadı," dedi Dumbledore. "Öncelikle ve çok önemli olarak, Voldemort, bence bu okula hiçbir insana bağlı olmadığı kadar bağlıydı. Hogwarts en mutlu olduğu yerdi; kendini evinde hissedebildiği ilk ve tek yer."

Harry bu sözlerden içten içe rahatsız oldu, Hogwarts hakkında hissettiği şeyler tam olarak bunlardı.

"İkinci olarak, kale kadim büyülerle çok iyi donatılmıştı. Şüphesiz Voldemort çoğu öğrenciden çok daha fazla gizli yerlere girip çıkmıştır, ama hala keşfedecek gizlilikler olduğunu, kullanılacak sihir depoları olduğunu hissetmiş olabilir.

“Ve üçüncüsü, öğretmen olarak, genç cadılar ve büyücüler üzerinde büyük güç ve etki sahibi olacaktı. Belki de bu fikri, bir öğretmenin ne kadar etkili rol oynayabileceğini kanıtlayan bir öğretmenden, en iyi şekilde anlaştığı Profesör Slughorn sayesinde edinmiştir. Hemen, Voldemort'un hayatının geri kalanını Hogwarts'ta geçirmeyi planladığını hayal etmedim, ama eksikliğini doldurabilecek yararlı ve kendi ordusunu oluşturmaya başlayabileceği bir yer olarak düşünüyor olabilirdi.”

“Ama işi alamadı, efendim?”

“Hayır, alamadı. Profesör Dippet ona 18 yaşın çok erken olduğunu söyledi, ama onu eğer hala istiyorsa, birkaç sene içinde yeniden başvurmak için davet etti.”

“Bu konuda ne hissettiniz, efendim?” diye sordu Harry tereddütle.

“Tamamıyla endişeli,” dedi Dumbledore. “Buna karşılık olarak Armando'yu önerdim - sana sunduğum gerçekleri o zaman sunmadım, Profesör Dippet Voldemort'a çok düşkündü ve dürüstlüğüne güveniyordu. Ama ben Lord Voldemort'un okula geri dönmesini istemiyordum, ve özellikle de öyle güçlü bir pozisyonda.”

“Hangi işi istedi, efendim? Hangi dersi öğretmek istedi?”

Her nasılsa Harry, cevabı Dumbledore vermeden önce de biliyordu.

“Karanlık Sanatlara Karşı Savunma. O zamanlar, neredeyse on beş yıldır Hogwarts'ta olan Galatea Merrythought adında yaşlı bir Profesör tarafından öğretiliyordu.

“Böylece Voldemort Borgin and Burkes'e gitti, ve onu takdir eden herkes böyle zeki bir genç büyücünün dükkanda çalışmasının bir vakit kaybı olduğunu söyledi. Öte yandan, Voldemort sadece asistan

değildi. Kibar, yakışıklı ve zekiydi, kısa zamanda özel işler verildi; yalnızca Borgin and Burkes gibi yerlerde olan, senin de bildiğin gibi, sıradan olmayan ve nitelikli nesneler konusunda uzmanlık gerektiren işler. Voldemort, ortakları tarafından, hazinelerinin bir bölümünü satmaları için insanları ikna etmekle görevlendirildi, ve tüm bu hesaplardan, alışılmadık bir şekilde ödüllendiriliyordu.”

“Bahse girerim öyleydi,” dedi Harry kendine hakim olamayarak.

“Evet, oldukça,” dedi Dumbledore cansız bir gülümsemeyle. Ve artık, çok eskiden beri Hepzibah Smith ismindeki çok zengin bir cadıya hizmet etmiş olan ev cini Hokey'in söyleyeceklerini dinleme zamanı.”

Dumbledore asasıyla şişeyle bağlantı kurdu, şişe mantarı fırladı, Düşünseli'nin içinde girdap gibi dönen anıya hafifçe dokundurduğu gibi, “Önce sen, Harry.” dedi.

Taş kabın içindeki gümüş dalgalanmalara yüzü dokunana dek Harry bir kez daha dizlerini bükmek zorunda kaldı. Karanlıkla hiçliğe doğru düştü ve bir oturma odasına indi, son derece şişman, yaşlı bir kadın, dikkatle hazırlanmış bir peruk giyerken parlak bir cüppe arkasından sürükleniyor, ona erimiş dondurma görünümü veriyordu. Kıymetli taşlarla süslenmiş küçük bir aynaya bakıyor, zaten kırmızı olan yanaklarına büyük bir pudra ponponuyla allık sürüyordu ve Harry'nin gördüğü en küçük ve en yaşlı ev cini sımsıkı terliklerin içindeki toplu ayaklarına iplik bağlıyordu.

“Acele et, Hokey!” dedi Hepzibah, otoriter bir şekilde. “Dörtte geleceğini söyledi, yalnızca birkaç dakika kaldı ve bugüne kadar hiç geç kalmadı!”

Ev cini doğrulduğu sırada, pudra ponponu kapattı, cinin kafasının üstü Hepzibah'ın sandalyesine güç bela yetişiyordu, ve kadının kağıt

gibi cildi, tıpkı giydiği toga gibi, kafatasının üzerine asılmışa benziyordu.

“Nasıl görünüyorum?” dedi Hepzibah, aynada kendi yüzüne değişik açılardan bakıp hayran kalmak için başını çevirerek.

“Güzel, hanımefendi,” diye cikledi Hokey.

Harry, Hokey'in yalnızca onun emrinde olduğu için bu soruya dişlerinin arasından yalan söyleyerek cevap verdiğini varsaydı, çünkü onun fikrine göre Hepzibah Smith güzellikten çok uzaktaydı.

Kapı çınlayarak çaldı, evin hanımı ve cinin ikisi de zıpladılar.

“Çabuk, çabuk, burada, Hokey!” diye feryat etti Hepzibah ve ev cini telaşla, tıka basa eşyalarla dolu olan odadan koşarak çıktı, insanların en az bir düzine şeye çarpmadan karşıya geçmek için nasıl bir yol izlediklerini anlamak güçtü; cilalı kutularla dolu dolaplar, üzeri altın kabartmalı kitaplarla dolu çantalar, küreler ve kutsal toplarla dolu raflar, ve çok sayıda etrafa serpiştirilmiş pirinç kaptan yapılmışa benzeyen saksılara konmuş bitkiler vardı. Nitekim oda sihirli antika dükkânına ya da konservatuara benziyordu.

Ev cini efendisinin kendi hazırladığı bir tepsi küçük kurabiyeyi alarak hızla odaya geri döndü.

“Keyfine bak, Tom” dedi Hepzibah, “Kurabiyelerimi ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ee, nasılsın? Solgun gözüküyorsun. Dükkanda seni fazla zorluyorlar, bunu yüz kere dedim...”

Voldemort otomatik bir şekilde gülümsedi ve Hepzibah aptalca sırıttı.

“Ee, bu seferki ziyaretinin nedeni nedir?” diye sordu, kirpiklerini kırpıştırarak.

“Cin yapımı zırhınız için Mr. Burke daha iyi bir teklif yapmak istiyor,” dedi Voldemort. “Beş yüz Galleon, aslından daha fazla verdiğini-”

“O kadar hızlı değil, yoksa şu halde yalnızca benim değersiz eşyalarım için geldiğini düşüneceğim!” dedi Hepzibah suratını asarak.

“Buraya onlar için gelmem emredildi,” dedi Voldemort yavaşça. “Ben yalnızca denileni yapması gereken zavallı bir asistanım, bayan. Mr. Burke araştırmamı-”

“Ah, Mr. Burke, olamaz!” dedi Hepzibah, küçük elini sallayarak. “Daha önce Mr. Burke'ün görmediği, ama sana gösterebileceğim bir şey var! Sır tutabilir misin, Tom? Ona sahip olduğumu Mr. Burke'e anlatmayacağına dair söz verir misin? Sana onu gösterdiğimi bilse, asla rahat bırakmaz beni, ne Mr. Burke'e ne de başka birisine satmıyorum! Ve sen Tom, onun tarihi değerini göreceksin, ne kadar Galleons'a değer olduğunu değil...”

“Bayan Hepzibah'ın gösterdiği her şeyi görmekten büyük bir memnuniyet duyarım,” dedi Voldemort usulca., ve Hepzibah gene bir genç kız gibi kıkırdadı.

“Hokey'e benim için getirteyim... Hokey, nerdesin? Mr. Riddle'a en önemli hazinemizi göstermek istiyorum... aslında, gitmişken ikisini de getir...”

“Buyurun, madam” diye ciyakladı ev cini, Harry, ne yapacağını bilen ev cininin tabureler, masalar, puflar arasından geçerek elinde üst üste konuş iki deri kutu gördü.

“Şimdi,” dedi Hepzibah mutluca, kutuları ev cininden alarak kucağına koydu ve en üsttekini açmaya koyuldu, “Bence bunu çok seveceksin,

Tom... ah, ailem bunu sana gösterdiğimi bir bilse... ona el koymak için tutuşuyorlar!”

Kapağı açtı. Harry, kulpları mükemmel şekilde işlenmiş küçük altından kupa gibi görünen şeyi daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaştı.

“Bunun ne olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum, Tom. Eline al ve daha yakından bak!” diye fısıldadı Hepzibah, Voldemort uzun parmaklı ellerini uzatıp kupayı rahat ipek kılıfından kulpundan tutarak çıkardı. Harry bir an karanlık gözlerinde kırmızı bir ışık parıltısı gördüğünü düşündü. Onun aç gözlü görünüşü, Voldemort'un yakışıklı görünüşüne tutulan Hepzibah'ın yüzüne mutlu bir şekilde aksetmişti.

“Bir porsuk,” diye mırıldandı Voldemort, kupanın üzerindeki kabartmayı inceleyerek. “Yani bu...?”

“Senin de çok iyi bildiğin gibi Helga Hufflepuff'ın akıllı çocuk!” dedi Hepzibah, korsesinden çıkan sesle öne eğildi ve Voldemort'un çökük yanağından bir makas aldı. “Soylarından geldiğimi anlatmamış mıydım? Bu yıllardır aileden aileye miras kaldı. Çok hoş, değil mi? Ve ona ait bütün güçler, fakat hepsini tam olarak denemedim, burada sadece güvenlice saklı tutuyorum...”

Kupayı Voldemort'ın uzun işaret parmağının arasından çekerek nazikçe geri kutusuna yerleştirdi, elinden alındığı zaman Voldemort'un yüzünden geçen gölgeyi görememişti; kupayı aynı eski yerine koymakla meşguldü.

“Ve şimdi,” dedi Hepzibah mutluca, “Hokey nerede? Ah evet buradasın- şimdi bunu geri yerine koy, Hokey.”

Cin itaatkâr bir şekilde kutuya kapatılmış kupayı aldı, Hepzibah dikkatini kucağındaki daha düz bir kutuya çevirdi.

“Bence bunu daha çok seveceksin, Tom” diye fısıldadı. “Biraz eğil, oğlum, böylece görebilirsin... Tabiki, Burkes buna sahip olduğumu biliyor, bunu ondan satın almıştım, ve söyleyebilirimki, ben göçtükten sonra bunu geri almak için tutuşuyor...”

Hepzibah mücevherat kutusunu andıran kutuyu açtı. Orada yumuşak koyu kırmızı kadifenin üstünde ağır altın bir madalyon yatıyordu.

Voldemort bu sefer herhangi bir davet olmadan ellerini uzattı ve ışığa doğru kaldırdı, gözlerini ona dikmişti. Işık gösterişli yılan gibi kıvrılmış S'nin üzerinde hareket ederken “Slytherin'in İşareti” dedi sessizce.

“Doğru!” dedi Hepzibah, diğer tarafında madalyonuna bakan ve dona kalan Voldemort'un bu halinden mest olmuştu. “Bunun için nerdeyse bütün paramı harcamam gerekti, bunun gibi bir hazinenin elimden gitmesine göz yumamazdım, koleksiyonum için gerekliydi. Burke onu muhtemelen çalmış ve gerçekteki değerinden habersiz olan pejmürde bir kadından aldı -”

Bu sefer bir yanlışlık yoktu: bunlar anlatılırken gözleri keskin bir kırmızı ile parlamıştı.

“Sana söyleyebilirim ki, Burke ona çok az para verdi... hoş değil mi? Ve gene bütün güçler doğasından geliyor ve bunu gene güzel ve güvenli şekilde saklıyorum...”

Madalyonu almak için uzandı. Bir an Harry, Voldemort'un onu geri vermeyeceğini düşündü, fakat ellerinin arasından alarak geri kırmızı kadife yatağına yerleştirdi.

İlk defa Voldemort'un yüzüne baktı. Harry aptal sırıtışının ortadan kaybolduğunu gördü. “İyi misin canım?”

“Ah evet” dedi Voldemort sessizce. “Evet, çok iyiyim...”

“Şey sandım- sanırım bir ışık oyunuydu-” dedi Hepzibah, sevinci gitmişti, ve Harry onun da anlık kırmızı yansımayı gördüğünü tahmin etti. “Al, Hokey, bunları götür ve tekrardan kilitle... Bilindik korumalar...”

“Gitme zamanı, Harry” dedi Dumbledore usulca, ve cin kutuları alıp uzaklaşırken Dumbledore bir kez daha Harry'yi dirseğinden kavradı ve beraber bilinmezlik içinden Dumbledore'un odasına geçtiler.

“Bu kısa sahnenin ardından iki gün sonra Hepzibah Smith öldü,” dedi Dumbledore, yerini alarak Harry'ye de oturmasını işaret etti. “Ev cini Hokey, Bakanlık tarafından akşamleyin efendisinin sıcak çikolatasını zehirlemekten mahkûm edildi.

“İmkânsız!” dedi Harry kızgınca.

“Aynı fikirde olduğumuzu görüyorum,” dedi Dumbledore. “Kesinlikle bu ölüm ile Riddles'ların ölümleri arasında birçok benzerlik var. Her iki olayda da, buna neden olduğunu rahatça hatırlayan birileri suçu üstlendi-”

“Hokey'in de mi aklı karıştı?”

“Efendisinin sıcak çikolatasına şeker gizi gözükmeyen bir şey attığını hatırladı, fakat öldürücü ve nadir bilinen bir iksir dedi Dumbledore. “Sonunda bunu yapmak istemediğine karar verildi, yaşlı olması ve aklının karışması-”

“Voldemort onun aklını değiştirdi, tıpkı Morfin'e yaptığı gibi!”

“Evet benim kararım da bu” dedi Dumbledore. “Ve tıpkı Morfin'de olduğu gibi, Bakanlık önce Hokey'den şüphelenmeyi tercih etti.

“- çünkü o bir ev ciniydi,” dedi Harry. Hermione'nin kurduğu E.R.İ.T.'e daha önce çok nadir bir ilgi duymuştu.

“Kesinlikle,” dedi Dumbledore. “Yaşlıydı, içeceği değiştirdiğini kabul etti ve Bakanlık'tan kimse daha fazla soruşturma zahmetine girmedi. Morfin olayında olduğu gibi, onun izini sürüp bu anıyı aldığımda da neredeyse ölmek üzereydi - fakat anısı, tabi ki Voldemort'un kupa ve madalyonun varlığını bildiğinin dışında başka bir şey kanıtlamıyor.

“Hokey mahkûm edildiğinde ise, Hepzibah'ın ailesi onun değerli iki hazinesinin kayıp olduğunu fark etti. Çok fazla gizli yeri olduğu ve koleksiyonunu kıskançlıkla koruduğu bilindiği için bundan emin olmaları biraz zaman aldı. Fakat hem madalyon hem de kupanın gittiğinden emin olduklarında, Borgin and Burkes'te çalışan ve Hepzibah'ı düzenli bir şekilde ziyaret edip, onu etkileyen adam çoktan istifa edip ortadan kaybolmuştu. Patronu nereye gittiği hakkında hiç bir şey bilmiyordu, onun ortadan kayboluşundan herkes gibi onlarda şaşırmıştı. Ve bu, uzunca süre Tom Riddle'ın son kez duyulup görüldüğü zamandı.

“Şimdi,” dedi Dumbledore, “Eğer sorun olmazsa Harry, bir kez daha durarak dikkatini hikayemizin önemli noktalarına vermeni istiyorum. Voldemort başka bir cinayet daha işlemişti; Riddle'ların ölümünden sonra ilk cinayetini bilemem ama, sanırım öyleydi. Bu sefer görmüş olacağın gibi, intikam için değil, kazanmak için öldürdü. Bu zavallı, kendinden geçmiş yaşlı kadının iki güzel ganimetini istedi. Tıpkı daha önce yetimhanede diğer çocuklarınkini çaldığı gibi, veya Morfin Amcası'nın yüzüğü gibi ve şimdi de Hepzibah'ın kupası ve madalyonu ile kaçtı.”

“Fakat,” dedi Harry kaşlarını çatarak, “çok saçma gözüküyor... her şeyi riske atmak, işinden ayrılmak, sadece bunlar için...”

“Sana saçma gözükebilir, ama Voldemort'a değil,” dedi Dumbledore. “Umarım dersin sonunda tam olarak bu eşyaların ona ne ifade ettiğini anlayacaksın Harry, fakat madalyonu gördüğündeki halini hayal edebilirsin, ve sonunda ona kavuştu.”

“Madalyon belki,” dedi Harry, “ama neden kupayı da aldı?”

“O başka bir Hogwarts kurucusuna aitti,” dedi Dumbledore. “Sanırım hala okula karşı bir çekim hissediyordu ve bu çekim nedeniyle Hogwarts tarihinde yer almış bir nesneye karşı duaramadı. Başka nedenler de vardı bence... Sana bir sonraki derste gösterebilmeyi umut ediyorum.”

“Ve sana göstereceğim en son anı, en sonunda onu bizim için Profesör Slughorn'dan elde ettiğin zaman olacak. Hokey'in anısından bu yana on yıl fark ve bu on yıl boyunca Lord Voldemort'un neler yaptığını ancak tahmin edebiliriz.” Dumbledore anıyı düşünseline aktarırken Harry bir kez daha ayağa kalktı.

“Bu kimin anısı?” diye sordu. “Benimki,” dedi Dumbledore..

Dumbledore'un ardından Harry de hareket eden kütleye daldı, biraz önce çıktığı odanın aynısında duruyordu. Yukarıda mutlu bir şekilde uyuklayan Fawkes, ve masanın ardında Harry'nin yanında duran Dumbledore'un aynısı vardı, her ne kadar iki eli de sağlam ve zarar görmemiş olsa ve yüzünde muhtemelen daha az çizgiler olsa da. Şimdiki ofisiyle bu ofisi arasındaki tek fark, dışarıda kar yağıyor olmasıydı; mavimsi benekler pencereyi geçerek karanlıkta binanın dışında rüzgarla sürükleniyordu.

Genç Dumbledore bir şeyi bekliyor gibi gözüküyordu ve doğru tahmindi ki gelmelerinin ardından dakikalar sonra kapı çalındı ve “Girin” dendi.

Harry boğuluyormuş gibi bir nefes verdi. Odaya Voldemort girmişti. Görünüşü Harry'nin iki yıl önce büyük taştan kazanın orda gördüğünden farklıydı: Yılan gibi gözleri yoktu, gözleri henüz kırmızı değildi, yüzü taştanmış gibi değildi, ama artık Tom Riddle kadar da yakışıklı değildi. Sanki siması bir anda yok olmuş, tükenmişti, yüzü garip biçimde çarpıtılmış gibiydi, hamur gibiydi ve gözlerinin beyazları kalıcı bir şekilde kanlanmıştı, ancak göz bebekleri henüz sonradan olacakları gibi düz çizgi şeklinde değildi. Uzun siyah bir pelerin giyiyordu, yüzü omuzlarında parlayan kar kadar solgundu.

Masanın ardındaki Dumbledore herhangi bir şekilde şaşırmadı. Anlaşılan bu görüşme randevu ile gerçekleşmişti. “İyi akşamlar, Tom” dedi Dumbledore basitçe. “Oturmaz mısın?”

“Teşekkür ederim,” dedi Voldemort ve Dumbledore'un gösterdiği yere oturdu - görünüşe bakılırsa Harry'nin az önce oturduğu aynı sandalyeydi bu. “Müdür olduğunu duydum” dedi, sesi olduğundan daha soğuk ve yüksekti. “Yakışan bir seçim.”

“Tasvip etmene sevindim,” dedi Dumbledore gülümseyerek. “Bir şey içmek ister misin?”

“İyi olur,” dedi Voldemort. “Uzun bir yol geldim.”

Dumbledore kalktı ve normalde Düşünseli'ninin olduğu, ama şimdi şişelerle dolu olan dolaba gitti. Voldemort'a bir kadeh şarap verdi ve kendisi için de bir tane alarak masasına döndü... “Ee Tom... bu zevki neye borçluyum?”

Voldemort hemen cevap vermedi, sadece kadehinden bir yudum aldı.

“Artık bana ‘*Tom*' diye hitap etmiyorlar.” dedi. “Bu günlerde, hitap ettikleri biçim-”

“Ne diye bilindiğini biliyorum,” dedi Dumbledore, hala memnuniyetle gülümsüyordu. “Fakat benim için korkarım ki hala Tom Riddle'sın. Bu eski öğretmenler için çok sinir edici bir durumdur. Ne yazık ki kolay kolay öğrencilerinin genç hallerini unutamazlar.”

Kadehini Voldemort'a doğru sanki şerefe dercesine kaldırdı, yüzü hala ifadesizdi. Buna rağmen Harry odadaki havanın hafiften değiştiğini hissetti: Dumbledore'un Voldemort'un yeni seçilmiş ismini reddetmesi, aslında Voldemort'un görüşmenin prensiplerini konuşmasına izin vermeyi reddetmekti, Harry Voldemort'un olayı bu şekilde algıladığını söyleyebilirdi.

Kısa bir sessizlikten sonra, “Burada o kadar uzun süre kalmanıza şaşırdım,” dedi Voldemort. “Her zaman sizin gibi bir büyücünün neden okulu bırakmadığını merak ettim, durdum.”

“Aslında,” dedi Dumbledore, hala gülümsüyordu. “Benim gibi bir büyücü için eski bilgileri genç beyinlere aktarmaktan, onları bu yolda bilemekten daha önemli bir şey olamaz. Eğer doğru hatırlıyorsam, sen de bir zamanlar öğretmenliğin cazibesine kapılmıştın.”

“Hala aynı durumdayım,” dedi Voldemort. “Açıkçası merak ediyorum ki neden sizin- Bakanlık'tan düşüncelerinize bu kadar sık başvurulan biri için ve iki kerede Bakan olması teklif edilen-”

“En son üç kere aslında” dedi Dumbledore. “Fakat Bakanlık'ı asla bir kariyer olarak görmedim. Ve sanırım tekrar ortak bir şeyimiz var bunda.”

Voldemort başını kaldırdı, gülümsemiyordu, şarabından bir yudum daha aldı. Dumbledore aralarındaki bu gergin sessizliği bozmadı, hoşnut bir ifadeyle ilk Voldemort'un konuşmasını bekledi.

Kısa bir süre sonra “Geri döndüm,” dedi, “daha sonra Profesör Dippet'ın umduğu gibi... geri döndüm, her ne kadar o zaman olmak için genç görülsem de tekrar sormak istedim. Buraya kaleye dönüp öğretmenlik yapmak için izninizi almaya geldim. Buradan ayrıldıktan sonra çok fazla şey gördüm ve yaptım. Öğrencilerinize başka hiçbir büyücünün öğretemeyeceği şeyler gösterebilir veya anlatabilirim.”

Dumbledore konuşmadan önce, bir an Voldemort'u kadehinin üzerinden değerlendirdi.

“Evet, buradan ayrıldıktan sonra tam olarak ne görüp ne yaptığını biliyorum.” dedi usulca. “Yaptıklarınla ilgili söylentiler eski okuluna ulaştı, Tom. Çoğuna inandığım için üzüntü duyuyorum.”

Bunları söylerken Voldemort'un ifadesi hala kayıtsız kaldı, “Büyüklük gıpta ettirir, gıpta etmek kini doğurur, kin de yalanları açığa çıkartır. Bunu biliyor olmalısın Dumbledore.”

“Bu yaptığın şeye ‘*büyüklük*' diyorsun, öyle mi?” diye sordu Dumbledore incelikle.

“Kesinlikle,” dedi Voldemort, gözleri kırmızı halde yanıyordu. “Deneyler yaptım; büyünün sınırlarını genişlettim, muhtemelen daha önce hiç genişletilmediği kadar-”

“Sadece bazı büyüler için,” diye düzeltti onu Dumbledore sükûnetle. “Bazı büyüler. Diğerleri, bağışla beni... sen... bunda cahilsin.”

İlk defa Voldemort gülümsedi. Pis bir sırıtıştı, kötü bir şey, öfkeli bir bakıştan daha tehditkâr.

“Eski bir tartışma,” dedi yumuşakça. “Fakat dünyada gördüğüm hiçbir şey, senin ünlü sevgi sihrinin benim türümdeki sihirden daha güçlü olduğunu anlatan bildirini desteklemiyor.”

“Muhtemelen yanlış yerlere bakıyorsundur.” diye ileri sürdü Dumbledore.

“Pekala, yani bu yeni araştırmalarım için en iyi olan yer Hogwarts mı?” dedi Voldemort. “Yani dönmeme izin verecek misin? Bilgilerimi öğrencilerinle paylaşmama izin verecek misin? Kabiliyetimi ve kendimi sizin elinize bırakıyorum. Emirleriniz için sizinim.”

Dumbledore kaşlarını kaldırdı, “Peki sizin emir verdikleriniz ne olacak? Ne olacak kendilerine hitap ettikleri adıyla -veya söylentilere göre- Ölüm Yiyenler'e?”

Harry, Voldemort'un Dumbledore'un bu ismi bilmesini beklemediğini söyleyebilirdi, Voldemort'un gözlerinde tekrar kırmızı bir parıltı oldu ve düz burun deliklerinden kıvılcıma benzer bir şey gördü.

Bir dakikalık sessizlikten sonra “Arkadaşlarım,” dedi, “bensiz devam edeceklerdir, eminim.”

“Onları arkadaşın olarak değerlendirmene sevindim” dedi Dumbledore. “Onların daha çok hizmetindeki uşakların olduğuna dair bir izlenime kapılmıştım.”

“Hata yapmışsın” dedi Voldemort.

“Yani, bu gece Domuz Kafası'na gidersem onlardan oluşmuş bir gurup görmeyeceğim -Nott, Rosier, Muldber, Dolohov- senin dönüşünü bekleyen? Can arkadaşların, bu karlı gecede seninle bu kadar yolculuk etmişler, herhalde yeni öğret-menlik işine girişirken sana sadece şans dilemek istemişler.”

Onun kimle seyahat ettiğine dair Dumbledore'un detaylı bilgisi, şüphesiz ki ona daha kötü bir hoş geldin yaşatamazdı, ancak bir kez daha sesini yükseltti.

“Her zamankinden daha çok şey biliyorsun, Dumbledore.”

“Ah hayır, oradaki barmenle sadece arkadaşız,” dedi Dumbledore nazikçe. “Şimdi, Tom...”

Dumbledore boş bardağını koyup koltuğuna yaslandı, parmaklarının uçlarını birleştirerek kendine özgü bir biçime soktu. “Açık konuşalım. Bu gece her ikimizin de bildiği üzere, istemediğin bir iş için etrafındaki yardakçılarla neden buraya geldin?”

Voldemort soğuk bir şekilde şaşırdı. “Benim istemediğim bir iş mi? Aslına bakılırsa, Dumbledore, çok istiyorum.”

“Ah, Hogwarts'a dönmek istiyorsun, ama şu anda, onsekiz yaşında istediğinden daha fazla istemiyorsun. Neyin peşindesin, Tom? Neden bir sefer olsun daha açık istemeye çalışmıyorsun?”

Voldemort dudaklarını büktü. “Eğer bu görevi bana vermek istemiyorsan -”

“Tabi ki istemiyorum,” dedi Dumbledore. “Ve sanıyorum ki bir an olsun bunu düşünmediğimi biliyorsun. Ancak buraya geldin, istedin, bir amacın olmuş olmalı.”

Voldemort ayağa kalktı. Daha önceki Tom Riddle'a hiç bu kadar daha az benzemiyordu, yüzü öfkeyle kasılmıştı. “Bu son sözün mü?

“Öyle,” dedi Dumbledore, o da ayağa kalmıştı.

“O zaman bibirimize söyleyeceğimiz bir şey kalmadı.”

“Hayır, hiçbir şey,” dedi Dumbledore, ve büyük bir mutsuzluk yüzüne yansıdı. “Seni alev alan bir dolapla korkutup yaptıklarını geri ödetmeye zorladığımdan bu yana çok uzun bir zaman geçti. Fakat gene yapabilmeyi umardım, Tom... keşke yapabilsem...”

Bir anlığına Harry uyarmak için bağırma eşiğine geldi: Voldemort'un elinin bir an asasını çekmek için cebine uzandığına emindi, fakat sonunda, Voldemort geriye döndü, kapı kapandı, gitmişti.”

Harry, Dumbledore'un elinin omzunda olduğunu hissetti tekrar, birkaç dakika sonra gene aynı noktada duruyorlardı, ama dışarıda bina saflarında yağan kar yoktu ve Dumbledore'un eli bir kez daha gene yanık ve çiğ gözüküyordu.

“Neden?” dedi Harry bir kez daha, Dumbledore'un yüzüne bakıyordu. “Neden geri döndü? Hiç anlayabildiniz mi?

“Bazı fikirlerim var,” dedi Dumbledore, “Ama daha fazlası yok.”

“Ne gibi fikirler, efendim?”

“Anlatacağım Harry, Profesör Slughorn'dan anıyı elde ettiğin zaman,” dedi Dumbledore.

“Bu yapbozun son parçasını elde ettiğin zaman, her şey umut ediyorum ki anlaşılır olacak.”

Dumbledore gidip kapıyı onun için açarken, Harry hala merakla yanıyordu, ilk başta hareket etmedi. “Gene Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'nın peşinde miydi efendim? Bir şey söylemedi...”

“Ah, kesinlikle Karanlık Sanatlara Karşı Savunma işini istiyordu,” dedi Dumbledore. “Görüşmemizin kötü sonucu bunu kanıtladı. Gördüğün gibi Voldemort'u reddettiğimden beri hiç kimse Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'da bir yıldan fazla kalamadı.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM: BİLİNEMEZ ODA

Harry bir sonraki hafta boyunca Slughorn'u gerçek anıyı kazanmaya ikna etmek için kafa patlattı, ama dahiyane bir buluşun doğasındaki hiçbir şey oluşmadı ve zor durumlardayken yaptığı şeyi yapmaya devam etti: önceden birçok kere yaptığı gibi İksir kitabına bakıp, Prens'in bir sayfa kenarına işe yarar bir şey yazdığını ümit etmek.

Pazar akşamının geç saatlerinde, “Burada hiçbir şey bulamayacaksın,” dedi Hermione metanetle.

“Yine başlama, Hermione,” dedi Harry. ”Eğer Prens burada olmasaydı, Ron da şimdi burada oturuyor olmazdı.”

“Olurdu, eğer ilk yılımızda Snape'i dinleseydin,” dedi Hermione reddederek.

Harry onu önemsemedi. Kenar boşluğuna karalanmış "düşmanlar için" gibi ilgi çekici kelimelerin üstünde "*Sectumsempra*" büyüsünü buldu. Denemek için can atıyordu, ama en iyisi bunu Hermione'nin yanında yapmamaktı. Bunun yerine, sayfanın köşesini gizlice katladı. Ortak Salon'da ateşin yanında oturuyorlardı; uyanık olan diğer birkaç kişi de altıncı sınıftandı. Yeni bir iz bulmak için akşam yemeğinden döndüklerinde, ilan tahtasında Cisimlenme sınavının tarihinin açıklandığını gördüklerinde biraz heyecan oldu.

On yedi yaşında olanlar ilk sınav günü ya da daha öncesinde, Nisan'ın Yirmi Biri'nde, Hogsmeade'de yapılacak olan ek uygulama

dönemi için kayıt tercihi hakkına sahiptiler.

Bu haberi okurken Ron panikledi, hala cisimlenemiyordu ve sınava hazır olamayacağından korkuyordu. Şimdiden iki kere cisimlenmeyi başaran Hermione kendinden biraz fazla emindi, fakat bir dört ay daha 17 yaşında olamayacak olan Harry hazır olsa da olmasa da sınava giremeyecekti.

“Hiç olmazsa sen cisimlenebiliyorsun.” dedi Ron gergince. “Temmuz'da hiçbir sorunun olmayacak!”

“Sadece bir kere yaptım,” diye Harry ona hatırlattı; sonunda kaybolmayı başarmıştı ve bir önceki derslerinde kendi çemberinin içinde cisimlendi.

Cisimlenme hakkında endişelenmekle uzun bir zaman kaybeden Ron, Harry ve Hermione'nin şimdiden Snape için tamamlamış olduğu zalimlik derecesinde zor olan bir makaleyle uğraşıyordu. Harry kendisininkinden düşük notlar almayı bekliyordu, çünkü Ruh Emiciler'i yakalamak için en iyi yol hakkında Snape'le aynı fikirde değildi; ama o umursamamıştı: şu an Slughorn'un hafızası onun için en önemli şeydi.

“Sana söylüyorum. Aptal Prens sana bunun için yardım edemez, Harry!” dedi Hermione, çok yüksek bir sesle. “Birini istediğini yaptırmaya zorlamak için sadece bir yol var ve bu da yasak olan Imperius Laneti -”

“Evet, biliyorum, teşekkürler,” dedi Harry, kitaba bakmayı bırakarak. “İşte bu farklı bir şey aramamın nedeni. Dumbledore Veritaserum'un bunu yapamayacağını, fakat başka bir şeyin olabileceğini söylüyor, bir zehir ya da bir sihir...”

“Yanlış yoldan gidiyorsun,” dedi Hermione. “Sadece sen hafızayı getirebilirsin, dedi Dumbledore. Bu, senin başkaları gibi olmadığına Slughorn'u inandırabileceğin anlamına geliyor. Mesele onun hafızasını iksirle geri getirmek değil, herhangi biri bunu yapabilir.”

“ '*Kavgacı*' nasıl söyleniyordu?” dedi Ron, dik dik parşömenine bakarken tüy kalemi zar zor hareket ediyordu.“K - I - G olamaz heralde...”

“Hayır, değil,” dedi Hermione, Ron'un makalesini kendine doğru çekerken. “Ve ‘*kehanet*' N - A - K diye başlamaz. Ne tür bir tüy kalem kullanıyorsun öyle?”

“Fred ve George'un İmla-kontrolcülerinden bir tane, fakat bence büyüsü bitti.”

“Evet, öyle olmalı,” dedi Hermione, makalenin başlığını göstererek,” çünkü Ruh Emiciler'le nasıl başa çıkacağımız soruldu, ‘*Ruh-Yiyiciler'le*' değil ve adını ‘*Roonil Wazlib*' diye değiştirdiğini de hatırlamıyorum.”

“Ah hayır!” dedi Ron, parşömene dehşetle gözünü dikip bakarak. “Bütün hepsini tekrar yazmam gerektiğini söyleme!”

“Sorun değil, düzeltebiliriz,” dedi Hermione, asasını çekip makaleyi kendine çekerken.

“Seni seviyorum, Hermione,” dedi Ron, yorgunlukla gözlerini ovuşturup sandalyesine yaslanırken. Hermione yavaşça pembeleşti, ama sadece “Lavender'ın senin bunu söylediğini duymasına izin verme.” dedi.

“Vermem,” dedi Ron ellerine doğru. “Ya da veririm, sonra da benim peşimi bırakır.”

“Eğer bunun sona ermesini istiyorsan, neden onu başından atmıyorsun?” diye sordu Harry.

"Sen hiç kimseden ayrılmadın, değil mi?" dedi Ron. "Sen ve Cho sadece -"

"Bir çeşit ayrıldık, evet." dedi Harry.

“Bunun Lavender ve bana da olmasını dile,” dedi Ron sıkıntıyla, asasının ucuyla bütün yanlış yazılmış kelimelerine vuran ve böylece de onları düzelttiren Hermione'yi seyrederken. “Fakat dahası, bitmesini istediğimi ona ima ettim, tersine o devam etti. Bu dev bir mürekkepbalığı ile çıkmak gibi bir şey.”

“İşte,” dedi Hermione, Ron'un makalesini geri uzatarak.

“Milyon kere teşekkürler,” dedi Ron. “Sonuç bölümü için tüy kalemini ödünç alabilir miyim?” Melez Prens'in notlarında işe yarar bir şey bulamayan Harry etrafa bakınıyordu; üçü Ortak Salon'da kalan tek kişilerdi, Seamus az önce, Snape ve makalesine lanet ederek yatağa gitmişti. Çıkan tek ses ateşin çatırtısı ve Ron'un Hermione'nın tüy kalemiyle Ruh Emiciler hakkındaki son paragrafını yazarken çıkan seslerdi. Harry esneyip Melez Prens'in kitabını kapattı, tam -

Çat!

Hermione küçük bir çığlık attı; Ron tamamlanmış makalesinin üstüne mürekkebi döktü ve Harry “Kreacher!” dedi.

Evcini hafifçe reverans yaptı ve boğum boğum olan ayak parmaklarına doğru konuştu. “Sahip, Malfoy adlı oğlanın ne yaptığıyla ilgili düzenli raporlar vermemizi istemişti, bu yüzden de Kreacher raporu -”

Çat!

Kreacher'ın yanında çaydanlık peçetesinden şapkası eğri duran Dobby ortaya çıktı. “Dobby çok yardım ediyor, Harry Potter!” Kreacher'a gücenik bir bakış fırlatarak cıyak cıyak bağırdı. “Ve Kreacher Harry Potter'ı ne zaman görmeye geleceğini Dobby'ye söylemeli, böylece onlar raporlarını birlikte hazırlayabilirler!”

“Bu da ne?” diye sordu Hermione, bu ani ortaya çıkıştan dolayı hala şokta gibi görünüyordu. “Neler oluyor, Harry?” Harry cevap vermeden önce tereddüt etti, çünkü Hermione'ye, Kreacher ve Dobby'ye Malfoy'u takip ettirdiğini söylememişti; evcinleri her zaman onun için nazik bir konuydu.

“Tamam... benim için Malfoy'u takip ediyorlar,” dedi.

“Gece ve gündüz,” diye gakladı Kreacher.

“Dobby bir haftadır uyumuyor, Harry Potter!” dedi Dobby gururla; oturduğu yere doğru eğildi. Hermione kızgın görünüyordu.

“Uyumadın ha, Dobby? Ama eminim, Harry, ona söylememişsindir -”

“Hayır, tabii ki söylemedim,” dedi Harry hemen. “Dobby, uyuyabilirsin, tamam mı? Ama ikinizden biri bir şey bulabildi mi?” Harry, Hermione tekrar araya girmeden önce sormak için acele etti.

“Efendi Malfoy, saf kanına yakışır biçimde asaletle hareket ediyor,” diye gakladı Kreacher hemen. “Özellikleri sahibemin üstün kemiklerini anımsatıyor ve tavırları-”

“Draco Malfoy kötü bir çocuk!” diye kızgınlıkla cıyak cıyak bağırdı Dobby. “O kötü çocuk - ” Çaydanlık peçetesinin püskülünden çoraplarının ucuna kadar titredi ve sonra sanki içine dalacakmış gibi ateşe doğru koştu. Kendisi için tamamen beklenmedik bu durumda

Harry, onu ortada yakaladı ve sıkıca tuttu. Birkaç saniye için mücadele etti, sonra sakinleşti.

“Teşekkür ederim, Harry Potter,” hızlı hızlı nefes aldı. “Dobby hala eski efendileri hakkında kötü konuşmayı çok zor buluyor.” Harry onu serbest bıraktı; Dobby çaydanlık peçetesini düzeltti ve Kreacher'a küstahça ekledi: “Ama Kreacher Draco Malfoy'un bir evcini için iyi bir sahip olmadığını bilmeli.”

“Evet, Malfoy'a aşık olduğunu duymamıza gerek yok,” dedi Harry Kreachar'a. “Gerçekten nerede olduğu konusuna hızla ilerleyelim.”

Kızgın görünen Kreacher tekrar reverans yaptı ve sonra dedi ki: “Efendi Malfoy Büyük Salon'da yiyor, zindanlarda bir yatakhanede uyuyor, sınıfına gidiyor -”

“Dobby, sen söyle,” dedi Harry, Kreacher'ı keserek “Hiçbir yere gitmiyor, değil mi?”

“Harry Potter, efendim,” diye ciyakladı Dobby, pörtlek gözleri ateşin ışığı ile parlıyordu. “Malfoy çocuğu Dobby'nin bildiği hiçbir kuralı çiğnemiyor, ama yine de denetlenmeyi engellemeye hevesli. O girdiği zaman gözetleyen bir grup öğrenciyle düzenli olarak yedinci katı ziyaret ediyorlar -”

“İhtiyaç Odası!” dedi Harry, İleri İksir Yapımı kitabı ile alnına vurdu. Hermione ve Ron ona baktılar. “Orası onun sinsice dolaştığı yer! Orası şey yaptığı yer... her ne yapıyorsa! Bahse girerim bu haritadan kaybolmasının sebebi - bunu bir düşünün, İhtiyaç Odası'nı orada hiç görmedim!”

“Belki Çapulcular odanın orada olduğunu asla bilmediler,” dedi Ron.

“Bence bu odanın sihrinin bir parçası,” dedi Hermione. “Eğer bulunamaz olmasına ihtiyacınız varsa, öyle kalır.”

“Dobby, içeri girip Malfoy'un ne yaptığına bir göz atmanın bir yolunu buldun mu?” dedi Harry şevkle.

“Hayır, Harry Potter, bu imkansız,” dedi Dobby.

“Hayır, değil,” dedi Harry hemen. “Malfoy geçen yıl karargâhımıza girmişti, bu yüzden ben de girebilirim ve onu gözetleyebilirim, sorun değil.”

“Ama yapabileceğini düşünmüyorum, Harry” dedi Hermione yavaşça. “Malfoy şimdiden odayı nasıl kullandığımızı biliyor, değil mi, çünkü aptal Marietta boşboğazlık etti. D.O.'nun karargahı olması için odaya ihtiyacı vardı, böylece oldu. Ama sen Malfoy içeri girince odanın ne olduğunu bilmiyorsun, bu nedenle değişmesi için ona ne sorman gerektiğini bilmiyorsun.”

“Başka bir yolu olmalı,” dedi Harry karşı çıkarak. “İyi iş çıkardın, Dobby.”

“Kreacher da iyi iş çıkardı,” dedi Hermione sevecenlikle; ama minnettar görünmekten uzak olan Kreacher, kocaman kan çanağı gözlerini başka tarafa çevirdi ve tavana doğru gakladı: “Bulanık Kreacher'la konuşuyor, Kreacher onu duyamıyormuş gibi yapacak -”

“Çık buradan,” Harry ona aniden kızgınlıkla bağırdı ve Kreacher son kere reverans yaptı ve ortadan kayboldu. “En iyisi sen de git ve biraz uyu, Dobby.”

“Teşekkür ederim, Harry Potter, efendim!” diye cıyakladı Dobby mutlulukla, ve o da kayboldu.

“Ne kadar iyi?” dedi Harry şevkle, odada tekrar cinler kalmayınca Ron ve Hermione'ye dönerek. ”Malfoy'un nereye gittiğini biliyoruz! Şimdi onu kaçamayacağı biçimde yakalayabiliriz!”

“Evet, harika!” dedi mürekkeple sırılsıklam olmuş, neredeyse tamamlanmış olan makalesini temizlemeye çalışan Ron asık yüzle. Hermione onu kendine doğru çekti ve asasıyla mürekkebi çıkarmaya başladı.

“Ama oraya bir grup öğrenciyle gitmesi ne demek oluyor?” dedi Hermione. “Kaç kişi var? Çoğuna ne yaptığını söyleyecek kadar güvendiğini düşünmemelisin -”

“Evet, bu garip,” dedi Harry, kaşlarını çatarak. “Onu Crabbe'ye söylerken duydum. Bu her ne yapıyorsa Crabbe'nin işi değil... öyleyse bütün onlara... bütün onlara ne söylüyor?” Harry'nin sesi yavaş yavaş gitti; ateşe gözlerini dikti. “Tanrım, ben aptalım,” dedi sessizce. “Açık, değil mi? Ondan büyük bir fıçı zindanlarda var... O derslerde bazen aşırabilir...”

“Neyi aşırıyor?” dedi Ron.

“Çok Özlü İksir. Slughorn'un ilk İksir dersinde gösterdiği Çok Özlü İksir'den biraz çaldı. Orada Malfoy'u korumak için duran bir grup öğrenci yok... Her zamanki gibi sadece Crabbe ve Goyle... Evet, her şey uyuyor!” dedi Harry, ayağa fırladı ve ateşin önünde volta atmaya başladı. “Eğer onlara ne yaptığını söylemezse bile söyleneni yapmak için yeterince kalın kafalılar, ama onların İhtiyaç Odası'nın çevresinde gizli gizli dolaşırken görülmelerini istemez, bu yüzden de diğer insanlar gibi görünmeleri için Çok Özlü İksir aldı... Quidditch'ten kaybolduğu zaman yanında gördüğüm o iki kız - ha! Crabbe ve Goyle'du!”

“Demek istediğin,” dedi Hermione kısık sesle, “ölçeğini onardığım o, o küçük kız-?”

“Evet, elbette!” dedi Harry yüksek sesle, ona gözünü dikip bakarak. “Elbette! Malfoy o sırada içeride olmalı, bu yüzden o kız -ne diyorum ben- o Malfoy'a ortaya çıkmamasını söylemek için ölçeğini düşürdü, çünkü orada başkası vardı! Ve orada kurbağa yumurtasını düşüren o kız da vardı! Bütün bu zaman boyunca yanından yürüyüp geçtik ve bunu fark etmedik!”

“Crabbe ve Goyle'u kıza mı çevirdi?”, Ron kahkaha attı. “Tabi ya... Bugünlerde mutlu görünmediklerine şaşmamak gerek. Ona bunu kesmesini söylememelerine şaşırdım.”

“Tamam, eğer onlara kendi Karanlık İşareti'ni gösterirse söylemezlerdi, değil mi?” dedi Harry.

“Hmmm... Karanlık İşaret, varlığını bilmiyoruz,” dedi Hermione şüpheyle, başka bir zarar gelmeden Ron'un kuru makalesini tomar haline getirdi ve ona uzattı.

“Göreceğiz,” dedi Harry emin bir şekilde,”

“Evet, göreceğiz,” dedi Hermione, ayağa kalktı ve gerindi. “Ama Harry, heyecana kapılmadan önce, hala öncelikle orada ne olduğunu bilmeden İhtiyaç Odası'na girebileceğini düşünmüyorum. Ve bence Slughorn'dan o anıyı almaya dikkatini toplaman gerektiğini -” -çantasını omzuna attı ve ona ciddi bir bakış fırlattı- “unutmamalısın. İyi geceler.”

Harry kendini biraz sıkkın hissederek gidişini izledi. Kızlar yatakhanesinin kapısı arkasından bir kere kapandı mı hemen Ron'un etrafında dolaştı. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Bir ev cini gibi ortadan kaybolabilmemi dile,” dedi Ron, Dobby'nin kaybolduğu yere gözlerini dikip bakarak. “Cisimlenme sınavı çantada keklik.”

Harry o gece iyi uyuyamadı. Geçmez saatler boyunca Malfoy'un İhtiyaç Odası'nı nasıl kullandığını ve ertesi günü oraya gittiğinde ne göreceğini merak ederek Harry uyanık yattı, Hermione ne derse desin Harry, eğer Malfoy D.O.'nun karargahını görebildiyse Malfoy'unkini görebileceğinden emindi, ne olabilirdi ki? Bir buluşma yeri? Gizlenebilecek bir yer? Depo? Bir atölye? Harry'nin aklı hararetle çalıştı ve sonunda uykuya daldığı zaman rüyaları parça parça ve Slughorn'a dönen, Snape'e dönen Malfoy'un hayaliyle huzursuzdu.

Ertesi sabah Harry büyük bir bekleyiş içindeydi; Karanlık Sanatlara Karşı Savunma'dan önce boş bir vakti vardı ve onu İhtiyaç Odası'na girmek için harcamaya karar verdi. Hermione Harry'yi sinirlendirecek biçimde, planlarını fısıldadığında hiç ilgi göstermedi, çünkü eğer isteseydi birçok yardımı olabileceğini düşünmüştü.

“Bak,” dedi sessizce; eğilip az önce bir posta baykuşundan aldığı Gelecek Postası'nı açıp arkasında kaybolmasını engellemek için eline aldı ve “Slughorn'u unutmadım, ama nasıl hafızasını geri getireceğime dair bir ipucum yok, ve aklıma bir şey gelene kadar neden Malfoy'un ne yaptığını öğrenmiyorum?”

“Sana daha önce de söyledim, Slughorn'u inandırman lazım,” dedi Hermione. “Bu onu aldatmak ya da oyuna getirmek ya da Dumbledore'un bunu bir saniyede yapabileceği ile ilgili bir sorun değil. İhtiyaç Odası'nın çevresinde öyle dolaşacağınıza” -Postayı hızlıca Harry'nin elinin altından çekti- “gitmeli ve Slughorn'u bulmalı ve daha iyi olan tarafının hoşuna gitmelisin.”

“Tanıdığımız kimse-?” diye sordu Ron, Hermione başlıkları gözden geçirirken.

“Evet!” dedi Hermione, Harry ve Ron'un kahvaltılarını boğazlarında bırakmaya sebep olarak. “Ama tamam, ölmedi - bu Mundungus, tutuklanmış ve Azkaban'a gönderilmiş! Hırsızlığa teşebbüs sırasında İnferius taklidi yapmasıyla ilgili bir şey ve Octavius Pepper adlı biri kaybolmuş ve ne kadar korkunç, dokuz yaşındaki bir oğlan büyükanne ve büyükbabasını öldürmeye teşebbüsten dolayı tutuklanmış, Imperius Laneti'nin etkisi altında olduğunu düşünüyorlar.”

Kahvaltılarını sessizlik içinde bitirdiler. Hermione Eski Tılsımlar için; Ron Snape'in Ruh Emiciler makalesinin sonucunu bitirmek için Ortak Salon'a; Harry yedinci kat koridoruna ve Boşkafa Barnabas'ın bir trolle bale yapmayı öğretmesini gösteren goblenin karşınındaki duvara doğru hemen yola koyuldu.

Görünmezlik pelerinini üstüne attı, ama zahmete girmesine gerek kalmadı. Varış noktasına ulaştığında orayı boş buldu. Malfoy'un içeride ya da dışarıda olmasıyla odaya girmek için şansının yaver gideceğinden emin değildi, ama hiç olmazsa ilk teşebbüsü Crabbe ve Goyle'un on bir yaşında kızlarmış gibi davranmalarıyla bitmeyecekti.

İhtiyaç Odası'nın kapısının gizlendiği yere doğru ilerlerken gözlerini kapadı. Ne yapacağını biliyordu; geçen yıl bu konuda ustalaşmıştı. Bütün gücüyle konsantre olarak düşündü, “Malfoy'un burada ne yaptığını görmeye ihtiyacım var... Malfoy'un burada ne yaptığını görmeye ihtiyacım var... Malfoy'un burada ne yaptığını görmeye ihtiyacım var...”

Üç kere kapının yanından geçti; sonra, kalbi heyecanla küt küt atarken, gözlerini açtı ve bununla yüzleşti - ama hala o bildik boş duvara bakıyordu. İleri doğru yürüdü ve deneysel bir şekilde itti. Taş katı ve sert duruyordu.

“Tamam,” dedi Harry yüksek sesle. “Tamam... Yanlış şeyi düşündüm... ”Bir saniyeliğine zihninde tarttı, sonra gözleri kapalı, yapabildiği kadar iyi bir şekilde konsantre olarak tekrar yola koyuldu. “Malfoy'un gizlice geldiği yeri görmeye ihtiyacım var... Malfoy'un gizlice geldiği yeri görmeye ihtiyacım var... ”Üç kere geçişin ardından umutla gözlerini açtı. Kapı yoktu.

“Aa, çık hadi,” sinirle duvarla konuştu. “Net bir açıklamaydı. İyi.” Bir kere daha yürümeden önce birkaç dakika iyice düşündü. “Draco Malfoy için dönüştüğün hale dönüşmene ihtiyacım var... ”

Turunu tamamladığı zaman hemen gözünü açmadı, sanki kapının varlığını gösteren sesini duyabilecekti. Dışarıdaki uzak kuş cıvıltıları dışında hiçbir şey duymadı. Gözlerini açtı.

Hala kapı yoktu.

Harry sövdü. Biri çığlık attı. Harry köşeyi koşarak dönen açıkça ağzı bozuk bir hayalete rastlamanın etkisinde kalmış birinci sınıflardan bir sürüyü görmek için etrafına bakındı.

Harry bütün bir saat boyunca düşünebildiği bütün “Draco Malfoy'un içinde ne yaptığını göremeye ihtiyacım var”'ın varyasyonlarını denedi, en sonunda Hermione'nin anlatmak istediği şeyi kabul etmek zorunda kaldı: Kapı açıkça onun için açılmak istemiyordu. Ümitleri suya düşmüş ve kızgın bir şekilde, Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersine doğru yola koyuldu, giderken görünmezlik pelerinini çıkardı ve çantasının içine tıkıştırdı.

“Yine geç kaldın, Potter,” dedi Snape soğukça, Harry sınıfa acele ile girerken. “Gryffindor'dan on puan.”

Ron'un yanındaki yere kendini fırlatırken Harry, Snape'e kaşlarını çatıp baktı. Sınıfın yarısı hala ayakta, kitaplarını çıkarıp diğer şeylerini düzenliyordu; onların hiçbirinden daha çok geç kalmamıştı.

“Başlamadan önce, Ruh Emici makalelerinizi istiyorum,” dedi Snape, asasını dikkatsizce sallayarak, böylece yirmi beş parşömen tomarı havada süzülerek uçtu ve masasının üstünde düzgün bir yığın oluşturdu. “Ve umuyorum ki iyiliğiniz için Imperius Laneti üzerine olan, katlanmak zorunda kaldığım saçmalıktan daha iyidir. Şimdi, eğer hepiniz sayfa - ne oldu, Mr. Finnigan?”

“Efendim,” dedi Seamus, “Şaşırdım, bir Inferius ile bir hayalet arasındaki farkı nasıl söylüyorsunuz? Çünkü Inferius hakkında gazetede bir şey vardı -”

“Hayır, yoktu,” dedi Snape sıkkın bir sesle.

“Ama efendim, insanların konuştuğu -”

“Eğer gerçekten makaleyi okuduysan, Mr. Finnigan, sözde Inferius'un hiçbir şey olmayan, ama Mundungus Fletcher adındaki kokmuş, sinsi bir hırsız olduğunu da biliyorsundur.”

“Bence Snape ve Mundungus aynı tarafta,” diye mırıldandı Harry, Ron ve Hermione'ye. “Mundungus'un tutuklanmasına üzülmüş olmamalı, değil -”

“Fakat Potter bu konu üzerine söyleyecek çok fazla sözü varmış gibi görünüyor,” dedi Snape, aniden odanın arkasını işaret ederek, siyah gözleri Harry'nin üzerine sabitlendi. “Hadi Potter'a bir Inferius ile bir hayalet arasındaki farkı soralım.”

Bütün sınıf Slughorn'u ziyaret ettikleri gece, Dumbledore'un söylediklerini aceleyle hatırlamaya çalışan Harry'ye baktı. “Ee - tamam- hayaletler saydamdır -” dedi.

“Oh, çok iyi,” diye sözünü kesti Snape, dudağı kıvrılarak. “Evet, neredeyse altı yıllık sihir eğitiminin sende boşa harcanmadığını görmek çok iyi, Potter. ‘*Hayaletler saydamdır.*' ”

Pansy Parkinson bir kıkırdama koyverdi. Diğer birkaç kişi sırıttı. Harry derin bir nefes aldı ve içi kaynasa da sakince devam etti, “Evet, hayaletler saydamdır, ama Inferius'lar ölü bedenler, değil mi? Bu nedenle katılar -”

“Beş yaşındaki biri bize daha fazlasını söyleyebilirdi,” diye dudak büktü Snape. “Inferius, Karanlık bir büyücünün sihriyle dirilttiği cesettir. Canlı değildir, sadece büyücünün emirlerini yapmak için kullanılan bir kukladır. Bir hayalet, eminim şimdiden hepiniz farkındasınızdır, dünyaya bırakılmış, ayrılmış bir ruhun izidir ve elbette, Potter'ın akıllıca bize söylediği gibi, saydamdırlar.”

“Tamam, eğer onları birbirinden ayırmaya çalışıyorsak Harry'nin söylediği en yararlı olanı!” dedi Ron. “Biriyle karanlık dar bir sokakta yüz yüze gelince katı olup olmadığına bir bakacağız, değil mi, sormayacağız, ‘*Affedersiniz, ayrılmış bir ruhun izi misiniz?*' ” Snape'in sınıfa fırlattığı bir bakışla bastırdığı bir kahkaha dalgası oldu.

“Gryffindor'dan bir on puan daha,” dedi Snape. “Sizden başka bir ukalalık beklemiyorum, Ronald Weasley, o kadar katı bir oğlan odanın içinde bir santim uzağa cisimlenemez.”

“Hayır!” diye fısıldadı Hermione, ağzını hiddetle açarken Harry'nin kolunu yakalayarak. “Başka puan yok, sınırın sonuna geldiniz,

bırakın!”

“Şimdi kitaplarınızda iki yüz on üçü açın,” dedi Snape, hafiften sırıtarak “ve Cruciatus Laneti'nin ilk iki paragrafını okuyun.”

Ron ders boyunca çok sessizdi. Dersin sonunda zil çalınca Lavender, Ron ve Harry'nin peşinden gitti (O yaklaşırken Hermione gizemli bir biçimde görüş alanından çıktı) ve Ron'un cisimlenmesi konusundaki alaylarından dolayı Snape'e sövdü, ama bu sadece Ron'u sinirlendirmiş görünüyordu ve Harry ile birlikte erkekler tuvaletine dolambaçlı yollardan giderek onu başından attı.

“Her şeye rağmen Snape haklı, değil mi?” dedi Ron, kırık bir aynaya bir ya da iki dakika boyunca gözünü dikip baktıktan sonra. “Sınavı almaya değip değmediğimi bilmiyorum. Cisimlenmeyi yapamıyorum.”

“Hogsmeade'de ek uygulama derslerine de katılabilir ve seni nereye götüreceklerini görebilirsin,” dedi Harry mantıkla. “Zaten aptal bir çemberin içine girmeye çalışmaktan daha ilginçtir. Sonra, eğer hala -biliyorsun- istediğin gibi iyi değilsen, sınavı erteleyebilirsin, benimle yazın yaparsın - Myrtle, burası erkekler tuvaleti!”

Bir kızın hayaleti tuvalet kabininden dışarı yükseldi ve şimdi kalın, beyaz, yuvarlak gözlüklerinin arkasından onlara dik dik bakarak havada süzülüyordu. “Aa,” dedi asık yüzle. “Siz ikiniz.”

“Kimi bekliyordun?” dedi Ron, aynadan ona bakarak.

“Hiç kimseyi,” dedi Myrtle, karamsar bir şekilde çenesindeki sivilceleri sıkarak. “Biri geri geleceğini ve beni göreceğini söylemişti, ama sonra siz de geleceğinizi ve ziyaret edeceğinizi söylediniz” -Harry'ye sitem dolu bir bakış fırlattı- “ve ben sizi aylardır, aylardır görmüyorum. Erkeklerden fazla bir şey beklememeyi öğrendim.”

“Kızlar tuvaletinde yaşadığını sanıyordum,” dedi, şimdi bu yeri birkaç yıllığına geniş bir yatak olarak vermemek için dikkatli olan Harry.

“Yaşıyorum,” dedi, küskün bir omuz silkmeyle, “fakat bu başka yerleri ziyaret edemeyeceğim anlamına gelmiyor. Bir kere gelmiş ve yıkanırken seni görmüştüm, hatırlıyor musunuz?”

“Canlı bir şekilde,” dedi Harry.

“Ama benden hoşlandığını düşünmüştüm,” dedi kederle. “Belki eğer siz ikiniz giderseniz, tekrar geri gelir. Birçok ortak şeyimiz vardı. Eminim bunu hissetmiştir.”

Ve kapıya umutla baktı. “Birçok ortak yanımız var derken,” dedi Ron, şimdi sesi daha neşeli çıkıyordu, “onun da S-dönemecinde yaşadığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır,” dedi Myrtle küstahça, sesi eski, fayanstan tuvalette yüksek bir biçimde yankı yapıyordu. “Onun duygusal olduğunu söylemeye çalışıyorum, insanlar onu da kızdırıyor ve kendini yalnız hissediyor ve konuşacak hiç kimsesi yok, ve duygularını göstermekten ve ağlamaktan korkmuyor!”

“Burada ağlayan bir oğlan mı var?” dedi Harry merakla. “Genç bir oğlan?”

“Boş verin!” dedi Myrtle, küçük, sızıntılı gözlerini şimdi küstahça sırıtan Ron'a dikerek. “Hiç kimseye söylemeyeceğime söz verdim, ve sırrını -”

“- mezara kadar saklamayacaksın, değil mi?” dedi Ron kahkahayla. “Lağıma kadar, belki.” Myrtle öfke iniltisi çıkardı ve yanlarına ve yere su sıçramasına neden olarak tuvaletin içine daldı. Myrtle'ı kızdırmak Ron'un yüreğine su serpmişe benziyordu. “Haklısın,” dedi okul

çantasını omzundan aşağı sallandırarak. “Sınava girme konusunda karar vermeden önce Hogsmeade'de ek uygulama derslerine katılacağım.”

Ve haftanın geri kalanında, Ron, Hermione ve iki hafta içinde sınava girecek olan on yedi yaşındaki diğer altıncı sınıflara katıldı. Harry, onları köye gitmeye hazırlanmalarını izlerken kıskandı; orada tur atmayı özlemişti, ve özellikle güzel bir ilkbahar günüydü, ilk açık gökyüzünden birinde onlar uzun bir vakit geçirecekti. Bununla birlikte, zamanı İhtiyaç Odası'na girmek için başka bir teşebbüste bulunmakla geçirmeye karar verdi.

“En iyisi,” dedi Hermione, Giriş Salonu'nda Ron ve Hermione'ye planlarını söylediğinde, “doğruca Slughorn'un odasına git, çabala ve hafızasını geri getir.”

“Deniyorum!” dedi Harry, tamamen haklı olarak aksi bir biçimde. Slughorn'u köşeye sıkıştırma teşebbüsünde bulunmak için her İksir dersinden sonra geri kalıyordu, ama İksir profesörü Harry onu yakalayamadan hızlı bir şekilde zindanları terk ediyordu. İki kere Harry odasına gitti ve kapıyı çaldı, fakat ikinci seferinde eski bir gramofonun boğuk seslerini duyduğuna emin olmasına rağmen, hiçbir cevap alamadı.

“Benimle konuşmak istemiyor, Hermione! Onu tekrar kendisi yapmak için çabaladığımı ve bunun olmasına izin vermediğini söyleyebilir!”

“Tamam, sadece buna devam edebilirsin, değil mi?”

Güvenlik dedektörü ile olağan özendirici hareketlerini yapan Filch'in kontrolünden geçmeyi bekleyen küçük insan kuyruğu birkaç adım ilerledi ve Harry, hademe kulak misafiri olabileceği için cevap vermedi. Ron ve Hermione'ye bol şans diledi, sonra döndü ve

mermer merdivenlerden tırmandı, Hermione ne derse desin, bir ya da iki saatini İhtiyaç Odası'na ayırmaya karar verdi.

Bir kere Giriş Salonu'nun görüş sahasından çıkınca, Harry çantasından Çapulcular Haritasını ve görünmezlik pelerinini çıkardı. Kendisini gizleyerek, haritaya yavaşça vurdu, mırıldandı: “Bütün ciddiyetimle yemin ederim ki, hayırlı bir şey düşünmüyorum” ve onu dikkatle gözden geçirdi.

Pazar sabahı olmasından dolayı, neredeyse bütün öğrenciler kendi ayrı ortak salonlarındaydı, Gryffindor'lar bir kulede, Ravenclaw'lar başka birinde, Slytherin'ler zindanlarda, ve Hufflepuff'lar mutfakların yanındaki bodrum katındaydılar. Orada burada başıboş biri kütüphanenin çevresinde ya da koridorda geziniyordu. Birkaç kişi dışarıdaydı, ve orada, yedinci kat koridorunda tek başına Gregory Goyle vardı. İhtiyaç Odası'ndan hiçbir iz yoktu, ama Harry bunun için endişelenmedi; eğer Goyle dışarısını koruyorsa, haritanın onun farkında olsun olmasın, oda açıktı. Bunun üzerine sadece koridora açılan köşeye geldiği zaman, Hermione'nin iki hafta önce sevecenlikle düzelttiği ağır pirinç ölçeği sıkıca kavrayan o tanıdık kıza doğru çok yavaşça emeklemeye başladığı zaman yavaşlayarak merdivenlerden yukarı tabana kuvvet koştu. Harry yavaşça eğilmeden ve fısıldamadan önce, tam arkasına geçene kadar bekledi, “Merhaba... çok tatlısın, değil mi?”

Goyle sıçrayarak dehşet çığlığı attı, ölçekleri havaya fırlattı ve ölçeklerin parçalanma sesinin koridorda yankılanması sona ermeden önce görüş sahasından kaybolarak tabana kuvvet koştu. Gülerek, Harry -emindi- şimdi Draco Malfoy'un buz kestiği, beklenmedik birinin dışarıda olduğundan haberi olduğunu, ama görünmeye kalkışmadığını düşünerek boş duvara döndü. Daha denemediği söz

gruplarını hatırlamaya çalışırken bu Harry'ye gücün hoş duygusunu tattırdı.

Ama bu umut dolu ruh hali uzun sürmedi. Malfoy'un ne yaptığını görmek için bir çok çeşit istekte bulunduktan yarım saat sonra, duvar herhangi bir zamanki gibi kapısızdı. Harry, Malfoy kendisinden sadece birkaç adım uzakta olabilirdi, ve orada ne yaptığına dair küçücük bir kanıt parçası bile yoktu - düşüncesiyle öfkelendi. Bütün sabrını kaybederek, Harry duvara doğru koştu ve onu tekmeledi.

“Ah!”

Ayak parmağını kırmış olabileceğini düşündü; onu kavradığı ve tek ayağının üzerinde sıçradığı zaman görünmezlik pelerini üzerinden kaydı.

“Harry?”

Harry tek ayağı üstünde, çevresinde döndü ve düştü. Oradaki, şaşkınlıkla, ona doğru yürüyen Tonks'tu, sanki sık sık bu koridorda geziniyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” dedi, yine tek ayağının üzerinde durarak; neden onu sürekli yerde yatarken bulmak zorundaydı?

“Dumbledore'u görmek için geldim,” dedi Tonks. Harry korkunç göründüğünü düşündü; normalden daha zayıf, fare rengi saçları cansızdı.

“Odası burada değil,” dedi Harry, “Şatonun diğer tarafında, Çirkin oluk ağzının arkasında -”

“Biliyorum,” dedi Tonks. “Orada değil. Galiba yine gitmiş.”

“Gitmiş mi?” dedi Harry, ezilmiş ayağını yavaşça yere geri koyarken. “Hey - sanırım nereye gittiğini bilmiyorsun?”

“Hayır,” dedi Tonks.

“Onu ne için görmek istemiştin?”

“Önemli bir şey değil,” dedi Tonks, cüppesinin kolunu, bilinçsizce, çekiştirdi. “Onun neler olduğunu bilebileceğini düşünmüştüm. Söylentiler duyuyorum... insanlar inciniyor.”

“Evet, biliyorum, hepsi gazetelerde var,” dedi Harry. “Küçük çocuk büyükanne ve büyükbabasını -”

“Kehanet bütün zamanların gerisinde,” dedi onu dinlemiyormuş gibi görünen Tonks. “Son zamanlarda Yoldaşlık'tan kimseden hiç mektup aldın mı?”

“Artık Yoldaşlık'tan kimse bana yazmıyor,” dedi Harry, “Sirius'tan beri -” Gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü. “Özür dilerim,” diye mırıldandı acemice. “Demek istediğim... onu ben de özlüyorum.”

“Ne?” dedi Tonks boş boş, onu duymamış gibi. “Tamam. Görüşürüz, Harry.”

Ve beklenmedik biçimde döndü ve Harry'yi arkasından bakakalmış olarak bırakarak koridordan geri yürüdü. Harry bir dakika ya da daha sonra, görünmezlik pelerinini tekrar üstüne geçirdi ve İhtiyaç Odası'na girme çabalarına yeniden başladı, ama kalbi orada değildi. En sonunda midesindeki boş bir his ve Ron ve Hermione'nin öğle yemeği için döndükleri bilgisi çalışmalarını bitirmesini sağladı.

Ron ve Hermione'yi şimdiden öğle yemeğini yarılamış halde Büyük Salon'da buldu.

“Yaptım - yani bir nevi!” görüş sahasına girdiği zaman Ron hevesle Harry'ye söyledi. “Madam Puddifoot'un Çay Dükkanı'nın dışına

cisimlenecektim, ama biraz kaçırdım, Scrivenshafts'ta durdum, ama hiç olmazsa yer değiştirdim!”

“İyi haber,” dedi Harry. “Senin nasıldı, Hermione?”

“Oh, o harikaydı, tabi ki!” dedi Ron, Hermonie cevap veremeden. “Harika durak, dirayet, düşünce ya da her ne cehennem ise - sonra hepimiz hızlıca bir içki için Üç Süpürge'ye gittik ve Twycross'un onun hakkında konuşmalarını duymalısın -eğer ona evlenme teklifi etmezse çok şaşırırım-”

“Peki ya sen?” diye sordu Hermione, Ron'u önemsemeyerek. “Bütün zaman boyunca yukarıda İhtiyaç Odası'nda mıydın?”

“Evet,” dedi Harry. “ve tahmin et, orada kime rastladım? Tonks!”

“Tonks?” diye tekrarladı şaşkın görünen Ron ve Hermione birlikte. “Evet, Dumbledore'u ziyaret etmeye geldiğini söyledi.”

“Eğer bana soracak olursan,” dedi Ron, Harry Tonks'la olan konuşmalarını anlatmayı bitirdikten sonra, “o biraz çıldırmış. Bakanlık'ta olanlardan sonra sinirleri bozulmuş.”

“Biraz garip,” dedi bazı nedenlerden ötürü ilgilenmiş görünen Hermione. “Okulu koruması gerekiyordu, okulda bile yokken, neden aniden gelmek ve Dumbledore'u görmek için görevini bıraktı?”

“Bir fikrim var,” dedi Harry kararsızca. Bunu sesli dile getirmekten dolayı garip hissediyordu; bu ondan çok Hermione'nin alanıydı. “Şeye aşık olabileceğini düşünmüyor musunuz? Bilirsin... Sirius'a?”

Hermione ona gözünü dikip baktı. “Bunu sana ne söyletti?”

“Bilmiyorum,” dedi Harry, omuz silkerek, “ama adını andığım zaman neredeyse ağlayacaktı, ve şimdi Patronus'u kocaman dört ayaklı bir

şey. Ona dönüşüp dönüşmediğini... Bilirsin... merak ettim.”

“Bu da bir fikir,” dedi Hermione yavaşça. “Eğer bu gerçekten buraya gelme nedeni ise, hala neden aniden Dumbledore'u görmeye şatoya geldiğini bilmiyorum.”

“Benim söylediğime dönüyor, değil mi?” dedi, şimdi kürek dolusu patates püresini ağzına atan Ron. “Biraz tuhaf oldu. Sinirleri bozuldu. Kadınlar,” dedi Harry'ye bilgiç bir edayla, “kolayca üzülebilirler.”

“Ve“ dedi Hermione hayallerinden sıyrılarak, “Yarım saat somurtan bir kadın bulacağından şüpheliyim, çünkü Madam Rosmerta cadaloz, şifacı ve Mimbulus Mimbletonie hakkındaki şakalarına gülmedi.”

Ron kaşlarını çatıp baktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM: CENAZEDEN SONRA

Parlak mavi gökyüzü parçaları şatonun küçük kulelerinin üstünden görünmeye başlıyordu, ama yaklaşan yazın işaretleri Harry'nin moralini yükseltmedi. Hem Malfoy'un ne yaptığını öğrenmeye yönelik teşebbüsleri hem de Slughorn'un on yıllar boyunca gizli tuttuğu anısını, nasıl olacaksa, almak için konuşmaya başlama gayretleri engellenmişti.

“Son kez için, Malfoy'u sadece unut,” dedi Hermione Harrry'ye katiyetle.

Öğle yemeğinden sonra Ron'la birlikte avlunun güneşli bir köşesinde oturuyorlardı. Hem Hermione hem de Ron öğleden sonra girecekleri sınav için Sihir Bakanlığı'nın bir kitapçığını -Genel Cisimlenme Hataları ve Hatalardan Kaçınma Yolları- kavramışlardı, ama koca kitapçıklar sinirlerini yatıştırmaya yaramamıştı.

Ron irkildi ve bir kız köşeden döndüğü gibi Hermione'nin arkasına saklanmaya çalıştı. “Lavender değil,” dedi Hermione, bıkkın bir şekilde.

“Ah, iyi,” dedi Ron, rahatlayarak.

“Harry Potter?” dedi kız. “Size bunu vermem istendi.”

“Teşekkürler...”

Küçük parşömen tomarını aldığında Harry'nin kalbi sıkıştı. Kız duyma alanından bir kere çıkınca, “Dumbledore ben o anıyı alana

kadar onunla birlikte ders yapmayacağımızı söylemişti!”

“Belki nasıl olduğunu kontrol etmek istiyordur?” diye fikir yürüttü Hermione, Harry parşömeni açarken, fakat Dumbledore'un uzun, ince, eğik yazısını bulmak yerine parşömenin mürekkebin aktığı yerlerindeki geniş lekeler nedeniyle okunması çok güç olan dağınık bir yayılma gördü.

Sevgili Harry, Ron ve Hermione!

Aragog geçen gece öldü. Harry ve Ron, siz onunla tanışmıştınız, ve onun ne kadar özel olduğunu biliyordunuz.

Hermione, biliyorum ki ondan hoşlanabilirdin. Eğer akşamın ilerleyen vakitlerinde cenaze için uğrarsanız, benim için çok makbule geçer. Bunu akşam karanlığında yapmayı planlıyorum, bu günün en sevdiği zamanıydı. Bu kadar geç dışarıda olmamanız gerektiğini biliyorum, ama pelerini kullanabilirsiniz. Böyle bir ricada bulunmak istemezdim, fakat bununla yalnız yüzleşemem.

Hagrid

“Şuna bakın,” dedi Harry, notu Hermione'ye uzatarak. “Oh, Tanrı aşkına,” dedi, çabucak göz atıp, okudukça inanamayan gözlerle bakan Ron'a verdi. “O deli,” dedi hiddetle. “O şey arkadaşlarına, Harry ve beni yiyebileceklerini söylemişti! Onlara işlerini görmelerini söylemişti! Ve şimdi Hagrid bizden oraya gitmemizi ve korkunç kıllı bedeni üzerine ağlamamızı bekliyor!”

“Sadece bu değil,” dedi Hermione. “Bizden gece şatodan ayrılmamızı istiyor ve güvenliğin bir milyon kat daha sıkı olduğunu ve eğer yakalanırsak başımızın ne kadar belaya gireceğini biliyor.”

“Gece olmadan onu görmek için aşağı ineriz,” dedi Harry.

“Evet, ama bunun gibi bir şey için mi?” dedi Hermione. “Hagrid'e yardımda bulunmak için birçok şeyi tehlikeye attık, ama bütün her şeyden sonra - Aragog'un ölümü. Eğer bu onu kurtarmanın bir yoluysa - ”

“- En azından gitmek isterdim,” dedi Ron metanetle. “Sen onunla tanışmadın, Hermione. İnan bana, ölmek onun için daha iyi oldu.”

Harry notu geri aldı ve üzerindeki bütün mürekkep lekelerine gözünü dikip baktı. Gözyaşları belli ki parşömenin üzerine çokça ve hızlıca düşmüştü...

“Harry, gitmeyi düşünemezsin,” dedi Hermione. “Gözaltına alınmak için çok anlamsız bir şey.”

Harry iç geçirdi. “Evet, biliyorum,” dedi. “Hagrid'in biz olmadan da Aragog'u gömeceğine eminim.”

“Evet, gömer,” dedi Hermione, ferahlamış görünerek. “Bak, İksir bu öğleden sonra neredeyse boş, sınavlarımızı yaparak geçecek... Dene ve Slughorn'u biraz yumuşat!”

“Elli yedi şanslıdır, diye mi düşünüyorsun?” dedi Harry acı acı.

“Şanslı,” dedi Ron aniden. “Harry, işte bu - şanslı ol!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şans İksiri'ni kullan!”

“Ron, işte - işte bu!” dedi Hermione, sesi afallamış çıkarak. “Elbette! Bunu ben neden düşünemedim?”

Harry ikisine birden gözünü dikip baktı.“Felix Felicis?” dedi. “Bilmiyorum... Ben bir nevi onu saklıyordum.”

“Ne için?” diye ısrar etti Ron inanamayarak.

“Dünyada bu hafızadan daha önemli ne var, Harry?” diye sordu Hermione.

Harry cevap vermedi. Bir süreliğine o küçük altın şişenin düşüncesi hayal gücünün sınırlarında dolaşıyordu; Ginny'yi Dean'den ayırmayı ve Ron'un her nasılsa onu yeni bir erkek arkadaşla görmekten dolayı mutlu olmasını içeren bulanık ve formüle edilmemiş planlar beyninin derinliklerinde onu heyecanlandırıyordu, rüyaları veya uyanıklıkla uyku arasında geçen o süre dışında bu düşünce kabul edilmiyordu...

“Harry, hala bizimle misin?” diye sordu Hermione.

“Ne-? Evet, elbette,” dedi, kendine gelerek. “İyi... tamam. Eğer Slughorn'la bu öğleden sonra konuşmazsam, biraz Felix alır ve bu akşam tekrar giderim.”

“Karar verilmiştir,” dedi Hermione, canlılıkla, ayağa kalktı ve parmaklarının uçlarında zarif bir dönüş yaptı. “Durak... Dirayet... Düşünce...” diye mırıldandı.

“Aah, kes şunu,” diye ona yalvardı Ron, “Kendimi yeterince hasta hissediyorum - çabuk, sakla beni!”

“O Lavender değil!” dedi Hermione sabırsızca, bir başka çift kız avluda görününce ve Ron arkasına dalınca.

“İyi,” dedi Ron, kontrol etmek için Hermione'nin omzunun üstünden gözetleyerek. “Vay canına, mutlu görünmüyorlardı, değil mi?”

“Onlar Montgomery kız kardeşler ve elbette, mutlu görünmüyorlar, küçük erkek kardeşlerine ne olduğunu duymadın mı?”

“Dürüst olmak gerekirse, herkesin yakınlarının başına ne geldiğini takip edemiyorum,” dedi Ron.

“Tamam, erkek kardeşine bir kurt adam saldırmış. Söylentiye göre anneleri Ölüm Yiyenler'e yardım etmeyi reddetmiş. Her neyse, çocuk sadece beş yaşında ve St. Mungos'da öldü; kurtaramamışlar.”

“Öldü mü?” diye tekrarladı Harry, şaşakalarak. “Ama kesinlikle kurt adamlar öldürmez, sadece onlardan birine dönüştürürler?”

“Bazen öldürürler,” dedi fevkalade bir biçimde ciddi görünen Ron. Kurt adamların büyülendiği zaman bunun olduğunu duymuştum.”

“Kurt adamın adı neymiş?” dedi Harry hemen.

“Tamam, söylentiye göre Fenrir Greyback'miş,” dedi Hermione.

“Onu biliyorum - çocuklara saldırmayı seven manyak, bir keresinde Lupin söylemişti!” dedi Harry kızgınlıkla. Hermione ona soğuk bir biçimde baktı.

“Harry, hafızayı getirmek zorundasın,” dedi. “Bunların hepsi Voldemort'u durdurmakla ilgili, değil mi? Bu korkunç şeylerin hepsinin olmasından o sorumlu.”

Yukarıda şatoda zil çaldı ve hem Hermione hem de Ron dehşete kapılmış görünerek ayağa fırladı.

“Başaracaksınız,” dedi Harry ikisine, Cisimlenme sınavına girecek olan diğer insanlarla buluşmak için Giriş Salonu'na doğru yönelirken. “İyi şanslar.”

“Ve sana da!” dedi Hermione anlam dolu bir bakışla, Harry zindanlara doğru yönelirken. O öğleden sonra İksir'de sadece üçü vardı: Harry, Ernie, ve Draco Malfoy.

“Şimdilik Cisimlenme için çok gençsiniz ha?” dedi Slughorn güler yüzle. “Daha on yedi olmadınız ha?” Kafalarını salladılar.

“Ah iyi,” dedi Slughorn neşeyle. “çok azken eğlenceli bir şeyler yapacağız. Hepinizden bana komik bir şeyler hazırlamanızı istiyorum.”

“Kulağa hoş geliyor, efendim,” dedi Ernie yaranmaya çalışıp ellerini ovuşturarak. Malfoy, diğer taraftan, gülümsemedi. “'Komik bir şey' ile neyi kastediyorsunuz?” dedi sinirle.

“Oh, beni şaşırtın,” dedi Slughorn aldırmaz bir şekilde.

Malfoy asık suratlı bir ifadeyle kendi Gelişmiş Sihir Yapımı kopyasını çıkardı. Bu dersin boşa vakit kaybı olduğunu düşündüğü bundan daha açık olamazdı. Şüphesiz, Harry, kendi kitabının üstünden onu seyrederken, Malfoy'un zamanını hiç olmazsa İhtiyaç Odası'nda harcayamadığından dolayı üzüldüğünü düşünüyordu.

Bu hayal miydi, yoksa Malfoy, Tonks gibi, daha zayıf mı görünüyordu! Elbette, daha solgun görünüyordu; derisi hala hafif grimsi bir renge sahipti, çünkü belki de bugünlerde gün ışığını çok az görüyordu. Fakat kendini beğenmişlikten, heyecandan ve üstünlük ifadesinden eser yoktu; Voldemort tarafından kendisine verilen görevle açıkça övündüğü zaman, yaptığı kabadayılıklardan hiçbirini Hogwarts Ekspresi'nde yapmamıştı... Harry'nin fikrine göre bunun tek bir sonucu olabilirdi: Her ne ise o görev kötüye gidiyordu.

Bu düşünceyle neşelenen Harry, kendi Gelişmiş İksir Yapımı kopyasını gözden geçirdi ve Slughorn'un açıklamasıyla uyuşmuyor görünen, ama onu anıyı kazandırmaya hazırlayacak olan iyi bir ruh haline sokabilecek olan “Mutluluk Dalgası İksiri”nin oldukça düzeltilmiş Melez Prens versiyonunu buldu...

“Tamam, şimdi, bu kesinlikle harika görünüyor,” dedi Slughorn bir buçuk saat sonra, Harry'nin kazanının güneş rengi içeriğine gözlerini

dikip bakarken el çırptı. “Mutluluk, bildim mi? Ve kokusunu aldığım nedir? Mmmm... Kesinlikle bir tutam nane eklemişsin, değil mi? Farklı, fakat ne okşayıcı bir ilham kaynağı Harry, tabii ki, bu da nadiren ortaya çıkan aşırı şarkı söyleme ve genizle ilgili yan etkilere karşı denge sağlayabilecek... Bu dâhiyane fikirleri nereden edindiğini gerçekten bilmiyorum, oğlum... Sadece -”

Harry ayağıyla Melez Prens'in kitabını çantasının derinliklerine itti.

“- annenin genleri sende ortaya çıkmıyorsa!”

“Ah... Evet, belki,” dedi Harry, ferahlayarak.

Ernie oldukça aksi görünüyordu; bir kereliğine Harry'yi gölgede bırakmaya karar verdi, pıhtılaşan ve kazanının dibinde bir tür mor hamura dönüşen kendi iksirini en gözü pekçe icat etmişti. Huysuz bir ifadeye bürünen Malfoy şimdiden bitirmişti; Slughorn Hıçkırık İksiri'ne yalnızca “*geçer*” demişti.

Zil çaldı ve Ernie ve Malfoy hemen çıktılar. “Efendim,” Harry başladı, ama Slughorn hemen omzunun üzerinden göz gezdirdi; Harry ve kendisinin dışında odanın boş olduğunu gördüğü zaman, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde uzaklaştı.

“Profesör - Profesör, iksirimi tatmak is-?” diye çağırdı Harry ümitsizce.

Fakat Slughorn gitmişti. Hayal kırıklığına uğramış olan Harry kazanını boşalttı, eşyalarını topladı, zindanları terk etti ve Ortak Salon'a doğru yavaşça merdivenlerden yukarı çıktı.

Öğleden sonra Ron ve Hermione döndüler.

“Harry!” diye bağırdı Hermione, portre deliğinin içinden tırmanırken. “Harry, geçtim!”

“Tebrikler!” dedi. “Ya Ron?”

“O - kaldı,” diye fısıldadı Hermione, oldukça huysuz görünen Ron yorgun argın yürüyerek odaya gelirken. “Çok şanssız bir andı, ufacık bir şey, ayırtman yarım kaş mesafe ayrıldığını fark etti... Slughorn'la nasıl gitti?”

“Başarısız,” dedi Harry, Ron onlara katılırken. “Kötü şans, ahbap, ama bir sonraki sefere geçersin - beraber geçebiliriz.”

“Ya, eminim,” dedi Ron aksice. “Ama yarım kaş - diğer dertler gibi!”

“Biliyorum,” dedi Hermione, teselli edici bir şekilde, “gerçekten zor görünüyordu...”

Akşam yemeği zamanının çoğunu ayırtmana söverek geçirdiler ve şimdi, sürmekte olan Slughorn ve hafıza problemi konusunda karar vermek üzere Ortak Salon'a doğru yola çıktıklarında Ron daha neşeli görünüyordu.

“Öyleyse, Harry - Felix Felicis'ı kullanacaksın, ya da ne yapacaksın?” diye ısrar etti Ron.

“Evet, yapmam iyi olur,” dedi Harry. “Bütün bunlara ihtiyacım olduğunu sanmıyorum, yirmi dört saate değmez, bütün gece sürmez... Bir ağız dolusu alacağım. İki ya da üç saat bu işi görür.”

“Onu aldığın zaman harika hissediyorsun,” dedi Ron anımsatarak. “Hiçbir şeyi yanlış yapamazmışsın gibi.”

“Siz neden söz ediyorsunuz?” dedi Hermione, gülerek. “Hiç almadınız ki!”

“Evet, ama aldığımı düşündüm, değil mi?” dedi Ron, sanki belli olanı açıklıyormuş gibi. “Aynı şey gerçekten...”

Slughorn'u sadece Büyük Salon'da görmüş ve yemekte vakit geçirmekten hoşlandığını bildikleri için, Ortak Salon'da bir süre beklemişlerdi, plana göre Harry'nin Slughorn'nun ofisine bir kez gidip gelene kadar zamanı vardı. Güneş, Yasak Orman'da ağaçların tepesinin arkasına battığı zaman, vaktin geldiğine karar verdiler; Neville, Dean ve Seamus'ın Ortak Salon'da olup olmadıklarını dikkatle kontrol ederek, erkek yatakhanesine sessizce gittiler.

Harry sandığının dibindeki yuvarlanmış çoraplarını dışarı bıraktı ve ufacık, parlak bir şişeyi çıkardı.

“İşte başlıyor,” dedi Harry ve küçük şişeyi kaldırdı ve dikkatli bir yudum aldı. “Nasıl hissettiriyor?” diye fısıldadı Hermione.

Harry bir saniyeliğine cevap vermedi. Sonra, yavaşça, ama kesinlikle, sonsuz bir mutluluk duygusu ona hakim oldu; sanki her şeyi, bütün her şeyi yapabilirmiş gibi hissetti... Ve aniden Slughorn'dan hafızayı kazanmak sadece mümkün görünmedi, kesinlikle kolay göründü...

Ayağa kalktı, gülümsüyordu, kendine güvenle doluydu.

“Harika,” dedi. “Gerçekten harika. Tamam... Hagrid'e gidiyorum.”

“Ne?” dedi Ron ve Hermione, şok olarak.

“Hayır, Harry - gitmek ve Slughorn'u görmek zorundasın, hatırladın mı?”

“Hayır,” dedi Harry, güvenle. “Hagrid'e gidiyorum, Hagrid'e gitmek konusunda güzel bir his duyuyorum.”

“Dev bir örümceği gömme konusunda güzel bir his mi duyuyorsun?” dedi Ron, afallamış görünerek.

“Evet,” dedi, Harry, görünmezlik pelerinini çantasından çıkarırken. “Bu gece bulunmam gereken yer olduğunu hissediyorum, demek istediğimi anladınız mı?”

“Hayır,” dedi Ron ve Hermonie bir ağızdan, şimdi ikisi birden endişeli görünüyordu.

“Eminim, bu Felix Felicis'tir?” dedi Hermione endişeyle, şişeyi ışığa doğru tutarak. “Başka bir küçük şişen yoktur umarım -bilemiyorum-”

“Delilik panzehiriyle mi dolu?” diye önerdi Ron, Harry pelerini omuzlarına atarken.

Harry güldü, ve Ron ve Hermione daha endişeli göründü.

“Güvenin bana,” dedi. “Ne yaptığımı biliyorum... en azından.” Kendinden emin bir şekilde kapıya doğru ilerledi - “Felix halleder.”

Görünmezlik pelerinini başının üstüne çekti ve merdivenlerden aşağı yola koyuldu, Ron ve Hermione onun arkasından acele ettiler. Merdivenlerin sonunda Harry açık kapıdan süzüldü.

“Onunla yukarıda ne yapıyorsun?” diye haykırdı Lavender Brown, Harry'nin içinden erkek yatakhanesinden çıkan Ron ve Hermione'ye dik dik bakarak. Onlardan uzağa odadan ok gibi fırlarken Harry arkasında bir şeyler geveleyen Ron'u duyabiliyordu.

Yaklaşırken, portre deliğine ulaşmak kolaydı, Ginny ve Dean içeri giriyorlardı ve Harry aralarından sıvışabildi. Bunu yaparken, kazayla Ginny'ye değdi.

“Beni itme, lütfen, Dean,” dedi, sesi kızgın çıkarak; “Her zaman bunu yapıyorsun, kendi başıma iyi idare ederim...”

Portre Harry'nin arkasından kapandı, fakat öncesinde Dean'in kızgın bir cevap verdiğini duydu... Mutluluk hissi çoğalarak Harry, şatonun içinde uzun adımlarla yürüdü. Bu yolda kimseye rastlamayacağından yavaş hareket etmek zorunda değildi, ama bu onu hiç şaşırtmıyordu. Bu akşam, o Hogwarts'taki en şanslı insandı.

Yapılacak en doğru şeyin Hagrid'e gitmek olduğunu nasıl bildiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sanki iksir gidilecek yolun birkaç adımını aydınlatıyordu. Son varış noktasını göremiyordu, Slughorn'un nereden geldiğini göremiyordu, ama hafızayı elde etmek için doğru yoldan gittiğini biliyordu. Giriş Salonu'na vardığı zaman Filch'in ön kapıyı kilitlemeyi unutmuş olduğunu gördü. Yüzü sevinçle parlayarak, Harry onu açtı ve akşam karanlığında basamaklardan aşağı yürümeden önce bir saniyeliğine temiz hava ve çimen kokusunu içine çekti.

Hagrid'e doğru yürüyüşünde bitki seralarından geçmenin ne kadar güzel olacağı son basamağa ulaştığında aklına geldi, fakat bu Harry'ye yaptığı eylemin bir kaprisi olarak açıkça göründü, böylece ayaklarını hemen mutlu olduğu, ama buna rağmen Profesör Slughorn'u Profesör Sprout'la konuşurken bulduğunda şaşırmadığı bitki seralarına doğru yönlendirdi. Dünyadan ve konuşmalarını dinlemekten dolayı huzur duyarak Harry, alçak taş bir duvarın arkasına gizlendi.

“Zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Pomona,” Slughorn nazikçe söylüyordu, “birçok yazar, alacakaranlıkta toplandıklarında daha etkili olduklarını kabul ediyor.”

“Kısmen kabul ediyorum,” dedi Profesör Sprout samimiyetle. “Bu senin için yeterli mi?”

“Çok, çok,” dedi, Harry bir kucak dolusu yapraklarla kaplı bitki taşıyan Slughorn'u gördü. “Bu birkaç yaprak, eğer kimse boşa harcamazsa, bana üç yıl boyunca yeter... Tamam, sana iyi akşamlar ve tekrar çok teşekkürler!”

Profesör Sprout seralarının bulunduğu tarafta toplanmış karanlığa doğru yöneldi ve Slughorn adımlarını Harry'nin görünmez olarak durduğu yere yöneltti.

Kendini göstermek için ani bir isteğe kapılan Harry, gösterişli bir hareketle pelerini çıkardı. “İyi akşamlar, Profesör.”

“Merlin'in sakalı, Harry, ödümü kopardın,” dedi Slughorn, hemen şarkıyı keserek ve ihtiyatlı görünerek. “Şatodan dışarı nasıl çıktın?”

“Bence Filch kapıları kilitlemeyi unutmuş olmalı,” dedi Harry neşeyle ve kaşlarını çatan Slughorn'u görmekten zevk alıyordu.

“O adamı rapor edeceğim, bana sorarsan çerçöple yeterli düzeydeki güvenlikten daha ilgili... Fakat, sen neden dışarıdasın, Harry?”

“Pekala, efendim, Hagrid için,” dedi, şu anda yapılacak en doğru şeyin gerçeği söylemek olduğunu bilen Harry. “Oldukça üzgün... Ama kimseye söylemezsiniz, değil mi Profesör? Onun başına bela olmak istemem...”

Slughorn'un merakı açıkça uyanmıştı. “Tamam, buna söz veremem,” dedi sertçe. “Ama biliyorum ki Dumbledore Hagrid'e oldukça güveniyor, bu yüzden eminim korkunç hiçbir şey yapmaz...”

“Pekâlâ, bu o dev örümcek, o örümceğe yıllardır sahip... Ormanda yaşadı... Konuşabiliyordu ve her şey -”

“Ormanda tarantulaların olduğuna dair söylentiler duymuştum,” dedi Slughorn yumuşakça, karaağaç kümesine bakarak. “Demek doğru,

ha?”

“Evet,” dedi Harry. “Ama bu, Aragog, Hagrid'in sahip oldukları içinde ilk olan, geçen gece öldü. Viran olmuş durumda. Onu gömerken yanında bir arkadaş istiyor ve ben gideceğimi söyledim.”

“Dokunaklı, dokunaklı,” dedi Slughorn dalgın bir şekilde, geniş, sarkık gözleri Hagrid'in kulübesinin uzak ışıklarına sabitlendi. “Ama tarantula zehri çok değerlidir... Eğer canavar yeni öldüyse, henüz kurumamış olabilir... Elbette, Hagrid üzgünse duygusuz hiçbir şey yapmam... Ama elde etmek için herhangi bir yol varsa... Demek istediğim, yaşarken bir tarantuladan zehir almak neredeyse imkânsızdır...”

Slughorn şimdi Harry ile konuşmaktan çok kendisiyle konuşuyormuş gibi görünüyordu. “...toplamamak korkunç bir kayıp olur... yarım litresinden yüz Galleon kazanabilirim... Açıksözlü olmak gerekirse, bütçem geniş değil...”

Ve Harry açıkça yapılması gerekeni gördü. “Güzel,” dedi, inandırıcı bir duraksamayla, “Güzel, eğer gelmek isterseniz, Profesör, Hagrid gerçekten çok mutlu olur... Aragog'a daha güzel bir veda töreni yapalım, bilirsiniz...”

“Evet, elbette,” dedi Slughorn, şimdi gözleri heyecanla parıldıyordu. “Sana ne söyleyeceğim, Harry, seninle buranın aşağısında buluşalım, bir şişeyle ya da iki... Zavallı canavar için içeriz - tamam - sağlıklı değil - ama ona uygun şekilde veda ederiz, her neyse, gömeriz. Ve kravatımı değiştireceğim, bu, bu özel gün için biraz coşkulu...”

Şatoya doğru aceleyle gitti ve Harry kendisinden hoşnut olarak Hagrid'e doğru hızlandı.

“Geldin,” diye gakladı Hagrid, kapıyı açtığı ve önünde Harry'yi Görünmezlik Pelerini'nden dışarı ortaya çıkarken gördüğü zaman.

“Evet, - Ron ve Hermione gelemedi, ama” dedi Harry. “Gerçekten çok üzgünler.”

“Sor- sorun değil... Her şeye rağmen burada olman beni duygulandırdı, Harry... ”

Hagrid büyük bir hıçkırık koyverdi. Kendine bot cilasına batırılış gibi görünen siyah bir kol bandı yapmıştı ve gözleri kırmızı ve şişmişti. Harry, Hagrid'i ulaşabildiği en yüksek nokta olan dirseğinden teselli edercesine okşadı.

“Onu nereye gömeceğiz?” diye sordu. “Ormana mı?”

“Tanrı aşkına, hayır,” dedi Hagrid, gömleğinin ucuyla akan gözlerini silerek. “Şimdi Aragog gittiğine göre diğer örümcekler ağlarının yakınında hiçbir yere yaklaşmama izin vermezler. Beni yememelerinin tek nedeni onun emirleriydi! Buna inanabiliyor musun, Harry?”

Doğru cevap “evet”ti. Harry acı veren bir rahatlıkla Ron ile beraber tarantulalarla yüz yüze geldikleri sahneyi hatırladı. Tamamen açıktı ki Aragog Hagrid'i yemelerini önleyen tek şeydi.

“Önceden ormanda gidemiyce'im hiç bi' yer olmamıştı!” dedi Hagrid, kafasını sallayarak. “Aragog'un bedenini ordan dışarı çıkarmak hiç kolay de'ildi, genellikle ölülerini yediklerini - söyleyebilirim, gördün... Ama ona güzel bir cenaze yapmayı istedim... Özel bir veda töreni...”

Tekrar hıçkırıklara boğuldu ve Harry dirseğini okşamaya devam etti, bunu yaparken konuştu (İksir bunun yapılacak en doğru şey

olduğunu gösteriyordu), “Profesör Slughorn'la buranın aşağısında buluşacağız, Hagrid.”

“Başın belada değil, değil mi?” dedi Hagrid, etrafa bakınıp, endişelenerek. “Akşamları şatonun dışında olmamalısın, biliyorum, benim hatam -”

“Hayır, hayır, ne yaptığımı duyunca gelmek ve son kez Aragog'a saygılarını sunmak istediğini söyledi,” dedi Harry. “Bence, daha uygun bir şey giymeye gitti... Ve birkaç şişe getireceğini, böylece Aragog'un hatıraları için içebileceğimizi söyledi...”

“Öyle mi söyledi?” dedi Hagrid, hem hayrete düşmüş hem de duygulanmış görünerek. “Bu - bu çok hoş. Daha önceden Horace Slughorn'la pek bir şey yapmamıştım... Yaşlı Aragog'u görmeye geliyor, ha? İyi... bundan hoşlanacaktır, Aragog...”

Harry gizlice Aragog'un Slughorn hakkında yenilir etinden bol miktarda bulmayı daha çok seveceğini düşündü, ama sadece dışarıda dev örümceğin sırt üstü yatar vaziyetteki korkunç görüntüsünü göreceği Hagrid'in kulübesinin arka penceresine doğru yürüdü, bacakları bükülmüş ve karışmıştı.

“Onu buraya, bahçene mi gömeceğiz, Hagrid?”

“Balkabağı tarlasının ötesine, diye düşünmüştüm,” dedi Hagrid boğuk bir sesle. “Şimdiden -evet, bilirsin- mezarı kazdım. Sadece onun -mutlu anıları- hakkında birkaç güzel söz söyleyebiliriz diye düşünmüştüm, anlarsın -”

Sesi, titriyor ve kesiliyordu. Kapı çalındı ve cevap vermek için döndü, bunu yaparken iri lekeli mendiline burnunu hınkırdı. Kollarında birkaç şişe olan ve kasvetli siyah bir kravat takan Slughorn eşikte acele etti.

“Hagrid,” dedi, derin, ağırbaşlı bir sesle. “Kaybını duymaktan dolayı çok üzgünüm.”

“Çok iyisiniz,” dedi Hagrid. “Çok teşkür ederim. Ve Harry'ye ceza vermedi'niz için de teşekkür ederim...”

“Aklımdan bile geçirmezdim,” dedi Slughorn. “Üzgün gece, üzgün gece... Zavallı yaratık nerede?”

“Dışarıda,” dedi Hagrid, titreyen bir sesle.

“O zaman - o zaman bunu yapalım mı?”

Üçü arka bahçeye yürüdü. Ay şimdi ağaçların arasından solgunca parıldıyordu ve ışınları üç metre yüksekliğindeki toprak yığınının yanındaki kocaman çukurda yatan Aragog'un bedenini aydınlatmak için Hagrid'in penceresinden gelen ışıkla karışıyordu.

“Fevkalade,” dedi Slughorn, sekiz süt rengi gözün gökyüzüne boş boş baktığı ve iki kocaman, bükülmüş kıskacın ay ışığında hareketsiz bir şekilde parıldadığı örümceğin kafasına yaklaşarak. Harry, görünüşte koca kıllı kafayı inceleyen Slughorn'un kıskaçlara doğru eğildiği zaman şişelerin çınlamasını duyduğunu düşündü.

“Herkes onların ne kadar güzel olduklarının farkına varmaz,” dedi Hagrid Slughorn'un arkasından, gözyaşları kırışmış gözlerinin kenarlarından sızıyordu. “Aragog gibi yaratıklarla ilgilendiğini bilmiyodum, Horace.”

“İlgilenmek mi? Sevgili Hagrid, onlara saygı gösteririm,” dedi Slughorn, gövdeden geriye yürüyerek .Harry pelerininin altında kaybolan bir şişenin parıltısını gördü, ama bir kez daha gözlerini silen Hagrid hiçbir şey fark etmedi. “Şimdi... Cenazeye devam edelim mi?”

Hagrid başıyla onayladı ve ilerledi. Dev örümceği kollarıyla kaldırdı ve büyük bir homurtuyla, karanlık çukura yuvarladı. Korkunç, çatırtılı bir gümbürtüyle dibe vurdu. Hagrid tekrar ağlamaya başladı.

“Elbette, onu en iyi tanıyan senin için bu çok zor,” dedi, Harry gibi Hagrid'in dirseğinden daha yükseğe ulaşamayan, ama aynı zamanda okşayan Slughorn. “Neden birkaç kelime söylemiyorum?”

Çukurun kenarına doğru yürüdüğü ve yavaş, etkileyici bir sesle konuştuğu zaman Slughorn'un memnun bir tebessüm takınması üzerine Harry, Aragog'dan iyi kalitede bayağı zehir aldığını düşündü.

“Güle güle, Aragog, Örümceklerin kralı, uzun ve sadık dostluğunu bilenler unutmayacak! Bedeninin çürüyecek olmasına rağmen, ruhun orman evinin ağ örülmüş yerlerinde sessizce kalacak. Çok gözlü torunların durmadan büyüyebilecek ve insan dostların birbirlerine destek olarak teselli bulabilecekler.”

“Bu... Bu... Muhteşemdi!” diye uludu Hagrid, daha çok ağlayarak çürümüş yaprak yığının üstüne çöktü.

“Oraya, oraya,” dedi Slughorn, asasını sallayarak, böylece koca toprak yığını havalandı ve sonra, ses çıkarmayan bir çarpışmayla, düz bir tepe biçimini alarak ölü örümceğin üstüne düştü. “Hadi içeri girelim ve bir şeyler içelim. Diğer tarafına geç, Harry... İşte böyle... Yukarı, Hagrid... Aferin...”

Hagrid'i masanın yanındaki sandalyeye bıraktılar. Cenaze boyunca sepetinde gizlenen Fang şimdi onlara doğru yavaşça yürüdü ve ağır kafasını her zamanki gibi Hagrid'in kucağına koydu. Slughorn getirdiği şişelerden birinin tıpasını açtı.

“Hepsini iksir var mı diye test ettim,” diye Harry'ye temin etti, ilk şişenin çoğunu Hagrid'in kova büyüklüğündeki kupalarından birine

dökerek ve bunu Hagrid'e uzatarak. “Zavallı dostuna olanlardan sonra her şişedeki ev cini tadına bak Rupert.”

Harry ev cinleri hakkındaki bu övgüyü duyarsa Hermione'nin yüzünün alacağı ifadeyi görür gibi oldu ve bunu ona söylememeye karar verdi.

“Bir tane Harry için...” dedi Slughorn, ikinci şişeyi iki kupa arasında paylaştırarak, “...Ve bir tane de benim için. Tamam” -kupasını kaldırdı- “Aragog'a.”

“Aragog'a,” dedi Harry ve Hagrid hep birlikte. Hem Slughorn hem de Hagrid dibine kadar içti. Bununla birlikte, Felix Felicis tarafından onun için aydınlatılan yolda, Harry içmemesi gerektiğini biliyordu, bu yüzden sadece bir yudum alırmış gibi yaptı ve sonra kupayı masanın üzerine geri koydu.

“Onu bir yumurtayken aldım, bilirsiniz,” dedi Hagrid parça parça. “Yumurtadan çıktığında küçük, ufacık bir şeydi. 'Küçük bir fino köpek gibi”

“Hoş,” dedi Slughorn.

“Okulda onu bir sandıkta sakladım, şeye kadar... Tamam...”

Hagrid'in yüzü karardı ve Harry nedenini biliyordu: Tom Riddle, Sırlar Odası'nı açmakla suçlayarak Hagrid'i okuldan attırmıştı. Ama Slughorn dinliyormuş gibi görünmüyordu; birkaç pirinç tencerenin ve ayrıca uzun, ipeksi bir çile parlak, beyaz saçın asılı olduğu tavana bakıyordu.

“Bu bir tek boynuzlu saçı değil, değil mi Hagrid ?”

“Ah, evet,” dedi Hagrid umursamazca. “Kuyruklarından elde ediliyor ve ormandaki sürüden ve bu yollardan elde ediliyor, bilirsin...”

“Ama sevgili arkadaşım, bunun değerinin ne kadar olduğunu biliyor musun?”

“Bir yaratık yaralandığında sargılarını bağlamak için kullanıyorum,” dedi Hagrid, omuz silkerek. “Tamamen yararlı... Çok dayanıklı.”

Gözleri kulübenin etrafında dikkatle dolaşan Harry biliyordu, olgunlaşmış meşeden bir içki, kristalleştirilmiş bir ananas ve kadifemsi füme ceketlere dönüştürebileceği hazinelere bakan Slughorn, kupasından başka bir büyük yudum aldı. Hagrid'in kupasını ve kendinikini tekrar doldurdu ve bugünlerde Orman'da yaşayan yaratıklar ve Hagrid'in hepsine nasıl bakabildiği konusunda sorular sordu. İçkinin ve Slughorn'un gururunu okşayan ilgisinin büyük etkisinde kalan Hagrid, gözlerini silmeyi bıraktı ve mutlu bir halde Kabuluk çiftçiliği hakkında uzun bir açıklamaya girişti.

Bu noktada Felix Felicis Harry'yi hafifçe dürttü ve Slughorn'un getirdiği içkinin azaldığını fark etti. Harry, Yeniden Doldurma Tılsımı'nın sihirli sözlerini yüksek sesle söylemeden başaracağını sanmıyordu, ama bunu bu gece yapamayabileceği fikri komikti: Gerçekten, masanın altından asasını boşalan şişelere doğrultup hemen tekrar dolmaya başlamalarını sağlarken, ne Hagrid ne de Slughorn tarafından fark edilmediği için (şimdi yasadışı ejderha yumurtası alış verişi hikâyelerine dönmüştü konu), Harry kendi kendine sırıttı.

Bir saat ya da daha fazla bir zaman sonra, Hagrid ve Slughorn bazı şeyler hakkında abartılı şeyler söylemeye başladılar: Hogwarts hakkında, Dumbledore hakkında, cin yapımı şaraplar hakkında ve -

“Harry Potter!” diye kükredi Hagrid, on dördüncü şarap kovasını bitirirken birazını çenesinden aşağı dökerek.

“Evet, gerçekten,” diye haykırdı Slughorn biraz boğukça, “Parry Otter, Seçilmiş Kişi -tamam- böyle bir şeydi,” diye mırıldandı ve o da kendi kupasını bitirdi.

Bundan çok uzun olmayan bir süre sonra, Hagrid yeniden ağlamaklı oldu ve bütün tek boynuzlu kuyruğunu, “Dostluğa! Cömertliğe! Bir saça on Galleon'a!” haykırışları içinde cebe indiren Slughorn'un üstüne bastırdı.

Bundan bir süre sonra, Hagrid ve Slughorn yan yana, kollarını birbirine atmış, Odo adındaki ölmüş bir büyücünün hüzünlü slow şarkısını söyler bir halde oturuyorlardı.

“Ah ah, iyiler genç ölür,” diye mırıldandı Hagrid, Slughorn nakaratı söylemeye devam ederken, hafiften şaşı gözlerle masanın üzerine yavaşça çöktü. “Babam gitmek için yaşlı değildi... Annen ve baban da değildi, Harry...”

Çok büyük gözyaşları Hagrid'in kırışmış gözlerinin kenarlarından tekrar süzüldü; Harry'nin kolunu sıkıca kavradı ve salladı. “Dönemlerinin en iyi büyücüleriydiler... Asla bilemedim... Korkunç bir şey... Korkunç bir şey...”

“Ve kahraman Odo, onu evine geri taşıdılar,

Bir delikanlıyken tanıdığı yere,”

diye söyledi Slughorn hüzünle.

“Şapkasıyla birlikte dinlenmesi için onu yatırdılar,

Ve hüzünlü asası iki parçaya ayrıldı.”

“...Korkunç” diye homurdandı Hagrid, ve kocaman kıllı dev kafası kollarının üstüne yuvarlandı ve derinden horlayarak uykuya daldı.

“Üzgünüm,” dedi Slughorn bir hıçkırıkla. “Hayatımı kurtarmak için ezgi söyleyemem.”

“Hagrid şarkı söylemen hakkında konuşmuyordu,” dedi Harry sessizce. “Anne ve babamın ölümünden söz ediyordu.”

“Ah,” dedi Slughorn, büyük bir geğirtiyi bastırarak. “Oh tatlım. Evet, bu - bu gerçekten korkunçtu. Korkunç... Korkunç...” Ne söyleyeceğini bilemediğinden sessiz kaldı ve kupalarını doldurmaya gitti.

“Hatırladığını san- sanmıyorum, değil mi, Harry?” diye sordu beceriksizce.

“Hayır, - pekâlâ, öldüklerinde sadece bir yaşımdaydım,” dedi Harry, gözleri Hagrid'in horultularıyla titreyerek yanan mumun alevindeydi. “Ama ne olduğu hakkında oldukça fazla şey öğrendim. İlk babam öldü. Bunu biliyor muydunuz?”

“Bil- Bilmiyordum,” dedi Slughorn sessizce.

“Evet... Voldemort onu öldürdü ve anneme doğru bedeninin üstüne basarak geçti,” dedi Harry.

Slughorn titredi, ama dehşet dolu bakışını Harry'nin yüzünden çekebilmiş görünmüyordu.

“Ona yolundan çekilmesini söyledi,” dedi Harry merhametsizce. “Ona ölmesinin gerekmediğini söyledi. O sadece beni istiyordu. Kaçabilirdi.”

“Oh Tanrım,” diye fısıldadı Slughorn. “Gidebilirdi... Gerek yoktu... Bu korkunç...”

“Öyle, değil mi?” dedi Harry, fısıltıdan bile daha açık bir sesle. “Ama kımıldamadı. Babam zaten ölmüştü, fakat bensiz gitmek istemedi. Voldemort'a yalvarmayı denedi... Ama o sadece güldü...”

“Bu kadarı yeter!” dedi Slughorn aniden, titreyen elini kaldırarak. “Gerçekten, sevgili oğlum, yeter... Ben yaşlı bir adamım... Duymaya ihtiyacım yok... Duymak istemiyorum...”

“Unuttum,” diye yalan söyledi Harry, Felix Felicis ona yol gösteriyordu. “Ondan hoşlanmıştın, değil mi?”

“Ondan hoşlanmak mı?” dedi Slughorn, bir kez daha gözleri yaşlarla dolarak. “Onunla tanıştığında ondan hoşlanmayan birinin olabileceğini hayal edemiyorum... Çok cesurdu... Çok eğlenceliydi... Bu en korkunç şey...”

“Ama onun oğluna yardım etmedin,” dedi Harry. “O bana hayatını verdi, ama sen bana bir anıyı vermiyorsun.”

Hagrid'in gürleyen homurtuları kulübeyi doldurdu. Harry, Slughorn'un yaşlarla dolmuş gözlerine sabit bir şekilde baktı. İksir öğretmeni başka yere bakamıyor gibi görünüyordu.

“Bunu söyleme,” diye fısıldadı. “Bu bir sorun değil... Eğer sana yardım edecekse, elbette... Ama hiçbir amaca hizmet edemez...”

“Edebilir,” dedi Harry açıkça. “Dumbledore'un bu bilgiye ihtiyacı var. Benim bu bilgiye ihtiyacım var.”

Güvende olduğunu biliyordu: Felix sabah Slughorn'un bunlar hakkında hiçbir şey hatırlamayacağını söylüyordu. Slughorn'un sabit bir şekilde gözünün içine bakan Harry, çok az öne eğildi.

“Ben Seçilmiş Kişi'yim. Onu öldürmek zorundayım. O anıya ihtiyacım var.”

Slughorn her zamankinden daha solgun bir hal aldı; açık alnı terle parladı. “Sen Seçilmiş Kişi misin?... ”

“Elbette öyleyim,” dedi Harry sakin bir şekilde.

“Ama sonra... Sevgili oğlum... Benden büyük bir anlaşma istiyorsun... Onu yok etmek için, gerçekten, teşebbüsünde sana yardım etmemi -”

“Lily Evans'ı öldüren büyücüden kurtulmak istemiyor musun?”

“Harry, Harry, elbette istiyorum, ama -”

“Bana yardım ettiğini öğrenmesinden korkuyorsun, değil mi?” Slughorn hiçbir şey söylemedi, dehşete düşmüş görünüyordu. “Annem gibi cesur olun, Profesör...”

Slughorn tıknaz elini kaldırdı ve titreyen parmaklarını ağzına bastırdı; bir dakikalığına devasa biçimde hızlı büyümüş bir bebek gibi göründü.

“Gurur duymuyorum...” diye fısıldadı parmaklarının arasından. “O anının gös- gösterdiğinden utanıyorum... Bence o gün büyük hasar yaratmış olmalıyım...”

“Bana o anıyı vermenizle yaptığınız her şey geçersiz olur,” dedi Harry. “Bu yapılacak çok cesur ve asil bir hareket olur.”

Hagrid uykusunda kıpırdandı ve horladı. Slughorn ve Harry erimiş mumun üzerinden birbirlerine gözlerini dikip baktılar. Çok, çok uzun bir sessizlik oldu, ama Felix Felicis Harry'ye bunu bozmamasını, beklemesini söyledi. Sonra, çok yavaşça, Slughorn elini cebine soktu ve asasını çıkardı. Diğer elini pelerininin içine soktu ve küçük, boş bir şişe aldı. Hala Harry'nin gözlerine bakan Slughorn, asasının ucunu şakaklarına değdirdi ve çekti, böylece anının o uzun, gümüşi ipliği asanın ucuna yapışarak kayıp çıktı. Daha ve daha uzun, anı kırılana kadar uzadı ve gümüşi bir parlaklıkla asadan sallandı. Slughorn onu,

dolandığı, sonra gaz gibi dönerek dağıldığı bir şişeye koydu. Titreyen bir elle şişeyi tıpaladı ve sonra masanın karşısındaki Harry'ye uzattı.

“Çok teşekkür ederim, Profesör.”

“Sen iyi bir çocuksun,” dedi Profesör Slughorn, gözyaşları yanaklarından koca bıyıklarına damlarken. “Ve onun gözlerine sahipsin... Sadece onu gördüğün zaman hakkımda çok kötü düşünme...”

Ve o da kafasını kollarının arasına koydu, derin bir iç çekip uykuya daldı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: HORTKULUKLAR

Harry sessizce şatoya geri dönerken Felix Felicis'in etkisinin yavaş yavaş yok olduğunu hissedebiliyordu. Ön kapının kilidi onun için açık kalmıştı, fakat üçüncü katta Peeves ile karşılaştı ve yan yollardaki kestirmelerden birine dalarak yakalanmaktan kıl payı kurtuldu. Şişman Kadın portresine varıp, görünmezlik pelerinini üzerinden attığı zaman, onu en huysuz ruh halinde bulduğuna şaşırmadı.

“Saatin kaç olduğunun farkında mısın?”

“Gerçekten üzgünüm - Önemli bir şeyler için gitmek zorunda kaldım -”

“Pekala, ama parola gece yarısı değişti, bu yüzden koridorda yatmak zorunda kalacaksın, değil mi?”

“Şaka yapıyorsun!” dedi Harry, “Neden gece yarısı değiştirmek zorunda kalınsın ki?”

“Aynen dediğim gibi,” dedi Şişman Kadın. “Eğer kızgınsan, git ve okul müdürüyle meşgul ol, güvenliği sıkılaştıran kişi o.”

“Harika,” dedi Harry acı acı, sert zemine bakınırken. “Gerçekten harika. Evet, gitmeliyim ve eğer o buradaysa onunla meşgul olmalıyım, çünkü o benden istiyordu ki -”

“O burada,” dedi Harry'nin arkasından bir ses. “Profesör Dumbledore bir saat önce okula geri döndü.”

Neredeyse Kafasız Nick, Harry'nin önünde süzülüyordu ve kafası alışıldık bir şekilde yuvarlak yakalı elbisesinin üzerinden sallanıyordu.

“Onun geldiğini gören Kanlı Baron'dan öğrendim,” dedi Nick. “Baron'un dediğine göre çok memnun görünüyormuş, tabii ki biraz da yorgunmuş.”

“O nerede?” dedi Harry, kalbi fırlarcasına atıyordu.

“Astronomi Kulesi'nde inildiyor ve şakırdıyor, bu onun en çok sevdiği zaman geçirme-”

“Kanlı Baron değil - Dumbledore!”

“He, o ofisinde,” dedi Nick. Baron'un söylediklerinden anladığıma göre, yatmadan önce yapması gereken bir işi varmış -”

“Evet, var,” dedi Harry, hafızayı güvence altına aldığını Dumbledore'a söylemek umuduyla göğsü heyecanla alev alev yanıyordu. Geriye çark etti ve Şişman Kadın'ın onu arkasından çağırmasını umursamayarak tekrar hızlıca koştu.

“Geri dön! Herşey yolunda, yalan söyledim! Beni uyandırdığın için sinirlenmiştim! Parola halen ‘*Tenya*' !”

Fakat Harry çoktan koridor boyunca son sürat geri koşuyordu ve birkaç dakika içinde Harry, yana doğru açılan ve onun sarmal merdivenlere girmesine izin veren Dumbledore'un oluk ağzına “*Bonbon Ekler*” diyordu.

“Girin,” dedi Dumbledore, Harry kapıyı vurduğu zaman. Sesi çok yorgun çıkmıştı. Harry kapıyı iterek açtı. Dumbledore'un ofisi her zamanki gibi görünüyordu, fakat pencerenin dışında siyah, yıldızlarla dolu bir gökyüzü vardı.

“Tanrım, Harry,” dedi Dumbledore şaşırmış bir halde. “Bu geç zamanda gelme lütfunu neye borçluyum?”

“Efendim - onu aldım. Slughorn'dan anısını aldım.”

Harry küçük bir cam şişe çıkardı ve onu Dumbledore'a gösterdi. Kısa bir zaman için, okul müdürü sersemlemiş göründü. Daha sonra yüzü geniş bir gülümsemeyle yarıldı.

“Harry, bu olağanüstü bir haber! Gerçekten bravo! Bunu yapabileceğini biliyordum!”

Saatin geç olması hakkındaki bütün düşünceler görünüşe göre unutulmuştu, yaralanmamış eliyle Slughorn'un hafızasını alarak aceleyle masanın etrafından ilerledi ve büyük adımlarla Düşünseli'ni sakladığı dolaba gitti.

“Ve şimdi,” dedi Dumbledore, taştan geniş kaseyi masanın üzerine yerleştirerek ve şişedeki bilgileri içine boşalttı. “Şimdi, sonunda. Göreceğiz. Harry, çabucak...”

Söz dinler bir şekilde Düşünseli'nin üstüne eğildi ve ayaklarının ofisin tabanından ayrıldığını hissetti. Tekrar karanlığın içine düştüğünü hissetti ve yıllar önceki Horace Slughorn'un ofisine ayak bastı. Karşısında, bir elinde küçük bir bardak şarap olan, diğer eliyle içi kristalleşmiş ananas dolu olan kutuyu yoklayan, ayaklarını kadife bir puf üzerine uzatmış, kalın, parlak, saman rengi saçları ve kızılımsı sarı bıyıklarıyla daha genç bir Horace Slughorn duruyordu. Ortalarında Tom Riddle'nin bulunduğu yarım düzine oğlanın karşısında oturuyordu. Marvoldo'nun altın ve siyah yüzüğü parmağında parlıyordu.

Riddle tam “Acaba Professor Merrythought‘un emekli olacağı doğru mu, efendim?” diye sorarken, Dumbledore Harry'nin yanına indi.

“Tom, Tom, bilsem bile sana söylemezdim,” dedi Slughorn, göz kırpmasına rağmen, parmağını azarlar gibi sallayarak. “Şunu söylemeliyim ki, bu bilgiyi nerden edindiğini merak ediyorum, oğlum, buradaki çalışanların yarısından daha fazla şey biliyorsun.”

Riddle gülümsedi, diğer oğlanlar da güldüler ve onu takdir eden bakışlar attılar.

“Bilmemen gereken bilgileri öğrenmek gibi acayip bir yeteneğin var ve önemli insanları dikkatli bir biçimde pohpohlayabiliyorsun - ananas için teşekkür ederim, bu arada tamamen haklısın, bu benim en sevdiğim -” birkaç oğlan tekrar kıkırdadı. “- Yirmi yıl içinde Sihir Bakanlığı'na yükselebileceğine eminim. Eğer bana ananas göndermeye devam edersen on beş, Bakanlık'ta mükemmel bağlantılarım var.”

Tom Riddle, diğerleri kahkaha atarken sadece gülümsedi. Harry, onun, oğlanların oluşturduğu grupta yaşça en büyük olmadığını anladı, fakat hepsi, onu liderleri olarak görüyormuş gibiydi.

“Bu politik görüşler bana uyabilir mi bilmiyorum, efendim,” dedi, gülüşmeler bittiği zaman. “Uygun türde bir geçmişe sahip değilim, bir şey için.”

Çevresindeki bir çift oğlan birbirlerine sırıttı. Harry onların özel bir nükteden eğleniyor olduklarına emindi, şüphesiz bildikleri şey hakkında, veya çete liderlerinin ünlü atası ile ilgili bir şeyler olduğu hakkında şüpheliydi.

“Saçmalık,” dedi Slughorn çevikçe, “iyi bir büyücü ailesinden gelmiyor olamazsın, hele ki bu kadar yetenekliyken. Hayır, sen çok başarılı olacaksın. Şimdiye kadar hiçbir öğrencim hakkında yanılmadım.”

Slughorn'un masasının üzerinde duran küçük altın saat on bir olduğunu belirtircesine arkasından çaldı ve Slughorn çevresine bakındı.

“Tanrım, zaman çoktan doldu mu? Gitseniz iyi olacak çocuklar, veya hepimizin başı derde girecek. Lestrange, senin denemeni yarın istiyorum, yoksa cezaya kalırsın. Aynısı senin için de geçerli, Avery.”

Çocuklar sırayla odayı boşalttılar. Slughorn koltuğundan kalktı ve boş bardağını masaya taşıdı. Arkasındaki kımıldanma yüzünden çevresine bakındı; Riddle hala orada duruyordu.

“Dikkat et, Tom, bu saatte yatağının dışında yakalanmak istemezsin ve sen bir başkan -”

“Efendim, size bir şeyler sormak istiyorum.”

“Haydi sor öyleyse çocuğum, haydi sor...”

“Efendim, Hortkuluklar hakkında ... neler bildiğinizi merak ediyorum?”

Slughorn ona dik dik baktı, kalın parmakları beyinsizce şarap şişesinin gövdesini pençeledi.

“Karanlık Sanatlara Karşı Savunma dersi için bir proje, değil mi?

Fakat Harry, Slughorn'un bunun bir okul ödevi olmadığını çok iyi bildiğini söyleyebilirdi.

“Tam sayılmaz, efendim.” dedi Riddle. “ Bu terimle okuyorken karşılaştım ve tam olarak anlayamadım.”

“Hayır... pekala... Hogwarts'ta sana Hortkuluklar hakkında ayrıntılı detaylar verecek bir kitabı bulman çok zor, Tom, bu çok Karanlık bir eşya, gerçekten çok Karanlık,” dedi Slughorn.

“Ama açıkça görünüyor ki onların hakkındaki her şeyi biliyorsunuz, değil mi? Demek istediğim, sizin gibi bir büyücü - özür dilerim, demek istediğim, eğer bana anlatamıyorsanız, besbelli - Biliyorum ki bunu bana anlatabilecek bir kişi varsa, o da sizsiniz - bu yüzden düşündüm ki -”

Çok iyiydi, diye düşündü Harry, ciddi olmayan bir tonda tereddüt, başarılı bir poh-pohlama, kimse üstesinden gelemez. O ve Harry, işinde usta olarak tanımlanmayan gönülsüz insanlardan tatlı dille bilgi almaya çalışmak konusunda çok fazla tecrübeliydiler. Harry, Riddle'ın bu bilgiyi çok, çok fazla istediğini söyleyebilirdi; belki de bu ana gelmek için haftalarca uğraşmıştı.

“Pekala,” dedi Slughorn, Riddle'a bakmadan, fakat kristal ananas kutusunun tepesindeki kurdele ile oyalanıyordu, “pekala, bir tanıtma yapmak sana bir zarar vermez, tabii ki. Bu yüzden sadece terimin ne olduğunu anlayacaksın. Hortkuluk kelimesi, ruhunun bir kısmını saklayan kişilerin, ruhunu saklamak için kullandığı eşya için kullanılır.”

“Nasıl çalıştığını tam olarak anlayamadım, efendim,” dedi Riddle.

Sesi başarıyla kontrollü çıkıyordu, fakat Harry heyecanını sezebiliyordu.

“Pekala, yani, ruhunu parçalıyorsun,” dedi Slughorn, “ve ruhundan bir parçayı vücudunun dışındaki bir eşyanın içinde saklıyorsun. Sonra, eğer biri bedenine saldırırsa veya yok ederse, ruhundan kalan maddi ve zarar görmemiş parça sayesinde ölmezsin. Fakat tabii ki, böyle bir biçimde var olursun...”

Slughorn'un yüzü buruştu ve Harry kendini neredeyse iki yıl önce duyduğu sözleri hatırlarken buldu: “Bedenimden koparılmıştım, bir

ruhtan daha azdım, bir hayaletten daha değersizdim... fakat halen, canlıydım.”

“... çok az kişi bunu isteyebilir, Tom, çok az. Ölüm daha iyidir.”

Fakat Riddle'ın öğrenmeyi çok istediği şimdi açıkça belli oluyordu; yüz ifadesi açgözlüydü, arzulu isteğini daha fazla saklayamıyordu.

“Ruhunu nasıl parçalıyorsun?”

“Pekala,” dedi Slughorn, rahatsız bir şekilde, “ şunu anlamalısın ki ruh bozulmamış ve bir bütün halinde sayılır. “Onu ancak bir ihlal hareketiyle parçalayabilirsin, bu doğaya aykırı.”

“Fakat bunu nasıl yapıyorsun?”

“Şeytanın bir eylemiyle - şeytanın en önemli eylemi. Cinayetle değiş tokuş ederek. Ruhtan ayrılan sökülmüş parçaları öldürüyor. Büyücünün Hortkuluk'u yaratmadaki amacı, verilecek zararları kendi lehine kullanmaktır: Zıt güçlerdeki parçaları kaplayabilirler -”

“Kaplayabilmek? Ama nasıl -?”

“Bir büyü var, bana sorma, bilmiyorum!” dedi Slughorn, kafasını sivrisineklerin verdikleri rahatsızlık yüzünden yaşlı bir fil gibi sallayarak. “Bunu denemiş gibi mi görünüyorum - bir katil gibi mi görünüyorum?”

“Hayır, efendim, tabii ki değil,” dedi Riddle aceleyle. “Özür dilerim... Gücendirmek istememiştim...”

“Önemli değil, önemli değil, gücenmedim,” dedi Slughorn huysuzca, “Bütün bu şeyler hakkında bazı tuhaf şeyler hissetmen doğal... Bu tür büyüler belirli bir seviyeye yükselmiş büyücülerin her zaman ilgisini çeker...”

“Evet, efendim,” dedi Riddle. “Anlayamadığım şey -sadece merak ettiğimden soruyorum- Demek istediğim, bir Hortkuluk daha fazlası için de kullanılabilir mi? Ruhu sadece bir kere mi parçalayabiliyorsun? Daha iyisi olamaz mı, yani demek istediğim, ruhun daha fazla parçaya bölünmesi sizi daha güçlü yapar, mesela, yedi en güçlü sihirsel sayı değil mi, yedi olamaz mi?”

“Merlin'in sakalı adına, Tom!” diye ciyak ciyak bağırdı Slughorn. “Yedi! Bu bir insanı öldürmeyi düşünmek kadar kötü değil mi? Ve her halükarda... ruhu bölmek kadar kötü... ama yedi parçaya bölmek...”

Slughorn şimdi oldukça tedirgin görünüyordu: Riddle'a, daha önce onu hiç net görmemiş gibi bakıyordu, ve Harry, onun konuşmaya katılmaktan pişmanlık duyduğunu söyleyebilirdi.

“Tabi ki,” diye mırıldandı, “bu konuştuklarımızın hepsi varsayım, değil mi? Tamamen akademik...”

“Evet efendim, tabi ki öyle.” dedi Riddle çabucak.

“Ama aynı şekilde Tom... Sana söylediklerimi, söylenenleri ve burada konuşulanları gizli tut. İnsanların, bizim Hortkuluklar hakkında konuştuğumuzu düşünmesi hoşlarına gitmez. Bu Hogwarts'ta yasaklanmış bir konu, biliyorsun. Dumbledore özellikle bu konu hakkında çok öfkeli...”

“Tek kelime bile söylemeyeceğim, efendim,” dedi ve odadan ayrıldı, ama Harry çıkmadan önce yüzündeki, sanki ilk kez büyücü olduğunu öğrendiği zamanki gibi takınmış olduğu vahşi gülümsemeyi, ama onun yüzündeki yakışıklılığı artırmayan ve onu biraz daha az insani gösteren gülümsemeyi gördü.

“Teşekkür ederim, Harry,” dedi Dumbledore sessizce. “Hadi gidelim...”

Harry, Dumbledore'un ofisine ayak bastığı zaman, Dumbledore çoktan masasında oturuyordu. Harry de oturdu ve Dumbledore'un konuşmasını bekledi.

“Böyle bir kanıtı çok uzun zamandır bekliyordum,” dedi Dumbledore en sonunda. “Bu, benim üzerinde çalıştığım teoriyi doğruluyor, benim haklı olduğumu gösteriyor ve aynı zamanda daha ne kadar çok işimiz olduğunu gösteriyor...”

Harry aniden bütün eski okul müdür ve müdirelerinin duvarlarındaki portrelerinde uyanık olduğunu ve konuşmalarını dinlediğini fark etti. Şişman, kırmızı burunlu bir büyücü bir kulak trompeti çıkarmıştı...

“Pekala, Harry,” dedi Dumbledore, “Eminim, az önce duyduklarımızın önemini anlamışsındır. Tom Riddle seninle aynı yaştayken, belki birkaç ay eksik ya da fazla, kendisini nasıl ölümsüz yapacağını bulabilmek için her şeyi yapıyordu.”

“Öyleyse başarılı olduğunu mu düşünüyorsunuz, efendim?” diye sordu Harry. “Hortkuluk'u yaptı mı? Ve bana saldırdığı zaman bu yüzden mi ölmedi? Bir yerlerde saklanmış bir Hortkuluk'a mı sahip? Ruhunun birazı güvende miydi?”

“Birazı... veya daha fazlası,” dedi Dumbledore. “Voldemort'u duydun, Horace'tan birden fazla Hortkuluk yapan büyücülerin neler gerçekleştirebileceği fikrini özellikle istediğini duydun, ölümü durdurmak konusunda çok kararlı bir büyücü neler yapabilirdi, böylece bir çok kere öldürmek için hazırlanacaktı, ruhundan daha çoğunu saklayabilmek için tekrar tekrar ruhunu parçalayacaktı, ayrı olarak Hortkuluk'u gizledi. Hiçbir kitap ona bu bilgiyi veremez. Bildiğim kadarıyla veremez... Bunu Voldemort'un da bildiğinden

eminim - Hiçbir büyücü ruhunu iki seferden daha fazla parçalamamıştı.”

Dumbledore bir süre için durdu, düşüncelerini sıraya diziyordu, ve sonra “Dört yıl önce, Voldemort'un ruhunu parçaladığına kesin bir şekilde karar vermemi sağlayan bir kanıt edindim,” dedi.

“Nerede?” diye sordu Harry, “Nasıl?”

“Onu bana sen verdin, Harry,” dedi Dumbledore. “Günlük, Riddle'ın günlüğü, Sırlar Odası'nın tekrardan nasıl açıldığı hakkında bilgiler veren günlük.”

“Anlamadım, efendim,” dedi Harry.

“Peki, Riddle'ın günlükten çıktığını görmediğim halde, senin bana tarif ettiğin şey daha önce hiç şahit olmadığım bir olguydu. Sadece bir anı harekete geçti ve kendisi için düşünmeye başladı? Sadece bir anı, ellerine düşen bir kızın hayat enerjisini azaltıyor? Hayır, kitabın içinde çok daha kötü bir şeyler yaşıyordu... ruhtan bir parça, bundan neredeyse emindim. Günlük bir Hortkuluk'tu. Fakat bu da beraberinde cevaplanması gereken bir çok soru getirdi. Beni telaşlandıran ve merak uyandıran şey şu ki, bu günlük koruyucu bir kalkan olarak düşünüldüğü kadar, bir silah olarak da tasarlandı.”

“Halen anlayamadım,” dedi Harry.

“Günlük, bir Hortkuluk'un çalıştığı gibi çalışıyor - başka bir deyişle, ruhunun bir parçası onun içinde güvenli bir şekilde saklanmış ve hiç şüphesiz sahibinin ölümünü engellemek için de kendi rolünü oynuyor. Fakat şüphe yok ki Riddle, gerçekten de günlüğünün okunmasını istiyordu, ruhunun bir parçasının başka birine hükmetmesini ve onun içinde olmasını istiyordu, bu sayede Slytherin'in canavarı tekrar serbest kalabilirdi.”

“Pekala, yaptığı zor çalışmalarının heba olmasını istemedi,” dedi Harry. “İnsanların onu Slytherin'in varisi olarak bilmemesini istedi, çünkü o zaman sadakat kazanamazdı.”

“Tamamıyla doğru,” dedi Dumbledore, başını sallıyordu. “Fakat, göremiyor musun Harry, yani, eğer günlüğü gelecekteki Hogwarts öğrencilerine geçirmeyi veya onlara ulaştırmayı planladıysa, içinde saklı olan ruhunun değerli parçası yüzünden gözle görülür derecede bıkkın. Profesör Slughorn'un da açıkladığı gibi, Hortkuluk'un amacı, kendinen bir parçayı güvenli ve gizli bir şekilde tutmak, herhangi birinin yoluna bunu fırlatmak ve aynen de gerçekleştiği gibi onu yok edebilecekleri riskine girmek değil: Ruhunun bu özel parçası artık yok, sen de gördün bunu.”

“Voldemort'un bu Hortkuluk'la ilgilenişindeki kayıtsız hareketleri bana çok kaygı verici geliyor. Bu hareketler, onun Hortkuluk'u yapmış olduğunu işaret ediyor - veya daha fazla Hortkuluk yapmayı planladığını, bu yüzden ilkini kaybetmesi çok da zararlı olmayacak. Keşke ona inanmış olmasaydım, fakat başka hiçbir şey mantıklı görünmüyordu. Sonra sen bana söyledin, iki yıl önce, yani Voldemort'un bedenine geri döndüğü gece, Ölüm Yiyenler'i ile çok aydınlatıcı ve endişe verici bir konuşma yaptı. ‘*Ölümsüzlüğe ulaşma yolunda herkesten daha fazla ilerleme kaydeden ben.*' Onun bunu söylediğini, bana sen söyledin. ‘*Herkesten daha fazla ilerleme kaydeden!*' Ve Ölüm Yiyenleri'nin bilmediği halde ben, bunun anlamının ne olduğunu bildiğimi düşündüm. Hortkuluklar'ına başvurdu, birden fazla Hortkuluk'a Harry, herhangi başka bir büyücünün daha önce yaptığını sanmıyorum. Aynı zamanda, gücü yerine geldi: Geçen yıllarda Lord Voldemort bir insandan daha yavaş bir şekilde büyüyormuş gibi görünüyordu, ve bizim ‘*olağan şeytan*' diye adlandırabileceğimiz, dünyanın ötesinden bir varlık tarafından

ruhunun bozulması ile geçirdiği değişim bana daha açıklanabilir geliyor...”

“Bu yüzden diğer insanları öldürerek, ölümünü imkansız hale mi getirdi?” dedi Harry. “Eğer ölümsüzlükle bu kadar çok ilgileniyorsa, neden bir felsefe taşı yapmadı ki, veya bir tane çalmadı?”

“Pekala, bunu beş yıl önce denediğini zaten biliyoruz,” dedi Dumbledore. “Fakat düşünüyorum ki, Voldemort için felsefe taşını Hortkuluklar'dan daha az çekici kılan bir çok neden var.”

“Hayat İksiri ömrü gerçekten de uzatırken, eğer içen kişi ölümsüzlüğünü sürdürmek istiyorsa, tam bir ölümsüzlük için, bunu düzenli olarak içmesi gerekiyordu. Bu nedenle, Voldemort iksire tamamıyla bağımlı olabilirdi, ve eğer iksir bitseydi, veya kirlenseydi, veya eğer taş çalınsaydı, tıpkı diğer insanlar gibi ölebilirdi. Hatırla, Voldemort yalnız çalışmayı sever. Sanıyorum, o da iksire bağımlı olma düşüncesinin ne derece dayanılmaz olduğunu fark etmişti. Sana saldırdıktan sonra eğer iksiri kullanması mümkün olsaydı ve onu hayatın korkunç kısmından kurtarabilseydi, onu içmek için hazırlardı tabii ki, fakat sadece bedenini yeniden kazanmak için. Ondan sonra, Hortkuluklar'ına bel bağlamaya devam etmeyi tasarladığına inandım. Eğer sadece insan bedenini geri kazanabilecekse, daha fazlasına ihtiyacı olmayacaktı. Yani, zaten ölümsüzdü... veya ölümsüzlüğe hiçbir insanın yaklaşamayacağı kadar çok yaklaşmıştı. Fakat şimdi, Harry, senin bizim için elde ettiğin bu çok önemli anı ile silahlanmış durumdayız, Lord Voldemort'un gücünü bitirmek için gerekli olan sırra daha önce hiç kimsenin yaklaşamadığı kadar yakınız. Onu duydun Harry: ‘*Daha iyisi olamaz mı, ruhun daha fazla parçaya bölünmesi sizi daha güçlü yapar... yedi en güçlü sihirsel sayı değil mi...*' ‘*Yedi en güçlü sihirsel*

sayı değil mi?' Evet, ruhunu yedi parçaya bölme fikrinin Voldemort'a çok cazip geldiğini düşünüyorum.”

“Yedi Hortkuluk mu yaptı?” dedi Harry, duvarda asılı olan birçok portredekine benzer sesteki bir korku darbesiyle. “Fakat dünyanın herhangi bir yerinde -saklı- gömülmüş veya görünmez hale getirilmiş olabilirler -”

“Problemin büyüklüğünü anlamana memnun oldum,” dedi Dumbledore sakince. “Fakat ilk olarak, hayır, yedi Hortkuluk değil, altı. Ruhunun yedinci parçası, sakatlanmasına rağmen, yeninden var olan bedeninin içinde bulunuyor. Sürgünü boyunca geçen bir çok yılda, yaşayan hayaletimsi varlığı onun ruhunun parçalarından biriydi; bunsuz, zaten var olamazdı. Ruhunun yedinci parçası Voldemort'u öldürmek isteyen kişinin saldırması gereken son şey olacaktır - bedeninde yaşayan parçası.”

“Fakat, o zaman da altı tane var,” dedi Harry can havliyle, “onları nasıl bulacağımızı düşünüyorsunuz?”

“Unutuyorsun... Onlardan birini sen zaten yok ettin. Ve başka bir tanesini de ben yok ettim.”

“Siz de mi?” dedi Harry sabırsızca.

“Evet, gerçekten,” dedi Dumbledore, ve kararmış, yanık görünümlü elini kaldırdı. “Yüzük, Harry. Marvoldo'nun yüzüğü. Ve üzerinde korkunç bir lanet vardı. Eğer -alçakgönüllü gibi görünemediğim için beni affet- benim kendi olağanüstü yeteneklerim olmasaydı ve Hogwarts'a geri döndüğüm zaman Profesör Snape zamanında müdahale etmeseydi, çok kötü bir şekilde sakatlanabilirdim, ve belki de bu hikayeyi anlatabilecek kadar yaşayamayabilirdim. Buna rağmen, kurumuş bir eli Voldemort'un ruhunun yedi parçasından

biriyle değiştirmek hiç de mantıksız görünmüyor. Yüzük de artık bir Hortkuluk değil.”

“Fakat onu nasıl buldunuz?”

“Pekala, senin de bildiğin gibi, uzun yıllar boyunca Voldemort'un geçmiş yaşamından edinebileceğim kadar çok bilgi bulmak için yolculuklar yaptım. Geniş çapta yolculuklar yaptım, onun bir zamanlar bilindiği yerleri ziyaret ettim. Ve Gaunt'un evinin yıkıntıları arasında saklanmış yüzüğü tesadüfen buldum. Görünüyordu ki Voldemort ruhunun bir parçasını yüzüğün içine mühürlemekte başarılı olmuştu, onu daha fazla takmak istemiyordu. Yüzüğü birçok güçlü büyüyle koruma altına alarak, bir zamanlar atalarının yaşadığı yerdeki bir kulübeye sakladı (Morfin tabii ki Azkaban'a götürülmüştü), bir gün yıkıntıyı ziyaret edebileceğim tehlikesini, veya gizlenmiş büyüleri ortaya çıkarmak için gözlerimi açık tutabileceğimi hiç tahmin etmemişti.”

“Buna rağmen, kendimizi fazla kutlamamalıyız. Sen günlüğü yok ettin ve ben de yüzüğü, fakat eğer yedi-parçaya bölünmüş ruh teorimizde haklıysak, daha dört Hortkuluk daha var.”

“Ve herhangi bir şey olabilirler mi?” dedi Harry. “Öf, teneke kutular veya bilmiyorum, boş iksir şişeleri...”

“Sıradan, kolayca gözden kaçabilecek eşyalar olması gereken Anahtarlar'ı düşünüyorsun Harry. Fakat Voldemort, kendi değerli ruhunu korumak için teneke kutularını veya eski iksir şişelerini kullanır mı? Sana gösterdiğim şeyi unutuyorsun. Lord Voldemort ödül biriktirmeyi sever, ve çok güçlü bir büyü tarihi olan eşyaları tercih eder. Gururu, kendi üstünlüğüne olan inancı, kendisine büyü tarihinde çok şaşırtıcı bir pay edinme isteğindeki azmi; bütün bunlar,

bana gösteriyor ki, Voldemort Hortkuluklar'ını şerefine layık, özen gösterdiği, favori eşyaları arasından seçecektir.”

“Günlük, olağandışı bir şey değildi.”

“Günlük, senin de söylediğin gibi, Slytherin'in Varisi olduğunun bir kanıtıydı. Eminim ki Voldemort onun muazzam bir önemi olduğuna karar vermiştir.”

“Bu yüzden, diğer Hortkuluklar?” dedi Harry. “Onların ne olduğunu biliyor musunuz, efendim?”

“Sadece tahmin edebiliyorum,” dedi Dumbledore. Az önce söylediğim nedenlerden dolayı, Voldemort'un, onları yapmak için kuşkusuz görkemli eşyaları arasından seçim yaptığına inanıyorum. Bu yüzden, eğer onun çevresindeki yok olan eşyalardan kanıt bulabilirsem diye Voldemort'un geçmişini tarıyorum.”

“Madalyon!” dedi Harry yüksek sesle, “Hufflepuff'ın kupası!”

“Evet,” dedi Dumbledore, gülümsüyordu, “Bahse girebilirim -belki de diğer elim üzerine- fakat bir çift parmak, yani onlar üçüncü ve dördüncü Hortkuluk olurlar. Tekrar altı tane yapıldığını varsayarsak, geriye kalan ikisi, baya bir problem, fakat tehlikeli bir tahmine girişeceğim, Hufflepuff'ın ve Slytherin'in eşyalarını yok ettiğimize göre, Gryffindor ve Ravenclaw'dan sahip olduğu eşyalarla devam edeceğim. Eminim, dört kurucudan dört eşya olacaktır, Voldemort'un yaratıcılığının üzerinden güçlü bir tahmin. Ravenclaw'dan herhangi bir eşya bulmayı başarıp başaramadığını cevaplayamam. Buna rağmen, Gryffindor'dan emniyetle geriye kalan bir tek şey olduğundan eminim.”

Dumbledore kararmış parmaklarıyla arkasındaki yakut-kaplı kılıcın cam bir kutunun içerisinde bulunduğu duvarı işaret etti.

“Bunun, onun gerçekten Hogwarts'a geri dönmek istemesinin nedeni olduğunu mu düşünüyorsunuz, efendim?” dedi Harry. “Diğer kuruculardan birinden herhangi bir şey bulmak ve denemek için mi?”

“Düşüncelerim tam olarak öyle,” dedi Dumbledore. “Fakat ne yazık ki bu bizi daha ileriye götürmüyor, geriye döndü, çünkü pek fazla okulu arama şansı bulamadığına inanıyorum. Bu nedenle dört kurucunun eşyalarını toplama hırsını hiç gerçekleştiremediği sonucuna varıyorum. Kesinlikle ikisine ulaşmış -belki de üçüne- şimdilik yapabileceğimiz en iyi şey bu.”

“Eğer Ravenclaw'dan veya Gryffindor'dan herhangi bir şeye sahipse, geriye altıncı Hortkuluk kalıyor,” dedi Harry, parmaklarını sayarak. “Her ikisini de ele geçirmedikçe?”

“Böyle düşünmüyorum,” dedi Dumbledore. “Altıncı Hortkuluk'un ne olduğunu bildiğimi düşünüyorum. Ben bir süre için yılanın, yani Nagini'nin davranışlarını merak ettiğimi itiraf ettikten sonra ne söyleyeceğini merak ediyorum?”

“Yılan mı?” dedi Harry ürkerek. “Hayvanlar Hortkuluk gibi kullanılabiliyorlar mı?”

“Pekala, bunu yapmak makul değil,” dedi Dumbledore, “çünkü ruhunu kendisi için hareket edebilen ve düşünebilen herhangi bir varlığa aktarmak açıkça görülüyor ki çok riskli bir şey. Buna rağmen, eğer benim hesaplamalarım doğruysa, Voldemort ebeveynlerinin evine seni öldürmek maksadıyla girdiği zaman, altı hedefine ulaşmak için en azından bir Hortkuluk daha vardı. Hortkuluk yapma işlemini özellikle önemli ölümler için saklıyormuş gibi görünüyor. Bu muhakkak sen olabilirdin. Seni öldüreceğine inanıyordu, özetlenen kehanetin tehlikesini yok edecekti. Kendisini yenilmez yaptığına

inanıyordu. Şundan eminim ki, son Hortkuluk'u senin ölümünle yapmayı planlıyordu. Hepimizin de bildiği gibi, başarısız oldu. Buna rağmen, geçen birkaç yıldan sonra, yaşlı Muggle'ları öldürmek için Nagini'yi kullandı, ve belki de bu onu, son Hortkuluk'unu yapmak için ona yönlendirdi. O Lord Voldemort'un gizemini arttıran Slytherin bağlantısını kullanıyor; belki de ona, Voldemort'un bir şeye ne kadar sevgi dolu olabilirse o kadar sevgi dolu olduğunu düşünüyorum; kesinlikle onun yakınında olmasını çok seviyor, ve Çataldili olmasına rağmen bile onun üstünde alışılmışın dışında bir kontrolü var.”

“Böylece,” dedi Harry, “günlük ve yüzük yok edildi. Kupa, madalyon, ve yılan halen sağlam, ve bir Hortkuluk'un da Gryffindor veya Ravenclaw'ın eşyalarından biri olabileceğini düşünüyorsunuz?”

“Kesinlikle takdire değer, az ve öz ve yanlışsız bir özetti, evet,” dedi Dumbledore, başıyla reverans yaparak.

“Böylece... hala onları mı arıyorsunuz, efendim? Okuldan ayrıldıktan sonra gittiğiniz yer bunun için miydi?”

“Doğru,” dedi Dumbledore. “Çok uzun zamandır onları arıyorum. Düşünüyorum ki... belki de... Bir diğerine çok yaklaşmış olabilirim. Umut verici işaretler var.”

“Ve eğer bulursanız,” dedi Harry hızlıca, “ondan kurtulmanıza yardım etmek için sizinle gelebilir miyim?”

Dumbledore bir şey söylemeden önce Harry'ye bir süre dikkatle baktı, “Evet, zannediyorum öyle.”

“Yapabilir miyim?” dedi Harry tamamıyla şaşırarak.

“Oh, evet,” dedi Dumbledore, haffçe gülerek. “Bunu hak ettiğini düşünüyorum.”

Harry kalbinin havalandığını hissetti. Bir kez olsun uyarısız ve korumanın olmadığı bir şeyi duymak çok güzeldi. Duvarlardaki müdürler ve müdireler Dumbledore'un kararına daha az şaşırmış gibi görünüyordu; Harry bir kaçının kafalarını salladığını gördü ve Phineas Nigellus gerçekten de hırıldıyordu.

“Hortkuluk yok edildiği zaman Voldemort bunu anlıyor mu, efendim? Bunu hissedebiliyor mu?” diye sordu Harry, portrelere aldırmayarak.

“Çok ilginç bir soru, Harry. Buna inanmıyorum. Voldemort'un şimdilerde kendini şeytana çok fazla kaptırdığına inanıyorum, ve kendisinin bu önemli parçaları çok uzun zaman önce kendisinden ayrılmıştı, bizim onları yok ettiğimizi hissetmez.

Belki de, ölümle yüz yüze geldiğinde, kayıplarından haberdar olabilir... fakat haberdar değil, mesela, Lucius Malfoy'a hakikati zorla söyletene kadar, günlük çoktan yok olmuştu. Voldemort'un günlüğünün işlevini yitirdiğini ve bütün gücünün çalındığını öğrendiği zaman, öfkesinin dikkate değecek kadar korkunç olduğunu söyleyebilirim.”

“Fakat düşünmüştüm ki, Lucius Malfoy'a onu Hogwarts'a sızdırmasını o amaçlamıştı?”

“Evet, yıllar önce, çok sayıda Hortkuluk yapabileceğinden emin olduğu zaman o yaptı, fakat Lucius hala Voldemort'un öyle söylemesini bekliyor olmalıydı, Voldemort günlüğü ona verdikten kısa bir süre sonra yok olduğu için, ondan bu emri hiç almadı. Şüphesiz Lucius'un Hortkuluk'u dikkatlice korumaktan başka hiçbir şey yapmaya cesaret edemeyeceğini düşündü, ama yılardır ortalarda olmayan ve Lucius'un, öldüğüne inandığı bir efendi olarak Lucius'un korkularına çok fazla güveniyordu. Tabii ki Lucius, günlüğün gerçekte

ne olduğunu bilmiyordu. Anladığım kadarıyla Voldemort ona günlüğün Sırlar Odası'nın tekrar açılmasına neden olacağını söylemişti, çünkü akıllıca büyülenmişti. Lucius elinde efendisinin ruhundan bir parça taşıyor olduğunu bilseydi, şüphesiz ona çok büyük bir saygıyla muamele edecekti - fakat ilerleyeceği ve eski planı devam ettireceği yerde onu kendi amaçları için kullandı. Günlüğü Arthur Weasley'nin kızına aktardı, bu hareketle hem Arthur'u gözden düşürecekti hem de yüksek derecede yasak bir büyülü nesneden kurtulmuş olacaktı. Ah, zayıf Lucius... Onun Hortkuluk'u kendi kazancı için israf ettiği hakkındaki gerçeği öğrendiğinde Voldemort'un öfkesiyle ne olmuştur, ve geçen sene Bakanlık'ta olan fiyasko, şu an Azkaban'da güvende olduğundan dolayı mutluluk duyuyorsa hiç şaşırmazdım."

Harry bir süre düşünceler arasında durduktan sonra, "Öyleyse eğer bütün Hortkuluklar yok edilirse, Voldemort da öldürülebilir mi?" diye sordu.

"Evet, öyle zannediyorum." dedi Dumbledore. "Hortkuluklar'ı olmadan, Voldemort zarar görmüş ve eksilmiş ruhuyla ölümlü bir insan olacaktır. Asla unutma, onun ruhu onarılmanın ötesinde bir hasar alsa da, beyni ve büyü güçleri olduğu gibi kaldı. Hortkuluklar'ı olmasa bile Voldemort gibi bir büyücüyü öldürmek için olağandışı bir yetenek ve güç gerekecektir."

"Fakat ben olağanüstü bir yeteneğe ve güce sahip değilim," dedi Harry, Dumbledore onu durduramadan önce.

"Evet, sahipsin," dedi Dumbledore, sebatla. "Voldemort'un hiçbir zaman sahip olmadığı bir güce sahipsin. Sen yapabilir-?"

“Biliyorum!” dedi Harry sabırsızlıkla. “Ben sevebiliyorum!”. Dumbledore'un onu durdurmasının zor olduğu bir anda ekledi, “Önemli bir üstünlük!”

“Evet Harry, sen sevebiliyorsun,” dedi, Harry'nin daha önce söylemekten kaçındığı şeyi çok iyi bildiğini düşünüyormuş gibi görünen Dumbledore. “Başına gelen her şeye verilen, büyük ve olağanüstü şey. Nasıl olağandışı olduğunu anlamak için halen çok gençsin, Harry.”

“Bu yüzden, kehanet söylüyordu ki ‘*Karanlık Lord'un hiç bilmediği bir güce*' sahip olacağım. Bunun anlamı sadece - sevgi mi?” diye sordu Harry, kendini biraz hayal kırıklığına uğramış hissederek.

“Evet, sadece sevgi,” dedi Dumbledore. “Fakat Harry, kehanetin sadece önemli şeyleri söylediğini asla unutma, çünkü Voldemort da bunu yapmıştı. Geçen yılın sonunda sana söylemiştim. Voldemort kendisi için en tehlikeli kişi olarak seni seçti - ve bu yüzden, seni kendisi için en tehlikeli kişi yaptı!”

“Fakat, aynı şeye geliyor -”

“Hayır, gelmiyor!” dedi Dumbledore, sesi şimdi daha sabırsızca çıkıyordu. Kurumuş, siyah elini Harry'ye doğrulttu ve, “Kehanete çok fazla anlam yüklüyorsun!” dedi.

“Fakat,” dedi, öfkeden tükürür gibi konuşarak, “fakat söylemiştin ki kehanetin anlamı -?”

“Eğer Voldemort kehaneti hiç duymamış olsaydı, bu gerçekleşecek miydi? Herhangi bir anlamı olacak mıydı? Tabii ki hayır! Kehanet Odası'ndaki her kehanetin gerçekleştiğini mi düşünüyorsun?”

“Fakat,” dedi Harry sersemlemişçesine, “fakat geçen yıl, ikimizden birinin diğerini öldüreceğini söylemiştin -?”

“Harry, Harry, çünkü Voldemort ciddi bir hata yaptı, ve Profesör Trelawney'nin sözleriyle hareket etti! Eğer Voldemort babanı hiç öldürmemiş olsaydı, sendeki intikam almak için olan şiddetli istek ortaya çıkacak mıydı? Tabii ki hayır! Eğer anneni senin için ölmeye zorlamasaydı, onun anlayamadığı bu esrarengiz koruma sana verilecek miydi? Tabii ki hayır, Harry! Göremiyor musun? Voldemort, tam da zorbaların her yerde yaptığı gibi, en kötü düşmanını kendisi yarattı! Kaç tane zorbanın onlara eziyet ederek insanları korkuttuğu hakkında bir fikrin var mı? Hepsi de farkında ki, bir gün, çok sayıdaki kurbanının arasından muhakkak biri önlerine dikilecek ve karşılık verecek. Voldemort da farklı değil! Her zaman onunla mücadele edecek birisi var mı diye gözetliyor. Voldemort kehaneti duydu ve harekete geçti, bunun sonucunda sadece onu en çok öldürmek isteyen kişiyi özenle seçmedi, aynı zamanda ona eşi az bulunur çok etkili silahlar verdi!”

“Ama -?”

“Bunu anlaman gerekli!” dedi Dumbledore, ayağa kalktı ve görkemli cüppesi hareketleri yüzünden hışırdarken uzun adımlarla odada gezinmeye başladı; Harry onu hiç böyle telaşlı görmemişti. “Seni öldürmeye kalkıştığında, şu anda önümde oturan kişiyi, Voldemort kendisi için dikkate değer biri olarak seçti, ve yapmaya çalıştığı şey uğruna ona özellikler verdi! Onun düşüncelerini ve hırslarını görebilmen Voldemort'un hatası, hatta yılan dilini anlayabilmen de onun sana verdiği özelliklerden biri, ve aynı zamanda, Harry, Voldemort'un dünyasının iç yüzünü kavrama ayrıcalığına sahip olmana rağmen (aklıma gelmişken, bu herhangi bir Ölüm Yiyen'in

ölmesine neden olacak bir hediyedir), sen hiçbir zaman Karanlık Sanatlar tarafından baştan çıkarılamadın, hiçbir zaman. Ayrıca Voldemort'un takipçilerinden biri olmak için de en küçük bir istek dahi göstermedin!”

“Tabii ki göstermedim!” dedi Harry öfkeyle. “O benim annemi ve babamı öldürdü!”

“Kısaca, sevme yeteneğin sayesinde korundun!” dedi Dumbledore yüksek sesle. “Voldemort'un ki gibi bir gücün çekiciliği karşısında çalışabilecek tek koruma! Katlandığın tüm baştan çıkarmalara, tüm ıstıraplara rağmen, kalbin tıpkı on bir yaşındayken aynaya baktığında, onun, kalbi'nin isteğini yansıttığı zamanki gibi kötülükten uzak kaldı ve o ayna sana Voldemort'u engelleyebileceğin tek yolu gösterdi, ölümsüzlüğü veya zenginliği değil. Harry, o aynada senin gördüğünü görebilen ne kadar az büyücü olduğu hakkında bir fikrin var mı? Voldemort ne ile mücadele ettiğini bilmeliydi, ama bilmiyordu! Fakat şimdi biliyor. Sen kendine hiçbir zarar gelmeden Voldemort'un düşüncelerine girebiliyorsun, fakat o, Bakanlık'ta fark ettiği gibi, ölümcül bir ıstırap çekmeden sana hükmedemiyor. Bunun neden olduğunu anladığını sanmıyorum, Harry, fakat ölümsüzlüğe o kadar açtı ki, bozulmamış bir ruhun ve sevginin önemini kavrayamadı.”

“Fakat, efendim,” dedi Harry, sesinde tartışmacı olmayan cesur bir gayretle, “hepsi aynı şeye geliyor, değil mi? Bunu denemek ve onu öldürmek zorundayım, ya da -?”

“Zorunda mı?” dedi Dumbledore. “Tabii ki zorundasın! Ama kehanet için değil! Kendin için, deneyene kadar asla huzur bulamayacaksın! İkimiz de bunu biliyoruz! Lütfen, bir anlığına kehaneti hiç

duymadığını hayal et! Voldemort hakkında şimdi nasıl hissediyorsun? Düşün!”

Harry, Dumbledore'un önünde bir yukarı bir aşağı uzun adımlarla yürümesini izledi ve düşüncelere daldı. Annesini, babasını ve Sirius'u düşündü. Cedric Diggory aklına geldi. Lord Voldemort'un yaptığını bildiği bütün korkunç eylemleri düşündü. Göğsünün içinden bir alev fırlayacakmış gibi göründü, ve boğazını kavurdu.

“Onun ölmesini istiyorum,” dedi Harry sessizce. “Ve bunu ben yapmak istiyorum!”

“Tabii ki istiyorsun!” diye haykırdı Dumbledore. “Görüyorsun ki, kehanet, senin bir şeyler yapma zorunda olduğun anlamına gelmiyor! Fakat kehanet, Lord Voldemort'un seni eşiti olarak işaretlemesine neden oldu... Başka bir deyişle, yolunu seçmekte özgürsün, kehaneti geri çevirmekte tamamen özgürsün! Fakat Voldemort kehanete inanmaya devam edecek... Seni avlamaya devam edecek... bu da bir şeyi kesin yapıyor ki, gerçekten -?”

“İkimizden biri diğerini öldürecek,” dedi Harry, “Evet.”

Ancak sonunda Dumbledore'un ne söylemeye çalıştığını anlamıştı. Bu ölümle, savaşla yüzleşmek için arenaya sürüklenmek ve başını yukarıda tutarak savaş alanına yürümek arasındaki fark diye düşündü Harry. Bazı insanlar, belki de, bu iki yol arasında çok az fark olduğunu söyleyebilirler -fakat Dumbledore biliyordu- ve ben de, diye düşündü Harry, içinden şiddetli bir kıvanç dalgası ile, ve ailem de biliyordu - ki dünyadaki bütün fark bu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: SECTUM SEMPRA

Gece işinden yorulmuş, ama aynı zamanda zevk almış olan Harry, ondan sonraki gün Tılsım dersinde Hermione ve Ron'a geçen gün olan herşeyi anlattı (onlara en yakın duran kişiye ilk kez Muffliato büyüsünü yapıyordu). İkisi de Harry'nin Slughorn'un anısını tatlı dille aldığından tatmin edici bir şekilde etkilenmişler ve Harry ikisine Voldemort'un Hortkuluklar'ını ve Dumbledore'un onu da yanında götürmeye söz vermesi olayını anlatınca ikisi de kesinlikle dehşete düşmüşlerdi, Dumbledore'un başka birisini bulmasının daha iyi olacağını düşünüyordu ikisi de.

“Vov,” dedi Ron, Harry en sonunda onlara herşeyi anlatmayı bitirdikten sonra; Ron ne yaptığına dikkat etmeden asasını tavana doğru belli belirsiz sallıyordu. “Vov. Gerçekten Dumbledore'la gidiyorsun... deneyecek ve yokedecsin... vov.”

“Ron, abartıyorsun,” dedi Ron'un bileğini tutan ve asasını tavandan uzağa yöneltmesini sağlayan Hermione sabırla, ve tabii ki de tavandan kocaman tanecikler düşmeye başlamıştı. Lavender Brown komşu masadan kıpkırmızı gözlerle Hermione'ye yiyecek gibi baktı, Harry fark etmişti, ve Hermione bunun üzerine hemen Ron'un elini bıraktı.

“Oh evet,” dedi dalgın bir şaşkınlıkla omzunun üstünden aşağıya bakan Ron. “Pardon... öyle görünüyorki hepimizde artık iğrenç kepekler var...”

Ron Hermione'nin omzundaki sahte kar taneciklerinin bazılarını temizledi ve Lavender göz yaşlarına boğuldu. Ron son derece suçlu bir şekilde baktı ve sırtını Lavender'a döndü.

“Biz ayrıldık,” dedi Ron Harry'ye ağzının kenarından, “Geçen gece, benim yatakhaneden Hermione'yle çıktığımı gördüğü zaman. Seni tam olarak göremedi, bu yüzden sadece ikimiz olduğunu düşündü.”

“Ah,” dedi Harry. “Peki - bittiğine önem vermiyorsun, değil mi?”

“Hayır,” diye onayladı Ron. “Çığlık atması bayağı kötüydü, ama en azından bitmesi gerekmiyordu.”

“Korkak,” dedi Hermione, eğlenmiş görünmesine rağmen. “Evet, bu gece aşk maceraları için kötü bir geceydi heryerde. Ginny ve Dean de ayrıldı, Harry.”

Hemione ona bunu söylediği an gözlerinde bayağı bilgiç bir bakış vardı diye düşündü Harry, ama Hermione muhtemelen onun içinin aniden konga dansı yapmaya başladığını bilemezdi. Yüzünü nerdeyse hareketsiz tutmaya ve sesini yapabildiği kadar normal bir şekilde çıkarmaya çalışarak, sordu, “Nasıl olmuş?”

“Oh, çok salakça bir şey... Ginny portre deliğinden geçerken sanki kendisi geçemezmiş gibi ona her zaman yardım etmeye çalıştığını söyledi... ama ne zamandan beri araları kötüydü.”

Harry sınıfın diğer kısmında olan Dean'e bir göz attı. Kesinlikle mutsuz görünüyordu. “Tabii ki, bu durum seni biraz çıkmaza sokuyor, değil mi?” dedi Hermione.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Harry çabucak.

“Quidditch takımı,” dedi Hermione. “Eğer Ginny ve Dean küslerse...”

“Oh - evet,” dedi Harry.

“Flitwick,” dedi Ron uyaran bir tonda. Kısa ve minik Tılsım ustası onlara doğru hareket ediyordu, ve sirkeyi şaraba çevirmeyi başaran tek kişi Hermione'ydi; ve cam şarap şişesi yoğun koyu kırmızı bir sıvıyla doluydu, oysa Harry ve Ron'un özleri hala koyu kahverengiydi.

“Şimdi, şimdi, çocuklar,” diye cikledi Profesör Flitwick sitemle. “Az laf, çok iş... bakalım nasıl olmuş...”

Beraber asalarını kaldırdılar, tüm güçleriyle konsantre olarak, asalarını şişelere doğrulttular. Harry'nin sirkesi buza döndü; Ron'un şişesi patladı.

“Evet... ev ödevi için,” dedi masanın altından tekrar çıkan ve cam parçalarını şapkasının tepesinden alıp atan Profesör Flitwick, “pratik yapın.”

Tılsım dersinden sonra birlikte nadiren boş olan zamanlarını yaşadılar ve birlikte Ortak Salon'a gittiler. Ron, Lavender'la ilişkisi konusunda gerçekten kaygısız görünüyordu, ve Hermione de neşeli görünüyordu, niye sırıttığı sorulduğunda bile, “Bugün güzel bir gün,” dedi basitçe. Ama kimse Harry'nin aklında çok çetin bir savaş olduğunu farketmiş görünmüyordu:

O Ron'un kız kardeşi.

Ama Dean'i terketti.

O hala Ron'un kız kardeşi.

Ben Ron'un en yakın arkadaşıyım!

Bu işleri daha da kötüleştirir.

Eğer onla ilk ben konuşsaydım

Sana vururdu.

Ya aldırış etmezsem?

O senin en iyi arkadaşın!

Harry portre deliğinden güneşli Ortak Salon'a girdiklerini son anda farketti ve Hermione, “Katie! Geri döndün! İyi misin?” diye bağırana kadar biraraya gelmiş bir grup yedinci sınıfı hayal meyal gördü.

Harry uzun uzun baktı: Hakikaten Katie Bell'di, tamamiyle sağlıklı görünüyordu ve sevinçli arkadaşlarıyla etrafı kuşatılmıştı.

“Gerçekten iyiyim!” dedi Katie mutluca. “St. Mungos'tan ayrılmama pazartesi izin verdiler, iki gün annem ve babamla evdeydim ve sonra bu sabah geri döndüm. Leanne daha şimdi McLaggen'ın son maçta yaptıklarını anlatıyordu, Harry...”

“Evet,” dedi Harry, “güzel, artık geri döndün ve Ron zinde, Ravenclaw'ı mahvetmek için yeterince şansımız olacak, bu da demek oluyorki hala Kupa yarışında olabiliriz. Dinle, Katie...”

Bir an önce Kaite'ye birkaç soru sorması gerekiyordu; merakı Ginny'yi bile geçici olarak aklından silmişti. Katie'nin arkadaşları kendi işleri için toplanırken, Harry sesini azalttı; görünüşe göre Biçim Değiştirme dersine geç kalmışlardı.

“...o kolye... onu sana kimin verdiğini hatırlıyor musun?”

“Hayır,” dedi Katie, elleri üzüntüyle titriyordu. “Herkes soruyor, ama hiçbir fikrim yok. Hatırladığım son şey, Üç Süpürge'deki bayanlar tuvaletine doğru yürüdüğüm.”

“Demek ki tuvaletteydin, değil mi?” dedi Hermione.

“Eh, kapıyı açtığımı biliyorum,” dedi Katie, “bu yüzden bana Imperius Laneti'ni yollayan kim ise kapının tam arkasındaydı. Ondan sonra, hafızam St. Mungo'da iki hafta önceye kadar bir boşluk içindeydi. Dinle, gitsem iyi olacak, geri dönüşümün ilk günü olsa da McGonaggall'a bana akıl verme fırsatını tanımak istemem...”

Çantasını ve kitaplarını kaptı ve Harry, Ron ve Hemrione'yi cam bir masada oturmuş ve kızın onlara söylediklerini zihinlerinde tartar bir şekilde bırakarak arkadaşlarının peşinden aceleyle gitti.

“O zaman kolyeyi Katie'ye veren bir kız ya da kadın olmalı,” dedi Hermione, “bayanlar tuvaletinde olduğuna göre.”

“Ya da kız veya kadın gibi görünen biri olmalı,” dedi Harry. “Unutma, Hogwarts'ta bir kazan dolusu çok özlü iksir vardı. Bir kısmının çalındığını biliyoruz...”

Aklında, Crabbe ve Goyle'un gösterişli bir şekilde geçiş görüntüsünü izledi, hepsi kıza dönüşmüştü.

“Sanırım bir yudum Felix almam gerekecek,” dedi Harry, “ve İhtiyaç Odası'na yeniden bir göz atmam gerek.”

“Bu tamamiyle iksir ziyanı olurdu,” dedi, çantasından daha yeni çıkardığı Spellmans Syllabary adlı kitabı bırakan Hermione sıkıntılı bir şekilde. “Şans sadece seni daha uzağa çekebilir, Harry. Slughorn'la olan durum ise çok farklıydı; her zaman onu ikna etme yeteneğine sahiptin, sadece şartları biraz daha ayrıntıyla incelemen gerekiyordu. Şans seni güçlü bir sihirden geçirmek için yeterli değil zaten. O iksirin geri kalanını ziyan etme! Dumbledore seni yanında götürürse sahip olabileceğin tüm şansa ihtiyacın olacak...” Sesini bir fısıltıya dönüştürdü.

“Biraz daha yapamaz mıyız?” diye sordu Ron Harry'ye, Hermione'yi yok sayarak. “Ondan bir stoğa sahip olmak mükemmel olurdu. ... Kitaba bir göz gezdir...”

Harry İleri Düzey İksir Yapımı kitabının kopyasını çantasından çekip çıkardı, ve Felix Felicis'i aradı.

“Vay canına, gerçekten çok karışık,” dedi, malzemeler listesine bir göz gezdirerek. “Ve yapımı altı ay sürüyor... Kısık ateşte yapmalısın...”

“Her zamanki gibi,” dedi Ron.

Sayfanın köşesi kıvrıldığında Harry, kitabı çantasına geri koymak üzereydi; döndürdüğünde birkaç hafta önce işaretlemiş olduğu “*Düşmanlar İçin*” başlığı altında olan Sectum-Sempra büyüsünü gördü. Ne işe yaradığını hala öğrenememişti, çünkü onu Hermione'nin etrafında denemek istememişti, ama onu bir dahaki sefere habersizce arkasından gelen McLaggen üzerinde denemeyi düşünüyordu.

Katie Bell'in okula geri gelişinden özellikle memnun olmayan tek kişi Dean Thomas'dı, çünkü artık Kovalayıcı olarak Katie'nin yerine geçmesi konusunda ona gerek duyulmayacaktı. Harry ona bunu söylediğinde sadece omuz silkerek ve homurdanarak felaketini soğukkanlılıkla karşıladı, ama Harry uzaklaştığı an Dean ve Seamus'ın onun arkasından asice söylendikleri hissine kapıldı. İlk iki hafta Harry, kaptan olduğundan beri en iyi Quidditch antremanlarını yaşadı. Takımı McLaggen'ın kovulmasından dolayı çok memnundu, en sonunda Katie'nin geri dönüşüne de bir o kadar sevinmişlerdi, olağanüstü güzel uçuyorlardı.

Ginny, Dean'den ayrılışına üzgün gibi görünmüyordu; aksine Ginny, takımın ruhu ve yaşam kaynağıydı. Quaffle hızlanırken Ron'un kale direkleri arasında bir aşağı bir yukarı telaşla hareket etmesi veya Harry'nin baygın düşmeden önce McLaggen'a emirler yağdırdığı halini taklit eden Ginny, takımı çok eğlendirdi. Diğerleriyle birlikte gülen Harry, Ginny'ye bakmak için masum bir nedeni olduğundan memnundu; antreman sırasında Harry, birkaç Bludger yarası daha almıştı, çünkü gözleri Snitch'te değildi.

Beynindeki savaş daha da hiddetleniyordu: Ya Ginny ya da Ron? Bazen Lavender'ı düşünüyordu. Eğer Ginny'ye çıkma teklifi ederse, Ron kafasına fazla takmayabilirdi, ama sonradan Ginny'yi Dean'i öperken gördüğü zamanki yüz ifadesini hatırladı, ve Harry, Ginny'nin elini bile çok fazla tutarsa Ron'un bunu esas ihanet olarak düşüneceğinden emindi...

Ginny'le gülen ve antreman sonunda onunla geri dönen Harry, onunla konuşma konusunda henüz cesaretini toplayamamıştı; onun pek çok vicdani ağrısına rağmen, kendisini onu en iyi şekilde yalnız başına nasıl yakalayabileceğini merak ederken buldu. Eğer Slughorn küçük partilerinden birini verseydi, Ron'un etrafta olmaması bakımından çok iyi olacaktı - ama maalesef, Slughorn partileri bırakmış görünüyordu. Bir ya da iki kez Harry, Hermione'den yardım istemeyi düşündü, ama onun yüzündeki bilmiş ifadeye katlanabileceğini sanmıyordu; bazen Ginny'ye bakarken veya onun şakalarına gülerken Hermione'nin onu farkettiğini sanmıştı. Ve işleri daha da karıştırmak için, eğer çıkma teklifi etmezse diye başının etini yiyen bir endişesi vardı, o teklif etmezse elbette başkaları teklif ederdi yakında: O ve Ron, Ginny'nin çok fazla popüler olduğu konusunda en azından hemfikirlerdi.

Herşeyi hesaba katarak, Felix Felicis'den bir yudum daha alma isteği günden güne güçleniyordu, ama emin olmak gerekirse, bu olay Hermione'nin de dediği gibi “şartları ayrıntılarıyla incelemek” için miydi? Sakin günler Mayıs boyunca yavaşça akıp geçti, ve Harry Ginny'yi her görüşünde Ron onun dibindeydi sanki. Harry kendini, nasıl olacaksa Ron'un, en yakın arkadaşı ve kız kardeşi birbirleri için yanıp tutuşmasından ve onları birkaç dakikadan daha uzun bir süreliğine yalnız bırakmasından başka onu çok mutlu edecek bir şey daha olamayacağını anlamasını sağlayacak bir şans mucizesi arzularken buldu. Ama yılın Quidditch finali yaklaşırken her iki isteğinin gerçekleşmesi için hiçbir şansı yoktu; Ron Harry'le taktikler konusunda konuşmak istiyordu her zaman ve başka şeyler için çok az düşüncesi vardı.

Ron bu bakımdan yegane kişi değildi; hala tamamiyle belirsiz olan Şampiyon'u belirleyecek Gryffindor-Ravenclaw maçına olan ilgi aşırı yükseliyordu okul içinde. Eğer Gryffindor Ravenclaw'ı üçyüz puan farkla yenerse (uzun bir yoldu, ve Harry takımının iyi uçmasını sağlayacak kadar iyi tanımıyordu henüz), o zaman Şampiyona'yı kazanacaktı. Eğer üç yüz puandan az farkla yenerlerse, Ravenclaw'ın ardından ikinci olacaklardı; eğer yüz puan farkla kaybederlerse Hufflepuff'ın arkasından üçüncülüğe yerleşeceklerdi, ve eğer yüz puandan fazla farkla yenilirlerse sonuncu olacaklardı ve hiçbir şey olamayacaklardı. Gryffindor iki asırdan sonra sonuncu olduğunda, kaptanın o olduğunu unuturlarmıydı diye düşündü.

Çok önemli olan maça geri sayımda bildik her nitelik vardı: rakip Bina üyeleri koridolarda karşı takımı tehdit etmeye kalkışıyorlardı; onlar geçtiği an özel oyuncular aleyhinde hoşa gitmeyen şarkılar yüksek sesle söyleniyordu. Takım üyeleri ya tüm dikkatlerin üzerlerinde olmasından dolayı eğlenerek etrafta kabadayılık yapıyorlar, ya da

sınıflar arasındaki tuvaletlere girerek kusuyorlardı. Nedense, oyun Ginny'le ilgili olan planları için Harry'nin aklında içinden çıkılmaz bir şekilde başarı veya başarısızlıkla bağdaşmıştı. Eğer üç yüz puandan daha fazla farkla yenerlerse oluşacak coşku sahnesini ve bir yudum doyurucu Felix Felicis kadar iyi olabilecek neşeli gürültülerle dolu maç sonrası partisini düşünmeden edemedi.

Tüm zihin kargaşasının ortasında Harry, diğer güçlü arzusunu unutmamıştı: Malfoy'un İhtiyaç Odası'nda neler karıştırdığını bulmak. Hala Çapulcu Haritası'nı kontrol ediyordu, ve Malfoy'un yerini bulamaması üzerine, Malfoy'un zamanının çoğunu Oda'da geçirdiği sonucuna vardı. Harry, İhtiyaç Odası'na girmeyi başarma konusundaki ümidini her ne kadar kaybediyor olsa da, yakınlarda olduğu zaman girmeye kalkışıyordu, ama isteğini tekrar tekrar söylemesine rağmen, duvar kesin bir şekilde kapısız kalmaya devam ediyordu.

Ravenclaw'la olan maçtan birkaç gün önce Harry, kendini Ortak Salon'dan akşam yemeğine doğru yalnız giderken buldu, Ron kusmak için kendini tekrar tuvalete atmıştı, ve Hermione son Aritmansi denemesinde yapmış olabileceğini düşündüğü bir hata için aceleyle Pröfesör Vector'u görmeye gitmişti. Alışkanlıktan dolayı, Çapulcu Haritası'nı inceleyen Harry, her zamanki gibi dolambaçlı yol olan yedinci kat koridorundan geçti. Bir an için Malfoy'u hiçbir yerde bulamadı, ama sonra Malfoy'un alt kattaki erkekler tuvaletinde olduğunu gösteren minik etiketli noktayı gördü, ona Crabbe ve Goyle değil, Mızmız Myrtle eşlik ediyordu.

Harry sadece bu kuşkulu çifte bakarken bir zırha çarptığı zaman durdu. Yüksek sesli gürültü onu dalgınlığından çekip çıkardı; Filch'in geleceği korkusuyla olay mahalinden aceleyle uzaklaşarak mermer

basamaklardan aşağı doğru fırladı ve sonra da alttaki geçit boyunca hızla koştu. Tuvaletin dışında, kulağını kapıya dayadı. Hiçbir şey duyamadı. Sessizce kapıyı iterek açtı.

Draco Malfoy sırtı kapıya dönük bir şekilde ayaktaydı. Elleri lavabonun her iki tarafını sıkıca tutuyordu, beyaz-sarı başı ise eğikti.

“Yapma,” diye yumuşak bir ses geldi başka bir kabinde olan Mızmız Myrtle'dan. “Bana... neyin yanlış olduğunu söyle... sana yardım edebilirim...”

“Hiç kimse bana yardım edemez,” dedi Malfoy. Tüm vücudu titriyordu. “Bunu yapamam... yapamam... işe yaramayacak... ve yakında yapmazsam... beni öldüreceğini söylüyor...”

Ve Harry büyük bir şok içinde anladı, öyle büyük bir şoktu ki onu oraya çakmıştı, Malfoy ağlıyordu -gerçekten ağlıyordu- gözyaşları solgun yüzünden kirli lavaboya akıyordu. Malfoy güçlükle soludu ve yutkundu, ve sonra, büyük bir titremeyle, az çatlamış aynaya baktı ve omuzunun üstünden Harry'yi bakarken gördü.

Asasını çeken Malfoy arkasına döndü. İçgüdüsel olarak, Harry kendi asasını çekti. Malfoy'un büyüsü Harry'nin tepesindeki lambayı paramparça ederek Harry'yi birkaç santim sıyırdı; Harry kendini yana doğru fırlattı, Levicorpus'u düşündü ve asasına hafifçe dokundu, ama Malfoy laneti engelledi ve başka bir lanet için asasını kaldırdı -

“Hayır! Hayır! Kesin şunu!” diye cikledi Mızmız Myrtle, sesi fayanslı tuvaletin içinde yüksek sesle yankılanıyordu. “Durun! DURUN!”

Gürültülü bir patlama oldu ve Harry'nin arkasındaki çöp kutusu infilak etti; Harry Malfoy'un kulağının arkasındaki duvara çarpıp geri seken ve gürültüyle çığlık atan Mızmız Myrtle'ın altındaki su deposunu ezip geçen bir Bacak-Kilitleme büyüsü yapmaya kalkıştı; sular her tarafa

saçıldı ve Harry kaydı, Malfoy yüzünü buruşturduğu an, “Cruci...” diye haykırdı.

“SECTUSEMPRA” diye bağırdı, yerden asasını vahşice sallayan Harry.

Malfoy'un yüzünden kanlar fışkırdı ve göğsü sanki görünmez bir kılıç tarafından deşilmişti. Geriye sendeledi ve asası zayıf sağ elinden düşerken su kaplı zemine büyük bir şapırtıyla kapaklandı.

“Hayır...” diye nefesi kesildi Harry'nin.

Kayarak ve sendeleyerek Harry ayağa kalktı ve yüzü kıpkırmızı kesilmiş olan ve beyaz elleriyle kanla kaplanmış göğsünü tırmıklayan Malfoy'un yanına fırladı.

“Hayır - ben yapmadım...”

Harry ne diyeceğini bilmiyordu; kendi kanından bir havuzcuğun içinde kontrolsüzce titreyen Malfoy'un yanında dizlerinin üstüne çöktü. Mızmız Myrtle sağır edici bir sesle bağırdı: “KATİL! TUVALETTE KATİL! KATİL!”

Harry'nin arkasındaki kapı bir çarpmayla açıldı ve Harry baktı, dehşete düştü: Snape odada ileriye doğru atılmıştı, yüzü mosmordu. Harry'yi kabaca bir tarafa iterek, Malfoy'un yanına çöktü, asasını çıkardı, ve nerdeyse şarkıya benzer büyülü sözcükler mırıldanarak Harry'nin lanetinin yapmış olduğu derin yaralara sürdü. Kan kaybı yavaşlamış görünüyordu; Snape geri kalan şeyleri Malfoy'un suratından temizledi ve büyüyü tekrarladı. Artık yaralar kapanıyor gibiydi.

Yapmış olduğundan dehşete düşen Harry hala izliyordu, kendisinin de su ve kanla kaplı olduğundan haberi yoktu. Mızmız Myrtle

yukarıda hala hüngür hüngür ağlıyor ve inliyordu. Snape üçüncü kez karşı laneti yaptığında, Malfoy'u yarım kaldırarak ayakta durmasını sağladı.

“Hastahane kanadına gitmen gerek. Kesin bir miktar yaralanma olabilir, ama eğer hemen bir tutam geyikotu alırsan o yaraları dahi engelleyebiliriz... Gel...”

Malfoy'u tuvaletten dışarı çıkarttı, kapıda Harry'ye dönerek sesinde soğuk bir öfkeyle, “Ve sen, Potter... Beni burda bekle.”

Harry'nin aklına bir dakikalığına emre karşı çıkmak gelmedi. Ttireyerek yavaşça ayağa kalktı, ve ıslak zemine baktı. Yüzeyde kıpkırmızı çiçekler varmış gibi su üstünde yüzen kan lekeleri vardı. Mızmız Myrtle inlemeye devam ederken ve artan hıçkırıklarından açıkça zevk alırken, ona sessiz olmasını söyleyecek cesaret bile bulamadı içinde. Snape on dakika sonra döndü. Tuvalete adımını attı ve kapıyı ardından kapattı.

“Git,” dedi Myrtle'a ve Myrtle ardından çınlayan bir sessizlik bırakarak kendi kılozetine doğru bir hamlede dalış yaptı.

“Bunu yapmak istemedim,” dedi Harry bir solukta. Sesi soğuk ve sulu boşlukta yankılandı. “O büyünün ne yaptığını bilmiyordum.”

Ama Snape bunu görmemezlikten geldi. “Anlaşılan seni hafife almışım, Potter,” dedi sessizce. “Senin böyle güçlü bir Karanlık Büyü bildiğini kim düşünebilirdi? Kim öğretti sana bu büyüyü?”

“Ben - onu bir yerde okudum.”

“Nerde?”

“O - kütüphaneye aitti,” diye uydurdu Harry çılgınca. “Adının ne olduğunu hatırlayamıyorum...”

“Yalancı,” dedi Snape. Harry'nin boğazı kurudu. Snape'in ne yapacağını biliyordu ve bunu hiçbir zaman engelleyememişti. ...

Tuvalet Harry'nin gözlerinde parıldıyor gibi görünüyodu; tüm düşüncelerini dağıtmaya çalıştı, ama ne kadar denesede, Melez Prens'in İleri Düzey İksir Yapımı'nın kopyası aklının ön tarafında belirsizce yüzüyordu.

Ve sonra yeniden enkaz haline gelmiş ve ıslak tuvaletin ortasında Snape'e gözlerini dikmiş bakıyordu. Snape'in, korktuğu şeyi görmemesi umuduyla onun kara gözlerine dik dik baktı, ama -

“Bana okul çantanı getir,” dedi Snape, yumuşak bir ses tonuyla, “ve tüm okul kitaplarını. Hepsini. Onları bana getir. Şimdi!”

Tartışmanın bir anlamı yoktu. Harry birkerede döndü ve tuvaletin dışına sular sıçrattı. Bir kez daha koridordayken, Gryffindor Kulesi'ne doğru bir koşu kopardı. Çoğu insan yolun diğer tarafında yürüyordu; kan ve suyla sırılsıklam olmuş Harry'ye ağızları açık bakakaldılar, ama koşup yanlarından geçtiği an ardından yöneltilen hiçbir soruya cevap vermedi.

Sersemlemiş hissediyordu; sanki sevgili bir ev hayvanı aniden bir canavara dönüşmüştü; Prens, kitabına böyle bir büyüyü koyarken ne düşünmüş olabilirdi? Slughorn'a -Harry'nin midesi çalkalandı- tüm yıl boyunca İksir dersinden nasıl bu kadar güzel sonuçlar aldığını söyler miydi? Harry'ye çok şey öğretmiş olan... Harry'ye bir çeşit rehber ve arkadaş olan... kitaba el koyacak mıydı ya da yok mu edecekti? Harry bunun olmasına izin veremezdi... Veremezdi...

“Nerdeydin--? Neden sırılsıklamsın? Bu kan mı?” Harry'nin bu haline şaşıran Ron basamakların başında duruyordu.

“Kitabına ihtiyacım var,” diye soludu Harry. “İksir kitabın. Çabuk... bana ver...” “Ama ya Melez...”

“Sonra anlatırım!”

Ron İleri Düzey İksir Yapımı kopyasını çantasından çıkardı ve teslim etti; Harry Ron'u geçerek Ortak Salon'a doğru tabana kuvvet koştu. Burdaydı, akşam yemeklerini yeni bitirmiş olan birkaç insanın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek okul çantasını kaptı, kendini portre deliğinde dışarı attı, ve yedinci kat koridoruna doğru fırladı. Dans eden ifritlerin gobleninin önünde kayarak durdu, gözlerini kapadı, ve yürümeye başladı.

Kitabımı saklamak için bir yere ihtiyacım var... Kitabımı saklamak için bir yere ihtiyacım var... Kitabımı saklamak için bir yere ihtiyacım var. ...

Üç kez daha boş duvarın önündeki geniş alanda bir aşağı bir yukarı yürüdü. Gözlerini açtığında, en sonunda, orda bir oda vardı: İhtiyaç Odası'nın kapısı. Harry kapıyı çekerek açtı, kendini içeri attı, ve kapıyı çarpıp kapattı.

Şaşkınlıktan nefes nefese kaldı. Hızı, paniği, tuvalette onu ne beklediği korkusuna rağmen kendine hakim olamadı ama baktığı şey tarafından dehşete düştü. Yüksek pencereleri, kule gibi duvarlarıyla şehir gibi görünen bir yere ışık şaftları gönderen koca bir katedral boyutunda olan bir odada duruyordu, Harry'nin bildiği kadarıyla Hogwarts sakinlerinin soylarının saklı eşyalarını bulundurabilecek bir yapıydı. İstiflenmiş, belki de, kötüye kullanılmış bir büyünün kanıtlarını saklamak için konulmuş olan, ya da şatonun gururlu ev cinleri tarafından saklanmış olan kırık dökük parçalarla ya da hasar görmüş eşya yığınlarıyla sınırlandırılmış dar yollar ve sokaklar vardı.

Binlerce ve binlerce kitap vardı, yasaklanmış ya da çalınmış olmalarına şüphe yoktu. Kanatlı Mancınıklar ve Azılı Frizbiler vardı, içinde hala hayat olanlar fazla hareket etmeden diğer yasak nesnelerin oluşturduğu dağ üzerinde isteksizce uçuyorlardı; çentikli, donmuş iksir şişeleri, şapkalar, mücevherler, cübbeler vardı; ejderha yumurtası kabuğuna benzeyen şeyler, hala içindekinin şeytanca parladığı tıpalı şişeler, birkaç tane paslı kılıç, ve ağır, kanlı bir balta vardı.

Tüm bu saklı hazinelerin arasındaki birçok dar sokakta aceleyle yürüdü. İçi doldurulmuş devasa bir ifritin sağından geçti, sola Montague'nün geçen sene kaybetmiş olduğu kırık Kaybolma Kabini'ne doğru döndü, sonunda yüzeyi asit atılmış gibi kabarmış görünen geniş bir dolabın yanında durdu. Dolabın gıcırdayan kapılarından birini açtı: Burası uzun süre önce kafesinde ölmüş olan bir şey için saklanma yeri olarak kullanılmıştı; iskeletinde beş bacak vardı. Melez Prens'in kitabını kafesin arkasına sıkıştırdı ve kapıyı sıkıca kapattı. Kalbi dehşet içinde gümbürdeyen Harry, tüm kargaşaya bir göz atarak bir an için mola verdi... Bu yeri tüm bu çöplerin ortasında yeniden bulabilecek miydi? Yakında sandığın üstündeki çirkin bir cadının çentikli büstünü kavrayarak onu kitabın artık saklı olduğu dolabın üstüne kaldırdı, tozlu ve eski bir peruğu ve de heykelin üstündeki kirlenmiş tacı alarak büstü daha belirgin yapmak için onun kafasına koydu, sonra saklı paçavraların oluşturduğu dar sokaklarda koşabildiği kadar hızla koştu, kapıya geri döndü, sonra arkasından sıkıca kapattığı kapının bulunduğu koridora geri döndü, ve kapı bir kerede taşa dönüştü.

Ron'un İleri Düzey İksir Yapımı kopyasını aynı onun yaptığı gibi çantasına tıkan Harry, tam gaz alt kattaki tuvalete doğru koştu. Bir dakika sonra, asasını sessizce Harry'nin okul çantasına doğru tutan

Snape'in önündeydi. Nefes nefese kalan ve göğüsünde yakıcı bir acı hisseden Harry, onu teslim etti ve bekledi.

Birer birer Snape, Harry'nin kitaplarını çekip çıkarttı ve onları inceledi. Sonunda, geriye kalan tek kitap Snape'in konuşmadan önce ona çok dikkatle baktığı İksir kitabıydı.

“Bu senin İleri Düzey İksir Yapımı kopyan demek, değil mi, Potter?”

“Evet,” dedi, hala zor nefes alan Harry.

“Bundan eminsin, değil mi, Potter?”

“Evet,” dedi Harry, meydan okuyarak.

“Bu senin Flourish ve Blotts'dan satın aldığın İleri Düzey İksir Yapımı kopyası mı yani?”

“Evet,” dedi Harry kesin bir şekilde.

“Peki neden,” diye sordu Snape, “ön kapağın arkasında ‘Roonil Wazlib' yazısı var?”

Harry'nin kalbi durmaya başladı. “O benim lakabım,” dedi.

“Senin lakabın,” diye tekrarladı Snape. “Evet... arkadaşlarım beni böyle çağırır,” dedi Harry.

“Bir lakabın ne olduğunu anlayabilirim,” dedi Snape. Soğuk, siyah gözler bir kez daha Harry'ninkileri delip geçiyordu; onlara bakmamayı denedi. Zihnini kapa.... Zihnini kapa... Ama bunun tam olarak nasıl yapıldığını hiçbir zaman öğrenememişti...

“Ne düşündüğümü biliyor musun, Potter?” dedi Snape, çok alçak sesle. “Bence sen bir yalancı ve sahtekarsın, ve sen dönemin sonuna kadar her cumartesi benimle cezaya kalmayı hakediyorsun. Ne düşünüyorsun, Potter?”

“Ben - ben kabul etmiyorum, efendim,” dedi, hala Snape'in gözlerine bakan Harry.

“Güzel, cezandan sonra nasıl hissettiğini göreceğiz,” dedi Snape. “Cumartesi sabahı saat onda, Potter. Benim ofisimde.”

“Ama efendim....” dedi Harry, çaresizce bakarak. “Quidditch... son maç...”

“Saat onda,” diye sarı dişlerini gösteren bir sırıtmayla fısıldadı Snape. “Zavallı Gryffindor... bu yıl dördüncü sırada olacak, korkarımki...”

Ve tek bir kelime dahi etmeden Harry'yi çatlak aynaya bakar halde bırakarak tuvaletten ayrıldı, daha hasta hissediyordu, emindi, Ron'un hayatta hissetiğinden daha fazla hasta hissediyordu.

“ ‘*Sana söylemiştim*' demiyeceğim,” dedi Hermione, bir saat sonra Ortak Salon'daydılar.

“Kes şunu, Hermione” dedi Ron kızgınlıkla.

Akşam yemeğine hiç yetişememişti; zaten isteği de yoktu. Ron'a, Hermione'ye ve Ginny'ye neler olduğu hakkındaki hikayesini daha yeni bitirmişti, anlatmak için yardıma ihtiyacı yoktu zaten. Haberler çok hızlı yayılmıştı: Görünüşe göre Mızmız Myrtle şatonun her tuvaletinde ortaya çıkarak hikayeyi anlatmayı kendine bir görev bilmişti; Malfoy hastahane kanadında Harry'ye her yerde saldırarak zaman kaybetmeyen Pansy Parkinson tarafından ziyaret edilmişti, ve Snape, öğretim görevlilerine, neler olduğunu tam olarak anlatmıştı. Harry daha yeni, kovulmadığı için şanslı olduğunu söyleyen ve Snape'in dönemin sonuna kadar her cumartesi olan cezasını tüm kalbiyle destekleyen McGonagall tarafından çağırılarak onun

eşliğinde hiç hoş olmayan on beş dakikaya katlanmak için Ortak Salon'dan çıkmıştı.

“O Prens hakkında yanlış bir şeyler olduğunu söylemiştim,” dedi Hermione, anlaşılan kendini tutamamıştı. “Ve ben haklıydım, değil mi?”

“Hayır, haklı olduğunu düşünmüyorum,” dedi Harry inatla.

Hermione'nin azarlaması olmadan da yeterince kötü bir zaman geçiriyordu; Oynayamayacağını söylediğinde Gryffindor Takımı'nın yüzündeki bakışlar herşey arasında en kötü cezaydı. Ginny'nin gözlerini üstünde hissediyordu şu an, ama Harry karışılık vermedi; o gözlerde hayalkırıklığı ya da öfke görmek istemiyordu. Harry ona sadece cumartesi günü Arayıcı olarak oynayacağını ve Dean'in onun yerine Kovalayıcı olarak tekrar takıma katılacağını söylemişti. Eğer kazanırlarsa, belki Ginny ve Dean maç bitimindeki coşku sırasında yeniden ilişki kurarlardı... Bu düşünce Harry'nin içinden buzlu bir bıçak gibi geçti...

“Harry,” dedi Hermione, “hala o kitap için nasıl diklenebiliyorsun, o büyü -”

“O kitap hakkında söylenmeyi kesecek misin!” diye gözlerinden kıvılcımlar saçtı Harry. “Prens onun sadece kopyasını çekti! Herkesin o büyüyü kullanmasını tavsiye eder gibi bir hali yoktu! Tüm bildiğimiz, ona karşı kullanılan bir şey hakkında not tuttuğu!”

“Buna inanamıyorum,” dedi Hermione. “resmen koruyorsun -”

“Yaptığım şeyi savunmuyorum!” dedi Harry çabucak. “Öyle bir şey yapmamayı dilerdim, ve sadece bir sürü cezam olduğundan dolayı değil. O tür bir büyü kullanmayacağımı biliyorsun, Malfoy'un üstünde bile kullanmam, ama Prens'i suçlayamazsın, o ‘*bunu deneyin,*

gerçekten muhteşem' diye bir şey yazmamıştı - sadece kendisi için not tutuyordu, değil mi, başkası için değil...”

“Bana,” dedi Hermione, “oraya geri döneceğini mi söylüyorsun -?”

“Ve kitabı geri alacağımı mı söylüyorum? Evet, kitabı alıcam,” dedi Harry kuvvetli bir şekilde. “Dinle, eğer Prens olmasaydı Felix Felicis'i asla kazanamazdım. Ron'u zehirden nasıl kurtarabileceğimi asla bilmeyecektim, asla benim -”

“- İksir dersinde haketmediğin muhteşem bir şöhretin olmayacaktı,” dedi Hermione iğrenerek.

“Kes şunu artık, Hermione!” dedi Ginny, ve Harry çok şaşırmıştı, çok minnettar olmuştu, Harry baktı.

“Söylenenlere bakılırsa, Malfoy bir Affedilemez Lanet kullanmayı deniyordu, Harry kendisini kurtarmak için bir şey yaptığından dolayı memnun olmalısın!”

“Evet, tabii ki Harry lanetlenmediği için çok memnunum!” dedi açıkça sızlanan Hemione. “Ama o Sectum-Sempra büyüsünün iyi olduğunu söyleyemezsin Ginny, gördün mü Harry'yi ne hale soktu! Ve düşündüm de, maçtaki şansınızı da ne hale soktuğunu görüyorum -”

“Ah, sanki Quidditch'ten anlıyormuş gibi davranmaya başlama,” diye diklendi Ginny, “kendini sadece utanılacak duruma düşüreceksin.”

Ron ve Harry uzun uzun baktılar: Birbirleriyle her zaman iyi anlaşan Ginny ve Hemione, şimdi kollarını bağlamış oturuyorlardı, zıt yönlerde birbirlerine yiyecek gibi bakıyorlardı. Ron Harry'ye endişeyle baktı, sonra rastgele bir kitap kaptı ve arkasına gizlendi. Harry, her nasılsa, bunu hakketiğini bilmesine rağmen, birden

inanılmaz bir şekilde mutlu hissetti, akşamın geri kalanı boyunca hiçbirisi konuşmamış olsa bile.

Kaygısızlığı uzun sürmedi. Sonraki gün Slytherin'in katlanılması gereken sataşmaları vardı, kaptanlarının dönemin final maçında kendisinin ceza yemesini sağladığı için mutsuz olan Gryffindor'luların öfkesinden bahsetmemişti bile. Cumartesi sabahı, Hermione'ye ne demiş olsa da, Ginny, Ron ve diğerleriyle Quidditch sahasında yürümek için dünyadaki tüm Felix Felicis'leri memnuniyetle değiş tokuş ederdi. Günışığı altında sel gibi akan ve hepsinin şapkalar ya da rozetler taktığı ve bayraklar ya da atkılar salladığı öğrenci güruhuna sırt çevirip maç hakkında hiçbir yorumu, alkışı ya da homurdanmayı duyamayacağını bile bile zindanlara giden taş basamaklardan inmek ve sonra da kalabalığın uzaktan gelen sesinin çoğunlukla yokolduğu yere kadar yürümek neredeyse dayanılmazdı.

Harry kapıyı çalıp memnuniyetsizlikle, öğretim yerinin daha yukarıda olmasına rağmen, hala Snape'in boşaltmamış olduğu bildik ofise girdiği zaman, “Ah, Potter,” dedi Snape. Oda her zamanki kadar donuk bir aydınlıktaydı ve yapışkan ölü nesneler duvarların tümünde asılı duran renkli iksirlerin içine konumuştu. Kötüye alamet olarak, Harry'nin oturacağını sandığı masanın üstünde bir sürü istiflenmiş ve örümcek ağlarıyla kaplanmış kutu vardı; onların bunaltıcı, merhametsiz bir havası vardı, ve onların üstünde çalışmak anlamsızdı.

“Mr. Filch bu eski dosyaları temizleyecek birini arıyordu,” dedi Snape, yumuşak bir sesle. “Bunlar Hogwarts'ın diğer suçluları ve aldıkları cezaların kayıtları. Senden mürekkebin silinmiş olduğu ya da kartların fareler tarafından hasar görmüş olduğu yerlerdeki suçları ve cezaları oraya yeniden geçirmeni istiyorum, ve alfabetik sırada

olduklarından emin ol, sonra yeniden kutulara yerleştir. Büyü kullanmayacaksın."

"Anladım, Profesör," dedi, son üç heceye koyabildiği kadar küçümseme ifadesi koyan Harry.

"Düşündüm de," dedi Snape, dudaklarında bedbah gülümsemesiyle, "yüz on ikiden yüz elli altıya kadar olan kutulardan başlayabilirsin. İçlerinde görevine biraz ilgi duyacağın bazı tanıdık isimler bulacaksın. İşte, bak..."

Gösterişle en üstteki kutulardan birinden bir kart çekti ve okudu, "James Potter ve Sirius Black. Bertram Aubrey üzerinde kanun dışı büyü kullandıklarından dolayı göz altına alındılar. Aubrey'in normal boyutlarda iki kafası oldu. Çifte ceza." diye dudak büktü Snape. "Onlar gittiğinde bile arkalarında büyük başarılarının kayıtlarını bırakmaları çok avutucu bir şey olmalı."

Midesindeki çukurda yeniden o bildik kaynama duygusunu hissetti. Ona aynen cevap vermeyi önlemek için dilini tutarak, kutuların önüne oturdu ve bir tanesini kendine doğru çekti.

Harry'nin önceden tahmin ettiği gibi çok gereksiz ve sıkıcı bir işti, muntazam bir titizlik ve hevesle işaretlenmişlerdi (Snape'in titizlikle planlamış olduğu gibi), yani Harry sadece babasının ve Sirius'un yaptıklarını okumuştu, genellikle ikisi çeşitli küçük suçlara bulaşmıştı, arada bir Remus Lupin ve Peter Pettigrew onlara eşlik etmişti. Ve Harry onların çeşitli tüm suçlarını ve cezalarını kopyalarken, daha maçın yeni başladığı dışarda neler olduğunu merak etti... Arayıcı Ginny, Cho'ya karşı oynuyordu...

Harry duvarda tik-tak eden büyük saate tekrar ve tekrar göz attı. Sanki normal bir saatin yarı hızında hareket ediyordu; belki Snape

onu olağanüstü yavaş hareket etmesi için büyülemişti? Sadece yarım saatten beri burada olamazdı... bir saat... bir buçuk saat...

Saat on iki buçuğu gösterdiğinde, Harry'nin karnı guruldamaya başladı. Harry görevine başladığından beri hiç konuşmamış olan Snape, sonunda biri on geçe saatine baktı.

“Sanırım yeter,” dedi soğukça. “Geldiğin yeri işaretle. Önümüzdeki cumartesi saat onda devam edeceksin.”

“Evet efendim”

Harry kıvrılmış bir kartı kutunun içine rastgele tıktı ve Snape kararını değiştirmeden önce kapıya hızla koştu, taş basamakları yarış yapar gibi geri tırmandı, sahadan bir ses duymak için kulağını zorladı, ama her taraf sessizdi... Demek ki bitmişti...

Dışarda, kalabalık Büyük Salon'da duraksadı, sonra mermer merdivenlere doğru koştu; Gyrffiondor kaybetmiş olsa da kazanmış olsa da, takım genellikle kutlamayı Ortak Salon'da yapar ve acılarını Ortak Salon'da paylaşırlardı.

“Quid agis.” dedi Şişman Hanım'a deneme olarak, içeride neyle karşılaşacağını merak ediyordu. “Göreceksin,” dediği an Hanım'ın yüz ifadesini anlamak güçtü.

Ve ileriye doğru açıldı.

Onun arkasından bir kutlama gürültüsü fırladı dışarı. Onun görüş alanı içindeki insanların çığlık atmaya başlaması üzerine ağzı açık bakakaldı; birkaç el onu odanın içine çekti.

“Biz kazandık!” diye haykırdı, etrafta zıplayan ve Kupayı Harry'ye savuran Ron. “Biz kazandık! Dört yüz elliye yüz kırk! Biz kazandık!”

Harry etrafına bakındı; Ginny ona doğru koşarak geliyordu; kollarını Harry'ye doladığı an yüzünde sert ve ateşli bir ifade vardı. Ve hiç düşünmeden, planlamadan, elli kişinin onlara baktığına aldırış etmeden, Harry onu öptü.

Birkaç uzun dakikadan sonra - ya da yarım saat de olabilir - veya birkaç güneşli gün de olabilir - ayrıldılar. Sonra birkaç insan ıslık çaldı ve bir an çekingen kıkırdama patlaması oldu. Harry Ginny'nin kafasının üstünden elinde paramparça olmuş bardağı tutan Dean Thomas'a, ve sanki bir şey fırlatacakmış gibi bakan Romilda Vane'e baktı. Hermione'nin gözlerinin içi gülüyordu, ama Harry'nin gözleri Ron'u arıyordu. Sonunda hala kupayı tutan ve yüzünde kafasına bir sopayla vurulmasının daha uygun olacağını gösteren bir ifade olan Ron'u buldu. Bir saniyeden daha az bir zaman birbirlerine baktılar, sonra Ron, Harry'nin anladığı ve '*Peki - eğer yapman gerekiyorsa*' anlamında bir minik kafa sallayışıyla cevap verdi.

Göğsündeki yaratık zaferle kükrüyordu, portre deliğinin dışında Ginny'ye sırıttı ve konuşmadan baktı. Maçı tartışmak yerine bahçede uzun bir yürüyüş yapmayı planlamış görünüyorlardı, tabi eğer zamanları olsaydı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM: DAVETSİZ KULAK MİSAFİRİ

Harry Potter'ın, Ginny Weasley'le çıkmaya başladığı gerçeği, çoğu kız birçok kişiyi ilgilendirmiş görünüyordu; ama birkaç hafta içinde Harry, kendini dedikodulara karşı vurdumduymaz ve mutlu hissediyordu. Zaten karıştığı bir Karanlık büyü olayını konuşmaktansa, uzun bir aradan sonra onu mutlu eden bir konuda konuşmak hoş bir değişiklik olmuştu.

“Sanırdın ki insanların konuşacak daha önemli konuları var” dedi Ginny, Ortak Salon'un zemininde Harry'nin bacaklarına yaslanmış Gelecek Postasını okurken. “Bir hafta içinde üç Ruh Emici saldırısı ve Romalde Vane senin göğsünde hipogrif dövmesi olduğunun gerçek olup olmadığını sordu.”

Ron ve Hermione kahkahalara boğuldular, ama Harry önemsemedi.

“Sen ne dedin ona ?” dedi Harry.

“Ona Macar Boynuzkuyruk olduğunu söyledim” dedi Ginny, gazetenin sayfasını çevirirken, çok daha Maço.

“Sağ ol” dedi Harry sırıtarak, “Peki Ron için nesi var dedin?”

“Pgmy puff, ama neresinde olduğunu söylemedim.”

Ron kaşlarını çattı, ama Hermione kıkırdamaya devam etti.

“Dinle” dedi Ron, Harry ve Ginny'yi işaret ederek, “sırf size izin verdim diye, sanmayın ki bu izini geri çekemem.”

“İzin?” dedi Ginny “Sen ne zamandan beri benim bir şey yapmam için izin veriyorsun ki? Hem sen değil miydin Michael veya Dean olacağına Harry olsun diyen?”

“Evet, bendim” dedi Ron isteksizce, “ama bu toplum içinde öpüşmeye başlamadan önceydi.”

“Seni ikiyüzlü pislik! Sen kendin Lavender'la ne durumdaydın, bütün bu mekanda bir çift yılanbalığı gibi gezinmiyor muydun?” diye ekledi Ginny

Ama Ron'un iyi niyeti, Haziran ayına girildiğinde fazla zorlanmak zorunda kalmadı, çünkü Harry ve Ginny'nin birlikte geçirdikleri zaman dilimi iyice sınırlanmaya başlamıştı. Ginny'nin S.B.D.'leri yaklaşıyordu ve her gece vaktini kütüphanede saatler harcayarak geçiriyordu. Yine Ginny'nin kütüphanede sabahladığı bir gece Harry, pencerenin kenarına oturmuş Bitki Bilim ödevini bitirdiğini zannediyordu, ama bugün öğle arasında Ginny ile göl kenarında geçirdiği zamanın hayalini kuruyordu, tam bu esnada Hermione, Ron ve onun arasına sandalyesini çekti, yüzünde hoş olmayan maksatlı bir ifade vardı.

“Seninle konuşmak istiyorum Harry”

“Ne hakkında?” diye sordu Harry, şüpheci bir tavırla. Çünkü bir gece önce Hermione ona, Ginny'nin sınavlara iyi hazırlanması gereken bu dönemde onu deli etmemesini söylemişti.

“Melez Prens hakkında.”

“Üff, yine mi?” diye sızlandı Harry, “Lütfen kapatır mısın şu konuyu.”

Harry hala cesaret edip de İhtiyaç Odası'na gidip kitabı almayı başaramamıştı. Bu yüzden İksir dersindeki performansı gittikçe

düşmeye başlamıştı.(Ginny'yi tasvip eden Slughorn, şakayla karışık Harry'nin akıl hastalığına yakalandığını düşünüyordu). Ama Harry emindi ki Snape, Prens'in kitabını ele geçirme konusundaki ümidini hala yitirmemişti. Harry, Snape gözden uzak kalıncaya kadar onu orada bırakmaya kararlıydı.

“Hayır kapatmıyorum” dedi Hermione. “Beni dinleyinceye kadar da kapatmayacağım, şimdi, Karanlık büyü icat etmeyi kendine hobi edinmiş biri hakkında daha daha fazla şeyler öğrenmeye çalışıyorum.”

“O oğlan, bunu kendine hobi yapmadı.”

“Oğlan; oğlan olduğunu nereden biliyorsun?”

“Onun hakkında konuşuyoruz,” dedi Harry. “Prens Hermione, Prens.”

“Doğru” dedi Hermione, şimdi yanakları kızarmaya başlamıştı. Cebinden eski bir gazete küpürü çıkardı ve Harry'nin önünde duran masanın üstüne attı. ”Bak! Şu resme bak.”

Harry uzun yıllar sonunda sararmış olan gazete kupürünü aldı ve hareket eden resme bakmaya başladı. Fotoğraf 15 yaşlarında, kara kuru bir kıza aitti, tatlı bir kız değildi, aynı zamanda somurtkandı da, kalın kaşları ve solgun bir yüzü vardı. Fotoğrafın altındaki başlıkta şu yazıyordu:

Eileen Prince, Hogwarts Gobstone Takım Kaptanı.

“Eee” dedi Harry, resmin altındaki kısa habere göz gezdirerek, sadece okul içinde yapılmış anlamsız bir hikayeydi.

“Onun adı Eileen Prince, Harry.” dedi Hermione, bir süre birbirlerine baktılar ve Harry, Hermione'nin ne demek istediğini anladı ve gülmeye başladı.

“Olamaz.”

“Ne?”

“Sen onun melez... Ah, yapma..”

“Peki, niye olmasın Harry, büyü dünyasında gerçek prensler yoktur, belki başkalarının ona taktığı bir takma isimdir, belki de ek ismidir? Hayır, dinler misin? Belki babası, soyadı Prince olan bir büyücü ve annesi de bir Muggle'dır, böyle bir durum da onu Melez Prens yapar.”

“Evet, çok zekice, Hermione.”

“Ama olabilir, belki de Prince olmakla gurur duyuyordur.”

“Dinle Hermione, sana şunu söyleyebilirim ki o kız değil.”

“Asıl gerçek şu ki, sen bir kızın bu kadar zeki olabileceğine inanmıyorsun.” dedi Hermione sinirli bir şekilde.

“Sence 5 yıldır seninle birlikte takılarak nasıl kızların zeki olmadıklarını düşünebilirim?” dedi Harry. “Başka yolu yok, sadece şunu biliyorum ki bunu yazan bir erkek, sana bunu söyleyebilirim, o kızın bununla bir alakası yok, hem sen nereden buldun bunu?”

“Kütüphaneden,” dedi Hermione. “Orada daha bir çok eski kehanet koleksiyonu var ve şimdi gidiyorum ve Eileen Prince hakkında daha fazla şey araştıracağım, eğer bulabilirsem.”

“Sana iyi eğlenceler” dedi Harry, sinirli bir şekilde.

“Evet eğleneceğim, ve portre deliğine varınca dönüp Harry'ye bağırdı: “Bakacağım ilk şey eski İksir ödüllerinin kaydı.”

Harry onun arkasında bir süre kaşlarını çatarak baktı ve ardından karanlık gökyüzünü seyretmeye devam etti.

“O sadece senin onu İksir'de geçmeni çekemiyor.” dedi Ron, 1000 Sihirli Bitki ve Mantar kitabına dönerek.

“O kitabı geri istiyorum diye çılgın olduğumu düşünmüyordun, değil mi?”

“Tabi ki hayır” dedi Ron “O bir dahi, yani Prens, hem eğer o Bezoar ipucu olmasaydı (parmağını boğazına götürdü ve keser gibi yaptı), ben şu anda bunu tartışamazdım, değil mi? Yani Malfoy'a yaptığın sihir iyiydi demiyorum...”

“Tabii ben de” dedi Harry hızlıca.

“Ama iyileşti, değil mi? Kısa zamanda ayağa kalktı.”

“Evet,” dedi Harry, “kesinlikle doğru.” Vicdanı bu nedenden dolayı hafifçe sızlamasına rağmen, tamamen doğruydu. “Teşekkürler Snape.”

“Snape ile ceza devam ediyor, değil mi?” diye devam etti Ron.

“Evet, cumartesi, ondan sonraki cumartesi ve ondan sonraki cumartesi,” diye iç geçirdi Harry, “ve şimdi de eğer kutuları bu yıl içinde bitiremezsem, önümüzdeki yıl devam edeceğimi ima etti.”

Harry bu cezaları tamamen bezdirici buluyordu, zaten Ginny ile kısıtlı olan vaktini tamamen kısıtlıyordu çünkü. Harry, bu aralar gerçekten Snape'in bunu bilip bilmediğini sıkça merak ediyordu, çünkü Harry'yi her seferinde daha geç bırakıyordu. Harry, güzel havayı ve sunduğu fırsatları kaçırıyordu.

Harry bu acı düşüncelerden, elinde bir parça parşömen tutan Jeamy Peakes ortaya çıkınca sıyrıldı.

“Teşekkürler, Jimmy... hey bu Dumbledore'dan” dedi Harry, parşömeni heyecanla açıp okuyarak. “Beni olabildiğince çabuk odasında bekliyormuş.”

“Vay canına! diye fısıldadı Ron, “Sanmıyorsun değil mi... bulduğunu?”

“En iyisi gidip görmek” dedi Harry, ayağa kalkarak. Harry aceleyle Ortak Salon'dan fırladı ve olabildiğince çabuk yedinci katın koridoruna vardı. Koridorlarda Peeves dışında kimse yoktu, rutin bir şekilde Harry'ye tebeşirle saldırdı ve Harry'nin savunma büyüsünden kaçarken gıdıklarcasına bir kahkaha attı, Peeves, birden gözden kayboldu. Koridorlar sessizdi, öğrencilerin dışarı çıkma yasağına on beş dakika kaldığı halde birçok kişi ortak salonuna dönmüştü.

Derken Harry bir çığlık ve çarpma sesi duydu, durdu ve dinledi. “Sen... nasıl...cesaret... AHHHHHH!”

Gürültü yakın bir koridordan geliyordu. Harry derhal oraya doğru hamle etti, asasını hazır tutmuştu. Harry bir köşeyi döndü ve yerde yatan Profesör Trelawney'yi gördü. Kafası atkılarıyla kaplanmıştı, biri kırık birçok şişe yanında yatıyordu.

Harry aceleyle hamle etti ve Profesör Trelawney'nin ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Trelawney'nin parlak boncukları gözlükleriyle iç içe geçmiş durumdaydı. Yüksek sesle hıçkırdı, saçını düzeltti ve Harry'nin koluna tutunarak kendini yukarı çekti.

“Ne oldu Profesör?”

“Sorabilirsin tabii” dedi. “Kendi başıma dolanıyordum, Karalık işaretler hakkında kara kara düşünüyordum ki...”

Ama Harry dikkatini daha fazla oraya veremedi, daha yeni nerede durduğunun farkına varmıştı. Orada, sağda, dans eden ifritler resmi solda pürüzsüz, içinden geçilmez, ve sakladığı...

“Profesör, İhtiyaç Odası'na mı girmeye çalışıyordunuz?”

“...tenezzül ettiğim Karanlık işaretler ki... ne?”

“İhtiyaç Odası” diye tekrar etti Harry. “Oraya mı girmeye çalışıyordunuz?”

“Ben, şey, öğrencilerin orayı bildiğini bilmiyordum.”

“Hepsi değil” dedi Harry. ”Ama ne oldu? Çığlık attınız, sesiniz yaralanmışsınız gibi çıkıyordu.”

“Ben, şeyy..” dedi Profesör, şallarını etrafına çekiştirerek ve geniş gözlükleriyle ona bakarak.

“Ben istemiştim ki... -umm- yani kişisel eşyalarım var odada” ve “ahlaksızca suçlama” hakkında bir şeyler mırıldandı.

“Doğru” dedi Harry, yerde duran seri şişelere bakarak, ama içeri girip onları saklayamadınız değil mi?”

Bunu çok garip bulmuştu oysa Harry, oda Melez Prens'in kitabını saklamak istediğinde kendiliğinden açılıvermişti.

“Ohh, ben girdim,” dedi Profesör Trelawney duvara bakarak, “Ama içeride zaten birisi vardı.”

“Birisi mi? Kim?”

“Hiçbir fikrim yok” dedi Profesör, Haryy'nin sesindeki aciliyete bakarak. “Odanın içine yürüdüm ve bir ses duydum, daha önce saklamaya çalışırken -yani şey, odayı kullanmaya çalışırken- hiç böyle bir şey olmamıştı.”

“Bir ses? Ne soruyordu?” dedi Harry.

“Ne dediğini bilmiyorum, bir bağırma” dedi Profesör. “Bir bağırma.”

“Neşeli” dedi.

Harry ona baktı. “Kadın mıydı, erkek miydi?”

“Güçlü bir tahmine göre erkekti” dedi Profesör.

“Ve mutlu.”

“Çok mutlu.” dedi Profesör.

“Bir şey kutlar gibi mi?” diye sordu Harry.

“Kesinlikle.”

“Ya sonra?”

“Sonra sordum, oradaki kim dedim” dedi Profesör.

“Sormadan oradakinin kim olduğunu anlayamadınız mı?” diye sordu Harry.

“Görücü göz...” dedi Profesör saygıyla, şallarını ve parlayan boncuklarını düzelterek“... mutlu seslerden çok dünyevi olmayan meseleler üzerine ayarlanmıştır.” dedi.

“Haklısınız“ dedi Harry aceleyle, bundan önce Profesör Trelawney'nin görücü gözü hakkında çok şey duymuştu. “Peki ses oradakinin kim olduğunu söyledi mi?”

“Hayır, söylemedi” dedi Profesör “Her şey birden siyahlaştı ve bildiğim diğer şey, kafa üstü yere çakıldığım.”

“Yani geleni görmediniz” dedi Harry.

“E... hayır, dediğim gibi...” durdu ve şüpheyle Harry'ye baktı.

“En iyisi bunu Dumbledore'a söylemeniz.” dedi Harry. “O, Malfoy'un kutlamasını bilmeli, yani sizi odadan kim attıysa.”

Profesör bu teklife hayretle baktı, kibirli görünüyordu.

“Müdür bey benden onu daha az ziyaret etmemi tercih ettiğini ima etti” dedi soğukça, ”İşime değer vermeyen birine baskı yapacak değilim, eğer Dumbledore uyarıları ihmal etmeyi sürdürürse, kartlar gösteriyorki...”

Kemikli ellerini bir an Harry'nin koluna yaklaştırdı.

“Tekrar ve tekrar, nasıl ön gördüğüm önemli değil -”

Ve dramatik bir şekilde şallarının altından bir kart çıkardı.

“- yıldırım çarpmış kule,” diye fısıldadı. “Bela. Yıkım. Her zamankinden daha yakın...”

“Doğru,” dedi Harry tekrar. “Pekala... Hala bu sesi ve Oda'dan dışarı fırlatılmanız konusunda Dumbledore'a anlatmanız gerektiğini düşünüyorum...”

“Öyle mi?” dedi Profesör Trelawney, konuyu bir an tartarmış gibi göründü, fakat Harry onun yaşadığı bu küçük macerayı anlatmayı seveceğini düşündü.

“Şimdi onu göreceğim,” dedi Harry. “Onunla bir randevumuz var. Beraber gidebiliriz.”

“Ah tamam, bu durumda,” dedi Profesör Trelawney bir gülümsemeyle. İleri dönerek, İspanyol şarabı dolu şişelerini heykelin yakınındaki bir vazoya boşalttı.”

“Seni sınıfımda görmeyi özlemişim, Harry” dedi duygusal bir sesle, beraber yola koyulmuşlardı. “Hiç görücü gözün yoktu, ama iyi bir

nesneydin...”

Harry cevap vermedi, Profesör Trelawney'nin sürekli felakete dair tahminlerine alet olmaktan sıkılmıştı.

“Korkarım ki,” diye devam etti, “şu katır -pardon, at adam- kart falları hakkında bir şey bilmiyor. Ona sordum -bir görücü diğerine- tabi hiç yapamadığı için, yaklaşan felaketin titreşimlerini hissetti mi? Beni çok komik bulmuşa benziyordu. Evet, komik!”

Sesi daha da histerik bir hal aldı, Harry arkada bırakılan şişelere rağmen keskin şarap kokusunu duyabiliyordu.”

“Muhtemelen, katır insanların benim büyük-büyük annemin hediyesini miras edinmediğimi duymuştur. Bu söylentiler kıskançlık nedeniyle etrafta dolaştı. Bu tür insanlara ne söylediğimi bilir misin, Harry? Eğer Dumbledore, beni okulunda eğitim vermem için izin verdiyse, bunca yıl o kadar güvendiyse, ona kendimi kanıtlamamış mıyımdır?”

Harry belli belirsiz bir şey mırıldandı.

“Dumbledore ile ilk görüşmemizi çok iyi hatırlıyorum,” diye devam etti Profesör Trelawney, içten gelen bir sesle. “Tamamiyle etkilenmişti, tabi ki, tamamen etkilenmişti... Domuz Kafası'nda kalıyordum, hiç önermem, kötü bir yer sevgili evladım, ama ücreti düşüktü. Benimle orada tanışarak büyük bir incelik gösterdi. Beni sorguladı... İlk başta itiraf etmeliyim ki Kehanet'e karşı bir garezi var gibiydi... ve hatırlıyorum ki biraz garip hissettim, o gün fazla yememiştim... fakat sonra...”

Harry daha sonra ne olduğunu bildiği için ilk defa tam anlamıyla ilgi duyuyordu: Profesör Trelawney bütün hayatını değiştiren o kehaneti yapmıştı, onun ve Voldemort hakkındaki kehanet.

“...fakat sonra kaba bir şekilde Snape bunu böldü!”

“Ne?”

“Evet, kapının ağzında bir kargaşa vardı ve kapı açıldı, kaba barmen ile birlikte yukarıya yanlışlıkla geldiğine dair zırvalayan Snape vardı, fakat ben korkarım ki, ben onun orada benim Dumbledore ile konuşmamı gizlice dinlediğini söyleyebilirim. Görüyorsun ki o sıralar kendisi de iş arıyordu ve muhtemelen ipuçları elde etmeye çalışıyordu! Her neyse, bildiğin gibi bunun ardından Dumbledore bana görevi vermeyi biraz daha istedi, ama hala düşünmeden edemiyordum Harry, benim mütevazı tavırlarım ve yeteneğime karşılık, kapı deliğinden dinlemeye hazırlanan bu zorba adam arasında seçim yaptı. Harry, canım?”

Omzundan baktığında Harry'nin onunla olmadığını fark etti, konuşmayı kesmişti, şimdi aralarında 3 metre kadar mesafe vardı.

“Harry?” diye tekrar etti tedirgince.

Muhtemelen onu kaygılandırmak ve korkutmak için yüzü bembeyazdı. Yayılan şok dalgaları ona çarptığından beri kaskatı kesilmişti, ondan bunca zaman saklanan bu bilgi dışında her şey aklından uçup gitmişti. Kehanet'e kulak misafiri olan Snape'ti. Kehanet ile ilgili bilgileri Voldemort'a aktaran Snape'ti. Snape ve Peter Petigrew, Lily, James ve oğullarının ardından avlaması için Voldemort'u onlar göndermişti...

Artık hiçbir şey Harry'nin umrunda değildi.

“Harry?” dedi Profesör Trelawney tekrarlayarak. “Harry - beraber müdürü görmeye gittiğimizi sanıyordum?”

“Burada kalın,” dedi Harry, uyuşmuş dudaklarının arasından.

“Ama, tatlım... Ona nasıl saldırıya uğradığımı anlatacaktım, oda -”

“Burada kalın!” dedi tekrar, Harry, sinirli bir tonda.

Harry yanından geçip ileriden hayvan başlı heykelin olduğu Dumbledore'un koridoruna dönerken, Profesör Trelawney dehşete düşmüştü. Heykele şifreyi haykırdı ve üçer üçer kıvrılan merdivenlerden çıktı. Dumbledore'un kapısını tıklatmak yerine tekmelercesine vurdu ve Harry, çoktan kendini içeriye attığında sıcak bir ses “Gir” dedi.

Pencerenin ardında batan güneşin altınımsı yansıması gözlerine vuran Anka Kuşu Fawkes, ani bir bakış attı.

“Evet, Harry, benimle gelebileceğine söz vermiştim.”

Bir veya iki dakikalığına Harry hiçbir şey anlamadı, Trelawney ile yaptığı konuşma aklındaki her şeyi uçurmuştu, sanki beyni daha ağır çalışıyordu.

“Gelmek...sizinle mi...?”

“Eğer istersen tabi.”

“Eğer ben...”

Ve Harry ilk başta neden Dumbledore'un odasına gelmeye kalkıştığını hatırladı. “Bir tane buldunuz mu? Bir Hortkuluk mu buldunuz?”

“Sanırım evet.”

Kızgınlık ve öfke, şok ve heyecanla yarışıyordu; birkaç dakikalığına Harry konuşamadı.

“Korkman çok doğal,” dedi Dumbledore

“Korkmadım!” dedi Harry bir çırpıda ve bu tam anlamıyla doğruydu, hissetmediği tek duygu sadece korkuydu.

“Bu hangi Hortkuluk? Nerede?”

“Hangisi olduğuna emin değilim -ancak yılan olmadığını söyleyebiliriz- ama onun buradan kilometrelerce ötede, bir deniz kıyısında, uzun süredir yerini belirlemeye çalıştığım bir mağarada saklandığına inanıyorum. Tom Riddle'ın yıllık gezilerindeki yetimhaneden iki çocuğu korkuttuğu mağara; hatırladın mı?”

“Evet,” dedi Harry. “Nasıl korunuyor?”

“Bilmiyorum, tamamiyle yanlış çıkabilecek şüphelerim var.” Dumbledore bir an tereddüt etti ve “Harry, benimle gelebileceğine dair söz verdim ve sözümde duruyorum, aslında bunun oldukça tehlikeli olacağına dair uyarmamakla yanlış yaptım.”

“Geliyorum,” dedi Hary, Dumbledore konuşmasını henüz bitirmişti. Snape'e karşı öfkeyle kaynamakta olarak, riskli ve ciddi bir şeyi yapma tutkusu on kat daha artmıştı. Bu, Harry'nin yüzüne yansımış olmalıydı ki Dumbledore, pencereden Harry'ye yaklaşarak daha yakından baktı, gümüşi kaşlarının ortasındaki derin çizgiyi görebiliyordu.

“Ne oldu sana?”

“Hiçbir şey,” diye yalan söyledi Harry.

“Seni ne üzdü?”

“Üzülmedim.”

“Harry, Zihinbend'de hiçbir zaman iyi olmadın -”

Bu kelime Harry'nin öfkesini tutuşturan bir kıvılcım oldu.

“Snape!” dedi yüksekçe ve Fawkes arkalarından acı bir çığlık attı. “Snape'e ne olduğu! Voldemort'a kehaneti anlattı, oydu, dışarıdan kapıyı dinledi, Trelawney anlattı bana!”

Dumbledore'un tepkisi değişmedi, ancak Harry, onun yüzünün, batmakta olan güneş nedeniyle kızıllaşanj yüzünün altında bembeyaz kesildiğini düşündü. Bir dakikalığına Dumbledore hiçbir şey söylemedi.

“Ne zaman öğrendin bunu?” diye sordu sonunda.

“Daha şimdi!” dedi Harry, bağırmamak için kendini çok büyük bir çabayla zor tutuyordu. Ve birden kenidini tutamadı. “VE SEN ONA BURDA ÖĞRETMENLİK YAPMASINA İZİN VERDİN VE O VOLDEMORT'A ANNEM İLE BABAMIN ARKASINDAN GİTMESİNİ SÖYLEDİ!”

Kavga edermiş gibi soluyordu, kılını bile kıpırdatmayan Dumbledore'a dönerek odada volta atmaya başladı, ellerini ovuyordu ve eşyaları etrafa fırlatmamak için kendini son safhada zapt ediyordu. Dumbledore'a karşı öfkesini kusmak istiyordu, ayrıca onunla gidip Hortkuluk'u yok etmeyi denemeyi de; ayrıca Snape'e güvendiği için aptal yaşlı bir adam olduğunu söylemeyi istedi, ancak öfkesini kontrol altına almazsa Dumbledore'un onu götürmeyeceğinden korkuyordu...

“Harry,” dedi Dumbledore usulca. “Lütfen dinle beni.”

Adımlarını durdurmak, kendini bağırmaktan alıkoymak kadar zordu. Harry duraksadı, dudaklarını kemirerek, Dumbledore'un çizgili yüzüne baktı.

“Profesör Snape'in yaptığı korkunç bir-”

“Bana hata olduğunu söylemeyin efendim, kapıyı dinliyordu!”

“Bitirmeme izin ver.” Harry ters bir şekilde kafasını salladığı ana kadar bekledi, sonra devam etti. “Profesör Snape korkunç bir hata yaptı. Profesör Trelawney'nin kehanetini duyduğu gece hala Lord Voldemort'un tarafındaydı. Doğal olarak doğrudan efendisini ilgilendiren bu konuyu anlatmak için acele etti. Fakat bilmiyordu -bilmesine de imkan yoktu- bundan sonra Voldemort'un hangi çocuğun peşine düşeceğini bilmiyordu veya hangi ailenin peşine düşeceğini Snape bilmiyordu.

Harry neşesiz bir kahkaha koyuverdi.

“Babamdan Sirrius'tan nefret ettiği gibi nefret ediyordu! Profesör, Snape'in nefret ettiği insanların sonlarının ölüme meyilli olduğunu fark etmediniz mi?”

Profesör Snape'in Lord Voldemort'un kehaneti nasıl yorumladığını fark ettiğinde hissettiği vicdan azabı hakkında hiçbir fikrin yok, Harry. Onun hayatındaki en büyük pişmanlığına inanıyorum ve onun dönmesinin sebebi-“

“Fakat o çok iyi bir Zihinbendar, değil mi, efendim?” dedi kararlı durmaya çabalayan Harry. “Ve Voldemort'u şimdi bile onun kendi tarafında olduğuna inandırmadı mı? Profesör... Snape'in sizin tarafınızda olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?”

Dumbledore bir süreliğine konuşmadı; aklını bir şeye yoğunlaştırıyormuş gibi görünüyordu. En sonunda konuştu, “Eminim. Severus Snape'e tamamen güveniyorum.”

Harry bir süreliğine derin nefes alırken sabit durmaya çabalıyordu, fakat işe yaramıyordu.

“Şey, ben inanmıyorum!” dedi Harry, önceki kadar yüksek sesle. “Tam şu an Draco Malfoy ile bir şeyler yapıyorlar, tam sizin burnuzun dibinde ve siz hala -“

“Bunu yeterince tartıştık, Harry,” dedi Dumbledore, ve sesi şimdi yine sertti. “Sana kendi görüşümü söyledim.”

“Siz bu gece okuldan ayrılacaksınız ve iddia ediyorum, dikkat etmemişsinizdir, Snape ve Malfoy'un yapmaya karar verebilecekleri -“

“Neye?” diye sordu Dumbledore, kaşlarını kaldırmıştı. “Ne yaptıklarından şüpheleniyorsun tam olarak?”

“Ben... Bir şeyler yapıyorlar!” dedi Harry, bunları söylerken yumruklarını sıkmıştı. “Profesör Trelawney İhtiyaç Odası'nda şarap şişelerini saklamaya çalışırken, Malfoy'un sevinçli bir şekilde haykırıp bir şeyi kutladığını duymuş. Orada tehlikeli bir şey onarmaya çalışıyordu ve eğer bana sorarsanız onardı da ve siz sadece okuldan dışarı doğru yürüyüp gidiyorsunuz, hiçbir şey -“

“Yeter,” dedi Dumbledore. Oldukça sakin bir şekilde söylemişti ve Harry anında sessizleşmişti; çizgiyi aştığını biliyordu. “Bu sene okulda olmadığım sıralarda okulu korunmasız bırakacağımı mı sanıyorsun? Tabii ki bırakmayacağım. Bu gece, ben ayrılırken, kale de tekrar ilave korumalar olacak. Lütfen öğrencilerin güvenliğini ciddiye almadığımı kast etme, Harry.”

“Kast etmedim -“ diye mırıldandı Harry, birazcık utanmış bir şekilde, fakat Dumbledore devam etti. “Bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum.”

Harry, sert bir karşılık almıştı, çok ileri gitmesinin Dumbledore'a eşlik etme şansını yıkmasından korkuyordu, fakat Dumbledore devam etti,

“Bu gece benimle gelmek istiyor musun?”

“Evet,” dedi Harry anında.

“Çok iyi, öyleyse: Dinle.”

Dumbledore dik durdu,

“Seni tek bir şartla yanımda götürüyorum: Sana verdiğim emirleri anında ve sorgulamadan yapman şartıyla.”

“Elbette.”

“Beni anladığına emin ol, Harry. Yani “Koş”, “Saklan” veya “Geri çekil” gibi emirler bile olsalar uyacaksın. Sözüne güvenebilir miyim?“

“Ben - evet, elbette.”

“Eğer ben sana saklanmanı söylersem, saklanacak mısın?”

“Evet.”

“Eğer kaçmanı söylersem, uyacak mısın?”

“Evet.”

“Eğer beni bırak, kendini kurtar dersem, söylediğimi yapacak mısın?”

“Ben -“

“Harry?”

Bir süreliğine birbirlerine baktılar.

“Evet, efendim.”

“Çok iyi. Öyleyse ben senden koşup pelerinini almanı ve beş dakika içinde Giriş Salonu'na gelmeni isteyeceğim.”

Dumbledore hararetli pencereden dışarı bakmak için döndü; kırmızı yakut görünümlü güneş, şimdi ufuk boyunca göz kamaştırıcı bir şekilde parıldıyordu. Harry ofisten, sarmal merdivenlerden aşağıya doğru hızla yürüdü. Aklı aniden acayip bir şekilde netleşmişti. Ne yapacağını biliyordu.

Geri döndüğünde Ron ve Hermione Ortak Salon'da bir arada oturuyorlardı.

“Dumbledore ne istiyor?” diye sordu Hermione öncelikle. “Harry, sen iyi misin?” diye de endişeyle ekledi.

“İyim,” dedi Harry kısaca, hızla yanlarından geçerken. Hızla merdivenlerden yukarıya koştu ve yatakhaneye girip sandığını savururcasına açtı. Çapulcu Haritası'nı ve bir çift top yapılmış çorap çıkardı. Sonra hızla merdivenlerden aşağıya geri koşup Ortak Salon'a girdi, ve mola vermek için Ron ve Hermione'nin sersemlemiş bir şekilde oturduğu yere doğru kayarcasına ilerledi.

“Pek zamanım yok,” dedi Harry nefes nefese, “Dumbledore görünmezlik pelerinimi almam gerektiğini düşünüyor. Dinleyin...”

Hızlıca onlara nereye ve neden gidiyor olduğunu anlattı. Ne Hermione'nin korkudan soluğu kesilince, ne de Ron'un düşüncesiz soruları yüzünden durmadı; kendileri için daha ince detayları sonradan öğrenebilirlerdi.

“... yani ne demek istediğimi anladınız mı?” diye dörtnala bitirdi Harry. “Dumbledore bu gece burada olamayacak, bu yüzden her ne yapacaksa Malfoy'un bir fırsatı olacak.”

Ron ve Hermione her sözünü kesmeye kalkıştıklarında, “Hayır, beni dinleyin!” diye hırıldıyordu. “Malfoy'un İhtiyaç Odası'nda kutlama yaptığını biliyorum. Burada-” Çapulcu Haritası'nı Hermione'nin eline

ittirdi. Onu izlemelisiniz, ve Snape'i de. D.O.'dan kimleri bulabilirseniz kullanın. Hermione, bu irtibat Galleon'ları hala çalışıyor, değil mi? Dumbledore, okula ilave korumalar koyduğunu söyledi, fakat eğer Snape de yaptıysa, Dumbledore'un korumasının ne olduğunu bilecektir, ve nasıl engelleneceğini de - fakat çoğunlukla sizin tarafınızdan izlenildiğini beklemeyecektir, değil mi?”

“Harry -” diye başladı Hermione, gözleri korkuyla açılmıştı.

“Tartışacak zamanım yok,” dedi Harry, ters bir şekilde. “Sen de şunu al -” Çorapları Ron'un eline doğru ittirdi.

“Teşekkürler,” dedi Ron. “Eee, neden çoraplara ihtiyacım olsun ki?”

“İçlerine sarılı olan şeye ihtiyacın var, Felix Felicis'e. Onu kendin ve Ginny arasında paylaştır. Ona benden hoşça kal dediğimi söyle. Gitsem iyi olacak, Dumbldore bekliyor -”

“Hayır!” dedi Hermione, Ron küçücük şişedeki altın rengi iksiri açarken, dehşete düşmüş görünüyordu. “Onu istemiyoruz, ne ile yüzleşeceğini biliyorsun, sen al?”

“Ben iyi olacağım, Dumbledore ile birlikteyim,” dedi Harry. “Sizin de iyi olduğunuzu bilmek istiyorum... böyle bakma Hermione, sonra görüşürüz.”

Ve portre deliğinden geçerek hızlıca Giriş Salonu'na geri koştu. Dumbledore meşeden yapılmış ön kapının orada bekliyordu. Harry en üstteki taş basamaktan aşağıya doğru kayarken, Dumbledore ona döndü. Harry nefes nefese kalmıştı, bir yandan da içinde yanan bir sancı duyuyordu.

“Pelerinini giyinirsen memnun olacağım, lütfen,” dedi Dumbledore, ve konuşmadan önce Harry pelerinini üzerine atana kadar bekledi,

“Çok iyi. Hadi gidelim?”

Taş basamaklardan önce Dumbledore inmeye başladı, yolculuk pelerini bu hareketsiz yaz havasında güçbela kımıldıyordu. Harry görünmezlik pelerinin altında aceleyle yanına ilerledi, halen nefes nefeseydi ve her zamankinden daha çok terliyordu.

“Fakat, insanlar sizin ayrıldığınızı görünce ne düşünecek, Profesör?” diye sordu Harry, aklı Malfoy ve Snape'te idi.

“Bir şeyler içmek için Hogsmeade'e indiğimi düşünecekler,” dedi Dumbledore neşeyle. “Bazen alışveriş yapmaya Rosmerta'ya giderim, veya Domuz Kafası'nı ziyaret ederim... veya şöyle bir görünürüm. Bir şeyler saklamak isteyen birilerini bulmak için doğru bir hedef.”

Alacakaranlık ışıklarının toplandığı yere doğru yol aldılar. Hava tamamiyle ıslak çimen, göl suyu ve Hagrid'in kulübesinden gelen duman kokularıyla doluydu. Herhangi tehlikeli veya korkutucu bir şeye doğru gittiklerine inanması çok zordu.

“Profesör,” dedi Harry sessizce, yolun sonundaki kapılar görüş alanlarından çıkarken, “Cisimlenecek miyiz?”

“Evet,” dedi Dumbledore. “Sanıyorum, şimdi cisimlenebilirsin?”

“Evet,” dedi Harry, “fakat izin belgem yok.”

Gitmeyi umduğu yerden yüz mil uzağa bir yere giderek her şeyi berbat edebileceğini düşününce; dürüst olmanın en iyi şey olduğunu anladı.

“Önemi yok,” dedi Dumbledore, “sana yine yardım edebilirim.”

Kapılardan, Hogsmeade'in ıssızlaşmış ve alacakaranlık ışıklarıyla aydınlanan arazisinden çıktılar. Yürürlerken karanlık çok hızlı çökmüştü ve ana caddeye ulaştıkları zaman neredeyse gece olmuştu. Dükkanların üzerindeki pencerelerden ışıklar parıldıyordu ve Üç Süpürge hanına yaklaştıklarında nahoş bir bağırış duydular.

“- ve dışarıda kal!” diye bağırdı Madam Rosmerta, kirli görünümlü bir büyücüyü zorla dışarı atarken. “Oh, merhaba, Albus... geç kaldın...”

“İyi akşamlar, Rosmerta, iyi akşamlar ... affet beni, Domuz Kafası'na gidiyordum... kusura bakma, fakat bu gece sessiz bir ortam istiyorum...”

Bir dakika sonra, hiçbir esinti olmamasına rağmen Domuz Kafası tabelasının az miktarda gıcırdadığı sokağa girmek için köşeyi döndüler. Üç Süpürge ile karşılaştırıldığında, bar tamamiyle boş görünüyordu.

“İçeri girmemiz gerekmeyecek,” diye mırıldandı Dumbledore, etrafına göz gezdirerek. “Hiç kimse gittiğimizi görmediği sürece... şimdi elini kolumun üzerine koy, Harry. Çok sıkı tutmana gerek yok, yalnızca sana rehberlik ediyorum. Üçe kadar sayınca - bir... iki... üç...”

Harry döndü. Hemen, kalın bir lastik borudan geçerken sıkıştığına dair korkunç bir duygu hissetti; nefes alamıyordu, vücudunun her parçası hemen hemen dayanabileceği son noktaya kadar sıkışmıştı ve sonra, tam boğulması gerektiğini düşündüğü anda, görünmez şeritler çözüldü ve taze, tuzlu havayı akciğer dolusu soluduğu serin bir karanlığa ayak bastı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM: MAĞARA

Harry tuz kokusunu alabiliyor ve saldırgan dalgaların sesini duyabiliyordu; ayışığı ile aydınlanmış denize ve yıldız kaplı gökyüzüne baktığı an, hafif ve serin bir esinti saçını karıştırdı. Altında su köpürürken ve çalkalanırken, kara bir kayanın toprak üstündeki yüksek çıkıntısının üzerinde duruyordu. Omzunun üstünden etrafa bir göz attı. Kule gibi bir uçurum arkalarında yükseliyordu, kara ve meçhul, sarp bir yamaçtı. Birkaç koca kaya yığını, Harry ve Dumbledore'un üzerinde durduğu gibi olan, geçmişte uçurumun bir tarafından kopmuş gibi görünüyordu. O yerin kasvetli ve göze batan bir görünümü vardı; deniz ve kayalıklar hoş olacak herhangi bir ağaç, veya çimen veya kum birikintisi dahi yoktu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Dumbledore. O yerin güzel bir piknik yeri olup olmadığı hakkında Harry'nin görüşünü almak istiyor gibiydi.

“Yetimhaneden aldığı çocukları buraya mı getiriyorlardı?” diye sordu; bir gezi için buradan daha az sıcak ve daha az güzel bir yer tahmin edemeyen Harry.

“Tam olarak değil,” dedi Dumbledore. “Arkamızdaki kayalıkların biraz ötesinde köy gibi bir yer var. Yetimlerin biraz deniz havası ve manzarası için ordan alındığına inanıyorum. Ama bence bu yere gelen sadece Tom Riddle ve onun genç kurbanlarıydı. Hiçbir Muggle olağanüstü bir dağcı olmadıkça bu kayalıklara ulaşamaz, ve botla sarp kayalıklara yaklaşamaz, etrafındaki sular çok tehlikeli. Riddle'ı

tırmanırken hayal ediyorum da; büyü Riddle'a halattan daha çok yardım etmiş olmalı. Ve muhtemelen korkutmanın verdiği haz için iki küçük çocuk getirdi. Sanırım bu yolculuk yalnız da yapılabilirdi, değil mi?”

Harry sarp kayalıklara baktı tekrar ve ahmakça şeyler hissetti.

“Ama onun -ve bizim- asıl hedefi biraz daha ilerde yatıyor. Gel.”

Dumbledore Harry'ye bir sıra çentikli oyuğun, aşağıdaki yarı batık ve uçuruma yakın koca kayalara doğru doğal bir basamak yaptığı yerdeki sarp kayalığın kenarına gelmesi için işaret etti. Çok tehlikeli bir çıkıntıydı. Çürümüş kolu tarafından biraz da olsun engellenen Dumbledore, yavaşça yürüdü. Altındaki kayalar deniz suyu yüzünden kaygandı. Harry yüzüne püsküren soğuk tuz damlacıklarını hissedebiliyordu. Uçurumun en yakınındaki kayaya ulaştığı gibi “Lumos” dedi Dumbledore. Bin tane altın ışık beneği Harry'nin çömeldiği yerdeki suyun kara yüzeyinde kıvılcımlar saçtı; arkasındaki kayanın kara duvarı da aydınlanmıştı.

“Gördün mü?” dedi Dumbledore sessizce, asasını biraz yukarda tutarken. Harry kayalıkta karanlık suyun girdap gibi döndüğü bir yarık gördü. “Biraz ıslanmaya itiraz etmezsin, değil mi ?”

“Hayır” dedi Harry.

“O zaman çıkar görünmez pelerinini -şimdilik ihtiyacımız yok- ve hadi dalalım suya,” Ve çok genç birisinin sahip olabileceği ani bir çeviklikle, kayadan aşağı kaydı, denize girdi, ve kayanın bir yüzündeki karanlık yarığa doğru kusursuz bir şekilde kurbağalama yüzmeye başladı, aydınlatılmış asası ağzındaydı. Harry pelerinini çıkardı, cebine tıktı ve Dumbledore'u takip etti. Su buz gibiydi; Harry'nin içi su dolmuş giysileri etrafında kabardı ve ağırlık yaptı.

Derin derin nefes alırken, ki bu burun deliklerinin yosunla ve tuzun keskin tadıyla dolmasına sebep oluyordu, titrek bir ışık gözüne ilişti, titrek ışık şimdi kayalığın derinliklerine doğru ilerliyordu. Sonunda yarık Harry'nin en sonuna kadar su ile dolmuş olabileceğini düşündüğü karanlık bir tünele açıldı. Nemli ve kaygan kayalar taş çatlasa üç ayak yüksekliğindeydi ve Dumbledore geçerken asasının bıraktğı ışık yüzünden ıslak zift gibi parlıyorlardı. Biraz ilerdeki giriş bir geçit oluşturarak sağa döndü ve Harry geçidin uçurumun derinliklerine doğru uzadığını gördü. Dumbledore'un peşinde yüzmeye devam etti, pürüzlü yerlere sürttüğünden dolayı hissizleşen parmak uçları taş gibi olmuştu.

Sonra Dumbledore'un sudan çıktığını farketti, gümüş saçı ve kara cübbesi parıldıyordu. Harry gideceği yere ulaştığında, kocaman bir mağaraya giden basamaklar gördü. Basamaklara tırmandı, sırılsıklam giysilerinden su damlıyordu, ve su yüzüne çıktı, durgun ve dondurucu hava yüzünden istemeden titriyordu.

Dumbledore mağaranın ortasında duruyordu. Dumbledore yerinde döndükçe asası yükseliyordu elinde, duvarları ve tavanı inceliyordu.

“Evet, işte bu yer” dedi Dumbledore.

“Nasıl emin olabiliyorsun?” diye fısıldayarak sordu Harry.

“Bu yerin tanınmış bir sihiri var,” dedi Dumbledore basitçe. Harry yaşadığı titremelerin iliklerine kadar donmuş olmasına mı, yoksa ordaki büyünün farkında olmasına mı bağlı olduğunu kestiremiyordu. Harry, Dumbledore'un yerinde dönmeye devam etmesini izliyordu, besbelli Harry'nin göremediği şeylere konsantre oluyordu. “Sadece bir bekleme odası, giriş salonu” dedi Dumbledore, bir ya da iki dakika

sonra. “Daha içerdeki yere girmeliyiz... Artık önümüzdeki engeller doğanınkinden çok Voldemort'unkiler olacak...”

Dumbledore mağaranın duvarına yaklaştı ve kararmış parmak uçlarıyla duvarı okşadı, Harry'nin anlamadığı garip bir dilde sözler mırıldanıyordu. Dumbledore iki kez mağaranın çevresinde yürüdü, yapabildiği kadar pürüzlü taşlara dokunuyordu, arasıra duruyor, belirli bir yer üzerinde parmaklarını ileri-geri hareket ettiriyordu, sonunda durdu, eliyle duvarın karşısındaki bir yere bastı.

“Burası,” dedi. “Buradan gidecez. Giriş gizli.”

Harry Dumledore'a nasıl bildiğini sormadı. Basitçe bakarak ve dokunarak herşeyi böyle kolayca halledebilen bir büyücü görmemişti hiç; ama Harry fazla tantananın ve patırtının genellikle uzmanlıktan çok beceriksizlik belirtisi olduğunu çok önceleri öğrenmişti. Dumbledore mağara duvarının bir adım gerisine geldi ve asasını kayaya doğru tuttu. Bir an kemerli bir şekil belirdi, sanki şekildeki yarığın arkasında güçlü bir ışık varmış gibi beyaz beyaz parlıyordu.

“Başardın!” dedi Harry geveze bir dille, ama daha kelimeler ağzından çıkmadan şekil kayboldu, kayayı her zamanki gibi sert ve yalın bir şekilde bıraktı. Dumbledore etrafına bakındı.

“Harry, çok üzgünüm, unuttum” dedi; asasını Harry'ye doğrulttu ve bir anda, Harry'nin elbiseleri sanki parlayan bir ateşin önünde oturuyorlarmış gibi kurulandı ve hafifçe ısındı.

“Teşşekür ederim,” dedi Harry minnettar bir halde, ama Dumbledore çoktan dikkatini yeniden sert kayaya çevirmişti. Daha büyü yapmayı denemedi, ama basitçe orda dumuş dikkatlice kayaya bakıyordu, sanki orda çok ilginç bir şey yazılmış gibi. Harry sessizce durdu;

Dumbledore'un dikkatini bozmak istemiyordu. İki dakika sonra Dumbledore sessizce, “Elbette değil. Çok ilkelce.”

“O ne, Pröfesör?”

“Bana kalırsa,” dedi Dumbledore, yaralı olmayan elini cübbesinin içine soktu ve Harry'nin iksir malzemelerini keserken kullandığı gibi kısa, gümüş bir bıçak çıkardı, “geçmek için ödeme yapmamız gerek.”

“Ödeme mi?” dedi Harry. “Kapıya bir şey vermelisin, değil mi?”

“Evet,” dedi Dumbledore. “Kan gerekli, eğer yanlışım yoksa.”

“Kan mı?”

“İlkelce olduğunu söyledim,” dedi, kibirli, hatta hayalkırıklığına uğramış görünen Dumbledore, çünkü Voldemort, Dumbledore'un öngördüğü gibi yüksek standartlarda beklenen sonucu verememişti. “Fikir şu ki, senin de bir sonuç çıkarabileceğin gibi, düşmanı odaya girmek için kendisini zayıflatmalı. Birkez daha Voldemort, fiziksel yaralardan daha korkunç şeyler olduğunu anlamakta sınıfta kalıyor”

“Ama hala böyle bir şey yapmaktan kaçınabilirsiniz...” dedi, bu konuda yeterince acı çekmiş Harry ve hiç hevesli değildi tekrar böyle bir şeye.

“Bazen bazı şeyler istemesen de kaçınılmazdır,” dedi Dumbledore, cübbesinin kolunu sallarken ve yaralı elinin ön tarafını açığa çıkarırken.

“Profesör!” diye itiraz etti Harry ileri atılarak, Dumbledore bıçağını kaldırmıştı. “Ben yapacam, ben-“ Ne söyleyeceğini bilmiyordu - “daha gencim, bana uyar değil mi?”

Ama Dumbledore sadece gülümsedi. Gümüş bir parlama oldu ve kırmızı bir şey fışkırdı; duvarın yüzü kara ve parıldayan damlalarla doldu.

“Çok naziksin, Harry,” dedi Dumbledore, şimdi kendi kestiği kolundaki derin yaranın üstünde asasının ucunu gezdiriyordu, böylece anında yara iyileşti, aynı Snape'in Malfoy'un yaralarını iyileştirdiği gibi, “Ama senin kanın benimkinden daha değerli. İşte, kanım bilmeceyi çözdü, değil mi?” Bir kemerin gümüş renginde parıldayan dış hatları bir kez daha duvarda belirdi, ve bu sefer yavaş yavaş kaybolmadı: Kan sıçramış kaya basitçe kayboldu, bütünüyle karanlık gibi görünen bir giriş bıraktı arkasında. “Peşimden gel,” dedi Dumbledore, topukları üstünde olan Harry ile kemerli yoldan geçti, geçtiği gibi hızla kendi asasını aydınlattı.

Tüyler ürperten bir manzarayla karşılaştı: Geniş ve kara bir denizin kenarında duruyorlardı, o kadar geniştiki, Harry gölün uzakta kalan kıyısını göremiyordu, mağaradaki tavan o kadar yüksektiki sonu gözükmüyordu. Puslu ve yeşilimsi bir ışık gölün ortası gibi görünen uzakta bir yerde parlıyordu; ışık tamamiyle aşağıdaki suya yansıyordu. Kadife gibi karanlığı bozan tek şey yeşilimsi alev ve iki asadan çıkan ışıktı, buna rağmen onların ışıkları Harry'nin umduğu kadarıyla karanlığın içine işlemiyordu. Nedense bu karanlık normal karanlıktan daha koyuydu.

“Hadi gidelim,” dedi Dumbledore yavaşça. “Suya basmamaya dikkat et. Bana yakın dur.” Göl kenarının etrafından yürümeye başladı, ve Harry Dumbledore'u yakından takip etti. Ayak sesleri yankılanıyor, suyun etrafını kuşatan kayanın dar kenarında çarpma sesleri çıkartıyordu. Tekrar tekrar yürümeye devam ettiler, ama manzara değişmedi: Bir tarafta, sert kayadan duvarlar, diğer tarafta, sınırsız

ve düzgünce uzayıp giden bir boşluk, donuk karanlık, gizemli ve yeşilimsi parıltının bulunduğu en ortadaki yerdeydi. Harry bu yeri ve bu yerdeki sessizliği çok bunaltıcı ve sinir bozucu buldu.

“Profesör?” dedi Harry sonunda. “Sizce Hortkuluk burada mı?”

“Evet” dedi Dumbledore. “Evet, bundan eminim. Asıl sorun, ona nasıl ulaşacağız?”

“Bir Çağırma Büyüsü yapmayı deneyemez miyiz?” dedi Harry, bunun aptalca bir soru olduğundan emindi. Ama burdan hemen çıkmak istediğini itiraf etmekten daha çok hevesliydi söylerken.

“Kesinlikle deneyebiliriz” dedi Dumbledore, aniden durdu, Harry nerdeyse ona çarpıyordu. “Neden sen yapmıyorsun?”

“Ben mi? Ta...tamam...” Harry bunu hiç beklemiyordu, ama boğazını temizledi ve asasını yukarıya kaldırarak, “Accio Hortkuluk!” dedi yüksek sesle.

Patlamaya benzer bir gürültüyle, yirmi fit uzakta çok büyük ve soluk bir şey karanlık sudan dışarı püskürdü; Harry ne olduğunu göremeden önce, gürültülü bir şapırtıyla ayna gibi olan yüzeyde büyük ve derin dalgalar yaratarak kaybolmuştu. Harry şok içinde geriye sıçradı ve duvara çarptı; Dumbledore'a döndüğünde yüreği hala deli gibi çarpıyordu.

“O neydi?”

“Bence, Hortkuluk'u almaya kalkışmamıza cevap gibi bir şeydi.”

Harry suya tekrar baktı. Suyun yüzeyi yeniden siyah bir cam gibi parıldıyordu: Dalgalar doğal olmayan bir şekilde hızlıca kaybolmuşlardı; Harry'nin kalbi yine de hızla çarpıyordu.

“Bunun olacağını biliyor muydunuz, efendim?”

“Ben Hortkuluk'u açıkça ellemeye kalkıştığımızda bazı şeyler olabileceğini düşündüm. Bu çok güzel bir fikir Harry; neyle yüzleştiğimizi ortaya çıkartmaya dair en basit örnek.”

“Ama o şeyin ne olduğunu bilmiyoruz ki” dedi, hiç tekin gözükmeyen durgun suya bakan Harry.

“Şeyler demek istedin herhalde” dedi Dumbledore. “Onlardan sadece bir tane olduğundan çok şüpheliyim. Devam edelim mi?”

“Profesör?”

“Evet, Harry?”

“Bu göle girmemiz gerekiyor mu sizce?”

“Girmek mi? Sadece çok şanssızsak.”

“Sizce Hortkuluk en altta değil, değil mi?”

“Hayır... Bence Hortkuluk tam ortada.” Ve Dumbledore asasıyla gölün merkezindeki puslu yeşil ışığı işaret etti. “Demek ki onu almak için gölün karşısına geçmemiz gerek”

“Evet, bence de.” Harry hiçbir şey demedi. Tüm su yaratıklarını, dev yılanları, şeytanları, garkenezleri, ve cinleri düşündü...

“Aha,” dedi Dumbledore, ve yeniden durdu; bu sefer, Harry gerçekten ona çarptı; bir an kara suyun kenarında sendeledi, ve Dumbledore yaralı olmayan eliyle Harry'nin kolunun üst kısmını sıkıca kavrayarak onu geri çekti. “Üzgünüm, Harry, seni uyarmalıydım. Duvarın karşısında dur, lütfen; sanırım yeri buldum.”

Dumbledore'un ne demek istediği hakkında Harry'nin hiçbir fikri yoktu; Harry'nin söyleyebildiği kadarıyla karanlık kıyının bu parçası

kesinlikle diğerleri gibiydi, ama Dumbledore orayla ilgili özel bir şey bulmuş gibi görünüyordu. Bu sefer Dumbledore elini kayalık duvarın üzerinde değil ama bunaltıcı havaya doğru hızlıca hareket ettiriyordu, sanki görünmez birşeyi tutmayı ya da bulmayı umuyordu.

“Oho,” dedi Dumbledore sevinçle, dakikalar sonra. Elini havanın ortasında Harry'nin göremediği bir şey üzerinde kapatmıştı. Dumbledore suya daha çok yaklaştı; bombeli ayakkabılarının uçları kayanın en büyük kenarına bastığı an Harry endişeyle onu izledi. Elini havada sıkıca kapalı tutarken, Dumbledore diğer eliyle asasını kaldırdı ve yumruğuyla belirli bir noktaya hafifçe vurdu.

Aniden kalın, bakırımsı ve yeşil bir zincir bunaltıcı havanın ortasında belirdi, Dumbledore'un sımsıkı kapanmış elinde suyun derinliklerinden uzadıça uzuyordu. Dumbledore elinden bir yılan gibi kaymaya başlayan zinciri bağladı, kendisini çınlayan ve kayalık duvarlarda gürültüyle yankılanan bir sesle yere sarıyor, kara suyun derinliklerinden bir şey çekiyordu. Küçük bir botun hayaletimsi başı yüzeye çıktı, zincir gibi yeşil yeşil parlıyordu, ve Harry ile Dumbledore'un olduğu kıyıya doğru gelen küçük bir dalgayla zar zor suyun üstünde kaldı.

“Onun orda olduğunu nasıl bildiniz?” diye sordu Harry şaşkınlıkla.

Kayık nazik bir darbeyle kıyıya vurduğu an “Büyü arkasında her zaman izler bırakır,” dedi Dumbledore, “bazen çok özel izler. Ben öğrettim Tom Riddle'a. Onun tarzını biliyorum.”

“Bu... bu kayık güvenli mi?”

“Ah evet, sanırım güvenli. Voldemort istediği zaman Hortkuluk'u almak ya da karşıya geçmek ve aynı zamanda göle koyduğu

yaratıkların gazabını üstüne çekmemek için bu aracı yaratmak zorundaydı.”

“O zaman sudaki şeyler bize bir şey yapmaz, eğer Voldemort'un kayığıyla geçersek, değil mi?”

“Sanırım kendimizi onların kararlarına teslim etmeliyiz, bir noktada, bizim Lord Voldemort olmadığımızı kavramalısın. Şimdiye kadar, nedense, başardık. Kayığı yükseltmemize izin verdiler.”

“Ama neden izin verdiler?” diye sordu, kıyıdan uzaklaştıkları gibi karanlık sudan çıkan dokunaçların görüntüsünü kafasından silkip atamayan Harry.

“Voldemort sadece çok büyük bir büyücünün kayığı bulabileceğinden oldukça eminmiş,” dedi Dumbledore.

“Sanırım Voldemort her türlü riske hazırlanmış olmalı, düşüncesine göre, en muhtemel olmayan olasılık, birisinin kayığı bulmasıydı, ilerde sadece kendisinin geçebileceği engeller koymuş olduğunu biliyordu. Onun doğru olup olmadığını göreceğiz.”

Harry kayığa baktı. Kayık gerçekten çok küçüktü. “İki kişi için yapılmış gibi görünmüyor. İkimizi de taşıyacak mı? Çok mu ağır oluruz kayık için?”

Dumbledore kendi kendine güldü. “Voldemort ağırlığa önem vermez, ama karşıya geçecek büyü gücü miktarına bakar. Bana kalırsa kayığa bir tılsım konulmuş olabilir, böylece bir kerede sadece bir büyücü kayığı kullanacak.”

“Ama o zaman -?”

“Sanırım sen sayılmazsın, Harry: Sen reşit değilsin ve uygun nitelikler sende yok henüz. Voldemort 16 yaşında bir çocuğun bu

yere ulaşabileceğini ummamıştır: Sanırım senin gücünün benimkiyle mukayese edilerek göz önünde bulundurulması düşük bir ihtimal.” Bu sözler Harry'nin moralini yükseltmeye yetmedi; herhalde Dumbledore bunu biliyordu ki ekledi, “Voldemort'un hatası, Harry, Voldemort'un hatası... Yaş budalaca ve dikkatsizdir, gençliği küçümsediği zaman.... Şimdi, ilk sen, bu sefer, suya dokunmamaya dikkat et. Dumbledore kenara çekildi ve Harry dikkatlice kayığa bindi. Zinciri zemine dolayan Dumbledore da kayığa adımını attı. İkisi beraber tıkışmışlardı; Harry rahatça oturamıyordu, ama çömeldi, dizleri hemen harekete geçmiş olan kayığın kenarından dışarı çıkıyordu. Denizi yaran kayığın kıçının ipek gibi hışırtısından başka bir ses yoktu; sanki görünmez bir ip onu ortadaki ışığa doğru çekiyormuş gibi kayık kendi kendine hareket ediyordu. Çok geçmeden mağaranın duvarlarını göremez oldular; dalgaların olmaması hesaba katılmazsa denizde olmalıydılar.

Harry aşağıya baktı ve ilerledikçe karanlık suda kıvılcımlar saçan asasındaki ışığın altın yansımasını ve parıltısını gördü. Kayık cam gibi olan yüzeyde derin dalgaları keserek ilerliyor, karanlık bir ayna gibi olan gölde oyuklar açıyordu...

Ve Harry sonunda onu gördü, mermer beyazıydı, sudan birkaç metre yüksekte süzülüyordu. “Profesör!” dedi Harry ve ürkmüş sesi sessiz suda yüksek sesle yankılandı.

“Harry?”

“Sanırım suda bir el gördüm - bir insan eli!”

“Evet, eminim ki görmüşsündür,” dedi Dumbledore sakince.

Kaybolan eli arayan Harry gözünü suya dikip uzun uzun baktı, ve iğrenç bir şeyin boğazında düğümlendiğini hissetti.

“Demek ki o suda zıplayan şey -?” Ama Dumbledore cevabını vermeden Harry cevabı buldu; asanın ışığı suyun net gözüken bir bölümüne kaydı ve bu sefer metrelerce aşağıda sırtüstü yatan ölü bir adamı gözler önüne serdi, gözleri sanki örümcek ağıyla kaplanmış gibi pusluydu, cübbesi ve saçı etrafında duman gibi dönüyordu.

“Burda cesetler var!” dedi Harry, sesi ona uymayan bir şekilde ve her zamankinden daha yüksek çıktı.

“Evet,” dedi Dumbledore uysalca, “ama şimdi onlar hakkında endişelenecek zamanımız yok.”

“Şu an mı?” diye tekrar etti, bakışlarını sudan ayırıp Dumbledore'a bakan Harry.

“Onlar altımızda barış içinde yalnızca sürüklenirken değil,” dedi Dumbledore. “Cesetten korkulacak hiçbir şey yok, Harry, aynı karanlıktan korkulacak bir şey olmadığı gibi. Her ikisinden de gizlice korkan Lord Voldemort bunu kabul etmiyor. Ama bir kez daha irfanının eksikliğini gözler önüne serdi. Bizim ölüme ve karanlığa baktığımızda korkacağımız meçhul, daha başka bir şey yok.”

Harry hiçbir şey demedi; tartışmak istemiyordu, ama çevresinde ve altında yüzen cesetlerin düşüncesini çok korkunç buldu, ve daha korkunç olanı, onların tehlikesiz olduğuna inanmamıştı.”

“Ama onlardan biri zıpladı,” dedi, sesini Dumbledore'unki gibi sakin ve dengeli çıkartmaya çalışan Harry. “Hortkuluk'u çağırmayı denediğimde, bir ceset gölden havaya sıçradı.”

“Evet,” dedi Dumbledore. “Hortkuluk'u aldığımızda onların daha az barışsever olacaklarından eminim. Bununla birlikte, soğukta ve karanlıkta yaşayan bir çok canlı gibi, onlar sıcaklıktan ve ışıktan korkarlar, bu da demek oluyor ki bize en iyi yardım edebilecek şeyi

çağırmalıyız. Ateş, Harry,” diye ekledi Dumbledore gülümsemeyle, Harry'nin şaşkın ifadesine yanıt olarak.

“O... doğru...“ dedi Harry aceleyle. Kayığın değişmez bir şekilde ilerlediği yerdeki yeşil parıltıya bakmak için kafasını çevirdi. Korkmamış numarası yapamadı. Ölülerle dolup taşan, büyük ve kara göl... Profesör Trelawney ile buluşması, Ron ve Hermione'ye Felix Felicis'i verişi saatler ve saatler önceydi.... Aniden onlara daha iyi bir elveda demiş olmayı istedi...ve Ginny'yi hiçbir şekilde görememişti...

“Neredeyse geldik,” dedi Dumbledore neşeli bir şekilde. Yeterince emindi, çünkü en sonunda yeşilimsi ışık daha çok parlıyor görünüyordu, ve birkaç dakika içinde, kayık durmuştu, Harry ilk seferde göremediği bir şeye çarptı, ama Harry ışıldayan asasını kaldırdığında merkezde pürüzsüz bir kayanın bulunduğu küçük bir adaya ulaşmış olduklarını gördü. “Suya değmemeye dikkat et,” dedi Dumbledore tekrar, Harry kayıktan çıkar çıkmaz.

“Ada, Dumbledore'un ofisinden büyük değildi, sadece yakından bakınca yassı ve kara bir taşın üstünde daha parlak görünen yeşilimsi kaynağın genişliğindeydi. Harry gözlerini kısarak baktı; ilk önce, onun bir çeşit lamba olduğunu düşündü, ama sonra ışığın daha çok Düşünseli'ne benzeyen sütun üstüne konmuş taş bir kaptan geldiğini gördü. Dumledore kaba yaklaştı ve Harry'yi takip etti. Yan yana, ona baktılar. Kap fosforumsu parıltılar yayan zümrüt yeşili bir sıvıyla doluydu.

“O ne?” diye sordu Harry yavaşça.

“Emin değilim,” dedi Dumbledore. “Nedense, kandan ve cesetlerden daha endişe verici bir şey.” Dumbledore cübbesinin kolunu kömür

gibi olmuş elinin üstüne çekti, ve yanık parmaklarının uçlarını iksirin yüzeyine doğru gerdi.

“Hayır, dokunmayın, efendim -!”

“Dokunamam,” dedi hafifçe gülümseyen Dumbledore. “Anladın mı? Bundan daha fazla yaklaşamam. Sen dene.”

Gözlerini dikip bakan Harry elini kabın içine soktu ve iksire dokunmaya kalkıştı. Onun 3 cm'den sonra yaklaşmasını engelleyen görünmez bir bariyerle karşılaştı. Çok sert basmasına rağmen, parmakları hiçbir şeye, ama sadece yoğun ve esnek havaya çarptı.

“Uzaklaş, lütfen, Harry,” dedi Dumbledore. Asasını kaldırdı ve iksirin üzerinde sessizce mırıldanarak karışık hareketler yaptı. İksirin belki de çok az daha parlaması hariç hiçbir şey olmadı. Dumbledore meşgulken Harry sessiz kaldı, ama bir süre sonra Dumbledore asasını geri çekti, ve Harry konuşmak için tekrar müsait bir zaman olduğunu düşündü.

“Sizce Hortkuluk onun içinde, değil mi, efendim?”

“Evet.” dedi Dumbledore, kabın içine dikkatle ve daha yakından baktı. Harry yeşil iksirin düzgün yüzeyinde yüzünün başaşağı yansımasını gördü. “Ama nasıl erişeceğiz ona? Bu iksiri ne el ile, ne görünmez yaparak, ne ayırarak, ne kepçe ile boşaltarak, ne bir hortumla dışarı çıkartarak, ne de Biçim Değiştirerek, büyüleyerek, ya da onun doğasını değiştirerek geçemeyiz.” Hemen hemen aklı başında olmayan bir şekilde, Dumbledore asasını tekrar kaldırdı, havada döndürdü ve büyü yoluyla çağırdığı kristal kadehi yakaladı. “Bu iksirin içmek için olduğu kararına varabilirim sadece.”

“Ne?” dedi Harry. “Hayır!”

“Evet, eminim: Sadece içerek kabı boşaltabilirim ve içinde ne olduğunu görebilirim.”

“Ama ya... ya sizi öldürürse?”

“Oh, öyle olacağından şüpheliyim,” dedi Dumbledore kolayca. “Lord Voldemort bu adaya ulaşan kişiyi öldürmek istemeyecektir.”

Harry buna inanamadı. Bu da herkesi iyi görmek için Dumbledore'un deli inadından biri miydi? “Efendim,” dedi, sesini uygun tutmaya çalışan Harry, “efendim, bu Voldemort bizim...”

“Üzgünüm, Harry; söylemeliydim, o bu adaya ulaşan kişiyi hemen öldürmek istemeyecektir,” diye düzeltti Dumbledore. “Buraya kadar savunmalarını nasıl geçebilmeyi başardıklarını öğrenmek için onları yeterince canlı bırakacaktır ve, en önemlisi, onların kabı boşaltma işinde niye dikkatli olduklarını da öğrenmek isteyecektir. Unutma ki Lord Voldemort Hortkuluk'u sadece kendinin bildiğini sanıyor.”

Harry konuşmaya kalkıştı, ama bu sefer zümrüt yeşili olan sıvıya hafif kaşlarını çatarak bakan Dumbledore sessizlik anlamında elini kaldırdı, belliki zor düşünüyordu.

“Şüphesiz,” dedi, sonunda, “bu iksir benim Hortkuluk'u almamı engelleyecek bir rol oynamalı. Beni paralize edebilir, burda niçin olduğumu unutturabilir, çok acı yaratarak beni çıldırtabilir, ya da beni kabiliyetsiz hale getirebilir. Bu durumda, Harry, benim iksiri içmeye devam etmemden emin olmak senin işin olacak, iksiri benim itiraz eden ağzıma boşaltmak zorunda kalsan bile. Anladın mı?”

İkisinin de gözleri kabın üzerinde yoğunlaştı, her iki soluk yüz garip ve yeşil bir ışıkla parladı. Harry konuşmadı. Bunca yol için neden davet edilmişti... böylece Dumbledore'a çekilemez acılar çektirebilecek bir iksiri zorla içirmek için mi?

“Hatırladın mı,” dedi Dumbledore, “senin benle gelmen için koyduğum şartları?”

Kabın yeşil yeşil yansıyan ışığında mavi gözleri yeşile dönmüş gözlere bakan Harry tereddüt etti. “Ama, ya...?”

“Benim vereceğim komutları yerine getireceğine dair yemin ettin, etmedin mi?”

“Evet, ama...?”

“Bir tehlike olabilir diye uyardım seni, uyarmadım mı?”

“Evet,” dedi Harry, “ama...”

“İyi, o zaman,” dedi, birkez daha kolları titreyen ve boş kadehi kaldıran Dumbledore, “emirlerimi aldın.”

“Niye sizin yerinize ben içmiyorum?” dedi Harry ümitsizce.

“Çünkü ben daha yaşlıyım, daha zekiyim, ve daha az değerliyim,” dedi Dumbledore. “Son kez, Harry, bunu benim içmemi sağlamak için elinden geleni yapacağına söz verir misin?”

“Yapmasak olmaz mı...?”

“Söz mü?”

“Ama...”

“Söz verdin, Harry”

“Ben... doğru, ama...”

Harry daha fazla şikayet edemeden önce Dumbledore, kristal kadehi iksirin içine daldırdı. Yarım saniye sonra, Harry onun kadeh ile iksire dokunamayacağını ümit etti, ama sanki bir şey yokmuş gibi kristal,

yüzeyin içine battı; bardak ağzına kadar dolunca, Dumbledore kadehi dudağına götürdü. “Sağlığına, Harry.”

Ve kadehten içti. Dehşete düşen Harry izledi, elleri kabın kenarını o kadar sert tutuyorduki, parmak uçları hissizleşmişti.

“Profesör?” dedi merakla, Dumbledore boş bardağı indirdiği an. “Nasıl hissediyorsunuz?”

Dumbledore kafasını salladı, gözleri kapalıydı. Harry onun acı içinde olup olmadığını merak etti. Dumbledore bardağı körü körüne kaba geri daldırdı, yeniden doldurdu, ve bir kez daha içti.

Sessizlik içinde, Dumbledore üç kadeh dolusu iksir içti. Sonra, dördüncü kadehin yarısında, sendeledi ve kaba doğru düştü. Gözleri hala kapalı, nefes alışverişi ağırdı.

“Profesör Dumbledore?” dedi sesi zorla çıkan Harry. “Beni duyabiliyor musunuz?”

Dumbledore cevap vermedi. Yüzü sanki derin bir uykudaymış gibi seğiriyordu, ama korkunç bir rüya görüyordu. Kadehteki eli gevşiyordu; iksir neredeyse dökülüyordu. “Profesör, beni duyabiliyor musunuz?” diye tekrarladı yüksek sesle, sesi mağarada yankılandı.

Dumbledore nefes nefese kaldı ve sonra Harry'nin tanımadığı bir seste konuştu, Dumbledore'un bu kadar korktuğunu hiç görmemişti.

“İstemiyorum... Beni...”

Harry çok iyi bildiği bembeyaz surata, kancalı burna ve yarım ay şeklinde gözlüklere gözlerini dikip baktı ve ne yapacağını bilmiyordu.

“... sevmiyorum... durmak istiyorum...” diye inledi Dumbledore.

“Siz... duramazsınız, Profesör,” dedi Harry. “İçmeye devam etmelisiniz, hatırladınız mı? Bana içmeye devam etmeliyim demiştiniz. İşte...” Kendinden nefret ederek, yaptığını reddeden Harry kadehi Dumbledore'un ağzına doğru zorladı ve boşalttı, böylece Dumbledore kadeh içindeki geri kalan iksir içti.

“Hayır...” diye inledi, Harry kadehi kaba geri daldırıp yeniden doldurunca. “İstemiyorum... istemiyorum... izin ver gideyim...”

“Herşey yolunda, Professör,” dedi eli titreyen Harry. “Herşey yolunda, ben burdayım...”

“Kes şunu, kes,” diye inledi Dumbledore.

“Evet... evet, bu herşeyi kesecek,” diye yalan söyledi Harry. Harry kadehin içini Dumbledore'un açık ağzına boşalttı. Dumbledore çığlık attı; ses tüm uçsuz bucaksız mağarada yankılandı, ölü kara suyun ötesine geçti.

“Hayır, hayır, hayır, hayır, yapamam, yapamam, bana yaptırma, uyarılmadım...”

“Herşey yolunda, Profesör, herşey yolunda!” dedi Harry yüksek sesle, elleri o kadar titriyorduki iksir dolu altıncı kadehi zar zor boşalttı; kap şimdi yarısına kadar boşalmıştı. “Size hiçbir şey olmuyor, güvendesiniz, bu gerçek değil, gerçek olmadığına yemin ediyorum - alın bunu, şimdi, alın bunu...” Ve uysalca, Dumbledore içti, sanki Harry'nin sunduğu şey bir panzehirdi, ama kadehi içip bitirdikten sonra, dizlerinin üstüne çöktü, kontrolsüzce titriyordu.

“Hepsi benim hatam, hepsi benim hatam,” diye hıçkırarak ağladı Dumbledore. “Lütfen kes şunu, biliyorum hata yaptım, lütfen kes şunu ve ben hiçbir zaman, tekrar asla...”

“Bu kesecek, Profesör,” dedi Dumbledore'un ağzına iksir dolu yedinci kadehi boşaltırken sesi çatlayan Harry.

Dumbledore çömelmeye başladı sanki işkence yapan kimseler etrafını sarmıştı; inlediği an zedelenmiş eli az daha Harry'nin titreyen elindeki yeniden doldurulmuş kadehe çarpıyordu, “onları inciltme, onları inciltme, lütfen, lütfen, benim hatam, onların yerine bana zarar ver...”

“İşte, için bunu, için bunu, iyi olacaksınız,” dedi Harry ümitsizce, ve birkez daha Dumbledore denileni yaptı, gözlerini sımsıkı kapattığı anda ağzını açtı ve baştan aşağı kadar titredi. Ve tekrar çığlık atarak ileriye düştü, Harry dokuzuncu kadehi doldururken, yumruklarını yere vuruyordu.

“Lütfen, lütfen, lütfen, hayır... o değil, o değil, herşeyi yapacağım...”

“Sadece için, Profesör, sadece için...”

Dumbledore susuzluktan ölen bir çocuk gibi içti, ama bitirdiğinde, sanki içi yanıyormuş gibi haykırdı. “Yeter, lütfen, yeter...”

Harry bir kadeh dolusu iksiri onuncu kez doldurdu ve kristalin kabın tabanına sürttüğünü hissetti. “Nerdeyse bitti, Profesör. İçin şunu, için...”

Dumbledore'un omuzlarını tutarak destek oldu ve tekrar, Dumbledore kadehi içip bitirdi; sonra Dumbledore her zamankinden daha şiddetli bağırdığı zaman, kadehi yeniden dolduran Harry yeniden ayaktaydı, “Ölmek istiyorum! Ölmek istiyorum! Kes şunu, kes şunu, ölmek istiyorum!”

“İçin şunu, Profesör. İçin şunu....”

Dumbledore içti ve bitirdiği gibi, “ÖLDÜR BENİ!” diye haykırdı.

“Bu - bu yapacak!” diye soludu Harry. “Sadece için ... Bitecek... hepsi bitecek!” Dumbledore yutkundu, son damlasına kadar içti, ve sonra büyük, sarsıntılı bir solumayla yüz üstü yuvarlandı.

“Hayır!” diye bağırdı kadehi yeniden doldurmak için ayakta duran Harry; kadehi kaba bırakmak yerine, kendini Dumbledore'un yanına attı, ve onu sırtüstü çevirdi; Dumbledore'un gözlüğü yamulmuştu, hayretten ağzı açık kalmıştı, gözleri kapalıydı. “Hayır.” dedi Dumbledore'u sallayan Harry, “hayır, ölemezsin, zehir olmadığını söyledin, uyan, uyan - Rennervate!” diye haykırdı asasını Dumbledore'un göğsüne doğru tutan Harry; kırmızı bir ışık parlaması oldu, ama hiçbir şey olmadı

“Rennervate - efendim - lütfen”

Dumbledore'un göz kapakları titredi; Harry'nin kalbi çarptı, “Efendim, siz -?”

“Su,” dedi Dumbledore çatlak sesle.

“Su,” diye soludu Harry. “Evet ...” Dumbledore'un ayaklarına atıldı ve onun kaba bıraktığı kadehi kavradı; Harry kabın dibinde kıvrılmış bir şekilde yatan altın madalyonu son anda farketti.

“Aguamenti!” diye bağırdı asasıyla kadehi dürten Harry. Kadeh temiz suyla doldu; Harry Dumbledore'un yanında dizlerinin üstüne çöktü, kafasını kaldırdı, ve bardağı Dumbledore'un dudaklarına götürdü - ama bardak boştu. Dumbledore inledi ve solumaya başladı. “Ama benim, biraz -bekleyin- Aguamenti!” dedi tekrar, asasını kadehe doğru tutan Harry. Birkez daha, bir saniyeliğine, içinde temiz su parıldadı, ama Dumbledore'un dudaklarına yaklaştırınca, su tekrar kayboldu. “Efendim, deniyorum, deniyorum!” dedi Harry çılgınca, ama Dumbledore'un onu duyabildiğini sanmıyordu; kendini onun

tarafına doğru devirmişti ve ıstırap verici sesler çıkaran büyük ve hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu. “Aguamenti - Aguamenti - AGUAMENTI!”

Kadeh bir kez daha doldu ve boşaldı. Ve şimdi Dumbledore'un nefesi zayıflıyordu. Beyni panik içinde dönen Harry, içgüdüsel olarak suyu almak için tek bir yolun kaldığını biliyordu, çünkü Voldemort böyle planlamıştı... Kendini kayalığın kenarına attı ve kadehi sonuna kadar, kaybolmayan buz gibi suyla doldurarak göle daldırdı. “Efendim - işte!” diye haykırdı, ve ileriye doğru bir hamle yaparak acemice suyu Dumbledore'un yüzüne boşalttı.

Yapabileceğinin en iyisiydi, çünkü bardağı tutmayan kolundaki donma duygusu suyun ürpertisini kolay kolay atmıyordu. Yapışkan ve beyaz bir el Harry'nin bileğini kavradı, ve elin sahibi yaratık onu yavaşça kayalığın öbür tarafına, geriye doğru çekiyordu. Gölün yüzeyi artık ayna gibi pürüzsüz değildi; göl çalkalanıyordu, ve Harry'nin baktığı her yerden beyaz kafalar ve beyaz eller çıkıyordu, içeri gömük ve kör gözleriyle erkekler, kadınlar ve çocuklar kayalığa doğru hareket ediyorlardı: Kara sudan bir ölüler ordusu kalkıyordu.

Kolunu yakalayan Inferius'a asasını doğrulttuğu an “Petrificus Totalus!” diye haykırdı, adanın pürüzsüz ve ıslak olan zeminine tutunmak için çaba sarfeden Harry. Inferius bir şapırtıyla gerisin geri suya düşerek Harry'yi serbest bıraktı; ayağını çekiştirdi, ama daha çok Inferi kayalığa çıkmaya devam ediyor, kemikli elleri adanın ıslak zeminini tırmalıyordu, içi su dolmuş eski püskü giysilerle sürünürlerken ve basık yüzleri öfkeyle bakarken onların boş, donmuş gözleri Harry'nin üzerindeydi.

“Petrificus Totalus!” diye bağırdı geri geri giderken asasını havada hızla hareket ettiren Harry, tekrar; altı ya da yedi tanesi toz haline

geldi, ama daha fazlası ona doğru geliyordu. “Impedimenta! Incarcerous!” Çok azı tökezledi, bir ya da iki tanesi iplerle bağlandı, ama onların arkalarından kayalığa tırmananlar sadece düşmüş olanların üzerinden basıp geçtiler. Elinde asasıyla hala havayı yaran Harry, “Sectum-Sempra! SECTUM-SEMPRA!” diye haykırdı. Ama onların sırılsıklam paçavra giysilerinde ve buz gibi yüzlerinde derin yaralar açılmasına rağmen hiç dökülen kanları yoktu: Yürümeye devam ettiler, sıkılmış elleri hissizce ona doğru uzandı, ve Harry geri geri daha uzağa ilerlediği an onu arkadan kuşatan kolların olduğunu hissetti, sıska ve ölüm kadar soğuk kollar, onu kaldırdıkları ve taşımaya başladıkları an ayakları yerden kesildi, yavaşça ve kararlı bir şekilde suya doğru, hiçbir kurtulma şansı olmadığını biliyordu, boğulacaktı ve Voldemort'un parçalanan ruhlarını barındıran parçalardan biri için bir ölü gardiyan daha olacaktı...

Ama sonra, karanlığın içinde, bir ateş patlaması oldu; koyu kırmızı ve altın renginde bir alev halkası kayalığı kapladı, böylece Harry'yi sıkıca tutan Inferiler tökezlediler ve sarsıldılar; suya gitmek için alevlerden geçmeye cüret edemediler. Harry'yi bıraktılar; Harry yere çaptı, kayalıkta kaydı, ve kolu sıyırıp geçirerek düştü, sonra asasını kaldırarak gerisin geri çabucak tırmandı ve etrafına bakındı.

Dumbledore yeniden ayaktaydı, etrafını saran tüm Inferiler kadar solgundu, ama aynı zamanda tümünden daha uzundu, gözlerinde alevler dans ediyordu; asası bir meşale gibi kaldırıldı ve ucundan alevler yayıldı, muazzam bir kement gibi onları sıcaklık çemberine aldı. Inferiler birbirlerine çarptı, onları kuşatan alevden kaçmak için körü körüne girişimde bulunuyolardı...

Dumbledore taş kabın tabanından madalyayı kaptı ve cübbesinin içine yerleştirdi. Söz olmadan, Harry'ye yanına gelmesini işaret etti.

Alevlerden dolayı telaşa kapılmış olan Inferiler ,Dumbledore Harry'yi kayığa götürürken avlarının ayrılıyor olmalarından habersiz gibi görünüyolardı. Şaşkın Inferiler kayarak karanlık sulara düştükleri su kıyısına doğru hareket ederken, alev halkası onlarla beraber hareket ediyordu. Her tarafı titreyen Harry, Dumbledore'un kayığa binip binemeyeceğini düşünüyordu; bu işe kalkışırken düşecek gibi oldu; tüm gücü etraflarını çevreleyen koruyucu alev halkasını ayakta tutma işine gidiyor gibi görünüyordu. Harry onu tuttu ve yerine oturmasına yardım etti. Bir kez daha güvenle içine sıkıştıklarında, kayık karanlık sularda geriye doğru, kayalıktan uzağa, hareket etmeye başladı, hala alev halkası tarafından etrafları çevriliydi, ve altlarında böcek sürüsü gibi olan Inferiler yeniden yüzeye çıkmaya cesaret edemiyorlar gibi görünüyordu.

“Efendim,” diye soludu Harry, “efendim, unuttum -ateş yüzünden- bana doğru geliyolardı ve telaşa kapıldım...”

“Tamamiyle anlaşılır bir durum,” diye mırıldandı Dumbledore. Harry onun çok zayıf çıkan sesi yüzünden korkuya kapıldı.

“Küçük bir çarpmayla kıyıya yanaştılar ve Harry dışarı fırladı, sonra çabucak Dumbledore'a döndü. Dumbledore kıyıya ulaştığı an asasının elinden düşmesine izin verdi; alev halkası kayboldu, ama Inferiler yeniden su yüzüne çıkmadı. Kayık bir kez daha suya battı; zincirleri de şakırdayarak ve çıngırdayarak yılan gibi suya doğru süzüldü. Dumbledore derin bir oh çekti ve mağara duvarına yaslandı.

“Güçsüzüm...” dedi.

“Endişelenmeyin, efendim,” dedi Dumbledore'un olağanüstü solgunluğundan ve bitkin halinden dolayı endişeli görünen Harry, bir

solukta. “Endişelenmeyin, ben ikimizi de geri götüreceğim... Bana yaslanın, efendim...”

Ve Dumbledore'un yaralı olmayan elini omuzuna koyan Harry, Dumbledore'un ağırlığının büyük bir kısmına katlanarak müdürüne gölün etrafında yol gösterdi.

“Koruma... hepsinden sonra... iyi tasarlanmış,” dedi Dumbledore, baygın bir şekilde. “Birisi yalnız başına bunu başaramazdı... Başardın, çok iyiydin, Harry...”

“Şimdi konuşmayın,” dedi Harry, Dumbledore'un sesinin ne kadar kötü çıktığı konusunda endişeleniyordu, ne kadar çok sürüklenmişti. “Enerjinizi koruyun, efendim... Yakında burdan dışarı çıkacağız...”

“Kemerli geçit yeniden kapanmış olacak... Bıçağım...”

“Gerek yok, kayalıkta yaralanmıştım,” dedi Harry kesin bir şekilde. “Sadece nerde olduğunu söyleyin...”

“İşte...”

Harry sıyrık ön kolunu taşın üstünden geçirdi: Kan haracını alan kemerli kapı derhal yeniden açıldı. Dış mağaraya geçtiler, ve Harry Dumbledore'a kayalıktaki yarığı dolduran buz gibi sudan geçerken yardım etti.

“Herşey yoluna girecek, efendim,” dedi Harry, tekrar üst üste, Dumbledore'un sessizliğinden endişelenen Harry'nin şimdi kendi sesi zayıflamıştı. “Nerdeyse oradayız... Cisimlenerek ikimiz de geri gidebiliriz... Endişelenmeyin...”

“Endişelenmiyorum, Harry,” dedi Dumbledore, sesi dondurucu suya rağmen daha güçlüydü. “Seninleyim.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM: YILDIRIM ÇARPMIŞ KULE

Bir kez daha yıldızlı gökyüzünün altına çıktıklarında Harry, Dumbledore'u önce en yakın kayaya taşıdı, sonra da ayağa kaldırdı. Sırılsıklam ve titrer bir şekilde ve Dumbledore'un ağırlığı hala üzerindeyken Harry, şimdiye dek hiç olmadığı kadar gidecekleri yere konsantre oldu: Hogsmeade'e. Gözlerini kapatıp, Dumbledore'un kolunu olabildiğince sert kavrayarak, o korkunç kavrayışa doğru bir adım attı.

Gözlerini açmadan bunun işe yaradığını anlamıştı: tuzun kokusu ve denizin meltemi gitmişti. O ve Dumbledore titreyerek birden Hogsmeade'de karanlık ana caddenin ortasında duruyorlardı. Korkunç bir an için Harry'nin hayal gücü ona dükkanların arasından kendine doğru sürünerek ilerleyen daha çok Inferi gördüğünü düşündürdü, gözlerini kırpıştırdı ve orada kımıldayan hiçbir şey olmadığını gördü; her şey hareketsizdi ve birkaç sokak lambası ve yüksek pencerenin dışında her taraf tamamiyle karanlıktı.

“Başardık, Profesör!” diye fısıldadı Harry zorlukla; aniden göğsünü yakan bir acı olduğunu hissetti. “Başardık! Hortkuluk'u aldık!”

Dumbledore arkasında sendeledi. Bir an için Harry, uzman olmadan yaptığı cisimlenmenin onun dengesini kaybetmesine sebep olduğunu düşündü; sonra uzaktaki bir sokak lambasının ışığında onun yüzünün her zamankinden daha solgun ve ıslak olduğunu gördü.

“Efendim, iyi misiniz?”

“Daha iyiyim,” dedi Dumbledore zayıf bir şekilde, ancak ağzının kenarları kıvrıldı. “O iksir... sağlıklı değildi...” Ve Harry'yi dehşete düşürecek şekilde yere yığıldı.

“Efendim - tamam, efendim, iyileşeceksiniz, merak etmeyin -”

Umutsuza etrafa göz gezdirdi, ancak görünürde hiç kimse yoktu ve düşünebildiği tek şey, Dumbledore'u en kısa sürede hastane kanadına yetiştirmekti.

“Okula dönmemiz gerekiyor, Efendim... Madam Pomfrey...”

“Hayır,” dedi Dumbledore.“ İhtiyacım olan kişi... Profesör Snape... ancak henüz pek hızlı bir şekilde yürüyebileceğimi... sanmıyorum...”

“Tamam - Efendim, dinleyin- bir kapıyı çalacağım, sizin kalabileceğiniz bir yer bulacağım- ve sonra koşup Madam Pomfrey'yi-”

“Severus,” dedi Dumbledore net bir şekilde. “Severus'a ihtiyacım var...”

“Tamam o zaman, Snape - ancak sizi bir süreliğine bırakmak zorundayım, böylece ben-” Ancak daha hareket edemeden koşarak yaklaşan ayak sesleri duydu.

Kalbi çarptı: birileri görmüştü, birileri yardıma ihtiyaçları olduğunu biliyordu - etrafa baktı ve karanlık sokakta yüksek topuklu, tüylü terlikleri ve ejderha deseni nakışlarıyla süslü ipek geceliğiyle onlara doğru seğirten Madam Rosmerta'yı gördü.

“Tam yatak odamın perdelerini çekerken cisimlendiğinizi gördüm! Tanrıya şükür, tanrıya şükür, ne yapacağımı şaşırdım - ama Albus'un neyi var?”

Durdu ve sık sık nefes alarak kocaman açılmış gözlerle Dumbeldore'a baktı.

“O yaralandı,” dedi Harry. “Madam Rosmerta, yardım getirmek için okula gittiğimde Üç Süpürge'de kalabilir mi?”

“Oraya yalnız başına gidemezsin! Fark etmedin mi - görmedin mi -?”

“Eğer onu kaldırmama yardım ederseniz,” dedi Harry onu dinlemeden, “sanırım onu içeri sokabiliriz-”

“Ne oldu?” diye sordu Dumbledore. “Rosmerta, sorun ne?”

“Karanlık İşaret, Albus.”

Ve eliyle gökyüzünü, Hogwarts tarafını işaret etti. Dehşet, kelimeleri duymasıyla Harry'ye hücum etti... döndü ve baktı.

İşte orda, okulun üzerinde aslı duruyordu; ağzından çıkan yılanla parlayan yeşil bir kafatası, Ölüm Yiyenler'in ne zaman bir binaya girseler bıraktıkları işaret... ne zaman bir cinayet işleseler...

“Ne zaman ortaya çıktı?” diye sordu Dumbledore, acıyla Harry'nin omzunu sıkıca tutup kalkmak için çabalarken.

“Birkaç dakika olmalı, arabayı dışarı koyduğumda orada değildi, ancak yukarı çıktığımda-”

“Hemen kaleye dönmeliyiz,” dedi Dumbledore. “Rosmerta,” sendelemesine rağmen tamamen duruma hakim görünüyordu, “ ulaşıma ihtiyacımız var - süpürgeler-”

“Barın arkasında bir çift var,” dedi, çok korkmuş görünüyordu. “koşup getireyim mi-?”

“Hayır, Harry yapabilir.”

Harry hemen asasını kaldırdı.

“Accio Rosmerta'nın süpürgüleri.”

Bir an sonra büyük bir gürültüyle barın ön kapısı arkasına kadar açıldı; iki süpürge havada hızla Harry'ye doğru ilerlerken birbirleriyle yarışıyorlardı, ve önüne gelince hafifçe titreyerek bel hizasında durdular.

“Rosmerta, lütfen Bakanlık'a bir mesaj gönder,” dedi Dumbledore, en yakındaki süpürgeye tırmanırken. “Şu anda Hogwarts'ta olan hiç kimse bir şeylerin yanlış olduğunun farkında olmayabilir... Harry, görünmezlik pelerinini giy.”

Harry cebinden pelerini çıkardı ve süpürgesine tırmanmadan önce üzerine fırlattı; Harry ve Dumbledore ayaklarını yere vurup gökyüzüne yükseldiklerinde, Madam Rosmerta çoktan barına doğru seğirtmişti. Okula doğru hızlanırlarken Harry, yanındaki Dumbledore'a kaçamak bakışlar atıyor ve düştüğünde yakalamak için hazır bekliyordu, ancak Karanlık İşaret Dumbledore'un üzerinde uyarıcı bir etki göstermişti: süpürgesinin üzerinde öne eğilmiş, gözlerini işarete dikmiş, gümüş sakalı ve saçları havada uçuşuyordu. Harry de ilerdeki kurukafaya baktı, korku içinde zehirli bir balon gibi kabarıyor, ciğerlerini sıkıştırarak zihnindeki rahatsızlığı uzağa çekiyordu...

Ne kadar süre uzakta kalmışlardı? Ron, Hermione ve Ginny'nin şansı şimdiye kadar geçmiş miydi? İşaretin göğe çıkarılmasına sebep olan kişilerden miydiler, ya da bu kişiler Neville, Luna ya da D.O.'dan başka bir üye miydi? Eğer öyleyse... onlara koridorları denetlemelerini söyleyen oydu, onlardan yataklarındaki güveni

bırakmalarını istemişti... yine bir arkadaşının ölümünün sorumlusu mu olacaktı?

Karanlıkta uçarlarken, daha önceden yürüdükleri yol altlarında kıvrılıyordu, Harry kulağında fısıldayan gecenin sesi arasında Dumbledore'un yine başka bir dilde bir şeyler mırıldandığını duydu. Harry sınırın üzerinden hızla arazilere doğru geçerlerken bir an, elinin altında titreyen süpürgesini hissedince bunun sebebini anladı: Dumbledore şatonun çevresine yaptığı büyüleri çözüyordu, böylece hızla bu büyülerden geçebiliyorlardı. Karanlık İşaret tam da şatonun en yüksek kısmı olan Astronomi Kulesi'nin üzerinde parlıyordu. Bu ölümün burada meydana geldiğini mi anlatıyordu? Dumbledore çoktan siperlenmiş surları geçmiş ve inmişti; birkaç saniye sonra Harry de yanına indi ve etrafına baktı. Surlar ıssızdı. Şatonun içine giden döner merdivenin kapısı kapalıydı. Hiçbir savaş, ölümüne mücadele ya da bir ceset yoktu.

“Bu ne anlama geliyor?” diye Dumbledore'a sordu Harry, kafasını kaldırıp üstlerindeki ağzından çıkan yılanla şeytani bir şekilde parlayan kurukafaya bakarak. “Bu gerçek işaret mi? Birileri açık bir şekilde - Profesör?”

İşaretin yeşil ışığının loş aydınlığında Harry, Dumbledore'un kararmış eliyle göğsünü kavradığını gördü.

“Git ve Severus'u uyandır,” dedi Dumbledore, zayıf ancak anlaşılır bir sesle. “Ona neler olduğunu anlat ve onu bana getir. Başka hiçbir şey yapma, kimseyle konuşma ve pelerinini çıkarma. Ben burada bekleyeceğim.”

“Ama -”

“ Bana itaat edeceğine söz verdin, Harry, git!”

Harry hızla sarmal merdivene açılan kapıya yöneldi, ancak daha eli kapının demir halkasına değmişti ki diğer taraftan koşan ayak sesleri duydu. Dönüp ona geri çekilmesini işaret eden Dumbledore'a baktı. Harry geri çekilirken Dumbeldore gibi asasını çıkardı. Kapı ardına kadar açıldı ve biri ortaya çıkıp bağırdı:

“Expelliarmus!”

Harry'nin vücudu anında sert ve hareketsiz kaldı ve tıpkı kararsız bir heykel gibi konuşamaz ve hareket edemez bir şekilde arka üstü kulenin duvarına doğru düştüğünü hissetti. Bunun nasıl olduğunu anlamamıştı -Expelliarmus bir Dondurma Büyüsü değildi-

Sonra İşaret'in ışığında Dumbledore'un asasının bir kavisle surların üstünden uçtuğunu gördü ve anladı... Dumbledore sözsüz bir şekilde Harry'yi hareketsiz bırakmıştı ve bu büyüyü yapmak için harcadığı saniye onun kendisini koruyamamasına sebep olmuştu.

Surlara dayalı bir şekilde ve bembeyaz bir suratla Dumbledore'un hala bir panik ya da sıkıntı göstermediğini fark etti. Sadece onu silahsızlandırana baktı ve “İyi akşamlar, Draco.” dedi

Malfoy öne doğru bir adım attı ve hemen etrafa göz gezdirip Dumbledore'un orada yalnız olduğundan emin oldu. Gözlerini ikinci süpürgeye çevirdi.

“Burada başka kim var?”

“Bu sana sormam gereken bir soru. Yoksa yalnız mısın?”

Harry İşaret'in yeşilimsi parıltısı altında Malfoy'un solgun gözlerinin Dumbledore'un üzerine sabitlendiğini gördü. “Hayır,” dedi. “Takviyem var. Bu gece okulunda Ölüm Yiyenler var.”

“Pekala, pekala,” dedi Dumbledore, sanki Malfoy ona hırsla bir ödev projesi gösteriyormuş gibi. “Çok iyi aslında. Onları içeri sokmak için bir yol buldun, öyle mi?”

Evet,” dedi Malfoy, sık sık nefes alarak. “Tam da burnunun dibinde ve bunu fark etmedin!”

“Ustaca,” dedi Dumbledore. “Ancak... bağışla beni... nerdeler şimdi? Desteksiz görünüyorsun?”

“Senin korumalarından bazılarıyla karşılaştılar. Aşağıda kavga ediyorlar. Uzun sürmez... ben önden geldim. Yapmam - yapmam gereken bir iş var.”

“İyi, öyleyse, devam edip işini bitirmelisin, sevgili oğlum.” dedi Dumbledore yumuşak bir sesle.

Sessizlik oldu. Harry hareketsiz ve görünmez vücudunun içinde hapis kalmış bir şekilde önündeki ikisine bakıyordu, uzakta savaşan Ölüm Yiyenler'in seslerini duyuyordu ve önünde Draco Malfoy akıl almaz bir şekilde gülümseyen Albus Dumbledore'a ters ters bakıyordu.

“Draco, Draco, sen bir katil değilsin.”

“Nerden biliyorsun?” dedi Malfoy hemen.

Bu sözlerin ne kadar çocukça olduğunu fark etmiş gibiydi; Harry İşaret'in yeşilimsi aydınlığında onun yüzünün kızardığını gördü. “Neler yapabildiğimi bilmiyorsun,” dedi Malfoy daha güçlü bir şekilde, “neler yaptığımı bilmiyorsun!”

“Ah, evet, biliyorum.” dedi Dumbledore nezaketle. “Neredeyse Katie Bell'i ve Ronald Weasley'yi öldürüyordun. Bütün yıl boyunca gittikçe artan bir umutsuzlukla beni öldürmeye çalıştın. Affet beni, Draco,

ancak hepsi de saçma uğraşlardı... hatta dürüst olmak gerekirse, o kadar saçmaydılar ki, gerçekten kalbini bu işe verip vermediğini merak ettim...”

“Kalbimi verdim!” dedi Malfoy öfkeyle. “Bütün yıl boyunca bunun için çalıştım, bu gece-”

Harry şatonun derinlerinde bir yerden gelen boğulurcasına bir haykırış duydu. Malfoy sertleşti ve omzunun üzerinden baktı.

“Birileri iyi savaş veriyor,” dedi Dumbledore, sohbet eder gibi. “Ancak diyordun ki... evet, Ölüm Yiyenler'i okuluma sokmayı başardın, itiraf ediyorum, bunun mümkün olamayacağını düşünüyordum... Bunu nasıl yaptın?”

Ancak Malfoy hiçbir şey söylemedi; hala aşağıda olanları dinliyordu ve en az Harry kadar felç olmuşa benziyordu. “Belki de işte kendi başına devam etmelisin,” diye önerdi Dumbledore.

“Ya takviye kuvvetlerin benim korumalarım tarafından engellendilerse? Belki senin de fark etmiş olabileceğin gibi, bu gece okulda Zümrüdü Anka Yoldaşlığı'ndan da üyeler var. Her şeyden sonra, aslında yardıma ihtiyacın yok... şu anda asam yok... kendimi koruyamam.”

Malfoy sadece ona bakmakla yetindi.

“Anlıyorum,” dedi Dumbledore kibarca, Malfoy ne konuşmuş ne de hareket etmişti. “Onlar sana katılmadan harekete geçmeye korkuyorsun.”

“Korkmuyorum!” diye hırladı Malfoy, hala Dumbledore'u incitecek herhangi bir hareket yapmamıştı. “Korkması gereken sensin!”

“Neden? Beni öldüreceğini düşünmüyorum, Draco. Öldürmek masum bir inanış kadar kolay değildir... Söyle bana, arkadaşlarını beklerken... onları buraya gizlice nasıl soktun? Bunu yapmak için uzunca bir süre çalışmışsın gibi görünüyor.”

Malfoy bağırma ya da kusma dürtüsünü bastırmak için bütünüyle savaş veriyormuş gibi görünüyordu. Yutkundu ve asasını direk göğsüne doğrulttuğu Dumbledore'a gözlerini dikip bakarken bir çok derin nefes aldı. Sonra, sanki kendine engel olamıyormuş gibi “O yıllardır kimsenin kullanmadığı Kaybetme Kabini'ni onarmak zorunda kaldım. Geçen yıl Montague'nün içinde kaybolduğu kabin.”

“Aaah.”

Dumbledore'un iç çekişi neredeyse bir inilti gibiydi. Bir an için gözlerini kapattı. “Bu zekice... onun bir eşi var, anlamış mıyım?”

“Diğeri Borgin ve Burkes'te.” dedi Malfoy. “Ve ikisi arasında bir geçit yaptılar. Montague'nün söylediğine göre, Hogwarts'ta bir kez sıkışıp kaldığında bazen çıkmazda kalıyormuş, bazen okulda olanları bazense dükkanda olanları duyuyormuş, sanki kabin ikisi arasında yolculuk ediyormuş gibi, ancak kimseye sesini duyuramamış... sonunda daha önce hiç testini geçmeyi başaramamasına rağmen dışarı cisimlenmeyi başarmış. Bunu yaparken neredeyse ölüyormuş. Herkes bunun iyi bir hikaye olduğunu düşündü, ancak bunun ne anlama geldiğini fark eden tek kişi bendim, hatta Borgin de bilmiyordu - eğer bozuk olanı tamir edebilirsem Hogwarts'a girmenin bir yolu olduğunu anlayan tek kişi bendim.”

“Çok iyi,” diye mırıldandı Dumbledore. “Böylece Ölüm Yiyenler Borgin ve Burkes'ten geçip okula sana yardım etmeye gelebildiler... ve... dediğin gibi, tam da burnumun dibinde...”

“Evet,” dedi Dumbledore'un övgüsünden tuhaf bir şekilde cesaret ve rahatlık almış gibi görünen Malfoy. “Evet, öyleydi!”

“Ancak, bazen,” diye devam etti Dumbledore, “kabini tamir edemeyeceğini düşündüğün zamanlar da olmadı mı? Ve sen de baştan savma ve oldukça kötü bir şekilde değerlendirilmiş bazı önlemlere başvurdun, mesela bana lanetli bir kolye göndermek gibi, onun yanlış ellere geçeceği belliydi.. zehirli bal likörü, onu içme ihtimalim o kadar düşüktü ki...”

“Evet, pekala, bütün bunların arkasında kimin olduğunu hala anlamamıştın, değil mi?” diye dudak büktü Malfoy, Dumbledore surların üzerinde hafifçe kayarken, belli ki bacaklarındaki güç giderek azalıyordu, Harry hareketsizce büyülendiği büyüyle başarısız ve sessizce savaşıyordu.

“Aslına bakarsan, anlamıştım,” dedi Dumbledore. “O kişinin sen olduğundan emindim.”

“Beni neden durdurmadın öyleyse?” diye çıkıştı Malfoy.

“Denedim, Draco. Profesör Snape emirlerim üzerine sana göz kulak oluyordu -”

“O senin emirlerini yerine getirmiyordu, anneme söz vermişti -”

“Elbette sana böyle söyleyecekti Draco, ancak -”

“O iki taraflı ajandı, seni aptal ihtiyar, senin için çalışmıyordu, sen öyle sanıyordun!”

“Bu konuda anlaşamadığımızı kabul edelim, Draco. Öyle ki ben Profesör Snape'e güveniyorum -”

“Öyleyse kavrayışını kaybediyorsun!” diye dudak büktü Malfoy. “Bana bir çok yardım teklifinde bulundu -bütün şanı kendine istiyordu- biraz olsun faaliyette yer almak istiyordu-” “Ne yapıyorsun? Kolyeyi sen mi yaptın, bu aptalcaydı, her şeyi mahvedebilirdi-” “Ancak ona İhtiyaç Odası'nda ne yaptığımı söylemedim, yarın sabah uyandığında her şey bitmiş olacak ve artık Karanlık Lord'un favorisi olmayacak, benimle kıyaslandığında hiçbir şey olmayacak!”

“Çok sevindirici,” dedi Dumbledore, nazik bir şekilde. “Hepimiz kendi yaptığımız yoğun çalışmalar için takdiri severiz, elbette... ancak bir suç ortağın olmalıydı, hep aynı... Hogsmeade'de birileri, Katie'ye kolyeyi verebilecek birileri -aaaah-”

Dumbledore sanki uykuya dalacakmış gibi tekrar gözlerini kapattı ve başıyla onayladı.

“... elbette... Rosmerta. Ne kadar süredir Imperius Laneti altındaydı?“

“Sonunda anladın, değil mi?” diye alay etti Malfoy.

Aşağıdan tekrar bir haykırış duyuldu, bu kez öncekinden daha da yüksekti. Malfoy tekrar gergin bir şekilde omzunun üzerinden baktı, sonra tekrar Dumbledore'a döndü. Dumbledore devam etti: “Yani zavallı Rosmerta kendi banyosunda pusuya yatıp odaya tek girecek ilk Hogwarts öğrencisine kolyeyi vermeye zorlandı? Ve zehirli bal likörü... pekala, doğal olarak Rosmerta o şişeyi Slughorn'a göndermeden önce zehirlemişti, bunun benim için Noel hediyesi olacağına inanıyordu... evet, çok etkileyici... çok etkileyici.. zavallı Bay Filch, Rosmerta'nın şişelerini kontrol etmeyi düşünmemişti... söyle bana, Rosmerta'yla nasıl iletişim kuruyordunuz? Okul içi ve dışındaki bütün iletişim yollarını kontrol ettiğimizi sanıyordum.”

“Büyülü paralar,” dedi Malfoy, konuşmaya devam etmek zorundaymış gibi görünüyordu, ancak asası berbat şekilde titriyordu. “Bir tane bende bir tane de onda vardı, ben ona mesaj gönderiyordum -”

Bu geçen yıl kendilerine Dumbledore'un Ordusu diyen gruptakilerin kullandığı yöntem değil miydi?” diye sordu Dumbledore. Sesi yumuşak ve sohbet eder gibiydi, ancak bunu söylerken Harry, onun duvardan birkaç santim daha kaydığını gördü.

“Evet, fikri onlardan aldım.” dedi Malfoy dudaklarını kıvıran bir gülümsemeyle. “Katie'yi zehirleme fikrini de Bulanık Granger'dan aldım, kütüphanede Filch'in iksirleri kontrol etmediğini söylüyordu...”

“Lütfen o çirkin sözü benim önümde söyleme,” dedi Dumbledore. Malfoy haşin bir kahkaha attı.

“Seni öldürmek üzereyken benim ‘*Bulanık*' dememi mi önemsiyorsun?”

“Evet, öyle,” dedi Dumbledore, ve Harry onu ayakta kalmaya çalışırken biraz daha aşağı kaymasını seyretti. “Ancak beni öldürmenden önce Draco, birkaç uzun dakikamız daha var şu anda. Tamamen yalnızız. Beni bulacağını hayal edebileceğinden daha savunmasızım, ancak hala hiçbir harekette...”

Malfoy'un ağzı istenç dışı bir şekilde buruştu, sanki acı bir şeyler tatmıştı.

“Şimdi, bu gece hakkında,” diye devam etti Dumbledore, “bunun nasıl olduğu konusunda biraz şaşkınım... Okulu terk etmiştim, biliyor musun? Ancak elbette,” diye kendi sorusunu cevapladı. “Rosmerta benim gittiğimi gördü, ve senin ustaca yapılmış paralarınla seni uyardı, eminim ki...”

“Bu doğru,” dedi Malfoy. “Ancak senin yalnızca bir içki içmeye gittiğini söyledi, geri döneceğini...”

“Aslında,gerçekten bir içki içtim... geri de döndüm, şöyle böyle yani” diye mırıldandı Dumbledore. “Ve sen de bana bir tuzak kurmaya karar verdin?”

“Kulenin üstüne İşaret'i koymaya karar verdik, böylece geri dönmek için acele edecektin, kimin öldürüldüğünü görmek için,” dedi Malfoy. “Ve işe yaradı!”

“Pekala... evet ve hayır...” dedi Dumbledore. “Ancak öyleyse, kimsenin öldürülmediğini mi anlamalıyım?”

“Birileri öldü,” dedi Malfoy, bunu derken sesi bir miktar yükselmiş gibiydi. “Senin insanlarından biri, kim olduğunu bilmiyorum, karanlıktı... cesedinin üzerine bastım... ben geri döndüğümde seni burada bekliyor olacaktım, tabi eğer Yoldaşlığın yoluma çıkmasaydı...”

“Evet, bunu yaparlar,” dedi Dumbledore.

Aşağıdan gelen patlama ve bağırışlar oldu, bu kez daha da yüksekti, sanki insanlar Dumbledore, Malfoy ve Harry'nin bulunduğu yere açılan spiral merdivende savaşıyorlarmış gibiydi, Harry'nin kalbi görünmez göğsünün içinde gümbürdedi... birileri ölmüştü... Malfoy cesedin üzerine basmıştı... ancak bu kimdi?

“Çok az zaman var, bu yol ya da diğeri,” dedi Dumbledore. “Öyleyse hadi seçeneklerini tartışalım Draco.”

“Seçeneklerim!” dedi Malfoy, yüksek sesle. “Burada elimde bir asayla dikiliyorum - seni öldürmek üzereyim -”

“Sevgili oğlum, artık bu konuda oyun oynamayalım. Eğer beni öldürecek olsaydın, bunu beni ilk silahsızlandırdığında yapardın, bu yollar ve anlamlar hakkındaki bu güzel sohbeti durdururdun.”

“Başka seçeneğim yok!” dedi Draco aniden, Dumbledore kadar beyaz görünerek. “Bunu yapmak zorundayım! Beni öldürecek! Bütün ailemi öldürecek!”

“Durumunun zorluğunu anlıyorum,” dedi Dumbledore. “Yoksa sana neden daha önceden karşı koymadım sanıyorsun? Çünkü eğer senden şüphelendiğimi Lord Voldemort bilseydi, seni öldürürdü, biliyorum.”

Malfoy isim karşısında irkildi.

“Sana karşı Zihinbend kullanabileceğinden, sana emanet edilen bu özel görev hakkında seninle konuşmaya cesaret edemedim,” diye devam etti Dumbledore. “Ancak şimdi en azından birbirimizle açıkça konuşabiliyoruz... herhangi bir zarar verilmedi, kimseyi incitmedin, ancak şanslıydın ki kasıtlı seçilmeyen kurbanların da yaşamlarını sürdürdüler... Sana yardım edebilirim, Draco.”

“Hayır, edemezsin,” dedi Malfoy, asasını tutan eli feci şekilde titriyordu.

“Hiç kimse edemez. Bana yapmamı yoksa öldüreceğini söyledi. Başka şansım yok.”

“Doğru tarafa gel, Draco, biz seni hayal edebileceğinden çok daha iyi saklayabiliriz. Ayrıca, aynı şekilde anneni de saklamak için bu gece Yoldaşlık'tan üyeler gönderebilirim. Baban şu anda Azkaban'da güvende... zamanı gelince onu da koruyabiliriz... doğru tarafa gel, Draco... sen katil değilsin...”

Malfoy gözünü dikip Dumbledore'a baktı.

“Ama buraya kadar geldim, değil mi? dedi yavaşça. “Denerken öleceğimi düşünüyorlardı, ama buradayım... sen gücüm altındasın... asası olan benim... benim merhametime kaldın...”

“Hayır, Draco,” dedi Dumbledore alçak sesle. “Benim merhametime, seninkine değil, şu an önemli olan bu.”

Malfoy konuşmadı. Ağzı açıktı, eli hala titriyordu. Harry asasının bir parça aşağı düştüğünü gördü -

Ancak aniden merdivenleri çıkan bir gümbürtü oldu ve birkaç saniye sonra ardına kadar açılan kapıdan surlara doğru fırlayan dört siyah cüppeli insanla Malfoy örselenmişti. Hala hareketsiz, gözlerini kırpmadan bakar bir vaziyette Harry, dehşet içinde dört yabancıya gözünü dikip baktı: görüşüne göre Ölüm Yiyenler aşağıdaki kavgayı kazanmıştı.

Ahmak görünüşlü adam, garip ve dengesizce yan yan bakarak, hırıltılı bir şekilde kıkırdadı.

“Dumbledore köşeye sıkışmış!” dedi ve kız kardeşiymiş gibi görünen ve hevesle sırıtan tıknaz kadına döndü. “Dumbledore asasız, Dumbledore yalnız! Aferin, Draco, aferin!”

“İyi akşamlar, Amycus,” dedi Dumbledore sakince, sanki adamı bir çay partisinde karşılıyormuş gibi. “Alecto'yu da getirmişsin... büyüleyici...”

Kadın sinirle kıkırdadı.

“Bu şakalarının ölüm döşeğinde sana yardım edeceğine inanıyorsun, ha?” diye alayla güldü.

“Şakalar? Hayır, hayır, onlar terbiyedir.” diye yanıtladı Dumbledore.

“Yap şunu,” dedi Harry'ye en yakın duran ve matlaşmış gri saçları ve bıyığı olan ve cüppesi rahatsızlık verebilcek kadar sıkı görünen iri ve uzun bacaklı yabancı. Harry'nin daha önce hiç duymadığı gibi bir sesi vardı: kulak tırmalayıcı bir havlama sesi gibi. Harry ondan pislik, ter ve yanlış olamayacak bir şekilde ondan gelen kanın karışımı kuvvetli bir koku duyuyordu. Kirli ellerinde sarımsı uzun tırnakları vardı.

“O sen misin, Fenrir?” diye sordu Dumbledore.

“Bu doğru,” dedi diğeri gıcırdayan sesiyle. “Beni gördüğüne memnun oldun mu, Dumbledore?”

“Hayır, olduğumu söyleyemem...”

Fenrir Greyback eksik dişlerini göstererek sırıttı. Çenesinden kan damlıyordu ve açık seçik bir şekilde yavaşça diliyle dudaklarını yaladı.

“Ancak çocukları ne kadar sevdiğimi bilirsin, Dumbledore.”

“Yani şimdi dolunay yokken de saldıracağını mı anlamalıyım? Bu son derece olağan dışı... demek insan eti için ayda bir kerenin seni tatmin etmediği bir zevk geliştirdin?”

“Bu doğru,” dedi Greyback. “Seni şaşırttı bu, değil mi, Dumbledore? Seni korkuttu?”

“Pekala, beni biraz iğrendirmemiş gibi davranmayacağım,” dedi Dumbledore. “Ve, evet, Draco'nun bütün insanlar içinde tutup da seni arkadaşlarının yaşadığı okula çağırmasına şaşırdım...”

“Ben çağırmadım,” diye soludu Malfoy. Greyback'e bakmıyordu, ona bir göz atmak dahi istemiyormuş gibi görünüyordu. “Onun geleceğini bilmiyordum -”

“Hogwarts'a bir geziyi kaçıramazdım, Dumbledore,” dedi Greyback, kulak tırmalayıcı sesiyle. “Özellikle de sökülmesi gereken gırtlaklar varken... lezzetli, lezzetli...”

Ve sarı tırnaklarından birini kaldırıp Dumbledore'a şehvetle bakarak dişini karıştırdı. “Son olarak da senin icabına bakarım, Dumbledore...”

“Hayır,” dedi dördüncü Ölüm Yiyen sert bir şekilde. Sert, acımasız görünüşlü bir yüzü vardı. “Emir aldık. Draco'nun yapması gerekiyor. Şimdi, Draco, ve çabuk.”

Malfoy her zamanki kadar bile kararlılık göstermiyordu. Surlardan aşağıya oldukça kaymış olan Dumbledore'un her zamankinden daha solgun ve asılmış yüzüne bakarken dehşete düşmüş görünüyordu.

“Bu dünyada fazla kalamaz, bana sorarsanız!” dedi dengesiz adam, kardeşinin ona eşlik eden hırıltılı kıkırdısıyla. “Şuna bak, ne oldu sana, Dumby?”

“Eh, zayıflamış direnç, yavaşlamış refleksler, Amycus.” dedi Dumbledore. “Yaşlılık, kısaca... bir gün, belki, sana da olur... eğer şanslıysan...”

“Bu ne demek, ha, ne demek?” diye haykırdı birden Ölüm Yiyen. “Her zaman aynıydın, değil mi, Dumby, konuşur ve hiçbir şey yapmaz, hiçbir şey, hatta neden Karanlık Lord'un seni öldürme zahmetine katlandığını bile bilmiyorum! Hadi, Draco, yap!”

Ancak o anda aşağıda yeniden başlayan itişme sesleri oldu ve bir ses bağırdı: “Merdivenlerin önünü kestiler - Reducto! REDUCTO!”

Harry'nin kalbi attı: öyleyse bu dördü karşıtların tamamını haklamamıştı, ancak sadece kuleye kaçmak için çarpışmış ve sese göre arkalarında bir engel bırakmışlardı -

“Şimdi, Malfoy, çabuk ol!” dedi acımasız yüzlü adam öfkeyle. Ancak Malfoy'un eli öyle titriyordu ki nişan alamıyordu.

“Sen yapana kadar!” diye hırladı Greyback, ellerini öne uzatıp dişlerini çıkartarak Dumbledore'a doğru hareket ederken.

“Hayır dedim!” diye bağırdı acımasız suratlı adam; ani bir ışık parlaması oldu ve kurt adam uçarak surlara çarpıp sendeledi, oldukça kızgın görünüyordu. Harry'nin kalbi öyle gümbürtüyle atıyordu ki onun burada Dumbledore'un büyüsü altında dikildiğini görmeleri imkansız gibi görünüyordu- bir hareket edebilseydi, pelerinin altından bir lanet gönderirdi -

“Draco, yap şunu, ya da kenara çekil de birimiz-” diye feryat etti kadın, ancak daha o anda surlara açılan kapı bir kez daha ardına kadar açıldı ve orada elindeki asayı sıkıca kavramış Snape duruyordu; gözleriyle duvara doğru yığılmış Dumbledore'dan içlerinde bir de kurt adam bulunan dört Ölüm Yiyen'e ve Malfoy'a kadar bütün sahneyi taradı.

“Bir sorunumuz var, Snape,” dedi, gözleri de asası da Dumbledore'un üzerine kilitlenmiş olan ahmak Amycus, “oğlan yapamayacakmış gibi görünüyor -”

Ancak Snape'in adını başka biri daha oldukça yumuşak bir şekilde söylemişti. “Severus...”

Bu ses Harry'yi bütün akşam boyunca yaşadığı her şeyin ötesinde korkutmuştu. Dumbledore ilk defa yalvarıyordu. Snape hiçbir şey söylemedi, ancak öne yürüdü ve Malfoy'u sertçe yolundan kenara itti. Üç Ölüm Yiyen de hiçbir şey demeden geri çekildiler. Kurtadam dahi korkmuş görünüyordu.

Snape bir an için gözünü dikip Dumbledore'a baktı, zalim yüzünün her çizgisine iğrenme ve nefret kazınmıştı. “Severus... lütfen...”

Snape asasını kaldırdı ve direk Dumbledore'a doğrulttu.

“Avada Kedavra!”

Yeşil bir ışık Snape'in asasının ucundan fırlayıp Dumbledore'un tam göğsüne isabet etti. Harry'nin dehşet çığlığı asla ondan çıkmadı; sessiz ve hareketsiz bir şekilde orada Dumbledore'un havaya fırlamasını izlemek zorunda kaldı: birkaç kısa saniye boyunca havada parlayan kurukafanın tam altında asılı kalmış gibi göründü ve hemen sonra büyük bir bez bebekmiş gibi geriye, siperlerin üstüne düştü ve gözden kayboldu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM: PRENS'İN UÇUŞU

Harry sanki kendisi de havaya doğru fırlamış gibi hissetti; bu olmamıştı... Bu olmuş olamazdı... "Buradan çıkalım, çabucak," dedi Snape.

Malfoy'un ensesinden tutup diğerlerinin önündeki kapıya doğru çekti; Greyback ve cüce kardeşler heyecandan nefes nefese arkadan geldiler. Kapıdan kaybolduklarında, Harry tekrar hareket edebildiğini farketti. Onu şimdi hareketsiz kılan sihir değil, korku ve şoktu. Kulenin tepesinden ayrılacak son kişi, acımasız yüzlü Ölüm Yiyen de kapıda gözden kaybolurken Harry, görünmezlik pelerinini kenara attı.

"Petrificus Totalus!"

Ölüm Yiyen sanki arkasından birisi katı bir cisimle vurmuş gibi büküldü ve kaskatı bir şekilde yere doğru düştü, ama ancak Harry onun üstünden geçip karanlık merdivenlere doğru giderken yere çarptı.

Dehşet Harry'nin kalbini parçalıyordu... Dumbledore'a ulaşmalıydı ve Snape'i yakalamalıydı... Bir şekilde bu ikisi ilişkiliydi... İkisini birarada tutabilirse olayı tersine çevirebilirdi... Dumbledore ölmüş olamazdı . . .

Spiral merdivenin son on basamağın üstünden atladı ve indiği yerde durdu, asasını kaldırdı. Loş koridor tozla doluydu; tavanın yarısı çökmüş gibi görünüyordu; arkasında kan gövdeyi götürüyordu, ama

kimin kiminle dövüştüğünü anlamaya çalışırken, o nefret dolu sesin "Bitti, gitme zamanı!" diye bağırdığını duydu ve Snape'in köşede gözden kaybolduğunu gördü; o ve Malfoy kavgadan yara almadan geçmiş gitmiş görünüyorlardı. Harry arkalarından fırlarken, dövüşenlerden biri kavgadan kendini sıyırdı ve Harry'ye doğru uçtu: bu, kurtadam Fenrir'di. Daha asasını kaldıramadan Harry'nin üstüne çıkmıştı. Harry geriye düştü, yüzünde kirli mat saçlarla, iğrenç ter kokusu, ağzından ve burnundan akan kanla, boğazında hissettiği sıcak aç nefesle -

"Petrificus Totalus!" Harry, Fenrir'nin üstüne çöktüğünü hissetti; muazzam bir gayretle onu üstünden çekti ve yeşil bir ışık jet hızıyla ona doğru uçarak gelirken kafasını eğip kavgaya doğru başı önünde koştu.

Harry'nin ayağı yerdeki ezilmiş ve kaygan birşeye çarptı ve tökezledi: Orada, kan gölünde yüzükoyun bir şekilde iki beden yatıyordu, ama kim olduklarına bakmak için vakit yoktu. Harry, önünde alev gibi uçuşan kızıl saçlar gördü: Ginny, hepsinden sıyrılmayı başardığı lanetler üstüne lanet gönderen tıknaz bir Ölüm Yiyen'le, Amycus'la mücadeleye kilitlenmişti. Amycus kıkırdıyordu, oyunuyla eğleniyordu: "Crucio - Crucio - sonsuza kadar dans edemezsin, sevimli -"

"Impedimenta!" diye haykırdı Harry.

Laneti Amycus'un göğsüne isabet etti. Domuz gibi bir acı çığlığı attı, havaya uçup karşı duvara çarptı, aşağı kaydı ve herbiri farklı bir Ölüm Yiyen'le dövüşen Ron, Profesör McGonagall ve Lupin'in arkasında gözden kayboldu. Onların ötesinde, Harry, Tonks'un her yöne duvarlardan seken, taşı çatlatan, en yakındaki camı kıran lanetler gönderen kocaman sarışın bir büyücüyle dövüştüğünü gördü -

"Harry, nereden geldin?" diye haykırdı Ginny, ama onu cevaplamak için vakit yoktu. Başını eğdi, kafasının üstünde olan patlamadan zorlukla sıyrılarak ileriye doğru tabana kuvvet koştu. Snape kaçmamalıydı, Snape'i yakalamalıydı -

"Al şunu!" diye bağırdı Profesör McGonagall, ve Harry, kadın Ölüm Yiyen, Alecto'yu elleri kafasının üzerinde, arkasında erkek kardeşiyle koridordan aşağı kaçtığını bir an için gördü. Onların arkasından fırladı ama ayağı birşeye takıldı, bir an sonra kendini birinin bacaklarının yanında yatarken buldu. Etrafa bakınırken, Neville'in solgun, yuvarlak yüzünü gördü. "Neville sen -?"

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Neville, karnını sıkıca tutuyordu, "Harry... Snape'le Malfoy... koşup geçtiler..."

"Biliyorum, onları takip ediyorum!" dedi Harry, karışıklığın tamamına yakınının sebebi olan kocaman sarışın büyücüyü yerden lanetlemeye çalışarak. Lanet yüzüne çarpınca adam acıdan inledi. Yalpaladı, sendeledi ve sonra kardeşlerin arkasından çıktı gitti.

Harry hızlıca kalktı ve koridorda koşmaya başladı, etrafındaki patlamaları diğerlerinin geri dönmesi için bağırmalarını, yerde Harry'nin kaderlerini henüz bilmediği figürlerden gelen sessiz çağrıları duymazdan gelerek... Köşeyi kayarak döndü, kan ayakkabılarını kayganlaştırmıştı; Snape de başta çok büyük avantaj yakalamıştı. İhtiyaç Odası'ndaki kabine girmiş olması mümkün müydü, ya da Yoldaşlık güvenlik için kademe almış mıydı, o yoldan geri çekilmelerini engellemek için? Bir sonraki boş koridora daldığında, hızla koşan ayaklarının ve çekiç gibi vuran kalbinin sesinden başka ses duymuyordu, ama sonra kanlı bir ayak izi gördü ve bu kaçan Ölüm Yiyenler'in en azından birinin ön kapılara doğru

gittiğini gösteriyordu - belki de İhtiyaç Odası gerçekten de kapanmıştı -

Başka bir köşeyi daha kayarak döndü ve yanından bir lanet uçtu; patlayan bir zırhın arkasına daldı. Önünde erkek ve kız kardeşlerin mermer merdivenlerden aşağı koştuklarını gördü ve onları lanetlemeye çalıştı, ama sadece merdiven kenarındaki lanet gelince komşu tablolara kaçan birkaç cadı portresine isabet ettirebildi.

Zırh enkazından sıçrarken Harry, bağırmalar ve çığlıklar duydu; kaledeki diğer insanlar da uyanmış gibi görünüyordu...

Kestirme bir yola doğru, kardeşleri yakalayıp geçmek ve artık zemine ulaşmış olmaları gereken Snape'le Malfoy'a yaklaşmak ümidiyle, deli gibi koştu. Görünmez merdivenin ortasındaki kaybolan basamağı atlamayı hatırlayarak, birden alttaki bir duvar halısına doğru, şaşkına dönmüş pijamalı Hufflepuff'ların durduğu bir koridora doğru yöneldi.

“Harry! Bir ses duyduk, ve birisi Karanlık İşaret ile ilgili bir şeyler söyledi -“ diye başladı Ernie Macmillan.

“Yoldan çekilin!” diye bağırdı Harry, mermer merdivenlerin kalan basmaklarından atlayıp koşarken önündeki iki çocuğu devirdi. Meşe ön kapılar ardına dek açılmıştı, yerdeki büyük döşeme taşlarında kan damlaları vardı, ve birçok öğrenci bir araya toplanmış korkmuş bir şekilde duvara dayalı duruyorlardı - bir iki tanesi hala yüzlerini kollarıyla örtmüşlerdi. Dev Gryffindor kum saati bir lanetle vurulmuştu, ve içindeki yakutlar yüksek sesle tangırdayarak döşeme taşlarına düşmeye devam ediyorlardı.

Harry Giriş Salonu boyunca uçarcasına gitti ve karanlık araziye çıktı: Sadece üç tane siluetin çimenlik alan boyunca arkasında buharlaşabilecekleri kapıya doğru koştuğunu görebiliyordu -

görünüşlerine göre, kocaman sarışın Ölüm Yiyen ve biraz önünde Snape ve Malfoy...

Arkalarından atılınca soğuk gece havası Harry'nin akciğerlerini parçaladı; uzaklarda bir yerde kendi gölgesini görmesine neden olan bir ışık parlaması gördü. Ne olduğunu bilmiyordu, ancak koşmaya devam etti, henüz bir lanet yapabilmek için nişan alabilecek kadar yakın değildi -

Bir başka parlama, bağırışlar, karşılıklı ışık fışkırmaları ve Harry anladı: Hagrid kulübesinden dışarı çıkmış Ölüm Yiyenler'in kaçmasını engellemeye çalışıyordu ve aldığı her nefes ciğerlerini lime lime yapsa ve göğsündeki sancılar alev gibi yaksa dahi Harry hızlandı. Kafasında davet etmediği bir ses sürekli “Hagrid olamaz... Hagrid de değil...” diyordu.

Harry'yi sırtından sert bir şey vurdu ve yüzünü çimenlere gömecek şekilde ileri doğru düşürdü, iki burun deliğinden de kan geliyordu: Arkası dönük olmasına rağmen biliyordu, asası hazırdı, daha önce üstesinden geldiği kız ve erkek kardeş onun kestirmesini kullanarak ona arkasından yaklaşıyorlardı...

“Impedimenta!” diye arkasını dönerek bağırdı, karanlık zemine yakın duruyordu, ve mucizevi bir şekilde laneti birini vurdu ve vurulan diğerinin üstüne düştü; Harry ayağa kalktı ve Snape'in peşinden koşmaya devam etti.

Ve sonunda, bulutların arasından çıkan hilalin ışığında, Hagrid'in geniş sırtını gördü; sarışın Ölüm Yiyen bekçiye ardı ardına lanet yardırıyor, fakat Hagrid'in engin kuvveti ve dev annesinden aldığı sert derisi onu koruyor gibi gözüküyordu. Buna rağmen Snape ve Malfoy

hala koşuyorlardı; kısa süre içinde kapının arkasında olacak ve buharlaşabileceklerdi -

Harry, Hagrid ve rakibinin yanından geçti, Snape'in sırtına nişan aldı ve “Sersemlet!” diye bağırdı.

Iskaladı. Kırmızı ışık fıskiyesi Snape'in kafasının üstünden geçip gitti; Snape “Koş, Draco!” diye bağırdı ve döndü. Aralarında yaklaşık yirmi metre varken asalarını aynı anda kaldırmadan önce birbirlerine baktılar.

“Cruc-“

Fakat Snape daha Harry büyüyü tamamlayamadan onu yere yapıştırararak büyüyü engellemişti; Harry döndü ve kocaman Ölüm Yiyen “Incendio!” diye bağırırken ayağa kalktı. Harry büyük bir patlama duydu ve dans eden turuncu ışıklar etraflarını aydınlattı: Hagrid'in evi yanıyordu.

“Fang içeride, seni kötü -!” diye bağırdı Hagrid.

“Cruc-“ diye bağırdı Harry ikinci kez, dans eden ateşin ışığında aydınlanmış figüre doğru nişan alarak, fakat Snape büyüyü tekrar engelledi. Harry onun dudak büktüğünü görebiliyordu.

“Senden Affedilemez Lanet yok, Potter!” diye bağırdı alevlerin çatırtısının, Hagrid'in bağırışlarının, evde içerde kapalı kalmış Fang'in vahşi çığlıklarının arasından. “Sende o cüret ya da yetenek yok -“

“Incarc-“ diye hırladı Harry, ama Snape asasının tembel denebilecek bir hareketiyle büyüyü engellemişti. “Karşılık ver!” diye bağırdı Harry. ”Karşılık ver, seni korkak- “

“Korkak, bana böyle mi diyorsun, Potter?” diye bağırdı Snape. “Baban bana dörde karşı bir olmadığı takdirde kesinlikle saldıramazdı, ona ne dersin merak ediyorum.”

“Sersem-“

“Tekrar, tekrar ve tekrar engelleneceksin Potter, ta ki ağzını ve zihnini kapalı tutabilene kadar!” diye dudak büktü Snape, büyüyü tekrar engellerken. “Artık gel!” diye bağırdı Harry'nin arkasındaki kocaman Ölüm Yiyen'e. “Bakanlık buraya gelmeden gitme zamanı şimdi -“

“Impedi-“

“Fakat lanetini bitiremeden, şiddetli bir acı Harry'ye çarptı; çimenlere yuvarlandı. Birileri çığlık atıyordu, aşırı acıdan dolayı emindi, Snape o ölene ya da aklını kaçırana dek ona işkence yapacaktı.

“Hayır, diye hırladı Snape'in sesi ve acı başladığı hızda son buldu; Harry karanlık çimenlerde hızla nefes alarak ve asasını sıkı sıkı tutarak baktı; yukarıda bir yerlerde Snape bağırıyordu, “Emirlerimizi unuttunuz mu? Potter, Karanlık Lord'a ait - onu bırakmak zorundayız! Gidin! Gidin!”

Harry yüzünün altındaki zeminin erkek ve kız kardeş ve kocaman Ölüm-Yiyen'in itaat edip kapılara doğru koşarken titrediğini hissetti. Harry anlaşılmaz bir öfke çığlığı attı: Şu anda yaşamasını veya ölmesini umursamıyordu. Tekrar ayağa kalktı ve sendeleyerek körlemesine, şu anda en az Voldemort'tan nefret ettiği kadar nefret ettiği adama, Snape'e, doğru ilerledi.

“Sectum-“

Snape asasını salladı ve lanet tekrar engellendi; fakat Harry artık Snape'e çok yakındı ve yüzünü tam olarak görebiliyordu: Snape artık

dudak bükmüyor ya da gülmüyordu; cayır cayır yanan ateşin ışığı öfkeli bir yüz gösteriyordu.

Harry tüm konsantrasyonunu ve gücünü toplayarak düşündü, “Levi-“

“Hayır, Potter” diye çığlık attı Snape. Yüksek sesli bir patlama oldu ve Harry geriye doğru uçtu, tekrar toprağa hızla çarptı ve bu sefer asası elinden uçtu. Hagrid'in bağırışlarını duydu ve Fang inliyordu, Snape yaklaştı ve Dumbledore gibi asasız ve savunmasız yerde yatan Harry'ye, aşağı doğru baktı. Alev kutusu tarafından Snape'in soluk yüzü aydınlandı, az önce Dumbledore'u lanetlemeden önceki gibi yüzü kinle doldu.

“Benim kendi büyülerimi bana karşı kullanmaya nasıl cesaret ediyorsun, Potter? Onları kim icat etti - Ben, Melez Prens! Ve benim icatlarımı bana karşı yöneltiyorsun, pislik baban gibi, değil mi? Sanmıyorum... hayır.”

Harry asasına doğru balıklama atladı; Snape asaya bir uğursuzluk büyüsü yolladı ve karanlığın içine, görüşünün dışına uçurdu.

“O zaman beni de öldür” dedi Harry nefes nefese, hiç korku hissetmedi ama sadece hiddet ve hor görme vardı. “O zaman beni de öldür, onu öldürdüğün gibi, seni korkak -”

“SAKIN!” diye çığlık attı Snape ve yüzü aniden çılgına döndü, acımasızlaştı, arkada yanmakta olan evin içinde sıkışmış, havlayan köpeğin çektiği acıyı çekermişçesine insan dışı gözüküyordu, - “BANA KORKAK DEME.”

Ve havayı kamçıladı: Harry beyaz bir sıcaklık hissetti, bir şey yüzünü kamçılarcasına ona vurdu ve geriye doğru toprağa şiddetle çarptı. Bir an için gözlerinin önünde ışık demetleri patladı, tüm nefesi vücudundan gitmiş gibi oldu ve sonra yukarıda kanatların aceleyle

çıkardığı sesi duydu ve muazzam bir şey yıldızları örttü. Şahgaga Snape'e doğru uçtu, ustura keskinliğindeki pençeler onu kestiğinde, Snape geriye doğru sendeledi. Harry oturur pozisyona geldi, kafası hala toprakla son temasından dolayı dönüyordu Snape'in mümkün olduğunca hızla koştuğunu gördü Devasa hayvan Snape'in arkasında kanat çırpıyor ve keskin çığlıklar atıyordu Harry'nin asla duymadığı keskin çığlıklar -

Ayağa kalkmak için mücadele etti, dermansızca asasını aradı, tekrar peşine düşmeyi umut ediyordu fakat parmakları çimenlerin arasını beceriksizce tararken ince dalları attı, gerçekten geç olacağını biliyordu, döndü ve hipogrifin giriş kapısı üzerinde daireler çizdiğini gördü. Okul arazisinin sınırlarının ötesinde Snape cisimlenmeyi başarmıştı.

“Hagrid” diye mırıldandı, hala sersemlemiş haldeydi, etrafına bakındı “HAGRID”.

Tökezlenerek yanmış eve doğru gitti, alevlerden Fang'i sırtında taşıyan muazzam bir vücut meydana çıktı. Müteşekkir bir feryatla, Harry dizlerinin üstüne çöktü, her bir uzvu titriyordu, bütün bedeni acıyla kaplıydı ve nefes aldığında bıçaklar batar gibi oluyordu.

“İyi misin Harry? İyi misin? Konuş benimle Harry?

Hagrid'in kacaman kıllı yüzü Harry'nin üzerinde yüzüyor ve yıldızları engelliyordu. Harry yanmış odun ve köpek tüyü kokusu aldı; elini üzerine koydu Hagrid'in yanında Fang'in hareketsiz, sıcak ve canlı vücudu titriyordu.

“Ben iyiyim” dedi nefes nefese Harry. “Ya sen?”

“Ben de iyiyim...”

Hagrid, Harry'yi, kolunun altından tuttu ve Harry'nin ayaklarını bir anlığına yerden kesecek kadar kuvvetle tekrar ayağa kaldırdı. Harry, Hagrid'in süratle şişen gözünün altındaki derin kesikten, yanağı boyunca kan aktığını gördü.

“Senin evini söndürmeliyiz,” dedi Harry. “ Aguamanti büyüsü...”

“Bunun gibi bir şey olduğunu biliyordum,” diye mırıldandı Hagrid, ve tüten, çiçek pembesi şemsiyesini kaldırıp, “Aguamanti!” dedi.

Şemsiyenin ucundan bir su seli boşaldı.. Harry de kendisine kurşundanmış gibi gelen asasını kaldırdı ve ‘Aguamanti!” diye mırıldandı. O ve Hagrid, son alev de söndürülünceye kadar eve su tutular.

“Fena değil,” dedi Hagrid, birkaç dakika sonra ümitli bir şekilde tüten harabeye bakarak. “Dumbledore'un düzeltemeyeceği bir şey değil...”

Harry adı duyunca midesinde yakıcı bir acı hissetti. Sessizlik ve durgunluk içerisindeyken, içindeki korku artmıştı. “Hagrid...”

“Onların geldiğini duyduğumda, bir çift dal budağın ayağını bağlıyordum,” dedi Hagrid hüzünle, hala harabe olmuş kulübesine bakarak. “Dallarını yakmışlar zavallı küçük şeylerin...”

“Hagrid...”

“Ama ne oldu biliyor musun, Harry? Şatodan koşarak çıkan Ölüm Yiyenler'i gördüm, ama Snape onlarla ne halt ediyordu? Nereye gitti - onları mı kovalıyordu?”

“O...,” Harry boğazını temizledi, dumandan ve panikten kurumuştu. “Hagrid, öldürdü...”

“Öldürdü mü?” dedi yüksek sesle, Harry'ye baktı. “Snape mi öldürdü? Sen neden bahsediyorsun Harry?”

“Dumbledore,” dedi Harry. “Snape, Dumbledore'u... öldürdü.”

Hagrid öylece ona baktı. Yüzünün görülebilen küçük bir kısmındaki ifade, tamamen boş ve anlamsızdı.

“Dumbledore ne, Harry?”

“O öldü. Snape öldürdü...”

“Böyle söyleme,” dedi Hagrid kabaca. “Snape, Dumbledore'u öldürdü - aptal olma, Harry. Bunu nerden çıkardın?

“Yaparken gördüm.”

“Mümkün değil.”

“Gördüm, Hagrid.”

Hagrid başını salladı. İnanmayan ama sempatik bir ifadesi vardı. Ve Harry, Hagrid'in, kendisinin kafasına güçlü bir darbe aldığını ve bu yüzden kafasının karıştığını, belki de hala bir lanetin etkisinde olduğunu düşündüğünü biliyordu.

“Her ne olduysa, Dumbledore, Snape'e, Ölüm Yiyenler'le gitmesini söylemiş olmalı,” dedi Hagrid, kendinden emin bir şekilde. “Sanırım hala kimliğini saklıyor. Hadi okula geri dönelim, hadi Harry...”

Harry bir tartışmaya ya da bir açıklama yapmaya kalkışmadı. Hala kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. Hagrid sonra öğrenebilirdi, oldukça sonra... Adımlarını şatoya yönelttikleri anda Harry, birçok pencerede ışık olduğunu gördü. Harry, içeride insanların odadan odaya dolaştığını, birbirlerine Ölüm Yiyenler'in geldiğini

söylediklerini, Hogwarts'ın üzerinde parlayan karanlık işareti, yani birinin öldüğünü anlattıklarını kolayca hayal edebiliyordu.

Önlerindeki meşe ön kapılar açıldı, ışık yolu ve çimenleri aydınlattı. Aşağıya, yavaşça üstlerini giyinmiş insanlar iniyordu ve tedirgin bir şekilde, gecenin karanlığına doğru kaçan Ölüm Yiyenler'den bir işaret görebilmek için etrafa bakıyorlardı. Harry'nin gözleri, her nasılsa, en uzun kulenin hemen dibindeki toprağa dikildi. Harry, net bir şey görebilmek için çok uzak olmasına rağmen, çimenlerin üzerinde büyük, siyah bir şeyin olduğunu hayal etti. Hatta, Dumbledore'un bedeninin olduğu yer olarak düşündüğü yere doğru bakarken, her nasılsa, oraya doğru hareket etmeye başlayan insanlar olduğunu gördü.

“Onlar neye bakıyor öyle?” dedi Hagrid, o ve Harry şatonun önüne doğru yaklaşırken, Fang, olabildiğince onların bileklerine yakın duruyordu. “Çimenlerin üzerinde ne var?” diye ekledi keskin bir şekilde. Şimdi, küçük bir kalabalığın toplandığı, Astronomi Kulesi'nin dibine doğru önü çekmeye başladı. “Gördün mü, Harry? Hemen kulenin dibinde... işaretin altında... vay canına... birini hakladıklarını mı düşünüyorsun?” Hagrid sessizleşti. Anlaşılan bu düşünceyi sesli bir şekilde açıklamak oldukça korkunçtu. Harry, onun yanında yürüdü, yüzünde ve son yarım saat içinde isabet eden çeşitli büyüler yüzünden bacağında acı hissediyordu, farklı bir şekilde düşünecek olursak, sanki yanındaki birisi onları acıtıyordu. Asıl gerçek ve kaçınılmaz olan ise göğsündeki basınç hissiydi. Harry ve Hagrid, rüyadaymış gibi, hemen önlerinde mırıldanan, sessizliğe gömülen öğrencilerin ve öğretmenlerin bırakmış olduğu boşluğa doğru ilerledi.

Harry, Hagrid'in, acı ve şokla inlemesini duydu, ama Hagrid durmadı. Dumbledore'un yattığı yere varıncaya kadar yavaşça ilerledi ve

yanına çömeldi. En başta Dumbledore'un Harry'ye yaptığı vücut kilitleme büyüsü kalktığında anlamıştı, bu durumun ancak büyüyü yapan kişi ölürse oluşacağını biliyordu, ama hala onu o halde görmeye hazır değildi, isyanda, kalbi kırık: Harry'nin tanıştığı ve gördüğü ya da görebileceği en iyi büyücü.

Dumbledore'un gözleri kapalıydı; ama ayaklarının ve kollarının yaptığı garip açıya bakılırsa, o uyuyor olabilirdi. Harry uzandı, kancalı burnun üstündeki yarım ay şeklindeki gözlüğünü düzeltti ve cübbesinin ucuyla Dumbledore'un ağzından kan damlasını sildi. Sonra bilge yüze gözünü dikip baktı ve büyük ve akıl almaz gerçeği kavramayı denedi; Dumbledore'un onla hiçbir zaman konuşamayacağı, ona hiçbir zaman yardım edemeyeceği gerçeği - Harry'nin arkasındaki kalabalık mırıldandı. Çok uzun zaman gibi görülen bir andan sonra, katı bir şeyin üzerinde diz çöktüğünün farkına vardı ve aşağı baktı.

Birkaç saat önce çalmayı başardıkları madalyon Dumbledore'un cebinden düşmüştü. Madalyon belki de yere düştüğünden dolayı açılmıştı. Eline aldığı an, önce hissettiğinden daha fazla sarsıntı, korku ya da üzüntü hissetmese de, Harry bir şeyin yanlış olduğunu biliyordu - Madalyonu elinde döndürdü. Bu madalyon ne Düşünseli'nde gördüğü kadar büyüktü, ne de üzerinde bir takım işaretler vardı, Slytherin'in işareti sanılan süslü “S” harfi de yoktu. Ayrıca, içinde hiçbir şey yoktu, ama kıvrılmış bir parça parşömen, aslında bir porte deliği olması gereken yere, madalyonun içine sıkıca sıkıştırılmıştı.

Otomatikman, ne yapıyor olduğunu düşünmeden, Harry parşömen parçasını çekip çıkardı, açtı, ve artık Harry'nin arkasında bir çok asanın ışığında okudu:

Karanlık Lord'a

Bunu okuduğundan çok önce ölmüş olacağım, ama şunu bilmeni istiyorum ki senin sırrını bulan kişi bendim. Gerçek Hortkuluk'u çaldım ve en yakın zamanda onu yok etmeyi planlıyorum.

Kendi denginle karşılaştığın zaman bir kez daha ölümlü olman umuduyla ölümle yüzleşiyorum.

R.A.B.

Harry mesajın ne demek istediği ne biliyordu ne de önemsiyordu. Sadece tek bir şey önemliydi: Bu bir Hortkuluk değildi. Dumbledore o korkunç iksiri içerek kendini hiçbir şey için zayıflatmıştı. Harry parşömeni elinde buruşturdu, ve Fang arkasında ulumaya başladığı an göz yaşlarına boğuldu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM: ANKA'NIN AĞITI

“Buraya gel, Harry...”

“Hayır.”

“Burada kalamazsın, Harry... Haydi...”

“Hayır.”

Harry, Dumbledore'un yanından ayrılmak istemiyordu, hiçbir yere kımıldamak istemiyordu. Hagrid'in omzundaki eli titriyordu. Sonra başka bir ses konuştu, ”Harry, haydi.”

Çok daha küçük ve daha sıcak bir el onu sardı ve yukarı çekti. Bu baskıya, hakkında hiç düşünmeden uydu. Anca kalabalığın arasında körü körüne yürürken havadaki hafif çiçek kokusundan onu kaleye götürenin Ginny olduğu fark edebildi. Anlaşılmaz sesler Harry'yi hırpalıyordu, geceye hıçkırıklar, bağırışlar ve feryatlar saplanıyordu, fakat Harry ve Ginny yürümeye devam etti, Giriş Salonu'na geri dönmüşlerdi. Harry'nin görüş sınırları içinde yüzler yüzüyordu, insanlar fısıldanarak merakla, dikkatle ona bakıyorlardı, Gryffindor yakutları yerde kan damlaları gibi onların mermer merdivenlere gittiği yol boyunca parıldıyorlardı.

“Hastane kanadına gidiyoruz,” dedi Ginny.

“Yaralı değilim,” dedi Harry.

“McGonagall'ın emirleri,” dedi Ginny. “Herkes yukarıda, Ron, Hermione ve Lupin ve herkes -“

Korku tekrar Harry'nin göğsünde harekete geçmişti: Arkasında bıraktığı hareketsiz figürleri unutmuştu. “Ginny, başka kim öldü?”

“Endişelenme, bizden hiç kimse.”

“Fakat Karanlık İşaret -Malfoy bir vücuda basıp geçtiğini söylemişti-“

“Bill'in üstünden geçmişti, fakat Bill iyi durumda, yaşıyor.”

Ginny'nin sesinde bir şeyler vardı, her nasılsa, Harry bunun kötüye işaret olduğunu fark etti. “Emin misin?”

“Tabii ki eminim... O birazcık - birazcık kötü durumda, hepsi bu. Greyback ona saldırdı. Madam Pomfrey'in dediğine göre o - o artık eskisi gibi görünmeyecekmiş...”

Ginny'nin sesi azıcık titremişti.

“Biz gerçekten sonradan ortaya nasıl bir etki çıkacağını bilmiyoruz - yani, Greyback kurt adamdı, fakat o sırada değişim geçirmemişti.”

“Fakat diğerleri... Yerde başka bedenler vardı...”

“Neville ve Profesör Flitwick yaralandılar, fakat Madam Pomfrey onların iyi olacağını söylüyor. Ve bir Ölüm Yiyen öldü, arkadaşının her tarafa püskürttüğü dev, açık renkli bir Öldürme laneti çarptı - Harry, eğer senin Felix iksirini içmeseydik, bence hepimiz öldürülmüştük, fakat her şey bizi kıl payı ıskalamış görünüyor -“

Hastane kanadına vardılar. Kapıları itip açtılar, Harry, Neville'in kapıya yakın bir yatakta yattığını gördü, anlaşılan uyuyordu. Ron, Hermione, Luna, Tonks ve Lupin koğuşun öteki ucundaki başka bir yatağın etrafında toplanmışlardı. Kapıların açılma sesiyle, hepsi o

tarafa baktı. Hermione Harry'ye doğru koştu ve onu kucakladı; Lupin de tedirgin bir şekilde ilerledi.

“İyi misin, Harry?”

“İyiyim.. Bill nasıl?”

Kimse cevap vermedi. Harry, Hermione'nin omzundan diğer tarafa baktı ve Bill'in yastığında tanıyamadığı bir yüz duruyordu, yüzü onu garip gösterecek kadar kesilmiş ve parçalanmıştı. Madam Pomfrey, Bill'in yaralarına hafifçe keskin kokulu yeşil bir merhem sürüyordu. Harry, Snape'in Malfoy'un Sectum-Sempra yaralarını asasıyla çabucak nasıl iyileştirdiğini hatırladı.

“Yaraları bir büyüyle ya da bir şey ile düzeltemez misiniz?” diye sordu Madam Pomfrey'ye.

“Bunlarda büyü işe yaramıyor,” dedi Madam Pomfrey. “Bildiğim her şeyi denedim, fakat kurt adam ısırıkları için bir çare yok.”

“Fakat Bill dolunay sırasında ısırılmadı,” dedi Ron, her nasılsa sadece dik bakışlarıyla ağabeyinin iyileşmesini sağlayacakmış gibi bakakalmıştı. “Greyback dönüşüm geçirmemişti, öyleyse Bill kesinlikle gerçek bir -bir-?”

Kararsız bir şekilde Lupin'e baktı.

“Hayır, Bill'in gerçek bir kurt adam olacağını sanmıyorum,” dedi Lupin, “fakat bu ona hiçbir şey bulaşmadığı anlamına gelmez. Bunlar lanetli yaralar. Onların tamamen iyileşmesi olasılık dışı ve - ve Bill bundan itibaren bazı kurt karakteristiklerine sahip olmuş olabilir.”

“Dumbledore yine de bir şeyler yapabilir,” dedi Ron. “Nerede o? Bill o manyaklarla Dumbledore'un emriyle savaştı, Dumbledore ona borçlu, onu bu halde bırakamaz-“

“Ron - Dumbledore öldü,” dedi Ginny.

“Hayır!” diyerek Ginny'nin son söylediklerini inkâr etmesi umuduyla Ginny'den Harry'ye doğru baktı, fakat Harry inkâr etmeyince Lupin, Bill'in yatağının yanındaki bir sandalyeye çöktü, elleri yüzündeydi. Harry, Lupin'in kontrolünü kaybettiğini hiç görmemişti; birden kendini özel ve uygunsuz bir yere izinsiz girmiş gibi hissetti. Başka yöne döndü ve onun yerine Ron'un gözlerini yakaladı, Ron sessizce Ginny'nin söylediklerini onaylayan bir görünüş alıyordu.

“Nasıl öldü?” diye fısıldadı Tonks. “Nasıl oldu?”

“Onu Snape öldürdü,” dedi Harry. ”Oradaydım, gördüm. Astronomi Kulesi'ne geri döndük, çünkü Karanlık İşaret'in ortaya çıktığı yerdi... Dumbledore hastaydı, zayıftı, fakat bence merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri duyunca o bunun bir tuzak olduğunu fark etti. Beni hareketsiz hale getirdi, hiçbir şey yapamadım, görünmezlik pelerininin altındaydım - ve sonra Malfoy kapıdan içeri girdi ve onu silahsız bıraktı -“

Hermione elleriyle ağzını kapadı ve Ron inledi. Luna'nın dudakları titriyordu.

“- daha çok Ölüm Yiyen geldi - ve sonra Snape - ve Snape yaptı Avada Kedavra lanetini.” Harry devam edemedi. Madam Pomfrey gözyaşlarına boğuldu. Ona fısıldayarak “Şşş! Dinle!” diyen Ginny dışında hiç kimse dikkat etmedi.

Yutkunarak, Madam Pomfrey parmaklarını dudaklarına bastırdı, gözleri kısıktı. Karanlığın içinde bir yerde, bir Anka bir bakıma Harry'nin daha önce hiç duymadığı bir şekilde şarkı söylüyordu: Istırap dolu bir ağlayışın korkunç güzelliği. Ve Harry, önceden Anka'nın şarkısı hakkında hissettiği gibi, müziği içinde hissetmişti,

dışında değil: Bu büyülü bir şekilde topraklardan kale pencerelerine kadar yankılanan şarkı kendi üzüntüsüydü.

Ne onların orada dinleyerek ne kadar duruklarını, ne de kendi yaslarının sesini dinlemelerinin niçin acılarını azda olsa hafiflettiğini bilmiyordu, fakat hastane kapılarının açılıp, Profesör McGonagall'ın koğuşa girdiğinde çok uzun bir süre geçmiş gibi hissediyordu. Geride kalanların hepsi gibi, o da geçen savaşın izlerini taşıyordu: Yüzünde sıyrıklar vardı ve cübbesi paramparçaydı.

“Molly ve Arthur yoldalar,” dedi ve müziğin büyüsü bozuldu: Herkes uyandı ve transtan çıktı, tekrar Bill'e bakmak için döndüler, ya da gözlerini ovup, kafalarını salladılar. “Harry, ne oldu? Hagrid'e göre Dumbledore ile birlikteymişsin, ol- olduğu zaman. Diyor ki Profesör Snape bir şeyler karıştırı-“

“Snape Dumbledore'u öldürdü,” dedi Harry.

McGonagall bir süreliğine ona dik dik baktı, sonra korku verircesine sallandı; Madam Pomfrey, hızla kalkıp ileri atıldı, havada yarattığı sandalyeyi, McGonagall'ın altına itti.

“Snape,” diye tekrar etti McGonagall belirsiz bir şekilde, sandalyeye düşercesine otururken. “Biz hepimiz şaşırdık... Fakat o güvendi... Daima... Snape... İnanamıyorum...”

“Snape çok yetenekli bir Zihinbendar'dı,” dedi Lupin, karakteristik olmayacak kadar sertti. “Biz bunu her zaman biliyorduk.”

“Fakat Dumbledore onun bizim tarafımızda olduğuna dair yemin etti!” diye fısıldadı Tonks. “Ben daima Dumbledore'un Snape hakkında bizim bilmediğimiz bir şeyler bildiğini düşündüm...”

“O Snape'e güvenmek için kuvvetli bir sebebi olduğunu ima ederdi,” diye mırıldandı Profesör McGonnagall, gözyaşı akan gözlerinin ucunu ekose bir mendil ile sildi. “Yani... Snape'in geçmişiyle... Tabii ki insanlar kesinlikle şaşırdılar... Fakat Dumbledore, Snape'in pişmanlığının tümüyle gerçek olduğunu bana açıkça anlattı - Ona karşı hiçbir şey duymamalıydım!”

“Snape'in ne anlatıp da onu inandırdığını bilmek isterim,” dedi Tonks.

“Biliyorum,” dedi Harry ve herkes dönüp ona baktı. “Snape, Voldemort'a annem ve babamı ele geçirmesini sağlayan bilgiyi verdi. Sonra Dumbledore'a ne yaptığının farkına varmadığını söyledi, yaptığına gerçekten üzgündü, öldükleri için üzgündü.” Herkes dik dik ona baktı.

“Ve Dumbledore buna inandı mı?” dedi Lupin inanmamış bir şekilde. “Dumbledore Snape'in James öldüğü için üzgün olduğuna inandı mı? Snape James'ten nefret ederdi...”

“Ve annemin de son derece değerli olduğunu düşünmüyordu,” dedi Harry, çünkü o Muggle-doğumluydu... ‘*Bulanık*' derdi ona...”

Kimse Harry'nin bunu nasıl bildiğini sormadı. Onların hepsi korkutucu bir şoka dalıp gitmişlerdi, bu olanların rezil gerçeklerini hazmetmeye çalışıyorlardı.

“Bunların hepsi benim hatam,” dedi Profesör McGonagall aniden. Kafası karışmış görünüyordu, ıslak mendilini ellerinde sıkıyordu. “Benim hatam. Fillius'u Snape'i getirmesi için yolladım, ben aslında gelip bize yardım etsin diye göndermiştim! Eğer Snape'i olan biten hakkında uyarmasaydım, o Ölüm Yiyenler'e katılmayacaktı. Fillius ona söylemeden önce onların orada olduğunu bildiğini zannetmiyordum, onların geldiğini bildiğini bilmiyordum.”

“Bu senin hatan değil, Minerva,” dedi Lupin, sert bir şekilde. “Biz hepimiz daha çok yardım istedik, Snape'in yolda olduğunu bilmekten memnunduk...”

“Öyleyse kavgaya vardığında, Ölüm Yiyenler'in tarafına mı katıldı?” diye sordu Snape'in ikiyüzlülüğü ve alçaklığı hakkındaki tüm detayları isteyen Harry, hararetle ondan nefret etmek için daha çok sebep topluyor, intikam için yemin ediyordu.

“Ben tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum,” dedi Profesör McGonagall, kafası karışmış bir şekilde. “Olanların hepsi çok kafa karıştırıcı... Dumbledore bize okuldan birkaç saatliğine ayrılacağını, bizim sadece koridorlarda devriye gezmemizi söyledi... Remus, Bill ve Nymphadora bize katıldı... Ve biz de devriye gezdik. Her şey sakin görünüyordu. Okulun dışındaki bütün gizli geçitler abluka altına alındı. Kimsenin uçarak kaleye giremeyeceğini biliyorduk. Kaleye her girişte güçlü büyüler vardı. Ölüm Yiyenler'in nasıl girmeyi başarabildiklerini bilmiyorum...”

“Ben biliyorum,” dedi Harry ve kısaca Kaybolan Dolaplar çifti ile onların oluşturduğu büyülü yolu anlattı. “Öyleyse İhtiyaç Odası'ndan içeri girdiler.”

İradesine neredeyse karşı koyarak ikisi de perişan halde olan Ron ile Hermione'ye doğru göz attı.

“Ben karmakarışık ettim, Harry,” dedi Ron, kasvetli bir şekilde. “Bize anlattığın gibi yaptık: Çapulcu Haritası'nı kontrol ettik ve Malfoy'u onun üstünde göremedik, bu yüzden biz onun İhtiyaç Odası'nda olduğunu tahmin ettik, bu nedenle ben, Ginny ve Neville göz atmaya gittik... Fakat Malfoy bizi arkasında bırakmıştı.”

“Biz izlemeye başladıktan yaklaşık bir saat sonra odadan dışarı çıktı,” dedi Ginny. “Elinde, o berbat buruşmuş eli tutuyordu -“

“Onun Şanslı Eli,” dedi Ron. “Sadece onu tutana ışık veren, hatırladın mı?”

“Her neyse,” diye devam etti Ginny, “Ölüm Yiyenler'i dışarı salmak için etrafın temiz olup olmadığını kontrol etmiş olmalı, çünkü bizi gördüğünde havaya bir şey fırlattı ve her yer zifiri karanlık oldu -“

“- Pevurian Anında Karanlık Tozu,” dedi Ron, sert bir şekilde. “Fred ve George'un. ürünlerini almasına izin verdikleri kişiler hakkında onlara söyleyecek sözlerim var.”

“Her şeyi denedik, Lumos, Incendio,” dedi Ginny. “Hiçbir şey karanlığı yaramadı; biz hepimiz tekrar koridordan çıkabilmek için yolumuzu el yordamıyla bulduk ve o sırada bizim yanımızdan koşarak geçen insanlar duyduk. Besbelli Malfoy, o el meretiyle görebildi ve onlara rehberlik yaptı, fakat hiç birimiz birbirimize isabet ettiririz diye lanet veya herhangi bir şey yapmaya cesaret edemedik ve biz ışık olan koridora ulaşana kadar, onlar gitmişti.”

“Çok şükür,” dedi Lupin boğuk bir sesle, “Ron, Ginny ve Neville bir an önce bize koştular ve olanları anlattılar. Ölüm Yiyenler'i dakikalar sonra Astronomi Kulesi'ne doğru giderlerken bulduk. Malfoy, apaçık insanların onları takip etmesini ummuyordu; Karanlık Tozu ya da her ne ise stoklarını tüketmiş görünüyordu. Bir kavga koptu, onlar dağıldılar ve biz de kovaladık. Onlardan biri, Gibbon, kaçıp kurtuldu ve kule merdivenlerine yöneldi -“

“İşaret'i meydana getirmek için mi?” diye sordu Harry.

“Öyle yapmış olmalı, evet, İhtiyaç Odası'nı terk etmeden önce planlamış olmalılar,” dedi Lupin. “Fakat ben Gibbon'un Dumbledore'u

orada tek başına beklemeyi iyi bir fikir olarak görmediğini düşünüyorum, çünkü merdivenlerden aşağı geri gelip dövüşe tekrar katıldı ve beni ucu ucuna ıskalayan bir Öldürme Laneti gönderdi.”

“Öyleyse Ron, İhtiyaç Odası'nı Ginny ve Neville ile izlediğine göre,” dedi Harry, Hermione'ye dönerek, “Sen -?“

“Snape'in odasının dışındaydım, evet,” diye fısıldadı Hermione, gözleri gözyaşları yüzünden parıldıyordu, “Luna ile. Oda'nın dışında oyalanıyorduk ve hiçbir şey olmadı... Yukarı katta neler olduğunu bilmiyorduk, haritayı Ron almıştı - Profesör Flitwick zindanlardan koşarak geldiğinde saat gece yarısına yaklaşıyordu. Kalenin içindeki Ölüm Yiyenler hakkında bağırıyordu, Luna ve benim orada olduğumuzu fark etmiş olduğunu hiç sanmıyorum, o sadece Snape'in ofisine koşmuştu ve biz onun Snape'e kendisiyle gidip yardım etmesi gerektiğini söylediğini duyduk ve sonra gürültülü bir yumruklama sesi duyduk ve Snape, odasından fırladı ve bizi gördü ve- ve-“

“Ne?” diye sıkıştırdı Harry Hermione'yi.

“Çok aptaldım, Harry!” dedi Hermione çok tiz bir sesle. “Profesör Flitwick'in düştüğünü söyledi ve bizim o gidip- gidip Ölüm Yiyenler'le dövüşte yardım ettiği sırada, gidip Profesör Flitwick ile ilgilenmemizi istedi -“ utancından yüzünü kapatıp parmaklarının arasından konuşmaya devam etti, bu yüzden sesi boğuk geliyordu. “Profesör Flitwick'e yardım edip edemeyeceğimize bakmak için onun ofisine gittik ve onu yerde baygın bir şekilde bulduk... ve ah, bu şu an ortada, Snape Flitwick'i sersemletmiş olmalı, fakat biz fark etmedik, Harry, biz fark etmedik, biz sadece Snape'in gitmesine izin verdik!”

“Bu sizin hatanız değil,” dedi Lupin sertçe. “Hermione, eğer sen Snape'e uymayıp onun yoluna çıksaydın, muhtemelen o, sen ve

Luna'yı öldürecekti.”

“Hemen sonra yukarı kata çıktı,” dedi zihninde, kara cübbesi, arkasında dalgalanan ve üst kata çıktığı an asasını çıkartan Snape'in mermer merdivenlerde koşarak kaçtığını izleyen Harry, “ve hepinizin savaştığı yeri buldu...”

“Başımız beladaydı, yeniliyorduk,” dedi, Tonks alçak sesle. “Gibbon kötü durumdaydı, ama geri kalan Ölüm Yiyenler ölümüne savaşmaya hazır görünüyorlardı. Neville yaralanmıştı, Bill, Greyback tarafından zalimce saldırıya uğramıştı... Çok karanlıktı... her yerde lanetler uçuşuyordu... Malfoy denen çocuk kaybolmuştu, üst kata doğru sıvışarak geçmiş olmalı... sonra daha fazlası onun peşinden gitti, ama aralarından biri üst kata çıkan merdivenleri bir çeşit lanetle engelledi... Neville o engelden atladı, ama havada geriye doğru uçtu -”

“Hiçbirimiz başarı elde edemezdik,” dedi Ron, “ve o iri yapılı Ölüm Yiyenler her yere hala lanet yolluyorlardı, ve lanetler duvarlara sıçrıyor ve bizi kıl payı ıskalıyorlardı...”

“Ve sonra Snape geldi,” dedi Tonks, “ve sonra gitmişti -”

“Bize doğru koştuğunu gördüm, ama Ölüm Yiyenler'in o kocaman laneti sağımdan geçerek beni son anda ıskaladı, kaçtım ama izlerini kaybettim,” dedi Ginny.

“Sanki lanetli bariyer orda değilmiş gibi Snape'i onun içinden geçerken gördüm,” dedi Lupin. “Onu izlemeyi denedim, ama Neville gibi ilerlemem engellendi...”

“Bizim bilmediğimiz bir büyü biliyor olmalı,” diye fısıldar sesle konuştu McGonagall. “Her şeyden önce - o Karanlık Sanatlara Karşı

Savunma öğretmeniydi... Kule'den kaçan Ölüm Yiyenler'in peşinde olduğu için acele davrandığını sandım. ...”

“Öyleydi,” dedi Harry vahşice, “ama onlara yardım etmek için, yakalamak için değil... Ve bahse girerim ki o bariyerden geçmek için Karanlık İşaret'e sahip olman gerekiyordur - peki aşağı indiğinde neler olmuştu?”

“Eh, baş Ölüm Yiyen tavanın yarısının çökmesini sağlayan bir büyü yapmıştı, ve aynı zamanda merdivenlere geçmeyi engelleyen laneti bozmuştu,” dedi Lupin. “Hepimiz kaçıştık - her durumda hala ayakta duranlarımız - ve Snape ile çocuk tozların içinden çıktı - açıkçası, hiçbirimiz ikisine saldırmadık --”

“Sadece geçmelerine izin verdik,” dedi Tonks, boş bir sesle. “Onların Ölüm Yiyenler tarafından kovalandığını sandık - ve diğer bir şey ise, diğer Ölüm Yiyenler ve Greyback geri dönmüştü ve dövüş yeniden başlamıştı - Snape'in bir şey söyleyerek bağırdığını sandım, ama ne olduğunu bilmiyorum -”

“'*Bitti*' diye bağırdı,” dedi Harry. “Yapmak istediğini yapmıştı.”

Hepsi sessizleşti. Fawkes'ın ağıtı dışarıdaki karanlık bahçenin her yerinde yankılanıyordu. Müzik havada aksettiği an, davetsiz, nahoş düşünceler Harry'nin zihninde sessizce hareket etti... Dumbledore'un cesedini kulenin dibinden almışlar mıydı henüz? Sırada ne vardı? Nereye gömülecekti? Ceplerinde sıkıca yumruklarını sıktı. Parmak boğumlarının karşısında sahte olan küçük ve soğuk Hortkuluk'u hissedebiliyordu.

Hastane kanadının kapıları ardına kadar açıldı, hepsinin sıçramasına neden oldu: Mr. ve Mrs. Weasley koğuştan uzun adımlarla geçtiler, Fleur hemen arkalarındaydı, güzel yüzü dehşete düşmüştü.

“Molly - Arthur -” dedi Profesör McGonagall, kalktı ve onları karşılamak için acele etti. “Çok üzgünüm -”

“Bill,” diye fısıldadı Mrs. Weasley, Bill'in ezilmiş suratını gördüğü an McGonagall'ın yanından geçerek ok gibi fırladı. “Ah, Bill!”

Lupin ve Tonks hızla kalktılar ve geri çekildiler, böylece Mr. ve Mrs. Weasley yatağın daha yakınına gelebildiler. Mrs. Weasley oğluna doğru eğildi ve dudaklarını çocuğunun kanlı alnına götürdü.

“Ona Greyback saldırdı dedin, değil mi?” diye sordu Mr. Weasley McGonagall'a telaşlı bir şekilde. “Ama dönüşmedi, öyle mi? Peki bunun anlamı ne? Bill'e ne olacak?”

“Henüz bilmiyoruz,” dedi McGonagall, çaresizce Lupin'e bakarak.

“Büyük olasılıkla biraz bulaşma olacak, Arthur,” dedi Lupin. “Bu farklı bir durum, muhtemelen nadir... Uyandığında davranışlarının nasıl olabileceğini bilemiyoruz...”

Mrs. Weasley iğrenç kokan merhemi Madam Pomfrey'nin elinden aldı ve Bill'in yaralarına hafifçe sürmeye başladı. “Ve Dumbledore...” dedi Mr. Weasley. “Minerva, bu doğru mu .. O gerçekten...?”

Profesör McGonagall başını öne düşürdüğü an Harry, Ginny'in onun yanında kıpırdandığını farketti ve ona baktı. Onun fazla belli olmayan dar gözleri, yüzünde buz kesilmiş bir ifadeyle Bill'e gözlerini dikip bakmış olan Fleur'un üstünde kilitlenmişti.

“Dumbledore öldü,” diye fısıldadı Mr. Weasley, ama Mrs. Weasley'nin gözleri sadece en büyük oğlundaydı; hıçkırarak ağlamaya başladı, göz yaşları Bill'in sakatlanmış yüzüne düşüyordu.

“Tabii ki, nasıl göründüğü önemli değil... gerçekten önemli değil... ama çok yakışıklı küçük bir çocuktu... her zaman yakışıklıydı... ve

evlenecekti!”

“Yani ne demek istiyorsun?” dedi Fleur aniden ve yüksek sesle. “‘*Evlenecekti*' demekle ne demek istiyorsun?”

Mrs. Weasley göz yaşlarıyla boyanmış kafasını kaldırdı, şaşkın görünüyordu. “Ben - sadece şunu - ”

“Bill'in benle artık evlenmeyi istemeyeceğini sanıyorsun, değil mi?” diye ısrar etti Fleur. “Sence, bu ısırıklar yüzünden, beni sevmeyecek, öyle mi?”

“Hayır, söylemek istediğim şey -”

“Çünkü beni sevecek!” dedi, boyunun tüm imkanlarını kullanarak ve gümüş uzun saçlarını arkaya atan Fleur. “Bill'in beni sevmesini engellemek için bir kurtadamın ısırığından daha fazla şey gerekir!”

“Peki, evet, eminim,” dedi Mrs. Weasley, “ama düşünmüştüm ki belki -nasıl desem- o nasıl -”

“Benim onla evlenmek istemeyeceğimi sandın ya da belki öyle umdun?” dedi burnundan soluyan Fleur. “Niye nasıl göründüğüyle ilgileneyim ki? Bence, ben ikimiz için de yeterince hoş görünümlüyüm! Tüm o yara izleri kocamın ne kadar cesur biri olduğunu gösterir! Ve ben bunu yapacağım!” diye ekledi Mrs. Weasley'yi bir kenara atan ve merhemi kabaca yakalayan Fleur, şiddetle.

Mrs. Weasley kocasının karşısına çekildi ve çok meraklı yüz ifadesiyle Bill'in yaralarını temizleyen Fleur'u izledi. Kimse bir şey demedi; Harry kıpırdamaya cesaret etmedi. Herkes gibi, o da patlamayı bekliyordu.

“Bizim Büyük Hala Muriel'in,” dedi Mrs. Weasley uzun bir duraklamadan sonra “evlilik töreninde sana onu ödünç vermeye ikna edeceğimden emin olduğum çok güzel bir tacı vardı -ev cini yapımı-. Bilirsin, Bill'e çok düşkündür, ve o senin saçlarınla beraber nefis duracak.”

“Teşekkür ederim,” dedi Fleur dimdik. “Eminim nefis olacaktır.”

Ve sonra, Harry nasıl olduğunu tam olarak göremedi, her iki kadın da ağlıyor ve birbirlerine sarılıyorlardı. Tamamiyle büyülenmişti, dünyanın delirip delirmediğini merak ederek, etrafına baktı: Ron hissettiği kadar donakalmıştı ve Ginny ile Hermione birbirlerine meraklı bakışlar atıyorlardı.

“Gördün mü!” dedi sinirli bir sesle. Tonks Lupin'e yiyecekmiş gibi bakıyordu. “O ısırılmış olsa bile, onla hala evlenmek istiyor! Onun için önemi yok!”

“Bu farklı,” dedi dudaklarını zorlukla hareket ettiren ve aniden gerginleşen Lupin. “Bill tam bir kurtadam olmayacak. Durumlar tamamiyle -”

“Ama ben hiçbirini önemsemiyorum, önemsemiyorum!” dedi Lupin'in cüppesinin önünü kavrayıp sallayan Tonks. “Sana bir milyon kez söyledim...”

Ve Tonks'un Patronus'unun ve fare renkli saçlarının anlamı, ve birisinin Greyback tarafından saldırıya uğradığı söylentisini duyduğu zaman Dumbledore'u bulmak için koşarak gelmesinin nedeni, her şey Harry için netleşti; Tonks'un aşık olduğu Sirius değildi.

“Ve ben de sana bir milyon kez söyledim...” dedi onun gözleriyle karşılaşmayı reddeden Lupin, zemine bakıyordu, “senin için çok yaşlıyım, çok fakirim... çok tehlikeliyim...”

“Bu konuda çok gülünç bir yolda olduğunu sana her zaman söyledim, Remus” dedi, Fleur'u arkasından hafifçe okşadığı gibi omuzlarının üstünden bakan Mrs. Weasley.

“Ben gülünç değilim,” dedi Lupin ısrarla. “Tonks sağlıklı ve genç birini hak ediyor.”

“Ama o seni istiyor,” dedi Mr. Weasley, küçük bir gülümsemeyle. “Her şeyden önce, Remus, genç ve sağlıklı adamlar ille de çok baki kalmıyor.”

Onların arasında yatan oğluna üzgünce baktı.

“Bu... bunu tartışacağımız bir an değil,” dedi, etrafına telaşla baktığı an gözlerini herkesten kaçıran Lupin.

“Dumbledore öldü...”

“Dumbledore bu dünyada biraz daha aşk olduğunu öğrendiği zaman daha mutlu olurdu,” dedi Profesör McGonagall sertçe, hemen ardından hastane kapıları tekrar açıldı ve Hagrid içeri girdi.

Saçıyla ve sakalıyla kaplanmamış olan kısmındaki ufak yüzü sırılsıklam olmuş ve şişmişti; gözyaşlarıyla titriyordu, muazzam büyüklükte, benekli bir mendil elindeydi.

“Yaptım... dediğinizi yaptım, Profesör,” öksürdü. “Onu taşıdım. Profesör Sprout çocukları yataklarına geri götürdü. Profesör Flitwick uzanıyor, ama kısa bir süre sonra iyi olacağını söylüyor, ve Profesör Slughorn Bakan'a bilgi verildiğini söylüyor.”

“Teşekkürler, Hagrid” dedi Profesör McGonagall, bir kerede ayağa kalktı ve dönerek Bill'in yatağının çevresinde toplanmış olan gruba baktı. “Bakan geldiği zaman onu görmem gerekecek. Hagrid, lütfen

okul başkanlarına de ki -Slughorn Slytherin'i temsil edebilir- onları derhal ofisimde görmek istiyorum. Senin de bize katılmanı isterim.”

Hagrid başını onay anlamında salladığı gibi döndü, ayaklarını sürüyerek tekrar odadan dışarı çıktı, McGonagall Harry'ye baktı. “Onlarla buluşmadan önce seninle çabucak konuşmak istiyorum, Harry. Eğer benimle geleceksen...”

Harry ayağa kalktı, Ron, Hermione ile Ginny'ye “Biraz sonra görüşürüz” diye mırıldandı, ve McGonagall'ı koğuştan çıkarak izledi. Dıştaki koridorlar terkedilmişti ve tek ses, anka kuşunun uzaktan gelen ağıtıydı. Harry'nin McGonagall'ın ofisine değil Dumbledore'un ofisine gittiklerini anlamadan önce birkaç dakika geçti, ve Harry'nin bunu da anlaması için elbette birkaç dakika daha geçti, McGonagall müdire vekiliydi... Anlaşılan şimdi müdireydi... bu yüzden aslanağzı heykelinin arkasındaki oda artık onundu.

Sessizlik içinde hareket eden spiral merdivenlerden yukarı çıktılar ve dairesel odaya girdiler. Ne beklemiş olduğunu bilmiyordu; belki, odanın siyah çarşafa büründüğünü, ya da Dumbledore'un cesedinin orda yatabileceğini bile düşünmüştü. Gerçekten, oda Dumbledore ve Harry'nin birkaç saat önce orayı yalnız bıraktıkları halde görünüyordu tam olarak; gümüş aletler pırpır ediyorlar ve çubuk bacaklı masalarına puf diye konuyorlardı, cam kutusunun içindeki Gryffindor'un kılıcı ay ışığında parıldıyordu, Seçmen Şapka masanın arkasındaki bir raftaydı, Fawkes'ın kafesi boş duruyordu, hala ağıtını söylüyordu yerlere. Ve ölmüş müdür ve müdirelerin portrelerinin sırasına yeni bir portre eklenmişti: Dumbledore masanın üstündeki altın bir çerçeve içinde uyukluyordu., yarım ay şeklindeki gözlüğü kanca burnunun üstüne tünemişti, sakin ve tasasız görünüyordu.

Bu portreye bir kez daha göz attıktan sonra, McGonagall sanki kendini sertleştiriyormuş gibi tek bir hareket yaptı, sonra Harry'ye bakmak için masasında döndü, yüzü gergin ve çizgi çizgiydi.

“Harry,” dedi, “Sen ve Dumbledore'un bu akşam okuldan ayrıldıktan sonra ne yaptığınızı bilmek istiyorum.”

“Bunu size söyleyemem, Profesör,” dedi Harry. Bu soruyu beklemişti ve cevabı onda hazırdı. Tam bu odada, Dumbledore ona, Ron ve Hermione hariç derslerinin içeriklerinin sırrını kimseye söylememesini tembih etmişti.

“Harry, bu önemli olabilir,” dedi Profesör McGonagall.

“Evet olabilir,” dedi Harry. “hem de çok, ama kimseye söylemememi söyledi.”

Profesör McGonagall Harry'ye dik dik baktı. “Potter” -Harry soyadının yenilenmiş kullanışını farketti- “Dumbledore'un ölümünün ışığında, sanırım durumun oldukça değiştiğini anlamalısın -”

“Aynı fikirde değilim,” dedi omuz silken Harry. “Dumbledore eğer ölürse emirlerini izlemeyi durdurma hakkında bana hiçbir şey söylemedi.”

“Ama -”

“Her şeye rağmen, Bakan buraya gelmeden önce bilmeniz gereken bir şey var. Madam Rosmerta Imperius Laneti'nin etkisinde, o Ölüm Yiyenler'e ve Malfoy'a yardım ediyordu, bu kolyenin ve zehirli içeceğin nasıl -”

“Rosmerta mı?” dedi McGonagall inanamayarak, ama devam edemeden önce, arkalarındaki kapı çaldı ve hala hıçkırıklarla bolca ağlayan Hagrid'in peşinden Profesör Sprout, Flitwick ve Slughorn

ayaklarını sürüyerek odaya girdiler, Hagrid'in vücudu elemle titriyordu.

“Snape!” dedi en çok titreyen, soluk görünen ve ter döken Slughorn, birden. “Snape! Onu ben okuttum! Sanırım onu yanlış tanımışım!”

Ama herhangi biri karşılık vermeden önce, keskin bir ses duvarın üstünden konuştu: Kısa siyah saçlı ve soluk yüzlü bir sihirbaz boş resmine geri döndü. “Minerva, Bakan birkaç dakika sonra burada olacak, daha yeni Bakanlık'tan cisimlendi.”

“Teşşekür ederim, Everard,” dedi Profesör McGonagall, ve sonra hemen öğretmenlere döndü.

“O gelmeden önce, Hogwarts'a ne olacağını konuşmak istiyorum,” dedi çabucak. “Kişisel olarak, okulun gelecek yıl yeniden açılacağına ikna olmadım. Müdürün meslektaşlarımızın birinin elinde ölümü, Hogwarts'ın tarihinde korkunç bir lekedir. Bu korkunç bir şey.”

“Eminim ki Dumbledore okulun açık kalmasını isterdi,” dedi Profesör Sprout. “Bir öğrenci bile gelmek istese, o zaman okulun o öğrenci için açık kalacağını hissediyorum.”

“Ama bu olaydan sonra tek bir öğrencimiz bile olacak mı?” dedi Slughorn, şimdi ipekli bir mendille terli alnını siliyordu. “Aileler çocuklarının evde kalmasını isteyecek ve onları suçladığımı söyleyemem. Kişisel olarak, Hogwarts'ta başka bir yerden daha fazla tehlikede olacağımızı sanmıyorum, ama annelerin böyle düşünmesini bekleyemezsin. Onlar ailelerini bir arada tutmak isteyecektir, bu sadece çok doğal bir şey.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Profesör McGonagall. “Ve her durumda, Dumbledore'un Hogwarts'ın kapanacağı bir duruma bulaşmayı hayatta göze almazdı demek doğru olmaz. Sırlar Odası yeniden

açıldığında okulun kapanabileceğini göz önüne almıştı - ve söylemeliyim ki, Profesör Dumbledore'un cinayeti, Slytherin'in canavarının fark edilmeden kalenin iç taraflarında yaşama fikrinden daha rahatsız edici...”

“Yöneticilere danışmalıyız,” dedi Profesör Flitwick cikleyen zayıf sesiyle; alnında geniş bir yara vardı, ama diğer yandan Snape'in ofisindeki çöküşünden dolayı yaralanmamış görünüyordu. “Yerleşmiş prosedürleri izlemeliyiz. Çabucak bir karara varılmamalı.”

“Hagrid, sen bir şey söylemedin,” dedi Profesör McGonagall. “Senin görüşlerin neler, Hogwarts açık kalmalı mı?”

Konuşmaların başından sonuna kadar muazzam benekli mendilinde sessizce ağlayan Hagrid, şimdi şişmiş kıpkırmızı gözlerini kaldırdı ve çatlak sesiyle konuştu, “Bilmiyorum, Profesör... buna karar vermek müdirenin ve bina başkanlarının görevi...”

“Profesör Dumbledore senin görüşlerine her zaman değer vermiştir,” dedi Profesör McGonagall kibarca, “ve ben de değer veriyorum.”

“Peki, ben kalıyorum,” dedi Hagrid, gözlerinin kenarlarından kocaman gözyaşları hala sızıyor ve dağınık sakalına damlıyordu. “Burası benim evim, burası on üç yaşımdan beri benim evim oldu. Ve onlara bir şey öğretmemi isteyecek çocuklar olursa pek tabii öğreteceğim. Ama... bilmiyorum... Dumbledore'suz Hogwarts....” Hıçkırdı ve bir kez daha mendilinin arkasında kayboldu, ve sessizlik çöktü.

“Peki,” dedi, pencereden bahçeye göz atan ve Bakan'ın yaklaşıp yaklaşmadığını kontrol eden Profesör McGonagall, “o zaman Filius'un ‘*son kararı verecek olan yöneticilere danışmak en doğru şey*' sözünü kabul etmeliyim.”

“Şimdi, öğrenciler evlerine giderken... bunu sonradan ziyade daha önce yapma konusunda bir tartışma çıkıyor. Gelmeleri için Hogwarts Ekspresi'ni ayarlayabiliriz, gerekirse -”

“Peki Dumbledore'un cenazesi ne olacak?” dedi sonunda konuşan Harry.

“Evet...” dedi, sesinin titrediği an canlılığını biraz kaybeden Profesör McGonagall. “Dumbledore'un huzura ermek için buraya, Hogwarts'a gömülmesini istediğini biliyorum -”

“O zaman buraya gömülecek, değil mi?” dedi Harry şiddetle.

“Eğer Bakan bunun uygun olduğunu düşünürse,” dedi Profesör McGonagall. “Başka hiçbir müdür ya da müdire hiçbir zaman -”

“Başka hiçbir müdür ya da müdire hiçbir zaman bu okula daha çok şey vermemişti,” diye homurdandı Hagrid. “Hogwarts, Dumbledore'un huzur bulacağı yer olmalı,” dedi Profesör Flitwick.

“Kesinlikle,” dedi Profesör Sprout.

“Ve bu durumda,” dedi Harry, “cenaze bitene kadar öğrencileri evlerine göndermemelisiniz. Onlar -”

Son söz boğazına takıldı, ama Profesör Sprout cümleyi onun için tamamladı. “elveda demek isteyeceklerdir.”

“Güzel konuştun,” diye cikledi Profesör Flitwick. “Gerçekten güzel konuştun! Öğrencilerimiz takdirlerini sunmalılar, bu yerinde bir davranış. Daha sonra evlerine dönmek için vasıta ayarlayabiliriz.”

“Destekliyorum,” dedi Sprout yüksek sesle.

“Sanırım... evet...” dedi Slughorn, oldukça endişeli bir ses tonuyla, Hagrid boğuk gözyaşlarıyla onaylarken.

“Geliyor,” dedi gözlerini bahçeye diken Profesör McGonagall aniden. “Bakan... ve görünüşe bakılırsa, yanında bir delegasyon getirmiş...”

“Gidebilir miyim, Profesör?” dedi Harry bir çırpıda.

Harry'nin hiçbir şekilde bu gece Rufus Scrimgeour'u görme ya da onun tarafından sorguya çekilme isteği yoktu. “Gidebilirsin,” dedi Profesör McGonagall. “Ve çabuk ol.”

McGonagall kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü ve Bakan için kapıyı açık tuttu. Harry spiral merdivenlerden hızla indi ve terkedilmiş koridorlardan geçti; görünmezlik pelerini'ni Astronomi Kulesi'nin tepesinde bırakmıştı, ama önemi yoktu; koridorlardan geçişini görecek kimse yoktu, Filch, Mrs. Norris ya da Peeves bile yoktu. Gryffindor Ortak Salonu'na giden geçite dönene kadar başka hiçbir canlıyla karşılaşmadı.

“Bu doğru mu?” diye fısıldadı Şişman Hanım, Harry yaklaştığı an. “Bu gerçekten doğru mu? Dumbledore - öldü mü?”

“Evet,” dedi Harry.

Şişman Hanım feryat etti ve, parolayı beklemeden, onu içeri almak için ileriye doğru açıldı.

Harry'nin olacağını beklediği gibi, Ortak Salon tıklım tıklımdı. Portre deliğinden tırmandığı an etraf sessizleşti. Dean ve Seamus'ı yakındaki bir grupla otururken gördü: Bunun anlamı, yatakhane boş olmalıydı, ya da ona yakın bir şey. Kimseyle konuşmadan, hiçbir şekilde göz temasında bulunmadan, salonun içinden geçti ve erkekler yatakhanesine doğru yürüdü.

Ümit etmiş olduğu gibi, hala tamamiyle giyinik olan Ron onu bekliyordu, yatağında oturuyordu. Harry kendi dört ayaklı karyolasına

oturdu ve bir süreliğine, sadece birbirlerine baktılar.

“Okulu kapatma hakkında konuşuyorlar,” dedi Harry.

“Lupin bölye bir şey olacağını söylemişti,” dedi Ron. Bir duraklama oldu.

“Ee?” dedi Ron, çok alçak bir sesle, sanki eşyaların onları dinleyebileceğini sanıyordu. “Bir tane buldunuz mu? Onu aldınız mı? Hortkuluklar'dan birini -?”

Harry kafasını salladı. O karanlık gölün etrafında olmuş herşey şimdi bir kabus gibi görünüyordu; gerçekten böyle bir şey olmuş muydu, ve hem de saatler önce mi?

“Alamadınız, değil mi?” dedi yılgın görünen Ron. “Orda değil miydi?”

“Hayır,” dedi Harry. “Birisi onu önceden almış ve yerine sahte olanını bırakmış.”

“Önceden mi alınmış -?”

Sessizce, Harry sahte madalyonu cebinden çıkardı, açtı, ve Ron'a verdi. Tüm hikaye bekleyebilirdi. ... Bu akşam önemi yoktu...

Sonu, faydasız maceralarının sonu, Dumbledore'un hayatının sonu hariç hiçbir şeyin önemi yoktu... “R.A.B.” diye fısıldadı, “ama bu da neyin nesiydi böyle?”

“Bilmiyorum,” dedi, giyinik halde yatağında yatan ve boş gözlerle yukarı bakan Harry. R.A.B. hakkında hiçbir merak hissetmiyordu; artık tekrar meraklı olacağından şüpheliydi. Yattığı gibi, aniden tüm yerlerin sessizliğe gömüldüğünün farkına vardı. Fawkes şarkı söylemeyi kesmişti. Ve biliyordu ki, nasıl bilebildiğini bilmeden, anka kuşu gitmişti, Hogwarts'tan temelli olarak ayrılmıştı, aynı

Dumbledore'un ayrılmış olduğu gibi, dünyadan ayrılmıştı... Harry'den ayrılmıştı.

OTUZUNCU BÖLÜM: BEYAZ LAHİT

Bütün dersler askıya alınmıştı ve bütün sınavlar ertelenmişti. Bazı öğrenciler birkaç gün sonra aileleriyle birlikte Hogwarts'tan ayrıldılar - Parvati kardeşler, Dumbledore'un ölümünü izleyen sabah kahvaltıdan önce gitmişlerdi ve Zacharias Smith, ayrılırken kendini beğenmiş görünümlü babası ona eşlik etmişti. Diğer taraftan Seamus Finnigan, annesinin evine gitmeyi reddetmişti; cenaze törenine kadar kalmaya razı olan annesiyle Giriş Salonu'nda bu yüzden tartışmışlardı. Seamus, Harry ve Ron'a, cadılar ve büyücülerin Dumbledore'a son kez takdirlerini sunmaya hazırlanmak için köye akın ettiğini ve bu yüzden annesinin Hogsmeade'de yatak bulmakta zorlandığını söylemişti.

Bir ev büyüklüğünde olan pudra-mavisi taşıma vagonunun, cenaze töreninden önce gökten süzülerek gelen ve ormanın köşesine inen bir düzine testral tarafından çekildiği gibi bir şeyi daha önce hiç görmemiş olan genç öğrenciler arasında heyecanlanmalar yaşandı. Harry pencereden, dev gibi, ve büyük zeytin rengi tenli, siyah saçlı bir kadının taşıma vagonunun basamaklarından indiğini ve kendini, onu bekleyen Hagrid'in kollarına attığını gördü. Bu arada, aralarında Büyü Bakanı'nın kendisinin de bulunduğu, resmi Bakanlık delegeleri de kalenin içindeki yerlerini almışlardı. Harry onlardan biriyle karşılaşmaktan özenle kaçındı; emin olduğu bir şey vardı ki, eninde sonunda, Dumbledore'un Hogwarts'tan ayrıldığı son gezintisi hakkında tekrar hesap soracaklardı.

Harry, Ron, Hermione ve Ginny bütün zamanlarını beraber geçiriyorlardı. Güzel hava yapmacıktı; Harry, Dumbledore ölmeseydi nasıl olacağını düşleyebiliyordu ve yılın son zamanında bu anı beraber yaşıyorlardı, Ginny'nin sınavları bitmişti, ödevlerinin baskısı kalkmıştı... Saatten saate söylemesi gerektiği şeyleri erteliyordu, şimdi doğru olduğunu bildiği şeyleri yapıyordu, çünkü onun en iyi huzur kaynağını unutmak kolay olmuyordu.

Hastane kanadını iki defa ziyaret etmişlerdi: Neville sonunda taburcu olmuştu, fakat Bill, Madam Promfrey'in bakımı altında kalmayı sürdürdü. Doğrusu yara izleri olduğu gibiydi; aslında şu anda Deli-Göz Moody'ye benziyordu, çok şükür ki kollarında ve bacaklarında bir değişme yoktu, ancak genelde her zamanki gibiydi. Değişmiş gözüken tek şey, şimdi et yemeklerine karşı aşırı düşkün olmasıydı.

“...Benimle evleneceği için çok şanzlıyım” dedi Fleur mutluca, Bill'in yastığını düzleştiriyordu, “çünkü İngilizler etlerini daha uzun pişirir, bunu her zaman söylemişimdir.”

“Sanırım gerçekten Bill'in onunla evlenecek olmasını kabulleneceğim.” dedi Ginny iç çekerek, o günün akşamı, Hermione, Ron, Ginny ve Harry, Gryffindor Ortak Salonu'nda açık pencerenin ardında oturuyorlardı, zifiri karanlık arazi görünüyordu.

“O kadar da kötü değil” dedi Harry. Ginny kaşlarını kaldırıp isteksiz bir şekilde kıkırdayınca, Harry “Çirkin olabilir,” diye ekledi aceleyle.

“Evet, eğer annem dayanırsa, ben de dayanırım.”

“Bildiğimiz bir ölüm var mı?” dedi Ron, Hermione Akşam Postası'nı inceliyordu. Hermione, Ron'un sesindeki zorlama sertlikten rahatsız oldu.

“Hayır,” dedi Hermione azarlarcasına, gazeteyi katlıyordu. “Hala Snape'i arıyorlar, ama hiçbir işaret yok...”

“Tabi ki olmayacak,” dedi Harry, ne zaman bu konu açılsa tekrar sinirleniyordu. “Lord Voldemort'u bulamadıkları sürece Snape'i de bulamayacaklar, ve bunu daha önce hiç başaramadıklarına bakılırsa...”

“Ben yatmaya gidiyorum,” dedi Ginny esneyerek. “Uyuyamıyorum ne zamandan beri... pekala... Sanırım uyku iyi gelecek.”

Harry'yi öptü (Ron anlamlı bir şekilde bakışlarını başka bir yöne çevirdi), diğer ikisine de el sallayarak kızlar yatakhanesine gitmek için ayrıldı. Hermione yüzünde yine fena bir Hermione bakışı ile Harry'ye doğru yaklaştı.

“Harry, bu sabah kütüphanede bir şey keşfettim...”

“R.A.B. mı?” dedi Harry, oturduğu yerde dikelerek.

Daha önce hissettiği gibi heyecanlı, meraklı, gizemin kaynağını öğrenmeye hevesli hissetmedi bu sefer, sadece biliyordu ki Voldemort'a giden karanlık, fırtınalı yollar boyunca ilerlemek için gerçek Hortkuluk'u bulma görevini bitirmiş olması gerekiyordu, Dumbledore ile beraber çıktıkları yolu, ve şimdi biliyordu ki, yalnız yolculuk etmek zorunda kalacaktı. Voldemort'un ölme şansını elde etmeden önce hala ortada bulunması ve yok edilmesi gereken dört tane daha Hortkuluk vardı. Her birini liste yapar gibi ezberinden geçiriyordu; “*madalyon... kupa... yılan... Gryffindor veya Ravenclaw'dan bir şey... madalyon... kupa... Gryffindor veya Ravenclaw'dan bir şey...*”

Bu bilgi Harry gece uykuya dalarken de aklında akıyordu, rüyaları kupalar, madalyonlar ve erişemediği eşyalarla doluydu,

Dumbledore'un yardım için uzattığı halattan merdivene tırmanmaya başladığında, ip yılana dönüşmüştü.

Dumbledore'un ölümünün ardından Harry, sabahleyin Hermione'ye notu göstermişti ve her ne kadar Hermione ilk başta okuduğu kısaltmanın hangi esrarlı büyücüye ait olduğunu anlamasa da ondan beri normalde ev ödevi olmayan bir kişiye göre kütüphaneye daha sık uğruyordu.

“Hayır,” dedi üzgünce, “Uğraşıyorum Harry, ama hiçbir şey bulamadım... bu kısaltmayı kullanan iki çift ünlü büyücü var- Rosalind Antigone Bungs... Rupert ‘*Axebengar*' Brookstanton... ama hiç biri tam olarak uymuyor. Nota bakılırsa, Hortkuluk'u çalan büyücü Voldemort'u tanıyordu, ama bir nebze olsun ne Bungs'ın ne de Axebengar'ın onunla bir işi olduğuna dair hiçbir kanıt yok... hayır aslında, bu... Snape ile ilgili.”

Bu ismi söylerken tedirgin olmuştu.

“Ne olmuş ona?” diye sordu Harry ağır bir şekilde, sandalyesine çökmüştü.

“Yani, aslında şu Melez Prens işinde haklıydım,” dedi yarım ağızla.

“Tekrar bu olayı eşelemek zorunda mısın Hermione? Bunun hakkında şimdi nasıl hissediyorum sanıyorsun?”

“Hayır- hayır- Harry, bunu demek istemedim!” dedi aceleyle, etrafta kimsenin dinlemediğini kontrol etmek için bakındı. “Dediğim, Eileen Prens'in kitabı kullandığı konusunda haklıydım... o Snape'in annesiydi!”

“Ben de onun o kadar güzel olmadığını düşünmüştüm” dedi Ron, Hermione aldırmadı.

“Eski gazetelere göz atıyordum ve orada Eileen Prens'in Tobias Snape ile evleneceğine dair küçük bir duyuru vardı, daha sonraki bir duyuruda da onun doğurduğu kişinin bir-”

“-katil olduğu,” dedi tükürürcesine.

“Eee... evet,” dedi Hermione. “Yani... haklıydım. Snape melez bir prens olmaktan gurur duyuyor olmalıydı, görüyorsun ya? Gazetede anlatıldığına göre Tobias Snape bir Muggle'dı.”

“Evet, bu uyar,” dedi Harry. “Böyle safkan tarafında oynayıp Lucius Malfoy ve birçoğuna katılabilirdi... tıpkı Lord Voldemort gibi. Safkan anne, Muggle baba... ailelerinden utançları, Karanlık Sanatlar'ı kullanarak kendinden korkulmasını sağlamak, kendisine etkin yeni bir isim vermek - Lord Voldmort - Melez Prens - bunu Dumbledore nasıl gözden kaçırabildi-?”

Duraksadı, pencereden dışarı baktı. Dumbledore'un Snape'e affedilemez bir şekilde güvenmesini düşünmekten kendini alamıyordu... ama Hermione ona, Harry'ye istemeden bir şey hatırlatmıştı, o da aynı... bu çiziktirilmiş büyülerin neden olduğu artan karışıklıklara rağmen o, ona bu kadar yardım eden çocuğun bu kadar da akıllı olabileceğini reddetmişti.

Kendisine yardım eden... şimdi bu dayanılmaz bir düşünceydi...

“Sana o kitap için neden geri dönmediğini hala anlamıyorum,” dedi Ron. “Tüm o bilgileri nerden aldığını biliyor olmalıydı.”

“Biliyordu,” dedi Harry, acı bir şekilde. “Ben Sectum-Sempra büyüsünü kullandığım zaman biliyordu. Gerçekten de Zihnefend'e ihtiyaç duymadı... hatta daha önceden de biliyor olabilirdi... Slughorn'la benim İksir dersinde ne kadar parlak bir öğrenci olduğum

hakkında konuşurlarken... Snape eski kitabını dolabın içinde bırakmış olamaz, değil mi?”

“Ama neden o kitap için geri dönmedi?”

“O kitapla görülmek isteyeceğini sanmıyorum,” dedi, Hermione. “Dumbledore eğer öğrenseydi onu çok fazla seveceğini de sanmıyorum. Ve Snape o kitabın ona ait olmadığı hakkında yalan uydursaydı bile, Slughorn onu yazısından tanırdı. Zaten, kitap Snape'in eski sınıfındaydı, ve iddiya girerim ki Dumbledore, onun annesinin '*Prens*' diye çağırıldığını biliyordu.”

“Kitabı Dumbledore'a göstermeliydim,” dedi Harry. “Bana her parçada Voldemort'un okulda ne kadar şeytani biri olduğunu gösteriyordu, ve benim kanıtlarım var Snape'in de -”

“Şeytani çok sert bir kelime,” dedi Hermione sakince.

“Bana o kitabın çok tehlikeli olduğunu söyleyen kişi sendin!”

“Söylemeyi deniyordum, Harry, kendini çok suçluyorsun. Bence Prens'in çok iğrenç bir şaka anlayışı vardı, ama potansiyel bir katil olduğunu hiç düşünmemiştim...”

“Hiçbirimiz tahmin edemezdi Snape'in... bilirsiniz işte,” dedi Ron.

Aralarına sesizlik hakim oldu, her biri düşüncelerinde kaybolmuşlardı, ama Harry emindi ki onlar, kendisi gibi, Dumbledore'un huzura ermesi için gömüleceği yarın sabahı düşünüyorlardı. Harry daha önce hiçbir cenazeye katılmamıştı; Sirius öldüğünde gömmek için bir ceset olmamıştı. Ne beklediğini bilmiyordu, ve ne hissedeceği ve ne görebileceği hakkında bir endişesi yoktu. Harry, Dumbledore'un cenaze töreni sona erdiğinde, onun ölümüne alışıp alışamayacağını merak etmişti. Korkunç olay

onu bunaltmak için tehditler savururken, Harry'nin zamanı olsa bile, tüm şatoda kimse bu olay hakkında bir şey konuşmadığı halde, her taraf boş ve hissiz bir gerginlik içindeydi. Harry, Dumbledore'un gitmiş olduğuna inanmayı güç buluyordu hala. Kuşkusuz Harry, Sirius'un ölümünde aramış olduğu gibi Dumbledore'un bir şekilde gelebileceği bir boşluk aramamıştı... Bir tılsım olarak değil, ama nelere mal olduğunu ve hala yapılacak neler olduğunu hatırlamak için, artık her tarafta taşıdığı sahte Hortkuluk'un soğuk zincirini cebinde hissediyordu.

Ertesi gün Harry, bavulunu hazırlamak için erken kalktı; Hogwarts Ekspresi cenazeden yaklaşık bir saat sonra kalkacaktı. Aşağı katta Harry, Büyük Salon'un durumunu çok sessiz buldu. Herkes cübbelerini giymişti ve kimse aç görünmüyordu. Profesör McGonagall öğretmenler masasınının tam ortasındaki tahtvari sandalyeyi boş bırakmıştı. Hagrid'in sandalyesi de terk edilmişti: Harry, Hagrid'in belki de kahvaltıda kimseyle karşılaşmamak için gelmemiş olduğunu düşündü; ama Snape'in sandalyesi gayri resmi olarak Rufus Scrimgeour tarafından doldurulmuştu. Gözleri etrafı tararken Harry, sarımsı gözlerden sakındı; Harry, Scrimgeour'un gözlerinin onu aradığına dair rahatsız edici bir hisse kapılmıştı. Scrimgeour'un maiyeti arasında Harry, kızıl saçlı ve bağa çerçeveli gözlüklü Percy'yi fark etti. Nadir bir kinle çiroz balığını bıçaklayan Ron, onu gördüğüne dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Slytherin masasında Crabbe ve Goyle baş başa vermiş mırıldanıyorlardı. İri oğlanlar olmalarına rağmen, uzun boya ve solgun niteliğe sahip Malfoy onlarla birlikte olmayınca ve kabadayılık yapmayınca, garip bir şekilde yalnız görünüyorlardı. Harry, Malfoy'u fazla düşünmemişti. Onun tüm danışmanlığı sadece Snape içindi, ama Harry kulenin tepesinde Malfoy'un ne sesindeki korkuyu ne de

Ölüm Yiyenler varmadan önce asasını indirdiğini unutmamıştı. Harry, Malfoy'un Dumbledore'u öldüreceğine inanmıyordu. Malfoy'dan Karanlık Sanatlara karşı duyduğu delice aşktan dolayı nefret ediyordu, ama ona duyduğu nefret ile ona duyduğu küçük bir acıma duygusu karışmıştı. Harry, Malfoy'un şimdi nerde olduğunu, ve Voldemort onu ve ailesini öldürmeyle tehdit ederek ona neler yaptırdığını merak etti?

Ginny'nin, kaburgalarına dirsek atarak dürtmesiyle Harry düşüncelerinden sıyrıldı. McGonagall ayağa kalkmıştı ve Salon'daki tüm mırıltılar sona erdi.

“Zamanı geldi,” dedi. “Lütfen herkes bina başkanlarını bahçeye kadar takip etsin. Gryffindor, peşimden.”

Öğrenciler başkanlarının ardından tek sıra halinde sessizce çıktılar. Harry bir an Slytherin sırasında Slughorn'u gördü, üzeri gümüş nakışla işlenmiş mükemmel bir yakut yeşili cübbe giyiyordu. Harry, Hufflepuff'ların başkanı olan Profesör Sprout'u hiç bu kadar temiz görmemişti. Şapkasında bir yama bile yoktu, ve Giriş Salonu'na vardıklarında, dizlerine kadar inen koyu siyah bir şal giymiş olan Madam Pince, çok eski siyah bir takım elbise giyen ve naftalin kokusu yayan bir kravat takmış olan Filch'in yanında duruyordu. Harry ön kapıların taş basamaklarından dışarı adımını attığı an göle doğru gidiyorlardı. Yüzlerce sandalyenin sıralandığı bir yere doğru Profesör McGonagall'ın peşinden sessizce takip ederlerken güneşin sıcaklığı Harry'nin yüzünü okşuyordu. Bir ara yol, sandalyelerin olduğu yerin merkezine uzanıyordu: en önde mermer bir masa vardı, tüm sandalyeler ona dönüktü. O gün yazın en güzel günüydü.

Olağanüstü insan tasnifi önceden sandalyelerdeki yerlerini almışlardı; pejmürde ve zarif, genç ve yaşlı. Harry çoğunu

tanımıyordu, ama Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nı da kapsayan tanıdığı birkaç kişi vardı: Kingsley Shacklebolt, Deli-Göz Moody, saçları mucizevi bir şekilde parlak pembeye dönüşmüş olan Tonks, Tonks'un elini tutan Remus Lupin, Mr. ve Mrs. Weasley, Fleur'un yardımıyla ayakta duran ve siyah ejderha derisinden ceketler giyen Fred ve George tarafından takip edilen Bill. Kendisi için iki sandalye alan ve bir üçüncü sandalyenin de yarısını kaplayan Madame Maxime, Çatlak Kazan'ın sahibi Tom, Harry'nin kofti komşusu Arabella Figg, Acayip Pigmentler adlı bir grubun müthiş bas gitarcısı, Hızır Otobüs'ün şoförü Ernie Frang, Diagon Alley'deki cübbe dükkanının sahibi Madam Malkin, ve Domuz Kafası'nın barmeni ve Hogwarts Ekspresi'nde yemek servisi yapan cadı gibi Harry'nin sadece önceden gördüğü birkaç kişi daha vardı. Güneş ışığından dolayı neredeyse görünmez olan şato hayaletleri de oradaydı, sadece hareket ettiklerinde görünür oluyorlardı, parlayan güneşte zayıfça titriyorlardı.

Harry, Ron, Hermione ve Ginny, gölün yanındaki bir sıra sandalyeye doğru tek sıra halinde yürüdüler. İnsanlar birbirleriyle fısıldaşıyorlardı; bu ses bir bardağın içindeki esinti gibiydi, ama uzaktaki kuş cıvıltıları daha çok gürültü çıkarıyordu. Kalabalık büyümeye devam ediyordu; her ikisi içinde sevgi akını dolu, Harry Neville'ın Luna'ya oturmasında yardım ettiğini gördü. Dumbledore'un öldüğü gece D. O. üyelerinin bazıları tek başlarına Hermione'nin çağrısına cevap vermişti, ve Harry nedenini biliyordu; onlar D.O.'yu en çok özleyenlerdendi... muhtemelen madeni paralarını bir daha toplantı olması umuduyla düzenli olarak kontrol edenlerdi...

Cornelius Fudge yanlarından geçerek ön taraftaki sıralara doğru yürüdü, hali haraptı, her zamanki gibi yeşil melon şapkasını çeviriyordu; Harry, Rita Skeeter'ı tanımıştı, onu gördüğünden dolayı

kızgındı, elinde sıkıca tuttuğu bir kalem vardı; ve, daha kötü bir öfke patlamasıyla, Dolores Umbridge, kurbağa gibi olan suratında hiç de inandırıcı olmayan bir keder ifadesi vardı, demir renkli buklelerinde kadifeden fiyonklar vardı. Su kenarında bir gözcü gibi duran Frenze'yi görünce, yeterince uzaktaki bir yere doğru hızla koşuşturdu.

Herkes sonunda yerleşmişti. Harry, ön sırada McGonagall ile birlikte duran Scrimgeour'un ağırbaşlı bir şekilde mezara bakıyor olduğunu görebiliyordu. Harry, Scrimgeour'un veya bu önemli insanlardan herhangi birinin Dumbledore için gerçekten üzülüp üzülmediğini merak etti ve Bakanlık'a karşı olan bu hoşnutsuzluğunu, gelen garip sesin kaynağını bulmak için çevresine bakınırken unuttu. Sadece o değildi: birçok baş dönmüştü ve biraz paniklemiş bir şekilde kaynağı arıyorlardı.

“Orada,” diye fısıldadı Ginny, Harry'nin kulağına.

Ve onları açık yeşilimsi aydınlık suda gördü, yüzeyin altından çok yavaş ilerliyorlardı, ona aşırı bir şekilde Inferi'yi hatırlatıyorlardı; Deniz Halkı'ndan oluşan bir koro, onun anlamadığı garip bir dilde şarkı söylüyordu, solgun yüzleri hafifçe dalgalanıyordu, ve morumsu saçları her taraflarına dökülüyordu. Müzik, Harry'nin ensesindeki tüylerin kalkmasına neden olmuştu, ama bu yine de nahoş olmamıştı. Kayıp ve duyduğu ümitsizlik hakkında çok net bir şekilde konuştu. Sonunda, şarkı söyleyen deniz halkının vahşi yüzlerine baktığında, onların da Dumbledore'un vefatı için üzgün olduklarını anladı. Sonra Ginny tekrar dirseğiyle Harry'yi dürttü ve Harry çevresine bakındı.

Hagrid sandalyelerin arasındaki yoldan yavaşça yürüyordu. Tamamen sessiz bir şekilde ağlıyordu, yüzü göz yaşlarıyla

parıldıyordu, ve Harry, Hagrid'in kollarındaki, mor pullarla ve altın yıldızlarla süslenmiş kadifeye sarılı şeyin içinde Dumbledore'un bedeninin olduğunu biliyordu. Bu görüntüyle keskin bir acı Harry'nin boğazından yukarı doğru çıktı: bir süre için, garip müzik ve Dumbledore'un bedeninin haberiyle oluşan havasızlık, sanki günün bütün sıcaklığı çekilmiş gibi görünmesine neden oldu. Ron'un yüzü beyazlaşmıştı ve dehşete düşmüş görünüyordu. Gözyaşları, Ginny ve Hermione'nin kucağına sık ve hızlı bir şekilde düşüyordu.

Ön taraflarda neler olduğunu tam olarak göremiyorlardı. Hagrid bedeni başarıyla masanın üstüne yerleştirmiş gibi görünüyordu. Şimdi burnunu çekerken yüksek prompetimsi sesler çıkararak aralıktan geri dönüyordu ki bu durum, aralarında Dolores Umbridge'in de bulunduğu bazıları için bir skandal gibi görünüyordu... fakat Harry biliyordu ki Dumbledore bunu umursamazdı. Hagrid yanından geçerken ona arkadaşça bir hareket yapmaya çalıştı, fakat Hagrid'in gözleri nereye gidiyor olduğunu görebildiğinden şüphe duyulacak kadar çok şişmişti. Harry, Hagrid'in gidiyor olduğu arka sıraya göz attı ve orada, ona, her birisi küçük bir çadır boyutlarında ceket ve pantolon giydirilmiş, büyük, çirkin bir kaya parçasına benzeyen, başını sallayan dev Grawp'ın rehberlik ettiğini anladı. Uysaldı, hemen hemen bir insan gibiydi. Hagrid, üvey erkek kardeşinin yanına oturdu ve Grawp, Hagrid'i kafasından sertçe sıktı, bu yüzden sandalyesinin ayakları zemine saplandı. Harry bir anlık şiddetli bir gülme isteği duydu. Fakat ardından müzik kesildi ve başını tekrar ön tarafa çevirdi.

Bir tutam saçı olan, sade siyah cüppeli bir adam ayaklandı ve şimdi Dumbledore'un bedeninin önünde oturuyordu. Harry adamın ne söylediğini duyamıyordu. Tuhaf kelimeler yüzlerce duanın üzerinden onlara doğru süzülüyordu. "*Ruhunun asaleti*" ... "*çok üstün bir zeka*"

... “*kalbinin büyüklüğü*” ... bunların pek bir anlamı yoktu. Harry'nin de bildiği gibi bu anlatılanlar onun için çok azdı. Birden Dumbledore'un birkaç söz hakkındaki düşüncesini hatırladı:

“*Kuş beyinli*”, “*döküntü*”, “*hüngür hüngür ağlamak*” ve “*burun bükmek*” ve yine sırıtmasını bastırmak zorunda kaldı ... onunla ne sorunu vardı?

Sol tarafında yumuşak bir sıçrama sesi oldu ve deniz halkının da dinlemek için yüzeyi aştıklarını gördü. Harry, iki yıl önce Dumbledore'un, şu an Harry'nin oturduğu yerin çok yakınında, suyun köşesine eğilişini ve Deniz Halkı'ndan biriyle Denizdili'nde konuştuğunu hatırladı. Harry, Dumbledore'un Denizdili'ni nereden öğrendiğini merak ediyordu. Ona hiçbir zaman sormadığı çok şey vardı, sorması gereken çok fazla şey...

Ve sonra, şimdiye kadar çoktan gerçekleşmiş olmasına rağmen, korkunç gerçek, uyarmaksızın, tamamıyla ve reddedilemez bir şekilde üzerlerine akın etti. Dumbledore ölmüştü, gitmişti... elindeki soğuk madalyonu öyle sıkı bir şekilde kavradı ki elini acıttı, fakat gözlerinden sıcak göz yaşlarının dökülmesini önleyemedi: bakışlarını Ginny'ye ve diğerlerine doğru çevirdi, ve küçük siyahlar içindeki adamın da tembelce yaptığı gibi, gölün üzerinden Orman'a doğru baktı... ağaçlar arasında bir kıpırdanma vardı. At adamlar da saygılarını sunmaya gelmişlerdi. Açığa hareket etmiyorlardı, fakat Harry, onların halen sessiz bir şekilde, gölgeler içinde yarı saklanmış, büyücüyü izleyen başlarını gördü. Ve Harry, ilk kez Orman'a girdiğindeki kabusumsu yolculuğunu, sonradan Voldemort olduğunu öğrendiği şeyle ilk kez yüzleştiği zamanı, ve nasıl yüzleştiğini hatırladı, ve üzerinden fazla zaman geçmeden, o ve Dumbledore'un kazançlı olmayan bir savaşta çarpışmayı nasıl tartıştıklarını da. “*Bu*

önemli,” demişti Dumbledore, “*dövüşmek ve tekrar dövüşmek ve dövüşmeyi sürdürmek, kötülük ancak bundan sonra köşeye sıkıştırılabilir, ama asla tamamen yok edilemez...*”

Ve Harry, çok net bir şekilde, sıcak güneşin altındaki başları gördü; onun için endişe eden ve her zaman onun önünde duran annesini, babasını, vaftiz babasını ve son olarak da Dumbledore'u, Harry'yi korumayı amaçlayan herkesi; ve şimdi sona ermişti. Artık kendisi ve Voldemort arasında hiç kimsenin durmasına izin veremezdi; bir yaşındayken kaybetmesi gereken görüntüsünü sonsuza dek terk etmeliydi: ailesinin korumasının oluşturduğu siperin amacı, ona hiç kimsenin zarar verememesi idi. Kabusundan uyanma diye bir şey yoktu, gerçekten güvende olana kadar, karanlıktan gelen avutucu bir fısıldama olmayacaktı, tüm hayali buydu; son ve en güçlü koruyucusu da ölmüştü ve şimdi, her zamankinden çok daha yalnızdı.

Siyahlı küçük adam sonunda konuşmasını bitirdi ve sandalyesine oturmaya gitti. Harry, birisinin toparlanmasını bekledi; özellikle de Bakanlık'tan, fakat hiç kimse kıpırdamadı.

Birçok insan çığlık attı. Parlak, beyaz alevler Dumbledore'un bedeninin ve üzerine uzandığı masanın etrafında patlak verdi; Dumbledore'un yükselen ve örtüyle sarılı bedeni yükseldikçe yükseldi. Beyaz dumanlar gökte halkalar çizdi ve garip bir şekil oluşturdu: Harry, bir kalp atışı kadar kısa bir süre için maviler içinde bir anka kuşunun neşeyle uçtuğunu gördü, fakat bir saniye sonra ise ateş yok olmuştu. Dumbledore'un bedeni ve üzerine yatırıldığı masa beyaz mermerden bir lahitle kapanmıştı.

Oklar yağmur gibi, gökten süzülürcesine yağarken biraz daha fazla şaşkınlık bağrışmaları oldu, fakat kalabalıktan kısa bir mesafe uzağa

düşüyorlardı. Harry biliyordu ki, bu atadamların bir hediyesiydi: Harry, kuyruklarının döndüğünü gördü ve serin ağaçların arasına geri dönerek yok oldular.

Aynı şekilde Deniz Halkı da yavaş bir şekilde yeşil suya daldı ve gözden kayboldular.

Harry, Ginny, Ron ve Hermione'ye baktı: Ron'un yüzü sanki güneş ışığı onu kör etmiş gibi berbat görünüyordu. Hermione'nin yüzü göz yaşlarıyla donuklaşmıştı, fakat artık ağlamıyordu. Ginny, Harry'nin bakışını aynı sertlikle karşıladı, kendi yokluğunda Quidditch Kupası'nı kazandıktan sonra onun kendisine sarıldığı zamanki gibi parıldayan bakışla, ve Harry şu anda, birbirlerini mükemmel bir şekilde anladıklarını biliyordu, ve ona bundan sonra ne yapacağını söylediğinde, "*Dikkatli ol*" ya da "*Yapma*" demiyordu, ama onun kararını kabul ediyordu, çünkü Harry'den daha azını beklemiyordu. Ve bu yüzden Dumbledore'un ölümünden beri söylemesi gerektiğini bildiği şeyi söylemek için kendini zorladı.

“ Ginny, dinle,” dedi Harry, çevrelerindeki giderek yükselen konuşmalar arasından bir vızıltı gibi çıkan çok sessiz bir şekilde ve insanlar toparlanmaya başladı. “Seninle daha fazla ilgilenemem. Birbirimizle görüşmeyi bırakmalıyız. Beraber olamayız.”

“Bu bir miktar aptalca, asıl gerekçe yüzünden, değil mi?” dedi Ginny, çarpık bir gülümsemeyle.

“Bu ... bu başka kimselerin hayatından bir şeyler çıkarmak gibi, seninle geçirdiğim bu son birkaç haftada,” dedi Harry. “Fakat yapamam... yapamayız... şimdi her şeyi yalnız başıma yapmak zorundayım.”

Ginny ağlamadı, sadece ona bakıyordu.

“Voldemort, düşmanlarının yakınında olanları kullanır. Seni zaten bir kere yem yerine kullandı ve bu da sadece en yakın arkadaşımın kız kardeşi olduğun içindi. Eğer bunu sürdürürsek, ne kadar tehlike altında olacağını düşün. Öğrenecektir, bulacaktır. Deneyecek ve beni senin aracılığınla öldürmeye çalışacaktır.”

“Peki, ya aldırmıyorsam?” dedi Ginny şiddetle.

“Ben aldırıyorum,” dedi Harry. “Bu senin cenaze törenin olsaydı, neler hissedeceğimi düşünebiliyor musun?... Ve bu benim hatamken...”

Harry'den başka bir yere, gölün üzerindeki bir yere baktı.

“Senden asla vazgeçmedim,” dedi. “Tam olarak değil. Hep ümit ettim. Hermione, hayatla barışık olmamı söyledi, belki başka biriyle çıkmamı, senin etrafında biraz rahatlamamı, çünkü sen odadayken asla konuşamıyordum, hatırladın mı? Ve senin biraz daha dikkat edeceğini düşündü, eğer ben biraz daha - kendim olursam.

“Zeki kız şu Hermione,” dedi Harry, gülümsemeye çalışarak. “Yakında sana sormayı umuyordum. Daha önümüzde uzun zaman var... aylar.. belki de yıllar...”

“Ama sen, büyücülük dünyasını kurtarmak için çok fazla meşgulsün,” dedi Ginny, yarı gülerek. “Pekâlâ... buna şaşırdığımı söyleyemem. Sonunda bunun olacağını biliyordum. Voldemort'un peşinde düşmeden mutlu olamayacağını biliyordum. Belki de, benim seni bu kadar sevmemin nedeni budur.”

Harry ne bu tür şeyleri duymaya katlanabiliyordu, ne de onun yanında oturmaya devam ettikçe önerisini devam ettirebileceğini düşünüyordu. Ron, gördüğü kadarıyla, şimdi Hermione'yi tutmuş ve Hermione, omzunda ağlarken o da saçlarını okşuyordu, kızın

gözyaşları, kendi uzun burnunun ucundan damlıyordu. Berbat bir hareketle, Harry ayağa kalktı, Ginny'ye arkasını döndü ve Dumbledore'un mezarına doğru dönüp, gölün etrafı boyunca yürümeye başladı. Gitmek, hala oturmasından çok daha katlanılır hissettirmişti. Mümkün olan en hızlı şekilde Hortkuluklar için yola koyulmalıydı ve onu beklemektense Voldemeort'u öldürmek daha iyi hissettirecekti...

“Harry!”

Arkasına döndü. Rufus Scrimgeour, bastonuna dayanarak, göl kıyısından ona doğru hızla topallıyordu.

“Seninle birkaç kelime konuşmayı ümit ediyordum... seninle beraber yürümemizin bir sakıncası yok, değil mi?”

“Hayır,” dedi Harry, ilgisizce baktı ve tekrar yola koyuldu.

“Harry, bu çok korkunç bir olaydı,” dedi sessizce Scrimgeour, “Bunu duyduğum zaman, ne kadar dehşete düştüğümü anlatamam. Dumbledore, çok müthiş bir büyücüydü. Bildiğin gibi, aramızda birkaç görüş ayrılığı vardı, ama kimse benden daha iyi-”

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Harry, sıkkın bir şekilde.

Scrimgeour sinirlenmiş görünüyordu, ama çabucak yüz ifadesini önceki gibi kederli bir anlayışa çevirdi.

“Kendini yeterince harap ettin” dedi, “Biliyorum, Dumbledore'a çok yakındın. Sanıyorum ki, belki de en gözde öğrencisiydin -” Kısa bir duraksamadan sonra “Ne istiyorsunuz?” diye tekrarladı Harry.

Scrimgeour durdu, bastonuna dayandı ve gözlerini Harry'ye dikti, yüzünün ifadesi kurnazcaydı. “Seninle okuldan gittiği ve öldüğü gece verdiği söz.”

“Kimin sözü?” dedi Harry.

“Dumbledore öldükten sonra birisi bir Ölüm Yiyen'i Kule'nin tepesinde sersemletti. Orada iki süpürge vardı. Bakanlık ikiyle ikiyi toplayabilir Harry.”

“Bunu duyduğuma memnun oldum “dedi Harry. ”Şey, oraya Dumbledore ile gittim, orada yaptığımız benim işimdi. Dumbledore başkalarının bilmesini istemiyordu.”

“Böylesi bir sadakat takdire değer tabii ki“ dedi Scrimgeour öfkesini zorlukla dizginleyebiliyor gibi görünüyordu. “Ama Dumbledore gitti, o öldü.”

Kendi kendisine gülümserken “Okulda ona sadık hiç kimse kalmadığı zaman Dumbledore okuldan gitmiş olacak” dedi.

Harry. “Sevgili çocuğum... Dumbledore bile geri dönemez, şeyden-”

“Ben geri dönebileceğini söylemedim. Siz anlamadınız. Fakat size söyleyecek bir şeyim yok.”

Scrimgeour duraksadı, sonra kibar olduğunu sandığı bir tonla dedi ki “Bakanlık senin her türlü korunmanı karşılayabilir, biliyorsun. Bir çift Seherbaz'ı hizmetine vermekten zevk duyarım -“ Harry güldü.

“Voldemort beni kendisi öldürmek istiyor ve Seherbazlar onu durduramaz, öneriniz için teşekkürler, fakat hayır, teşekkürler, istemiyorum.”

“Öyleyse” dedi Scrimgeour, şimdi sesi soğuktu. ”Noel'de sana yaptığım rica...”

“Ne ricası? Ah evet... dünyaya ne muhteşem bir iş yaptığınızı söylemem için - herkesin moralini yükseltmek için -” Scrimgeour

kızgınca söylendi.

Harry, Scrimgeour'un önerisini bir an için dikkate aldı.

“Stan Shunpike henüz salıverilmedi mi?”

Scrimgeour'un rengi Vernon Enişte'yi çok hatırlatan çirkin mor bir renge döndü. “Görüyorum ki sen-“

“Dumbledore'un adamı, tamamen onun adamı-” dedi Harry. “Doğru”

Scrimgeour bir an için ona kızgınlıkla baktı, sonra döndü ve bir tek söz söylemeden topallayarak uzaklaştı. Harry Percy'yi görebildi, Bakanlık delegasyonunun geri kalanıyla beraber koltuklarında hala oturarak beklerken, hüngür hüngür ağlayan Hagrid ve Grawp'a sinirli bakışlar atıyordu. Ron ve Hermione, Harry'ye doğru aceleyle koşarken, aksi yöne giden Scrimgeour'u geçtiler; Harry döndü ve onların yetişmesi için yavaşça yürüdü, sonunda altında oturup mutlu anlarını geçirdikleri bir kayın ağacının gölgesinde ona yetiştiler

“Srimgeour ne istedi” diye Hermione fısıldadı.

“Noel'de istediğinin aynını,” omzunu silkti Harry, “Dumbledore hakkında içeriden bilgi vermemi ve Bakanlık'ın yeni afiş mankeni olmamı.”

Ron bir an kendisiyle mücadele eder göründü, sonra yüksek sesle Hermione'ye “Bak, geri gitmeme ve Percy'ye bir tane vurmama izin ver!”

“Hayır” dedi Ron'un kolunu sıkıca yakaladı.

“Bu bana kendimi iyi hissettirir!”

Harry güldü. Hatta Hermione biraz sırıttığı halde, kaleye baktığında gülümsemesi soldu.

“Bir daha buraya gelememe fikrine tahammül edemem” dedi yumuşakça “Hogwarts'a nasıl yaklaşabiliriz?”

“Belki olmaz” dedi Ron. Burada evden olduğumuzdan daha fazla tehlikede değiliz, değil mi? Şimdi her yer aynı. Ben diyorum ki Hogwarts daha güvenlidir, içinde burayı korumak için bir sürü büyücü var. Ne diyorsun Harry?”

“Tekrar açılsa bile ben buraya geri gelmeyeceğim” dedi Harry.

Ron ona ağzı açık bakakaldı, ama Hermione üzgünce dedi ki “Bunu söyleyeceğini biliyordum. Ama sonra ne yapacaksın?”

“Önce Dursley'lere geri döneceğim, çünkü bunu benden Dumbledore istedi, “ dedi Harry. “Fakat bu kısa bir ziyaret olacak ve sonra tümüyle gideceğim.”

“Ama okula geri dönmezsen nereye gideceksin?”

“Düşündüm ki Godric's Hollow'a geri dönebilirim,” diye mırıldandı Harry. Dumbledore'un öldüğü geceden beri bu fikir aklındaydı. “Benim için, her şey orda başladı. Sadece oraya gitmem gerektiğini hissediyorum. Ve annem ile babamın mezarlarını ziyaret edebilirim, bu güzel olurdu.”

“Ve sonra?” dedi Ron.

“Sonra geri kalan Hortkuluklar'ın peşine düşmem gerek, değil mi?” dedi Harry, gözleri Dumbledore'un beyaz mezarının üstündeydi, görüntüsü gölün diğer tarafında yansıdı.

“Dubmledore'un benden yapmamı istediği şey buydu, onları bana göstermesinin tüm nedeni buydu. Eğer Dumbledore haklıysa -ve haklı olduğundan eminim- dört tanesi hala dışarıda. Onları bulup yok etmek zorundayım, ve sonra Voldemort'un ruhunun yedinci

parçasının peşine düşmeliyim, hala onun bedeninin içinde bulunan parçayı, ve onu öldürecek kişi benim. Ve yolumun üstünde Severus Snape'e rastlarsam," diye ekledi, "benim için ne kadar iyiyse, onun için o kadar kötü olacak."

Uzun bir sessizlik oldu. Kalabalık artık dağılmıştı, Grawp, keder feryadı tüm göl üzerinde hala yankılanan Hagrid'i kucakladığında geride kalan insanlar onun muazzam şekline yer açıyordu.

"Orada olacağız, Harry," dedi Ron.

"Ne?"

"Enişten ve teyzenin evine geleceğiz," dedi Ron. "Ve nereye gidersen git, biz de seninle geleceğiz."

"Hayır -" dedi Harry çabucak; bunu hesaba katmamıştı, bu maceranın yalnız olarak üstüne aldığı en tehlikeli macera olduğunu anlatmaya çalışmıştı.

"Bunu bize daha önceden de söylemiştin," dedi Hermione sakince, "o zaman fikrimizden vazgeçmek için zamanımız vardı, değil mi?"

"Ne olursa olsun senin yanındayız," dedi Ron. "Ama, abi, bir şey yapmadan önce, hatta Godric's Hollow'a gitmeden önce, bizim eve gelmek zorundasın."

"Neden?"

"Bill ve Fleur evlenecek, hatırladın mı?"

Şaşıran Harry Ron'a baktı; evlilik gibi normal olan her şeyin düşüncesi inanılmaz ve muhteşem olabilirdi hala.

"Evet, bu töreni kaçırmamalıyız," dedi sonunda.

Harry'nin elleri sahte Hortkuluk üzerine kapandı, ama her şeye rağmen, önünde uzanan karanlık ve labirent gibi olan yola rağmen, Harry'nin olması gerektiğini bildiği, bir ay, bir yıl ya da on yıl içinde olsa bile Voldemort'la olacak olan final karşılaşmasına rağmen, Harry, Ron ve Hermione'yle hoş vakit geçirmek için rahatlıkla yaşayacağı son ve altın bir gün olduğunu düşününce kalbinin ferahladığını hissetti.